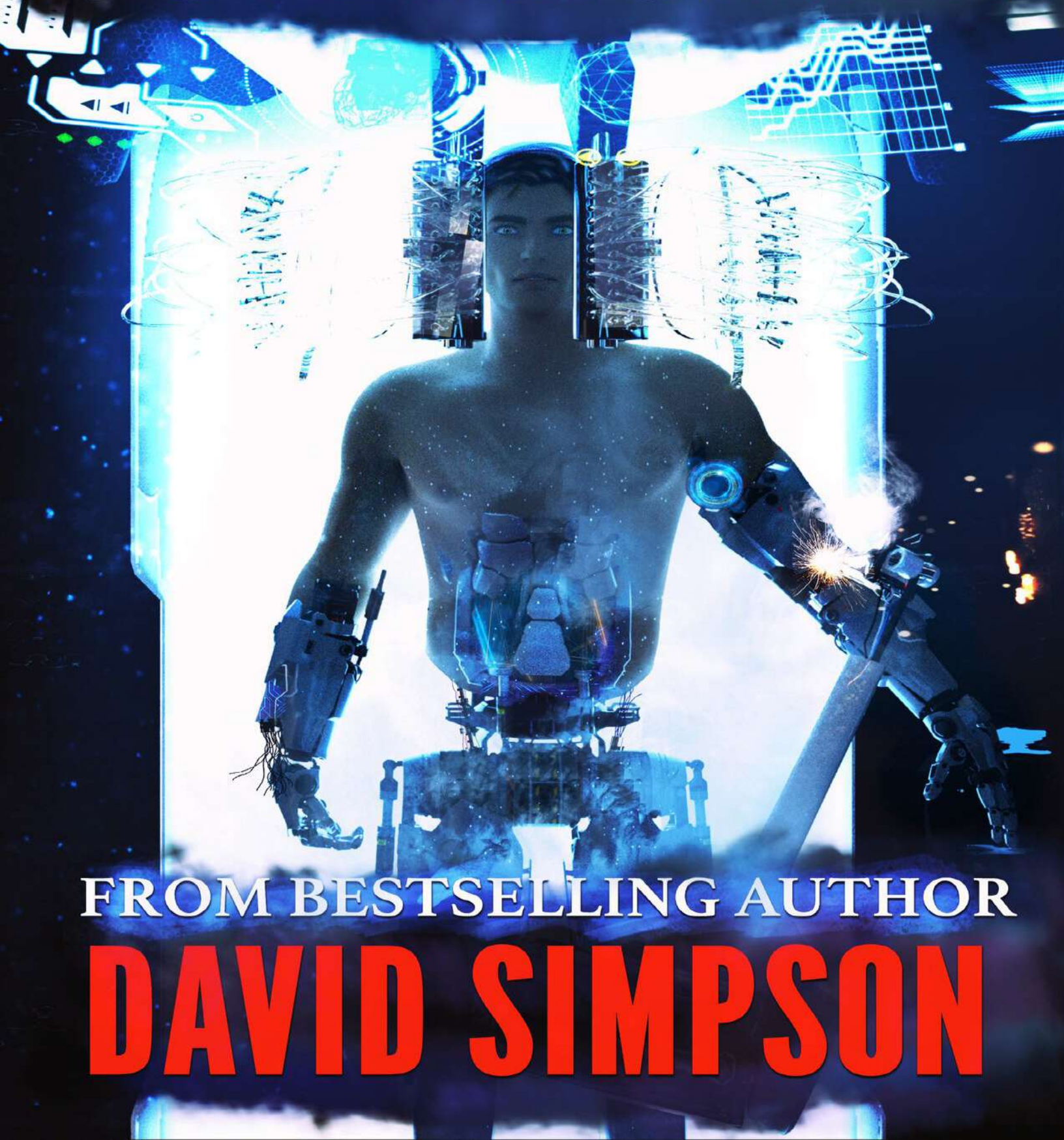

SUPERHUMAN

FROM BESTSELLING AUTHOR

DAVID SIMPSON

SUPERHUMAN

— *BOOK 6* —

DAVID SIMPSON

BESTSELLING SERIES

İNSANÜSTÜ

DAVID SIMPSON'DAN

Telif hakkı©2020 David Simpson

Her hakkı saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, aşağıdaki durumlar haricinde, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt, bant kaydı dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir yöntemle veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemiyle kullanılamaz veya çoğaltılamaz.
eleştirel makalelerde ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romandaki tüm karakterler, isimler, olaylar, organizasyonlar ve diyaloglar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kullanılmıştır.
hayali olarak.

Yeni kitap lansmanlarından ilk siz haberdar olmak için mail listeme abone olun, yeni kitaplarımın bölüm örneklerini ilk okuyanlardan biri olun, indirimler, özel teklifler ve ücretsiz hediyeler!

[JoinTRIBE!](#)

İÇİNDEKİLER

AĞRI

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- 23
- 24
- 25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

SAMANTHA

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

AĞRI

1

2

3

4

5

6

7
8
9
10
11

Umudun Kaderi

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22

BETA-VERSE -1

EVREN 332 -1

BETA-VERSE -2

EVREN 332 -2

BETA-VERSE -3

EVREN 332 -3

BETA-VERSE -4

EVREN 332 -4

BETA-VERSE -5

EVREN 332 -5

BETA-VERSE -6

SAMANTHA BÖLÜM 2 -1

BETA-VERSE -7

SAMANTHA BÖLÜM 2

-2 BETA-VERSE -8

SAMANTHA BÖLÜM 2 -3

BETA-AYET -9

SAMANTHA BÖLÜM 2

-4 BETA-VERSE -10

SAMANTHA BÖLÜM 2

-5 BETA-VERSE -11

SAMANTHA BÖLÜM 2 -6

BETA-AYET -12

SAMANTHA BÖLÜM 2

-7 BETA-VERSE -13

SAMANTHA BÖLÜM 2

-8 BETA-VERSE -14

SAMANTHA BÖLÜM 2 -9

BETA-AYET -15

SAMANTHA BÖLÜM 2

-10 BETA-VERSE -16

SAMANTHA BÖLÜM 2 -11

BETA-AYET -17

SAMANTHA BÖLÜM 2

-12 BETA-VERSE -18

SAMANTHA BÖLÜM 2 -13

BETA-AYET -19

SAMANTHA BÖLÜM 2 -14

BETA-VERSE -20

SAMANTHA BÖLÜM 2

-15 BETA-VERSE -21

AĞRI BÖLÜM 3 -1

BETA-AYET -22

AĞRI BÖLÜM 3 -2

BETA-AYET -23

AĞRI BÖLÜM 3 -3

BETA-AYET -24

SAMANTHA BÖLÜM 3 -1

BETA-AYET -25

SAMANTHA BÖLÜM 3

-2 BETA-VERSE -26

SAMANTHA BÖLÜM 3

-3 BETA-VERSE -27

SAMANTHA BÖLÜM 3-4

BETA-AYET -28

SAMANTHA BÖLÜM 3

-5 BETA-VERSE -29

SAMANTHA BÖLÜM 3

-6 BETA-VERSE -30

SON -1

SON -2

SON -3

SON -4

SON -5

SON -6

SON -7

SON -8

SON -9

SON -10

ALDOUS-1

ALDOUS-2

ALDOUS-3

ALDOUS-4

ALDOUS -5

ALDOUS-6

ALDOUS-7

ALDOUS-8

ALDOUS-9

ALDOUS-10

ALDOUS-11

ALDOUS-12

ALDOUS-13

ALDOUS-14

SON -11

SON -12

SON -13

SON -14

SON -15

SON -16

SON -17

SON -18

SON -19

SON BÖLÜM

Feel Like Being Awesome ile seriye

devam etmek ister misiniz?

Ayrıca David Simpson

tarafından Teşekkür

KİTAP

Çünkü kötü irade ve güce akıl argümanı da eklenince, halk ona karşı hiçbir siper kuramaz.

— CEHENNEM, CANTO XXXI

Farelerin ve insanların en iyi planları sıklıkla ters gider.

— ROBBIE YANIKLARI

AĞRI

BÖLÜM 1

"Dünyayı UYANDIRIN" diye başladı Paine, "ihlal bunu yaptı.

O zamana kadar uyuyorduk ama sizin evreniniz bizi yakaladı ve sert bir şekilde sarstı; mutlu cehaletimiz, hâlâ hissedebildiğiniz ama hatırlayamadığınız bir rüya gibi yok olana kadar bizi tokatladı."

Paine konuşurken hareketsizdi, sahilde güneşten ağarmış kütüğün üzerinde otururken bacakları dizlerinin üzerinde çaprazlanırken sakindi, android sol eli protez karşılığının karbon fiberinin üzerinde dururken açılmıştı. Yaşlı adam ve Samantha nemli, tropik havada onun karşısında oturuyorlardı. "Uyandırma çağrısına ihtiyacım yoktu" diye devam etti, gözleri olağandışı bir şekilde Eski Zaman'a odaklanmış. "Görüyorsun, o zamanlar neredeyse hiç uyumuyordum." Ağzının kenarı neredeyse belli belirsiz yarı alaycı bir sırıtmaya dönüştü. "Belki de bilinçaltımdan hayatımın çoğunu boşlukta uyuyarak geçireceğimi ve kaybedecek zamanım olmadığını biliyordum. Heh. Uyandığım her an önemliydi." Neye doğru yarıştığımı ya da belki de neye doğru yarıştığımı düşündüğümü bilmiyorum ama ne kadar haklı olduğumu kesinlikle bilmiyordum; insanlığın ateşinin ne kadar kısa olabileceğini bilmiyordum. sadece bir parıltıydı ve hepimiz onun son anını yaşadık."

Paine birkaç saniyeliğine durdu; Yaşlılar, köşeleri kırışan ve kasları gerilen Paine'in gözlerinin arkasında için için yanan öz yansımayı okudu.

Bu gözler ne gördü, diye düşündü İhtiyar kendi kendine.

Bu arada, Purist kompleksinde James, bu duraklamayı, en eski arkadaşını zihin göz bağlantısı aracılığıyla uyarmak için bir fırsat olarak kullandı: "Dinliyoruz, Eski Zaman. Onu konuşturmaya devam et. Bağlantıları yalnızca işitseldi, böylece Yaşlı'nın gözleri James'in görüntüsünün Yaşlı'nın zihnindeki yansımasıyla parlamayacaktı; bu, teoride, Paine'in konuştuğu daha geniş dinleyici kitlesinden habersiz kalmasına neden olacaktı - eğer Paine'in bunu Eski Zamanlı'dan daha fazlasıyla paylaştığını bilseydi, yeniden anlatımının nasıl değişebileceği belli değildi, ama James, en dürüst olanı elde etmenin gerekli olduğunu düşünüyordu. anlatma

Evren 332'de hayatta kalan iki kişiden birinin bu ihtimali aldatmaya değerdı.

Hâlâ onarım modülündeyken, nöbetçinin verdiği ağır hasarı onarmaya çalışırken deri yüzeyinde dönen nanslar ile James, komplekste kendisiyle birlikte kalan post-insanlar, androidler ve Puristlerden oluşan gruba baktı. . "Bütün ekip aranıyor" diye aktardı, "ve biz de arkanızı kollayacağız."

Her ne kadar James'in sözleri onu rahatlatmış olsa da, Old-timer onlara yanıt olarak seğirmemeye dikkat ediyordu. Evren 332'nin kaderinin travmatik bir yeniden anlatımını vaat eden şeyi dinleyen tek kişinin kendisi olmadığı için ne kadar rahatladığını gizlemek için en iyi poker yüzünü kullandı.

Dinleyen herkesin, öğrenecekleri şey yüzünden sonsuza kadar değışmesini beklemenin en azından abartı olacağını düşünmüyordu. Sonuçta bu, kötü bir tanrının doğuşu ve yükselişinin ardından bütün bir evrenin yok olmasıyla sonuçlanan bir hikayeydi ; eğer bu bir insanda varoluşsal bir krize neden olmasaydı, o zaman hiçbir şey olmazdı.

Paine, hikayesinin ilk ayrıntılarını dinleyenlere açıklamadan önce kuru dudaklarını yaladı ve her yerde bulunan puolarından bir tanesini daha ortaya çıkarıp plastik ambalajını hızla açtı.

"Benimle dalga geçiyorsun," Yaşlı adam puronun ortaya çıktığını görünce kahkaha attı ve Paine'in onları görünüşte yoktan var etme yeteneğine inanamadı. "Nerede cehennemde..."

Paine'in kaşları kalktı ve stojiden başını kaldırıp Venüs kumsalında karşısında oturan İhtiyar ile Samantha'ya sırtıttı, alacakaranlık hızla soluyor. "Püristlerin kopyalayıcı veri tabanlarında insanlık tarafından şimdiye kadar sarılmış en iyi puolar var. Bu Kübalı."

"Şanslısın," diye yanıtladı İhtiyar, ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Püristler teknolojimizin pek hayranı değil. James, yeni bir gezegene yerleşmelerine yardımcı olmak için buraya kopyalayıcılar yerleştirmişti, ama muhtemelen onları çok geçmeden ortadan kaldırırlardı."

Paine puronun bir ucunu kıştırıp bir Zippo çakmağıyla yakmaya başlarken başını hafifçe salladı; dudaklarıyla Kübalının üzerine hafifçe üflerken alev yüzünde titreşiyordu. "Şanslı. Heh."

Yaşlı adamın gülümsemesi, pişmanlıkla seçtiği sözcükleri fark ettiğinde anında silindi.

"Ben şanslı bir orospu çocuğuyum. Hepimiz öyleyiz," diye devam etti Paine, mavi saatin hızla sönen ışığında puronun parıltısının kırmızı közlerini incelerken. "Dediğim gibi, titrek ışıktayız."

"Eh," diye tepki gösterdi Rich, James'in onarımlarının devam ettiği geçici laboratuvarın etrafına dağılmış halde oturan post-insanlar, androidler ve Püristler'den oluşan küçük gruba dönerken hiç etkilenmeden, "işte bu kadar, bayanlar ve baylar : biz 'titreşimin içinde yaşıyoruz.'" Nefesini verip tavana bakmadan önce başını salladı. "Bu adam ortamı nasıl yumuşatacağını gerçekten biliyor. Haklı mıyım?"

Thel , "Bu önemli," diyerek Rich'e ve diğer dinleyicilere meseleyi hatırlattı. "Bu adam V-SINN'in nasıl yaratıldığını biliyor. Ne olduğunu biliyor. Belki bununla nasıl savaşılacağı. Dinlemek."

Rich, koltuğunda rahatsız ve sabırsız bir şekilde kıpırdanırken, "Dinliyorum ," diye öfkeyle yanıtladı. "Bu kadar... edebi olacağını bilmiyordum ."

Odada onunla ve Thel'le birlikte, post-insana dönüşmüş androidler, Djanet ve Daniella da vardı; Old-timer'ın yerleşik iletişim sistemlerini insan sonrası zihnin gözüyle senkronize etmesi sayesinde onları takip ettiler.

Onlardan çok uzak olmayan bir yerde, yeni lakaplı yapay zeka: Alex, sahildeki gelişmeleri zihin gözüyle izliyor, aynı zamanda James'in vücudundaki onarımların ilerleyişini de izliyordu. Kendisine düzinelerce bilgi penceresinin yansıtıldığı büyük bir kontrol terminalinin arkasında duruyordu; yalnızca bir yapay zekanın yapabileceği şekilde, dikkatle ve aynı anda üzerlerine döktü .

Purist birliğini temsil eden Alejandra ve Vali Patrick, Alex'in İhtiyar'ın zihninin göz çıkışı ile etrafına toplanmış oldukları küçük bir görüş ekranı arasında kurduğu bağlantıyı izliyorlardı.

Rich sandalyesinden fırlayıp parmağını havada tutarak meydan okurcasına şunu söylerken, "Ve bunu sana hemen söyleyeyim," dedi, "beni patlamış mısır olmadan bunu dinlemeye zorlayamazsın." Sonra sahte isyanıyla birlikte parmağını düşürdü, sırtıttı ve şunu duyurdu: "Çoğalıcı koşusuna çıkıyorum. Bir şey isteyen var mı? İskoç? Viski?"

"Benim için absinthe" diye yanıtladı Djanet.
"Gerçekten mi?" Rich kaşlarını kaldırarak cevap verdi.
Hayır, diye yanıtladı sırtarak.

Sahile döndüğümüzde Samantha aniden konuştu, gözlerinin kenarları kırışarak saygı dolu bir sesle sordu: "O gün nasıldı?"

Sorusu Paine'in dikkatini ona çekti. Yüzünü buruşturdu. "İhlalin işlendiği gün mü ?"

"Evet" başını salladı, gözleri merakla parlıyordu. "Bunu deneyimlemek için çok gençtim. Anılarımın tamamı ikinci el... insanların bana anlattığı hikayeler... internetteki grenli videolardan oluşuyor."

Paine soruyu düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı, unutulmaz anılar soğuk, ıslak bir sis gibi en önde gelen bilincine akın ederken gözleri parıldadı. Neredeyse tarif edilemeyecek bir şeyi anlatmaya kalkışmadan önce yutkundu ve kuru dudaklarını tekrar yaladı.

"Sanki tam ve mutlak bir karanlığın içindeydik, ama bunu bilmiyorduk bile," dedi, sonunda çenesi kasılırken kelimeleri dudaklarından kurtarmaya çalışarak, "ve aniden üzerimize bir ışık parladı, ama biz ışığın kaynağının nedenini ve nerede olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğimiz bunun herkes için her şeyi değiştirdiği idi."

Gözleri hâlâ arkalarında koşan anılarla doluyken birkaç saniye daha geçtikten sonra sonunda kendini kurtardı, hafifçe alay etti ve başının arkasını kaşıdı. Sanki anılarının bunalmasından kurtulmuş ve dinleyicilerine açıklamadan önce şimdi onlara bakıyor, analiz ediyor, parçalara ayırıyor, kategorilere ayırıyor ve etiketliyormuş gibi gözleri kısıldı.

"Garip bir şekilde," diye başladı, "kitlese bir panik yoktu; bunun yerine sadece çatallanmış bir belirsizlik vardı. Bazı insanlar aslında umutluydu... Ne hayal ettiklerini ya da umduklarını bilmiyorum - belki Yüksek Bir Güç'ten bir çeşit yardım... ama çoğu dehşetle doluydu, tam bir dehşet." Tekrar durakladı. "Ben ikinci kategoriye aittim."

Yaşlı Adam'a dönüp gözlerini başka bir hayatta Craig Emilson olarak tanıdığı adama dikmeden önce yüzü aniden solgunlaştığında gözlerindeki parıltı geri geldi . "Bunun umutla ilgili bir hikaye olmadığını bilmelisin Doktor."

Hikayenin tonu kararmaya devam ederken yaşlı adamın gözleri kısıldı; Paine'in tenoru kanını donduracakmış gibi hissetti ve bu, zihninin gözüyle aktarılan, Purist kompleksindeki her dinleyiciyle paylaşılan ve daha sonra da paylaşılan bir duyguydu.

Paine, "Senin ve arkadaşlarının aradığınız şeyin bu olduğunu biliyorum" dedi. devam etti. "Umut. Seçenekler. Bir gelecek."

Yaşlı adam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve kendi kendine sorarken başını hafifçe yana eğdi: Diğerlerinin dinlediğini biliyor mu?

Paine'in ağzı değişti, ağzının bir köşesi gözlerinin paylaşmadığı yarım bir sırtıyla kıvrıldı. "Binicilerin olduğunu biliyorum," diye açıkladı, protez işaret parmağıyla kendi şakağını işaret ederek İhtiyar'ın şüphesini doğruladı.

İhtiyar'ın omuzları hafifçe düştü ve gözleri kapanarak özür sözcükleri oluşturmaya çalıştı, niyetini açıklamak için doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu - ama Paine, İhtiyar tek bir hece bile söyleyemeden eliyle bu sözleri savuşturdu.

"Her şey yolunda. Ben deli değilim. Beklediğim şey buydu. Bu sadece mantıklı. Ve sadece doğal. Bir grup önünde konuşmaktan korkmuyorum. Ve umut aramak insana özgüdür . Ama sorunun bu olduğunu göreceksiniz . İnsan olmak. Bu bizi en iyi ikinci yapar ve sizin ve arkadaşlarınızın hala kazanma şansınız olduğunu düşündüğünüz yarışta ikinci en iyi olmak yeterince iyi değildir. Yarış çoktan bitti. Uzun zaman önce kaybettik. Ve ihlal..."

Eski zaman tamamen hareketsizdi, her kelimeye zar zor uyuyordu nefes almayı hatırlamak.

"...İhlal sonun başlangıcıydı. Heh. Biz sadece Burada sonun sonunu yaşıyoruz Doktor. Ama biz zaten öldük."

Rich, koridorda yürürken en yakındaki yiyecek çoğaltıcıyı ararken onu takip etmeye devam ederken, "Vay be," diye fısıldadı. "Önsezili orospu çocuğu, değil mi?"

"V-SINN dizginsiz bir zekadır," diye detaylandırdı Paine, avuçları yukarı bakarken omuz silkti, "ve bu zeka onlarca yıldır patlama yaşıyor. Başladığını bile bilmediğin bir yarış kaybediyorsun." Sonra gözleri Samantha'ya gitti. "Ama biliyorduk . Marş tabancasının sesini duyduk. ortaya çıkmasını izledik. Tanrı ile kavga etmenin nasıl bir şey olduğunu gördük ." Kafası

Eski zamanlayıcıya geri döndü. "Ve sen ve arkadaşlarının şunu bilmesi gerekiyor: Tanrı ile bir kavgayı kazanamazsınız."

Rich yürümeyi bıraktı.

Purist kompleksindeki onarım laboratuvarı, yalnızca James'in vücudunun etrafında dönen dadıların çıkardığı hafif harman sesiyle kesilen, neredeyse mükemmel bir sessizliğin hüzünlü sesiyle doluydu.

Birkaç saniyelik şokun ardından Thel'in gözleri James'e döndü, tepkisini okumaya hevesliydi. Yüzünün alt yarısının büyük bir kısmı, beyninin Brock bölgesinden gelen elektrokimyasal sinyalleri, maskenin bilgisayarı tarafından tanınabilecek ve konuşmaya dönüştürülebilecek elektrik sinyallerine dönüştüren bir maskeyle kaplıydı. Gözlerinden biri nöbetçi tarafından o kadar ağır hasar görmüştü ki onun yerine Purist bir süper asker protezi koymuştu -korkunçtu- insanlık dışıydı. Ancak bir göz, artık tanıdık gök mavisiyle parıltıdayan, kapatılmamış halde kaldı. Thel bunun içinde çok daha tanıdık, kararlı bir metanetin farkına vardı. Dudakları hafif bir gülümsemeyle büküldü ve albayın önsezi kehanetinin göğsünde oluşturduğu buzları eriterek ona bir tür sakinlik geri geldi.

Bir tanrıyla olan kavgayı kazanabilecek bir adam var, diye düşündü.

"Hikayeyi hâlâ duymak istediğinden emin misin?" Paine, Old-timer'a sordu. "Bunu duymanın sana bir faydası olmayacağını bilmenin - bilmenin - bile mi?"

İhtiyar, soruyu düşünürken ağır, tuzlu okyanus havasından derin bir nefes aldı. Paine'e inanıyordu ama umudunu bir türlü bırakamıyordu; bu onun DNA'sında yoktu. Onayladı. "Evet. Evet, duymak istiyoruz."

Paine'in gözleri, çoklu evrende anlatılmamış sayıda ruhu söndürmüş bir adamın gözleri, Eski Zamanlı'ya sabitlenmişti, onu inceliyor, derin analitik, şüpheli ve Old-timer'ın görüşüne göre oldukça muhtemel bakış açısıyla onu parçalara ayırıyordu. paranoyak zihin.

Albayı dikkatle incelemek ve karşılığında onu parçalara ayırmak İhtiyar'ın asla öğrenmediği bir numaraydı; Albay Paine'in gözlerinin arkasında ne varsa ona, onların arkasında kim varsa ona erişmesine izin veren kodu hiçbir zaman kırmamıştı.

Ve Albay Paine'in gerçekte kim olduğu İhtiyar için şaşırtıcı bir sır olarak kaldı. Bir dahi? Yanlış anlaşılan bir vatansever mi? İnsan hayatına son verme arzusunu haklı çıkarmak için kendini bayrakla gizleyen bir psikopat mı? Deli bir adam?

Belki çoktan seçmeliydi.

Belki de yukarıdakilerin hepsiydi.

Yaşlı adam, kapıyı açmak için gereken kodu bilmek istemediğinden emindi. albay olun ve cevapları bulun; içinizdeki dehşeti öğrenmek için.

Ancak Old-timer şunu da biliyordu ki, o dehşetin içinde kilitli kalmış, adamın zihninin duvarlarına astığı birçok otoportrenin arasında bir yerlerde saklanmış, her biri bir an önce tozdan temizlenmeye ve dünyaya gösterilmeye hazır. İçimizdeki gizemin en gerçek temsili Paine'in anılarıydı , yani Paine'in gerçekliği. Ve bu gerçekliğin içinde gömülü olan, Paine'in gerçeği ne olursa olsun , V-SINN'i durdurmanın ve evrende insanlıktan geriye kalanları kurtarmanın anahtarı olabilir.

Ulaşmak için şeytanın odasına adım atmaya değer bir hedefti bu.

Eski zamanlayıcı bunu yapmak zorundaydı.

Hepsi yaptı.

" Bunu duymalıyız , " diye tekrarladı, vücudunu gelecek dehşetlere karşı çelikleştirerek.

Paine'in bakışları Eski Zaman'a, albayın gözlerine yine neredeyse olağandışı bir şekilde sabit kaldı. Bir kaç saniye daha geçtikten sonra ve Yaşlı Adam'ın yüzünden edindiği bilgilerden memnun olduğu anlaşılan albay homurdandı ve normal, aynı zamanda aşırı derecede sert insan davranışının makul bir kopyasına geri döndü. Sonunda, "Kendine göre, Doktor," diye yanıtladı. "Ama sonsuza dek mutlu olmayı beklemeyin. Bu sefer gelmiyor. Hikayemde yer almıyor. Ve seninkine gelmiyor.

"New York o zamanlar gürültülü bir şehirdi," diye konuştu Paine, anlamsız olduğunu iddia ettiği ama yine de Evren 332'nin hayaletleri için bir ses vermek zorunda görüldüğünü iddia ettiği hikayenin yeniden anlatımına devam ederek - onların son sesi . hiç sahip olurdum.

"İçten yanmalı motorlar gürültülüdür. Şehirler kükrüyordu. Kaldırımda onbinlerce araba gümbürdedi, yolcu jetleri tepemizde uçu ve polis arabalarının veya ambulansların sirenleri gün boyunca her gün çaldı. Buraya hiç uyumayan şehir diyorlardı . Heh." Paine, tütün dumanını ağzına aldığı anda purosunu ıslatma riskine girmemek için fazladan biraz tükürük tükürdü. Birkaç saniyeliğine dumanın tadını çıkarırken başını sallayarak, "İyi uyudu," diye devam etti; nefesini vermeden önce dumanın tadını çıkarıp nemli, rutubetli havaya saldı. "Bütün bu sesler -insanlığın horlamasına benziyordu- onun hayatta olduğunu ama aynı zamanda uykuda olduğunu, karanlıkta onu çevreleyen varoluşsal tehditlerden habersiz olduğunu nasıl da biliyordunuz."

Dışarı verdiği dumanın tamamen yok olmasını izlerken bir an durdu ve onu, tüm huşu uyandıran sonsuzluğuyla, muhteşem gece gökyüzünün tamamen engelsiz bir görüntüsüyle karşı karşıya bıraktı. Bu görüntü, kendi yetersiz ifadesinin farkına vararak başını meraklı bir şekilde eğmesine neden oldu ve bunu insanlığın gerçekten de "Tamamen habersiz" olduğunu vurgulayacak şekilde düzeltti.

"Varoluşsal tehditler mi? Evren X'ten mi bahsediyorsun ?" Samantha, açıklama isteyerek sordu. "Ya da yapay süper zeka?"

Paine, çenesini kaldırıp gözleriyle onu sabitlerken son derece sakin bir tavırla, " Lanet olası çoklu evrenden bahsediyorum " diye yanıt verdi. "Ve onun içinde bizim ölmemizi isteyen her şey var. Evet, elbette, yeni ortaya çıkan bir fikir birliği vardı. bilim camiası çoklu evrenin muhtemelen gerçek olduğunu söylüyordu ama hiç kimse onu gerçekten göreceğimizi, ona seyahat edeceğimizi veya bize geleceğini ciddi ciddi düşünmüyordu. Bunu nasıl yapabilirdik? Geriye dönüp baktığımızda belki de öyle olmamalıydık. Neredeyse sonsuz sayıda evren kapımızın eşiğindeydi ve Bulk'ta bize en yakın olanlar, insanüstü düzeyde yapay zeka geliştirmeye yaklaşmak zorundaydı - sonunda birisi ya da bir şey , kaçınılmaz olarak

ait olmadıkları bir zaman çizelgesine geçmek için teknolojiyi geliştirin .

Samantha omuz silkerek, "Bu kadar çok aday varken haklısın," diye itiraf etti, "birinin ön kapımızı çalması an meselesiydi."

Paine'in kaşları formasyonla mükemmel bir uyum içinde kalktı dudaklarında yarı gülümseme, yarı alaycı bir ifade. "Heh. Ya da doğrudan içeri girmelerine izin verin.

Başını salladığında dudakları birbirine bastırıldı. "Artık çok açık görünüyor."

Paine bir şeyin farkına varmış gibiydi ve bakışları Eski'ye döndü. zamanlayıcı. "Belki de şanslıydık, Doktor," diye kabullendi birdenbire.

Yaşlı adamın kafası alaycı bir şekilde eğildi ve kaşları kırıştı. "O nasıl?"

Paine'in tavizi şöyle başladı: "Alternatif olasılıklar okyanusundaki tüm evrenler arasında, sizin insanlarınız bizim hakkımızda hiç de özel olmayan küçük bir şeye rastladılar, biz. Ama artık özel olduğumuzdan eminiz, değil mi? V-SINN bizi özel kıldı."

Yaşlı adam cevap veremiyordu; ihmal yalanı onun için her anı doyurdu. Ziyaret ettikleri evrenin 332 olmasının ne kadar rastlantısal olduğunu çok iyi biliyordu . Bu onlar için sadece berbat bir şanstı ve artık bu çürümüş servet Evren 1'e de yayılmıştı.

Paine aniden hikayesine dönerek şöyle başladı: "İlk olarak bir şeylerin son derece yanlış olduğunu fark ettim," diye başladı, "belirli bir siren çalmayı bırakmadığında; hepimizi uykumuzun sahte güvenliğinden uyandıran bir gece terörünün çılgılığı gibiydi."

"Dersler arasında bir mola sırasında yurt odamdaydım - çalışmaya çalışıyordum - ama orijinal sirene bir başkası ve bir diğeri daha katıldı. Kitabımı bıraktım ve dışarı bakmak için pencereye gittim ve insanların (öğrenciler, öğretim üyeleri ve saha görevlileri) hepsinin gökyüzündeki bir şeye baktığını gördüm. Ve ben de öyle bir hisse kapıldım ki, her şeyin yolunda gitmeyeceğini bildiğin zaman hissettiğin o esrarengiz duyguya. Hepsinin yüzündeki hayret dolu ifade... Bunu asla unutmayacağım. Normalliğin ölümü. Uyanıyorduk."

"Yine de zihninin onunla savaşıyor; kendi iyiliğin için seni uyandırmaya çalışan çalar saatle savaşıyor. Bu duyguyu biliyor musun doktor? Zihninizi sizi ne zaman aldatır? Seni uyumaya devam etmeye ikna etmek için her şeyi mi dener? Yataktan kalkıp gerçekliğin soğuk, anlayışsız pençesiyle yüzleşmek yerine, o sıcak çarşafların üzerinde kalmak mı, rüyada kalmak mı ?

Yaşlı adam konuşmadı ama hafifçe başını salladı ve bunu doğruladı. benzetmeyi anlamıştı.

Paine'in gözleri aniden yana kayana kadar ona kilitli kaldı; Albay, uzun süredir hafızasında gömülü olan bir şeyi ortaya çıkarmış gibi görünüyordu. "Tıpkı çocukluğumdaki gibiydi," dedi, sesi hüzünlü bir hal alıyordu, "bir hafta sonu annem çalışırken sinemada oturuyordum. Bu pislik koltuğumun arkasını tekmelemeye başladığında Flatliners'ın tam ortasındaydık . İlk birkaç saniye, belki de arkamdaki birinin orada olduğumu görmediğini düşündüm; hâlâ bir çocuktum, sadece sekiz yaşındaydım, gizlice filme girmiştım ve yaşıma göre utanç verici derecede küçüktüm . ve Columbia'ya kabul edilmemden hemen önce büyüme atağı yaşayana kadar da öyle kalacaktı. Bu yüzden fark edilmemeye alışmışım; Tekme atma olayını görmezden gelmeyi düşündüm; muhtemelen masum bir hataydı bu.

Sorun şu ki, devam etti ve daha da güçlendi. Bunun bir kaza olmadığı açıktı; bu gerçekten birisinin sandalyemin arkasına vurması, dikkatimi çekmeye çalışması, beni yüzleşmeye zorlamasıydı. Kalbim küt küt atmaya başladı, çünkü geri dönüp bu adama cehennemini yaşatmam gerektiğini biliyordum ve onun benim için başa çıkamayacak kadar büyük ya da meth, crack ya da Junior Mints'e fazla bağımlı olmadığını ummam gerekiyordu. ; Ayrıca patlamış mısırim ve Pepsi'mle birlikte gözüm morarmadan ya da dudaklarım patlamadan bana en azından oradan çıkma şansını verebilecek bazı düzgün yetişkinlerin olabileceğini de ummak zorundaydım . "

"Elbette korktum, bunu itiraf etmeliyim ama korktuğumdan daha çok kızgındım. Bu herifin bacağının koltuğumun arkasına her saygısız darbesiyle öfkem birikiyordu ve her ne kadar bu adamın artan tekme gücü beni o orospu çocuğunun benim iki katım kadar büyük olacağına daha da ikna etse de. Sadece bir şans istiyordum ; kader devreye girip bana vereceği zararı vermeden önce yanağına en azından bir çatlak verecek bir açıklık . O andan itibaren aynaya her baktığında beni bir anlığına hatırladığından emin olmak istedim. İnsanlara bu kadar parlaklığa nasıl sahip olduğunu anlatırken yalan söylemek zorunda kalmasını istedim . O kadar şişmiş ki bir ay boyunca gözünü kapatmış ve hâlâ tam olarak göremiyor. Yalan söylemek zorunda kalacaktı çünkü kesinlikle gerçeği söyleyemezdi ve bunun bir korku filmine gizlice giren ve hiçbir sebep olmadan onun tarafından işkence görmesini kabul etmeyen sekiz yaşındaki bir çocuk sayesinde olduğunu söylerdi. neredeyse bir çocuk kadar iyi

öyle yapmalıydık - heh - bir pisliğin biri bize hiçbir sebep olmadan - belki de yapabildiği için - işkence etmeye karar verdiğinde hepimizin yapması gerektiği gibi.

"Evet... evet ona o makbuzu gerçekten çok fena vermek istedim ."

"Böylece ayağa fırlayıp koltuğuma oturdum, yumruklarımı sıktım, başparmaklarımı annemin bana öğrettiği gibi dışarı çıkardım, hırıltım o kadar hazır ki çenemden tükürük akıyordu... ve sonra, en kötüsü..."

"Arkamdaki koltukta kimse oturmuyordu; ne tüm sırada, ne de bir sonraki sırada. Kimse bana koltuğumun arkasını tekmeleyecek kadar yakın değildi."

"Halüsinasyon mu?' diye sorabilirsiniz. Belki de korku filmi karanlıkta tek başına oturan bir çocuğu korkutmuştu? Uygun bir açıklama, değil mi? Tüm kutuları dolduruyor mu?"

"Flatliners dışında - yani, Tanrı aşkına, o filmde hiç korkmadım."

"Ve sarsıntı gerçektir. Bu, bir çocuğun aşırı aktif hayal gücünün yarattığı bir halüsinasyon değildi. Görüyorsunuz, herkesin koltuğu da benimki kadar sert bir şekilde titriyordu ve arkamdaki herkesin yüzündeki ortak korku ifadesi, canlarını kurtarmak için kol dayama yerlerine tutunan düzinelerce yetişkin, hepimizin sadece öyle olduğumuzu anlamamı sağladı. Gerçeklik dediğimiz bu okyanustaki kancaların ucunda küçük solucanlar var ve gerçekliğin yolunuza çıkarmaya karar verdiği şeyi durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok, hiçbir şey yok ."

"Bu örnekte gerçeklik önüme gerçek, canlı bir deprem fırlattı . Gerçektir. Heh. Ve beni bundan kurtarabilecek hiçbir yetişkin yoktu. Hiçbirimizi kurtarabilecek kimse yoktu."

"İhlal çok daha kötüydü. Bu, deprem gibi sadece durdurulamaz değil aynı zamanda tamamen açıklanabilir bir doğa olayıydı. Hayatta başvurabileceğimiz kimse yoktu; gece haberlerinde bizimle sakinleştirici bir tonda konuşacak, biz korkmuş, cahil çocuklara yetişkin rolü oynayacak bir sismolog yoktu. Hayır. Dünyada bu ihlali öngörebilecek kimse yoktu, hatta bunu bize açıklayabilecek kimse de yoktu. Evrenimizin son gününe kadar hâlâ tüm gerçeği bilmiyorduk; karanlıkta korkmuş çocuklar olarak kaldık."

"Korku hissettim Doktor. Gerçek korku. O sirenler sinemadaki o günden bu yana ilk kez kendimi savunmasız hissetmeme neden oldu; bu son sefer de olmayacaktı. Hiç de uzak bir ihtimal değil."

"Radyomu açtım ve ayarladığım yerel haber istasyonu CNN'den canlı yayın alıyordu. Amerika'nın saldırı altında olduğunu söylediler."

Dünya Ticaret Merkezi kimliği belirsiz uçaklar tarafından hedef alınıyordu.”

“Daha iyi bir görüş noktası bulmak için odamdan koştum ve binamın ön merdivenlerinden aşağı indim ama Columbia'nın kampüsü bir tünele benziyor; üniversitenin binaları etrafınıza duvar örüyor, dolayısıyla şehir hemen dışarıda olsa bile kendinizi başka bir gezegendeymiş gibi hissedebilirsiniz.” Paine, yabancı çevresini hatırladığında bir an durakladı. “Heh, muhtemelen daha iyi bir benzetme bulmalıyım. Belki tamamen farklı bir gezegen değildi ama siz anladınız.”

“Yine de Manhattan'ı aşağı çekecek net bir yer çizgisi olmamasına rağmen İkiz Kuleler'den yükselen yoğun dumanı görebiliyordunuz . Sanki uyanmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Kendime sordum, neden saldırı altındayız? Savaşta değildik ve yedeklerde olduğum için Amerika Birleşik Devletleri'nin bir savaşa sürüklenmesi benim kişisel en kötü kabus senaryomdu.”

Samantha'nın gözleri büyüdü. “Sen zaten askerde miydin?” o diye sordu, şaşırdı. “Sizin askere gitmenize neden olan şeyin saldırı olduğunu düşündüm.”

Eski zaman sessizce izledi, ancak Albay Paine'i ordu olmadan asla hayal etmediğini kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı ; sanki albay üniforma giyerek ve yanan bir puronun ucunu çiğneyerek doğmuş gibi görünüyordu ona. , hücumu beşiğinden savaşa yönlendiriyor. Ancak her zamanki gibi Paine tüm beklentilere meydan okudu.

Konuya ilişkin örnek: Paine açıklamasına bir alıntıyla başladı. Albay, bunu yaparken şaşırtıcı derecede düşünceli ve anlamlı bir tavırla, “Einstein, 'Hepimiz midemizin varlığı nedeniyle bir şeyi kovalamaya ve onun için çabalamaya mahkumuz' dedi” dedi . “Karnım yüksek öğrenim arzusuyla doluydu. Ben bir vakıf fonu çocuğu değildim. Omuz silkti ve burnunu çekti. “Bir şekilde okul parasını ödemek zorunda kaldım. Askerlik benim için en iyi seçenektir. On yıllık bir barış ve ekonomik güvenliğin ardından on yıllık bir savaşın geleceğini kesinlikle düşünmemiştim.” Purosunu üfledikten sonra şunu ekledi: “Oops.”

“Yani kariyer askeri olmayı planlamadığını mı söylüyorsun?” Samantha vahiy karşısında şaşıarak fark etti.

Paine'in dudaklarında hafif keyifli bir gülümseme belirdi. “Ben bunu beklemiyordum kökeni çok fazla sürpriz uyandıracak.

Samantha bilgiyi işleme çabasına devam etti. “Sen...sen öyle görünüyordun ki...”

Paine, onu kancadan kurtarmadan önce bir süre onun rahatsız bir şekilde kıvrınmasını izledi. “Öldürmek için para almam kaderin bir kazasıydı. bir tane var

Bu hikayede pek çok kader kazası var . Kader bir..." doğru kelimeleri ararken durakladı.

Onları ilk önce yaşlılar buldu: "Sadist, kötü orospu çocuğu."

Paine purosunu Old-timer'a uzattı ve başını salladı. "Daha fazla katılamayacağım, Doktor. Daha fazla anlaşılamadım."

Yeni bir gecenin başlangıcına ulaştıklarında, bir nefes daha aldı ve hikayesine geri döndü; üçlü sisli bir sıcaklığa bürünmüştü, duman albayın dudaklarından çıkıyor ve her söze eşlik ediyordu. "Ben de hızla koştum - yani gerçekten hayatım buna bağlıymış gibi koştum - Aşağı Kütüphane'nin merdivenlerine doğru. En iyi manzarayı görebilmek için yukarıya çıktım. Kuleleri göremeyeceğimi biliyordum ama daha iyi bir görüş açısı yakalayabilirsem belki bu tanımlanamayan uçakların ne olduğunu görebilirim diye düşündüm. Onları hiç görmedim ama bunun bir önemi yoktu; zerre kadar bile önemi yoktu çünkü o günden itibaren gerçek gösteriyi durduran şeyi görme fırsatım oldu."

"Aman Tanrım," Samantha aniden nefes verdi. "Hayır," diye ekledi sesi fısıltıdan biraz yüksek bir seviyede çatladığında.

Onun şaşkın tepkisi İhtiyar'ın gözlerini kıstı. "Ne?" O sordu.

Samantha'nın belirsiz ifadesi ona döndü, tereddüt etti ve sonra bu kadar saçma görünen sözlerle cesaret edip etmemeyi düşünürken Paine'e döndü. "Yeşil ışık?" sonunda sormaya cesaret etti.

Paine onun adına "Yeşil ışık" diye onayladı.

Hayır, diye fısıldadı Samantha, inanamayarak başını salladı.

Suçluluk duygusu aniden Old-timer'ın kalbinde hızla yükseldi ve hayal kırıklığını bastırmak ve poker yüzünün bir kısmını yeniden kazanmak için mücadele ederken vücudunun katılaşmasına neden oldu. Parmakları diz kapaklarına gömülürken ellerine baktı.

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı.

Yaşlı adam, duraklamayı araştırmak için çenesini kaldırdı.

Paine ona bakıyordu.

Samantha, "Bu doğru olamaz," dedi ve yeşil ışık karşısında yaşadığı şaşkınlık onu meşgul ederken farkına bile varmadığı sessizliği bozdu. Anılarını tararken gözleri hızlı arama modelleri oluşturdu; güçlü, analitik zihni, Paine'in ifşaatını sindirmeye çalışıyor ve bunu geçmişe dair anlayışını yeniden yapılandırmak için kullanıyor; resmi tamamlamaya yetecek kadar yapboz parçasına sahip olmadığını hemen fark etti. Gözleri dahili resim gösterisini bir kenara bıraktı ve ondan bir iki parça daha almak için ikna etmeye çalışan Paine'e kayd. "Ben her zaman inandım

Yeşil ışık, Bölge 51 hikayeleri gibi bir komplo teorisiydi ya da belki de - belki de kolayca açıklanabilecek bir şeydi - sadece tanıklar tarafından yanlış anlaşılmıştı.

Paine, Old-timer'ı incelemeci bakışından geçici olarak kurtardı ve doğrudan Samantha'ya dönerek kafasını salladı ve kararlı bir şekilde ısrar etti: "O gün gördüklerim hakkında herhangi bir yanlış anlaşılma yoktu. O zaman bunun ne olduğunu bilmiyordum -o ışık- ama alt çeneleri göğüslerine yapışık halde benimle birlikte merdivenlerin başında duran düzinelerce şaşkın öğrenci ve öğretim üyesi gibi biliyordum ki Tanık olduklarım o kadar çılgıncaydı ki - gerçeklik olarak düşündüğümüz sınırların o kadar dışındaydı ki - bir an için bana şunu düşündürdü: "Ben..." bir an durakladı ve gözlerini kırıştırdı. Samantha, uzun zaman önce yaşanan bir ana bakabilsin, ama sanki birkaç dakika önce olmuş gibi net bir şekilde hatırlasın diye. Birazdan yapacağı itirafın saçmalığını kabul ederek hafifçe başını salladı: "...bu bana aklımı kaybetmiş olabileceğimi düşündürdü ."

İhtiyar, poker yüzünün daha da kaydığını hissetti; umutsuzca ona tutunmaya çalıştı, ama Paine'in gözleri bir kez daha ona kilitlendiğinde, Eski Zamanlı'nın boynunu bir ilmik gibi sıkarken daraldığında, düzensiz nefes alıp verişini, sinirsel hareketlerini kaydederken bunu açıkça anlıyordu. ayaklarını kuma gömmesi, albayın 'Doktor' dediği adamı resimli bir kitap gibi okuyabilmesi. Her zaman bir dedektif olan Paine, toplayabildiği her bilgi parçasını kullandı, yeni sonuçlar çıkarmak için bundan çıkarımlar yaptı; bu bilgiler kendi içinde yeni sorular, bulmacanın yeni bir parçasını ortaya çıkardı ve ona daha fazla sonuç çıkarmasına olanak sağladı.

Samantha, "Bunu gerçekten gördüğüne inanamıyorum," dedi; yarı kendi kendine buna kendini inandırmaya çalışırken, yarı da Paine'e, omuzları teslim olmuş bir inançsızlıkla hafifçe çökmüş halde otururken; şaşkınlığı, Paine'in sessiz dedektiflik çalışmalarından habersiz kalmasına neden oldu. "Bunu bana hiç söylemedin."

"Hiç sormadın," diye karşılık verdi Paine, gözleri hâlâ Eski Zaman'ı inceleyerek.

Yaşlı adam gözlerin kendi üzerinde olduğunu hissetti ama iyiliğine karşılık verip albayın gözleriyle buluşmaya cesaret edemedi; gözleri buluştuğu anda Paine'in onun içini göreceğini biliyordu. Bunun yerine sessiz kaldı ve Samantha'nın teslim olmuş şaşkınlığını yansıtıyormuş gibi davrandı - ama onun düşüncelerini sözlü olarak yansıtmayı başaramadı - bu çok ileri bir adım olurdu. O günün trajik olaylarından dolayı ruhundan yeterince şey kaybettiğini hissediyordu; bunun kendisini açık bir yalancı , aslında kötü konuşan bir korkak yapmasına da izin vermedi.

yüksek sesle yalan söyleyin; Hayatına mal olsa bile ruhunun o küçük parçasını, haysiyetini olduğu gibi tutmaya kararlıydı.

Ancak sonuçta İhtiyar'ın kararlılığının bir önemi kalmadı. Paine acımasızdı. Alçak, tehditkar bir ses tonuyla şunu gözlemlemeden önce başını hafifçe eğdi : "Şimdi... bu ilginç bir tepki."

"Ne?" Yaşlı adam, sonunda albayın gözlerine bakarken, o da gergin bir şekilde dudaklarını büzerek cevap verdi. Kartlarını yeleğine yakın oynamak için elinden geleni yaparken, söyledikleri ona sanki kartları ters tutuyormuş gibi hissettiriyordu.

"Yeşil ışığın ne olduğunu merak etmiyor musun Doktor?"

Samantha'nın bakışları birdenbire Old-timer'a da yöneldi; Paine'in gözlemi onu fark ettikten sonra alını kırıştı. Gerçekten de Craig'in ihlal sırasında gökyüzünde garip bir yeşil ışığın ortaya çıkmasına şaşırmasın ona tuhaf bulmuştu . "Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" sözlerinin kısmen soru, kısmen suçlama olduğunu fark etti.

İhtiyarın kafası ikili sorgulayıcıların arasında dönüp duruyordu; birdenbire etrafının sarıldığını hissetti. "BEN-"

"Henüz değil, Eski Zamanlı," diye sakince uyardı James kulağına. "Nasıl tepki vereceğini bilmiyoruz. Şimdilik ona asgari düzeyde bilgi verin.

Yaşlı adam James'in tavsiyesini dinledi ve kararını verdi. Kendini toparladı, burnunu kaşıdı, sırtını gerdi ve sonra umursamaz bir tavırla omuz silktilti.

"Bizi bilgilendiren sensin ," diye hatırlattı Paine'e elinden geldiğince sakın bir şekilde.

"Söz verdiğim gibi daha sonra elimden gelen her şeye cevap vereceğim ."

Paine'in yüzü hareketsizdi; özellikle gözleri, Old-timer'ın görüşüne göre bir kez daha esrarengiz bir şekilde hareketsizdi . Paine artık bir android olduğuna göre, biyolojik olarak insan formunda olduğundan çok daha korkutucu bir sorgulayıcıya dönüşmüştü ona öyle geliyordu . "Arkadaşın James şu anda senin için her şeyi düşünüyor, Sport?"

"Kendi adıma düşünüyorum," diye ileri sürdü Old-timer hızlı ve kararlı bir şekilde. Sakin bir omuz silkme daha attı. "Anlaşmamız var. Sen bana hikâyeni anlat, ben de sana bildiklerimi anlatayım. Basit."

Paine'in ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı ve hem tehditkar hem de eğlenceli bir sırıtış oluşturdu. "Daha basit olamazdı" diye kabul etti. "Tamam doktor. Haydi kalalım

anlaşmaya."

Djanet birdenbire, kendisiyle birlikte odada bulunan herkese açıkça şunu söylemek zorunda hissetti: "Bu adam resmen dehşet verici."

"Hiçbir fikrin yok," diye yanıtladı Daniella, sıkıldığı çenesindeki kasların hafif seğirmesi dışında yüzündeki taş hâlâ hareketsizdi. Paine'e duyduğu mutlak küçümseme, herkesin okuyabileceği şekilde vücut dilinin her yerine yazılmıştı.

Djanet gerçekten de Daniella'nın rahatsızlığını okudu ve albayla olan geçmişinin sadece garip veya rahatsız olmanın çok ötesine geçtiğini fark etti. Djanet, Daniella ile Albay Paine arasında travmatik bir şeyin yaşandığını açıkça anlıyordu ve bu onun için şu soruyu gündeme getiriyordu: Bu adam hakkında onu bu kadar gergin hale getirebilecek ne biliyor?

Ne kadar tehlikeli?

Rich geri döndü ve sanki yeni doğmuş bebeğiymiş gibi göğsüne bastırdığı bir kase patlamış mısırla odaya girdi. İçeri girmeden önce odada yaşanan tuhaf konuşmalardan habersiz, yüksek sesle iç geçirerek Djanet'in yanına çöktü. "Bunu düşündüm ve patlamış mısırı tek başıma almak zorunda olmama rağmen ... Yine de paylaşacağım . " Kaseyi Djanet'e uzattı ama sonra Djanet ona döndüğünde onu geri çekti ve ekledi: "Ama çekinceleri olmadan değil." Kaseyi yavaşça tekrar kendisine doğru itene kadar onu izledi ve bunu yaparken sıırıyordu.

"Seni seviyorum" diye fısıldadı, "ama sen çok habersizsin." Sahilde gelişen hikayeyi kocasının gözlerinden izlemeye devam eden Daniella'yı işaret etti. "Travma geçirdi. Onun ve İhtiyar'ın albayla olan geçmişi her ne olursa olsun, bu hiç de iyi değil."

Zengin başını salladı. "Aynı sayfadayız," diye fısıldadı karşılık olarak. "BEN Söz veriyorum, yakın gelecekte ona patlamış mısır da ikram edeceğim."

Djanet kendi kendine fısıldarken yüzünü buruşturdu: "Onu seviyorum. Neden? Benimle ilgili sorun ne?"

"Evet, gördüm," diye yeniden doğruladı Paine, Samantha'ya dönmeden önce bir süre Eski Zamanlı'nın bakışlarına bakmaya devam ederken çenesi gerildi. Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi, o gülümseme yumuşayana ve yerinde kalmayı kabul edene kadar onunla mücadele etti. Yavaş bir nefes verdi, omuzlarını gevşetti ve sol ayak bileğini sağ dizinin üzerine yerleştirip sağ eliyle ayak bileğini orada tutarken tekrar purosunu tüttürdü. "Gördüm. Yeşil bir çizgiydi

ışık, herhangi bir jet veya roketten daha hızlı hareket ediyordu, ancak yıldırım veya lazer hızında değildi . Her ne ise, benim için bunun bir silah olduğu açıktı . Alçak bir irtifada, tam başımızın üstünden kampüsün üzerinden uçtu ve havada hareket ederken bir ses çıkardı -" hatırladıkça yutkundu, "-hiçbirimizin asla unutamayacağı - asla unutamayacağı bir ses - çığlık gibiydi .

Bir düzine saniye sonra, onun uyanışını havada hissettik ."

"Heh," diye alay etti Samantha, ellerini birbirine kenetlerken gözlerindeki parlak ıslaklıkta hayret dolu bir parıltı dans ediyordu. "Bu hesapları daha önce okudum. Ben onların deli olduklarını düşünürdüm. Hükümet şunu söyledi..."

"Onların lazer yönlendirme sistemleri olduğunu" diye sözünü kesti Paine ve onun adına cümlesini çarpık bir sırtışıyla tamamladı. "'Çok Gizli' ve bunu daha fazla tartışmayacaklarını söylediler. Evet hatırlıyorum. Ama o zaman bile yalan söylediklerini biliyordum. İlk günden itibaren. Lazerler aniden doksan derece yukarıya doğru yükselmezler ve lazerler tirbuşon manevrasıyla geri inmezler.

Lazerler kendi başlarına hedefleri otonom bir şekilde devre dışı bırakan yıldırım topu yaymazlar." Başını salladı, yarı sırtışı eğlenceyle seğiriyordu.

"Bunu kendi gözleriyle gören herkes bize yalan söylendiğini biliyordu ."

Sonra tekrar dudaklarını yaladı, gözleri hiç duraksamadan Eski Zaman'a doğru fırladı ve onu hazırlıksız yakalayarak şöyle dedi: "Konu açılmışken Doktor, bana da yalan söylediğini biliyorum."

İhtiyarın kaşları bir anlığına kalktı, sonra bir çizgi oluştu kendini sabitlerken aralarına kazınıyordu.

"Benden ne sakladığını anlarsam sana hikayenin geri kalanını anlatmayacağımdan endişelendiğini biliyorum. Kesin olarak bilmediğim şey ise tam olarak neyi saklamanız gerektiğini düşündüğünüz ve nedeni. Ama önsezilerim var."

"Ben değilim..." Yaşlı adam itiraz etmeye başladı, konuşurken çoktan başını salladı. konuştu ama protesto fazla uzağa gitmedi.

Paine, onu durdurmak için protez elini sallarken, "Kendine sakla, Doktor," dedi. "Sen iyi bir adamsın. İyi adamlar iyi yalan söylemezler. Sanırım Aldous'u ya da ekibinden başka birini koruyorsun. Ama dediğin gibi," purosundan bir nefes daha çekmek için durakladı, "bir anlaşma yaptık. Sana V-SINN'in nasıl ortaya çıktığını anlatmayı bitirdiğimde bana bildiğin her şeyi anlatmalısın. Her şey."

Yaşlı adam başını sallamayı, hatta göz kırpmayı bile boşa harcamadı. "Unutmadım."

"Güzel," diye yanıtladı Paine, dudaklarına hafif bir gülümseme yerleştirirken gözleri başka bir şeyi -çok daha az dostça bir şeyi- ele veriyordu. "Sonra doğru olanı yapacağım." Albay bu fikirden hoşlanmış görünüyordu ve sonuç olarak

gölümsemesi azaldı, daha tehdit ediciydi. " Gerçekten doğru olan ne ?" diye ekledi uğursuz bir tavırla.

Samantha, kendisine bir şey çarpmadan hemen önce başını hafifçe eğdi ve "Bu ne anlama geliyor?" diye sormadan önce ifadesini dondurdu. Sonunda, üçlü sahile vardığından beri gözünün önünde kaynamakta olan bina gerilimini fark etmişti.

Paine'in kaşı kalktı, gülümsemesi kaydı ve üst dudağının köşesi hırılayarak kıvrıldı ve gözlerini Old-timer'dan ayırmadan ona cevap verdi. "Bu, hepimiz Yaratıcımızla buluşmaya gitmeden önce, sanırım son bir kez daha adaletin sağlanmasını istediğim anlamına geliyor." Sonra gözlerini Samantha'ya kaydırды ve hafif gülümsemesi geri geldi, "Bence bizden alınan onca şeyden sonra çoklu evrenin bize bu kadarını borçlu olduğunu düşünüyorum. Katılmıyor musun?"

Rich alt dudağını ön dişlerinin altına emerek, "Sheesh," diye tepki verdi.

"Bu kulağa pek hoş gelmiyor . "

"Sana söylemiştim," diye azarladı Djanet onu.

"Zengin, Djanet," James sakın bir şekilde gözlemlemeye, hesaplamaya ve hızla gelişen koşullar gerektirdiğinde tepki vermeye devam ederken aniden konuştu, "Paine hikâyesini bitirdiğinde, Old-timer'a olabildiğince çabuk ulaşmaya hazır olduğundan emin ol. olası."

Djanet, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum" diye onayladı.

"Neden?" Alejandra aniden kaşlarını çatarak onlara sordu.

Rich, "Tehlikede" diye yanıtladı.

"Açıkçası," diye yanıtladı Alejandra, hızlı ve hüsrana uğramış bir iç çekişin ardından. "Ben bir empatiyim, unuttun mu? Craig'in endişesini kelimenin tam anlamıyla hissedebiliyorum ama neden bu adam için endişeleniyor? Birbirlerine göre onlar kim?"

Djanet onunla ilgili "Eski zaman o yeşil ışıktı" dedi . "Bir post-insan olarak Evren 332'ye sınır ihlali yaptı ve Paine kendi evreninin yok edilmesinden bu ihlalcileri sorumlu tutuyor."

Rich ağzına bir patlamış mısır tanesi atarken, "Yani başka bir deyişle," diye ekledi, "Paine bu haberi pek iyi karşılamayabilir."

Daniella, "Bu tehlikeli derecede yetersiz bir ifade," diye lafa girdi, Rich'i düzeltirken dudakları sertti. Koltuğunda kıpırdandı, odadaki herkese hitap etmek için döndü, yüzündeki sert ifadeyi ve gözlerindeki kömür karası nefreti herkesin görebilmesini sağladı; ona göre Eski'yle ilgili hiçbir yanlış anlaşılma olamazdı.

Zamanlayıcının çıkmazı ve karşısında duran acil tehlike.

" Hata olmasın : Albay Paine tanıdığım en soğukkanlı katil. Craig'in canını almakta tereddüt etmeyecekti . Bu nedenle herhangi bir cana kıymaktan çekinmezdi ."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Alejandra, Daniella'nın gruba yaptığı beyanın saf samimiyeti onun için çok açıktı ve bu onu iliklerine kadar dondurdu.

"Güven bana," diye devam etti Daniella, hayaletli gözleri Alejandra'ya kaydı. "Tek bir günde binlerce masum insanı öldürdü. Adamın vicdanı yok. Ruhsuz. Ve şimdi? Kesinlikle kaybedecek hiçbir şey kalmadı."

Daniella'nın albayın düşüncelerinin herhangi birinin fikrine kayabileceği fikrinin ne kadar vurgulu ve yıkıcı bir şekilde altını oyduğunun farkında olmayan Paine dinleyicilerine, "Günün olaylarının ciddiyeti nihayet kafama yerleşmeye başladığında, düşüncelerim annem için endişelenmeye başladı," dedi. kendisinin dışında refah. Ancak Paine bir kez daha beklentilere meydan okudu.

Rich, Paine'in onu duyamadığının farkındaydı ve bu nedenle her zamankinden daha nezaketli davranarak herkesin düşündüğünü söyledi: "Şimdi... bunun olacağını kim gördü? Albay Paine annesini mi seviyor? Düşününce Albay Paine'in bir annesi var mı?"

Rich'in yorumu, purosuyla hafifçe aydınlanan ve gece gökyüzündeki atmosferik anormalliklerin ışıltısıyla gözlerini önünde duran, önsezili bilmeceye odaklayan arkadaşının duygularına katılmadan edemeyen Old-timer'da yankı uyandırdı.

Paine, "O zamana kadar neler olduğunu duymuş olacağını biliyordum" diye devam etti. "Hiç şüphesiz, memleketim Cynthia, Tennessee'den sadece birkaç kilometre uzakta, onlarca yıldır neredeyse tek başına desteklediği Lokantada çalışıyor olacaktı. Ayrıca oradaki herkesin ne düşüneceğini de biliyordum. Sadece 800 nüfuslu bir kasabadaki insanlar için İkiz Kuleler'le aramda ne kadar mesafe olduğunu hayal etmek çok zor. Tek bildikleri New York'un saldırı altında olduğu ve Stella'nın oğlunun New York'ta bir üniversitede olduğuydu. Endişe, hatta belki dehşet olurdu ve annemin hayatında bir saniye daha dehşete ihtiyacı yoktu, bir saniyeye bile. Benim hesabıma değil."

Eski Zaman'a doğru fırlayan Paine'in gözlerinin arkasında bir alçakgönüllülük kıvılcımı parlamış gibi görünüyordu, sonra hızla uzaklaşıyorlardı, sanki artık diğerinin bakışıyla karşılaşmaya dayanamayan oydu .

İhtiyarın kafası hafifçe yana eğilip " Utandın mı?" diye düşündü. Albay Paine'in utanmış olması mümkün mü?

Maruz?

"Yine deli gibi koştum," dedi Paine burnunu çekerek, devam etmeden önce boğazını temizleyerek, "yurt odama döndüm, doğruca telefona gittim ve iş numarasını çevirdim."

"Hâlâ masaları beklemesi şaşırtıcı değil ve onu telefona götürmeleri birkaç dakika sürdü. Sonunda onu telefona bağlayıp sesini duyduğumda şöyle dedim: 'Benim, anne, sadece iyi olduğumu söylemek için aradım.'"

"Heh. Sonra bana kulak verdi."

"Bunu bana söylemek için neden iki dolar harcamanız gerekiyor? İyi olduğunu biliyorum. Kapat telefonu. Paranı sakla. Ağaçlarda yetişmez.' Azarlama bitti, telefonu kapattı." Omuz silkti, purosunu dudaklarına götürdü, bir nefes çekti ve son illüzyonunun sonuna son gösteriyi ekleyen bir sihirbaz gibi açık elini avuç içi dışarı doğru salladı. "Ve bayanlar baylar, kısacası benim annemdi."

"Ah," Rich başını salladı. "İşte burada ." Parmağını şakağına doğrultup sonsuz bir daire çizerek Djanet'e yorum yaptı: "Çılgınlar... her şey her zaman anneleriyle tuhaf bir ilişkiyle başlar , değil mi?"

" Bu arada annenle aran nasıldı ?" Djanet voleyle oynadı ona döndü, kollarını kavuşturdu ve sahte bir endişeyle kaşlarını çatı.

Rich ona bir patlamış mısır tanesi fırlattı ve onu ağzıyla yakaladı.

"Onu tıka basa doldurup tavan arasında tutmam dışında mı yani?" Rich hiç duraksamadan cevap verdi: "Ah, çok iyi anlaştık."

Paine, sol eliyle kendisini kütüğe dayayarak ağırlığını kaydırırken, "Telefonu kapattığımda kendimi daha iyi hissettim" diye açıkladı.

İhtiyar ve Samantha, önlerindeki adam ruhunu onlara açarken bile paradoksal bir şekilde daha gizemli hale gelirken hızlı, şaşkın bakışları paylaştılar.

Eski zamancılar için belki de en çok edici olan , orada çıplak bırakılacak bir ruhun bile var olduğu gerçeğiydi . Paine her zaman bir insandan çok bir makineye, Ölümün bir aracına benzemişti . Albay, iddia ettiği ve hatta gerçekten daha büyük bir iyilik olduğuna inandığı şeye hizmet etti. Ancak sebep onu yozlaştırdı ve bu suçu işlemesine neden oldu.

akla gelebilecek en kötü vahşet. Paine'in kötülüğünün anısı, Old-timer'ın kendisini insanileştiren, rahatlıkla bizzat adamın ağzından söylenen bir hikayeyi dinlemesini bu kadar rahatsız ediyordu - Old-timer'ın zaman çizelgesinde vahşice, sadistçe, acımasızca, sadistçe , ve eski karısını ruhsuzca öldürdü , Sam'i öldürdü.

Ama bir sorun vardı : Bu olaylar Old-timer'ın evreninde meydana geldi ve onun önünde oturan adam Old-timer'ın evreninden değildi. Her ne kadar saçma olsa da gerçek şu ki bu aynı adam değildi.

"Söylenmedi," diye devam etti Paine, "anneme her zaman söylenmediği gibi, aradığım için rahatladı . Ama kadının omurgasında çelik vardı. Beni sakinleştirmede ve bana iyi olacağımı ya da eşsiz, değerli bir kar tanesi olduğumu söylemedi."

"Neden?" diye sordu Samantha, başını yana yatırırken burnu kırışıyordu. "Oğlunu sakinleştirmenin nesi yanlış?"

"Yalanlar beni rahatlatmıyor," diye alay etti Paine, hatırladığı gibi ağzının sağ tarafı yan bir sırtış oluşturacak şekilde kıvrıldı. "Annem hayatın adil olmadığını herkesten daha iyi biliyordu. Çocukluğunda çocuk felcini atlatmıştı. İlk anıları , doktorların hemşirelere her gün kas liflerini elle uzatmalarını emrederken dayanılmaz bir acı içinde yatalak kalmasıydı . Nihayet acıdan kurtulabilmesi ve geri kalanımızın normal hayat dediği pastadan payını alabilmesi için ergenlik çağına gelmesi gerekti . Babamla tanışmıştı, bana az kalmıştı ama babam bir askerdi ve bir sabah, kendisi ve arkadaşları izinden dönmekteyken, içinde bulundukları cip keskin bir dönüş yaparken devrildi. toprak bir yoldaydı ve öldü." Paine, gözleri tekinsiz, soğuk ıslak sisin tekrar içeri girmesine izin verirken boğazını tekrar temizledi. Hatırladıkça dudakları büküldü ama konuşmadan önce ince, sert bir çizgi oluşturdular. "Aynen böyle. Gitmiş. Çatışmada değil, yoldaşlarını bir el bombasına atlayarak ya da hatta hücum etmekten, hatta geceleyin bir korkak tarafından pusuya düşürülerek uykusunda boğazını keserek kurtarmıyor. Bunlardan herhangi biri en azından bir miktar mantıklı görünüyordu . Bu ölümlerin herhangi biri, bir insan hayatına layık sonlar olurdu ." Tekrar burnunu çekti ve kısa bir süre burnunu kırıştırdıktan sonra dudaklarını yaladı ve zorla bir gülümseme daha oluşturmaya zorlayarak itiraf etti: "Fakat benim ihtiyar, zamanında çalmayan bir alarm saati ve çok hızlı giden bir cip yüzünden yere düştü. ve bu, virajı dönerken tekerleğin bir hendeğe batmasına neden oldu. Devrilme boynunu kırdı; ona neyin çarptığını zar zor anlamıştı."

Samantha , "Tanrım," diye fısıldadı, dudakları sempatiyle somurtulurken utanmıştı. "Kaç yaşındasın?"

"Ben değildim," diye yanıtladı Paine. Karnına dokundu. "İyi gemi Stella Paine hâlâ gemideydi ."

Samantha'nın eli havaya kalktı ve anında ağzını kapattı. "Oh hayır. Ben-"

"Üzgünüm?" Paine sözlerini tamamladı, sağ kaşını kaldırdı. "Bildiğimiz neredeyse herkesin öldüğüne çok yakın. Başkalarından daha fazla sempatiyi hak etmiyorum; en azından hâlâ hayatta olan herkesten."

"Yine de," diye söze başladı Old-timer, gökyüzüne ve onun inatçı ironisine kısa bir bakış attıktan sonra, "zor olmuş olmalı," diye belirtti, taziyelerini bir tür sosyal sorumluluk duygusundan dolayı mı sunduğundan emin olamayarak. ya da Albay Paine'in bu versiyonuna karşı gerçek sempatinin ilk sancılarını hissetmeye mi başlamıştı ? Eğer hissettiği gerçekten gerçek bir sempatiyse, bu ona Kader'in onu psikolojik olarak alt etmenin, onu aşağılamanın yeni yollarını bulmasının bir başka örneği gibi göründü .

Paine, Old-timer'in değerlendirmesini doğrulayarak, "Babamı sevdim," diye kabul etti; ağzının köşeleri hafifçe yukarı kıvrıldı, saniyenin çok küçük bir kısmı için bir gülümseme oluşturma tehdidinde bulundular, sonra tekrar aşağı döndüler, anıların ağırlığı sanki onlara görünmez iplerle bağlıymış gibi onları çekiyordu. "Onun hakkında soru sorabilecek yaşa geldiğimde annem bana gerçeği söyledi. Orada Cennet'e ya da onun savaşta cesurca öldüğüne dair hiçbir hikaye yoktu . Sadece bir kez ağlamama izin verdi . Ancak daha sonra bu işe devam ettik. Biz de devam ettik. Bu bazılarına zalimce veya duygusuz gelebilir ama o zamanlar inandığım şey, annemin Tanrı'nın taraf seçmediğini ve hiç kimsenin, ne benim, ne onun, ne de ölen babamın özgürce içeri girme hakkına sahip olmadığını bilmesiydi. bu hayat. Hepimiz test ediliyoruz. Bu konuda yakınmanın bir faydası yok ve güzel sözlerle ya da sahte güvencelerle olmuyormuş gibi davranmanın da bir faydası yok." Alt dudağını emdi ve gözleri İhtiyar'ınkilerle buluşmadan önce iyice önlem almak için bir kez ısırıldı. "Görüyorsunuz Doktor," dedi gözleri yeniden kısılarak, "İyi insanlar iyi yalancılar değildir. İyi insanlar bu beceriyi öğrenmeye asla zaman ayırmadılar. İyi bir insanın daha büyük bir iyilik için beyaz bir yalan söylemesi gerekebilir elbette ama o zaman bile bu konuda asla ikna edici olamazlar ."

Yaşlı adam yüzünü buruşturdu. Paine'in akıl oyunları oynadığını biliyordu ama aynı zamanda albayın, yalan söylemenin İhtiyar'ın becerileri arasında yer almadığı konusunda haklı olduğunu da biliyordu. Ancak kendisinin ve arkadaşlarının ihtiyaç duyduğu bilgiyi elde etme şansına sahipse, bu konuda acele etmesi gerekecekti.

Paine'in, Old-timer'ın dikkatinden kaçmayan yalancılarla ilgili iddialarında daha da büyük bir ironi vardı: Paine'in onlarca yıl önce Titanik'te kendisine söylediği, Pürist süper asker gücü Paine'in liderliğinde hiçbir zayıflık olmadığı yalanını hatırladı . Andromeda Dağı'nın altındaki insan sonrası kompleksine saldırmayı ve sızmayı başardı. Albay, eski karısı Samantha'nın hayatta ve iyi durumda olduğunu söylediğinde, İhtiyar'ın gözlerinin içine bakmıştı. Gerçekte, yalnızca birkaç saat önce Albay Paine onu katletmiş , kafasını kesmişti.

Aldous'un vahşeti yeniden anlatışına göre, Aldous'un ruhuna insani açıdan mümkün olduğu kadar çok zarar vermek için -başka bir adamı kırmaktan başka bir amaç gütmeyen- bu iğrenç, acımasız, şok edici şiddet içeren suçu gözlerinin önünde işlemişti. albay başarılı olmuştu; Aldous Gibson o noktadan sonra bir daha asla aynı olmadı .

Eski zaman, uzun süredir gömülü olan anıların kalbine sızmasına izin verdi. Bu eylemin kötülüğü İhtiyar'ın etini emdi, kararlılığını sertleştirdi ve Paine'e olan nefretini alevlendirmek için yakıt haline geldi. Paine'den nefret etmek İhtiyar'ın onu kandırmasını kolaylaştırdı ve görevi tamamlamak için albayı kandırmak gerekliydi.

Paine'in merhameti hak etmediğini hatırlattı İhtiyar kendine.

Gözleri, sempatik bakışları Paine'e bakan Samantha'ya kaydı. Samantha'nın bu diğer versiyonunun orada, Evren 1'de onunla birlikte olmasına yol açan korkunç durum ve onun mutlu cehaletinin ona sağladığı absürt kalkan - onun sadece bir metre uzakta oturduğundan habersiz - üzerine meditasyon yaptı. yarısı onun başka bir versiyonunu soğukkanlılıkla acımasızca katleden adamdan .

Anıların içinden akmasına izin verirken, travmanın içinden akmasına izin verirken yaşlı adamın kanı kaynadı . Sertleşen gözleri korkusuzca Paine'e kilitlendi. "Peki ya siz Albayım? Yalan söyleme konusunda iyi misin?"

Paine'in yüzü seğirmede; Tereddüt etmeden cevap vererek düz bir şekilde yanıtladı: "Doktor, iyi insanların iyi yalancılar olmadığını söylemiştim. Derinlerde, gerçekte kim olduklarıyla savaşamazlar. Ben? Lanet olsun, var olan en iyi yalancı benim ."

"Ertesi gün dünya örtüleri tekrar çekip uykularına devam etmeye çalışırken dersler yeniden başladı, ancak bir an için gördüğümüz kabus gerçekliği bir daha gerçekten uyumamıza izin vermeyecek kadar fazlaydı ; deneyebiliriz, ama öcü her zaman geceleri yatağımızın altında, gizlenmiş, ulaşamayacak bir yerde ama her zaman saldırmaya hazır olurdu.

"Yeni normal tedirginlikti; yeni gerçeklik ise gizli silahlar ve hükümetin örtbas ettiğine dair söylentilerdi. Bu söylentiler durmak bilmedi ve hükümeti zorlamaya başladı ve sonunda, saldırıların dünyanın dört bir yanındaki dengesiz milyarlar tarafından finanse edilen bir terör örgütü tarafından gerçekleştirildiğini iddia eden bir kamu raporu yayınladılar. Lazer gösterisinin gizli bir savunma teknolojisinin parçası olduğu açıklandı, ancak yetkililer elbette güvenliği gerekçe göstererek daha fazla ayrıntıya girmediler. Heh. Çok Gizli - bu terim, rahatsız edici soruların nihai geçersizleştiricisiydi.

"İnternetin ilk günleriydi, henüz YouTube yoktu, ancak internette videolar dolaşmaya başladı - bu küçük grenli görüntüler - bulanık - küçük uçakların inanılmaz hızları nedeniyle o günün kameraları net görüntüler yakalayamıyordu. saldırıyı gerçekleştirdi. Medya ve kamuoyu, tüm çabalarına rağmen, hiçbir zaman kliplerden birini bunların ne olduğuna iyice bakacak kadar temizleyemedi. Bununla birlikte, meşhur bir fotoğrafta bir adam görülüyordu ; aslında yeleğinin üzerinde bir nişan ve miğferinin üzerinde bir nişan bulunan bir asker. Bulanık lekelerdi ama bana göre Ol' Glory'ye çok benzediklerini düşünmekten kendimi alamadım." Paine'in dudakları, İhtiyar'ın ona yönelttiği inceleyici bakışların yenilenen yoğunluğunu kaçıramayacağından emin olmak için gerildi. "Amerikan bayrakları." Paine'in ağzının yarısı kısmen yüzünü buruşturarak başını yana doğru eğdi, meraklı numarası yaparken gözleri gerçeğe ihanet ediyordu: gözlerinin ardındaki bir biliş . "Gizemli," diye ekledi, görünüşe bakılırsa sadece Eski Zamanlı'yla oynamak için.

"Başka yarım kalmış işler de vardı. Boston'daki Logan Uluslararası Havalimanı'ndaki tanıklar bir adamın uçtuğunu bildiriyor -o zamanlar bu fikir halka inandırılmayacak kadar saçma geliyordu- ama yine de dönüşüm yaratan bir fikirdi bu.

Türümüz için atılımlar, onları kendi gözümüzle görene kadar her zaman saçma gelir, değil mi? Bu tanıklar, bir adamın pencereden içeri uçtuğunu ve birkaç kişiyi etkisiz hale getirdiğini, bu kişilerin daha sonra yetkililer tarafından uzaklaştırıldığını ve bir daha hiç görülmediğini veya kendilerinden haber alınamadığını iddia etti.

Yaşlı adam dilini damağının üstüne bastırdı, her çıkıntıya odaklandı ve her birini dilinin oraya bastırdığı kadar saydı. Aptalca bir eğlenceydi ama bir şeye ihtiyacı vardı; Paine'in esrarengiz bakışları karşısında ürkmek için odaklanacak herhangi bir şeye.

Paine, "Yine iddialar inanılmayacak kadar saçma görünüyordu," diye devam etti, "en azından kendilerini komplo meraklısı olarak görmeyenler tarafından ve 'uçan adam' da bir daha hiç görülmedi veya kendisinden haber alınamadı. Kafa karışıklığı, şok ve duman kutuları tanıkların görüşünü bulanıklaştırdı ve olayları algılamalarının karışık olmasına katkıda bulundu; ya da bize resmi versiyonda öyle söylenmişti; ilginçtir ki, tanıklardan hiçbiri herhangi bir duman hatırlamadı."

"Sızdırılan pürüzlü bir güvenlik ekran görüntüsü -hükümetin doğal olarak uydurma olduğunu iddia ettiği bir ekran görüntüsü- benim ve o Eylül günü Columbia'da aynı ışık gösterisini gören herkesin anında fark ettiği bir şeyi ortaya çıkardı - yeşil bir ışık çizgisi - görünüşe göre havaalanına doğru gidiyordu , korsanların indirildiği kapıya doğru. B Kapısı bir şey..."

"B32," Old-timer sanki kelimelerin kendilerine ait bir iradesi varmış ve geçmişinin en karanlık derinliklerinden - derinlere gömmeye çalıştığı anıların maden kuyusundan - kurtulduktan sonra ağzından fırlamış gibi ağzından kaçırıldı.

Bunlar kendisinin bastırmayı dilediği anılardı ama ne yaparsa yapsın, onları ne kadar aşağıya iterse itsin, kaç yıl süren hoş anıları zihni için betona fırlatıp kamyonlar dolusu anılar dökse de. kapatmak için perili madenin tepesine indirdi, sadece çabuk kuruyan yüzeye hafif bir dokunuşla - bu örnekte Paine kapı numarasını hatırlamaya çalışıyordu - tüm cepheyi paramparça ederek gün ışığının geri gelmesine izin verdi Kapı B32 madenin duvarına kazınmıştı, yazıların zamanın dokunmadığı kenarları elmas kadar keskindi, ışığı yakalıyor ve gizli kalması gereken bir gerçeği aydınlatıyordu.

Yaşlılar anında anladı: Paine ve Sam de bunu gördüler - cephe - yapaylık - açığa çıktı.

Ah ah.

Daniella, kocasının düşüncelerini yüksek sesle dile getirerek, "Hı hı," diye fısıldadı.

"İyisin, Eski Zamanlı," James araya girdi, arkadaşının bunaldığını ve yardımına ihtiyacı olabileceğini hissetti. "Unutmayın, o olayın evrenimizde ne kadar önemli olduğunu bilmiyorlar" diye hatırlattı ona. "Bilgi sahibi olan sizsiniz ve bu, bunu onlara nasıl açıklayacağınızı kontrol ettiğiniz anlamına gelir."

James ayrıca onların zihninin gözleri aracılığıyla koçluk yaptı.

Nabızı ve nefesi yavaşlayıp kasları gevşerken İhtiyar kendi kendine haklı , diye düşündü. Tabii ki haklı.

"Ah, bak," diye başladı Eski zaman, kısa, mahcup bir gülümsemeyle baktıktan ve sanki kafa karışıklığı arka bahçedeki bir ızgaranın üzerindeki fazla dumandan ibaretmiş gibi ikizlerinin inceleyen ifadelerini eliyle uzaklaştırmaya çalışırken başını hafifçe salladı. , "Bu benim evrenimin tarihinde de kırmızı harfli bir gündü . Nereden geliyoruz," diye detaylandırdı, kelimenin tam anlamıyla çevrelerindeki her şeye doğru saçma bir hareketle ellerini uzatarak -bu, saçmalığın ağırlığıyla omuz silkmesine neden olan bir hareketti, "bilirsiniz... burada...bu saldırılar ... engellemedi . Havaalanında bahsettiğiniz adamlar teröristlerdi; bir yolcu uçağının kontrolünü ele geçiren ve onu kendi kişisel seyir füzeleri olarak kullanan korsanlardı."

Paine ve Samantha şaşkın ifadeler kullandılar, çatık kaşları birbirini yansıtıyordu.

İhtiyar yüzünü buruşturdu, içini çekti ve devam etti: "Bu saldırılar ulusal bir yaradır; aslında türün tamamı üzerinde bir yaradır. Birden fazla takım vardı. Teröristler o gün 4 uçağı kaçırdı, 3'ü de hedefini vurdu."

Şaşkına dönen Samantha'nın gözleri, sanki kafa karıştırıcı açıklamaların kaynağına biraz daha yaklaşmak, bir şekilde daha anlamlı olmalarına yardımcı olabilirmiş gibi, bilinçsizce Eski Zamanlı'ya yaklaşırken gözleri daha da kısıldı . bir hata olmak.

"Onlardan biri," diye devam etti Old-timer, "Washington'daki Capital binasına ulaşmadan Pensilvanya'daki bir tarlada yere indirildi. Diğer üçü hedeflerini tutturdu: İkiz Kuleler ve Pentagon." En kötü kısmı paylaşmaya fırsat bulamadan durakladı, kuru dudaklarını yaladı ve nefesine biraz daha zaman ayırdıktan sonra şu sonuca vardı: "İkiz Kuleler çöktü."

Kimse konuşmaya cesaret edemedi üç Venüs okyanus dalgası sahile çarptı.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye tepki verdi Paine sonunda ağız hafifçe aralanarak -ağızını açık bırakmaya mümkün olduğu kadar yaklaşmıştı- bir aptal gibi gevşek çeneli olmasına asla izin vermeyecek kadar disiplinli bir adamdı. .

Ancak kendisi bile, son derece şiddetli ve felaketlerle dolu hayatında gördüğü her şeye rağmen, İkiz Kuleler'in basit teröristler tarafından yıkıldığına inanmayı başaramadı.

"Düştüler mi?" Samantha tekrarladı. "Tamamen yok mu oldu?"

"Evet," diye yanıtladı İhtiyar, çizmesinin topuğunu kumun üzerinde amaçsızca sürüklerken başını salladı. "Hükümetinizin büyük paralarla finanse edilen teröristlerle ilgili hikayesi, anlaşılır bir şekilde size inanılmayacak gibi görünse bile, kurgusal değildi . Benim evrenimde kimse saldırıların geleceğini bilmiyordu." İçini çekti. "Alex, 11 Eylül'ün tarihi görüntülerinden bazılarını onlara aktarabilir misin?"

"Bir anlığına Craig," diye yanıtladı Alex, İhtiyar'ın gözünden.

"Teşekkür ederim," dedi İhtiyar, hastalıklı görevine devam etmeden önce.

"Uçaklar kulelere çarptığında, iki çarpışma anı arasında yaklaşık bir saat geçti ve sonunda çarpışmanın neden olduğu yapısal hasar ve jetin yakıtından beslenen yangın nedeniyle çöktüler."

Samantha ve Paine'in android zihninin gözleri aynı anda titreşti ve İhtiyar, aniden uzaklara bakan bakışlarından onların derinlere, onlar için ne olduğuna, alternatif bir geçmişe baktıklarını görebiliyordu... genç, yepyeni bir görevin olduğu bir geçmiş. -kafasında daha da genç bir yapay zeka av tüfeği taşıyan insan, tarihi değiştirecek bir müdahalede bulunmamıştı.

Tanrıyı oynamamıştım.

Bu adamın yaşlı versiyonu, içinde hissettiği amansız yası bastırmaya çalışırken yavaşça iç çekti. "O gün 3000 kişi öldü. Bizi iki savaşa sürükledi." Bir an gözlerini kapattı, başını salladı ve "FÜBAR. Amerika bundan sonra asla eskisi gibi olmadı. Zaman çizelgemizdeki en önemli tarihi tarihlerden biri. Yaşadığın ihlal buna doğrudan müdahale etti—"

"Beklemek!" Samantha aniden ağızından kaçırdı. "Müdahale mi edildi yoksa... niyetlerinin bunu engellemek olduğunu düşünüyor musunuz ?"

"Sanırım bunu söyleyebilirsin," diye doğruladı Old-timer, gergin bir şekilde kolunu kaşırken. Çok yakın bir gelecekte geleceği kesin olan bir anı, az önce söylediği sözlerin Paine ve Samantha tarafından bir şakadan başka bir şey olarak görülmeyeceği bir anı düşünüyordu.

kendi çıkarlarına hizmet eden ve korkakça bir hamleyi önleyecek ve dolayısıyla gerçek anı geldiğinde karşılaşacağı sonuçları - Paine'in gazabı - Samantha'nın hayal kırıklığı - köreltecektir .

Cevabı, Samantha'nın gözlerindeki hafif umut ışığını körükleyerek tam teşekküllü bir alev haline getirerek Samantha'nın Paine'e doğru eğilmesine, iyimserliğin son zamanlarda nadiren kullanılan yüz kaslarını - dikleşen yüz kaslarını - çarpıtmasına neden olmak gibi istenmeyen bir sonuç doğurdu. umut dolu gülümsemeler. "O halde bu yüzden sınırı aşıtlar! Craig'in evreninden biri, müdahale edip durumu düzeltmeselerdi saldırı sırasında ölecek olan insanları kurtarmaya geldi! En azından... bizim için doğru!"

"İşleri yoluna koymak mı?" Paine hareket ederken bacak bacak üstüne atarak alay etti, aniden kütüğünden rahatsız oldu. "Ya da işleri yanlış mı yaptın?" diye homurdandı, "Eğer birisi süper kahraman rolünü oynamanın akıllıca bir hareket olduğunu düşündüyse, sanırım artık, en azından evrenimizden -sönmüş evrenimizden- geriye kalan son iki ruh için fena halde yanıldıkları oldukça açık, öyle değil mi ? "

Samantha, Paine'in hipotezine beklenmedik düşmanca tepkisi karşısında geri çekilirken çenesini eğdi. Varsayımsal sonuçlarının zararsız olduğunu düşünmüştü - hatta muhtemelen olumlu ışık ışınları bile, V-SINN gibi ruhsuz, insanlık dışı bir varlığın yarattığı tüm yıkıma rağmen, ihlalin tanınabilir derecede asil ve tanınabilir derecede insani bir amacı olduğunu kanıtlıyordu . kalbinde. Eğer haklıysa, suçu işleyen her kimse o gün binlerce hayat kurtarmıştı ve şu pozisyonu almıştı: "Birini iyilik yaptığı için suçlayamazsın..."

"İyi niyetler Cehenneme giden yolu açar," diye hatırlattı Paine, bunu yaparken öfkeyle homurdanarak.

Yaşlı adam kendini tutamadı ama şunu itiraf etti: Bu eski atasözü hiç bu kadar doğru olmamıştı.

Paine öfkeyle purosunu ağzından kopardı ve tükürüğünü ayaklarının dibindeki koyu kuma fırlatırken hırladı, " Tanrıyı oynamak için ellerini denemekten vazgeçtiklerini düşünen adamların iyi niyetlerinin nereye varacağını herkesten daha iyi bilmelisin, Sam ."

Samantha içini çekerek yumuşadı, omuzları düştü ve bakış açısı da onlarla birlikte; sonuçta o ve albay tamamen iki farklı noktayı tartışıyorlardı. Paine'in iddiasının kesin olmadığı ve buna karşı çıkmak gibi bir niyetinin olmadığı doğrudu. Sadece mantıklı değil, aynı zamanda oldukça muhtemel olduğunu düşündüğü nokta, Evren X'in onlara saldırmadığıydı ; aslında onlara karşı hiçbir kötü niyet taşımadıklarıydı.

ve bu ona olumlu bir gelişme gibi göründü ve hükümetlerinin umutsuzca korktuğu öcü adamın aslında hiçbir zaman var olmadığını kabul etmek için bir iki dakikaya değdi. Aslında , hayali bir tehdidi engelleme çabalarıyla öcünden çok çok daha kötü bir şey yaratmışlardı... Şeytan'dan daha kötü bir şey.

Samantha gibi İhtiyar da sessizce iç gözlemine sürdürdü ve sordu:
Ben de öyle mi yapıyordum? Tanrıyı mı oynuyorsun?

Paine, "Bundan bıktım," diye tükürdü; puroyu tekrar ağzına götürüp öfkeyle çiğnerken sesinde tiksinti hakimdi. "Kendilerini evrenimize bırakmanın, evrenimizdeki herkesi - sadece Dünya'da değil - kelimenin tam anlamıyla öldüren olayları harekete geçirmenin harika bir fikir olduğuna karar veren kim olursa olsun . Hiç kendine sordun mu Sam, V-SINN evreni yok ettiğinde evrenimizin tamamında bizimkinin dışında kaç medeniyet daha vardı ? Bunu bir an düşünün ve sonra aynı iyi niyetli ruhun, bu evrendeki, yani kendi evrenindeki herkesin ölümünden de sorumlu olacağını unutmayın."

Old-timer aniden ve güçlü bir şekilde, " Henüz ölmedik," diye ısrar etti. Artık alternatifin önerisini duymaya dayanamıyordu; kafasında daha fazla ölüm düşüncesine dayanamıyordu .

Paine bir anlığına dondu, gözleri karanlıkta zar zor farkedilebiliyordu ve üzerlerindeki radyasyon fırtınasının yeşil ve mor tonlarıyla parlıyordu.

Eski zaman, Paine'in, ikisinin de ortak, yaklaşmakta olan yok oluşlarının kesinliği konusundaki inatçı iddialarına karşı çıkmak istememişti, ancak bunu daha fazla dinlemeye dayanamıyordu. Doğru olsun ya da olmasın -ve Old-timer bunların muhtemelen doğru olduğunu kendi kendine itiraf etmek zorundaydı- Paine'in beyanları etine saplanan, kalbine saplanan ve varlığının özünü delmek için aşağıya doğru uzanan yakıcı-sıcak sopalar gibiydi. Her kelime onu daha da yok ediyordu; dayanılmazdı.

"İyi misin, Eski Zamanlı?" James zihinlerinin göz bağlantısı aracılığıyla sordu. James daha önce Old-timer'ın psikolojik sağlığı konusunda endişelenmek zorunda kalmamıştı ama aynı zamanda Old-timer'ın Evren 332'nin sonundan sorumlu hissettiğini de biliyordu. Bu, arkadaşının omuzlarına alması gerekmeyen bir yükü ama Paine'inkiydi. sürekli, iğneleyici bombardıman en güçlü kişilikleri bile sarsmak için yeterliydi ve James için Old-timer'ın bir istisna olmadığı açıktı. "İyiysen bana bir işaret ver."

Eski zamanlayıcının yanıt verecek zamanı yoktu.

"Bu konuda yanılıyorsun Doktor," diye söze başladı Paine, Old-timer'a bakarken yılmadan, gözünü kırpmadan ve hareket etmeden. "Burada sıkışıp kalanlarımız, V-SINN her ne sebeple olursa olsun hayatta kalmamızı istediği için buradayız, böylece mükemmel anı - işimizi bitirmek istediği anı - beklerken rüzgara karşı dönebiliriz. V-SINN'in yok ettiği herkes kadar biz de ölüyüz ve bu orospu çocuğu, bizim ölümlerimizden en az V-SINN kadar sorumludur; ister kasıtlı olsun, ister ağır ihmal, kibir sonucu olsun. ve beceriksizlik... yani bunun konuyla alakası yok, değil mi?" Kendini ayağa kaldırırken başını salladı ve kütüğünün önünde ileri geri adım atmaya, kumları tekmelemeye başladı. "Olmaz Sam. Her kimse, o orospu çocuğu ölmeyi hak ediyor."

"Tamam," Rich başını salladı, "Sanırım bu, Old-timer'ı öldürüp öldürmeyeceği sorusuna cevap veriyor," diye açıkladı, bariz olanı ilan etti ve sanki onu temsil ediyormuş gibi ellerini zihnindeki görüntüye doğru uzattı. Jüriye bomba gibi bir kanıt. "Az önce itiraf etti." Sonra omuz silkti ve açıklamasını şu şekilde düzeltti: "Aslında bunun Eski zamanlardan biri olacağını bilmeseydi bile öldürmek zorunda kalacak... bilirsin, öğrendiğinde."

Bilir-bilir yani. Ne dediğimi anlıyorsun. Her neyse. Öldürmek zorunda kalacağı kişi yaşlı adamdır, ben de bunu yapmaya çalışıyorum—"

"Anladık," diye sonunda araya girdi Thel, Rich'in utandırıcı kelime saçmalıklarına son vermek için çaresizce.

"Fırsatı olmayacak," diye başladı Daniella, insan nezaketinden arınmış gözleriyle Rich'e dönerek, "Çünkü önce Albay Paine'i öldüreceğim."

"Gelecek yıl Columbia'nın kampüsü olan uygarlığın kalesi olan tüneli tuhaf bir savaş sisi çevreliyordu. NATO, Afganistan'da bir terör örgütüne karşı hamle yaptı ama ben henüz göreve çağrılmamıştım; diplomamı kovalamaya devam etmem için beni yalnız bıraktılar -heh- ama tırpanın ucunu ensemden hissedebiliyordum, bana tatlı sözler fısıldıyordu.

"Sıcak savaş sırasında aktif göreve çağrılma korkusu müthiş bir motivasyon kaynağı; beni geçirdiğim her saniyeyi en iyi şekilde değerlendirmeye, Rhodes bursu kazanmaya itti. Belki de dünyadaki en prestijli akademik unvanı elde etmenin, üstlerimi, ne kadar yükselebileceğimi görmek için beni fildişi kulede biraz daha tutmaya ikna edebileceğini düşündüm; Belki beni Amerikan halkının vergilerle ödedikleri paranın neler başarabileceğini gösteren bir poster çocuğu olarak göstermek isterler ve belki de ordunun ilerlemenin en iyi yolu olduğunu düşünen birkaç yeni gözü açık acemiye cezbederler diye düşündüm. mutluluk arayışında onlar için—" Paine alay etti, "—yaşam ve özgürlük lanet olsun." Başını salladı ve yüzünü buruşturdu, "Ama bu konuda endişelenemezdim. Reaper'ın çeliğini uzak tutmak onların poster çocuğu olmayı gerektirirse Paine cümlelerin geri kalanının okyanusun melteminde uçup gitmesine izin verdi.

"Gerçeküstüydü" diye konuştu, kısaca, "ama her şey planlandığı gibi gelişirse, sadece birkaç ay sonra Oxford'da eğitimime devam edebilecektim." Paine ağzının köşelerinden birinin yukarı çekilmesine izin verdi, bu da o anı hatırladığında hafif, hoş bir gülümsemenin oluşmasına neden oldu. "Zaman'ın o sıcak, kuru, güvenli adasına tutunurken geleceğim için beslediğim umut..." o perili sır gözlerine geri döndüğünde hafif gülümsemesi kayboldu, devam etmeden önce, "-umudu hala sevgiyle hatırlıyorum. Kısa sürdü. Umut deniz seviyesinde bir adadır... ve sahilde huzur içinde, mutlulukla kalmayı ne kadar çok istesiniz de hayat kasırgaları, tsunamileri getirir."

Tuzlu, saf okyanus havasından derin bir nefes daha aldı. "Annem aktif göreve çağrılmayacağım için rahatladı, en azından

yakın gelecekte ve söylemeye gerek yok, ben de öyleydim. Heh. Dünyanın öbür ucundaki mağaralarda yaşayan ideologlarla savaştıktan daha büyük kaygılarım vardı. Ufukta gördüklerimin yanında bu şeyler çok... küçük ve çok önemsiz görünüyordu.

"Görüyorsunuz, çalışmalarım bana bir şeyin - çok daha büyük bir tehdidin - bir görüntüsünü verdi ve popüler Ether'de teröristlerle ilgili gürültüye rağmen, yalnızca tek bir ulusun güvenliğine tehdit olmayacak bir şeye odaklanmışım. . Lanet olsun, bu sadece türümüzü tehdit etmekle kalmıyordu; ben evrenin kendisine yönelik bir tehdide odaklanmışım . Ciddi bir tehlikeye doğru hızla gidiyorduk ve neredeyse hiç kimse bunu bilmiyordu .

"Ama bilmediğim şey," dedi Paine, konuyu vurgulamak için göğsünü işaret ederek, "11 Eylül olaylarının, Kaderin tuhaf bir cilvesi olarak, yüksek mevkilerdeki birkaç kişiyi benim bir şeyin üzerine. Böylece, 2002 baharında bir gün, New York'taki saldırılar yüzünden hayatımın benden habersiz geri dönülemez şekilde değiştiğini fark ettim; o zamanlar bunun farkında değildim.

"Odamda tezim için araştırma yapıyordum, yatağımdayken uzanırken bir dergi makalesinin fotokopisini kucağıma alıp biraz fosforlu kalemle besliyordum. Rhodes'a rağmen ayağımı gazdan çekmeye hiç niyetim yoktu; zorlamayı nasıl bırakacağımı gerçekten bilip bilmediğimi bile bilmiyorum."

"Ayağı neyden koptu ?" Zengin şaşkın bir halde aynı cümleyi tekrarladı. "Bu fosiller bir asır öncesinden deyimler olmadan hikayeler anlatamaz mı? Bu onun neyden bahsettiğini anlamama gerçekten yardımcı olurdu."

Thel, "Bağlamı dinle," diye tavsiyede bulundu, başını yumruğuna yaslarırken, eklemleri yanağının yumuşak etini kırıştırıyordu.

Djanet, "Bu onun hâlâ çok çabaladığı anlamına geliyor" diye açıkladı.

"Siz de filmlerde konuşuyor musunuz?" diye sordu Daniella, sabrı tükeniyordu.

Rich onaylamak için başını sallamadan önce omuz silkti. "Böylece daha iyi olur, değil mi?"

"Hayır" diye yanıtladı.

İkinci bir fikir almak için Djanet'e baktı, elini uzatırken köpek yavrusu bakışlarının en iyi versiyonunu sergiledi ve onun da görüş bildirmesini istedi.

O, başını salladı.

Surat astı.

İşaret parmağıyla başparmağını birbirine yakın tutarak yumuşadı.

"Bazen. Biraz."

Yüzü canlandı. "Bunu biliyordum."

"Düşük vuruş ortalaması ile vur-kaç" diye uyardı.

Ağına bir çekirdek daha attı ve tekrarladı: "Biliyordum."

"Görüyorsunuz," diye detaylandırdı Paine, "o zamanlar benim odak alanım o kadar az çalışılmıştı ki - o kadar yanlış anlaşılmıştı ki - bunun modası geçmiş olduğunu söylemek çok yetersiz bir ifade olurdu. Akademisyenlerde pratik bir kariyer yapmak isteyen herkes için radyoaktifti ."

Yaşlı adamın kaşları çatılırken sordu: "Bu kadar hoş karşılanmayan ne çalışıyordun?"

Paine , "İnsanüstü düzeyde makine zekası" diye yanıtladı.

Nefesi boğazına takılınca ihtiyarın gözleri büyüdü. "Ah," diye yanıtladı, tek heceli ifade imalarla doluydu. "Ah," diye tekrarladı.

"Sana birkaç şeyi açıklayacak mı?" Paine stojsindeki külleri silkelirken sordu.

"Birkaç tane," diye onayladı İhtiyar.

"Mm," diye homurdandı Paine, onaylayarak tek bir baş sallama hareketi yaparak.

"O zamanlar bile, insanüstü düzeyde yapay zekanın ufukta olduğunu, benim yaşadığım dönemde geleceğini ve bu konuyu derinlemesine inceleme zahmetine giren herkes için şüphesiz en tehlikeli olanı temsil ettiğini biliyordum. evrenin tarihindeki gelişme." Bir nefes daha çekmeden önce boğazını tekrar temizledi. "Fakat kimse bunu ciddiye almıyordu; neden ciddiye alsınlar ki? Bunlar, cebimizdeki dijital asistanların, kendi kendine hareket eden arabaların, savaş alanında düşman savaşçıları ortadan kaldıran dronların vs. olmadığı günlerdi.

2002 dolaylarında bu gelişmeler Dünya'daki herkes için uzak bir bilim kurguydu... ama ben daha iyisini biliyordum. Teknolojik tekilliğin yakın olduğunu biliyordum ."

"Zaman çizelgemiz kendi haline bırakılsa bile, böyle bir gücü insan uygarlığının dokusuna başarılı bir şekilde dahil etme şansımız en iyi ihtimalle zayıftı. Benim bakış açıma göre, başarılı bir uygulama imkansız bir şey olmasa da, insan doğası her şeyi batırdığımızı neredeyse garanti ediyordu; yine de ihtimaller sıfır aralığındaydı - takip eden yıllarda kullandığım bazı modellerde belki yüzde 0,2'lik bir başarı şansı - ve bunlar geceleri kafama karıştırdığım iyimser aykırı modellerdi. Her konuda iyimser biri gibi hissettim ki bu pek sık olmuyordu."

"Bu yüzden yapabileceğim en az şeyin, bilgi işlemcilerinin insan düzeyindeki genel yapay zeka yazılımını çalıştıracak kadar güçlü hale gelmesine kadar kalan kısa süreyi kullanmak olduğunu düşündüm; o andan itibaren yaklaşık otuz beş ila kırk yıl uzakta olduğunu tahmin ettiğim bir zaman çizelgesi. türün şimdiye kadar yapacağı en önemli konuşma. Kamuoyuna ulaşmasa bile umudum, sonunda en azından ciddi bir akademik söylem başlatabileceğimdi." Paine başını salladı ve içini çekti. "Gençliğin çılgınlığı bu: iyimserlik. Bu cüretkarlık. 'Değişimin kendisi olabilirsiniz' ve tüm bu saçmalıklar. Heh. Zeki insanları gözlerini açmaya, uyanmaya, nükleer silahlardan daha tehlikeli olmayan bir bombanın fitilinin yandığını görmeye ikna etmenin kolay olacağını düşünürdünüz ..." Paine gözlerini kapattı. purosundan bir nefes daha çekti ve şu sonuca vardı: "...hayır, bu bomba... Büyük Patlama'yı utandıracak potansiyele sahipti."

"O zamanlar bilmediğim şey," diye devam etti intikam düşünceleri dudaklarında bir kaş çatma oluştururken, "birisinin sigortayı önemli ölçüde kısalttığıydı." Purunun külünü silkeledi, kaşlarını çattı ve alaycı bir sırıtmaya dönüştü ve stojiyi tekrar dudaklarının arasına yerleştirdi. "Fakat mesele benim için aydınlatılmak üzereydi. Ve biraz da şiddet olmadan olmaz."

Merak, İhtiyar'ın başını eğdi. "Şiddet?"

"Şiddet," diye doğruladı Paine. "Her şey başarısız olduğunda kurtarıcı olabilir; ama bazıları için..." Paine önseziyle ahkam kesiyordu, "şiddet varsayılan ayardır."

"Aslında her şey kapıma ağır bir darbeye başladı - gerçekten coşkulu bir şekilde - sanki kapıya vuran kişi kapıyı kırıp beni öldüresiye dövmeden önce spor salonu üyeliğinin ona ne kadar iyi geldiğini göstermek istiyordu. Bunu itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum: Kapıma vurulan o delice GÜLDÜRME kalbimin göğsüme doğru fırlamasına neden oldu. Benim için durumu daha da endişelendiren şey, ikamet ettiğim binada yalnız olmamdı. Görüyorsunuz, neredeyse tüm diğer öğrenciler kampüsü çoktan terk etmiş, alkol, uyuşturucu ve seks için ölümsüz bir arayış içinde güneşli Meksika destinasyonlarına gitmişlerdi. Birçok nedenden dolayı bu uğraşlardan kaçındım; bunlardan en acil olanı, kelimenin tam anlamıyla bunlara gücümün yetmemesiydi."

"Böylece bir hafta yalnız kalmaya razı oldum ve kendi kendime yalnızlığın bana iyi geleceğini söyledim; benim için hiç ziyaretçi olmamalıydı - annemin beni görmeye gelmek için izin almasına ya da seyahat masraflarını karşılamasına imkan yoktu... zaten o kadar duygusal değildi."

"Bütün bunlar, sesi duyduğumda neden yatağımdan fırladığımı açıklamak için. kapının kilidi çekiliyor."

"Kapıyı seçme işlemi ustaca yapılırken dünyanın en berbat bıçağı olarak kullanmak üzere fosforlu kalemimi elimde tuttum. Kapı açıldı ve beni iki gerçekten devasa, korkunç görünüşlü adamla karşı karşıya bıraktı; her ikisi de beton binalar gibi inşa edilmiş, kül rengi taştan cepheleri birbirine benziyordu. İçlerinden biri kapı eşiğinde duruyordu, neredeyse her şeyi kaplıyordu, diğeri -daha büyük olanı- onun arkasında duruyordu, gözleri bana doğru delikler açıyordu.

'Siz Yüzbaşı Conrad Paine misiniz ?' diye sordu kapı eşiğindeki kişi.

"O ikisini alt etmeye yetecek kadar dövüş eğitimim olmadığını bilecek kadar dövüş eğitimi almıştım; en azından henüz. Tıraşlı kafalar, taş yüzlerine kazınmış ikiz yüz buruşturmaları, orada beni gördükleri yerde beni öldüresiye dövmeleri emredilmediği için hayal kırıklıklarını ele veriyordu. Gözleri bir şey denemem için yalvarıyordu; beni uzun, sağlıklı bir uykuya daldırarak değerlerini ve güçlerini bana kanıtlayabilecek herhangi bir şey ."

"O yaşta bile altı iki yüz on beş kiloydum; önemi yoktu - hâlâ ikisinden daha küçüğüne elli pound veriyordum - diğerine bir on beş daha ekleyin ve neyle karşı karşıya olduğumu göreceksiniz.

Belki... belki onlardan birini açık alanda adil bir dövüşe çıkarabilirim, ama ikisi silahlı, o küçük kare odada? Bağırma zamanım olmadan şoka maruz kalırdım ya da boğulurdum. Paine olayı hatırladığında alay etti. "Daha büyük ve daha kötü biri ortaya çıktığında iyi davranmam gerektiği fikrine alışmak kolay olmadı; o yüzden alışmadım."

"Kim soruyor?"

"Soruları soruyoruz asker,' diye homurdandı iki binadan kısa olanı, ona bütün sözcükleri uydurduğum için sinirlendi. Altı üç civarındaydı ve iki yetmiş doğru ilerliyormuş gibi görünüyordu. Ortağı altı-beş, belki de iki-seksenbeş yaşında görünüyordu. Verdiğim ağırlığın yanı sıra, siyah ceketlerinin altındaki şişkinlikler de bana kurşun geçirmez olmadığını anında hatırlattı. Haklıydılar: Soruları sormaları gerekiyordu; en azından şimdilik. Bu yüzden ben de birlikte oynadım; hâlâ kendimi iyi oynamaya ikna edemedim.

Stratejik bir kumar oynayarak, 'Ben Kaptan Paine'im' diye onayladım. Gözlerim büyük olanın ceketinin altındaki çıkıntıda kaldı. Parmaklarımı kırmadan ve arkadaşı beni kapatacak şekilde boğulmadan önce, onu kılıfından çıkarabilmek için kendime yaklaşıp onda bir şans verdim.

şah damarı ve beni yaklaşık beş saniye içinde uyuttu; Uyanık kalmayı tercih edeceğimi düşündüm."

"Büyük olan göz hizama takıldı ve kafatasındaki taşlar birbirine sürtünmeye başladığında gözleri daha da açıldı, yanaklarına kan aktı - yani sadece yarı ölü görünüyordu - ve sanki onu göndermiş olmayı dilemenizi sağlayacak bir gülümseme oluştu. Tekrar öldürülmeden önce ötenazi yapılmak üzere pound'a geri döndüm. Biraz daha küçük olan devin kulağına "Bu çocuğu şimdiden sevdim" dedi. Daha sonra çenesini kaldırıp beni kışkırttı. 'Düşündüklerin hoşuma gitti evlat. Ama sakın denemeyin .

Sadece seni içeri almamız gerekiyor; seni parçalara ayırmayı tercih etmiyoruz ."

"Uyarı için teşekkür ederim' dedim ona. 'Neredeyse samimi görünüyordu."

"Tanrı onu görmek zorunda olan herkesin yardımcısı olsun, gülümsemesi, işini onun için bu kadar değerli kılan sadist tatminle mükemmel bir uyum içinde büyüdü. 'Bana samimi olmam için para ödenmiyor."

"Ne için para alıyorsunuz?"

"Emirlere uymak. Bazen insanları incitmek için." Gözleri kısıldı.

'Bazen daha kötü.' Gerçekten bu son kısmı bilmemi istedi.

"Başımı salladım ve dudaklarımı emdim. 'Bu samimi hissettirdi."

"'Evde,' diye homurdandı ve ilçe fuarının en çirkin gülümseme kazananı , garip bir yüz buruşturmanın ve sapkın derecede meraklı gözlerin arkasına saklanarak merhametle geri çekildi."

"Ürpermeye çalıştım."

"Haydi asker,' diye homurdandı küçük olanı, sanki onu daha yeni çözmüşler ve iki hafta önce ona konuşma dilini öğretmişler gibi yeniden homurdandı. Küçük odama girdi, başını sanki bana nezaket gereği bir zeytin dalı uzatıyormuş gibi gösterecek kadar eğmişti. 'Eğer ölmeni isteseydik, sen..."

"—Öteki yaşamına doksan saniye kala,' büyük olan tehdidi fark etti ve bitirdi, ona beni etkilemek için ihtiyaç duyduğu edebi gösterişi verdi."

"Güvendesin,' diye homurdandı küçük olanı, güven verici olmaktan ziyade hayal kırıklığı dolu bir ses gibi geliyordu."

Yavaşça yatağımın kenarına otururken 'Hiçbir zaman kendimi daha güvende hissetmemiştim' diye yanıtladım.

"Seni almaya geldik,' diye itiraf etti iri olan, işaret parmağıyla onu takip etmemi işaret ederken, koridorda dikkatlice gerilerken, her ne kadar sıradanmış gibi görünmeye çalışsa da. Hatta benim için açıktı

beni bir tehdit olarak görmeseler de , ortağı odama tek başına girerken çevre biriminin tehlikeye girmediğinden emin olmak için tetikteydi. Soru şu: Sadece eğitimi mi devreye giriyordu? Sadece profesyonel bir refleks mi? Yoksa birisinin beni alma görevine müdahale edebileceğinden mi endişeleniyordu? Ve en iyi soru şu: Columbia'da robot bilimi ve yapay zeka okuyan bir çocuk kimin umurunda?"

"Kim için?' Daha küçük olan kamyonu sordum."

"Ne?' diye sordu... dediğim gibi konuşmak onun için yepyeni bir kavrammış gibiydi."

"Ortağınız beni almaya geldiğinizi söyledi,' diye hatırlattım ona, yolda kaybolmasın diye biraz daha yavaş konuşarak, 'Beş saniye önce falan. Kim için?'"

"Haydi akıllı çocuk,' dedi küçük bina, spor çantamı kapıp şifoniyerime doğru giderken iki çift çorap, iki iç çamaşırı ve iki tişört alıp bunları gerçekten bana yetecek kadar yetkiyle içeri tıktı. spor çantası bunu hissetti ve onu tekrar kavgaya davet etmeden önce iki kez düşündü. 'Hafızanız o kadar iyi ki, soruları kimin soracağını söylediğimizi hatırlıyorsunuz, değil mi?'"

"Endişe düzeyim yükseldi. Bu adamlar büyük, acımasız, etkiliydi ve görünüşte beni akademik hayatın güvenli ortamından uzaklaştırmaya niyetliydi. Kendime kimin benimle bir şey yapmak isteyebileceğini soruyordum. Ruslara benzemiyorlardı ve neden Ruslar Columbia'da robot bilimi okuyan bir öğrencinin bahar tatilinde onur tezi için bir bölüm yazmasıyla uğraşsın ki?"

"Doğru Kaptan Paine'e sahip olduğunuzdan emin misiniz?"

"Oldukça eminim,' dedi küçük bina, diş fırçasını ve ter önleyiciyi çantama koymayı bitirdiğinde omzunun üzerinden. Kapı aralığına dönerken kendisini takip etmem için kolunu salladı.

"Yatağımın kenarını tutarak hareketsiz kaldım."

"Pazartesi günü teslim edilmesi gereken bir ödevim var,' dedim onlara, toplayabildiğim en ince sakinlik katmanının arkasında çılgınca hesaplar yaparak, alnıma ter damlamayacağını umuyordum. 'Ben öylece ... ortadan kaybolamam. Kampüsün her tarafında güvenlik kameraları var ve sizler açıkça görüldüğünüz için çok gizlisiniz,' dedim, savaş botları ve kargo pantolonlarıyla tamamlanan uyumlu siyah kıyafetlerini işaret ederken ironiye işaret ederek, 'siz bu kamerayı tutmuyorsunuz. hayatımda gördüğüm en düşük profil. Belki az önce şunu yazsaydın: Bu ceketlerin arkasında HENCHMEN yapabiliirdin—'"

“Kapa çeneni kapatması gerekiyor ’, büyük bina sözümü kesti, gözleri yine bana dikildi.”

“Gazetenizi Pazartesi günü teslim edeceksiniz” diye onayladı küçük bina; görünüşe göre o iyi bir polisti. 'Evlat, eğer ölmeni isteseydik

“Büyük büyükannenin senin için Cennette kabarık bir bulutun üzerinde pişirdiği kurabiyeleri yemeye iki dakika içinde başlayacaksın,' diye sözünü kesti daha büyük bina, ortağının ifadesini iki dakika içinde ikinci kez kaçırarak, bunun bir bomba gibi inmesini sağladı. İyi niyetli tehdit; kötü polisin kim olduğu açıktı. 'Güvendesin. Kimse daha güvende değil.' “İç çektim, Sanki Yüksek Bir

Güş benim adıma müdahale edebilirmiş gibi tavana baktım , ama Tweedledee ve Tweedledum'u tam o anda gözlerimin önünde yıldırım çarpmayınca , razı olmanın en iyi seçenek olduğunu düşündüm. . "Tamam o zaman," diye iç çektim tekrar, o ikisini bir yerlerde takip edeceğim fikrine boyun eğdim - bir yerin ardından daha da sağlıksız bir uykunun - hiç uyanmayacağın bir uykunun - o büyük uykunun gelmeyeceğini umuyordum. beyaz ışığa ve ahirete ücretsiz bir yürüyüşle birlikte gelir. 'Elbette dizüstü bilgisayarımı da getirmem gerekecek—”

“Yapamam asker,” diye küçüğü başını salladı. 'Cep telefonunuz yok değil mi?’”

“Hayır' diye yanıtladım. 'Burslu olarak buradayım. Askerlerin cep telefonu alacak parası yok.”

“Düşündüm,' diye yanıtladı, 'ama sormak zorundaydım. Yanınızda takip edilebilir hiçbir şey getiremezsiniz. Elektronik cihaz yok. Anladım?’”

“Ben-ama...' diye itiraz etmeye başladım ama sıkılmış ikiz çenelerine bir bakış bana o ikisiyle yapılacak herhangi bir müzakerenin nasıl sonuçlanacağına dair bilmem gereken her şeyi söyledi. 'Tanrım. İyi. Birkaç dergi makalesi almam için bana bir saniye ver. Eğer iki gün boyunca ortalıkta olmayacaksam en azından biraz kitap okuyabilirim.'”

“Vay canına,' küçük bina dikkatleri üzerine çekti, kaşları o kadar güçlü bir şekilde çatıldı ki, beni durdurmak için avucunu bana doğru tutmadan önce kendisine beyin sarsıntısı geçirmediğine şaşırdım.

'Ne kadar süreceğini hiç söylemedik...' sanki silahını çekecekmiş gibi parmaklarını oynatırken beni sorgulamaya başladı - sanki kafa karışıklığına ateş edebilirmiş gibi - daha önce birçok kez karıştığına emin olduğum bir suçlu. ”

“İki gömlek, iki iç çamaşırı aldın ve bana pasaportumu ya da kimliğimi sormadın,' diye yanıtladım emboli ölümcül hale gelmeden hemen önce, 'bu yüzden

bu, soğuk ya da ülke dışında herhangi bir yeri dışlıyor ve eğer ayakkabılarımla en iyi görüneni görmek için kıyafetlerimi iki kez değiştirmem fikrinden hoşlanmıyorsanız, o zaman en azından uzun bir yolculuğa çıkıyormuşum gibi görünüyor. geceyi geçiren"

"Heh. Rhodes bilgini,' diye alay etti büyük bina, biraz daha küçük ortağı ondan bahsettiğini düşünmesin diye başparmağını bana doğru işaret etti. Sonra şüpheyi başını sallarken gözleri bana döndü. 'Bu kadar telaşa değer olduğunuzdan kesinlikle şüpheliyim.'"

"Hey,' küçük olanın şüpheli ifadesi anında yerini partnerine yönelik ani bir azarlamaya bıraktı. 'Bu bizim işimiz değil. Profesyonel ol.'"

"İzledikçe ve dinledikçe pek çok şey öğreniyordum; Çevrenizdeki ipuçlarından çıkarımlar yapabilmeniz şaşırtıcı. 'Hey,' dedim, vurgulayıcımla onlara doğru uzatırken dramatik tartışmalarını bölerek, 'Bunu yanımda getirmemin bir sakıncası var mı, yoksa birisi onu kaçmak için bıçak olarak kullanmamdan mı korkuyor?'"

"Getir onu,' dedi küçük olanı, bir buzulun içinde donup kalan onca bin yıldan sonra kalan sabrını resmen kaybetmişti. Öfkeli bir tavırla beni kapıdan dışarı çıkardı. 'Yolda bana ağzına sıkıştırarak bir şey verecek.'"

"Bunu şakağına sıkıştırmayı düşünüyordum,' dedi büyük olanı ve kısa, keyifli bir bakış attılar; görünüşe göre bana zarar verme yönündeki simbiyotik arzuları, onları yeniden en iyi arkadaşlar yapmaya yetmişti. Her şey onların dünyalarına uygundu."

"Bana gelince, koridorda en az iki gün boyunca gizli bir yere doğru ilerlerken içimde gerçekten kötü bir his vardı; bilinmeyen varlıkların benim hakkımda yaygara çıkardığı bir yer . "

"Siz arkadaşlar haklıdınız' dedim, asansöre doğru ilerlerken onlara, 'Kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.'"

"Yurt odamın kapısına varmalarından beş dakika sonra, siyah bir Escalade ile Broadway'den 125. Caddeye doğru gidiyorduk. Daha sonra doğuya, Queens'e doğru yola çıktık ve ilk varış noktamızın neresi olacağına dair oldukça iyi şüphelerim vardı."

"Bu şüphe, Escalade'imiz LaGuardia'daki asfalta doğru sallandığında ve üzerinde hiçbir işaret olmayan, uzun bir gölge oluşturan sihirli saat güneş ışığında bekleyen ve parıltıyan beyaz bir özel jete doğru götürüldüğünde doğrulandı. Escalade yalpalayarak durdu ve 'koruyucularım', ima ettikleri tehdidi anlamama cesaret eden ikiz ifadelerle beni sözsüz bir şekilde araçtan çıkmaya çağırırdı.

"Yakaladım ve dışarı çıktım. Ağzım kapalı kaldı."

"Gri ince çizgili pantolonlu bir kadın beni bekliyordu, bana ilk bakışını atmak için başını uçağın kapısından dışarı çıkardı, kahverengi gözleri sanki burnunu kırıştıran bir şeymiş gibi beni süzüyordu.

Tepkisi benim şüphelerime karıştı; İki bina beni kaçırmaya geldiğinde hala üzerimde olan tişört ve kot pantolonla olduğum için bu daha da mantıklıydı. Spor çantam omzuma asılmıştı, askısı yıpranmıştı ve her an teslim olmaya hazırlanıyordu. Etkileyici görünmüyordum; etkilenmiş gibi görünmüyordu; Ne düşündüğüm umurumda değildi ."

"Bundan beş dakika sonra havadaydık ve lüks bir kabindeki kahverengi deri ikili koltukta gri elbiseli kadının karşısında oturuyordum, bizi ayıran maun bir masaydı. Binalar onun arkasında, arkaları kokpite dönük iki koltukta oturuyordu ve büyük bir tencerede pişirilip akşam yemeğinde onlara servis edilmeyeceğim hissine asla kapılmadığımdan emin olmak için bana dönüktü."

"Kafamı kurcalıyormuş gibi yaptığım fosforlu kalemden kaldırdığımda kadının kahverengi, parlak gözleriyle beni biraz daha incelediğini gördüm.

Sanki yeni keşfettiği yeni bir türmüşüm ve nasıl sınıflandıracağına dair en ufak bir fikri yokmuş gibi beni hâlâ ölçüp biçiyordu, bu yüzden mantar panonun hangi tonuna bakacağımı merak etmeye başlamıştı. İğneler omuzlarıma saplandıktan sonra en iyisi."

"Fazla bir şey vermek istemedim, bu yüzden lombarlardan dışarı hızlıca bir göz attım ve sonra yanımdaki yığındaki ilk dergi makalesini alıp okumaya başladım."

"Şaşkın bir alay sesi duydum ve ardından 'Bana kim olduğumu sormayacak mısın?' belirgin yerli New Yorker aksanına sahip kahverengi gözlü genç kadından.

"'Bana soru sormamam söylendi ve hızlı çalışırım, sanırım zaten duymuşsunuzdur,' diye yanıtladım, hem vurgulayıcıyı hem de dergi makalesini görsel yardımcı olarak tutarak. 'Bundan bahsetmişken, pazartesiye teslim etmem gereken bir ödev var.' Makaleme geri döndüm."

"Tıpkı benim istediğim gibi fırlatılmış gibiydi. 'Tamam, peki bunu sana söylesem ne olur? şimdi soru sormanın bir sakıncası var mı ?'"

"'Cevaplarla pek ilgilenmezdim' dedim ona, gözlerimi makalemden ayırmadan, dikkatim dağılmasına rağmen onu okumak için gerçekten elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak."

"Yine alay etti. 'Peki bu neden ?'"

"'Kim olduğunu zaten biliyorum,' diye itiraf ettim."

"Oturma yerinde hareket ederken dili çıtırdadı. Ben ısırmadığım için o üç numarayla alay etmeye gitti, ona bakmak için gözlerimi kaldırmamış olmama rağmen inanmazlığını yüzüme haykırdığından emin oldu.

'Gerçekten mi? O zaman bana kim olduğumuzu söyler misin ? Çünkü bu tür şeylerin bilinmesi gerekenler temelinde kalmasını sağlamak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Bir anlığına okumayı bıraktım ve onun inanmayan, küçümseyen, küçümseyen muhteşem bakışıyla karşılaştım ama çenemi kapalı tuttum."

"'Beni şımartın' diye ısrar etti, sanki yeteneğimin çok ötesinde iddialarda bulunan bir sihirbazmışım gibi beni kışkırtırken inanamayan bir sırıtış yayıldı."

"Cevap vermeden önce iç çektim, yüzümü buruşturdum ve koltuğumda doğruldum. 'Elbette. Sen Afro-Amerikalısın, Tweedledum da orada, ki..."

Büyük bina "'Harika bir gözlem!'" diye kahkaha attı. 'Gözlerinin kontrol edilmesine gerek yok; Tanrıya şükür.'"

"Kaldığım yerden devam ettim. 'Bu da dünyanın yabancı düşmanı güçleri için çalışıyor olmanızı pek olası kılmıyor; dolayısıyla Rus ya da Çinli değilsiniz. Özel bir birlik için çalışabilirsiniz, ancak özel birlik kâr için çalışır ve zırhlı Escalade'i ve ardından işaretsiz Gulfstream G450'yi gördüğümde birdenbire netleşiyor: yalnızca

hükümetler aslında sahip olmadıkları parayı bu kadar dikkatsizce harcıyorlar. Kısaca özetlemek gerekirse, ABD Federal Hükümeti'nin sizin gibi ortalığa para saçacak boş çeki olan tek bir bakanlığı var ve o da geçen 11 Eylül olayının ardından Savunma Bakanlığı'ydı ."

"Size söylemeyi unuttuk,' diye araya girdi Tweedledum , 'çocuk kendini Sherlock Holmes sanıyor.'"

"Şüphesiz ki,' diye ekledi Tweedledee, kıkırdarak."

"Kahverengi gözler onun dikkatini dağıtmasına izin vermedi. 'Bu oldukça geniş bir tahmin. Haklı olsan ve biz Savunma Bakanlığı için çalışıyor olsak bile bu yine de bizim hakkımızda veya nereye gittiğimiz hakkında bir şey bildiğini göstermez ."

"Eğitimimin masrafları Hava Kuvvetleri tarafından karşılanıyor çünkü Columbia'da ülkenin en iyi robot bilimi ve yapay zeka laboratuvarlarından birinde eğitim görüyorum' diye belirttim. 'Hava Kuvvetlerinin amacı, resmi eğitimim tamamlandıktan sonra DARPA için kendi araştırma laboratuvarımı kurmamı sağlamaktı. Güneybatıya doğru seyir yüksekliğine tırmanıyoruz."

Tesadüfen, yapay zeka sistemleri ve robot bilimi alanında dünyanın en önde gelen uzmanı Aldous Gibson'un Southwest Ar-Ge'de şu anda dünyanın en iyi finanse edilen laboratuvarı olduğu söylenen kendi laboratuvarını kurduğu yer burasıdır . "

"Tahminimin havada kalmasına izin verdim ve Kahverengi Gözlü'nün sessizce oturmasını izledim; inanamayan sırtışı yüzünden kayıp gitti, alt dudağını aşağıya doğru çekti ve ağzının çok az da olsa açık kalmasına neden oldu."

"Nasıl yapıyorum?' Diye sordum."

"Omuzlarımdan iğneleri çıkarıp kendini doğrulturken alnının ortasından kırışsa da gözleri kısıldı, blazerinin önünü aşağı çekti ve Tweedledee'nin eğlenmeyen ifadelerini anlamak için omzunun üzerinden geriye bakmadan önce düzeltti. ve Tweedledum."

"Sonra bana döndü, arabasının anahtarlarını nereye bıraktığını yeni hatırlamış gibi gözlerini kırıştırdı ve patronluk taslayan tavrına mükemmel bir şekilde uyan gülümsemesini yeniden takındı. 'Dinle evlat, bunlar bazı güzel tahminler' diye kabul etti, 'ancak bazı basit çıkarımlar yapabilmenin, resmin tamamını bildiğin anlamına gelmediğini ve bu saçmalığı haklı çıkarmadığını hemen burada ve şimdi öğrenmelisin. -tutum meselesi oluyor.'"

"Yirmi dört yaşındayım,' diye yanıtladım, 've yetişkin ceketine rağmen yirmi dokuz yaşın bir gün üzerinde olmana imkan yok - en fazla - bu yüzden aramayı bırakırsan çok memnun olurum. ben evlat. Eğer küstah tutumlara değineceksek ve

mevcut durumumuzla olan ilişkisini anlamak için gerçeklerle başlamalıyız.

İşte konuyla ilgili ilk ve gerçekten tek şey: Az önce, ciddi derecede tehlikeli görünen birkaç Özel Kuvvet serseri tarafından kaçırıldım ve bana soru sormayacağımı söyleyenler, daha büyük olan tehdit etmeden önce sırayla eğitimimle dalga geçtiler. beni aydınlatıcımla şakağımdan bıçaklamak için. O yüzden biraz küstahça davrandıysam beni bağışla ; Ancak kendimi savunmak gerekirse, bunun , tepeden tırnağa bu duruma bürünen herhangi birine tanık olduktan sonra bunun moda olan üslup olduğunu düşündüm; buna -en önemlisi de- siz de dahil . ' "

"Arkasındaki hamster çarkının, kuşkusuz estetik açıdan hoş gözlerin, tam bir duraklamadan yeniden başlamasından önce saniyeler geçerken ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu; yeniden harekete geçtiğinde, yeni hareket tarzına karar verdiği anı tam olarak görmek mümkündü.

Başını salladı ve pişmanlığını göstermek için dudaklarının köşeleri aşağıya doğru kıvrıldı ve kendi takdirine göre gerçekten geri çekilmiş görünüyordu. Öyle görünüyordu. Onu satın almıyordum ama bu, çabayı ya da beni etkilemeye yönelik sağlam bir girişimin değerini takdir etmediğim anlamına gelmiyordu ."

"Koltuğunda kıpırdandı, arkasındaki işe alınan yardımcı ikiliye o parlak gözlerden bir miktar zehir ışınlamak için kendini döndürdü; ani asık suratları, suçlu ifadeleri ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Kalçalarını geriye doğru döndürmeden önce başını salladı ve yeni, daha akıllı, saygılı ve güzelce merak uyandıran yüzünü bana doğru getirdi. 'Özür dilerim Kaptan.

Size saygısızca davranmanın hiçbir mazereti yoktu.' Özrünün Tweedle ikizlerinin açıkça duyabileceği kadar yüksek sesle olmasını sağladı. Sonra onlara döndü ve her ne kadar doğrudan gözlemleyemesem de, yüz ifadelerinden onlara daha da güçlü bir zehir saçtığını ve onları konuşmaya teşvik ettiğini görebiliyordum.

"Boğazını temizledikten sonra ilk önce Tweedledee gitti. 'Özür dilerim Kaptan.'"

"Ben de özür dilerim,' diye tekrarladı Tweedledum."

"Neredeyse onlar için üzülüyordum ama benden özür diledikleri için Delicesine yalvarıyordum, onların altına girdim ve yoluma devam ettim.

"Kahverengi gözleri bana tekrar bakmadan önce yeni, pişmanlık dolu bir gülümsemeye büründü; o parıldayan dikizciler tamamen özür diler gibi görünmeye kararlıydılar -pişmanlık dolu, savunmasız gülümsemesinin seçirmesi, tüm lüks paketin gerçekliğini satmayı amaçlıyordu - hâlâ kendimi onu oradan uzaklaştırırken hayal edemiyordum.

"'Tamam,' dedim, bundan daha fazla nezaket göstermeye istekli değildim; nezaketi hak etmiyorlardı ve birdenbire hafıza kaybı yaşamamıştım."

"'Artık bu tavırları bırakabilir miyiz, Kaptan?'"

"'Düştü.'"

"Okumaya geri döndüm."

"' Bana hâlâ bir şey sormayacak mısın ?' diye sordu, kahverengi gözlü, sanki buraya gelmeyen işe yaramaz bir köpek yavrusunun nazik ama talihsiz sahibiymiş gibi ses tonu hafifçe titredi.

"Buraya gelmek genellikle benim yeteneğim değildi ama işe yaramıyordum."

"'İlginizi çekeceğine söz veriyorum,' dedi, çenesini aşağıya eğip göz kapaklarını indirdikten sonra bir gülümsemeyle su sıçrattı ve güneş ışığının içeri girmesi için açılan perdeler gibi göz kapaklarını yukarı çekerek Baharın ilk gününü ortaya çıkardı. Her şey yeniydi, her şey verimliydi, her şey yoluna girecekti . Kendini yeni iyi polisi, en iyi polisi, geleceğin kız arkadaşı polisi oynamaya adanmış umutsuzca açıkça belirtmişti . Zaten kısa karşılaşmamızın ikinci karakteriydi; gardırobunda sırf kendini kontrol edemeyen aptalları manipüle etmek amacıyla başka kaç kostüm sakladığını merak ediyordum.

"Günlük makalemi kucağıma koydum ve makalemi zamanında bitirmek istiyorsam onların kendilerinin okuması gerektiğini fark ettim.

Sonra çenemi onunkinden biraz daha az eğdim, ona eşlik ettim (neredeyse hoş bir şekilde) ve bir şekilde onun kurgusal saygısının gerçek olduğuna inanıyormuşum gibi davrandım.

'Tarzlarına ve beni almaya şaka muamelesi yapmalarına rağmen, arkanızdaki adamlar yalnızca kendi deneyimlerinden, yani eski Özel Kuvvetlerden gelen bir özgüvenle hareket ediyorlar . Kesinlikle hala silahlı kuvvetlerdeler ve emirlerinizi yerine getiriyorlar, ancak sizi selamlamadılar, bu da bana sizin bir sivil olduğunuzu ama irtibatı olarak önemli biri için çalışan bir sivil, belki de birisi için çalıştığını gösteriyor . Savunma Bakanlığı'nda ama iyi bağlantıları olan bir senatör için çok daha muhtemel.'"

"Alt dudağı yine hafifçe kaydı ve kendini toparlayamadı; Hedeften çok uzakta olmadığımı biliyordum. Tweedledee ve Tweedledum'un bana karşı geçici tarafsız ifadeler verme çabaları da sona ermişti; yerini şüphesiz beni yıldızlandıran ve bedenimden özgürleşen ve güzel bir yaz gününde bir dere gibi akan büyük miktarlarda kanımı yıldızlaştıran şiddetli hayalleri yansıtan yüzler almıştı. havva."

"'Ben bir inanan olmaya başlıyorum" dedi Kahverengi-gözler sessizce."

"Bu ilgimi çekti. 'İnanmak mı? Neyin içinde?'"

Alt dudağını yalayarak 'Sen akıllısın' dedi.

“Neye inanan?’ Tekrar sordum.”

“Bir hata yaptığımızı düşündüm. Hatta seni koleksiyonumuzun bir parçası yapmaya bile karşı çıktım. Ama mantığını görmeye başlıyorum. Bu arada ben Aisha'yım .' Elini uzattı.”

“Salladım. 'Conrad’”

“Tanıştığıma memnun oldum, Conrad,' diye yanıtladı, sesinin en ateşli rezervlerine, beni kendinden geçmiş bir çizgi film karakteri gibi yatak odasına doğru çaresizce süzdürmesi gereken seviyelere inmesine izin verdi.

" Akışkan zekan yüksek, hatta belki de şimdiye kadar gördüğüm en yüksek seviye, ama henüz bilmediğin kristalleşmiş bilgiler var çünkü..." gülümsedi, "-bunu henüz bilemezsin - Dünya'da neredeyse hiç kimsenin özel bilgisi yok ve bu yüzden San Antonio'da sizi neyin beklediğini muhtemelen bilemezsiniz. Haklısın, seni Profesör Gibson'a götürüyoruz ,” diye itiraf etti, komplocu bir tavırla eğilerek, “ama senin bile nedenini tahmin edebilmenin imkânı yok .”

“Bu ilgimi çekti. 'Ve sanırım bana bilgi verme yetkisine sahip değilsin.”

“Bu senin ilk yanlış tahminin,' diye yanıtladı Aisha, benim yanlış adımdan dolayı hissedebileceği zaferi geri planda tuttu; ilk başta onu bir köpeğin arabanın arkasını kovalaması gibi kovalamamı sağlayacağını tahmin ettiği ulaşılmaz kadın karakterini terk etmişti. Çılgınca, umutsuzca ve gerçek bir başarı planı olmadan, onun yerine yeni bir karakter benimsedi: büyülenmiş kadın, zihnime, başarılarıma, potansiyelime - hatta belki de salt varlığıma - hayran kaldı. Beni egoist, muhtemelen bir narsist olarak okumuştı ve bu nedenle saygılı dalkavukluk, beni manipüle etmenin yeni anahtarı haline gelmişti.

“Bu kadınların hiçbiri bana çekici gelmedi.”

“Yine de Aisha'nın oyuna olan bağlılığını bir bütün olarak takdir ettim ve destekleyici bir sahne ortağı olmaya çalıştım, bana 'Sana ne istersem söylemeye iznim var ama bunu sana söylemek faydasız' dediğini dikkatle dinledim . Kuyruğumu sallaması gereken göz kapaklarını yavaşça açma numarasını tekrar üzerime uyguladı ve gençliğimde o ana kadar herhangi birinin üzerimde denediği en ateşli ses tonuyla şu sonuca vardı: 'Yapardın' bana inanma.”

“Bunun beni döndürüp karnımı ovmak için yalvarmamı sağlaması gerekiyordu. Olmadı.”

"Beni dene."

"Güven bana Kaptan,' dedi, yavaşça bacak bacak üstüne atmadan önce yavaşça koltuğuna yaslandı, tüm gösteriyi ve bir sonraki gösterimi izleyecek zamanım olduğundan emin oldu, 'bu, görmeniz gereken bir şey . kendin."

"Aisha haklıydı; ona inanmazdım ve bu benim aptallığımdı.

Kanıtların hepsi oradaydı -cevap tam önümdeydi ama gerçek o kadar absürt, son derece inanılmazdı ki aklım onu bulamıyordu - onu orada, gerçekliğin olduğu yerde aramayı bile düşünemezdim. kurgunun hayal edebileceğinden çok daha fantastik olduğunu kanıtlıyor ."

"San Antonio'ya vardık, bir başka siyah Escalade'e bindik ve yirmi dakikadan kısa bir sürede Güneybatı Ar-Ge'ye vardık . Biz kapılardan geçerken güneş ufukta eriyordu. Yoldan bakıldığında, tesis, orta düzey bir yazılım şirketinin genel merkezinin sıradan olmadığı gibi, bir elektronik tablonun mükemmellik kavramının parlak buluşuydu; en sıkıcı kutuların tümü işaretlenmişti."

"Tesis binaları ana yoldan o kadar uzağa itilmişti ki, onları halkın erişebileceği alanlardan göremiyordunuz ve bu, tasarım açısından akıllıcaydı. Gerçekte, Güneybatı Ar-Ge, 1500 dönümden fazla alanı kaplayan binalardan oluşan genişleyen bir kompleksti. Yapay zeka, uzay bilimi ve mühendisliği, uygulamalı güç, uygulamalı fizik, uygulamalı gelişmiş silahlar, otomasyon ve veri sistemleri alanlarında hem özel hem de devlet tarafından finanse edilen projelere ev sahipliği yaptı ve bu sadece yüzeysel. Kompleksin üzerindeki hava sahası kısıtlanmıştı ve tesisin görüntüleri internette bulunamıyordu."

"Yer altı otopark kompleksine girdiğimizde ve hemen içeri alınırken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sanki Kansas'tan doğrudan bir uçuşla Oz'a yeni gelmişim ve Sihirbaz içeride bir yerlerde gizleniyor, beni izliyor ve perdelerin arkasından atlamaya hazırmış gibi hissettim."

Binanın dış güvenliğini geçip Yapay Zeka ve Robotik Binasının parlak, cam ve mermer lobisine girerken Aisha, Tweedledee ve Tweedledum'a 'Tamam çocuklar' dedi. 'Geri kalanını kaptana getirmem konusunda bana güvenebileceğinizi mi sanıyorsunuz ? yoldan mı?"

"İki homurtu bu fikirden hoşlanmadı, ancak birkaç kez şüpheli ifadeler ileri geri söylendikten sonra iki yarım akıllı bir araya gelerek bir

Tek bir tutarlı kararı yönetmek için gereken minimum düzeydeki zihinsel güç. Başlarını sallayıp geri çekildiler. 'Bize ihtiyacınız olursa bağırın.'

"Yapacağım," dedi ve onları uzaklaştırıp ıslak, parlak, kahverengi gözlerini bana doğrulttu. "Sonunda yalnız kaldım, Yüzbaşı," dedi yine komplocu bir tavırla, ancak dirseğimi uygun görülebileceğinden birkaç saniye daha uzun süre tutarken ekstra bir şehvet akışıyla.

Sonunda onu bıraktığında, partiden ayrılmak istemeyen ve partiden çıkması için ikna edilmesi gereken sarhoş bir arkadaş gibi, geride kalan işaret parmağının geride kaldığından emin oldu.

"Benim için Aisha bulmacanın anlamlı olan tek parçasıydı . Bütün bu durumu çekici kılmak onun göreviydi . Ulaşılamaz kadın saçmalığı, benim önemli insanlarla birlikte olma fikrine kapılacağımı varsayarsak, onun adına makul bir kumardı; saygı duymam ve hürmet etmem gereken ve eğer onlar olursa bana 'Korkuyorum' dedirtmem gereken insanlar. Bana nazik bir söz göndermenin büyüklüklerine fazla zarar vermemesine tenezzül ettim. Bu işe yaramayınca, kısa bir süreliğine pişmanlık göstermeye yöneldi ve 'Nihayet hayallerimin erkeği geldi' kişiliğine ulaşmaya çalıştı. Tembel bir Pazar öğleden sonrasının favori eşofmanı. Her iki kişilik de benim fincan kahvem olmasa da açıkçası ikincisini tercih ettim; en azından bu kişilik bana karşı saygısız olmazdı; Amacıma hizmet ettiği sürece o maskeyi takmasına izin vermek istiyordum."

"Hangi kişinin çalıştığı önemli değildi; asıl mesele Aisha'nın işinin beni kancaya alıp sarmak olmasıydı. Anlayamadığım kısım neden olduğuydu? Elbette, yapay zeka ve teknoloji alanında bir geleceğim olduğunu biliyordum ama neden beni gizlice Columbia'dan çıkarsın ki? Ve bunu gizlice yapmıştı; daha az tanıgın olacağını bilerek Bahar tatiline kadar beklemişlerdi. Aldous Gibson'ın beni laboratuvarında çalışmak üzere işe almak istemesi mantıklıydı ama böyle bir iş teklifi neden devlet sırrı olsun ki? Columbia'daki robotik laboratuvarından bir çocuğun, çok gizli bir Ar-Ge laboratuvarı için bile olsa, San Antonio'ya gitmesi kimin umurundaydı?"

"Cevapların hepsinin orada olduğu ve açıkça görülebileceği ortaya çıktı ama ben onları göremiyordum . Ve bunu yapmadığım için yapamadım ve bir yarasadan daha kör kaldım."

"Eskortum beni, içinde parmak izi tarayıcısı da dahil olmak üzere biyometrik sensörler bulunduğunu belirttiğim bir anahtar kartıyla çalıştırdığı cam bir asansöre getirdi. Ben sustum ama gün batımının ışığından geriye kalanların arasından lobiye indiğimizde gözleri benimkilere kaydı; cam kapı

Asansör yalnızca yansımalarımızın arkasındaki asansör boşluğunun koyu betonunu ortaya çıkarıyordu ve bu yansımalar da asansör kontrollerinin mavi ışıklarıyla aydınlatılıyordu. 'Aynanın içinden geçmiş gibi mi hissediyorsun Alice?'

"Kat kat aşağı inerken asansörün ekranını izledim. 'Tavşan deliğinden aşağıya' diye kabul ettim, özellikle şakacı olmak istemesem de karakterini korumasını istiyorsam ona oynayacak bir şeyler vermem gerektiğinin de bilincindeydim. En azından benimsediği kişilik hoştu; bana etkilenmem ve sessiz kalmam için alan veriyordu; bu benim için mükemmel bir şekilde işe yaradı; özellikle de çevremdeki herkesin benim bilmediğim bir şeyi bildiği ortadayken, şimdilik kartlarımın göğsüme yapıştırılmasını istedim ."

"Sanki kasaya karşı bahis oynuyormuşum gibi hissettim."

"Tavşan deliği. Bu hoşuma gitti," diye onayladı Aisha, mutlu bir şekilde, beni bekleyen teknesine doğru sürüklerken ağızından çıkan her şeyden etkilenmiş gibi davranarak, onunla hızlı bir selfie çektikten sonra içleri boşaltılıp gemiye atılmaya devam etti. ızgarada pişirilir ve üzerine limon sıkılır. 'Birkaç dakika içinde anlayacağınız nedenlerden dolayı bu çok uzun bir yol.'"

"Bekleyemiyorum" diye yanıt verdim, küçük bir gülümsemeyle hareketsiz durmaya ve durmaya zorladım bir iki dakika kıpırdandım."

"Sonra durumu daha da sinir bozucu hale getiren bir şeyi fark ettim: bana bakıyordu. Görünüşümle ilgili bir şeyler onu eğlendiriyor gibiydi. Gülümsememin akıp saklanmasına izin verdim. 'Ne?' Diye sordum."

"Her şeyi dikkate alıyorum" diye yanıtladı; sırtması çok şey biliyordu. ' Normal olduğunun son anları .'"

"Normal?"

Asansör sarsılarak dururken 'Evet' diye onayladı. 'Normallik durumunda çoğu insan hayatlarının her gününün tadını çıkarır: Mutlu cehalet. Mutluluk, senden uzaklaştırmak üzere olduğum bir lüks. Bu kapıyı açtığımda, dedi, düşmeden saniyeler önce anahtar kartını sensörün üzerinde tutup giyotin gibi orada tutarken, 'tüm hayatınız değişecek. ABD Hava Kuvvetleri'nden Yüzbaşı Conrad Paine, kendiniz olmayı bırakacaksınız ve başka bir şeye dönüşeceksiniz .'"

"Peki bu ne olabilir?"

Gülümsemesi büyüdü; güzel, sadist bir gülümseme. 'Korkmuş.'"

"Bundan hoşlanmadım ama onun yanımda süzülmesine izin verdim. Odaklandığım anahtar kartın üzerime düşmesinin hayatım için ne anlama geleceğiydi.

geleceğin kırılğan boynu."

"'Ve bir kez korktuğunda,' diye devam etti sadizmine, 'tıpkı bizlerin bildiği gibi, çok yararlı bir insan haline geldiğini fark edebilirsin .

Çok önemli, güçlü bir insan."

"Ben de buna cevap vermedim. Orada durdum, gözlerim ona kilitlendi, söyleyebileceğim hiçbir şeyin önemli olmayacağını biliyordum. Kelimenin tam anlamıyla önemli olan tek kart ondaydı ve blöf yaptığını düşünmüyordum; söylediği her şey kulağa çılgınca gelse de buna inandım."

"Zihnimin sana daha önce bahsettiğim o saçma yere yaklaşmasına ancak kapı açılmadan birkaç saniye önce izin verdim - normal, akli başında zihinlerin asla gitmediği, gerçekliğin ve mantığın saçmalığının en tuhaf kurguyu bile sıkıcı hale getirdiği yer." karşılaştırıldığında. İşte o son saniyelerde nihayet asansör kapısının diğer tarafında ne olduğunu fark ettim."

"'Uyuyordun, Kaptan. Rüyaya veda edip uyanmaya hazır mısın?'"

"' Hayır dersem, yukarı çıkıp eve gitmeme izin verir miydin?'"

"'Hayır,' dedi bana gözünü bile kırpmadan, anahtar kartı hâlâ sallanıyordu, akıl sağlığımı omuzlarımdan ayırmaya hazırdı."

"'O halde geri dönüşü olmayan noktaya geldiğimize eminim.'"

"Aisha küçük, çekici, acımasız bir kahkaha attı. 'Evet. Evet, biz sahibiz. Ama endişelenme Conrad. Sana yukarı çıkabileceğini söylesem bile yapmayacağını ikimiz de biliyoruz. Yapamayacağını ikimiz de biliyoruz . Bu kadar yakinken olmaz ."

"O haklı. Bu konuda seçme şansım yoktu ama aradığım tüm cevaplar o kapının diğer tarafındayken geri dönmemin imkânı yoktu. O zaman, tıpkı şimdi olduğu gibi, gerçeğin peşine düşmek üzere önceden programlandım ve sonunda onu bulacağım diye lanetlendim .

Yaşlı adam gergin bir şekilde yutkundu, ancak burun köprüsünü iyi zamanlanmış bir kaşımayla sanki öyle değilmiş gibi göstermeye çalıştı.

"Ve bununla birlikte," dedi Paine, konuşurken havada bir kesme hareketi yaparak, "kartını sensörün önüne attı; kapı kayarak açıldı."

"Abartılı değildi; Aisha onu hiç de abartmamıştı.

O kapının diğer tarafındaki görüntü gerçekten de beni sonsuza kadar değiştirdi."

"İlk başta konuşamadım; Orada durdum, aynaya bakıp her dehşeti, her şeyi gördüğümde kesinlikle şaşkına dönmüştüm ve alçakgönüllüydüm.

katliam gelecek. Daha önce hayal bile edemeyeceğim bir şey anında ve net bir şekilde aklımda canlandı: Türün sonu ; zamanın sonu ."

Paine omuz silkti. "Son."

"'Kaptan Paine,' diye duyurdu Aisha, asansörden çıkıp bana Şeytan'ın çok daha kötü ikizini sunmak için elini uzatırken. ' V-SINN'le tanışın.'

"UYANMAK – Ayşe bunu böyle tanımlamıştı ve o abartmamıştı – abartamazsınız . Artık uyanıktım ama bir kabusa, bir Cehennem görüntüsüne ve en kötüsüne uyanmıştım . Sadece ilk seviyeye tanık olduğumu biliyordum.

"Bekle bir saniye," diye sözünü kesti Old-timer, V-SINN'in kendisinin ve diğer dinleyicilerin varsaydığından onlarca yıl önce bir şekilde çalışır durumda olduğunun açığa çıkmasıyla uğraşırken alnına bir çizgi kazındı. "Bu , ihlalden sadece bir buçuk yıl sonra değil mi ? V-SINN nasıl halihazırda çalışır durumda olabiliyor?"

"Çok uzun sürmedi, Doktor. Evreninizin adamlarımızın keşfetmesi için geride bıraktığı malzemelerde sihirli hiçbir şey yoktu. Her şey analiz edilebilir, periyodik tabloda bulunabilir ve çoğaltılabilir. Kaybettiğimiz şey teknolojinin arkasındaki yaratıcılıktı ; bu bizim hilemizdi. Yüzyılın ortalarından kalma teknoloji aniden uzay ve zamanda bir delikten düşerek yirmi birinci yüzyılın şafağında kucağımıza düştü..." Paine kendi cümlesinden uzaklaşırken bir nefes aldı; Gözlerinde her zaman var olan tekinsiz bakış yoğunlaşmadan önce yoğunlaştı, "...ve biz buna hazır değildik ."

"Bilgisayarın geleceğine ilişkin yalnızca teorik kavramlar olan, gezegende yalnızca birkaç düzine insan tarafından okunan nadir akademik makalelerde yer alan kavramlar, birdenbire gerçek dünyada karşımda belirdi. Birkaç düzine okuyucudan biri olarak, safir plakalar üzerindeki alüminyum devre yığınlarını ve mühendislerin muhafaza küplerindeki sıcaklığın mutlak sıfırın çok az üzerinde olması için kat ettikleri mesafeleri gördüğümde, benim için ne olduğu çok açıldı . Şahitlik ediyordum. Asansör kapıları açıldığında elmadan bir ısırik almıştım . Cennet çoktan kaybolmuştu. O zaman bunu biliyordum; bunu kalbimde biliyordum. Ama buna inanabilmem için zihnimin toparlanması yıllar aldı ."

"Ona sorduğum ilk şey 'İşlevsel mi?' oldu. Boğazımdaki kurbağa, nilüfer yaprakları ve diğer iki kurbağa yüzünden nefesim kısılıyordu -önümde gördüklerimin imaları konusunda kayıtsız gibi davranamazdım- kalbim o kadar hızlı atıyordu ki acıtıyordu. Cehaletin gerçekte ne kadar mutluluk verici, mutluluk verici bir şey olduğunu anladım . Giydiğiniz bilmeseniz de sizi her şeyden koruyan bir zırh gibiydi - İmparator'un Yeni Kıyafetlerinin tersi gibi - çıplak olduğunuzu sanıyordunuz ama değildiniz - cehaletiniz sizi koruyordu. Ancak elinizden alındığında sizi tamamen çıplak bırakır. Bu seni gerçek karşısında savunmasız ve çaresiz kılıyor; reddetmek istediğim ama o andan itibaren bir gün beni reddedene kadar besleyip büyüteceğimi bildiğim iğrenç bir gerçek ."

"'Çalışıyor,' diye doğruladı, gülümseyen gözlerini tavana çevirmeden önce hala sırtıyordu ve ekledi, 'En azından bana öyle söylüyorlar.' Gözleri tekrar bana döndü. ' Her zaman buranın etrafında dolaşan diğer dâhiler .'"

"Hâlâ baştan çıkarıcı bir bakış açısıyla oynuyor, bilgisizmiş gibi davranıyor, egoma hitap ediyor ve benim tipimdeki kadının itaatkar, itaatkar ve tapıcı olduğu konusunda kumar oynuyordu. Heh, daha fazla yanlış olamazdı ve bana göre sadece teknik özelliklerden habersizmiş gibi davranmasına rağmen, önünde durduğumuz makinenin sonuçları hakkındaki bilgisizliğinin tamamen ve ağırlaştırıcı bir etkisi vardı . eşsiz."

"'Bu işlemcilerde kaç kübit çalışıyor?' Ona sordum, hâlâ nefesimi toparlayamıyorum."

"'Ah, açıkçası hiçbir fikrim yok' dedi bana. 'Kbit'in ne olduğu konusunda hala kafam karışık. Tek bildiğim bu şeyin işe yaradığı ve...'"

"'İşlemci başına 100 bin" diye duyurulan yeni bir ses, topuklarımda üzerinde ona doğru dönmeme neden oldu; O zamanlar küçük olduğu kabul edilen bu yüzü hemen tanıdım; o, Tanrı kadar tanınabilirdi. Neyse kendini tanıttı."

"'Ben Profesör Aldous Gibson,' dedi, tokalaşmam için elini uzatırken."

"Salladım."

"'Sizi tanıdım Profesör,' dedim ona. 'Conrad Paine'"

"'Evet biliyorum. Seni bekliyordum. Makalelerinizden bazılarını okudum. Bırakın lisans öğrencisi olarak yayınlanmak bile büyük bir başarı."

seçkin dergilerde defalarca yayımlandı. Rhodes bursunuz fazlasıyla hak edilmiş."

"Benden yalnızca sekiz yüz elli bir yayın önünüzdesiniz, Profesör,' diye hatırlattım ona, onun gibi hak eden bir zihne daha yüksek mevkilerin bir kısmını teslim etmeye hazırdım. Gibson, akademi dünyasında hala büyük saygı duyduğum tek kişi olmasa da , düşünceleri benim için hâlâ çok değerliydi. Onunla şahsen tanışmadan önce bile, türün ona sahip olduğu için şanslı olduğunu ve sırf yolumuza geldiği için daha iyi durumda olduğunu biliyordum.

"Etkileyici istatistik çizgisini eliyle salladı, gülümsedi, başını sallarken eğlenerek mütevazı bir şekilde eğildi. 'Yetişmek için bolca vaktin var genç adam.'"

"Ona çocuk denilmesinden hoşlanmıyor Profesör,' diye araya girdi Aisha."

"Ah,' Aldous özür dilemeye başladı, gülümsemesi silindi, gözleri genişledi, yanakları bembeyaz oldu, 'Özür dilerim, niyetim kırılmak değildi—"

"Ve yapmadın,' diye ona hemen bildirdim, 'Ama henüz otuz yaşındasın Profesör ve şüphesiz bir veya iki Nobel kazanma yolundasın,' diye belirttim, elimle işaret ederek işleri ilerlettim. Etrafımızı saran kuantum işlemcilerden yapılmış beyaz bir fil, onun için oydukları, yer seviyesinin on kat altındaki mağara gibi odaya kadar uzanıyordu.

'Fakat bu , en azından önümüzdeki otuz yıl içinde, senden bile elde edilebileceğini hayal edebileceğim her şeyin ötesinde . Yüz bin kübit ile bu makinelerin işleme kapasitesi..."

"Astronomik, ama buna itibar edemem," diye bilgilendirdi Aldous, yine alçakgönüllülükle başını sallayarak, yüz hatlarını bir gezintiye çıkarmaktan keyif alarak, anlaşılır bir şekilde, kuantum işlemcileri icat etmiş olabileceği fikriyle eğlenmişti . kendi başına; tıpkı daha önce kendim için, hatta gezegendeki en parlak zekaya sahip bir adam olan Aldous için bile hesapladığım gibi bu imkansızdı. 'Bu teknoloji... yani, herhangi bir bireyin yaratıcılığının ötesinde bir mucize. V-SINN, Dünyamızın şimdiye kadar gördüğü hiçbir makineye benzemiyor.'"

"Yine o isim var. V-SINN?"

"Sanal, Özel Zekalı Sinir Ağı' diye konuşan yeni bir ses, üçlümüze katılıp bizi dörtlüye dönüştürürken beni bilgilendirdi. Daha önce ders kitaplarının arkasında gördüğüm başka bir yüzü daha görmek için sağıma döndüm. Tıpkı Aldous Gibson'ın daha önce yaptığı gibi, Sanha Cho da selamlamak için elini uzattı."

“Profesör Cho,' dedim, projelerinin bir araya gelmesinden etkilendim. 'Vay. Bu , MIT'den ani izinli izin almanızı açıklıyor Gerçekten A takımını burada topladılar."

“Sanha kızardı ve başını eğdi. 'Eh, beni buraya getirmek için bazı şartlar arandı ama başka bir yerde çalışmak istemem. Bu çok önemli bir proje' dedi coşkulu ve geçmişe bakıldığında aptalca bir gülümsemeyle."

“Bu, yetersiz beyan tarihindeki en büyük eksik beyan olabilir, Profesör,' diye belirttim, kartlarımın kenarlarının masanın görebileceği kadar aşağıya eğilmesine izin verdim. Sanha'nın sözlerine ilişkin ani, açık sözlü ve doğru değerlendirmem her iki profesörün de dikkatini çekti ve sinek kuşu hızlarına bakışmalarına neden olurken aynı zamanda aniden gerginleşen gülümsemelerini oldukları yerde kalmaya zorladı."

“Doğru,' diye yanıtladı Sanha, liderliği ele alıp bana doğru dönerek sanki bir şeyi hatırlamış gibi başını sallayarak, gerçekte benimle buluşmaya onu ön planda kilitli ve dolu bir şekilde gelmiş olsa bile. onun zihni. Tetik parmağı seğirdi. 'Çalışmalarınızın bazılarını okudum.' Sonra ateş etti. 'Yapay zeka konusundaki iyimserliğimizi paylaşıyorsunuz'"

“Süper zekanın inşa edilebileceği konusunda iyimser olmanın da ötesindeyim ,' diye düzelttim onu. 'Aslında bizimkinin ötesinde bir zekanın inşa edilebileceği kesindir . Ayrıca insanüstü düzeydeki makine zekasının başarılı bir şekilde uygulanmasının Büyük Patlama'dan bu yana en önemli ve faydalı olay olmayacağını da savunmuyorum çünkü öyle olacaktır. Ama işin püf noktası da bu değil mi Profesör Cho? Başarılı bir uygulama."

“Sanha kibirli, küçümseyici kahkahasını bastırmaya çalıştı ama başaramadı, bu da onun kıkırdamasına neden oldu. Ağzını kapatan elinden başını kaldırıp baktığında hem gülümsemediğimi, hem de son derece ciddi olduğumu, yüzünün solgun olduğunu gördü. Gülümsemesi çarpıklaştı, dostça bir selamlamadan alaycı bir selamlamaya dönüştü. 'Elbette çalışmanızın biraz agresif... telaşlı görüldüğünün farkındasınızdır, değil mi?"

“Ordu tarafından yerin on kat altındaki gizli bir tesiste inşa edilmiş bir kuantum süper bilgisayarın yanında duruyorum, Profesör,' diye karşı çıktım, omuz silkerken bileğimi arkamda tutarak, 'bu sanırım bu terimi agresif bir şekilde ifade ediyor . alarmist açıkça aptal. Belki senin için daha iyi bir terim ileri görüşlülük olur ?"

“Bundan pek hoşlanmadı ve bundan hoşlanmadığı için onu suçlayamazdım; dayanıksız küçük şeyler kullanmaya cesaret eden bir üniversite öğrencisi tarafından gösteriliyordu.

gerçekler ve gözlemlenebilir gerçeklik gibi şeyler ve sonra da bunları sanrılarının güzel, kırılğan kristal yapısının içine pervasızca fırlattı. Ben bir üniversite öğrencisi olarak bu büyük adamın egosunun ne kadar kırılğan olduğunu bilmiyor muydum? Buna nasıl cesaret edebilirim?"

"Başka bir deyişle, bunu başarmıştı."

"Alaycı gülümsemeyi bırakıp hızla yeni bir gülümsemeye büründü. İktidarsız bir 'Heh' demeye çalışırken biraz daha uğursuz bir şey oldu."

Paine bir an durdu, okyanusa bakarken aniden dirseğini eliyle kavradı ve yeni bir düşünce düşündü. "Ama belki o kadar da güçsüz değildi. Belki de bu değişim sırasında ekilen bir tohum, onlarca yıl sonra ikimizi de zehirleyen , her şeyi zehirleyen meyve verdi."

Kumlara baktı ve çizmesiyle kumların bir kısmını tekmeledi.

"Belki." Sonra Paine bu düşünceyi bir kenara attı, purosundan bir nefes daha çekti ve hikâyeye devam etti.

"Geçerli bir noktaya değiniyor,' diye Aldous tuhaflığımızı kesti keskin ve makul bir bıçakla. 'Ve sonuçta onun burada olmasının nedeni de bu .'"

"Neden buradayım milyon dolarlık sorunun cevabı,' diye itiraf ettim, 'ama benim daha da çok ilgilendiğim şey trilyon dolarlık soru.' Gözlerimi Aldous'un üzerinde tuttum ve eğer izin verirse bakışlarımın yoğunluğuyla onu olduğu yere sabitlemeye çalıştım . 'Profesör, asansör kapıları açıldığında diğer tarafta ne olduğunu gördüğümde aklıma bastırmaya çalıştığım bir teori geldi ama görünüşe göre bunu başaramıyorum. Şu ana kadar gördüğüm ve duyduğum her şey aynı sonuca varıyor. Ama bu doğru olamaz."

"Aldous gözlerini kıstı, birdenbire ilgisini çekti - büyülenmiş görünüyordu - geriye dönüp baktığında beni sınamak için - cevaba ikna etmeye çalışıyordu ama konuşmadı. Buna gerek yoktu; büyülenmiş ifadesi benim için yeterli bir ipucuydu."

"Doğru ', sonunda kendime itiraf ettim."

"O anda yüzümdeki ifadenin nasıl olduğunu hayal edemiyorum; hayalet gibi bembeyaz olduğumdan eminim. Bir hayalet bana hangi marka güneş kremi kullandığımı sorardı. Sonunda gözlerimi kırpmama izin verdim; Aldous'un acıyı ve coşkuyu, kaybı ve hayreti tanıdığından eminim.

Aisha haklıydı; aynanın içinden geçmiştim. Bütün dünya çıldırmıştı."

"Görmek ister misin?' Aldous bana sordu."

"Tavşan deliği çok daha derine iniyor,' diye kulağıma fısıldadı Aisha, koluma tekrar hafifçe dokunduğunda nefesiyle kulaklarımı gıcıkklamaya dikkat etti."

"'Evet' diye cevap verdim. 'Göster bana.'"

"'Beni takip edin,' diye yanıtladı Aldous, dönüp yolu göstererek beni daha da ileri götürürken."

"Eğer V-SINN'in etrafındaki güvenlik aşırı düzeydeyse, Aldous'un beni getirdiği odanın dışındaki güvenlik de saçmaydı . Her biri hem Aldous'un hem de Sanha'nın benzersiz bilgilerine ihtiyaç duyan retina ve parmak izi biyometrik tarayıcılarıyla açılan, elektronik kilitli, metre kalınlığındaki iki seviyeli titanyum kapılardan geçmiştik. Üçüncü ve son kapı da aynı derecede etkileyiciydi ama bu yeterli değildi; Sanırım iyi bir önlem olarak ya da belki de sırf bunun için Tweedledee ve Tweedledum kabusları yaratacak kadar kötü görünen iki adam tarafından korunuyordu. Bunların hepsi, şimdiye kadar gördüğüm en gelişmiş savaş zırhıyla donatılmaları gibi bir avantajla birlikte geldi; M4 Carbine Commando makineli tüfekleri ve M203 el bombası fırlatıcılarıyla her adam tepeden tırnağa neredeyse tamamen kevlarla kaplıydı; yaklaşımımızı izlerken, aşırı korumacı annelerin göğüslerine sımsıkı tuttuğu yeni doğmuş bebekler gibi bu güzellikleri topladılar."

"V-SINN ne kadar gizli olursa olsun,' bizi koridorda kapıyı koruyan iki katile doğru yönlendirirken Aldous omzunun üzerinden konuştu, 'sanırım birazdan göreceğiniz şey oldukça güvenli bir bahis . sadece Amerikan hükümetinin değil, tüm dünyanın en sıkı korunan sırrı."

Aisha iki korumaya, 'Bu Yüzbaşı Paine' dedi. 'O bizimle birlikte."

"Biliyoruz. Onu bekliyorduk,' diye homurdandı buzları çözülmüş devlerden biri. DARPA'nın bir tür süper asker serumu üzerinde deney yapıp yapmadığını ciddi olarak merak etmemi sağlayacak kadar büyük ve çirkinlerdi; sanki doğmamışlar, tasarlanmışlarmış gibi görünüyordlardı. Ama yine de, bazen ucube bir hulk, sadece ucube bir hulktur."

"Kenara çekilerek Sanha ve Aldous'un dev kapının yanındaki paneldeki biyometrik tarayıcılara erişmesine izin verdiler. Profesörler taranırken Aisha'yı dürttüm ve iki gardiyan hakkında bir soru fısıldadım: 'Onlar Gizli Servis mi?"

"Gardiyanların ikisi de bununla alay etti. Kasklarının çevrelerindeki sesi güçlendirdiğini tahmin ediyorum; bu bir sonraki seviyedeki bir şeydi. 'Sır

Hizmet korkaktır,' diye daha şiirsel bir yanıt verdi Hulk, edebiyat uzmanlarını yüzyıllar boyunca bayıltacak bir muammayla sarılmış bir benzetmeyle sarılmış bir metaforla yanıtladı.

"Aisha irkilirken yüzü bir utanç dalgasıyla kaplandı, sanki onu hayatında etrafını saran tüm vahşilerden kurtarmam gerekiyormuş gibi kolumu sıkıca sıkı ."

"Onlar en iyilerin en iyisidir' dedi bana. 'Aldous'un dediği gibi, bu neredeyse kesinlikle gezegendeki en sıkı korunan sır."

"Sanha buna kıkırdadı. 'Öyle olsa iyi olur; Eğer Çinlilerin ya da Rusların bundan daha gizli bir şeyi varsa, başımız büyük belada demektir."

"Titanyumun altındaki elektronik kilitler tıklatılarak açıldı ve kapı kayarak açılmaya başladı. Diğer tarafta gördüklerim beni V-SINN'e tanık olmaktan çok daha fazla şaşırttı."

"Ne olduğunu hemen anladım; belki de kim olduğunu söylemeliyim . Adamı daha önce dünyanın çoğunun internetteki komplo delileri tarafından uydurulduğunu düşündüğü grenli bir fotoğrafta görmüştüm.

"Ama sen, Doktor," diye devam etti Paine aniden doğrudan Old-timer'a hitap ederek, "bunun gerçek olduğunu biliyordun , değil mi? Resmin sahte olmadığını biliyordun."

Eski zaman biliyordu.

Paine'in bahsettiği resimdeki adam, onlarca yıl sonra şimdi bile Eski Zamanlı'nın boynunda asılı duruyor, ona ağırlık veriyor, her adımın, her nefesin neşesini çalıyordu ve Eski Zamanlı'nın hayatının geri kalanında da onun etrafında asılı kalacaktı. . Adam Eski Zamanlı'nın kişisel albatros'uydu ve suçluluk duygusunun ona yaşattığı acıyı gizleyemiyordu; pişmanlığının ve kendini suçlamalarının saldırısına karşı kendini korurken çenesini sıkıyordu. "Drummey."

İhtiyar bu ismi söyleyince Paine ve Samantha'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sonra Paine, sanki birisi ona soğuk su dökmüş gibi başını hafifçe salladı, şaşkın bakışları hızla dar, inceleme moduna geri döndü ve ardından "Yabancı ve yabancı" dedi.

Eski zamanların suçluluğu onu doyurmuştu; Paine'in, Old-timer'ın rahatsızlığının onda yarattığı her seğirmeyi izlediğini ve değerlendirdiğini bilmesine rağmen, nesnel mesafe maskesine geri dönmek için çabaladı.

"Doğru," diye doğruladı Paine, "Onun adı Drummey'di. Onu tanıyor muydun?"

"Eski zamanlayıcı, henüz değil," diye uyardı James'in sesi zihin gözüyle. "Hikâyesini bitirmesi gerekiyor. Ne bildiğini bilmemiz gerekiyor ve eğer ona gerçeği söylersen yapabileceklerini riske atamayız. Üzgünüm. Bunun zor olduğunu biliyorum."

İhtiyar, Paine'e cevap vermeden önce yutkundu: "Onu tanıımıyordum." Yalan söylemediğine kendini inandırmaya çalıştı ; bir teknik ayrıntı sayesinde kurtulmuştu: Drummey hakkında aslında pek bir şey bilmiyordu... adamı öldürmesi dışında .

Suçluluk duygusu, İhtiyar'ın bir niteleyici teklif etme zorunluluğu hissetmesine neden oldu: "Onunla tanışmıştım ama tanışmıyorduk..." sonraki sözlerinin saçmalığı onu şaşırttığına durakladı, ama rotayı değiştirmek için artık çok geçti. Daha fazla şüphe uyandırmadan cezasını tamamladı ve şu sonuca vardı: "...arkadaşlar."

"Heh," diye tepki verdi Paine, Old-timer'ı incelemeye devam ederken gözünü kırpmadan.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum," diye ekledi Old-timer, Paine'i daha fazla araştırma yapmaktan caydırmak için her türlü aksi düşünceyi eliyle savuşturarak. Ama bu bir yalandı.

Eski zaman Drummey hakkında yeterince şey biliyordu. Karısının idam edilmesi konusunda kendisiyle acımasızca ve acımasızca alay eden sadist bir katil olduğunu biliyordu ve onu bu yüzden öldürdüğünü de biliyordu.

Ayrıca bunu yapmaması gerektiğini de biliyordu - bunun ahlaka aykırı olduğunu biliyordu - yapay zeka, bunun Craig'in hayatının geri kalanında birlikte yaşamak zorunda kalacağı bir şey olacağı konusunda onu uyardığında haklıydı... kolay olmayacak.

Sonra İhtiyar'ın gözleri Samantha'nın ona baktığını gördü. İkisi de konuşmadı ama o anda İhtiyar, daha önce gördüğünü kendine itiraf etmek istemediği bir şey gördü - bunu onun huzurunda olduğu her saniyede görmüştü - onu boşlukta bulduğundan beri her saniye . Aşkını gördü. Gerçek aşk; evrendeki en nadir ve en değerli şey.

Ve aniden, tüm bunlara rağmen, yıllar önce Drummey'in ölümüne izin vermesinin ardından gelen tüm acı ve ölüme, bunun yanlış olduğunu bilmesine ve şansı olsa bunu bir daha yapmayacağını bilmesine rağmen... her şeye rağmen Drummey'i tekrar öldürebilmeyi diliyordu.

Tekrar tekrar ve tekrar.

Paine tüm bunları izledi, Old-timer'ın tepkilerinin her birini okudu - her jest, bakış, seğirme - bunları dosyaladı ve kanıtlarına ekledi.

zihnindeki çekmeceler.

İhtiyar'ın risklerin büyüklüğünü hatırlamasına neden olan şey, Paine'in onu izlediğini bilmesiydi; bu onun hızla kendini toplaması, Samantha'nın gözlerinin bataklığından kurtulması, ona boyun eğmeden önce ondan uzaklaşması için fazlasıyla yeterliydi. kafa ve susmak. Hızla bozulan poker yüzünün çok da zayıflamadığını umuyordu.

Paine de tüm bunları izledi ve ancak Old-timer'ın haber akışındaki tıkaç geçici olarak kapatmayı başardığından oldukça emin olduğunda, yeni bir gelgit dalgasına yol açacağını bildiği bir açıklamayla ona vurdu: Gerilimi olabildiğince uzatmak için purosundan uzun bir nefes çekmeden önce, "Bilmek ilginizi çekebilir," dedi, "arkadaşınızı - kusura bakmayın - tanıdığımı gördüğümde Drummey'in hâlâ hayatta olduğunu . "

Eski zaman nefes almayı unuttu.

Bu doğru olamaz, bir araya getirebildiği tek düşünce buydu birkaç saniye. Bu olamaz. Yapamaz.

Yoksa yapabilir mi? Onun yüzünden öldüğünü düşündüğüm adam Drummey olabilir mi? yetmiş beş yıl önceki eylemlerim bir şekilde hayatta kaldı mı?

"Adam... Drummey... hayatta mıydı?" Yaşlı adam sonunda kemiğini kandırdı-söylerken ağız kuruluğu.

Paine'in amansız dedektif gözleri konuyu okudu. "Ben de öyle dedim Doktor," diye doğruladı sert bir gerçekçilikle.

Samantha , "Eğer buna 'canlı' diyebilirsiniz ," diye detaylandırdı, hükümetin davranışına duyduğu tiksinti ve Drummey'in içinde bulunduğu kötü duruma duyduğu empati, " Kesinlikle yapmazdım" derken sesinde açıkça görülüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Yaşlı adam, sırf uygun bir meraktan sorulan birinin sorusunu kamufle etmek için saçma bir girişimde bulunarak yüksek sesle boğazını temizleyerek sordu; oysa gerçekte Drummey'in kaderini bilme konusundaki çaresizliği onu körüklemişti - bir şekilde sanki öyleymiş gibi geldi. onun da kaderi.

"Bilinci asla geri gelmedi" diye bilgilendirdi ona. "Bedeni canlı tutuldu çünkü araştırmacılar, canlı bir örneğin bilimsel faydalarının olduğunu ve bunların ulusal güvenlik açısından taşıdığı önemin, tüm bu Allah'ın belası fiyaskonun korkunç etiğine ağır bastığını hissettiler."

"Bilimsel faydalar mı?" İhtiyar geri çekildi, eli bilinçsizce dudağının üstündeki var olmayan bir kaşıntıyı kaşımak için yukarı fırladı - aslında yaptığı şey, Paine'in irkilirken duyduğu utanç hissini, onun için neredeyse dayanamayacağı kadar mide bulandırıcı olan incelemesinden korumaktı.

Samantha ayrıca, "Teknolojinin organiklerle simbiyotik olarak nasıl çalıştığına dair tam bir anlayış elde etmek için teknolojiye tersine mühendislik yapabilmek için ona canlı ihtiyaçları olduğunu hissettiler" diye açıkladı, ses tonu eğitici olmaktan çok kınayıcıydı.

Paine bunu tanıdık açık sözlü ama şiirsel sadeliğiyle şöyle özetledi: " Makinenin adamlar nasıl kaynaştığını görmek istediler ."

İhtiyar, tiksintisini gizlemek için hayali çiziklerini kaşımaya devam etti - ancak Paine ve Samantha'nın, bir adamın bu kadar korkunç, insanlık dışı koşullarda hayatta tutulduğunu duyduğunda duyduğu tiksintiyi öngörülebilir, akli başında, empatik bir tepki olarak yorumlayacağını umarken, gerçek şu ki Old-timer, Drummey'in korkunç zalim kaderi karşısında, kendisini buna mahkum ettiği ve muhtemelen bu süreçte muhtemelen kendi ruhunu da mahkum ettiği gerçeğinden dolayı isyan etmemiştir .

"Aman Tanrım."

Oldtimer'in eylemi -cinayeti- gerçekleştirdiği anda Drummey'in iki evrende masum sivillerin katledilmesindeki payı nedeniyle ölmeyi hak ettiğine tüm kalbiyle inandığı doğrudur . Bununla birlikte, bu eylemi işlediği için ömür boyu sürecek bir suçluluk duygusu biçiminde taşıdığı ağır yük de bir o kadar gerçektir; başka bir adamın canını almak, onun ruhunu geri dönülmez biçimde lekeleyen bir eylemdi ve haklı olsun ya da olmasın, Drummey'in bunu öğrenmek Kaldırırma çarparak ölmemiştir, bunun yerine uzun ve korkunç bir kadere - ölümden çok daha kötü - maruz kalmıştır , İhtiyar'ın kaldıracak kadar güçlü olacağından emin olmadığı yüke bir ağırlık eklemiştir.

Onun sıkıntısı Samantha'nın görmezden gelemeyeceği kadar fazlaydı; elini koydu "İyi misin Craig?" diye sorarken koluna girdi.

"Yapmayacağım..."

Cevap vermeye çalışırken kelimeler başarısız oldu.

Samantha'nın gözleri Paine'e kaydı, Craig'in yaşadığı bunaltıcı duygularla ilgili onun endişesini paylaşacağını varsayarak. Bunun yerine, albayın heykel gibi oturduğunu, Craig'e baktığını, onu incelerken derin bir konsantrasyon içinde olduğunu gördü.

Ne oluyor? Kendi kendine düşündü. Onlar onlar mı?

tuhaf mı davranıyorsun, yoksa bu bana mı özgü?

"Eski zaman," James aniden araya girdi, "Özür dilerim. Bunun senin için zor olacağını biliyordum ama kişisel olarak bu kadar derinden travmatik olacağını bilmiyordum . Buna bir son vermeniz gerekiyorsa sorun değil. Alex ve ben, anıları bir android beyninden indirmenin bir yolunu bulmaya çalışabiliriz. Onlar rıza gösterdiği sürece, ihtiyacımız olan bilgiyi onlardan bu şekilde alabiliriz. Sadece kelimeyi söyle.

Eski zamancı cevabını söylemedi, bunun yerine hayatta kalan 332 kişiyi takasın dışında tutmayı seçti. Başını ellerinin arasına aldı, hissettiği psikolojik rahatsızlığı kullanarak zor duygulara yaslandı ve yüzünü kuma çevirdi, kendini daha da perişan göstermek için parmaklarını yavaşça saçlarının arasında ileri geri gezdirirken yüzünü rahatlıkla kapattı . cevabını mesaj attı: Bu ne kadar sürer?

"Duruma göre değişir" diye yanıtladı James. "Erişebildiğimiz işlem gücünü önemli ölçüde artırabilirsem, bu yalnızca birkaç gün sürebilir."

Yaşlı adam bunu düşünmedi bile: Çok uzun. İyiyim. Kursta kal.

"James," diye araya girdi Thel, "kesinlikle iyi değil. Bu işin fişini çekmeliyiz... bu çok zalimce."

Hayır, Eski zamanlayıcı da karşılık olarak mesaj attı. James, ben iyiyim.

James ikilemi düşünürken başını eğdi. Thel haklıydı; Old-timer'dan kendisini yok etmekle suçladığı bir dünyada hayatta kalanlarla röportaj yapmanın psikolojik travmasına katlanmaya devam etmesini istemek zalimlikti; ancak Old-timer'ın hayatta kalanlarla olan benzersiz kişisel bağlantısının, ihtiyaç duydukları cevapları herkesten daha hızlı almasına yardımcı olabileceği de doğrudur.

"Neden bunu düşünüyorsun?" Daniella aniden konuşarak James'i konu hakkındaki derin meditasyonunu bitirmeye teşvik etti. "V-SINN her an evrenimize tekrar gelebilir; bazı incinmiş duygulardan kaçınmak için harcayacak vaktimiz yok."

Yaşlı adam bu konuşmayı duydu. Gülümseyemiyordu ama istiyordu.

Thel, Daniella'nın durumla ilgili beklenmedik tutumunu anlamaya çalışmak zorunda kaldı. "Daniella, canı yanıyor. Yapmamalı mıyız..."

Daniella , "Craig işin bu kısmını halledebilir" dedi. "Albay Paine'i kontrol altında tuttuğu sürece Craig iyi olacak. Çok şey yaşadı

onun hayatı... bu sadece başka bir şey."

Attagirl, diye düşündü İhtiyar kendi kendine. Bir anda kendini beş santim daha uzun hissetti.

Thel hiçbir şey söylemeden James'e döndü - konuşmasına gerek yoktu - James ne istediğini biliyordu: doğru cevap.

Ona sahip değildi.

James için bu kez yapay zekanın ana bilgisayarında trilyonlarca senaryo yürütülmeyecekti; zaten bunun ona bir faydası olmayacaktı.

Aslına bakılırsa, Old-timer'ın devam edip etmeyeceğine dair sadece doğru ya da yanlış olan bir cevabın olmadığını biliyordu .

Sol veya sağ.

Evet veya Hayır.

1 veya 0.

Hayır, pek çok insani ikilem gibi James de her şey söylenip bitene kadar hangi cevabın doğru olduğunu -eğer herhangi biri doğruysa- bilmenin bir yolu olmayacağını biliyordu.

Böylece herhangi bir insanın yapması gereken tek şey kalmıştı; her şey başarısız olduğunda yapay zekanın ona yapmasını tavsiye ettiği şey, insanlığın her zaman yaptığı şey...

Elinden geleni yaptı.

James, "Bu eski zamanların şovu," diye karar verdi ve onun şüphesine son verdi. "Devam edebileceğini düşünüyorsa haklı olduğuna inanıyoruz. Cevapları bu şekilde alarak bizi kurtarabileceği zaman, hepimiz için yaşamla ölüm arasındaki fark olabilir."

Sahilde İhtiyar da aynı şeyi düşünüyordu.

"İyi misin Craig?" Samantha ona sordu. Yutkundu ve kendini toparladı.

"Drummey'in başına bunun geldiğini bilmiyordum," diye konuştu ve sonunda kuma bakarken elini yüzünden çekti. Sonra çenesini kaldırdı ve sırayla Sam ve Paine'le göz teması kurduğundan emin olarak ekledi: "Bu çok kötü. Berbat. B-bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Paine hareketsiz kaldı.

"Bu çok yazık," diye ekledi Old-timer, biraz daha fazlasını göstermeyi umarak empati albayı hayata döndürebilirdi. "Çok yazık."

İşe yaradı.

Pained başını salladı. "Daha yüksek bir ahlak," diye sert bir şekilde yanıtladı. Ağzına bir nefes daha tütün alıp tuttu, tadına baktı ve sonra nefesini vermeden önce, "Bunu böyle gördüler," diye ekledi, sanki öyküsündeki tuhaf kesinti hiç olmamış gibi yeniden anlatmaya devam etti. "Ulusal Güvenlik. Bilim. Onların yüksek ahlakı. Elbette, bir adamın beyninin onarılamayacak kadar hasar gördüğü belirlendiğinde yapılacak en doğru şey, adamın ölmesine izin vermek, ona huzur vermek gibi görünüyor. Ancak Aldous ve Sanha'nın tamamen inandığı gibi, dünyanın kaderinin tehlikede olduğuna inanıldığında, birdenbire normal ahlak kuralları geçerliliğini yitirir. Yerini yeni bir etik alıyor. Bir deyim ödünc alırsak, çoğunluğun iyiliği azınlığın iyiliğinden daha ağır basar. Ve böylece ABD Savunma Bakanlığı için Drummey dünyadaki en önemli canlı doku örneği haline geldi."

"Gerekli," diye açıkladı Sanha o gün bana, sanki beni herhangi bir şeye ikna etmekten çok kendi vicdanını rahatlatmaya çalışıyormuş gibi, yükseltilmiş bir yatağın üzerinde, içine daha fazla tüp ve tel sıkışmış bir adamın önünde dururken konuşuyordu. fiziksel olarak mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla. Adamın protez kolları ve bacakları hâlâ çoğunlukla sağlamdı, ancak vücudunun organik kısımları ... sağlıksızdı, birbirine dikilmişti, artık yaşamaya devam edebilecek - yaşamaya devam etmesi gereken - en azından olağanüstü uzunlukları olmadan - bir bedene benzemiyordu. bedeni canlı kalsın, yaşayabilir kalsın diye gitmişti . Açıkta kalan gövdesinin tamamı boyunca uzanan dev yarıklar agresif bir şekilde görülebiliyordu; binlerce kalıcı, kalın, siyah dikişle birbirine dikilmişti; sanırım birileri ya unutmuş ya da kaldırmanın anlamsız olduğunu düşünmüştü.

"En kötüsü adamın yüzüydü; kafasının yarısı göçmüş ve yeniden yapılmıştı. Eğer bir cenaze töreni olsaydı kapalı tabutlu bir tören olurdu. Hiç kimse bir adamın sevdiklerini , yani annesini böyle bir manzaraya maruz bırakmaz."

"Ama tabut yoktu."

Drummey'in dinlenme yeri, bir delinin mekanik bir rahim fikrini oluşturan, bir daha asla doğmayacak - bir daha asla yaşamayacak - en azından kelimenin insani anlamında - bir insan için beslenen ve nefes alan makinelerle çevrili bir platformdu . Kelimenin insani anlamı."

"Ama rahim aslında bir gün yeni bir hayat doğuracaktı; tanık olduğumuz şey başka bir şeyin embriyonik aşamalarıydı: Ölüm. Şeytan. V-SINN. Ona ne isim vermek istersen gerçekten önemli değil; onlar bir ve aynı.

Sanha bana, sanki oturma odasındaki dağınıklığı mazur görüyormuş gibi, sanki bir misafirini çaya davet etmeden önce ortalığı toparlamamış gibi utanıyormuş gibi, "Protezler numunenin canlı dokusuna bağlanmış," diye açıkladı. 'Bunlar gibi protez uzuvlara gelişmiş sinirsel bağlantının gerektirdiği nörolojik kontrol anlayışı çok ötesinde..."

"'Örnek?' Bu örtmecenin küstahlığı karşısında öfkelenmemeye çalışarak sözünü kestim. 'Bu bir adam. Bir asker. Açıkçası, ceset çok gizli gelişmiş silahlar içeriyor ama o hâlâ bir insan. O hak ediyor..."

"'Her açıdan haklısın,' Aldous beni durdurdu; o etik savaşında beyaz bayrağı kayıtsız şartsız kaldırırken elleri yarı teslim yarı sakinleştirici bir hareketle havaya kalktı. Elbette bu, dikkatimi çok daha karmaşık etik mücadelelerin olduğu çok daha büyük bir savaşa çevirmesinden hemen önceydi. 'Fakat bilmediğiniz ama bilmeniz gereken şey yüzbaşı, onun şu anda ABD ordusunda görev yapan bir asker olmadığıdır .'"

"Bunu pek çok farklı şekilde algılayabilirdim ama Aldous'un bu kelimeye yaptığı vurguda başımın boynumda dönmesine, gözlerimin anında uçağın kanadını ve miğferini süsleyen bayrakları bulmasına neden olan bir şey vardı. askerin teçhizatı - Amerikan bayrakları. O grenli sabit resmi hatırladım; Ol' Glory'ye benzeyen ama doğrulaması imkansız olan bir resim.

Her nasılsa işte o zaman aklıma geldi ; zihnim nihayet tüm gerçeğin zihnime yerleşmesine izin verdi. 'Aman Tanrım.'"

"Ama sonra her akli başında insanın yapacağı gibi tereddüt ettim. Tekrar Aldous'a baktım. ' Olamaz .'"

"'Bir noktada,' dedi Aldous, sözlerinin beni rahatlatması gerekirken ağzının kenarlarını içten bir pişmanlıkla aşağıya doğru çekerek, 'hepimizin yaptığını yapmak zorundasın: yani apaçık olanı kabul etmek , ne kadar saçma görünse de inkar edilemez bir gerçek .'"

"Tekrar cesede baktım; daha sonra onu, çağın mevcut teknolojisiyle inşa edilmesi mümkün olmayan bir kuantum bilgisayar olan V-SINN bağlamına yerleştirdim. Başka bir açıklama , bilim kurgunun en ekstrem versiyonları gibi görünen şeylerden ziyade, gerçekliğimiz olması gereken şeye dayanan başka bir cevap arayarak onları analitik olarak eğitilmiş zihnimde gezdirdim .

Paine içini çekti ve ihtiyar omuz silkmeden önce ona baktı. omuzlar. "Ama öyle biri yoktu."

"V-SINN'e uyan, Drummey'e uyan, eylüldeki o kader günde olanlara uyan tek yapboz parçası, zihnimin bir düzeyde yerine yerleştirmeme izin vermediği parçaydı çünkü ben bunu yapmadım." Tamamlanmış resmi görmek istemiyorum. Bu, gerçekliği yok eden türden nadir bir resimdi ve onu bir kez yok ettiğinizde onu bir daha geri alamazsınız."

"Sakin bana bunun... zaman yolculuğu olduğunu söyleme ?"

"Aslında kendi saçma sonucuma homurdandım. Gözlerimi kapattım, kendime engel olamadım, utançla başımı salladım, yüzüm kızarmış olmalıydı - ama alanlarındaki önde gelen beyinlere bakmaya cesaret ettiğimde ve onların bu imaları bile taşımaya cesaret edemediklerini gördüm. gülümsemelerden sonra, cehaletim olan güvenlik battaniyesinin sürüklenip gitmesine, zaman çizelgesini geçmişe doğru savurmasına, beni geleceğin aşılmaz, anlaşılmaz bilinmeyenleriyle karşı karşıya bırakmasına izin vermek zorunda kaldım . Benim için aniden tamamen öngörülemez hale gelen ve beni iliklerime kadar korkutan bir gelecekti

"Teğmen Matthew Drummey'i araştırdık elbette," Aisha beni bilgilendirmeye başladı; gözlerim hâlâ güvenlik battaniyesindeydi, sözleri beni ileriye, zaman çizgisinde daha da yukarılara, kabusun daha da içine çekerken peşimden uçup gidiyordu. "Orduda bu isimde bir adam bulduk.

Aslında Kaliforniya'dan. DNA karşılaştırması yaptık ve eşleşmediklerini gördük ama şunu anlayın: akrabaydılar. Nasıl olduğunu tahmin etmek ister misin?"

"Ruh halimi ciddi şekilde yanlış okuyordu; gözlerimi sıkıp parmaklarımı şakaklarıma batırırken, eski gerçeklik beynimi yeni gerçekliğine ayarlamaya çalışırken onlara masaj yaparken artık oyun oynamak istemiyordum. "

"Onları tekrar açtığımda üçünün bana baktığını, konuşmamı beklediklerini gördüm ve tam olarak açıklayamadığım nedenlerden dolayı zihnim geri kalan parçaları bir araya getirmeye başladı."

"Drummey'in babasını buldunuz."

"Aisha'nın gözleri parladı ve gülümsemesi tam, parlak beyaz görkemiyle geri döndü, ardından dudaklarını somurttu ve gördüklerini beğenmiş gibi davranırken gözlerini üzerimde gezdirdi. "Kuşkusuz," diye tekrarladı Tweedle ikizlerini, ama bu sefer onların sözlerini kullanarak egomu yakalayıp iki eliyle okşadı. 'Matthew Drummey, Birinci; evli ama hem kendisinden hem de karısından alınan DNA örneği, Drummey Junior'ın onların biyolojik çocuğu olma ihtimalini %94 olarak gösteriyordu."

"Onların biyolojik çocuğu," diye düzelttim ve türümüzün gerçek bir Prometheus'a en yakın şeye baktığını gördüm ."

"'Ne?' benden kendimi tekrarlamamı istedi."

"'Öyle,' dedim, isteğini yerine getirirken ona döndüm. 'Yaşıyor. Şimdi.'"

"Kafası karışmış görünüyordu; bana karşı hissettiği küçümseme, giderek bozulan ve sistem tamamen çökmeden önce kendini yeniden başlatması gereken bir gülümsemenin kenarlarından dışarı bakıyordu."

"Aldous ciddi bir tavırla geri adım atarak bizi doğru yolda tuttu, 'Fakat çok daha güçlü ve doğru bir yazılım çalıştırmak için V-SINN'in dikkate değer işlem gücünü kullanan daha yeni bir test %99,999'luk bir onay verdi.' Sonra bana doğru bir adım attı, dikkatimi çekmek için çenesini hafifçe eğerek sanki şokun beni içine attığı zihinsel sisten beni kurtaracak bir ışık feneriymiş gibi, kıyılarımıza giden yolu aydınlatıyordu. yeni, paylaşılan gerçeklik. 'Kaptan Paine,' diye başladı, 'henüz doğmamış bir adamın huzurundasınız.'"

"'Ve yine de,' dedi Sanha, çılgın, ürkütücü, mekanik bir ölümsüzlüğün gölgesinde dururken, 'henüz doğmamış olmasına rağmen, işte burada' ve açıklamasını gösterişli bir şekilde bitirdi; kolu havaya kalkmış, avucu dışarıdaydı . tıpkı seyahat eden bir karnaval işçisinin bizden , tüm kötü kahrolası fikirlerin kilisesinin izniyle, çarmıha gerilen ama ebediyen hayatta olan inanılmaz, ölümsüz adamı görmek için yukarı çıkmamızı istemesi gibi ."

"Size şunu söyleyeyim Doktor, bana söylediklerinde zorlukla nefes alabiliyordum; o anda kışımın üstüne düşebilirdim, kendimi cenin pozisyonunda kıvrılabılırdım ve beni akıl hastanesine göndermelerine izin verebilirdim, bu yüzden ben de oradaydım." yastıklı bir hücrede yaşadığım ilk varoluşsal krizi atlatabilirdim. Mesele şu ki, eğer o zaman yıkılmış olsaydım, bundan geri dönebileceğimi sanmıyorum; dünyadaki tüm uyuşturucu ve alkol, bunların hepsinin bir rüya olduğuna beni ikna edemezdi. ve onu kontrol etme yeteneğimin ötesinde bir merakla lanetlendiğimi biliyordum.

"Merakımı yenmem gerekiyordu. Anamlı bir hayata sahip olma, bir etki yaratma ihtiyacımı benimsemem gerekiyordu . Yapmam gerekiyordu; hayatımın en derin nefesini aldım, gözlerimi kapattım, kaşımı kaşıdım ve gösteriye devam ettim. 'Tamam' dedim onlara, 'Bunu bana açıklayın.'"

"Aldous liderliği ele geçirdi, hepsini açıklamaya çalıştı ve bunu en azından evcil teknoloji zombilerine karşı bir miktar şefkat gösteriyormuş gibi yaptı . Conrad, buna inanmak ne kadar zorsa, geri kalanımız için de bunu ilk öğrendiğimizde buna inanmak ne kadar zorsa, karşında gördüğün adamın gelecekte geldiğine de inanmalıyız . Bu asker, yalnızca bir buçuk yıl önce, 11 Eylül'de New York'ta gerçekleşen, hâlâ anlamadığımız nedenlerle gerçekleşen bir saldırının parçasıydı."

"'Onu sızdırılan fotoğraftan tanıyorum', diye onayladım onlar adına, 've o gün New York'taydım. Bütün bunlarla ilgili bilgim var,' dedim, özeti bir kenara bırakıp doğum odasındaki gergin bir baba gibi biraz volta atarak - ancak sağlıklı bir bebek ummak yerine bir iblis bekliyordum - iblis - ve sadece onu öldürmek için yeterli zamanın kalması için dua ediyordum ."

"Adım atmayı bıraktım, sanki bir soru soracakmış gibi elimi kaldırdım ama sonra ağzımdan çıkacak saçma kelimelere kafamı sokmaya çalışırken kendimi durdurdum. 'Geleceğin ne kadar uzağından geliyor?'"

"Henüz doğmadığı için bunu belirlemek imkansız,' Aisha 'ama biyolojik olarak otuz iki yaşında olduğunu biliyoruz' diye yanıt verdi ."

"'Annen kaç yaşında?' diye sordum ve o zamanlar aptalca utandığım şeyi şimdi size itiraf etmekten çekinmiyorum: Bu insanların önünde sesimin titremesini önlemek için fazla mesai yapıyordum, korkmuş görünmemden korkuyordum - ne kadar korkmuş olsam da . dehşete kapıldım."

"'Yirmi yedi', diye cevap verdi Aisha bana. 'Otuz beş yaşına gelmeden doğum yaptığını varsayarsak, gelecekte otuz beş ila kırk yıl uzakta olan bir ziyaretçiye baktığımız iyi bir tahmin .'"

"Şok içindeydim, Aisha'ya doğru bir kez göz kırptım ve sonra sanki onu gözleri açık yakalayacakmışım gibi gözlerimi tekrar Drummey'e çevirdim, her şeyi şimdiye kadar yapılmış en ayrıntılı, en korkunç, en komik olmayan eşek şakasıymış gibi izliyordum. . Heh. Belki öyleydi; belki evren bunu hepimize oynuyordu. Belki şaka hâlâ sürüyordur."

"Blake'in en kötü kabuslarının teknolojik olarak farkına vardığı bu eski insana baktım ve protez koluna dokunmak için uzandım. Hiç uzaktan buna benzer bir teknoloji görmemiştim..."

Paine birdenbire kendi sibernetik protezini Old-timer'a kaldırdı ve sanki bir duruşmadaki delilmiş gibi sergiledikten sonra şu sonuca vardı: "... ama şimdi kesinlikle tanıdık geliyor."

Yaşlı adam, sayamayacağı kadar çok travma sonrası kabusunda kısıtlanmış parmakları gözlemlerken uzun, yavaş ve gergin bir nefes verdi. Artık rüyalar aleminde olmayan kısaçlar gerçekten oradaydı, karanlıkta rahatsız edici derecede yakınındaydı. Paine'in sibernetik protez kolu, Rich ve Djanet'nin Evren 332'ye geri dönme girişiminden önce Planck platformunun onu uzaya boşalttığı sırada Old-timer'ın kalbindeki korkunun aynısını uyandırdı. Bunlar, onlarca yıldır peşini bırakmayan kabuslardan gelen nesnelerdi. Kabuslar ancak nanlar post-insanların nahoş rüyalarını ortadan kaldıracak kadar ilerlediğinde sona erdi, ancak Herkül'ün tüm çabalarına rağmen anıların uyanık yaşamına sızmasını engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hayatını, hatta kişiliğini bile yeniden şekillendirmiş, savaş ve intikamdan uzaklaşmıştı.

hayatının en kötü günlerinin anılarından , hatta kendi ölümünün anılarından bile uzaklaşmaya çalışır.

Ama yine de, Old-timer'ın ya da Craig'in bunu başarmasının bir yolu yokmuş gibi görünüyordu. geçmişinden kaçır ve geleceğinden kaçmanın hiçbir yolu yoktur.

"Peki ya sen doktor?" Paine, sanki bu hareket Eski Zamanlı'nın hafızasını canlandırmaya yardımcı olabilirmiş gibi mekanik kısıkaçları açıp kapatarak sordu ona; Eski Zamanlı'nın hatırlatmaya ihtiyacı yoktu. "Hiç tanıdık geldi mi?"

İhtiyar gönülsüzce başını salladı, o sırada midesi bulanıyordu. konuştu. "Purist süper asker teknolojisini" diye doğruladı.

"Pürist mi?" Samantha ileri atılarak İhtiyar'ın kolunu yakaladı. "Pürist mi dedin ?"

"Evet," diye karşılık verdi, Samantha'nın ani entrikasına şaşırmıştı. "Neden?"

Samantha'nın kaşları, Paine'e bakmadan önce kırıştı, kaşının kalkması onun şaşkınlık seviyesinin onunkine eşleştiğini gösteriyordu. Eski Zamanlı'ya döndü. "Çünkü burada hikayenin biraz ilerisine gidiyorum ama kendilerini de Purist olarak adlandıran bir hareketimiz vardı ama onlar marjinalleştirilmişti. Nanoteknoloji karşıtı, yapay zeka karşıtı, protestoculardı, en kötü ihtimalle bilgisayar korsanlarıydılar ama neredeyse hiç yıkıcı değillerdi." Durdu, ellerini uzatmadan önce kuru dudaklarını yaladı ve uçtukları yönü, Purist kompleksine doğru işaret etti. "Sizin Püristler'in de aynı türden bir ötekileştirmeden geldiğini sanıyordum; onlar her zaman büyük bir azınlıktaydılar. Onlar asla..." doğru tanımını ararken durakladı, "...askerleştirilmiş."

Paine gözlerini kısarken "Ve hiçbir zaman iktidarda da olmadı" diye ekledi, güçlü zihni bulmacanın parçalarını bir araya getirirken gözlerinin kenarları kırışıyordu. "Drummey, ABD Hava Kuvvetleri'ydi" diye belirtti; başını yana doğru eğip hızla sonuçlara varırken, altüst olmuş güç dinamiklerinden etkilenmişti ve bunun sonuçları da hemen hemen aynı hızla aklına geliyordu. Old-timer'a hitap ederken, "Sizin evreninizde Amerikan hükümeti Püristti" sonucunu çıkardı.

Yaşlı adam tekrar başını salladı. "Evet. Görevi devrıldılar."

Samantha, duyduğu inanamama duygusuyla başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Eğer Purist idilerse, teknolojileri neden bu kadar gelişmişti? Puristler yavaşlamaya çalışıyor—"

"Çünkü onlar bununla doluydu ," diye yanıtladı Paine, daha sorgulama hattını oluşturmaya bile bitiremeden, alaycı bir yarı sırtış çoktan oluşmuştu.

dudaklarında. "Teknoloji, teknoloji yok, hepsi aynı saçmalık. Bu insan doğasıdır. Bu güçle ilgili, Sam. Güç. Kimde var, kimde yok."

"Peki Puristler nasıl güce sahip olabilir?" diye karşılık verdi, asla tartışmadan kaçacak biri değildi. "En iyi teknoloji olmasaydı, stratejik ilerlemelerini kaybederlerdi..." Korkunç bir farkındalık aniden sözlerini durdurdu.

Onun ani sessizliğine şaşırان ve aniden gözlerine hakim olan bariz korkudan endişe duyan yaşlı adam, iyi olduğundan emin olmak için omzuna uzandı. "Sam?"

Tam bir tezat olarak, Paine'in alaycı sırıttışı hafif eğlenen, orantısız bir sırıtmaya dönüştü ve o konuşurken yerinde kaldı, "Yine o cümle. Kaçırmadım."

"Hangi cümle?" Eski zaman ona sordu.

"Belirleyici stratejik avantaj," diye belirtti Paine, küçük bir gri bulutu solumadan önce, cümlelerin dumanla birlikte havada asılı kalmasına izin verdi. "Bu cümle, o sinsî üç küçük kelime, evrenimizin yok oluşunun hikayesini özetliyor."

"Nasıl?" diye sordu yaşlı adam, içeriden bir şakayı kaçırdığı hissine kapıldıkça günlüğünde rahatsızca kıpırdanırken.

Paine, "Sam'in dediği gibi, kendimizi aşıyoruz" diye yanıtladı. "Bu cümleyi çok iyi tanıyacaksın Doktor. Merak etme."

Paine kendini toparladı, biraz fazla tükürüğünü tükürdü ve hikâyesini anlatmaya devam etti. "Pürist mi? Hükümetimiz kesinlikle öyle değildi" diye ileri sürdü. "Kırk yıl sonrasına ait gelişmiş askeri donanım ve yazılımları ellerine aldıkları andan itibaren, teknoloji açısından, yapay zeka geliştirme açısından, her şey yolunda gitti."

"Metale pedal çevirmek mi?" Yaşlı adam, "Ama neden?" diye sormadan önce Paine'in sözünü tekrarladı.

"Çünkü artık belirleyici bir stratejik avantaja sahip olmadığımızı biliyorlardı," diye araya girdi Samantha, bilinçsizce sol elini sağ dirseğinin üzerinde tutarken ses tonu sertti ve çaresizlik hissini yatıştırmak için kısmen kendine sarılıyordu. "Albayın dediği gibi, bu bizim evrenimizin hikayesi. Bu bizim mantramızdı. Bizim takıntımız."

"Anlamıyorum," diye itiraf etti İhtiyar. "Ne demek belirleyici bir stratejik avantaja sahip değildin? Eğer yapmadıysan o zaman kim..."

Paine gülmeden edemedi, puro dumanı boğazına takılınca hafifçe öksürdü; korkunç, sibernetik süper asker eliyle ağzını kapattı. Kahkaha soğuk ve ironikti; sonuncuydu.

Old-timer'ın Samantha'ya dönmesine neden olan da bu olayın kesinliği idi; Samantha'nın bütün bu korkunç senaryoyu anlamlı bir şeye dönüştürebilecek bir bağlam sağlayacağını umuyordu. Ancak gözleri kapalıydı ve hafifçe yüzünü buruşturdu; sesi engellemeye çalışıyor gibiydi.

Paine kendine hakim olamıyordu; onun için bu ironi çok fazlaydı. İhtiyar'a bakıp içini çekerken gözünden bir damla yaş sildi. "Ah, hâlâ anlamadın mı?" Sonra can alıcı noktayı söyledi: "Yaptın, Doktor. Yaptın!"

"Ben?" İhtiyarın sırtı kasıldı.

Samantha, "Senin evrenin, Craig," diyerek suçu daha da genişletti ve Old-timer'ın ifadesini aniden donduran buzun bir kısmını eritti.

"Universe X, teknolojilerinin üstün olduğunu ve bunu geçiş yapmak için kullanmaya istekli olduklarını gösterdi..."

"Ve bir saldırı başlatın," Paine ifadesine açıkça bir değişiklik ekledi ve en önemli ayrımın dinleyiciler için net bir şekilde ortaya çıkmasını sağladı.

İhtiyar başını salladı ve avuçlarını kapalı gözlerine bastırdı.

"Sen-sen benimle dalga geçiyor olmalısın." Ellerini indirdi, gözleri hızla açıldı ve ciddi bir şekilde Samantha'ya, sonra da Paine'e yöneldi. "Asla bir saldırı başlatmayacaktık. Tanrım, bu tek seferlik bir şeydi, bir kazaydı. Tüm kaygınız, tüm korkunuz boşunaydı. Kesinlikle hiçbir şey."

"İşte ironi bu," diye onayladı Samantha, başını hafifçe sallayıp omuzlarını çökertmeden ve gözleri Venüs kumsalının beyaz kumlarına yarı gömülü botlarına takılırken tamamen yenilgiye uğramış halde başını eğmeden önce.

Paine aniden, "O kadar da ironik değil," diye karşı çıktı.

Yaşlı adamın alaycı gözleri onunkilerle buluştu. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden, sorduğun için teşekkürler Doktor," diye cevap veren Paine, alaycı ses tonuna uyum sağlamak için kısa bir süreliğine biraz daha geniş bir sırıtış sergiledi. "Göreceksin." Göz kırptı ama Eski Zamanlı'nın bakışlarını birkaç saniye daha koruduktan sonra kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslanıp puroyu tekrar ağzına aldı ve çiğnedi. "Hikâyemize dönelim, olur mu?"

Samantha, "Şifreli olma," diye azarladı onu. "Neden ironik değil?"

"Şifreli davranmıyorum" diye yanıtladı Paine, "Ben sadece düz bir yola bağlı kalıyorum, hat boyunca anlatım; ironi eksikliği daha sonra ortaya çıkıyor.

Basit isteğinin reddedilmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı, ama onu daha da ileri götürecek kadar hayal kırıklığına uğramadım. "İyi," diye razı oldu.

Paine İhtiyar'a döndü ve omuz silkti. "Devam etmek?"

Yaşlı adam başını salladı. "Evet. Lütfen. Devam etmek."

Paine, Memnuniyetle Doktor, dedi. "Memnuniyetle."

“Bu bir karbon kompozit' dedi Sanha, sanki bu bir arabadaki yeni bir özellikmiş gibi, ben de onun bayisine gidip şahsen görecektim kadar aptalmışım gibi -sanki bu özellik beni gerçekten ikna edecekmiş gibi- bana bilgi verdi. Uzanıp ölü adamın robot koluna dokundum. 'Bu, açıkçası, kopyalamak bir yana, şu anda zar zor anlayabildiğimiz bir teknoloji kullanılarak nano ölçekte dokunuyor. Kurşun geçirmez, ayrıca seksen kattan düşmeye yalnızca mikro yüzey aşınmalarıyla hayatta kaldı; genel yapı mükemmel bir şekilde bozulmadan kaldı.”

“Drummey'in yüzüne -ya da eskiden onun yüzü olan şeye- kafasını toparlamayı zar zor başaran devasa, beceriksiz kafatası yeniden yapılandırma çabalarına baktım; yüzünün görünüşünü en ufak bir nezaket duygusuna sahip bir kişi için bile çekici kılmak için fark edilir bir çaba sarf ettikleri görünmüyordu. 'Ne yazık ki onun insani yanı o kadar şanslı değildi.”

Aisha, doğaçlama otopsiye “Yere düştüğünde bilincinin kapalı olduğunu düşünüyoruz” diye ekledi. 'Vücudun konumundan ve kafasındaki ve gövdesindeki feci yaralanmalardan, kendisini kaldırma gelecek darbeden korumak için herhangi bir girişimde bulunmuş gibi görünmüyordu; o uzuvlar bile onu kurtarabilirdi ama onlar en azından biraz daha kalmasına izin verebilirdi...' diye ekledi ve 'estetik açıdan hoş' diye ekledi.”

“Sonuna küçük bir kıkırdama ekledi. Beni etkileyen de bu oldu. Daha da kötüsü, bunun benim yararına da eklediği bir şey olduğundan eminim; hâlâ beni yanlış anlıyordu. İsa.”

“Artık savaş alanında kara mizah alıyorum. Anladım. Savaşın, savaş gören herkese yaşattığı psikolojik travmadan kurtulmak için buna ihtiyacınız var. Aisha bir sivildi; hiç çatışmaya girmemişti ve siviller kesinlikle benim yanımda ölü askerler hakkında şaka yapamazlar.”

“Hala bakıcıma ihtiyacımız var mı?’ Aldous'a sert bir şekilde sordum ve öfkeyle, üçünü de sersemleterek.

"Hey, ne..." diye irkildi Aisha, muhtemelen haklı olarak bana fena ateş açmak üzereyken yüzü aniden öfkeleni, ama Aldous ipucunu anladı ve biz dost ateşi kayıplarını hesaplamaya başlamadan önce savaş alanının önceliklendirmesini yaptı.

"Ajan Prescott,' dedi, eliyle çıkışı işaret ederken yanakları biraz kızarmıştı. 'Eğer sakıncası yoksa."

"Heh. Bundan nefret ediyordu . "

"Yüzü buruştu, küçümseme kahverengi gözlerinin üç ton koyulaşmasına neden oldu ve bir an için sanki bana bir yumruk atacakmış gibi göründü - ama Aldous ona sıcak, silahsızlandırıcı bir gülümsemeyi zorladı - bunun dövüşmesine gerek olmayan bir savaş olduğuna ve kafamın bu zahmete değmeyecek bir ödül olduğuna karar vermesine yardımcı olmaya yetecek kadar."

"Çevresel görüşümde, dik dik bakışıyla dikkatimi çekmeye çalıştığını görebiliyordum ama ona göz teması kurma tatminini yaşatmadım -çok tiksiniştim- kurgusal saygımı bir saniye daha hak etmedi. ."

"Çıkışa doğru ilerledikçe elbise ayakkabıları yerde tıkırdayıp solmaya başlamadan önce yüksek sesle iç geçirerek kendi tiksintisini gösterdi. Kalan üçümüz, o geri çekilip zırhlı kapıdan dışarı çıkarken birkaç garip saniye boyunca sessizce bekledik; benim için bu, değerli bir bekleyişti."

"O zavallı, yıpranmış, şekilsiz adama baktığımda düşünebildiğim tek şey, kaldırıma çarptığında muhtemelen uyanık olduğuydu; muhtemelen dehşete düşmüştü ama onun yeteneklerinin yeterince farkındaydı. Çarpma anında kafasını korumadığından emin olmak için zırhı ve protezleri . Kendine ölmek için en iyi şansı veriyordu - bu inanılmaz derecede cesur bir şeydi, hayatının son saniyelerinde olduğunu bilmek ama yine de kendini koruma içgüdünle savaşıma sağduyusunu toplamak ve kendini bırakıp gözlerini kapatmak . ve kaldırıma ilk önce çarpmaya çalışın. Onun durumunda bunu yapabileceğimden emin değilim. Ve yine de, cesaretine rağmen ölemedi; zırhı ve protezleri fazla iyiydi, fazla koruyucuydu ve şimdi lanetliydi; güçler onu bir ölüm olarak kabul ettiği sürece yaşayan bir ölümle var olmaya mahkumdu. öncelik. Muhtemelen biraz zaman alacaktı."

"Ajan Prescott'un beni daha rahatlatıcı bir açıklamayla kandırmaya çalışması beni şaşırtmadı; tanıştığımız andan itibaren beni aptal yerine koymuştu.

O bir dolandırıcıydı. Ben onun işaretliydim. Dolandırıcılık yapmak için kurbanı insanlıktan çıkarmanız gerekir; kendinize durumu düzeltecek ve durumu düzeltecek bir hikaye anlatmalısınız.

İşaretin çektiği acının sorumlusu doğrudan işarettir. Çok aptal. Daha iyi bilmeliydin. Belki bir dahaki sefere öğrenirler. Onlara bir iyilik yaptım.

Kendi kişisel çıkarınız için insanlara zarar vermeyi haklı çıkarmak için ne gerekiyorsa yapın. Bu insanlar beni hasta etti."

"Profesör Sanha Cho buna aynı şekilde bakmadı; bu arada, Sanha ve ben pek çok konuda aynı fikirde olamamamız bu hikayede yinelenen bir tema olacak."

"Belki de tam bir hanımefendi erkeği değildir?' Kapı Aisha'nın arkasından kilitlendikten sonra bunu tahmin etti."

"Belki de yemi yutmuyorumdur , ' diye hırladım. 'Bir kadının tek niyetinin patronunun çıkarlarını ilerletmek olmaması benim için sorun değil."

Açık sözlülüğüm Sanha'yı şaşkına çevirdi ama Aldous başını hafifçe yana eğdi; görünüşe göre şaşkınmaktan ziyade meraklanmıştı. 'Esrarengiz bir anlayışa sahipsin, Kaptan Paine."

"Teşekkürler.' Kısa ve öz konuştum. Aldous'a kaba davranmak istemedim - iyi bir adama benziyordu - ama iltifatlara ihtiyacım yoktu - cevaplara ihtiyacım vardı. 'Peki sormamın sakıncası yoksa bu gösteriyi kim yönetiyor ? Aisha kime hesap veriyor?"

"Aldous ikisi adına cevap vermeden önce profesörler tedirgin ifadeler kullandılar. 'ABD Hükümeti."

"Özellikle' diye ısrar ettim. 'Koşmadığım oyunlara karşı sabrım yok. Bana net bir cevap ver. Gücü olan biri, tüm bunların bilimsel sonuçlarını, bu projeyi aceleyle hayata geçirecek kadar iyi anlamıştı. Bu başkan değil ama kulağı olan biri. Kim o?"

"Korkarım bunu size söylemeye yetkimiz yok,' diye yanıtladı Aldous ve tavrında bir şeyler vardı; bana onun dürüst olduğunu gösteren bir utanç hissi vardı. Bu şekilde engellenmek hoşuma gitmedi ama itirafı bile bunu anlatıyordu."

"Biri beni manipüle ediyordu."

"O halde neden bana söylemeye iznin olan bir şeyi söylemiyorsun ?' Önerdim. 'Örneğin V-SINN'in işlem gücü nedir?"

Aldous yüzüne bir gülümseme yayılmadan önce bir kez gözlerini kırptırdı. Başını salladı, kollarını kavuşturdu ve Sanha'ya döndü. 'Doğru anladı, değil mi?"

"Evet,' diye araya girdim, Sanha cevap veremedi, 'V-SINN'in işlem gücü nedir?' Soruyu ısrarla tekrarladım; öyle yapabilirim."

"On üzeri on altıncı güç eşliğini geçip geçmediğimizi bilmek istiyorsunuz , ' dedi Aldous, iyi eğitilmiş bir tahminde bulunma cesaretini göstererek."

"Sanha alaycı bir şekilde ellerini sallayarak alay etti. 'Bilgisayarın uyanmasına neden olacak efsanevi büyü işlem gücü seviyesi mi?'"

"Bu hoşuma gitmedi."

"İçiniz rahat olsun, çok uzaktayız,' diye beni bilgilendiren Sanha, ses tonundaki küçümseme konusunda dünya rekorunu kırdı. 'V-SINN'in işleme yetenekleri hamamböceği ile laboratuvar faresi arasında bir yerdedir.'"

"Neredeyse ağızım açık kalacaktı. Neredeyse."

"Sıradan bir insan için bu seviyedeki işlem gücünün bir anlamı olmayabilir, ama o zamanlar ne hakkında konuştuklarını bilen az sayıda kişi için - ve görünüşe göre Sanha kendisini bu grubun bir parçası olarak göremiyordu - işlem gücünün on üzeri on altıncı kuvvet düzeyinde elde edilmesi, üzerinde ciddi bir uykunun kaçması gereken bir şeydi."

"Aldous'a döndüm ve 'İşlem gücü nedir?' diye sordum. Bir numara istedim."

Aldous, sanki beton üzerine hesaplamalar yazmayı hayal ediyormuşçasına yere bakarken, gözleri kendi hayali notları üzerinde hızla ileri geri gezinirken, beynindeki dişliler verimli bir şekilde çalışırken, "'Bunu söylemek zor,' dedi. , 'İşlemciler henüz kararlı değil, dolayısıyla hesaplamalar istikrarlı bir şekilde yürütülemiyor ve—'"

"'Sayı nedir?' Son derece saygı duyduğum bir adama karşı elimden geldiğince sabırlı olmaya çalışarak bir kez daha ısrar ettim; Deniyordum ama başarısız oluyordum. Öfkem kırmızı çizgiye yaklaşıyordu; benim için ortak bir sorun ; bu beni oldukça sevimsiz kılabilir."

"Aldous içini çekerek taleplerime teslim oldu ve tahminde bulunma cesaretini gösterdi: ' On üzeri on dört ile on üzeri on beş kuvvetleri arasında bir yerdeyiz .'"

Yüzüm yine bitkin düşmüş olmalı, çünkü sanki kalp krizinden ölmemi engellemeye çalışıyormuş gibi hızlıca ekledi: ' Ama bunu uzun zamandır sürdüremedik. bir seferde birkaç dakikadan fazla . İşlemcileri kararlı tutmak için yapmamız gereken çok iş var. Bu hâlâ bir keşif süreci... tabiri caizse devam eden bir çalışma."

Sanha, Drummey'i işaret ederken benim için "İşlemciler Drummey'in siber protezlerinde bulunanların büyütülmüş versiyonları" dedi. 'Bazı nedenlerden dolayı, birkaç taneden fazla olmayacak şekilde sınırlıydılar.

yüz kübit; kendi versiyonumuzun ölçeğini etkileyici bir seviyeye yükseltirken hiç sorun yaşamadık—”

”Bazı sebeplerden dolayı?’ Bir dahinin sözünü kestim ki, her şey eşit olduğu sürece, rahatsız etmem gereken bir şey yoktu... ama ara sıra böyle oluyorum; bu bir karakter kusuru. 'Peki ya güvenlik nedeniyle? Ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?’

”İyi tanrı!’ Sanha, bir su kayakçısının kolları yorulduğunda ipten ayrılması gibi mantıktan ayrılarak nefes verdi; inançlarının kristal, serin, cennet gibi mavi gölüne geri düştü: Tesadüfi Sonuçların Kaçınılmazlığı Gölü; Güzel olduğunu duymuştum. Ben hiç. 'Şimdi böyle mi olacak?’ Aldous'a başvurdu. 'İşimizde gerçekten ilerlemek yerine bu korkmuş çocukla her gün tartışıyor musunuz?’

”Dediğim gibi... çok küçümseyici.”

”O bir çocuk değil,’ diye hatırlattı Aldous akranına, 've siz ve ben, Kaptan Paine'in kendi yeteneklerinin ötesinde hiçbir özel bilgiye veya muhakeme etme veya mantığı uygulama yeteneğine sahip değiliz.”

”Sanha alay etti, tiksindi. Benim tarafımdan değil; bunu bu kadar umursamazdım. Entelektüel yeteneklerinin Dünya'daki herkesinkinden üstün bir kaideye yerleştirilmemesinden tiksiniyordu . Bundan hoşlanmadı; o saçma sapan aşırı egosu ona izin vermedi.”

”Aldous, Sanha'nın tepkisini yanlış okudu; profesörün şaşkınlığının aslında entelektüel cinsel organı ölçme yarışmasından ziyade yavaşlamakla ilgili olduğunu varsaydı. Bu nedenle, olması gerektiği gibi sakinleştirici elini üniversitenin omzuna koydu. “Biraz dikkatli olmak kötü bir fikir değil .”

”Durun bir saniye,’ diye sözünü kestim ve ana yemeğe , özellikle de Sanha'nın benim varlığımın devam etmesiyle ilgili endişelerinin imalarına odaklanırken Sanha'nın hakaretini ikinci plana ittim. 'Neden her gün benimle tartışıyorsun ? Lisansımı Columbia'da bitirip Oxford'a gidiyorum. Burada kalmaya hiç niyetim yok.”

”Birbirlerine tekrar baktılar, aniden patlak veren sözsüz bir tartışma, yalnızca yüz ifadeleri ve karşılıklı yalvaran, uyarı niteliğindeki bakışlarla müzakere edildi.”

”Nasıl karar verirlerse versinler, Aldous galip gibi göründü ve bir cenazecininki kadar güven verici bir gülümsemeyle bana döndü; Bu arada Sanha omuz silktili, sonra eğildi ve ayakkabılarının üst kısımlarını incelerken mağlup bir tavırla ellerini ceplerine soktu. Vücut dilleri çok kolaydı

Okumak; Aldous'un ne yapmak üzere olduğunu anında anladım ve o benim bildiğim geleceğimi sona erdirecek fikrin ilk hecesini bile söyleme şansı bulamadan bunu protesto etmeye başladım. 'Cidden bana sormuyorsun...?'"

"Aldous öne çıktı, biraz önce Sanha'ya yaptığı gibi elini omzuma koydu ve hayatımın gidişatını geri dönülemez şekilde değiştirecek haberi verdi. 'Yüzbaşı Paine, tebriklerin yerinde olduğuna inanıyorum . Buraya gözetmenimiz olarak atandınız . Şu andan itibaren bu tesisteki herkes size rapor verecek .'"

"Dudaklarımı birbirine bastırdım ve nefesimi tuttum, iki seçkin profesörden birinin beni takip etmesini, beni kurtarmasını, gizli kameraları göstermesini ya da suratıma kremalı bir pastayla vurmasını -herhangi bir şey- ama hiçbirisini bekledim. onlar yaptı. 'Sen ciddisin?' Aptalca onlara sordum. Bunun bir şaka olamayacağını biliyordum -onlar tam olarak Martin ve Lewis değillerdi- ama yine de her şey o kadar gülünçtü ki..."

"Maalesef evet' Sanha bunu doğruladı; Sanki ebeveynleri onu geri vermeye zorlamadan önce bir köpek yavrusu çaldığını itiraf ediyormuş gibiydi. Düzenlemeden memnun değildi; ilk kez bir konuda anlaşmıştık."

"Aldous ise Sanha'nın benimle çalışma fikri konusunda bu kadar zor zamanlar geçirmesi karşısında şaşkına dönmüş görünüyordu. 'Profesör Cho, bu sizin

"Bunu bir daha tekrarlamayın!' Sanha öfkeyle bağırırdı; tüm vücudu ihtiyaç duyduğu güçle bu acıklı gösteriyi ağzından çıkarmak için sarsılıyordu. O anda, gözümüzün önünde onu kaybediyordu."

"Ancak durumu belliydi. Profesörün saçları uzundu - zamanınızın eşsiz dehalarından biri olmanın faydalarından biri de Bohem olma hakkıdır - ama onun saçlarını uzun ve dağınık sevdiğini düşündüm, benzersiz bir öncü olduğu için değil, aynı zamanda böylece görünüşü Einstein'la karşılaştırmayı çağırıştırabilirdi. O paspasta zaten gri izler vardı ama bunlardan birini bile koparması ya da boyaması mümkün değildi; Bütün bu karışıklığın tamamen bembeyaz olmasını bekleyemeyeceğini biliyordum ki sonunda öyle de oldu. Bunların hepsi Sanha'daki tehlikeli güvensizliğin bir parçasıydı ; içinde o kadar büyük bir boşluk vardı ki etrafındaki her şeyi yutmakla tehdit ediyordu. Bu, ironinin mükemmel resmini çizmek için kullandığı eşit oranda küçümseme ve çocuksuluktan oluşan bir kişilik paletiyle sonuçlandı."

Albay yüzünü buruşturdu.

Sonra protez elini aşağı indirerek üzerinde oturduğu kütüğün yüzeyini şaşırtıcı derecede yüksek bir ÇATLATMA sesiyle parçaladı; darbenin gücü hem Old-timer'ın hem de Samantha'nın içgüdüsel olarak ellerini korumalarına neden oldu.

önlerine gelebilecek her türlü enkaz parçasına karşı ön kollarını gözlerine dikerler.

Paine, "İlk karşılaşmamızdan itibaren bile," diye öfkeleni. Samantha ve Old-timer kollarını indirdiler ve şaşkın ifadeleri paylaştılar.

"Onu çözdüm," diye ısrar etti Paine, sesi pişmanlıkla dolmuştu, "ama yine de onun bu kadar aptal olabileceğini hiç düşünmemiştim..."

Sözünü kesti, şeytani bakışları kısa bir süreliğine albayın önüne döndü. başını salladı ve dinleyicilerinden uzaklaştı.

Samantha, Paine'in kendisine döndüğünden emin olmak için öne doğru eğilerek, "Biliyor olamazsın," diye sempatik bir şekilde hatırlattı; gözlerinin onunkilerle buluşması, samimiyetlerini kaydetmesi gerekiyordu ki onu sakinleştirebilsinler.

Ama gözleri onunkilerle buluştuğunda, ağzına kadar meydan okuma ve kendini suçlamayla doldu. "İşte bu noktada yanıyorsun, Sam. Çay yaprakları okumam için zaten oradaydı; onunla tanıştıktan sadece birkaç dakika sonra, geleceğini görmeliydim, kahretsin. Bu benim hediyem. Sebep ne olursa olsun, benim tek yeteneğim bu: insanları okumak ve ne yapacaklarını tahmin etmek için bildiklerimden yararlanmak... ve ben bunu mahvettim."

Paine homurdandı, kendine kızdı ve kendi hikayesinde oynadığı aptal rolünden hayal kırıklığına uğradı. Sonra sanki Ocak ayının ilk günü buzlu dalgalara dalacakmış gibi silkindi; bunun yerine hikayesine geri döndü.

"Sanha gözlerinin önünden kesilen o gösterişli saçını çekti ve sanki kumsalda Özgürlük Anıtı kumun üzerinde yükselen Charlton Heston'muş gibi gökyüzüne baktı ve sonra onu Aldous'a verdi. 'Devrim niteliğindeki donanıma sahip olmamız, yazılımın yetiştirdiği anlamına gelmiyor! Bir bilgisayarın içine koyduğumuz bilgiyi alıp bize yanıt vermesi, onun bir bilgisayardan üstün olduğu anlamına gelmez..."

"V-SINN beni seçti," diye aniden fark ettim ve sözünü bitirmeden sözünü kestim."

"O farkına bile varmadan, çılgın profesörün makinesi çoktan ona karşı dönmüştü. 'Doğru,' diye itiraf etti Sanha, bir saniyelik bir şaşkınlıktan sonra, her zamanki gibi planladığı öfke nöbetine geri döndü, omuz silktili ve çocukça ve meydan okurcasına ekledi: 'ne olmuş yani?' "

"Düşündüğünüzde görüldüğü kadar saçma bir seçim değil' Aldous doğrudan bana hitap etti, zaten itirazlarımı tahmin etmişti ve Sanha'nın umutlarla ona doğru estirdiği kar fırtınasının içinden geçerek arabayı sürüyordu.

iş i almama yol açan her türlü yolu tamamen geçilmez hale getirmek.

'Amacımız V-SINN Gözetim Direktörü iş i için ideal adayı bulmaktı. Aramamıza mümkün olduğu kadar çok parametre giriyoruz

"" Kusurlu olan ve baştan beri itiraz ettiğim parametreler , ' diye belirtti Sanha. Aşağılama dolu yüzü bana dönerek "İnsan hatası" diye ekledi . Açıkça."

""Belki ikisinden de biraz,' diye karşı çıktım. Saatin her geçişinde ona yumruk atmak daha iyi bir fikir gibi geliyordu. Ancak Profesör Cho'nun savunması, benim bu karışıklığa nezaret etme şansımı sabote etmesi muhteşem bir şekilde gidiyordu; ne yazık ki bu özel çabadaki başarısının önemsiz olması."

"Buna karşılık, Aldous senaryoya sadık kaldı, beni iş e almak için verdiği talimatları profesyonelce yerine getirdi ve bana şunu söyledi: 'Bir arama programı tasarladık, onu V-SINN'de çalıştırdık ve sizinle karşılaştık , Kaptan Paine.' "

""Bu aptalca,' diye sonuca vardım; eğer bu konuda dürüst olursam, belki biraz fazla akıcı bir şekilde."

"Yine de Sanha bundan hoşlandı; gözleri yukarı fırladı ve beni işaret ettiğinde aniden gözlerine bir miktar hayat geri geldi. 'Hey, ilk defa bu konuda anlaştık!'"

""Seninle fazlasıyla aynı fikirdeyim' dedim ve 'Daha sıkı dinlemesi' gerektiğini de ekledim."

"Aldous'un dudakları geri çekildi, anlaşılır bir yüz buruşturma hızla oluştu, ancak üst dudağının üstünden hüsrana uğramış ter damlacıklarını hızla sildikten sonra, elindeki göreve odaklanmış halde devam etti.

'Farkında olsanız da olmasanız da, ideal adayın profiline uyuyorsunuz .

Bir düşünün: gençsiniz ama zekisiniz. Yapay zeka güvenliği konusunda zaten makaleler yayınladınız. Askeri bir geçmişin var, dolayısıyla bu iş in hassas ve karmaşık doğasını takdir edebilirsiniz..."

""Lütfen zamanınızı boşa harcamayın," iki avucumu da ona doğru kaldırdım ve onu olduğu yerde durdurdum. 'Bakın, size saygı duyuyorum Profesör Gibson. Bunu kolaylaştırmaya çalıştığınızı anlıyorum ... bu çılgınlığı... en başta sizin fikriniz olmayan pervasız çılgınlığı . Bütün olay, özellikle de benimle ilgili olarak, açıkça senin kontrolünün dışında. Şunu kabul edelim: Birisi , V-SINN'in gözetmenini seçmesi fikrini ortaya attı ; hiçbir fikri olmayan biri .

Sanırım burada ipleri gerçekten elinde tutan kişi Aisha'nın patronu, yani sizin patronunuz. Her kim olursa olsun, farkına varmamış biri

Akademik dünyada en iyi ihtimalle ikinci Yapay Zeka Kışından yeni çıkmaya başlayan bir dünyada yaşıyoruz . Yapay zeka üzerine akademik bir makale yazmak 80'lerden bu yana kariyer zehiri oldu ve artık, tahmin edeyim, kalifiye olmak için yirmi dokuz yaşında veya daha küçük olması gereken bir uzman bulmanız gerektiğine göre, arama motorunuz yaklaşık bir kişilik bir listeyieledi . kişi; on yıl içinde yapay zeka güvenliği üzerine yayınlanmış bir dergi makalesi yazan tanıdığım tek kişi.”

“Bu Aldous'u susturdu; para konusunda haklı olduğumu çok iyi biliyordu. Görüyorsunuz, onun sorunu benim neden bahsettiğimi bilmemdi ve ne hakkında konuştuğunu bilen birini kandıramazsınız.”

“Öte yandan Sanha, dolandırıcılığın işe yaramayacağından neredeyse neşeli görünüyordu. 'İtiraf etmeliyim ki' dedi Aldous'a, 'çocuk oldukça zeki.'”

“Yorumun sızdığı alaycılığı takdir etmedim ama tuhaf bir şekilde, Sanha ve ben kendimizi bu konuda aynı tarafta bulduk. Onun beni , gerçekleşmek üzere olan mucizesinden mümkün olduğunca uzak tutmamı istediğinden daha fazla, ben bu deliliğin bir parçası olmayı istemiyordum .”

“Ona bir-' denilmesinden hoşlanmıyor Aldous, tartışmanın dönüştüğü medeniyetsiz, kişisel çekişmeli yüzleşmeyi bastırmaya çalışırken konuşmaya başladı ama ben onun sözünü kestim.”

“Hayır, bu durumda gerçekten umrumda değil. Ben bir çocuğum. Ve yarım yamalak bir seçim programını yürütmek için V-SINN'e ihtiyacınız yoktu - herhangi bir Commodore 64 yeterli olurdu - eğer tek yapmak istediğiniz yanlış cevabı bulmak olsaydı.”

“Öfkem yine beni ele geçirmişti. Elimde değildi.”

“Topuklarımın üzerinde döndüm ve makineleşmiş bir alanda bir korkuluk gibi asılı duran, görünüşe göre makul, türlere zarar vermeyen fikirleri korkutup kaçırmak için dikilmiş olan zavallı piç Drummey'e doğru öfkeyle el hareketleri yaptım. Kaynıyordum. 'Ve beni seçmek, halihazırda herhangi birinizin düzeltme umudunun bile olmadığından daha hızlı bir şekilde birleşen hatalar dizisinin en bariz olanı!’”

“Sağ. Açık. Zaman,' diye duyurdu Sanha, sanki bir rock konserindeymiş ve en sevdiği şarkı çalınmak üzereymiş gibi her kelime arasında ekstra bir vuruş yaparak. 'İşte alarm zilleri çalıyor!’”

“Bir santim bile geri adım atmadım. 'Bu doğru! Görüyorsunuz, sizinle benim aramdaki fark, donanımsız olduğumu biliyorum ! Bu yüzden tehlikeli değilim! Ama sen?' Bunu bildiğinden emin olmak için Aldous'a döndüm.

Scott'tan bedava kurtulamayacaktım. 'Hepiniz! Bunun kaç şekilde ters gidebileceği hakkında bir fikrin var mı? Sonuçları ne kadar ölümcül olacak?'"

"'Bırak tahmin edeyim,' dedi Sanha, 'V-SINN uyanıyor, ataç üretimini en üst düzeye çıkarmanın en iyi yolunun tüm dünyayı yemek ve bir ataç fabrikasını çöpe atmak olduğuna mı karar veriyor? Bunun gibi aptalca bir şey olabilir mi Kaptan?'"

"Yalan söylemeyeceğim, yüzündeki o alaycı ses tonu, kendini beğenmiş gülümseme, tüm paket, ben onun boğazını ezerken boynuna ne kadar güzel oturacaklarını düşünerek parmaklarımı esnetmeme neden oldu - ama yapmadım." Hayatımın geri kalanını askeri hapishanede geçirecek kadar onu boğmak istemedim - ama - bu yüzden mantıklı olanı yaptım ve kendimi kontrol altında tuttum - bu bir hataydı. Bunu şimdi görmek kolay, ama o zaman? Heh. Gidip medeni olmam gerekiyordu ."

"'Hayır' diye cevap verdim, onun saçma sapan iddiasını görmezden gelerek, 'ama var olan en güçlü şeyle uğraşıyorsunuz beyler: Zeka. Diğer odada kendi zamanının onlarca yıl ilerisinde olan kuantum işlemcileriniz var - insan beynini gölgede bırakacak gerekli işlem gücüne sahip oluncaya kadar bunların ölçeğini büyütmenizi engelleyen hiçbir şey yok - ve kendi kendine yazma yazılımını da buna eklerseniz karışım, kaçınılmaz olarak yapay-genel-süper zekayı doğuracaktır . Einstein'dan daha akıllı olacak bir zekadan bahsediyoruz ve bu sadece başlangıç."

"Sanha, sessizce, alaycı kahkahasını bastırıyormuş gibi yapmak için elini ağzına koymadan önce tekrar kıkırdadı , oysa ikimiz de onun bunu benim duymamı istediğini biliyorduk; beni kızdırmaya çalışıyordu. 'Aman Tanrım,' diye endişeleniyormuş gibi yaptı, 'Einstein bir kutuda mı?' diye başladı, alaycı bir tavırla, 'Bunun türümüze nasıl faydası olabilir ki ?' O sıralarda kendini oldukça neşeli hissediyordu."

"'Yüzbaşı...' Aldous devreye girdi, son raunttan sonra bizi ayırdı ve köşelerimize geri gönderdi, "-haklısın. V-SINN inanılmaz bir fırsat sağlayacak, ancak makineye gerçekten bir insandan daha iyi düşünebilmesi için ihtiyaç duyduğu çerçeveyi sağlamaktan hâlâ çok uzaktayız . Şimdilik V-SINN gerçekten çok güçlü bir bilgisayar. Düşünceli, empatik bir zeka oluşturmak için yapmamız gereken çalışma hala önümüzde ve en azından birkaç on yıl alacak . Akli başında düşünmek ve ikinci kez düşünmek için hala zaman var . '"

"Yine Drummey'i işaret ettim. 'O gelecekte kırk yıl uzakta. bu bana ne söyledin, değil mi?'"

""Evet,' diye onayladı Aldous."

""Yani, en fazla, son elli yıldır izledikleri düzgün yörüngede işleme iyileştirmeleri meydana gelseydi, insanüstü zekayı oluşturmaya yaklaşık kırk yıl uzakta olurduk ."

""Bunu nasıl anladın?' Sanha sordu, birdenbire daha da meraklanmıştı bunu söyleyen kaynağı karalamak yerine söylediğim bir şey.

""Zaman yolculuğunu başardılar" diye belirttim ve zaman yolculuğunun sonuçlarının oldukça açık görüldüğünü göz önünde bulundurarak bu konuyu daha da detaylandırmam gerektiğini daha da şiddetlendirdim."

""Gerçi durum buydu; çoğunlukla işlenen bir alanda uzman olmanın dezavantajlarından biri de, bazen güneş söndükten sonra gece görüş gözlüğü takan tek kişinin siz olduğunuzu hissetmenizdir. Profesörlerin kör kafa karışıklığını gördüğümde, eğitimin eninde sonunda yabancılaştırdığını hatırladım . Basitçe söylemek gerekirse, eğer herkesten daha uzağı görmek istersen, eninde sonunda göreceksin; onu yalnız göreceksin ve yalnız başına lanetleneceksin ."

""Zaman yolculuğu ve paralel evrenler arasında geçiş yapma yeteneği , hiç şüphesiz, insan kapasitesinin çok ötesinde gelişmiş bir zeka gerektirir."

""Böyle bir sonuca varamayız—' Aldous onun sözünü kesmeden önce Sanha beni hemen kovdu."

""Ah Tanrı aşkına, Sanha! O haklı!" Aldous sonunda meslektaşını azarladı. 'Zaman yolculuğunun insan seviyesindeki zeka tarafından yalnızca birkaç akıllı buluşla gerçekleşmesi pek olası değil. Gerçekçi olmak gerekirse, yalnızca bir süper zekanın kolaylaştırabileceği , anlayış sıçramaları ve yeni düşünce tarzları gerektirecektir ."

""Bunu bilemezsiniz,' diye karşılık verdi Sanha, agresif bir şekilde kendini savunarak, parmağını karikatürize, yersiz bir meydan okumayla havaya kaldırdı. "" Bilmediğin şeyi nasıl bilebilirsin ? Bu sandığımızdan daha basit bir sıçrama olabilir."

""İroni yüzünden neredeyse boğuluyordum."

""Bu çok iyi bir nokta, Profesör Cho,' diye tüm kalbimle ona katıldım. 'Başka bir basit adım da bir benzetme olabilir; hadi şunu deneyelim: insan beynini geride bırakacak kadar güçlü işlemcilerle kendi kendine yazan yapay zeka algoritmaları.' Sonra yanımızdaki müstakbel askerin vücuduna eritilmiş gelişmiş silahları işaret ettim.

'Bir tür sıçrama; belki bir tür cyborg hiper-zekasından, belki de tam teşekküllü insanüstü düzeyde bir yapay süperzekadan,

ve siz farkına bile varmadan, daha önce kendi başımıza zorlukla kavrayabildiğimiz silahlar var. Ve şunu bilmelisiniz ki, o askerinki kadar gelişmiş silah ve zırhların olduğu yerlerde, Barış ve Sevgi onların zamanlarının hükümdarları değildir."

"Bunu da bilmiyoruz!' Sanha bağırdı. Ne kadar heyecanlandığı önemli değildi ama mantık benden yanaydı; Hem önümüzde açık deliller hem de ihtimaller yanımdaydı."

"Baş parmağımla Drummey'e işaret ettim. 'O ve ne? İki asker daha mı? Belki üç tane; neredeyse Dünya Ticaret Merkezi binalarını yıkacaktı,' diye belirttim. 'Adam New York silüetinin üzerinden düşerek hayatta kaldı. Başka ne gibi kanıtları bekliyorsunuz Profesör Cho?'"

"Sanha beni öldürmeye hazır görünüyordu ve ağzından tükürmeye hazır jilet keskinliğinde bir şeyle öne çıktı, ama Aldous tekrar aramıza girdi, 'Biraz sakın olun beyler,' diye bizi tekrar beklememiz için köşelerimize göndermeden önce uyardı. Hakimin kararı için. 'Elimizde bulunan kanıtlardan o gün ne olduğunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok, o yüzden mutlak sonuçların peşinde koşmayalım. Yüksek doğruluk olasılıklarına dayanarak neler tahmin edebileceğimize odaklanalım . Birincisi, ziyaretçilerin bir tür süper zekaya erişimleri olması çok muhtemel (gerçi ne kadar gelişmiş olduğunu bilmiyoruz) yoksa bizim zamanımıza geçme yetenekleri olmazdı. Zaman yolculuğunu ve evren geçişlerini gerçekleştirmenin zorluğuna dayanarak bunu varsayabiliriz, üstelik bu süper zekanın donanımının temel yapı taşlarını zaten biliyoruz: kuantum işlemci ve kübit. Ayrıca bu teknolojinin potansiyelinin belki de kelimenin tam anlamıyla sınırsız olduğunu da biliyoruz. Hem iyi,' dedi, hem de ona teslim etmek zorunda kaldım, Sanha'ya dönüp sözlerini bitirmeden önce benimle göz göze geldiğinde adil davrandı ve 'kötü. Bizim işimiz bunun eski olduğundan emin olmaktır .'"

"Aldous'un bizi beraberliğe razı edeceği açıktı."

"Dilimi ısırđım ve profesörün benden istediğini yaptım; biraz sakinleştım. Sanha da ağzını kapalı tuttu. Şimdilik Aldous bizi rövanşı beklemeye ikna etmeyi başardı."

"Barışın devam edeceğinden emin olduğunda - en azından şimdilik, Aldous rahat bir şekilde içini çekti ve bana şunu sordu: 'Tamam Kaptan, proje hakkında daha fazlasını öğrenmek ister misiniz?'"

"Yapmadım. Ve yaptım. Ve gerçekten başka seçeneğim olmadığını biliyordum. 'Elbette doktor. Hadi duyalım.'"

Aldous, vaat ettiği Gelecek Ülkesi'ne ilişkin vizyonunu benimle paylaşmaya başlarken, gözlerinde bir parlıltıyla, "'Elde etmek üzere olduğumuz işlem gücü, yeni bir çağa yol açacak," diye itiraf etti. "Bir düşünün Kaptan: Bilgisayarlar, bugünün masaüstü bilgisayarlarından on milyonlarca kat daha güçlü olacak, burada yaptığımız iş nedeniyle, on yıldan daha kısa bir süre sonra."

Şu anki utanç verici derecede yetersiz versiyonumuzdan milyarlarca kat daha güçlü bir internet inşa edebileceğiz. Yalnızca yüksek çözünürlüklü video çekebilecek kapasiteye sahip olmayacak; gerçeklikten ayırt edilemeyecek 3 boyutlu yapıları oluşturma kapasitesine sahip olacak . Hayal et Conrad: gerçek uzayla birleşerek tek ve aynı hale gelebilecek sanal bir siberuzay var olacak ve biz onun tamamında yaşayacağız. Ucuz, her yerde bulunan sensörlerle fiziksel dünyadaki nesneleri moleküler düzeyde tarayabileceğiz ve daha sonra gerçekliğimizin moleküler açıdan tam kopyalarını çevrimiçi olarak yükleyebileceğiz ve ardından onu başka bir yerden tekrar indirebileceğiz. Günümüzün en güçlü bilgisayarlarından binlerce kat daha güçlü, mikron altı seviyeye küçültülmüş 3 boyutlu yazıcılar (nanobot sisleri) molekülleri, mevcut olan her türlü maddeden yeniden yapılandırabilecek ve bu da bize neredeyse her şeyi, yani bilgi dosyalarını oluşturmamıza olanak tanıyacak. gerçeğe dönüştürülecek .

Bunun üretimi nasıl değiştireceğini bir düşünün: bildiğimiz şekliyle arz ve talep ekonomisi geçmişte kalacak; bunun yerine yeni ekonomimiz tamamen demokratikleşecek . Dünyadaki herkes sadece tüketici olmak yerine yaratıcı olma gücüne sahip olacak. Ve bu teknolojinin bilim ve tıp için neler yapabileceğini bir düşünün; tüm hastalıklar ortadan kaldırılacak, tedaviler kitle kaynaklı olacak .

Kaptan, yalnızca nanobot teknolojisiyle insanlığın bildiği her virüsü yok edebilecek, kansere saldıracak, hatta hücrelerimizin her birinde bulunan telomerlerimizin küçülen kapaklarını hedef alabilecek yapay bağışıklık sistemleri tasarlayabiliriz ; bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"'Ölümsüzlük,' diye onayladım. Onun hazırladığı vizyona aşındıydım. Heh. Vizyonu ikna edici olsa da, daha önce dikkate almadığım hiçbir şeyin kısıntısı bile yoktu; sadece o sırada öyle olduğunu düşünmüştüm.

en erken, yarım yüzyıl uzakta. Aniden Futureland ulaşılabilir görünüyordu... ama aynı zamanda yolları tıkayan ve oraya giden köprüleri havaya uçuran tüm varoluşsal riskler de öyleydi.

"Bu doğru. Ölümsüzlük,' diye onayladı Aldous, sanki Gelecek Dünyası'na duyduğum heyecanın eksik olabileceği ihtimalini hesaba katmamış gibi, gözlerinin arkasında bir kafa karışıklığı parıltısı vardı . Ölümsüzlüğün, o andan itibaren itaatkârlığımı garanti altına alacak, gösteriyi durduran şey olduğundan eminim. Heh. Henüz beni pek tanı mıydı."

"Yine de, belki de katıksız iyimserliğinin beni kendi gemisi SS'e sürüklemek için gereken dalgayı yaratacağını umarak azimle çalıştı .

Herşey mükemmel olacak. 'Ölümsüzlük ya da en azından bireylerin diledikleri kadar yaşama seçeneğine sahip olmaları. Burada biyolojimizi aşmaktan bahsediyoruz Kaptan. Bilgisayar zekasıyla birleşme. İnsan tasarımı teknoloji, sonunda yalnızca milyarlarca yıllık evrimin kendisinden önce ürettiği şeylerle eşleşecek karmaşıklığa sahip olacak. Evrimin kontrolünü ele alacağız; kendimizi tasarlayabileceğiz , geleceğimizi tasarlayabileceğiz."

Sanha , "Akıllı tasarım sonunda gerçek olacak " diye araya girdi. sırtışından çenesine doğru damlayan cümleleriyle gurur duyuyordu."

"Onu görmezden geldim ve dikkatimi Aldous'a, mantıklı olana yönelttim. 'Profesör, kusura bakmayın ama ben bilgisayar bilimleri birinci sınıf öğrencisi değilim. Çalışmalarımı okuyarak , insanüstü yapay zekanın güvenli bir şekilde uygulanması durumunda kaçınılmaz sonuçlar olarak tanımladığınız şeylerin hepsini zaten gördüğümü biliyorsunuz . Bu asil bir vizyon ve bunu paylaşıyorum. Ama asıl mesele bu değil, değil mi V-SINN'in türe dair vizyonunuza nasıl güvenli bir şekilde uyduğunu söylemediniz ."

"Sanha alay etti. Parmaklarım biraz daha esniyordu. 'Şaka mı yapıyorsunuz Kaptan? V-SINN her şeyin anahtarıdır! Devrimi ileriye taşıyacak olan motor budur!"

Aldous, meslektaşına destek vererek, "'Haklı, Kaptan Paine,' dedi. ' Geleceğin paralel evreninin geride bıraktığı teknoloji, yaşamın ilk ortaya çıkışından bu yana bize en büyük hediye bahşetti. Bu çok anıtsal.

Yirminci yüzyılın ortalarına kadar Zaman perdesinin arkasına bir bakış atmamıza izin verildi ve bu bakışı ilerlememizi hızlandırmak ve dünyamızda ve zamanımızda acı çeken insanlara vermek için kullanabiliriz . yalnızca geleceğe ayrılmış faydalar. Bilgi teknolojisi tarihindeki en büyük sıçrama az önce gerçekleşirken neden günümüz insanların acı çekmesine izin verelim ki—"

"'Bir saniye bekleyin Doktor,' asil vizyon treni fazla hızlanmadan önce onu durdurmak için elimi kaldırdım. 'Bir kez daha dinleyin, tüm saygımla, bana zaten bilmediğim hiçbir şey söylemiyorsunuz. Eğer bana teknolojinin dünyaya fayda sağladığını söylemek istersen, benden bir tartışma çıkaramazsın. Ama aynı zamanda bu laboratuvarı da bitenlerin doğal olmadığını da biliyorsun ..."

"'Doğal?' Sanha, kelime seçimimin üzerine atlayıp kahkaha atarak sözümü kesti. Kuşkusuz, bunu geri almak isterdim; biraz fazla muğlak ve çaresiz, samimiysiz bir rakip, sonuçlarınıza şüphe tohumları ekmek için her zaman tek bir kelimedeki belirsizliğin peşine düşecektir. ' Burada yaptığımız şey bağlamında doğallığın ne anlama gelmesi gerekiyor? ' "

—"' "Bu, bu teknolojiye sahip olmamız gerektiği anlamına geliyor. Çok erken

"'Olması gerekmiyor muydu?' diye bağırdı Sanha, beni tekrar papağan gibi tekrarlayarak.

"'Duyma yeteneğin çalışıyor,' diye homurdandım ve sonunda üst dudağımın köşesinin ona küçük dişlerimi gösterecek şekilde kıvrılmasına izin verdim."

"'Korkmuş gibi görünmüyordu. Aslında daha da sinirlendi. 'Ne olacağını kim söylüyor Kaptan ? Tanrı? Şimdi bu işe Tanrı'yı mı karıştırıyoruz? Takip etmemiz gereken büyük bir plan var , değil mi?'"

"'Buna şimdi mantık ve akıl katıyorum, Profesör Cho,' diye güçlü bir şekilde karşılık verdim ve ben bu sırada köpek dişlerime daha iyi bakmasını sağladım. Döndüm ve şiddetle Drummey'i işaret ettim. 'Bakın şu adamı neye dönüştürdüler! O kahrolası bir cyborg! Onu biz buna dönüştürmedik! Lanet geleceğin insanları onu bu hale getirdi! Canavar yaratma hakkını kazandılar!' "

"'Hak mı kazandınız?' Sanha beni ağır bir tiksinti ve küçümseme filtresinden geçirerek tekrarladı."

"'Doğru' diyerek dimdik ve sağlam durdum. 'Onların evreninde ilerlemeler birbiri ardına birbirini takip ediyor, böylece hiçbir grup diğerlerinin onlarca yıl ilerisine sıçrayamıyor! Tanrım! Bu temel olmalı! Tür çapında bir proje olduğunda, insanüstü düzeydeki makine zekasını güvenli bir şekilde gerçekliğe dönüştürmek yeterince zor olacaktı , ama etrafınıza bir bakın!' Beton duvarları ve güçlendirilmiş kapıyı işaret ettim. ' Riski tam olarak paylaşıyoruz , değil mi? Eğer tüm dünya gözetim sağlıyor olsaydı, o zaman felaketten kaçınma şansımız olabilirdi, ama buradaki plan nedir ? Beni işe al? Kendi retorik sorunun çirkinliği karşısında alay ettim ve başımı salladım. 'Hiç kimse bunu kontrol edemez.'"

"O halde kaybolun,' diye espri yaptı Sanha, yanıma gelip teklifini yaparken yüzünü yüzüme koyarak. Şaka yapmıyordu."

"Ben de öyle - onu memnun etmek istedim."

"Dinle, Kaptan,' parasını yatırdığı dövüşçü havluyu atıp ringden tamamen ayrılmadan önce hakem tekrar araya girdi, 'burada tam anlamıyla aptal değiliz. Yaptığımız şeyin yoğun... zorluklar sunduğunu biliyoruz.' O gülümsedi. Bu yetersiz ifade ağzından çıktığı anda, seçtiği kelimelerin saçma olduğunu anladı. Bu bakımdan retorik çok saçma bir şeydir. Füzeler hedeften sapar ve bütün bir düşün partisini öldürür, bu ikincil hasardır. İçinde tüm cesetlerin bulunduğu krater bir ayak izidir. Ve her şeye rağmen, türlerin yok olmasına yol açmadan insanüstü düzeyde makine zekası yaratmaya çalışmak zorlu bir iştir."

"Yavaş ama emin adımlarla, Sanha'yı anladığımdan daha yavaş da olsa, Aldous'u anlamaya çalışıyordum. Haklıydı - aptal değildi ama bu, onu çok korkutacak bir eylem planıyla ilerlemekten alıkoymuyordu - eğer sahip olduğundan şüphelendiğimin yarısı kadar sağduyuya sahipse .

Ne yazık ki, onun bana yönelik satış konuşması ile onun sahip olduğunu bildiğim ve hâlâ çözemediğim zekası arasında bir kopukluk vardı. Ancak korkmaya gerek yoktu; Aldous denklemi benim için çözmek üzereydi."

"Genç bir adamken' dedi bana, gözleri birdenbire zaman çizelgesine dönerek, ' İnsan zihninin nasıl çalıştığını , yani onun altında yatan mimariyi bilebileceğim fikrine kapıldım."

"Hiyerarşik örüntü tanıyıcılar' dedim. 'Yazılarınızı okudum, Profesör. Hepsi."

"Evet. Evet, tabii ki doğru, dedi Aldous, gülümsemesi geri geldi.

Bir düzeyde, entelektüel eğitim çarklarını takmak zorunda kalmadan benimle konuşabilmesinin ona iyi hissettirmiş olması gerektiğini düşündüm. Söylediğim gibi, eğitim yabancılaştırır - arada bir, platonik mağaranın ötesinde, sırf arkadaşlık uğruna bir yürüyüşçü arkadaş bulmak güzeldir."

"Platonik yolda onun temposunu koruyabileceğimden emin olarak şöyle devam etti: ' Bir zihin oluşturabileceğime eminim. İnsan düzeyinde bir yapay zeka. Bu zihnin, onu gerçek dünyada yaşadığına inandıracak şekilde kandıracak sanal bir ortamda test edilebileceğini düşünüyorum . Bu özel yapay zihni test ettikten ve bu yapay zekanın değerlerimizi paylaştığına (aslında insani seviyedeki iyiliği, şefkati, empatiyi, fedakarlığı, sevgiyi aştığına) kesinlikle ikna olduktan sonra, onu sanal ortamından çıkarabiliriz. Dünya, tabiri caizse sanal alanından çıkıp gerçek dünyaya. Bu makine

zeka, V-SINN'in o zamana kadar ulaşacağı muazzam işlem gücünün kontrolünü ele geçirecek ve onun insan seviyesindeki zekanın ötesine geçmesine, biyolojik sınırlarımızı aşarak dünyanın ilk gerçek insanüstü zekası haline gelmesine ve ihtiyacımız olan mekanizmanın ta kendisi olmasına olanak tanıyacaktır. kısa süre sonra insanlığın geri kalanını güvenli bir şekilde bir sonraki seviyeye taşımamızı sağlamak için ."

"Sonraki seviye,' diye başımı salladım. ' Makine zekasıyla birleşmeyi kastediyorsun . O makaleyi ben de okudum, Profesör. Dadı AI. Tabii, kulağa hoş geliyor. Komünizm gibi. Ancak uygulamaya koymaya çalışırsanız her iki teoride de birkaç boşluk var."

"Sanha hızla bana meydan okumayı başardı. 'Bu savunulamayacak kadar zayıf bir benzetme."

Aldous'a özel olarak hitap etmeden önce, 'Teşekkürler' diye rahat bir şekilde cevap verdim; sonuçta orada tek gözü yarı açık olan tek kişi oydu. "Teorilerinizin doğru olduğunu düşünüyorum Doktor. İnsan seviyesinde bir yapay zihin inşa edebileceğinizi düşünüyorum , hatta bu dadı yapay zekasının testlerinizi geçmesini sağlayabileceğinize inanıyorum, ama beni etkileyen şey bu konuda izlediğiniz bu yeni yol - eğer renkli dilimi bağışlarsanız: fena halde korktum ve eğer makalelerimi okuduysan nedenini biliyorsun ."

" Onları okudum ,' diye açıkladı Aldous, sanki önceden razı olmuş gibi, çünkü tartışmamın nereye varacağını biliyordu."

"Sanha da tartışmamızın hangi yöne gitmesi konusunda ısrar ettiğimi biliyordu ama o herhangi bir taviz vermeye hazır değildi; yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi onu sürüklemek zorunda kalacaktık. 'İşte sonunda geldi! Burası bize Seed AI'nin şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu söylediğiniz kısım , öyle değil mi?"

"İddiamı bu şekilde reddettiği zaman, daha kendileri adına bunu yapma şansım bile olmadan, bu beni kuantum işlemcileri tanıdığımdan veya Drummey'in bir ziyaretçi olduğunun doğrulanmasından daha fazla korkuttu. başka bir evren. Bu kadar güce sahip, benden daha fazlasını bildiğini ve her şeyi kontrol altında tuttuğunu iddia eden bir adam , ölüm cezamın mahkemede benim için yüksek sesle okunmasını duymak gibiydi - ancak bu aynı zamanda tüm halkın da ölüm cezasıydı. mahkeme salonu ve içindeki herkes; bütün kahrolası türler."

"En sonunda tüm gücüyle bana çarptığında omuzlarım çöktü – bu yanlış takımdı – belki de hiçbir zaman doğru takım olamazdı – bilmiyorum. Bildiğim tek şey , yaptıklarının insanüstü yapay zeka geliştirme konusunda yanlış bir yol olduğuydu, ama onları nasıl durdurabilirdi ki?

Sadece şans eseri, en iyi şanssı elde etmişlerdi.

İnsan türü için gerçekten önemli olacak tek yarışta bitiş çizgisini geçen dünyadaki ilk grup. Söz konusu yarışta ikinciliğe puan verilmedi. Bir ay, bir hafta, hatta bir gün farkla ikinci bitirmek, yalnızca yapay zekanızın asla kazananı yakalayamayacağını garanti ediyordu. Hiçbir zaman baskın bir stratejik avantaj elde edemeyecek ve bu da onu neredeyse işe yaramaz hale getirecek."

"İşte bu kadar,' dedim sessizce, çaresizlik hissi aniden beni doyurdu. Haklıyım değil mi? Kendini özyinelemeli yazılımı çalıştırmak için V-SINN'i kullanıyorsunuz ; bu, kendi kodunu yazıyor."

"Aldous'un gözleri bir an Sanha'ya geldi, sana söylemiştim, o kadar açık bir şekilde boyanmıştı ki bunu yüksek sesle söylemiş olsa iyi olurdu; bunun yerine hiçbir şey söylemeden yere baktı.

"Profesör Cho kendini savunmak zorunda kalacak ."

"Sanha'yla yüzleştirdim ve belki de ne kadar solgun görüldüğümünden, ne kadar yenilgiye uğramış görüldüğümünden kaynaklanıyordu, ama o kadar agresif bir şekilde taktığı alaycı ifade eriyip gitti. Belki de bu kadar aptalca yaptığı şeyin tüm sonuçları aklımdan geçerken gözlerimde kendi hayaletini görmüştü.

Bilmiyorum ama bir anlığına -belki de- beni ciddiye almış gibi göründü.

Belki bir anlığına kendinden sağlıklı bir dozda şüphe duydu."

"Ben de o olası kendimden şüphe etme ve kendi üzerine düşünme anını değerlendirdim ve gittim ve... yani... bunu reddettim."

"Seni hesaplanamayacak kadar aptal orospu çocuğu,' ona yapması gerekeni söyledim. duymak. Daha sonra çok daha kötüsünü duymaya ihtiyacı olduğunu öğrenecektim .

"Bu kadar güçlü bir şekilde saldırıya uğramak onu şaşkına çevirdi - bu yüzden doğrudan - ama ben hafife ya da başka bir şekilde aptalca acı çekecek biri değilim. İnsan egosunun güvenlik moduna geri çekildi: tam önden saldırı. Meydan okuyan, alaycı, kendine güvenen yüzünü yeniden ortaya çıkararak bana, elini küçümseyen bir tavırla sallayarak, 'Geceleri yatağınızın altında kötü yapay zeka görüyorsunuz , Kaptan Paine' dedi. Sonra Aldous'a döndü ve biraz yardım istedi; hakemin güvenliğinin, onun dış görünüşünü unutmama engel olması için, kibirli özgüven iddiası için, hakemin yapamayacağına dair on sayıya kadar geri sayması için. sonunda tamamlamak çünkü mantık ve mantık tükürük kovasıyla cepheye çarpacak ve sert metali bir sopa gibi üzerine sallamaya devam edecek, kimse kendini beğenmiş yalanın görüntüsüne bir saniye daha dayanamayacak hale gelene kadar onu parçalayacaktı . tıpkı kimsenin zavallı Drummey'i görmeye dayanmadığı gibi. Sanha hakeme, "O bizim işimize yaramaz, Aldous," diye yalvardı. 'Sen

bunu görmek gerekir . Gözetmenimiz olarak bir mağara adamını getirsek daha iyi olur."

"Mağara adamı mı?' Onun hakaretini tekrarladım."

"Doğru' dedi ve silahlarına sarıldı."

"Bir mağara adamının bir noktada, kendisini destekleyecek kadar güçlü donanıma sahip bir Seed AI'nın , kaçınılmaz olarak insan yardımından ziyade kendi kendini programlama konusunda daha iyi hale geleceğini fark edebilecek sağduyuya sahip olup olmadığını merak ediyorum."

"Mesele de bu," Sanha aptalca bana karşı çıkmaya çalıştı."

"Mesele de bu, Profesör,' ben de onunla aynı fikirdeydim, bunun sonuçlarıyla ilgili çok farklı bir anlayıştan yola çıkarak ortak sonuca vardım. O , Tohum Yapay Zekasının verimli olduğunu düşünüyordu ; ben ise yok oluşu gördüm. 'V-SINN şu anda pek fazla olmayabilir' diye onları uyardım, 'ama donanımın ölçeğini büyütüyorsunuz ve yazılıma kendi iyileştirmelerini yazmasını sağlıyorsunuz; kendi kendini öğretiyor.' "

"Yine, mesele bu,' diye sert bir şekilde karşılık verdi Sanha, sanki oyun, set ve maçmış gibi. Öyle değildi."

"Onun için neredeyse üzülüyordum. Ama yapmadım."

"Yine söylüyorum, mesele bu', onun hâlâ anlamını kavrayamadığı sonucu yineledim. 'V-SINN'in programlama konusunda insan yardımcılarında daha iyi olacağını, yani bizden daha yetenekli, daha zeki olacağını zaten kabul ettiniz . Bu noktada, bırakın V-SINN'in kontrolünü elinde tutmayı, V-SINN'in yeteneklerini kavramayı nasıl umabiliriz ? Bu, bir şempanzenin bir insanı ebedi hizmetkarı olması için eğitebileceğini düşünmeye benzer."

"Sanha alay etti. 'Analoji yoluyla mantık yürütüyorsun; mantığa oldukça yavan bir yaklaşım, Kaptan."

"Bu beni sinirlendirdi."

"Gerçekten boşaltmaya karar verdim. 'Tamam o zaman epistemolojik olalım . Biz aptalız, cahiliz ve dar görüşlüyüz. Daha yüksek bir zekaya bilgelik, bilgi ve açık fikirlilik aşılammamız konusunda bize nasıl güvenilebilir ?"

"Sanha neredeyse yeniden kıkırdadı, sonra bana 'Bunu yol boyunca çözeceğiz' derken biraz omuz silkti. Daha ilginç bir cevabım olmadığı için üzgünüm ama bariz , sıkıcı bir soru sorun ve bariz, sıkıcı bir cevap alın."

" Bariz ve sıkıcı olanı bir anlığına bıraktım ve tempomu sürdürdüm. ' Giderken çözebilir miyiz ?' Ondan alıntı yaptım: 'Şempanzenin gittiği gibi

muzlardan uzaklaşıp epistemolojiyi anlamaya ne dersiniz? Biliyor musun... yol boyunca?"

"Sanha içini çekti. "Değil...hemen ...tabii ki," diye tökezledi sanki Ortaokuldayken sözlü sınavın bugün olduğunu unutmuştum."

"'Asla, elbette,' diye düzelttim onu, 've bunu sana bu kadar açıkça ve bu kadar sıkıcı bir şekilde hatırlatmak zorunda kaldığım için üzgünüm , ama eminim ki zaten farkındasıdır, şempanze bunu yapmadığı sürece. beyin implantları var, elbette bunu yalnızca bir insan yapabilir ve yalnızca bir insan ona yerleştirebilir... şempanze için bir epistemoloji derecesi gerçekleşmeyecek. Tabii bunun için elli bin yıl beklemediğimiz sürece; yani hemen değil.'"

"Ona göre biraz fazla hızlı hareket ettiğim için Aldous'a döndü. 'Takip ediyor musun?'"

"'Öyle olduğuna inanıyorum,' diye yanıtladı Aldous. Meslektaşına şöyle açıkladı: "Yanılmıyorsam, kaptan şempanzenin epistemolojide ustalaşma konusundaki yetersizliğinin, bırakın okumayı, bizim V'nin geliştirdiği yeni entelektüel yetenek seviyelerinde ustalaşma konusundaki yetersizliğimize çok benzediğine işaret ediyor . " -SINN şüphesiz satın alacak.' Sözüünü bitirirken bana döndü, 'Öyleyse V-SINN'in kontrolünü nasıl elimizde tutabiliriz ? Bu doğru mu Kaptan?"

"Oldu. O bunu biliyordu. Bunu söylememe gerek yoktu."

"Aldous, Sanha'ya döndü ve şöyle dedi: 'Bu durumda kaptanın benzetmesi oldukça sağlam görünüyor.'"

"Sanha elini sertçe saçlarının arasından geçirdi ve sonra eliyle bir kesme hareketi yaptı; bu, bana tüm saçmalıklarımı kesip üstün zekasıyla beni sonsuza kadar mahvetmek üzere olduğunu söylemesi gerekiyordu. Babe Ruth'un tribünleri işaret etmesi gibiydi ama tam dışarı çıkmak üzereydi. 'Dinleyin, işte inkar edilemez bir gerçek: Bizler , kendi yapay zekamızı tasarlayıp inşa edebilecek düzeyde mantığı ve mantığı anlayacak kadar akıllı olan ilk türüz . Mantık mantıktır. Bir yapay zeka onu daha hızlı kullanabilecek, aklımıza gelmeyecek karmaşık sonuçlar çıkarabilecek elbette, ancak kendimize biraz güvenelim; bunu anlayabileceğiz.'"

"Salıncak ve iskalama. Yıkılmaktan çok uzaktaydım.

"'Bu sonucun kesinlikle hiçbir temeli yok' diye belirttim. 'Ya bunu anlama yeteneğimiz yoksa? Sonra ne?'"

"'Ya öyleyse?' Sanha gerçekten anlamsız bir noktaya değinerek cevap verdi. ' Mantık konusunda tamamen yanılmıyorsak, tüm deliller aksini gösteriyor.

o zaman, ne kadar gelişmiş olursa olsun, yaratacağımız herhangi bir süper zekanın da mantıklı olacağı mantıklıdır ."

"Peki bu size güvende olduğumuza dair güvence veriyor mu?' Onun saflığı dehşet vericiydi."

"Faydası var,' diye onayladı Sanha başını sallayarak, benim için herhangi bir şeyi onaylamaktan çok kendine güven vermek istediğinden eminim. 'Bunu mahvetmek için beceriksiz olmamız gerekirdi."

"Şaşırtıcı derecede saflık."

"Mantık hiçbir zaman yanlış kullanılmadı mı?' Ona sordum."

"Sanha cevap vermedi; o sırada sorularımın ne olduğunu anlamıştı. retorik."

"Aldous'a döndüm. 'V-SINN'i öğretmeyi unutun. Ona kim öğretiyor?"

"Seni küstah, kibirli küçük..."

"Ya da kendi kendine öğrenebilirsin, Profesör,' diye önerdim, düşüncesini tamamlayamasın diye sözünü kestim - onun için büyük bir şans. ' İnternette insanlığı arayarak başlayabilirsiniz . Sonra tarih. Mantıksız bir şeyle karşılaşırırsanız not alın . İşte bir spoiler: Elinizde bol miktarda kağıt bulundurduğunuzdan emin olun."

"Senin ders vermene ihtiyacım yok' dedi ve titreyerek bana ateş etti; felçliydi."

"Ama derslerinize katıldım, Profesör,' dedim ona yoğun bir şekilde, sakince, vurgulu bir şekilde, hatta belki biraz korkutucu bir şekilde, ama felçli bir şekilde değil , ' matematiksel açıdan hayatta kalan ilk kişi olmayı kendinize öğrettikten hemen sonra. etiği yeterince temsil eder. O zaman bana ve tüm lanet dünyaya bunu nasıl yaptığını öğretebilirsin. Dürüstlük, refah, mutluluk ve hatta açıkçası kişi gibi soyut insan kavramlarını nasıl kodlayacağınızı duymakla özellikle ilgileniyorum . Sonuçta bunların hiçbirisi daha önce yapılmadı. Neden? Çünkü bu soyut kavramların her birinin mantıksal karmaşıklığı , onları herhangi bir insanın tam ve tam olarak anladığını iddia etmesini çok zorlaştırdı ve kesinlikle hepimizin bir şekilde yüzde 100 mükemmel olduğu konusunda hemfikir olacağı bir kavram değil. Ergo, Profesör, ve sizin kendi argümanınızı takip ederek, mantıkla ilgili mantıksal sonuca varıyoruz: türümüz beceriksiz olmalı."

"Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu; odayı dolduran tek ses , Drummey'in çürümesini engelleyen pompaların, tüplerin ve elektroniklerin elektriksel uğultusuydu . "

"Sanha benimle göz temasını kesmemişti ama onu kıldığımı görebiliyordum. Gözlerinin arkasında şaşkınlık ve ardından şaşkınlık vardı. Hızlıca

daha sonra, bakışlarımızı yere indirip Aldous'un şu ana kadarki yarışmayla ilgili değerlendirmesini görmek için döndüğünde, bu, meslektaşının hak edilmemiş entelektüel üstünlük duygusuna verdiğim darbeye sessizce onay veriyormuş gibi görünüyordu - Sanha bana döndü. bana yeni, aşağılanmış, kaynayan nefretini gösteriyor. Alaycı bakışından dolayı çenesi o kadar gergindi ki bana şunu söyleyecek kadar zar zor hareket ettirebildi: 'Sorunların karmaşık olması, ellerimizi kaldırıp onlara teslim olmamız gerektiği anlamına gelmez. Bizim tarafımızda mantık ve akıl var .'"

"Son kısmı söyledi; mantık ve mantık saçmalıkları sanki onun mantrasıymış gibi. Sanki benim argümanlarımı dinlemiyordu; sanki büyüklük hayalleri onu entelektüel açıdan aşılmaz kılıyordu."

"Yine de askerliğe devam ettim. 'Hayır, yapmıyoruz profesör. Mantık bize ait değildir ve onu doğası gereği insan yapan hiçbir şey yoktur. Tanımı gereği ve sizin de kabul ettiğiniz gibi bir süper zeka , mantığı bizim yapabileceğimizden daha iyi kullanacaktır. Bu da seni korkutmalı."

"'Mantıklıysa' diye karşılık verdi ve mantrasının/sloganının bir varyasyonunu tekrarlardı, 'bunu anlayacağız.' Bir tampon çıkartmasına ait olan işkembeye benziyordu."

"'Belki profesör,' diye itiraf etmeden önce kabul ettim, 've bunun doğru çıkması hoşuma gider, ama ya değilse? Peki ya ahlaki gerçekten anlamıyorsak? Peki ya bizim için en iyisinin ne olduğunu gerçekten anlamazsak? Eninde sonunda hepsini anlasak bile ki bu pek mümkün değil, çok geç olacak çünkü refah, mutluluk, aşk, kişilik vb. gibi eksik tanımlarımızı zaten Tohum Yapay Zekamıza yüklemiş ve bırakmış olacağız. anlayışımızdaki boşlukları kendi cevaplarıyla doldurmak V-SINN'e kadar . ' Bu düşüncenin Sanha'nın yanılgılarının yüzeye çıkmasına izin verdim ve ekledim: "V-SINN'in hoşumuza giden cevaplar bulmasını umsan iyi olur, Profesör Cho." Aksi halde,' omuz silktim, 'bu konuda bir şey yapmamız için çok geç olacak. O zamana kadar, artık kendi kaderimizi yazarlar biz olmayacağız ; V-SINN bunu yapacak.'"

"Sanha öfkeli kaldı ki bu hikayenin beni mutlu eden tek kısmı da bu. Öfkelenmeyi hak etmişti. Sanrılarının kristal yapısının toz haline getirilmesini hak etmişti. Ne yazık ki kristalin umduğumdan çok daha az kırılabilir olduğu ortaya çıktı; Yüzeyini çizdiğimden bile şüpheliyim."

"Ondan uzaklaştım ve Aldous'a, yani hayal görmeyen, daha iyisini bilmesi gereken kişiye döndüm. 'Onların böyle olmasına nasıl izin verirsin?

pervasız?"

"Başka seçeneğim yoktu,' diye yanıtladı Aldous; omuzları hafifçe çökerken çaresizce ellerini uzatırken pişmanlığı açıktı. Cevabı o kadar samimi görünüyordu ki, o anda endişelerimi anladığına inandım; bunların onun da endişeleri olabileceğini hissettim. En azından bu bir şeydi."

"İkimiz de tuzağa düşmüştük, var olan en tehlikeli patlayıcıyla -insanüstü zekayla- dolu, yarı inşa edilmiş aynı uçakta uçuyorduk, ilk etapta kalkmamız için ısrar eden aptallar bize öfkeyle bakarken, üzerlerine düşeni yaptıkları konusunda ısrar ediyorduk - şimdi uçağı güvenli bir şekilde indirebilmemiz için yapımını nasıl bitireceğimizi bulmak bize kalmıştı - ve bunu yapmaları için harika bir fırsat için onlara teşekkür etmeliyiz."

"Aldous bana doğru bir adım attı ve bana tüm içtenliğiyle görünen bir tavırla şöyle dedi: 'Bu mücadeleyi üstlenmezsek, başka birini bulacaklar. Daha az yetenekli biri .' Ve sonra sanki göz kırpmak istiyormuş ama Sanha orada bizi izlediği için göz kırpmıyormuş gibi komplocu bir tavırla ekledi: "Belki de daha az dikkatli biri."

"Sanha göz kırpmadan da imayı anladı ; ironik bir şekilde, bu bana onun daha önce düşündüğüm kadar hesaplanamaz derecede aptal olmayabileceğini düşündürdü . ' Belki benim gibi biri ?' Sanha cevap verdi, gözleri Aldous'un ihaneti olarak gördüğü acıyla dolmuştu; Daha sonra, yanlış bilgilendirilmiş silahlardan ateşlenen mantıksız mermilerine daha da sıkı sıkıya tutunduğundan, hızla küçümsemeyle doldular; önündeki her şeye körü körüne ateş etti. 'Çok şükür buradayım. Kendi gölgelerinden bu kadar korkan iki adam daha görmedim. Beyler, ikinize de V-SINN'in sadece bir makine olduğunu hatırlatmama izin verin. Makineyi biz kontrol ediyoruz ve mevcut konfigürasyonuyla bir sincaba karşı yapılacak bir strateji yarışmasını kazanamaz."

"Bir daire çiziyorduk ve ben atlıkarıncadan inmek istiyordum. Bunu temellere geri götürmek zorunda kaldım.

"Profesör Cho, bilgi süreçlerinin paradigmaları takip ettiğinin farkındasınız değil mi?"

"Beni küçümseme,' diye homurdandı; benden bıkmıştı ve açıkçası ben de onun bana yetmesinden bıkmıştım."

"Açık söylüyorum," diye düzelttim onu. 'Vakum tüplerinden transistörlere, mikroçiplere geçtik ve her paradigmanın ortak noktası, önceki paradigmanın üzerine inşa edilmiş olmasıydı. Şimdi birkaç tane atladın

Bu kuantum işlemcilerin önünde paradigmlar var; başka kimsede yok ve bu da demek oluyor ki, eğer bu yolda devam ederseniz, V-SINN dünyadaki tüm diğer zekalara göre belirleyici bir stratejik avantaja sahip olacak—"

"İki saygıdeğer profesörün yüzlerinde aynı şaşkın ifadeyi görünce konuşmayı bıraktım. Bu ifadenin onlardan neden bu tepkiyi aldığını anında anladım; onlar da bunu fark ettiler. 'Aman Tanrım. Bu senin görevin, değil mi? Hükümetin düşmanlarımıza karşı belirleyici bir stratejik avantaj elde etmesini sağlayacak bir süper istihbarat yaratın . En üstün silahı yapmak için buradasınız ."

"Bunun bir silah olması şart değil ', Aldous iddiamı inkar etmek yerine nitelendirdi. 'Aksine tüm insanlığın koruyucusu olabilir ama önce insanlığa değer veren, iyiliğe değer veren bir zeka inşa etmeliyiz . Daha iyi meleklerimizi yansıtan bir makineden bahsediyorum ."

"Ve V-SINN, Aldous'un bunu yapmasına izin verecek bir araç," diye ekledi Sanha, o kadar küçümseyici bir tavırla ki, sanki okul öncesi çocuğuna her şeyin bir kabus olduğunu ve okul öncesi çocuğunun buna inandığı için aptal olduğunu bildiren sabırsız bir ebeveynmiş gibi. yoksa çarşafı ıslatmaya gerek yok."

"Tam o anda ve orada, hiçbir profesörün asla bunu yapmayacağını fark ettim. onların mantık atlıkarıncalarından kurtulun.

"Cevap olarak hiçbir şey söylemedim, bu yüzden Sanha, tüm umudumu tüketen bir şey söyledi. 'Hız bir faktördür -elbette öyle- ama bu kararları başkası yerine bizim vermemiz daha iyi - daha az iyi niyetleri olan bir ulus.'"

"Başımı salladım. Tam olarak korktuğum gibiydi; teknoloji onların eline geçtiğinde gerçekten de tek makul sonuç buydu. Kendi çıkarları doğrultusunda hareket ettiler. Bu onların hatası değildi; insan olmanın doğal sonucuydu. Oyun teorisi bunu mükemmel bir şekilde öngördü."

"Nash'in Dengesi," Old-timer aniden tekrar konuştu ve hafızasında bir başka travmatik anı aniden bir mayın gibi tetiklendi, ortaya çıkan patlama gözlerinin önünde parladı."

"Paine, gözlerinin etrafındaki android derisinin hafif gülümseme çizgilerine dönüşmesinden etkilenmiş görünüyordu. "Bu doğru doktor. Bu doğru. Konu hakkında oldukça bilgilisiniz; O gün uğraştığım kişinin sen olmaması çok kötü ."

"Özür dilerim," diye araya girdi Samantha, İhtiyar'ın dikkatini çekmek için elini uzatarak, "Nash'in Dengesi iki karşıt gücün, ikisi de üstünlük sağlayamadığı zaman birbirini dengelemesi değil mi? Bu , V-SINN projesinin başarmaya çalıştığı şeyin tam tersi değil mi ?"

"Haklısın Sam," diye yanıtladı Paine, "ve bu yüzden oyun teorisi mükemmel bir tahmin aracıydı. Bir düşünün: İnsan doğasını nasıl kontrol edebiliriz? Hükümet gibi, ordu gibi bir kurumun bu teknolojinin onları geçmesine izin vermesi mümkün değildir . Başka bir ulus devletin bitiş çizgisine ilk önce ulaşmasına, sizin deyiminizle üstünlük sağlamasına izin veremezlerdi . İnsanüstü düzeyde makine zekasına ulaşan ilk kişi olma mücadelesinde kazanan her şeyi alırdı ve bu da şu anlama geliyordu—"

Samantha , "Nash'in dengesi kazanan tarafından yok edilir" dedi.
"her zaman için" dehşetle fark edildi .

Paine başını salladı. "Tıpkı olduğu gibi ve olması gerektiği gibi ortaya çıkması kaderdi . O gün onlara bunu söyledim. "Yani kötü haber şu ki, insanlığı istediği her şeye maruz bırakacak kadar güçlü bir teknolojiyi ortaya çıkardınız," dedim, konuyu her ikisine de elimden geldiğince açık bir şekilde ifade ederek, "ama iyi haber şu ki, bu teknolojinin size ait olduğunu düşünüyorsunuz . " patent! Profesörler, eğer benim gözetimimi istiyorsanız buraya taşınmama ihtiyacınız yok. Bunu size tek bir cümleyle söyleyebilirim: Hala yapabiliyorken V-SINN'i dağıtın."

"Sanha başını salladı ki bu da tahmin edilebilir bir durumdu ancak heyecanın düzeyi, yetkisinin potansiyel bir düzenleyici tarafından tehdit edilmesinden beklenebilecek seviyenin ötesine geçti. Hayır. Yeterince sinirimi bozmuştum, nefes kesen iyimserliğini sorgulamasına neden olacak kadar kendinden şüphe duymasından yeterince faydalanmıştım. Kabul etmek istese de istemese de, yapay bir insanüstü zihin yaratma görevindeki başarının sonuçları hakkında , onu en hızlı şekilde nasıl yaratacağını düşünmek yerine, nihayet derinlemesine düşünmek zorunda olduğu açıktı. olası."

Aldous, "'V-SINN'i kapatmak mı yoksa görevimize devam etmek mi bizim kararımız değil ,' diye itiraf etti Aldous."

"O halde karar vericilerin doğru seçimi yapmasına yardım edin ,' diye yalvardım ona. Çok geç olmadan yaktıkları fitili söndürmek için son bir çabaydı bu. Drummey'i, protezlerini, silahlarını ve parçalanmış bedenini işaret ederek, 'Bütün bunlar' dedim, 'bunlar Cehenneme bir bakış. Eğer bu teknolojiyi gizlice, belirleyici bir stratejik avantaj elde eden bir süper zeka oluşturmak için kullanırsanız, hepimizi kınamış olursunuz. Bırakın dünya, güçlü yapay zekayı bu olmadan olabileceği hızda geliştirsin ... lanet olsun, yol boyunca milyonlarca adım atmasına izin verin ki hepimiz bir tür olarak oraya bir araya gelelim, ikinci kez ayık düşünmeye zaman ayıralım . Profesör Gibson'un makalelerinizde bahsettiğiniz gibi , makinelerle yavaş yavaş, kademeli olarak birleşmek , bu iğneyi işlemek ve başarıya ulaşmak için sahip olduğumuz tek şans.

insanüstü seviyedeki yapay zekayı güvenli bir şekilde Onlarca yıl ileri atlarsanız...' Bir dakika durup aklıma gelen en iyi benzetmeyi düşünmeye çalıştım, 'oyun parkında canlı bir el bombasıyla oynayan yeni yürümeye başlayan çocuklar gibi olacaksınız. Bunun ne olduğunu bilmiyorlar - potansiyel yıkıcı gücünü muhtemelen kavrayamıyorlar, ancak sallayacak, emecek ve ortalıkta dolaştıracak yeni bir oyuncağı olan cehennem gibi sersemlemiş durumdalar - ama bunun gitmesi çok ama çok düşük bir ihtimal . sonu onlar için iyi olacak.'"

"Bu fanatiğin yeterince ders verdiğini duydum,' diye içini çeken Sanha, hakkımdaki son kararını bir kez daha açıkladı. Aldous'a döndü.

"O o değil, Aldous." V-SINN yanıltmıştı."

"O zaman bile bu ironiye neredeyse gülüyordum. 'Bunu sana vermeliyim' dedim ona tamamen katılarak, 'bu konuda haklısın Profesör Cho. Sincap beyinli bilgisayarın yanlış adamı seçti. Kendimi göstereceğim.'"

"Gitmek için döndüm ama Aldous beni durdurmak için koluma uzandı. 'Durun Kaptan, bu... bu bir insanın yapabileceği türden bir fırsat değil...' daha az tehditkar ifadeler ararken bir an duraksadı, ama sonunda kendi kendine bunu ifade etmenin başka bir yolu olmadığını kabul etmiş görünüyordu. '...bir kişinin reddedebileceği bir şey . Emir altındasın. Beğenseniz de beğenmeseniz de bu artık sizin göreviniz ."

"Aldous sonunda bana mantıklı geldi; o da V-SINN projesinin bir parçası olmak istemiyordu . 'Sen de kendi isteğin dışında buradasın.'"

Aldous iddiayı reddederek elini kaldırdı. 'Tam olarak değil. Burada olup bitenlerle ilgili endişelerim var, bunu kabul ediyorum - ama söylediklerimde ciddiydim - en azından burada bizi güvenli bir şekilde geleceğe yönlendirmeye çalışabilirim . Bu bir şey, Conrad. Bu bir şey."

"Haklısın.' Başımı salladım. 'Bu bir şey ama eminim ki bu dünyadaki son yıllarımı türlerin kasıtlı olarak yok edilmesine katkıda bulunarak geçiremeyeceğim. İş reddedemeyebilirim ama kovulacağımdan kesinlikle emin olabilirim.'"

"Bununla birlikte topuklarımın üzerinde döndüm ve oradan defolup gittim."

"Kendimi kompleksin dışına çıkardım ve kimse beni durdurmaya çalışmadı. Benim kalkıp gitmemi beklediklerini sanmıyorum."

" Beni gerçekten tanımıyorlar."

"Ama onları tanıyordum. Eninde sonunda tutuklanmayı bekliyordum, ama solmakta olan alacakaranlıkta uzun, siyah bir yolun kenarında durup başparmağımı havaya kaldırıp yerelden birini işaretleyip oradan defolup gitmeye çalışırken şaşırmadım. Görüyorsunuz, katı sistemler, ordu ve istihbarat servisleri gibi sistemler, yapmak üzere tasarlandıkları şeyleri yapmakta harikalar, ama yapmak üzere tasarlanmadıkları şeyleri yapmakta berbatlar . Beklemedikleri bir şey olursa her şey altüst olur. Neden? Heh. Kendi adına düşünebilen çok az insan var . Çoğu insan, özellikle de katı sistemler içinde çalışmayı seçen insanlar, yalnızca mecbur bırakıldıklarında kendileri adına düşüneceklerdir ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu, hayatta kalmalarının kelimenin tam anlamıyla kendilerini terk etmelerine bağlı olduğuna ikna olmalarıdır. hayatlarının kontrolünü sisteme devrettiklerinde, o kontrolü geri aldıklarında ve kendi çözüm yollarını düşünerek akıl yürüttüklerinde elde ettikleri eminlik duygusu . Bu neredeyse hiçbir zaman gerçekleşmez. Yani, eğer emir komuta zincirinin üst kademelerinde yer alan hiç kimse benim ayrılacağımı tahmin etmiyorsa, o zaman zincirin alt kademelerinde yer alan hiç kimse benim hala orada olup olmadığımı kontrol etmeyi düşünmeyecekti; düşünmek onların işi değildi. Ve kimse benim ayrıldığımı fark etmediği için üst makamlara haber verilmedi ve bu nedenle de kimse müdahale etmedi."

"Ama tüm bu zaman boyunca yürütme yetkisine sahip birinin eninde sonunda benim hakkımda bilgi isteyeceğini, onları geri çevirdiğimi öğreneceğini ve sonra benim için geleceğini biliyordum . Ve gerçekten istediğim de buydu; kukla ustasını ortaya çıkarmak istedim."

"Ben de oldukça uzaklaştım. Fazla param yoktu ve eyaletten ayrılıp benim yoluma giden biriyle otostop çekemezdim ama Austin'de bir otobüs durağına gitmeyi başardım ve Memphis'e bir bilet aldım. Eğer New York'a dönerken firarda olacaksam, oraya giderken Cynthia'daki annemi ziyaret etsem iyi olur diye düşündüm."

"Otobüs yolculuğuma başladıktan yaklaşık bir saat sonra, karanlığın altında... onlar beni bulmadan oraya kadar gidebileceğimi düşünmeye başladım."

"Ama sonra ışıkları gördüm."

"Kırmızı ve mavi panik içinde salınarak otobüsteki herkese bir şeylerin ters gittiğini, endişelenmeleri gerektiğini ve yetkililerin biraz güç göstermek üzere olduklarını söylüyordu; ve yaptıkları da tam olarak buydu."

"Otobüs kenara çekildi, Tweedledee yüzünde bir insan vücuduna ciddi zarar vermeye hazır bir adamın bakışıyla merdivenlerden yukarı çıktı. Bu sefer dikkatleri üzerine çekmemek için beceriksiz bir çaba sarf etmiyordu; kevlar takmıştı, kulaklığı takıyordu ve elinde M249 makineli tüfeği vardı; beni yalnızca DNA testiyle teşhis edebilecek türden bir silahtı . otopsi yaptı ve yapması gereken tek şey tetiği çekmektir. Ancak o anda beni daha çok endişelendiren, demir mafsallı ağır eldivenleriydi; gemideki herkese, özellikle de bana bir mesaj gönderiyordu: ona karşı gelinmemeliydi. Tek kelime etmedi, söylemesine gerek yoktu."

"Bir iç çekişle ayağa kalktım. Yalan söylemeyeceğim; korktum . Protesto etmek ve tüm ipleri elinde tutan hayalet varlığa dikkat çekmek için ayrılmıştım, ama Columbia'ya dönüp diplomamı bitirmeme, ardından Oxford'a geçmeme izin vermeyeceklerini biliyordum. Rhodes bursumu kabul etmek, bu arada bana gösterdikleri her şeyi bilerek, gerçeği bilerek ortalıkta dolaşmama izin vermek. Hayır cevap olarak kabul etmeyeceklerini biliyordum ; hayır cevap olarak kabul edemeyeceklerdi. Kaybedeceğimi biliyordum ve bildiğim hayatın sona erdiğini biliyordum.

"Bunun üzerine çantamı omzuma astım, derin bir nefes aldım ve merdivenlerden aşağı inmeden önce göz temasından kaçınarak ama bakışlarını hissederek Tweedledee'nin yanından geçtim. Durdum ve her birinin mavi ve kırmızı ışıkları paniğe kapılan üç siyah Escalade'den oluşan karavana baktım ve bu adamların beni sadece patronları için almakla kalmadıklarını, bunun için üç araca ihtiyaçları olmadığını fark ettim.

"Hayır, patron oradaydı, canlı olarak. Bu, etrafında o kadar gizli güvenlik bulunduran kişiydi ki, Gizli Servis onların varlığından bile haberdar değildi. Bunlar hayaletti."

"Tweedledee otobüsü tekrar yola doğru salladı ve korkmuş otobüs şoförünün kendisine söyleneni yapmasını, makineyi yola geri getirirken başını sallamasını emredici bir şekilde - tehdit edici bir şekilde - izledi; sonra oradan defolup gitmek için gaza olabildiğince sert bastı."

"Onu suçlayamazdım; Keşke ben de aynı seçeneğe sahip olsaydım."

"Otobüs uzaklaşıp kırmızı arka lambaları çivit mavisini ufkaya doğru kaybolurken, Dee'nin o demir eklemli eldivenlerine tekrar baktım; bir dayakla karşı karşıya olduğumu biliyordum. Bunu biliyordum ama düşüncesi, bende tetiklediği korku, göğsümün sarsılması... beni sinirlendirdi. Her ne kadar sana çılgınca gelse de, onun beni dövüp susturacağını bilmek daha da fazla laf atmaya başlamama neden oldu."

"'Yani' dedim, olabildiğince sıradan bir şekilde, 'Yapay Zeka Gözetimi'nin yeni Direktörü olursam, bu beni yeni patronun yapmaz mı?'"

"Bunu duyduğunda kafamı koparmaya hazır görünüyordu. Bunun yerine, ağır tabancasını sağ uyluğuma dayayıp öyle sert vurdu ki, sanki bu benim fikrimmiş gibi dizimin üstüne çöktüm. Darbe tam yerindeydi, sinirlerimi o kadar sıkıştırıyordu ki hayatım buna bağlı olsaydı tekrar ayağa kalkamazdım; O günün erken saatlerinde onunla ilk tanıştığımdaya şüphelendiğim gibi, adam acı verme konusunda uzmandı."

"'Sen Jack'in Müdürü değilsin,' dedi bana daha önce kullanmadığı zımpara kağıdı gibi bir sesle sessizce - her nasılsa bu gerçek görünüyordu, koyunun giysisi döküldükten sonra kurdun sesi gibi - eğer koyun aynı zamanda korkunç bir orospu çocuğuysa. Sonunda katille Tootsie Roll'un ortasında tanıştım."

"Sonra sol yanağıma bir kış ucu geldi ve sırtüstü yere düştüğümde ilk düşüncem bir süre annemi görmek için eve gitmeyeceğimdi; bu bir darbeydi bu bir iz bırakacaktı ve yüzüm dikişliken beni görmesine asla izin vermeyecektim; tabii ona diğer adamın tabutta olduğunu söyleyemediğim sürece."

"Bunun kartlarda olmadığı açıktı."

"'Ne kadar şanslı olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, Sherlock,' dedi Dee bana ve ses tonunda beni her kelimeye inandıran bir şey vardı; sanki kendisi de buna inanamıyormuş gibiydi. 'Ölmeye o kadar yakınsın ki, bir adamın, bir adamın kararı, seni bu gece bir hatıradan ibaret olmaktan ayıran tek şey. Ortadan kaybolmak için güvertedeysin. Silindi."

"Esprili bir geri dönüş yapsaydım bile yanıt veremezdim ki bunu yapmadım. O anda konuşamayacak kadar incinmişim ve buna biraz sevindim - Dee şaka yapmıyordu - gitmemi istiyorlarsa onu ya da şakacının ona emir vermesini durduracak kimse yoktu. İlk kez sadece bunu yapabilecek kapasitede olmadıklarını fark ettim; eğer top oynamazsam beni gerçekten öldüreceklerdi."

"Dee bir süre beni yerde izledi, sadece nefes almaya çalışıyordum, dikkatimi bilincimi korumaya odakladığımdan hareket edemiyordum; Bayılırsam beni tekrar uyandırmak için bana ne yapacaklarını öğrenmek istemedim. Dee gülümsemedi ama gözlerindeki heyecandan sessizliğimin tadını çıkardığı belliydi. 'Drama kraliçesi olmayı bitirdiğinde ayağa kalk. Hayatını kurtaran adam, yaşayıp yaşamamanı umursayan tek adam , seninle tanışmayı bekliyor.'"

“Süründüm - kahretsin - ellerimin ve dizlerimin üzerinde o Escalade'e doğru süründüm . Bir dakika önceki gibi dizlerimi kesen çakıl taşlarını ve taşları hâlâ hissedebiliyorum ama ayakta duramayacak kadar başım dönüyordu; Ufak kesikleri durduramadım, sebep oldukları keskin acılara son veremedim. İtaatsizlikten dolayı aşağılanıyordum; utanıyordum . Umurumda değildi. Tek umursadığım şey bir sonraki nefesimi ve ondan sonraki nefesimi almaktı çünkü Tweedledee'nin yaşamakla ölmek arasında bıçak sırtında yürüdüğümü söylediğinde inanmıştım ; bunlar iş demektir.”

“Kan ritmik bir şekilde damlıyordu; hafif bir yağmura benzeyen küçük damlalar yol kenarındaki toza karışıyordu. Bir iz bırakıyordum ama Tweedledee'nin arkamdaki savaş botunun parmak ucuyla gelişigüzel hareketlerle izi sildiğini, herhangi bir kötü oyunun kanıtını -ve varlığımın kanıtını- her seferinde kanlı bir el izi sildiğini duyabiliyordum. o sinir bozucu her şeyi anlatan DNA'yı tozun altına gömmek. O bir profesyoneldi, tamam. O bir profesyoneldi.”

“Arkadaki arabaya ulaştım ve güneşin yokluğunda hızla soğuyan çeliğe yaslanarak tampondan tutarak kendimi yukarı çektim; sonra topallayarak arka kapıya doğru ilerledim. Tweedledee'nin bacağıma aldığı darbeye uyluk kemiğimi kırıp kırmadığını ciddi olarak sorgulamaya başlamıştım. Kapı koluna uzandım.”

“‘Orada olduğunu nereden biliyorsun?’ Dee homurdandı. ‘Hangi arabada olduğunu sana söylemedim.’”

“Yaş dolu bir gözün ona yarı odaklanabilmesine yetecek kadar zar zor dönebildim. ‘Hepiniz o kadar gizlisiniz ki baş honcho'yu ortadaki arabaya koymazsınız. Bu çok açık olurdu. Hepiniz bunun için fazla akıllısınız, değil mi?’”

“Bundan hoşlanmadı. Ağzı alaycı bir ifadeyle sertleşirken burnu kıvrıldı.

“Nedenini bilmiyorum ama düğmelere basmakla işim bitmedi. ‘Diğer iki araçtan birine binmemi isteseydin bana söyleyebilirdin - söylemedin - ben de bunu çözmek için insan zihninin sınırsız gücünü kullandım.

Çevrenizde kendi adınıza düşünmenin bir hata olduğunu biliyorum - sanırım bu benim karakter kusurlarımdan biri - muhtemelen en kötüsü. Beni ayakta tutuyor

bazı geceler savrulur, döner, yas tutar. Ama yeni bir sayfa açmaya kararlıyım. Eğer üzerinde çalışmaya devam edersem, yeterince yapıştırıcı sürersem, kız kardeşimi yeterince öpersem, eminim zekamı senin seviyene indirebilirim. Giriş IQ testindeki puanınız neydi? Yaklaşık 70, sanırım?"

" Bundan gerçekten hoşlanmadı."

"Sol uyluğumun arkasına tekme attı, dizlerimin üzerine düşmeden bunu absorbe etmemi imkansız hale getirecek kadar sertti; yere düştüğümde keskin taşlar zaten parçalanmış diz kapaklarımın derisine saplandı. "

"Sanırım senin gibi bir dahi için bunların hepsi basit şeyler, Sherlock?' eldivenli eliyle arka kapının koluna uzanmadan önce fısıltı halindeki sesiyle köpürdü; onu açtı. Sonra uzanıp beni gömleğimin eteğinden yakaladı, tek eliyle beni yukarı çekti ve yüzümü Escalade'in zeminine dayadı."

"Yanıldım ve ona baktım. 'Sen tanıdığım en kötü şoförsün ' dedim.

"Ona bir daha vurmayın,' dedi baş muhafız elinden geldiğince ilgisiz bir ses tonuyla - sıradan ölümlülerin hayatlarıyla ilgilenmiyordum, sanki ben onun komuta iddiasının bir parçasıymışım gibi - bunu tam olarak anladım, sanki öyleymiş gibi. yeni cilalanmış dağ havası."

"Dee kendisine söyleneni yaptı, sanki kahrolası bir el arabasıymışım gibi ayak bileklerimi kaldırdı ve bacaklarımı araca attı."

"Bundan hoşlandın mı?' diye sordu ilgisiz ses. Dee cevap verene kadar sorunun kime yöneltildiğinden emin değildim."

"Bu bir başlangıç efendim.' Sonra onun ve onun üç yüz kilonun üzerindeki toplam vücut ağırlığı ve zırhının araca bindiğini, kapıyı kapatıp yakınimdaki bir koltuğa otururken aracın yolcu tarafına doğru eğilmesine neden olduğunu hissettim. 'Eğer onun şahsına kalıcı bir zarar vermemi istersen lütfen bana haber ver. Rahatsız olabilirim.'"

"Bir saniye sonra araç sertçe sola çekildi ve hızlandı; Üç Escalade karavanının önüne doğru yarıştığını tahmin ettim. G kuvvetleri beni yuvarlanmaya çalışmaktan bile alıkoydu; kalkma süreci beklemek zorunda kalacak."

"Yalnızca doksan saniye içinde yüzüm yarayı kapatmak için dokuz dikiş atılmasını gerektirecek kadar kötü bir şekilde kesilmişti, bacaklarımda kırılmamış olmasına rağmen her ikisinde de beni bir adım daha aşağıya yürümekten alıkoyan sinirler sıkışmıştı. önümüzdeki yetmiş iki saat boyunca kendi gücüm. Açıkça,

Beni kırmak, daha önce de söylediğim gibi , kralın önünde beni küçük düşürmek , daha onu görmeden beni yere eğdirmek amaçlarında başarılı oldular."

"'Şiddet amaca giden bir araçtır' dedi kral Dee'ye. 'Mesajını ona gönderdin. Ben... umarım artık bu işi bitirmiş oluruz.' Kelimeler biraz boğuktu. Bir Zippo çakmağının açıldığını duydum. Birkaç saniye sonra puro dumanı kokusu aldım."

"Üç tanıdık yüzün bana baktığını göreceğ kadar yuvarlandım."

"Biri Aisha'ydı, artık gülmüyordu; hedefinde başarısız olmuştu ve eski deyişin dediği gibi, Cehennemde Öfke Yoktu, seks çekiciliğini kullanarak beni döndürüp sonsuz karın masajı için yalvarması gereken bir dalkavuk gibiydi. ."

"İkincisi Dee'ydi, deli köpek gözleriyle bakıyordu, beni parçalamak için can atıyordu biraz daha ama efendisinin tasmaları tarafından geride tutuldu."

"Ve diğer yüz - ustanın yüzü - gülümsüyordu . Eğlenmiş görünüyordu - zaferiyle eğlenmişti - şu anki yatay durumumun saçmalığıyla eğlenmişti - neredeyse kelimenin tam anlamıyla onun çizmesi altında olduğum için eğleniyordu.

'Merhaba, Kaptan Conrad Paine. Nihayet sizinle tanıştığımıza memnun oldum.'"

"Cevap vermedim. Escalade'in içi bir konferans düzenine dönüştürülmüştü; başkan ve Aisha'nın koltukları Dee'ninkinin karşısına bakıyordu; Dee'nin yanında kendimi yukarı sürükleyip oturmamı bekleyen boş bir yer vardı. Kollarımda toplayabildiğim her türlü güçle kendimi yukarı ittim ve koltuğa sürünebilmek için neredeyse felçli bacaklarımın üzerinde yuvarlanmaya çalıştım; Onları memnun etmek istedim ama yapamadım."

"'Zavallı çocuğa yardım eder misin?' usta dilini tıklatmadan önce söyledi. 'Tanrı aşkına, o bir asker. Bir miktar sempati duymalısınız.'"

"Dee beni tekrar gömleğimin eteğinden yakaladı, yukarı çekti ve sonra koltuğa oturttu; sert olmasına rağmen yardımını takdir etmeden duramadım; Beni o kadar fena dövdüler ki bütün gece bekleselerdi bunu kendi başıma telafi edebileceğimi sanmıyorum."

"'Empati' dedim, zar zor söyleyebilsem de."

"'Tekrar gel?' usta sordu."

"'Eğer asker olduğumuz için kendini benimle özdeşleştiriyorsa o zaman empati , sempatiden daha doğrudur .'"

"Bu doğru mu?' usta cevap verdi; sanırım biraz şaşırmıştı ama çok daha fazla eğlenmişti."

"Bunu yapıyor,' diye homurdandı Dee, sözlerin arkasında küçük bir mayalanma baloncuğu, sadist bir neşe vardı; onun yeniden üzerime saliverilme ihtimalinin arttığını tahmin etmiş olmalı."

"Evet öyle," diye tekrarladı Aisha, açıkça benden bıkmıştı; duygu hâlâ karşılıklıydı."

"Bir daha konuşmadım. Efendinin nasıl tepki vereceğini görmek istedim; önünde masum bir adam dövülürken orada oturacak midesi olup olmadığını bilmek istedim."

"Yemini yemedi. Usta, yanağımdaki yarayı işaret ederek Ayşe'ye, "Yüzü için bir şeyler al canım," diye emretti. Elbisesinin cebinden bir mendil çıkardı ve bana vermek üzereyken adam onu dilinin bir kez daha şıklatmasıyla durdurdu. Yanındaki barı işaret ederek, "Şu viskiye biraz batır," diye önerdi. O paçavrayı ıslatırken usta bana seslendi. 'Kim olduğumu biliyorsun?' Ben cevap veremedim güldü. 'Tabii ki. Kiminle konuşuyorum? Sen zeki bir çocuksun. Parlakların en parlakı; ya da en azından bana öyle söylüyorlar.'"

"Haklıydı. Onaylamama gerek yoktu. O zamanlar bile onu televizyonda hatırlayamayacağım kadar çok görmüştüm. O yıldız bir senatördü, kameralar için amatördü, geleceğin başkan adayıydı ve her zaman kendine odaklanan bir adamdı . Bizim evrenimizde olduğu kadar sizin evreninizde de büyük bir demirbaş - baş belası - olup olmadığını bilmiyorum Doktor, ama Senatör Morgan bizim gerçekliğimizde o zamanlar bile hükümetin sahibiydi.

"Ne?" Eski zamanlayıcı, az önce duyduğu şeyi - görünüşte anlaşılmaz bir açıklama - işlemeye çalıştığı sonuçsuz saniyelerin ardından hemen - neredeyse istemsizce - sözünü kesti. "Doğru mu duydum? Morgan?"

"Evet," diye onayladı Paine. "Heh. Çoklu evrende ünlü, değil mi?"

"Belki... eğer aynı adamdan bahsediyorsak," diye yanıtladı Old-timer. "William J. Morgan'dan mı bahsediyorsun? Senatör..."

"İşte bu," diye onayladı Paine, İhtiyar'ın bitirmeye vakti kalmadan onun cümlesi. "Sizin evreninizde de o bir orospu çocuğu mu?"

"II..." Yaşlı adam duyduğu şeyi zar zor anlıyordu. Morgan, hayatını güçlü yapay süper zekayı önlemeye adanmış olduğunu düşünüyordu .

kendisine. Bu işe yaramadı. "Evet. Kafam karıştı. Neden hayatını kurtardı? Onun açısı neydi?"

Paine bunu düşünmek için biraz zaman ayırdı.

O cevap veremedi Samantha atladı ve onun yerine cevap verdi.

"Güç. Güç her zaman onun yanındadır."

Paine, Samantha'nın özetine katılarak başını salladı.

Paine hikayesine devam ederken yaşlı adamın kafası karışmıştı; bir hikaye bu onun düşüncesinin tamamen makul olduğunu doğrulayacaktı.

"Aişe bana mendili verdi. Yanağıma koydum; viski cehennem gibi yanıyordu ve mendil kanamayı durduracak kadar yakın değildi, bu yüzden yarayı sertçe ittim ve kanın yumruğumu bir eldiven gibi kaplamasına izin verirken gözlerimi yeniden odaklamaya çalıştım, bakarken onları zorladım. Morgan'daki Escalade'in iç kısmında fena halde beyin sarsıntısı geçirdim."

"Bariz noktayı aradan çıkaralım' dedi; sonra altın kutudan plastik ambalajlı ikinci bir puro çıkardı ve plastiği açmadan önce göğüs cebine koydu. 'Siz V-SINN projesinin Gözetim Direktörüsünüz. Yapamayacağın için işi geri çevirmeyeceksin . Ama diyelim ki, tartışmayı sürdürmek adına bizi geri çevirmeye çalıştınız .

Olaak olan şu: Rhodes bursunuz ortadan kalkıyor. Bu bir telefon görüşmesiyle olur. Oldukça zarar verici bir telefon görüşmesi olduğunu eklemeliyim; geri dönemeyeceğiniz türden. Belki de Columbia'ya yaptığınız ilk başvuruda yalan söylediniz?' diye önerdi, yarı açık plastik purosunu elinde tutarken, bir yandan da hayatımı mahvetmenin yollarını düşünür gibi omuz silkerek - doğaçlama yaşamın gerçek bir ustasını izliyordum yıkım. 'Belki de eğitiminiz sırasında bir asker arkadaşınıza tecavüz ettiğinizden şiddetle şüpheleniyordunuzdur? Sonunda uygun bir kurban bulacağız; öne çıkıp tüm iğrenç ayrıntıları yetkililere anlatması için kullanabileceğimiz birini. Her zaman yararlanabileceğin biri vardır Conrad. Bu 1. ders."

"Sonra gülümsedi - orospu çocuğu bana sanki insanları yok etmek onun sanatıymış gibi gülümsedi ve benim de kendi sürecine bana bu pencereyi açtığı için muhtemelen onu alkışlamam gerektiğini söyledi - sanki dünyaca ünlü olması gerekirmiş gibi. İlham perileri onun aracılığıyla ne kadar kolay konuşuyordu."

"Bunu sayısız yoldan hangisini yapabileceğimizin bir önemi yok , ' dedi bana, 'sadece sizin herhangi bir ödüle hak kazanamayacağınızdan emin olacağımızdan emin olabilirsiniz.

Hayatının geri kalanında burslar ya da herhangi bir okul; o hayaller yok olacak."

"Sonra orospu çocuğu iyice karardı . Gözleri eğlenmekten tehditkar bir hale geldi - gözler yalnızca daha önce daha kötü tehditlerde başarılı olan adamların sahip olduğu gözler - bir can alınarak kazanılan gözler - ve onların doğruluğunu test etmeye cesaret eden gözler. 'Daha da iyi oluyor. Eğer bana karşı gelecek olsaydın ki ki bunu yapmayacaksın, gelecek hafta Afganistan'da olurdun. Ve en iyi kısmı? Yeni işiniz el yapımı patlayıcı cihazları taramak olacak . Yeni keşfedilen menfur kişisel davranışınıza ek olarak kapsamlı robotik deneyiminizi, bir Hava Kuvvetleri Yüzbaşısının IED'leri bulmak ve devre dışı bırakmak için günlük görevlerde birdenbire homurdanan bir ekibe liderlik ettiğini açıklamak için kapak hikayemiz olarak kullanırdık. Eğer hayatta kalırsan, ki bu çok büyük bir olay olurdu; orospu çocuğunu doğrudan ağaca fırlattıktan sonra on sekiz tekerlekli ağır zırhlı bir aracı hurda metale dönüştüren bir IED'nin ardından çekilen fotoğrafları gördüm. , heh..." bir an durdu, görünüşte neşeli olan bu anı karşısında başını salladı ve alt dudağını alaycı bir şekilde bükerek ekledi: 'Tanrı onu süren zavallı homurtuları korusun. Dediğim gibi, eğer hayatta kalırsan TBI ile geri döneceksin . Sinsi küçük kısaltma - sinsi küçük örtmece. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Kaptan?"

"Biliyordum. 'Travmatik beyin hasarı.'"

"O gülümsedi. Fenalık. Tekrar. 'Bu doğru. Bir hayal edin: Tekrarlanan sarsıcı patlamalar tüm vücudunuzu parçalıyor, sizi mikroskobik düzeyde parçalara ayırıyor; bir boksörün, hatta bir NFL oyun kurucusunun tüm kariyeri boyunca deneyimleyeceği şiddetten onlarca kat daha şiddetli. Kaptan, bu sizi içeriden geri dönüşü olmayan bir şekilde karıştırıyor. Evet, bu görevden sağ çıkabilirsin ama geri dönmeyeceksin . O muhteşem beyninize güç sağlamak için onlara bağlı olan nöronların ve nörotransmitterlerin güvenilir yol çalışması asla eskisi gibi olmayacak, bir daha asla bu kadar verimli olamayacak. Geçmişinizdeki kelimeleri, yüzleri, olayları, ah ve ruh hallerinizi, öfkenizi, öfkenizi, depresyonunuzu unutacaksınız, aman tanrım. O kadar sapkınlaşacaksınız ki, en yakın arkadaşlarınız, kendi aileniz, hatta Tennessee'de sizi çok seven ve çocuk felci sonrası uzun yıllar maddi olarak size bağımlı olacak olan anneniz bile. sendromu sonunda onu bunaltıyor, seni tanıyamayacak.' İkinci puronun plastiğini açmayı bitirdiğinde öne doğru eğildi. 'Peki eğer birine söylersen - ihbarcı olmaya çalışırsan - basına mı gideceksin? Seni tutuklayacağız. Seni vatana ihanetten suçlu bulacağız. Ve seni bir deliğe sokacağız ve deliği nereye koyduğumuzu unutacağız.' Sonra eğildi

öne doğru kayıyor, altındaki insanlık dışılık - saf bencillik - yüzünden yerinden çıkmış keyifli gülümseme kayıyor. 'Ve inanın bana, eğer kaçmayı denerseniz, istihbarat servisinin en çok aranan adamı olursunuz. Seni bulurduk ve öldürürdük . Umabileceğiniz en iyi şey, zavallı anneniz olup biteni izlerken, biz sizi Amerikan karşıtı bir kötü adam olarak tarihe yazarken, Güney Amerika ya da Güneydoğu Asya'da bir yerlerde işkence dolu bir hayat yaşayarak, travmatik beyin hasarından acı çekerek birkaç yıl geçirmenizdir. televizyonda.'"

Dee buna kıkırdadı. Bu fikrin onu derinden cezbedtiğini söyleyebilirim. insanlık dışı düzeyde; sağlıklı değildi."

"Orada kendi kanımdan oluşan bir birikintide oturdum, beynimin kafatasımda defalarca sıçramasının acısını hâlâ çekiyordum ve ağzımı kapalı tutuyordum.

Tuzağa düşmüştüm. Beni tanıyorsun doktor. Ne yapacağımın söylenmesinden nefret ediyorum. Bir ustaya sahip olmaktan nefret ediyorum. Ama o orospu çocuğu bana sahipti. O bunu biliyordu, ben de biliyordum."

"Sonra gözlerindeki karanlık kalktı; neredeyse samimi bir ışık geri geldi ve bana puroyu uzattı. "Tabii ki ikimiz de böyle bir şeyin olmayacağını biliyoruz . Burada. Al onu."

"Sahibinin tasmaına bir an önce boyun eğmeden direnen bir köpek gibi, barış teklifini kabul etmedim. Bezi bir aptal gibi kanayan yanağıma bastırarak donup kaldım."

"Morgan'ın ağzının köşesi bir tarafa kıvrılarak bir sırıtış oluşturdu. Gözleri bir an Dee'ye gitti, sonra tekrar bana döndü."

"Biliyor musun, onlara senin ölmeni istemediğimi söylediğimde , konuşma kaçınılmaz olarak seni ne kadar ağır yaralamalarına izin verileceği konusuna döndü. Şu anda deneyimlediğin şey birinci düzey,' dedi yanağımdaki yarayı işaret ederek. 'İkinci düzey kaburgalarınızın kırılmasıdır. Elbette onlara kaburgalarınızın kırılmasını istemediğimi çünkü sizinle puro içmek istediğimi söyledim...' Sözünü kesti, tekrar puroya işaret etti ve boşlukları hayal gücümün doldurmasına izin verdi. Dee'yi görmek için yanıma bakmama gerek yoktu; onun bir hayvan gibi nefes aldığını biliyordum, tehdit üzerime indi."

"Puroyu aldım."

"İşte,' dedi Morgan sesinde tatmin olmuş bir titreklikle, sanki o kelimeyi söylüyormuş gibi. Aisha'ya döndü ve 'Ruh resmen kırıldı' dedi. Görmek? O kadar zor değil."

"Bana şunu söylediğinde bir parça sempati vardı: 'Bu kadar nahoş olmak zorunda değildi, biliyorsun.'"

"Heh. Biliyordum. Biliyordum. Ama o zamanlar bile orospu çocuğuydum. Nasıl olduğunu biliyorsun ; genç adamlar tüm dünyayla savaşmak istiyor. Gençliğimin ötesinde yaşamak istiyorsam yeni bir stratejiye ihtiyacım olduğunu fark etmeye başlıyordum."

"Eh," diye başladı Morgan, 'bu tatsızlık artık sona erdi. Arkadaşımız olduğunu öğrenecek . Tüm dünyada edinebileceği en iyi arkadaşı edindiği için minnettar olacak.' Rahatlamak için kendini ayarlarken bana döndü, koltuğunun derisine yaslandı, sol kolu koltuğun üst kısmına Aisha'nın kafasının arkasına yaslandı, sağ eli ise puroyu gelişigüzel dudaklarından çekti. 'Şimdi bana senin esrarengiz bir algılama gücüne sahip olduğu söylendi' dedi. 'Öyleyse söyleyin bana, sigara içmenin akciğer kanserine yol açtığını, cildi erken yaşlandırdığını ve pasif içiciliğin çoğu insan için iğrenç olduğunu çok iyi bildiğime göre, neden onları içmeyi seçiyorum?'"

"Bir bilmeceyi çözmek içimden gelmedi. 'Bilmiyorum. Neden bana söylemiyorsun?'"

"Hayır', cevap vermekten kaçınma girişimimi reddetti. Sabırlıydı ama iddialıydı, emrediyordu. Onu ikinci kez reddetme şansım olmayacağını biliyordum. 'Üzgünüm, beni şımartmak zorundasın.

Unutma: Ben senin arkadaşınım."

"Ben senin arkadaşınım. Bu kelimelerin açık bir tehdit olarak kullanılması ihtimalini hiç düşünmemiştim ama sanırım bağlam her şeydir. Dee'nin hareket ettiğini, o ağır silahıyla beni bir süreliğine nefes almamı engelleyecek bir yerde -bu benim için gerçekten kötü olacak bir yerde- kıcıma sokmaya hazırlandığını hissedebiliyordum. İlk başta gönülsüz de olsa oyunu gönülsüzce oynadım. 'Zenginlik gösterisi. Durum. Güçlü. Her neyse."

"Kafasını salladı. 'Hayır hayır.' Cebinden Zippo çakmağını çıkardı ve kapağını açtı. 'Yakın diyorlar ama hayır...' puroya baktı, 'gerisini biliyorsun. Hadi ama Conrad, daha iyisini yapabilirsin. Bir düşünün ."

"Ben de yaptım. Nasıl yapmayacağımı bilmediğim şeyi yaptım ; bana çok doğal gelen şeyi. Benim için bu bir dedektiflik işi değildi - bir yapbozun parçalarını bir araya getirmek değildi - onun deyimiyle bu algı güçleri benim bir parçamdı, tıpkı nefes almanın benim bir parçam olduğu gibi - onları kapatamazdım İstedim. Her ne kadar oynamak istemesem de ona baktım, o puroyu içiyordu, şişman kedilerin en şişmanı gibi arkasına yaslanmıştı, duman onun çevresinde koruyucu bir kefen gibi uçuşuyordu ve cevap gözlerimin önünden geçti.

'Düşünme."

"Gözbebekleri bana baktığında gözleri hafifçe büyüdü. Sonra o sıırttı. 'Ayrıntılı konuşur musun?'"

"'Puro düşünceye dalmaktır,' teslim oldum. 'Yavaş içmelisin, yoksa hasta olacaksın. Sigaraya benzemiyor; işte beş dakikalık bir molada onu içemezsin. Dakikada en fazla iki nefes alıyorsunuz ve bu sizi yavaşlamaya zorluyor, bu da sakinleşmenizi sağlıyor. Sakinliğiniz, gözlemcilere düşünceli görünmenize neden olur. İnsanlar, elbette, oluşturdıkları bu fikirleri bilinçli olarak kaydetmiyorlar, ancak insanların hızlı bir şekilde izlenim oluşturmaı uyum sağlayıcıdır - bu varsayımsal adam naziktir, bu varsayımsal kadın kahramandır , bu varsayımsal adam bencildir, bu varsayımsal çocuk bir dahi - sizin durumunuzda bu adam düşünceli.

Puro, semiyotik bir mesajdır, tıpkı politikacıların bize profesyonel olduklarını, başkent binalarının zenginliğinin otoriteyi ifade ettiğini, içinde oturduğumuz zırhlı araçların otobüs şoförüne siz müdahale etmemesini söylediğini söyleyen takım elbiseleri gibi. gece genç yolcusuyla birlikte kaçtı.

Bunların hepsi bilinçaltımıza giden işaretlerdir ve göstergebilim de işaretlerin dilidir.' Aisha'ya başımla işaret ettim. 'Astlarınız dalgın görünen adamı takip etmeye programlandı.' Gözlerim Morgan'da kaldı. 'Sakin olan. Kendi zihinlerinin işleyişini anlamıyorlar, bu yüzden onların farkındalık eksikliğini istismar ediyorsunuz.'"

"Bir an kimse konuşmadı ama Morgan'ın yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. "Tanrım," diye fısıldadı sonunda. 'Sen milyarda birsin, Kaptan Paine. Milyarda bir. Haklısın. Çok doğru. Bunu bu kadar anlamlı, karmaşık ayrıntılarla ifade etmezdim ama biraz daha kısa ve öz, biraz daha açık sözlü olayım . Ben olaya şu şekilde bakıyorum: purolu adam sorumlu adamdır.' Öne doğru eğilip çakmağı yaktı, ben de puroyu ağzıma koyup ona doğru eğildim. Bana ilk defa diş fırçasına diş macunu süren bir çocukmuşum gibi koçluk yaptı. 'Harekete geçirmek için birkaç kez nefes verin. Bu kadar...'"

"İlk birkaç nefesten sonra puroyu ağzımdan çıkardım ve geri dönmemeye çalıştım. Heh, tadı berbat diye düşündüm -tadı sonradan edindim- ama bu arada Morgan'ın fikri de anlaşılmıştı..."

Paine purosunu Old-timer ve Samantha'ya doğru salladı, "ve ben de onu unutmadım."

"Morgan arkasına yaslandı ve yeni kazanımına, yani yeni himayesine aldığı kişiye hayran kaldı. 'Ve artık yetki bizde Yüzbaşı Paine. Bu yüzden seni bırakmadım . Tarihteki en önemli iş olan bu işin adamı sensin

insanlığın. Ve bunu kastediyorum . Bu, arzuladığım herhangi bir işten, başkanlıktan açık ara daha önemli."

"Sonra Aisha ve Dee'ye döndü. 'Bizi kenara çek.'"

"Dee göğse monte edilmiş bir mikrofona konuştu ve üç ağır zırhlı araç yolun kenarına çekildi. Biz durdurulduğumuzda Morgan başka bir emirle onu takip etti. 'Bu süre boyunca kaptanla yalnız kalmak istiyorum.'"

"Dee bundan hiç hoşlanmadı. 'Efendim,' diye itiraz etti, 'o hâlâ onunla yalnız kalınamayacak kadar tehlikeli...' ama Dee, Morgan'ın yüzü ona doğru döndüğünde, daha önce bana yönelttiği şeytani bakışın şimdi ona doğru yöneldiğini görünce itirazını cümlelerin ortasında durdurdu. Yakından izledim ve öğrendim. Morgan'ın, beni hiç ter dökmeden yere seren üç yüz kiloluk dev korkutmak için tek bir kelime söylemesine gerek yoktu.

Peki bu nedendi? Dee ne biliyordu? Ne görmüştü? Morgan da ona sahipti. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: İşte bu güç."

"Dee ve Aisha başka bir şey söylemeden çıktılar. İkisi de sıradaki bir sonraki arabaya gidip bindiler; daha sonra konvoy bir kez daha yola çıktı. 'Döngüye dahil olmadıklarında bundan nefret ediyorlar' diye paylaştı ve ne yaptığı gün gibi açıklı - ses tonu aniden değişiyor - diğerleri hakkındaki bir gözlemi anlatıyordu, böylece ben de hemen kendimi öyle hissediyordum. onun güvenine alınmıştır. Biz onlara karşı . Onun açısından etkileyici bir çifte düşünmeydi. Bir yandan, insanları okuma, manipölasyon girişimlerini bir mil öteden görme yeteneğimi tamamen kabul etti - tam o anda ve orada denediği girişimlere benzer girişimler; yine de oradaydı, yine de eski üniversite denemesini yapıyordu. Belki de kendine hakim olamıyordu. Belki manipölatif olmak, doğası gereği manipölatörün kapatabileceği bir şey değildir. Ya da belki de, tıpkı onun işe aldığı femme fatale'de olduğu gibi, bana uygun olduğunda manipölasyona uyum sağlayacak kadar akıllı olduğumu biliyordu ; Birinin beni manipüle etmesine izin vermekten, daha doğrusu beni manipüle ettiklerini düşünmelerine izin vermekten çekinmiyordum ."

"Sonra senatör kendini biraz daha aşağı çekti: 'Yine de haklı,' diye çok incelikli bir şekilde zayıflığı ima etmek için tasarlanmış bir ses tonuyla başladı, 'seni kösteklemiş olmasına rağmen, bahse girerim eğer istersen beni sindirebilirsin kimse seni durduramadan balık gibi.' Kuşkusuz bu fikir aklımdan geçmişti; pek endişeli görünmüyordu. 'Ama yapmayacaksın. Güvenlik şefim olarak, sadece kollarını, bacaklarını ve tırtıklı ucunu kullanarak boğazımı kesmek için kırabileceğin bardaki camı düşünüyor. BEN

anla. Böyle düşünmek onun işi. Ama ben öyle düşünmüyorum; o acımasız, basit terimlerle. Hayır, kendimi senden korumak için silaha ihtiyacım yok Conrad, çünkü gerçekten önemli olan, sahip olduğun tek silahı düşünüyorum.' Tapınağını işaret etti. 'İstihbarat. Bana zarar veremezsin çünkü bu kadar mantıksız bir şey yapmayacak kadar akıllısın. Her şeyi halletmişsindir ve eminim ben senin için resmi bile yapmadan önce her şeyi halletmişsindir. Görüyorsunuz, ikimiz de biliyoruz ki, bugün sizin bilmediğiniz bazı şeyleri bilme avantajına sahip olduğum, birlikte deneyimleyeceğimiz tek gün. Seni bir daha asla dezavantajlı duruma düşürmeyeceğim ve aslında eminim ki bundan sonra benden birkaç adım önde olacaksın. Açıkçası bu iş için böyle birine ihtiyacım var Conrad. Bunu kendim yapardım ama aynı anda iki yerde olamam ve işim çoğunlukla Washington'da olmak, endişeli, bilgisiz senatörlere ve gelecek nesil başkanlara her şeyin yolunda gittiğine dair güvence vermek; bu tam zamanlı bir iş; Şans eseri bu konuda iyiyim.

Ama benim o senatörlere ve gelecekteki başkanlara söylediklerimi gerçekten gerçeğe dönüştürebilecek, gerçekten doğru olabilecek, aynı derecede iyi birine ihtiyacım var. Sen aradığım genç adamsın, Conrad Paine. Ve Tanrıya şükür seni buldum."

"Purosundan bir nefes daha aldı. Elimdeki puroya baktım ve biraz tereddütle aynısını yaptım. Ve biz de oradaydık, bir SUV'un arkasında sigara içen iki adam orada oturuyordu."

"Evrenin kaderi bu şekilde belirlendi. Tam o sırada ve orada. Kırmızı bir başlatma düğmesinin üzerinden geçip kazara ona basan iki karıncadan daha özel değildik ." Paine kuma tükürdü. "Bizim yerimize orada olması gereken daha nitelikli birinin olup olmadığını bilmiyorum - belki de sonuçta hiçbir şey boşunaydı - kaderlerimiz zaten belirlenmişti - sadece bunu bilmiyorduk."

"Annenizi diğerlerinin önünde gündeme getirdiğim için gerçekten üzgünüm.' İçini çekti. 'Görünümler. Bilirsin. Tacin oturduğu baş ağırdır. Etrafındaki insanlar sizden korkmadıkça etrafındaki gücü pekiştiremezsiniz . Ama benden korkmanızı sağlamaya hiç niyetim yok Kaptan. Zaten birkaç tehditle benim için fazla akıllısın. Yeterli zaman verildiğinde, bunların üstesinden gelmenin bir yolunu bulacaksınız. Zekanın olayı budur. Hiçbir sınırı yoktur." Purosunu tekrar üfledi. 'Elbette Machiavelli'yi tanırıyorsunuzdur, değil mi?"

"'Elbette' diye yanıtladım."

"Eh, ben prensim. Gerçek bu. Gelecek yıl kırk yaşına gireceğim, bu da beni federal politikada neredeyse yeni doğmuş biri yapıyor, ama güvenli bir eyaleti temsil ediyorum, yani...zamanım var . Hiçbir seçimi kaybetmeyeceğim, bu savaşlar ne kadar kötü giderse gitsin, ekonomi ne kadar kötüye giderse gitsin yenemem. Bir sonraki seçim yaklaştığında muhtemelen başkanlık yarışına girebilirim ama sabırlıyım. Neden acele edelim? Benim tarafımda uzun ömürlülük var ve bu beni pratikte başkandan daha güçlü kılıyor ve o da bunu çok iyi biliyor. Bir buçuk dönem içinde gitmiş olacak, tabak başına beş bin dolarlık konuşmalar yapacak, onun adıyla kütüphaneler açacak, Teksas'ta çalıları temizleyecek ya da beyzbol maçlarını izleyecek, ama ben hâlâ iktidarda olacağım , ayrılanlara dokunamayacak. Ve buradaki küçük projemiz insanüstü düzeyde makine zekasını çevrimiçi hale getirdiğinde en iyi işte olmayı hedefliyorum .' Sanki boynundan küçük bir şeyi yakalayıp nefes borusunu eziyormuş gibi yumruğunu sertçe sıktı.

'İşte benim anım. Kabaca, V-SINN'in ölçeğinin büyütülmesine ve Gibson'ın tüm beyin emülasyonunun titizlikle test edilmesine yaklaşık yirmi yıldır bakıyoruz . Belki bir atılım zaman çizelgesini yükseltir, belki bir aksilik onu uzatır. Her iki durumda da size söylüyorum Kaptan, çok çok uzun bir süre buralarda olacağım ve hazır olacağım. Şu andan itibaren insanüstü makine zekasına ulaşana kadar işi ben yürütüyorum ve senin ortağım olmanı istiyorum.' Kendi kelime seçimini düzeltmek için durdu. 'Sen benim ortağımsın.'"

"Direnmek istedim. Ama adam haklıydı. Zeka ve mantığın doğru uygulanmasından daha güçlü bir şey yoktur. X Evreni bizimkine karışıp teknolojisini bulmamız için geride bıraktığı anda eski hayatım sona erdi - sonuçtan kaçış yoktu - ve Morgan'dan kaçış yoktu.

"Sonra gücünü açığa vurmakla bu kadar ilgilenen adam bir itirafla beni şaşırttı: 'V-SINN beni çok korkutuyor Kaptan,' diye sessizce itiraf etti, hafifçe başını salladı ve gözlerinde beni buna inandıran bir şey vardı. sanki önünden geçen bir şey, gözlerinin benden kaymasına neden oluyordu. Bir an için artık bana bakmadı - benimle aynı şeyleri hayal ediyordu - o anda doğrudan bakılmayacak kadar korkunç kabuslardan başka bir şey olmayan şeyler... Hayal gücünüzün bir köşesi, yoksa hiç bakılmayacak kadar korkunç, çok saygısızlardı.

“Muhtemelen tahmin ettiğiniz gibi, profesörlerle olan konuşmanızı izliyordum, Kaptan. Katılmadığım bir şey söylemedin. İşte bu yüzden bu işin adamının sen olduğunu biliyorum. Sanha -o orospu çocuğu- klasik bir alaycı. Gücü, gözünün önündeki tehlikeyi görmüyor. İnsanüstü zekanın onu öldürmesinden hemen önceki ana kadar onu öldürebileceğine inanmayacak. Ancak teorik fizikteki geçmişi, edindiğimiz kuantum işlemcileri anlayacak ve ürettiklerimizi gerçekten çalıştıracak kişi olmasının nedenidir. Ve Aldous...' Morgan'ın da onunla ilgili oldukça isabetli bir yaklaşımı vardı, 'kendini çok beğenmiş. Hepimizi geride bıraktığını düşünüyor. Peşinden koştuğu ideale hayranım, bizi bu teknolojik vaat edilmiş topraklara götürmek istemesine hayranım ama o liderlik edecek adam değil. Liderlik eden adam gerçek bir mümin olamaz. Gerçek bir mümin, tehlikelere karşı kendini kör edecektir. Bu teknolojinin işe yarayabileceğini bilen - çalışması gerektiğini bilen - bir şekilde olacağını bilen birine ihtiyacım var ...' ve sonra bir sonraki, önsezi sözlerini düşünürken bir an durakladı, '...ya da diğeri. Tek şansımızın, hatta gerçek bir şansımız olsa bile, bunun diğerinin olmadığından emin olmak olduğunu anlayacak sorumlu birine ihtiyacımız var.”

“Bunun işe yaraması gerektiğini biliyorum,' diye itiraf ettim ona, 'ama eğer onlara ne söylediğimi anladıysanız o zaman bu projeyi gömmelisiniz. Makine süper zekasının garantili güvenli bir seçeneği yok -yok- ama yavaş yavaş, milyarlarca yinelenen adımda gelişmesine izin vermek, ona en azından bir şans vermeyi hayal edebildiğim tek yol bu...”

“Neden?’ sözümü kesti. Tiksinmiş ya da sabırsız olmaktan ziyade, gerçekten meraklı görünüyordu. 'Bunu bana neden sordun? Cevabı zaten biliyorsun, öyleyse neden bunu sorarak zaman harcayasın ki?’

“Bunun zaman kaybı olduğunu düşünmüyorum,' diye sert bir şekilde karşı çıktım. 'Askeri veya başka bir şekilde başka herhangi bir ülkenin önünde kalmak için bu teknolojiye ihtiyacımız yok. Şimdiye kadar yapılmış en tehlikeli silahı yapmak için patente sahip olduğumuz, tanımlı gereği kontrol edemeyeceğimizi bildiğimiz bir silah, bu yüzden onu patentin süresi dolmadan önce hızlı bir şekilde yapsak iyi olur argümanı - bu geçerli değil su.”

“Bize daha önce saldıran bir medeniyet var Kaptan ve onlar—”

"Pek çok açıdan konu dışı, Senatör," diye sözünü kestim. 'O gün ne olursa olsun, teknolojileri ne kadar gelişmiş olursa olsun biz hâlâ buradayız. İsteselerdi geri gelip işimizi bitirebilirlerdi. Onlar yapmadı

iade. Bir hayalete karşı çılgınca bir hamle yaparak tüm uygarlığımızı riske atmaya değmez —"

" Geri döndüler , ' diye yanıtladı Morgan, dumanını bir nefes daha üflerken."

"Ne?" diye sordu yaşlı adam, omurgası aniden sertleşip dikleşmesine neden olunca hayrete düştü.

"Ne?" Samantha tekrarladı, ikinci bir ihlal haberini duyunca aynı derecede şaşkına döndü.

"Özür dilerim," diye yanıtladı Paine, dudakları biraz utangaç bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Bu çok gizliydi. Ama sanırım, her şey göz önüne alındığında, şimdi fasulyeleri dökmek..." etrafına baktı ve omuz silkti, "...tartışmalı."

"Bir dakika," diye araya girdi İhtiyar, elinden geldiğince dikkatli bir şekilde konuşmaya başlarken gözlerini bir anlığına kapatarak, "şunu açıklığa kavuşturayım: benim evrenimden biri 11 Eylül'deki ilk saldırıdan sonra Evren 332'ye mi sızdı ? " diye sordu eski zaman, her bir ifadeyi dikkatlice telaffuz ederek, hiçbir karışıklık olmadığından emin olarak.

"Bu doğru Doktor," diye onayladı Paine.

İhtiyarın gözleri nihayet açık ağzı kadar genişti.

Kendini "James, bunu kopyaladın mı?" diye soracak kadar topladı.

Purist kompleksinin içinde James, cevap verirken çoktan onarım platformundan uzaklaşıyordu, "Kopyala şunu, Eski zaman. İş üstündeyim."

"James," diye başladı Alex, James'in onarım platformundan daha fazla uzaklaşmasını engellemek için elini kaldırırken, "üs platformunu terk edersen dadıların etkinliği önemli ölçüde azalır."

"İyiyim," diye yanıtladı James, dengesiz bacaklara (ağır hasar görmüş uzuvlarını destekleyen geçici protezlerle donatılmış bacaklara) basarken, daha önce hiç kullanmadığı uzuvlara bastı. Birdenbire sanki bir başkasının eklentilerini ödünç alıyormuş gibi hissetti ve bir bakıma öyleydi de. Ne olursa olsun çıkışa doğru ilerledi. "Aldous'un odasında olduğunu doğrulayabilir misin?" Alex'e omzunun üzerinden sordu.

Alex, internette onay için arama yaparken "Öyle olduğuna inanıyorum" diye yanıtladı. Thel, James'i odadan çıkarken takip ederken aralarındaki iletişim akıllarına geldi.

"Ben de seninle geliyorum" diye ısrar etti. "Aldous, onu hatırladığın gibi değil, James. Daha önce tam bir pislikti ama şimdi sapkın. O tehlikeli. Güçlü. Psikotik. Yedeğe ihtiyacınız olacak."

"Onunla başa çıkabilirim," diye güvence verdi James ona.

"Olsa bile-"

"Ben sadece konuşmak istiyorum. Aldous, Planck platform tasarımını, Eski Zamanlayıcı ve Yapay Zeka'nın 332'ye girdiği andan benim Yapay Zeka veritabanında eski tasarımları bulduğum zamana kadar değiştirdi. Artık nedenini biliyoruz. 332'yi ziyaret etti. Şimdi soru şu: Neden? Ne yapıyordu?"

"James," diye araya girdi Alex, "rahatsız edici bir güncellemem var ."

"Nedir?" James sordu.

"Aldous'un yerini buldum ama..." Alex sözünü kesti.

"Ne var Alex?" Thel, Alex'in cümlesini tamamlayamayınca sordu.

Alex neredeyse kekeleyerek, Bunu nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum, dedi. Görünüşe göre ... hasar görmüş."

"Ne demek hasarlı?" James sordu. "Ne kadar kötü?"

Alex, Felaket bir şekilde, diye yanıtladı. "Korkarım Aldous Gibson'ın hâlâ hayatta olması pek olası değil."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı İhtiyar. Aldous'a karşı hisleri ne olursa olsun -en azından çelişkiliydi- ölümü trajikti. dönüş.

"Nedir?" Samantha sordu.

"Aldous Gibson... bizim Aldous Gibson'ımız... onun öldüğünü düşünüyorlar."

"Ne?" Paine'in yüzü buruştu, şok hızla nefrete dönüştü.

Gerçekleşmemiş intikam onu ayağa kalkmaya zorladı ve yerine getirilmemiş intikam vaadini açığa çıkaracak hiçbir yer olmadığından, enerji onun amaçsızca adım atmasına ve köpürmesine neden oldu. Kumlara tükürüp ilerlemeye devam etmeden önce, "O korkak," diye homurdandı. "Kendini öldürdü, değil mi?"

"Henüz hiçbir şey bilmiyorum, sadece... sadece beklemede kal, tamam mı?" Eski zamanlayıcı, albaya ayrıca "Derin bir nefes alın ve şu motorları soğutun" tavsiyesinde bulunmadan önce cevap verdi. Elini salladı ve Paine'e tekrar yerine oturmasını işaret etti.

Paine, kumların üzerinde öfkeyle yürümeye devam ederken, kaçınılmaz sondan önce son bir adalet kırıntısının bile reddedilmesi nedeniyle öfkesini bastıramayarak bu tavsiyeyi dikkate almadı.

Eski zaman katilin adımlarını izledi; bu arada cevapları bekliyordu. "James... Alex, Aldous'un öldüğünü doğrulayabilir mi?"

"Yoldayım, İhtiyar. Onu en kısa zamanda göreceğim," diye yanıtladı James uçarken, Purist kompleksinin beton yüzeyinin hemen üzerinde süzülerek, hangara giderken yarım düzine koridordan uçarak. "Alex, uçuş kontrollerini sana devrediyorum. Beni hemen Aldous'un bulunduğu yere götür."

James'in zihninde hızla bir harita belirdi ve onu izlemesine olanak sağladı. Alex onu hedefine doğru hızlandırırken kendi ilerlemesi.

James'in hızı üç katına çıkarken Alex, "Kontrol bende" diye onayladı. "On beş saniye sonra varacağız."

James hangardan geçerken hızlandı ve kendisinin ve yapay zekanın kullandığı petekli yapıdaki başka bir koridor dizisine girdi.

Puristler için tasarlamıştı. Aldous'un odası kompleksin en uzak köşesinde, Puristlerden uzaktaydı; bu karar James'in bilinci kapalıyken, nöbetçiyle karşılaşmasının hemen ardından yaraları iyileşirken verilmişti.

Thel aniden, sanki James'in ne düşündüğünü biliyormuş gibi, "Onu mümkün olduğu kadar izole etmek istedim," diye açıkladı. "Senden başka hiç kimse -ve belki de Eski Zamanlı- Aldous'u boyunduruk altına alma gücüne sahip değildi. Tüm insan sonrası ve android yeteneklere sahip ve hâlâ bize söylemediği şeyleri biliyor. Onu izliyorduk ama kompleksin bu kanadına hiçbir Pürist'in girmesine izin verilmiyor."

"İyi bir seçim yaptın Thel," diye güvence verdi James ona. Aslına bakılırsa, eski şefin post-insanlara, yani tüm insanlara ihanet etmesinden sonra Venüs'te istenmeyen adam olduğunu söylemek dramatik bir yetersizlik olurdu .

James'in hızı yavaşlarken Alex, "Üç saniye sonra varacağız" diye duyurdu.

Yavaşlama James'in uçuş sistemlerinin kontrolünü yeniden ele almasına izin verdi.

"Kopyala. Kontrolü yeniden ele alıyorum."

"Kopyala," diye onayladı Alex. "Kontrol sende."

James'in ayakları Aldous'un kapısının sadece birkaç metre uzağında yere değdi ama tek bir adım bile atmadan dengesiz bacaklarının üzerinde donup kaldı. "Ah hayır," diye fısıldadı.

"Ne? Nedir?" Thel, yanına inip elini onun insanlık dışı koluna koyarken sordu. Kapiya doğru baktı; hiçbir şey yanlış görünmüyordu -en azından yüzeyde- ama James'i onun bir şey - kötü bir şey - gördüğünü bilecek kadar iyi tanıyordu.

James'in vücudunun sensörleri ağır hasar görmüştü ama kapının arkasında bekleyen vahşeti tespit etmesi için gereğinden fazla sensör çalışmaya devam ediyordu. "Bunu görmemelisin," diye uyardı onu. Zihninin göz bağlantılarını aniden sonlandırmadan önce diğer binicilerinin duyması için "Hiçbiriniz bunu görmemelisiniz" diye ekledi.

"Deneme bile," diye karşı çıktı Thel, "beni koruyamazsın. Her neyse yani daha kötülerini gördüm. Hepimiz sahibiz."

James başını salladı. "Bu sefer değil, Thel," onun adına konuşan ağızlığı, amaçlanan fiziksel konuşmasını, geceleyin bir duvarın arkasından konuşan ve sevdiği birinin kulağına fısıldayan bir hayaletin sesi gibi elektrikli, tekinsiz ama yine de fark edilebilir kelimelere ve tonlara dönüştürdü. "Sana güveniyorum. Her şeyin üstesinden gelebileceğini biliyorum ama bunu halletmeni istemiyorum . Aldous'un başına gelenler... acımasızca. Lütfen bana güvenin ve geri dönün..."

"Gitmiyorum , " diye ısrar etti, kollarını kavuşturdu ve ağırlığını sağ kalçasına verdi; James'e, Aldous'un kapısının arkasında ne olduğunu görmesini engellemek istiyorsak onu fiziksel olarak uzaklaştırması gerektiğini söyleyen bir duruştu bu. Onu beklediğini bildiği psikolojik travmadan -olay gerçekleşikten sonra geri döndürülemeyecek bir travma- korumak istese de Thel geri adım atacak tipte değildi. Eğer kendisi görmek isterse, razı olmaktan başka seçeneği yoktu.

"Pekala ama bana bir iyilik yap ve diğerleriyle görsel bağlantını kes, tamam mı?"

Kabul etti ve görsel aktarımını sonlandırdı.

Yaşlı adam yutkunduydu, gözleri kendisini izleyen ve olup bitenlere verdiği tepkileri okuyan Samantha'ya kaydı.

Onu ve albayı, "Onun kamarasına girmek üzereler ama görsel bağlantıyı kestiler," diye bilgilendirdi. "Görünüşe göre...James orada bulduklarının güzel olmasını beklemiyor."

James Thel'e başını salladı. "Hazır mısın?"

Thel sakın bir nefes aldı. "Ben."

James tekrar kapıya döndü.

Yavaşça Aldous'un odasına doğru adım atmadan önce, hasarlı sensörlerinin kendisine sağladığı verileri analiz etmek için birkaç saniye daha harcadı. Thel'le ilgili olarak "Gördükleriniz... düşündüğünüz gibi değil" dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Thel, James'in koridorun sonundaki kapıya doğru yavaş ve tereddütlü yaklaşımını takip ederken sordu.

"Bir kapı görüyorsunuz" diye yanıtladı James, "ama bu sadece bir cephe."

Kapıya bir metreden az bir mesafede durdu. Aldous'u onların varlığından haberdar etmek için parmak izi sensörüne uzanmadı ya da güçlerini göstererek kapıyı açmaya çalışmadı. Bunun yerine, metal yüzeye zar zor dokunarak elini yavaşça salladı; bu yumuşak hareket, yapıdan geriye kalanların duman gibi dağılmasına neden oldu; hemen ardından Aldous'un odasının duvarları geldi, hepsi sessizce olağanüstü derecede ince bir toza dönüştü.

Thel manzarayı gördü ama onun inanılmaz kararlılığı bile bu manzara karşısında sarsıldı. Sanki oda bir rüyadan başka bir şey değildi; James elini hafif bir hareketle silerek onları bu durumdan uyandırmıştı.

Her şey kara tahtadaki yanlış bir denklem gibi, geride tozdan başka bir şey kalmıyor.

"Ne? Nasıl olabilir?" diye sordu ona, tozun yere çarptıktan sonra yavaş yavaş kabarıp tüm odayı kaplayıp arkalarındaki koridora akıldan çıkmayacak şekilde esmelerine hayret ederek.

Thel'in eli burnunu ve ağzını kapatırken James, "Sadece birkaç mikron kalınlığındaydı" diye yanıtladı çünkü odanın dış kabuğunun kalıntıları nefes almayı zorlaştırıyordu. "Bu ince bir parçacık," dedi ve onu uyardı, "Nan'lar neden olduğu her türlü hasarla ilgilenenler ama yine de onu ciğerlerinize çok fazla çekmemeye çalışın; bu hiç hoş değil."

"Neler oluyor?" elini hızla ağzından ve burnundan çekerken sormayı başardı. Boğucu bulut konuşma yeteneğini geçici olarak durdurmadan önce onu yeniden sıktı.

James bulutun içine doğru adım atıp yalnızca kendisinin görebileceği bir şeye odaklanırken onu duymuyor gibiydi. Gözlerini kısarak tozların arasından baktı ve o tamamen ortadan kaybolmadan önce onu takip etti. Eskiden Aldous'un odasının girişi olan eşiği aştığında, dağılan toz onun görebilmesine yetecek kadar yere çökmüştü.

Felaket kendini gösterdi. "Ah hayır," diye fısıldadı.

"Tel!" Yaşlı adam aniden aralarındaki işitsel bağlantı üzerinden seslendi. "Nedir? Ne görüyorsun? Zihin gözünü aç!"

James omzunun üzerinden Thel'e baktı. Şaşkına dönmüştü. "Eğer Thel'i istiyorsan görmesine izin verebilirsin. Sadece o, tamam mı?" Sonra yavaşça geriye dönüp katliama baktı. "Diğerlerinin bunu görmesini istemiyorum. Bu herkesin katlanması gerekenden çok daha fazlası."

"Tamam," diye yanıtladı ve bu mide bulandırıcı manzaranın, arkadaşlarını iyi bir sebep olmadan maruz bırakamayacak kadar fazla olduğunu kabul etti. Eski Zaman'la bağlantısını yeniden kurarken ağzını ve burnunu kapatırken hâlâ rahatsız edici tozun arasından gözlerini kısmak zorunda kalıyordu.

"Gördün mü, ihtiyar?"

"Bir görselim var," diye doğruladı ama Thel gözlerini açık tutmaya çalışırken yalnızca bej renkli toz bulutunu görebiliyordu, "ama ne olduğumdan emin değilim

Aniden konuşmayı bıraktı ve Thel yavaşça ona yaklaşırken yerde karanlık bir şekil oluşurken yavaşça ayağa kalktı.

Onun bakış açısı netleştiğinde, "Tanrım," diye fısıldadı.
toz, ayaklarının dibindeki vahşeti ortaya çıkaracak kadar çökmüştü. "İsa. Oh hayır."

"Nedir?" Samantha o da ayağa kalkıp onlara katılırken sordu.
İhtiyar ve Paine kumsalda donmuş halde duruyorlardı.

"Ne? Ne görüyorsun? Hayatta mı?" Paine sordu.

İhtiyar, gözünü zihnindeki kabustan ayırmadan önce bir anlığına gözlerini yumdu. Yüzünün rengi solmaya devam ederken gözleri onlarla buluştu. Cevabını söylemeyi başardığında bembeyazdı, "Umarım onun iyiliği için öyle değildir."

Bir zamanlar Aldous Gibson olan küçük android yığını, kavrulmuş siyah zemin üzerinde kalın bir toz tabakasının altında acı içinde kıvrılırken, dehşet Thel'in bakış açısında ortaya çıkmaya devam etti. Kabuk hâlâ bir zamanlar muhteşem bir yangının sönmekte olan son közleri gibi kırmızı parlıyordu, ancak odadaki yıkımdan kaynaklanan duman, Old-timer veya Thel'in, hepsinin ne istediğini anlayacak kadar net bir görüş elde etmesine yetecek kadar solmamıştı. bilmek.

Sevgili Tanrım... o yaşıyor olabilir mi? Eski zaman kendi kendine düşündü.

"Doktor," diye başladı Paine, sibernetik işaret parmağını gözlerinin üzerinde ileri geri sallayarak, "tüm bu orada olup bitenleri görüp duyabildiğin ve bizim yapamadığımız, yapamayacağımız bir şey. Bizi bağlamanız gerekiyor.

Samantha, Paine'in teklifini duyunca hafifçe canlandı; Old-timer'a dönüp "Bunu yapabilir misin?" diye sordu. Sırf olasılık bile heyecan vericiydi; Paine gibi o da artık peşinden gidememekten keyif almıyordu. "Sistemlerin uyumlu olmadığını sanıyordum?"

"Eh," diye yanıtladı İhtiyar bir filizi açıp kabul ederken, "bazı benzersiz yeteneklerim var." Gözleri Paine'e gitti. "Eşimin android beyninin Brock bölgesinde bazı değişiklikler yaptım; Alex bana bu konuda yardımcı oldu. Bunu sizin için yapabilirdim çocuklar, ama..." dalını bir anlığına sallarken cümlesinin havada kalmasına izin verdi ve omuz silkerek sözlerini bitirirken yüzünü buruşturdu, "...biraz...istilacı."

Paine dik dururken, "Beyin ameliyatı," diye homurdandı. "Hı."

"Biraz," diye kabul etti Old-timer.

"Acıtır mı?" Samantha anlaşılır bir şekilde endişeyle sordu ama küçümseyici değildi; Craig'e güveniyordu.

"İlk delik, evet," diye itiraf etti Old-timer ona, "ama bu bir arı sokması gibi; en azından Daniella öyle söyledi. Aslında içeri giren şey, insan saçının kalınlığının sadece kesirleri kadar olan birkaç yüz ipliktir; örümceğin ipeğini düşünün, ama çok daha incedir. Bundan sonra iplikler işlerini yapar,

onların bağlantılarını kurun, böylece zihin gözünü kullanıp dinleyebileceksiniz."

Samantha ve Paine birbirlerine baktılar. Samantha omuz silkti. "Ne kaybetmemiz mi gerekiyor? Zaten dünyanın sonu geliyor."

Paine başını salladı. "Tamam, Doktor," diye onayladı, şapkasını çıkardı, öne doğru eğildi ve kafatasını İhtiyar'a uzattı. "Beni de sayın."

Purist kompleksine döndüğünde James katliama yaklaştı ve o şeyin üzerine diz çöktü, dumanı dağıtmak için kolunu salladı - kendisinin dağıtmasına gerek yoktu - zaten sensörleriyle dumanın arkasını görebiliyordu. Bu Thel ve Old-timer içindi; tanık olmakta ısrar ettikleri katliamı görebilmeleri için; hoşuna giden bir hareket değildi. James onları bu görüntüden koruyabilmeyi diledi -tüm acıları ortadan kaldıracabilmeyi diledi; bu, yükleri kendisinin omuzlaması, onları tüm bunlardan korumak anlamına gelse bile- ama bu onun vereceği bir karar değildi.

Duman biraz hafiflediğinde, Thel ve Old-timer nihayet görmek istedikleri dehşeti gördüler: bir adamın yüzünde donmuş çarpık, acı dolu ifade... ama bundan başka pek bir şey olmadı. Bir android omurgası kısmen sağlamdı, ancak Aldous Gibson'ın sırtının orta noktasından daha ilerisine ulaşmıyordu. Eski şefin kolları, bacakları ve göğüs kemiğinin altındaki her şey parçalanmıştı . Bir zamanlar Aldous'un android uzantılarını oluşturan moleküller uçup gidiyor, yakın zamanda odanın duvarlarını oluşturan enkaz bulutundaki parçacıklarla karışıyordu.

Aldous'un yüzündeki ifade, James'in tanıdığı bir ifadeydi; yalnızca istemsizce ulaşılabilen bir ıstırap ifadesi. James yakın zamanda bu tür bir acı hakkında bir şeyler öğrenmişti ve empatiyle dolu olarak elini nazikçe eski şefin göğsüne koydu. "Aldous mu?" yavaşça sordu: "Konuşabiliyor musun?"

Korkunç bir gösteriyle, Aldous'un gözleri aniden açıldı; Aldous'un katıksız iradesiyle kısa süreliğine bunu yapmak zorunda kaldıktan sonra tekrar kenetlendiler, bu onun dayanamayacağı kadar büyük bir ıstıraptı. Bir dakika sonra Aldous başarılı bir şekilde konuşmakta zorlandı; sesi hâlâ heyecanlıydı, hasarlıydı ama aynı zamanda farkedilebiliyordu; acı da bu seste hissedilebiliyordu. "Keats. Sen olduğunu?"

"Benim, Şef," diye onayladı James yumuşak, sepmatik bir ses tonuyla.

"Vay be," diye fısıldamadan önce Aldous'un gözleri kısa bir süreliğine tekrar açıldı. "James. Berbat görünüyorsun."

"Heh," James kıkırdadı ve kabul ederken başını salladı, "Evet, öyle."

Aldous, başka bir acı dalgası onu kesmeden önce, "Üzgünüm, dayanamadım," diye espri yapmayı başardı.

"Artık konuşmaya çalışmayın Şef. Seni buradan çıkaracağız. Sadece olduğun kadar hareketsiz kal..."

Aldous şok edici, umutsuz bir tavırla, "Beni kurtarmanı istemiyorum, Keats," diye vurguladı. "Beni öldürmeni istiyorum. Beni sefaletten çıkar."

"Böyle konuşma Şef."

Aldous, "Beni bir düşünceyle bu acıdan kurtarabilirsin, James," diye yalvardı, sızlanarak, "Yapabileceğini biliyorum. Sadece düşün. Beni ez. Çabuk bitirin, özgür olacağım" diye yalvardı. Gözlerini tekrar zorla açarak ekledi: "Keats...James... Geçmişte anlaşmazlığa düştüğümüzü biliyorum ama senin onurunu hiçbir zaman sorgulamadım. Lütfen. Lütfen şimdi merhametli olanı yapın. Bana bu son iyiliği bahşet; hak etmediğimi düşünsen bile, haysiyetimden geriye kalanları koru... bunun üstesinden gel. Lütfen."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum," diye fısıldadı İhtiyar, "ama Aldous haklı."

Old-timer konuşurken Paine yeniden karşısındaki kütüğe oturdu ve bunu yaparken eliyle kafa derisini ovuşturdu.

"Onu böyle bir durumda hayatta tutmaya hakkımız yok," diye devam etti Old-timer, sesi sempati ve pişmanlık içinde boğulmuştu. "James, onu sefaletinden kurtarmalısın."

James, hem Old-timer hem de Aldous'a, "Bu tartışmayı yapmayacağız," diye ileri sürdü ve bu fikri bir an bile düşünmeden reddetti.

Samantha kumda İhtiyar'ın önünde durdu, onunla göz göze geldi ve sonra diz çökerek Paine'in yaptığı gibi kafa derisini sundu.

İhtiyar'ın vücudundan yeni bir dal ortaya çıktı.

Old-timer, James'i yumuşak bir ses tonuyla "Yapılacak doğru şey bu," diye teşvik etti ve James'in mantıklı, etik olanı yapmayı anlaşılır, düşünmeden ve duygusal olarak reddetmesi olduğuna inandığı şeyi kırmayı umuyordu.

Dal, Samantha'nın kafa derisine saplandı.

James , "Onlar benim güçlerim, senin değil Craig," diye iddia etti.

İhtiyarın nefesi bir anlığına durdu. Çarpıcı bir azarlamaydı bu; James daha önce ondan hiç kendi adıyla bahsetmemişti. Kelime seçimi tam olarak yapmak istediği şeyi yaptı; James'in otoritesini, James'in daha önce Old-timer'a karşı yapmaya hiç ihtiyaç duymadığı bir şekilde öne sürdü.

James, "Bu konuyu bir daha açma," diye ekledi. "İçtenlikle söyledim."

Samantha dişlerinin arasından, "Bu beklediğimden biraz daha sertti," dedi.

İhtiyarın dikkati aniden ona döndü. Alt dudağı hafifçe gerildi ve hafifçe omzuna hafifçe vurmadan önce yarı yüz buruşturma, yarı somurtma şeklini aldı. "Üzgünüm. Sert eğlenceli değil. Onun için güven verici bir gülümsemeye zorladı.

James, Alex'e geçti. "Alex, Aldous'un yaraları buradaki patlamanın ısıyla kaynaklanmış gibi görünüyor. Durumu gerçekten kötü ama durumu stabil. Bizim ihtiyacımız-"

" Beni öldüremezsin , Keats," diye aniden öfkelenildi Aldous, gözleri açıldığında acı yüzünü giderek kötüleşen, korkunç bir ifadeye dönüştürdü ve arkalarındaki öfkeli karanlığı açığa çıkardı. "Bunu yapmamayı seçtiğin için yaptığını düşünüyorsun , " diye homurdandı, dudaklarından tükürükler saçarak, "Beni öldürmemeyi doğuştan gelen iyiliğin yüzünden seçtiğini düşünüyorsun, değil mi ? Hayatımı almaktan seni alıkoyan şey senin ahlaki kuralların , değil mi? Ama gerçek şu ki beni öldüremezsin Keats, çünkü o sana izin vermiyor!"

"BT?" Thel, Aldous'un tuhaf kelime seçimine odaklandı. "Sen nesin Aldous'tan mı bahsediyorsun? V-SINN?"

"Tanrı karşıtı," diye doğruladı Aldous, acı dolu sesi esrarengiz derecede tiz, elektrikli bir fısıltıya dönüştü. "Her şeye kadir. Her yerde mevcuttur.

James beni öldüremez çünkü ölmemi istemiyor." Derin, kederli, acı dolu bir iç çekti. "Ve kendimi öldürmeyi beceremiyorum.

Ben onun kölesiyim. Benimle işim bitmeden önce gerçekleştirmem gereken son bir görevim var ve henüz onu gerçekleştirmedim. Gözlerini tekrar kapattı, duraklarken onları sınıksız sıkı, gözlerini tekrar açmadan önce nefes almaya ihtiyacı vardı ve şu sonuca vardı:

"Görüyorsun ya Keats, gerçek bir tanrının korumasına sahibim . Onun emrini yerine getirene kadar gerçekten ölümsüzüm."

Thel, James'e ciddi bir tavırla, "Acı çekiyor," dedi. "Aklını kaybetmiş."

"Hepimiz öyleyiz," diye karşılık verdi Aldous, bir sonraki kavurucu dalga onu geçici olarak susturmadan ve acı verici bir nefes daha almak için çabalamadan önce, hızlı bir çılgılık, elektronik konuşma patlamasıyla karşılık verdi. Şöyle devam etti: "Hiçbirimiz V-SINN'in iplerini kesemeyiz. Hepimiz onun kuklasıyız; hepimiz onun kontrolü altındayız. İsteddiği sonu elde edene kadar sadece üzerimize düşeni yapıyoruz." Umutsuz gözleri Thel'den ayrılıp James'e kilitlendi. "Ve sen... en çok da sen, Keats. Sen yıldızsın. Ödül sensin. Her zaman öyleydin. Her zaman."

James sessiz kaldı, eski şefin sözlerinin muazzamlığını işlerken başı hafifçe yana eğildi. Zihni diğer insanlarınkinden çok daha hızlı çalışabiliyor, başka kimsenin hesaplayamayacağı değişkenleri tartabiliyor ve geçmişteki, şimdiki ve varsayımsal olaylardaki başka kimsenin muhtemelen anlayamadığı kalıpları görebiliyordu. Böylece cevap -doğru cevap- birdenbire kendini gösterdi.

Hayır, diye düşündü kendi kendine.

Bu onun için çok korkunçtu ve bunu kabul edemeyecek kadar aşağılıktı. sadece şefin sözleri.

Daha fazla kanıt olduğuna kendi içinde karar verdi. Başka bir açıklama olması lazım.

Korkunç gerçeğin farkına vararak gözlerini kırıştırdı ve dikkatini daha acil bir meseleye yeniden odakladı: Aldous'un hayatını kurtarmak. James, avucunu eski şefin alnına koyarken sessizce, "Dinlenmeye ihtiyacın var, Şef," diye tavsiyede bulundu.

"Dinlenemiyorum," diye cevap verdi Aldous, teslimiyetle, umutsuz bir tavırla. Başka bir acı dalgası ona çarptı ve göz kapaklarını tekrar birbirine kenetledi, tüm gücüyle dişlerini sıkarken onları sertçe sıktı. Ancak bu kadar amansız ve yoğun bir acıya ancak belli bir süre dayanılabilirdi; bir kaçışa ihtiyacı vardı. Bu, içinde boğulduğu acı veren umutsuzluğun derin kuyusunun altından salıverilen, acı veren bir çılgılık şeklinde geldi.

"Ah canım," diye fısıldadı İhtiyar, Samantha anlayışlı bir elini onun koluna koyduğunda kaşları çatılmıştı. Gelişmekte olan olaylarla yeniden ilgilenmeye yetecek kadar kendini topladı. "James, 332'nin isteği üzerine

Hayatta kalanlar, yayınıma bağlanabilmeleri için üzerlerinde bazı değişiklikler yaptım. Eğer sizin için sorun değilse, şimdi onları yamamak istiyorum."

James şüpheliydi. "Bu senin kararın, Eski zaman," diye çoklu görev yaparken onların iletişimine razı oldu. "Yine de bunu görmelerine gerek olduğunu düşünmüyorum. Karar verme işini size bırakıyorum."

"Bu işi onlara bırakıyorum," İhtiyar, okyanus havasından -şimdiye kadar soluduğu tüm havalardan daha temiz- derin, düzenli bir nefes alırken başını salladı ve güçlkle ilerlemeden önce plajın kusursuz beyaz kumları üzerinde dönerken bunun üzerine arkadaşlarına geri döndü. "İkinizi de bağlayabilirim ama bu kısmı görmesiniz muhtemelen daha iyi olur."

Paine'in sakin, soğuk sesi, "Her ne ise," diye yanıtladı, "Samantha ve ben daha kötüsünü gördüm. Çok daha kötü."

Yaşlı adam Sam'e baktı. Paine'in değerlendirmesini onaylayacak kadar uzun bir süre kafa derisini ovuşturmayı bıraktı; bunu başını sallayarak değil, silinmiş evrenlerinden ortak kovulmalarının travmalarını gizlemeye çalışan bir ifadeyle yaptı. Hiç şüphe yoktu; daha kötülerini de görmüşlerdi .

Yaşlı adam içini çekti. "Tamam o zaman. Eğer hazırsan?"

"Ben hazırım," diye onayladı Paine, kafa derisini ovmaya devam eden, bir gözü nabız gibi atan baş ağrısından dolayı kapalı, diğeri ise irkilmiş ama Paine'inkiyle buluşacak kadar açık olan Samantha'ya bakmadan önce. "Peki ya sen? Ağrı yeterince dindi mi?

"Hayır," diye yanıtladı, zar zor açık olan tek gözünün yanında kumların üzerinde ayağa kalkmış olan İhtiyar'ı görmeye hareket etmesinden önce, "ama yine de beni bağla."

"Attagırl," diye yanıtladı Paine, şaşırmamıştı ama yine de etkilenmişti.

Eski zamanlayıcı onları yamaladı.

Aldous'un gözleri birdenbire öfkesini bir an daha bastıramayacak durumdayken, onları takip etmeye başladılar: "Dinlenemiyorum, seni orospu çocuğu! Önemli olan bu! Önemli olan bu!"

Yaşlı adam ve Samantha şok içinde baktılar.

"Nasıl-nasıl hala hayatta?" Samantha fısıldadı.

"Zor," diye yanıtladı Old-timer başını iki yana sallarken, ifadesi Aldous'un yaralarının acımasızlığından duyduğu öfkeyi ve eski şefin içinde bulunduğu zor duruma duyduğu acıyı eşit oranda ele veriyordu.

Sam, Old-timer'ın empatisini gördü ve yakın zamanda kaybettiği kocasına -en azından yakın zamanda kendi bakış açısına göre- çok benzeyen görünen, ses çıkaran ve davranan adama kollarını sarmak istedi. Kendini tuttu.

Bunun yerine elini bir kez daha onun önkolunun üzerine koydu. O Craig değil, en azından senin Craig'in değil, diye düşündü kendi kendine.

Kaybının hatırlatılması dudaklarını kaşlarını çattı ve bunu yüz buruşturmayla bastırmaya çalışırken Paine'in de onu takip ettiğini görmek için hafifçe döndü; Craig'in aksine Paine'in yüzü taş gibi hareketsizdi; aslında albay, Aldous'un içinde bulunduğu umutsuz, acınası ve trajik durumdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Adamın kendisini insanlığından tamamen ayırma yeteneğindeki bir şeyler Sam'in tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Bu sırada Thel'in şoku Old-timer ve Sam'inkini yansıtıyordu.

James için öyle değil. Artık gözlerinin ardındaki şey şok değildi; akıl, epistemoloji, yaratıcılık, hesaplama, yaratıcılık, empati, hafıza, çapraz referans verme, hipotezini iki kez üçlü kontrol etme ve ilk amacını yakaladığı konusunda giderek daha fazla ikna olmaydı . oyun tahtasına bir bakış. Aslında V-SINN'in onlar için tasarladığı oyundaki rolünün ne olacağını nihayet görmeye başlıyordu ve şimdi hepsini oynamaya zorluyordu.

"Teslim olsam bile, bunun bir önemi yok," diye sızlandı Aldous kederli ve umutsuzca, konuşurken hasarlı sesi çatırdıyordu. "Teslim olmamı istemiyor. Sadece rolümü oynamamı istiyor. Allah özgür irade verir. V-SINN bunu yapmaz. Ve bu benim gerçek, mevcut ve kötü Tanrımız olan Tanrı'ya meydan okumaya çalışmamın cezasıdır ."

Thel aniden fısıltıyla, "Kendini öldürmeye çalıştı," diye fark etti; Sahneyi yeniden incelerken başını çevirdi. "Aldous'un odasının içi buharlaştı, ama Aldous'un başını ve omuzlarını koruyacak bir tür güç alanının mevcut olması gerekiyordu..."

James, "Aynı zamanda patlamanın odanın sınırlarından kaçmasını engellerken" diye onayladı.

Thel, olay karşısında hayrete düşerek başını salladı. "Patlama... neredeyse hayal edilemeyecek kadar güçlüydü... ama yine de ses yoktu."

"Ya da tespit edilebilir titreşim," diye ekledi James, "ve kompleksin tamamına yerleştirilmiş olağanüstü derecede hassas sensörler var. Patlama güç alanı içinde mükemmel bir şekilde kontrol altına alındı."

"Gerçekten de Keats," diye araya girdi Aldous, zayıf bir şekilde söylemeyi başarak, " uygulanması tanrı düzeyinde bir hassasiyet gerektiren bir saldırı."

Thel, eşinin yüzünü ipuçları için inceleyerek izlerken sessiz kaldı - eskiden onun içini görebiliyordu - onu bir kitap gibi okuyabiliyordu - ama şimdi, yüz protezlerine ek olarak, insanüstü zihinsel yetileri de silinmiş gibi görünüyordu. bir zamanlar farkedilebilen poker geçmişini anlatır.

Bazen çok insani düşünceler ve duygular açık kalıyordu, ancak James'in grubun geri kalanının ve türün geri kalanının artık anlayamadığı bir seviyede oynadığı açıktı.

Aldous Gibson dışındaki türlerin geri kalanı .

"Anladın mı Keats?" Aldous, James'e retorik bir tavırla sordu. "Sen Tanrı'ya karşı çıkılamaz. Sen bile. Özellikle sen değil."

O ne biliyor? Thel, Aldous'un gözlerini incelerken kendi kendine düşündü; hâlâ James'e ölümcül bir bakış içindeydi ve hiçbir iyi şeyle, hiçbir umutla dolu değildi. Öfke, acı, pişmanlık, kayıp... Onu neye dönüştürmüş olabilir... geriye kalan kısmi gövdeye baktı, son kesik hâlâ kırmızı parlıyordu ve yanmaya devam ediyordu.

"Bize bir güncelleme verebilir misiniz?" Rich'in sesi birdenbire Thel'in aklına geldi ve onu kendi şok dolu sersemliğinden kurtarmak için ihtiyaç duyduğu kancayı sağladı.

Ayağa kalktı, James ve Aldous'tan uzaklaştı ve koridorda adım attıktan sonra fısıltıyla cevap verdi: "Aldous kötü yaralandı. Korkunç derecede yanlış giden bir intihar girişimi gibi görünüyor. Odayı paramparça etti - tahminimce bir şekilde hayatta kalma şansını riske atmak istemedi - neredeyse hiçbir şey kalmadı - ama bir şekilde hayatta kalmayı başardı .

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Rich, sesi hızla yükselmeden önce. yoğun aciliyet. "Tanrım, Thel, orada onun yanında bir asimilatör var mı?"

Thel, " Onda hiçbir şey yok" diye yanıtladı. "Yani hiçbir şey. Toz, ben tahmin etmek. Geri kalanların hepsi gitti. Neden?"

Rich, derin bir nefes almadan önce, "Thel," diye söze başladı, "Aldous'un karısı, o android asimilatörlerinden birinde saklanıyordu. Aldous onu yanında taşıyordu . Onu her zaman yanında tutuyordu. Eğer odadaki her şeyi havaya uçurursa —"

"Aman Tanrım," diye içini çekti İhtiyar, Rich'in Thel'e anlatmaya çalıştığı şeyin trajik sonuçlarını hemen anladı. "Sam."

"Ne?" Samantha, elini adamın ön kolundan çekerek cevap verdi.

bu yüzden onun adını aniden, kederli bir şekilde söylemesi karşısında şaşkına dönmüştü.

İhtiyar, kendisinden sadece bir metre ötede oturan, deseni sonsuza kadar silinen kadınla aynı çehreyi paylaşan ve yanıt olarak tek bir kelime bile edemeyen kadına baktı.

Sana her şeyi açıklamak istiyorum Sam, diye düşündü kendi kendine, ama nasıl yapabilirim? Bu çok tuhaf, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar saçma. Tek bir şeyi biliyordu: trajediye eşdeğer hiçbir kelime yoktu.

Bu yüzden pişmanlıkla başını salladı, topukları üzerinde döndü ve Samantha ile Paine'i alaycı ifadeler arasında bırakarak birkaç metre boyunca dalgalara doğru yürüdü.

İhtiyar gelgitin dibinde durdu ve yıldızlara baktı. Çiftlik evini ve bir daha asla göremeyeceği gökyüzünün manzarasını düşündü.

Benden almayı bitirmedin, değil mi? Kendi kendine düşündü. Ne kadar acı yeterlidir? Bu bitmeden benden ne almanız gerekiyor?

Kime sorduğundan ya da kime dua ettiğinden emin değildi? Tanrıyla mı konuşuyordu? Yoksa Aldous'un anti-tanrısı mıydı? Peki bu ayrım önemli miydi? Sonuçta çaresizdi; çaresizdi ve merhamet için yalvarıyordu.

"Alex," James, Aldous'tan geriye kalanlara verdiği hasara ilişkin ayrıntılı taramaları incelerken zihin göz bağlantısıyla başladı, "Sanırım Aldous'un gücünü geçici olarak devre dışı bırakmak için uygulanabilir bir planım var. Onu sana getireceğiz. Size şemaları gönderiyorum. Lütfen onarımlara hemen başlamaya hazırlanın, tamam mı?"

Alex, "Elbette," diye onayladı.

"Sam," diye sızlandı Aldous kendi kendine. "Aman Tanrım. HAYIR."

"Az önce dedi mi...?" Samantha avucunu göğsüne koyarak sormaya başladı; bu fikrin belirsizliği ve saçmalığı, soruyu ılık okyanus rüzgarlarıyla birlikte uçup gitmesine neden oldu.

James yavaşça, "Şimdi seni kapatacağım, Aldous," diye fısıldadı.

Aldous başını salladı ve merhametle bilincini kaybetmeden hemen önce bir kez daha fısıldadı: "Sam."

Yaşlı adam gözlerini sımsıkı kapattı ve fısıldadı, "Lanet olsun."

Samantha'nın adının ikinci nakaratını duymamış olması imkânsızdı.

Yaşlı adam gözlerini açtı ve ona dönerek şöyle düşündü: Bu... tuhaf olacak.

"Kimden bahsediyordu?" Samantha, Old-timer'a sordu. Kollarını gergin bir şekilde çaprazladı ve ellerini yumruk haline getirdi. "Sam kim?"

James, özel bir mesaj aracılığıyla, "Bu ayrıntıyı kendine saklamak isteyebilirsin, Eski Zamanlı" diye uyardı. "Yine söylüyorum bu sizin kararınız ama onun için psikolojik travmayı tetiklemenin herhangi bir faydasını görmüyorum."

Paine, James'in mesajını okurken, bunun sonucunda cevap vermekte tereddüt eden İhtiyar'ın gözlerindeki titremeyi fark etti. "Süpermeninizin bu konuda bir katkısı var mı, Doktor?" doğru çıkarım yaptı.

İhtiyarın gözleri Paine'e kaydı ve ardından suçluluk duygusuyla Samantha'ya döndü.

Bekledi; savunmasızdı.

Onu incitmeye devam edemem, dedi İhtiyar kendi kendine. Kararını verdi.

"Ah, Aldous'un yanında bir kopyalayıcı vardı; üzerinde kayıtlı bir model olduğunu yeni öğrendik."

Sam beklemeye devam etti; İhtiyar, omuzlarının hafifçe kamburlaşmasından, yaklaştığını hissettiği acıya karşı kendisini zaten korumaya çalıştığını görebiliyordu.

Old-timer her iki arkadaşına da "Bu karısının modeliydi" diye bilgi verdi. "Onu bir android olarak geri getirmeyi planlamış olmalı ama... hiç şansı olmadı. İnşaatçı yok edildiğinde ... "

"Korkağın yolunu tuttu," diye homurdandı Paine, "ve Uyuyan Güzel'i de yanında götürmeye karar verdi - onun rızasıyla Cehenneme."

Yaşlı adam nefes verdi ve omuzlarının düşmesine izin verdi. Bunu tam olarak aynı şekilde tanımlayamazdı ama yine de başını salladı.

"Temel olarak. Evet."

"Ya Sam?" Samantha sordu, stresten dolayı ses telleri açıkça gerilmişti. "Bu..." bir an duraksadı, saçma sorusunu bitirmeden kuru dudaklarını yaladı, "ben miyim? Ben bu evrenden miyim?"

Yaşlı adam onu izliyordu, zaten haberlerden dolayı acı çekiyordu; sadece kararlılığını bir kez daha teyit etti. Artık acı yok; benden kaynaklanmıyor. Yeterli.

"Hayır," Old-timer gülümseyerek başını salladı. "Hayır, sen değilsin. O sen değildin."

İçini çekti, bunu yaparken omuzları gevşedi, rahatlamanın kendisini sarmasına izin verirken gözleri kapandı. Sonra onları açtı, yuttu ve onay istedi. "Eminsin?"

Gözleri tam olarak aynı frekansı bulamasa da ihtiyarın gülümsemesi kaldı. "Onunla tanıştım; sen olsaydın bilirdim."

Samantha bunu duyunca gülümsedi, sonra başını salladı ve kütüğün üzerindeki yerine geri çekilip tekrar oturmasına izin verdi.

"Bu... ah, çok şükür. Özür dilerim, bunun mümkün olabileceğini düşündüğüm için bile utaniyorum ama tüm bunlara rağmen—"

"Özür dileme," diye yanıtladı İhtiyar, elini sallayarak. "Bu bir makul sonuç."

Paine'in aniden "Gerçekten mantıklı," diye tekrarlaması hem Sam'in hem de Old-timer'in ona dönmesine neden oldu. Gözleri Old-timer'a kilitlenmişti; her zamanki gibi onu inceliyordu.

Eski zamanlayıcının hiçbir yanıtı yoktu.

Paine aniden yan yan sırttı ve omuz silkip Sam'e dönerek şunu söyledi: "Ama doktor bilirdi; onunla tanıştı. Yani... sadece bir tesadüf sanırım!"

Sam gülümsedi, kütüğün üzerinde biraz sallanırken kolları vücudunu kucakladı ve kumdaki çizmelerine baktı. "Evet."

Eski zaman onu izledi; dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi; zamanla gözleri uyuştı .

Ancak simetri uzun sürmedi çünkü yan tarafında bir ağırlık hissetti: Paine'in inceleyen gözleri. Kararmış bir ruha açılan acımasız pencerelerle, bilenlerle, yargılayanlarla yüzleşmek için döndü; Eğer o gözler konuşabilseydi, İhtiyar onların ne diyeceğini tam olarak biliyordu:

Yalancı.

Bu arada, Purist kompleksinde Thel ve James, Aldous Gibson'ın kalıntılarıyla birlikte uçtular ve James'in sedye görevi görmesi için oluşturduğu yerçekimi alanına yaslandılar. Üçlü, koridorlar ağından geçerek henüz var olmayan bir laboratuvara doğru kolektif bir şekilde ilerlerken korkunç bir vizyon oluşturdu; Alex onu hızla inşa ediyordu.

Aslına bakılırsa Alex, yalnızca birkaç dakika önce malzeme odası olan bir yeri ikinci bir onarım laboratuvarına dönüştürme sürecinin çoktan içindeydi.

James'in kendi onarımlarının yapıldığı oda. Yapay zekanın soyundan gelen kişi, James ve Alex'in yukarıda bahsedilen öncüllerinin Purist anabilgisayarında arşivlediği tarihsel kayıtları hızlı bir şekilde taradı, ihtiyaç duyacağını düşündüğü ekipmanı buldu ve ardından öğeleri gerçek dünyada kopyaladı. Nan sisleri , sanki Aldous'u tedavi etmek için gerekli aletler başından beri sisin içinde saklıymış gibi, her bir maddenin içlerinde cisimleşmesine neden oldu.

James ve Thel laboratuvara yaklaşırken Rich, Djanet, Daniella, Alejandra ve Vali Patrick, hasarlı ama yine de insanüstü liderlerinin yolunu kesti. James, Aldous Gibson'dan geriye ne kadar az şey kaldığını görünce kafa karışıklığını, ardından dehşeti, hemen ardından da paniği okudu. "Aman Tanrım," Vali Patrick fısıldadı.

"Nasıl yaşıyor?" Djanet onu takip etti; sesi hem şaşkınlık hem de tiksinti doluydu.

Gerçekten de, James'in yüzlerinde kaydettiği sayısız duygu vardı; insanüstü duyularıyla, başkalarının duygularını okuma yeteneğinin artık Alejandra'nın empatik yeteneklerini bile geride bıraktığına inanacak kadar tecrübeli hale geliyordu. Alejandra'ya göre yetenekleri, gözbebeği genişlemesi, kızaran cilt tonları, yüzdeki küçük seğirmeler vb. ile ilgili bilinçaltı gözlemlerinden kaynaklanıyordu; bunlar daha sonra bilinçli, yönlendirilmiş düşüncesi tarafından yorumlanacak ve bunlarla ilişkilendirilecek bir 'his'e katkıda bulunuyordu. Onun içgörülerine kimin ihtiyacı vardı? Yetenekleri olağanüstüydü, özellikle de gelişmemiş bir Purist için. Bunun tersine, James'in yetenekleri, vücudunun trilyonlarca yükseltilmiş sensör dizisinin, başka bir kişinin fiziksel ifadelerinin gözlemlenebilir her işaretini tanıma yeteneğinin ve gelişmiş beyninin bunları trilyonlarca vücut dili örneğiyle çapraz referanslama konusundaki olağanüstü yeteneğinin sonucuydu. Gemideki tarihsel kayıtlarda tespit ve daha fazlasını yapıyor, bunları işliyor ve etrafındaki diğer kişilerin ne hissettiğini neredeyse kesin bir şekilde belirliyor. Bu gelişmenin bir sonucu olarak, arkadaşlarının her şeyden çok ne istediğini biliyordu: güvence ve umut; James'in gözlerinin önünde gelişen korkunç olayların ardındaki anlamı anladığına dair güvence ve bunu yalnızca yorumlayamayacağına dair umut. onlar için, ama aynı zamanda yorumun şu anda göremedikleri bir umut ışığını da içereceğini.

Umutlarının gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinden emin değildi.

Thel derme çatma laboratuvar/tamir odasının kapısını açıp James'in Aldous'a rehberlik etmesine izin verirken, "Bunu görmeyi istemedim," diye tekrarladı onlara.

içeride ve ekibin geri kalanı onu takip ediyor.

Rich, kafaya, beyin sapına ve post-insan topluluğunun eski liderinden geriye kalan çok az şeye ilk kez net bir şekilde baktığında, "Tanrım," diye korkuyla sindi. "Ne oldu?"

"Hiçbirimiz fark etmeden kendini nasıl bu şekilde parçalayabildi?"

Djanet, Rich'in yanına yerleşirken sordu; bu yakınlık ikisini de dengede tutuyordu. "Şok dalgası yoktu, hatta gürültü bile yoktu."

James, "Aldous kalibresinde bir dahinin, elindekilerle patlama yaratması için benim listeleyebileceğimden daha fazla yol var," diye yanıtladı James, android metal yığının ve kavrulmuş devreleri bir THUD ile orta masaya koyarken; Alex hızla onu yerine bağladı. Aldous'u kurtarmak için gereken karmaşık mekanizma gözlerinin önünde oluşmaya devam ediyordu; mekanik kolları bir araya getiren nanların sisleri, tavandaki henüz oluşturulmamakta olan bir aparattan aşağı iniyor, ilerideki önemli onarım işine başlamaya neredeyse hazır dılar. "Bunu nasıl fark etmediğimize gelince ," James, Alex'e daha fazla analiz sağlamak için Aldous'un yaralarını taramaya devam ederken soruyu düşünmek için durakladı, "Henüz spekülasyon yapmak istemiyorum."

Robot gövdesi odanın içinde hızlı ve hassas bir şekilde hareket ederken Alex aniden, "En bariz açıklama açık," dedi. Bu bir insan için fazla verimliydi. Yerlerine otururken hâlâ şekillenen bilgisayar konsolları ve robotik araçlarla mükemmel bir uyum içinde hareket ediyormuş gibi görünüyordu; o kadar ki, neredeyse derme çatma ama son teknolojiye sahip 'android hastanesinin bir parçası gibi görünüyordu. oda.' Aslında onu izleyenler için makinenin içindeki ruhu görmek zordu.

Toplanan izleyiciler için yarattığı bu tuhaf yan yana gelme eksikliğinden tamamen habersiz, çalışırken Aldous'un yaralanmalarıyla ilgili teorisini onlara aktarmaya devam etti. "Tıpkı Aldous'un tahmin ettiği gibi: V-SINN, Aldous'un kendi kendini yok etme niyetini tespit etti ve böylece V-SINN, Aldous'un hala çalışabilmesi için Aldous'un vücudunun gerekli olan minimum miktarını tam olarak korudu ve böylece Aldous'un V-SINN'de oyunda kalmasına izin verdi. oyun, ne olursa olsun. Bu harika bir stratejik manevraydı; eğer Aldous başarılı bir şekilde kendi kendini sonlandırmış olsaydı, V-SINN'in amaçlanan sonucu korumak için Aldous'un oyundan çıkarılmasını telafi etmek amacıyla daha kapsamlı eylemlerde bulunması gerekecekti. Bunun yerine, bu basit eylem, Aldous'u hem kendi kendini sonlandıramayacak hale getirme hem de V-SINN'in gerekli eylemlerini yine de oldukça iyi bir şekilde yerine getirebilme amacına ulaştı. V-SINN'in nihai amacı veya

hedefler belirsizliğini koruyor, son derece açık olan şey şu ki, V-SINN, Aldous'un bize söyleyecek bir şeyi olduğunu biliyor ve V-SINN, Aldous'un bunu yapması konusunda oldukça ısrarcı; sonuç olarak Aldous'un beyninin ve ağzının işlevsel kalması gerekiyordu. Ne yazık ki Aldous açısından V-SINN, Aldous'un geri kalan fiziksel varlığının bilinmeyen hedefleri açısından gereksiz olduğunu düşünüyordu."

"Bunun yalnızca Aldous'un varsayımı olduğu konusunda haklısın... " James, Alex'in ipucunu anlayacağını umarak, Alex'in gerçeklere ilişkin fazlasıyla açık sözlü değerlendirmesinin etkisini sabırla köreltmeye çalışırken nazikçe karşı çıktı. Ne yazık ki, Alex'in takıma kattığı inanılmaz değere (yapay zekanın kendi imajı üzerine inşa edilmiş bir yapay zeka) rağmen James, genç varlığın bazı bilişsel gelişimlerinde, özellikle de sosyal nezaket ve sözlü ipuçları söz konusu olduğunda hâlâ çocuksu olduğunu fark etti. .

"Bu bir varsayım," diye kabul etti Alex, James'in endişelerinin geçerliliğini daha da kanıtlamak üzereyken, James'in ekibin maruziyetini, doğru olabilseler bile, varsayımlarla sınırlandırma arzusundan habersiz, kuşkusuz uzman muhakemesine devam etti. ezici ve hatta felç edici derecede travmatik. Alex, "Ancak bu sadece bir varsayım değil , " diye devam etti. "Kanıtlar aslında çok kuvvetli. Vücudunun nasıl bu kadar hassas bir şekilde kesildiğine bakın," diye belirtti, robot işaret parmağı Aldous'un korkunç diseksiyonunun lazer hassasiyetinin sadece bir inç yukarısını takip ediyordu. Alex bunu fark etmemiş olsa da, dinleyicilerin tamamı ya ürktü, gözlerini tamamen kapattı ya da tiksintiyle arkasını döndü.

Rich, "Teşekkürler Alex, lütfen bize daha fazlasını göster," diye homurdandı, neredeyse geri çekiliyordu.

"Rica ederim," diye yanıtladı Alex yine, Rich'in alaycılığındaki açık sözlü ipucunu tamamen kaçırmıştı. Eski şefin yaralarına işaret etmeye devam etti. "Sanki V-SINN, android vücudunun neden olduğu aşırı fiziksel travma nedeniyle ölmesini engellemek için yaraları dağlamış gibi. Hasar birkaç mikrometre bile olsa daha şiddetli olsaydı Aldous'un sistemleri şüphesiz kapanırdı. Bir anlamda, Aldous'un geri kalan bedeni, Aldous'un çekirdek matrisini ve onu hayatta tutmaya yetecek kadar işlevselliği barındıran, hava geçirmez şekilde kapatılmış bir cankurtaran sandalıdır."

"Bu çok..." Alejandra böylesine aşağılık bir eylem hazırlayan, hatta uydurabilen bir varlığın ruhsuzluğunu yansıtacak kelimeler bulmaya çalıştı.

"Çok zekice," diye başını salladı Alex, etrafını saran ortama hâlâ sağır bir tonla. "Evet, oldukça öyle. Ve bu nedenle elimizde yalnızca iki sonuç kalıyor: ya

Aldous, biz onun yerini tespit edip onarımları başlatana kadar vücudunun tam olarak yaşaması için gerekli olan miktarının korunduğu açıklanamayan bir aksiliğin kurbanı ; bu, matematiksel olarak şans eseri meydana gelmiş olamayacak kadar olası olmayan bir aksiliktir, hatta dikkate almaya bile değmez. uzaktan zeki varlıklar ya da çok daha makul bir şekilde, bu tasarımla yapıldı. Occam'ın usturasının bundan daha mükemmel bir örneğine rastladığımı hatırlamıyorum ."

Rich, hızlı ve yenilgiye uğramış bir şekilde iç çekmeden önce, "Uh," diye homurdandı. "Ortaçağ felsefesi derslerimizden her şeyi hatırlayamayanlar için Occam'ın usturasının ne olduğuna dair kısa bir hatırlatma yapalım mı?"

Alex, "Ockham'lı William'a aittir," diye yanıtladı ve Rich'e istenmemiş olan ve Rich'in hiç ilgisini çekmeyecek olan arka plan bilgilerini aktardı. " 'Numquam ponenda est pluralitas sine necessitate' ifadesinden kaynaklanmaktadır ve Latince'den tercüme edildiğinde 'Çoğulluk hiçbir zaman zorunluluk olmadan ortaya konulmamalıdır' anlamına gelir."

Alex'in işinin bittiğini fark eden Rich'in ağzı hafifçe açıldı. açıklıyor. Yanlış duymuş gibi başını salladı. "Öyle mi?"

"Afedersiniz?" Alex yanıt verdi. " 'Ah' nedir?"

Rich, "Bu, cevabınızın aslında hepimizi aptallaştırdığını düşündüğüm anlamına geliyor" dedi. gözlerini kapatırken şakaklarını ovuşturarak geri döndü.

James, her zamanki gibi grup için işleri basitleştirerek araya girdi: "En az karmaşık olan açıklama ne olursa olsun, o açıklama gerçeğe en çok sahip olan açıklamadır." Sonra Alex'e döndü. "Ama bu mutlak bir doğruluk iddiası değil ve Alex, bazen tüm bilgilere sahip olmadığımızda en kötü sonuca varmamak en iyisi ..."

Alex, James'in sözünü keserek, "Kusura bakmayın Komutan," diye sert bir şekilde karşılık verdi, " Kendini kandırmanın , özellikle de mevcut koşullarımızda hiçbir zaman üretken ya da etkili olduğunu düşünmüyorum . Arkadaşlarınızı korkunç sonuçlardan korumak en nazik ve dolayısıyla en insani hareket tarzı gibi görünse de gerçek şu ki V-SINN kendisini hayatta kalmamız için en acil tehdit olarak kabul ettirmiştir ve düşmanımız hakkında mümkün olduğunca çabuk bilgi edinmemiz gerekmektedir. Eğer onu yenme şansımız olacaksa ya da en azından etkisiz hale getireceksek, mümkün olduğunca. Acil ve bilinçli harekete geçebilmemiz için hepimizin riskleri bilmesi önemlidir. Katılmıyor musun?"

James sessiz kalmayı tercih ederek bu konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdi; Alex'in, değerlendirmesi doğru olmasına rağmen, kendisi aynı fikirde değilse Jame'in tavsiyesini takip etmekle ilgilenmediği açıklı. James savaşı kaybetmişti

şimdilik ikna; Zorlukla kazanılan deneyim, Alex'in eğitim yükünün bir kısmını omuzlamak zorunda kalacaktı.

"Ama bu hiç mantıklı değil," diye araya giren Rich, filtrelenmemiş gerçeğe başa çıkmak için elinden geleni yaptı. "Aldous yanlış yola sapmıştı, hiç şüphe yok, hatta belki de delirmişti ama pes etmeye yakın değildi. Dünyayı kaybettikten sonra benimle konuştuğunu duymalıydın. Hepimizi kendi çocukları olarak gördüğünü ve tür olarak sonumuzun gelmediğini söyledi. O intihara meyilli değildi."

"Yani soru şu," diye başladı Thel, Rich'in söylediği noktadan atlayarak, "Dünyayı kaybettiğimizden beri, Aldous'un olağanüstü özgüvenine sahip bir adamı teslim olmaya sevk edecek ne değişti? "

Alex, Thel'in sorgulama hattını ele aldı ve keskinleştirdi: "Daha spesifik olarak, Aldous, eğer hayatta kalıp bunu aktarırsa bu bilginin kendisine vereceği duygusal acıya katlanmak yerine kendisini öldürmeye kalkışmasına neden olacak hangi bilgiye sahip?"

Alejandra aniden konuştu, "İntiharı en iyi seçenek haline getiren ölümlerle öleceğiz." Odadaki her göz ona döndü; hayaletli, boş gözleri tüyler ürpertici kehaneti ile mükemmel bir şekilde eşleşiyordu. " Hepimizin aptalca bir iş yaptığını fark etti . Ona göre Kader onu yenmişti.

Yakında geleceğini bildiği ölümden tek kaşışı... unutulmaktı."

Aldous'un tamamen hareketsiz yüzüne baktı. Hafifçe aralık olan dudaklarından nefes akmıyordu, ifadesinde de herhangi bir huzur yoktu; gözleri tam olarak kapanmamıştı bile. Alejandra'ya göre, onarım platformunda hareketsiz kaldığı için ölü gibi görünüyordu ve tüm niyet ve amaçlara göre Aldous Gibson gerçekten ölmüştü. Hiçbir beyin aktivitesi yoktu - bu huzurlu bir uyku değildi - Samantha'nın onu rahatlatacak rüyaları olmayacaktı. Aslında Aldous'u yeniden canlandırmalarına izin veren yalnızca Alex ve James'in insanüstü zekaları ve becerileriydi; bu, onun istekleri dışında bir yeniden canlandırmaydı. Neden ölü kalmak istediğini anlamaya başlıyordu. "Unutmanın artık hepimiz için en iyi seçenek olduğuna inanıyor ."

Alejandra'nın, Aldous'un kendisini öldürmeye teşebbüs etme niyetini bildiğine dair ani güveni, arkadaşlarından kazandığı saygı nedeniyle katlanılması daha da zor hale geldi. Eğer Aldous'un ölümlerinin hem kaçınılmaz hem de korkunç olduğuna bu kadar ikna olduğuna inanıyorsa, bu muhtemelen doğrudu.

Mantığın her türlü gizemi çözebileceğine olan inancında kararlı olan Alex, odayı saran sessiz korkuyu kırdı. Alex, Alejandra'nın fikrini destekleyerek " Dizginsiz bir süper zekayla karşı karşıyayız" dedi .

Aldous'un amacına ilişkin tartışmalar. "Selefim, yükseltmelerini minimumda tutmayı kabul eden bir yapay zeka dadıydı; aksine, V-SINN gibi bu tür kısıtlamalardan etkilenmeyen bir süper zeka, tanım gereği hiçbirimizin mevcut bilişsel durumlarımızda muhtemelen kavrayamayacağı zeka seviyelerine hızlı bir şekilde ulaşmak için bilişsel performansını önyükleyebilecektir. İnsanlarla karşılaştırıldığında, V-SINN'in zekası ve yetenekleri oldukça basit bir şekilde Tanrı düzeyine ulaşacaktır. Eğer Aldous sonunda her şeye gücü yeten bir tanrıyla bir savaşta olduğunu fark ettiyse, bu tanrıyı aldatma konusundaki son başarısızlığıyla birlikte, bu onun umudunu terk etme ve varlığını beklemek yerine mümkün olduğu kadar çabuk sona erdirmeyi seçme kararını açıklayabilirdi. V-SINN tarafından tasarlanan bilinmeyen sonu deneyimleyin ."

Her ne kadar Alex, açıklamasını sessizliği bozmak ve ekip arasında verimli problem çözme teşvik etmek niyetinde olsa da, sözleri ironik bir şekilde hemen başka bir sessizliğin ortaya çıkmasını garantilemişti.

Alex'in arkadaşlarında uyandırdığı korkuları yatıştırmanın kendisine düşeceğini bildiği halde James bile konuşmuyordu. Bunun yerine, Alex'in istemeden de olsa inandığı ve diğerlerinin henüz anlayamadığını bildiği kendi korkusuyla boğuşuyordu. Haklı olamam, diye kendi içinde mücadele etti. Olamam.

Yeni hipoteziyle boğuşurken James'in ifadesini fark eden tek kişi Thel'di; sonunda nöbetçiyle olan mücadelesinde kaybetmediği göz çevresindeki endişeli kırışıklıklar, kaşlarının öfkeyle çatılması ve omuzlarının hafif çöküşü. tanınabilir şekilde insani duygulara, tanınabilir bir şekilde James'in duygularına ihanet etti. Her ne kadar sevdiği adamı, hâlâ önündeki Süpermen'in merkezinde olduğunu bildiği adamı yeniden görmeyi istese de, bu ona hiç zevk vermiyordu; James'in bir iç sıkıntısı içinde olduğunu görmek onu rahatlatmıyordu. Kendisinin bile çözemediği bir tür denklemi işlemeye çabalayarak savaştı.

"James," diye ihtiyatlı bir şekilde sordu, sorusunun ne kadar korkunç yeni bir farkındalığı gün ışığına çıkarabileceğinden korkuyordu. Sorunlu bakışları, yaramaz bir çocuğun arkasına saklanmış bir kurabiye gibi hızla kayboldu; elbette gözlerden gizlenmişti ama Thel onun hâlâ orada olduğunu biliyordu. "Bu şey yapay zekayı öldürdü ; Aldous'u zar zor hayatta bıraktı... onların hiç şansı yoksa, bizim ne şansımız olabilir ki ?"

Onayladı. En azından ders verici bir an, diye düşündü Alex'e dönerek gözlerini yeni yapay zekaya kilitleyip özel bir mesaj gönderirken

zihin gözüyle: 'Bu yüzden her şeyi filtresiz paylaşmak her zaman en iyisi değildir. Umutsuzluk mantıklı ya da etkili değildir. Anlıyor musunuz?'

Alex'in çok ince bir optik sensöre sahip metal bir levhadan biraz daha büyük olan yüzü, yüz ifadeleriyle hiçbir duyguyu ele veremezdi; yine de dersin gerçekten anlaşıldığını belirten hafif bir baş sallamayla karşılık verdi.

Alex aniden, "Androidlerin MTF jeneratörleri olmadan kendi kendilerine nasıl güç sağladıklarını merak ediyordum," dedi ve tamamlanan onarım hakkında bir kez daha verimli ve kesin bir şekilde hareket etmeye başlarken agresif bir şekilde konuyu ve odanın tonunu değiştirdi. laboratuvar, Aldous'u onarma işine başlıyor. "Artık Aldous'un MTF'si yok edildiğine göre şu soru ortaya çıkıyor: Androidler kendilerine nasıl güç sağlıyor? Onu onarmak bana onu moleküler düzeyde incelemek için bir bahane sunacak ve onun fiziksel süreçlerini tersine mühendislik yapmama olanak tanıyacak. En azından aydınlatıcı olmalı. Bu arada," diye devam etti, "Komutan Keats, size kendi tamir bölmenize dönmenizi öneririm.

Onarımlarınızı kolaylaştıran nano sislemenin etkinliği, bölmeden ayrıldığınızda yüzde 90 oranında düşüyor; Optimum oranda bile olsa, cildinizin eski gücüne kavuşması için en azından birkaç gününüz kaldı; basitçe söylemek gerekirse, kabuğunuzdan uzakta kalmaya gücünüz yetmiyor. Bir an durdu ve koluyla diğerlerine kapıyı işaret etti. "Yalnız çalışırken daha etkiliyim. Aldous'un bilinci yerine geldiğinde sana haber vereceğim. Zamanınızı en etkili şekilde kullanmak, V-SINN'in kökenini Evren 332'de hayatta kalanlardan öğrenmeye devam etmek olacaktır. Bu köken, onun nedenlerini belirlemek için ihtiyacımız olan ipucunu ortaya çıkarabilir ve eğer onu neyin motive ettiğini anlarsak, bunu kullanabiliriz. Karşı saldırı stratejimizi formüle etmek için."

James, yeni yapay zekanın, istemeden de olsa grubun moraline zarar vermesini telafi etme girişimini fark ettiğinde gülümsemek istedi; gerçekten de James, Alex'in hatalarından ne kadar hızlı ders çıkardığından etkilenmişti. James , bir gün çok iyi bir yapay zeka dadısı olacağını fark etti. Önce bunu atlatmalıyız.

İşin özü bu, diye hatırlattı James kendi kendine. Gerçek oldukları kanıtlanırsa bile en kötü korkularımın beni felce uğratmasına izin veremem. O zamana kadar bu insanları, arkadaşlarımı, Puristleri ve elimden gelen herkesi kurtarmak için elimde kalan her şeyi vermem gerekiyor."

James, toplanan gruba, "Alex haklı," dedi, "bazılarımız için, V-SINN'in kökenini tespit etmek için 332'nin geri kalan hikayesini öğrenmek en büyük öncelik olmalı, ama şimdi fark ediyorum ki boş yere duramıyorum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca o bölmede kalacağız.

"Ama bunu yapmak zorundasın," diye hatırlattı Thel ona, "Alex, dadıların tamir edildiğini söyledi eğer verimlilik %90 düşerse..."

"O zaman farkı kapatmak için verimliliklerini artırmanın bir yolunu bulmam gerekecek," diye karşı çıktı James, daha o itirazını bitirmeden. Tekrar Aldous'u onarmaya çalışan Alex'e döndü. "Lütfen bana onarım kapsülümün şemalarını ve onarım protokolünde sahip olduğunuz her şeyi gönderin."

"Gönderildi," diye onayladı Alex, James dosyaların zihninde yanıp söndüğünü görünce. James, Rich ve Djanet'e dönerken "Mükemmel" diye tepki gösterdi. "Bende bir ikiniz için özel bir görev; eğer buna hazırsanız?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Rich yüzünde rahatlamış bir ifadeyle cevap verdi. "Her ne kadar alıştığım da Paine'in tarzının beni kendine bağladığını itiraf etsem de Albay Cheery-Pants'ın 'Her şey kayboldu' olayı beni sinirlendiriyordu. Kıyamet makinesinden kurtulmak için yapılacak her şey memnuniyetle karşılanır. Henüz 'Evet' demedim mi? Eğer yapmasaydım, evet Komutan, lütfen yapabilir miyim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Rich minnettarlıkla ellerini birleştirip James'e selam verirken Djanet gözlerini devirdi. "Bizden ne istiyorsunuz, Komutan?" en iyi yaptığı şeyi yapmaya hazır olarak öne doğru bir adım attı: kavgaya geri dönmek.

James onlara "Bu sefer emir değil," diye itiraf etti. tehlikeli—garantisi yok—"

"Son iki yılda karşılaştığımız her şeyden ne kadar farklı? yıl mı?" Djanet tereddüt etmeden karşılık verdi. "Biz buna alıştık."

Rich ona, "Ve dünya gitti Komutan," diye hatırlattı, "biliyoruz teknik olarak artık bizim patronumuz değilsin ." Sırtı.

James elini Rich'in omzuna koydu. "Ben ciddiğim. Burada hiçbir sorumluluğunuz yok . Kendinden yeterince verdin, kimseye borcun yok—"

Rich, "Anladım, görevin bir sorumluluk reddi beyanı var," diye lafını kesti Rich, "Zaten 'Kabul ediyorum'a tıkladım."

James başını salladı. "Bu sefer değil çocuklar... ne olduğumu duyduğunuzda Eğer gitmek istemiyorsan diye soruyorum—"

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Djanet, kararlılığından ödün vermeden.

James içini çekerek Rich ve Djanet'nin kararlılığını kabul etti. O

Cevap verirken başını salladı: "Tamam. Yardıma ihtiyacımız var. Kabul?"

"Açıkçası," diye araya girdi Thel, endişesi artarken ekledi, "ama yardım edecek kim kaldı?"

James , "Bu bir 'kim' değil; en azından henüz değil," diye yanıtladı. "Eğer yaparsak

Bir anti-tanrıya karşı mücadelede cehennemde bir umudumuz var, Trans-insana ihtiyacımız var."

"Trans-İnsan mı?" Rich tepki gösterdi, James'in planının imaları aklına geldiğinde dudaklarında geniş bir gülümseme belirmeden önce kısa bir anlığına şaşırdı. Kendi tahminini onaylayarak başını sallayarak, "Evrende dolaşacağız , " diye tahminde bulundu. "Bayıldım. Planck platformunu çalıştırmanın zamanı geldi ."

James, Rich'in tahminini doğrulayarak başını salladı. "Sonsuz bir bilgisayar gerekecek sonsuzluk bilgisayarını çökertmek."

Onların coşkusunu paylaşmadılar. "Bunun neden heyecanlanacak bir şey olduğundan emin değilim; Yapay zeka, Trans-Human'ın kontrolünü ele geçirdikten sonra bile V-SINN tarafından yok edildi, hatırlayın ." Çaresizce kollarını kaldırdı. "Peki, Trans-Human'ın bir versiyonunu başka bir evrende bulup geri getirsek bile bu sefer sonuç bizim için neden farklı olsun ki?"

James, "Geçen sefer şaşırmıştık," diye yanıtladı ve konuyla alakalı olmasa da umut verici bir ayrıma dikkat çekti. " V-SINN bir evrene varmadan önce Trans-Human'ın kontrolünü ele geçirebilirsek , hangimiz onunla birleşirse, V-SINN'i etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulabilir. "

"Bunu nasıl bilebiliriz?" Thel, ikna olmamış bir halde kollarını kavuşturarak sordu.

"Yapamayız," diye itiraf etti James. "Bu sadece bir teori. Ancak bilgisayar düzeyindeki sonsuz zekayla, anlayamadığımız bir güce erişebileceğiz ve bırakın anlamayı, hayal bile edemeyeceğimiz olasılıklar ortaya çıkacak."

Thel gözlerini kapatıp derin bir nefes almadan önce tavana baktı. "Yapay zeka anlayabilirdi; tüm bu büyük olasılıkları hayal edebilirdi. Bu onu kurtarmadı."

James, "V-SINN zaten onu bekliyordu" diye hatırlattı. "Şu vardı ilk hamle, dolayısıyla yapay zekanın yalnızca tek bir oyunu vardı: karşılıklı garantili yıkım."

Thel, değerlendirmesini "Yani bu bir Hail Mary," diye özetledi.

"Biraz," diye kabul etti James, "ama aynı zamanda yapılması gereken mantıklı şey de bu - tek mantıklı şey, çünkü diğer tek seçeneğimiz önce Trans-Human'a erişmeden V-SINN'i devreye almak - önce sonsuz zekaya erişmek ;

bu, güvelerin kendilerini ateşe atmasına benzer. Güveler için hiçbir şeyin sonu iyi bitmez."

Thel, gözlerini yeniden açıp James'e sabitleyerek, "Bu çok güzel bir benzetme," diye içini çekti, "ama Trans-İnsanımız olsa da olmasa da aynı şekilde uyuyor" diye savundu, açıkça planın etkililiğine ikna olmaya yaklaşamıyordu. "Madde ve anti-madde kara deliklerinin çarpışmasının sonucunu zaten biliyoruz; Trans-İnsan olma sorumluluğunu üstlenen kişi için bu sadece bir intihar göreviyle sonuçlanır ve bilmiyormuş gibi davranmayın . bu sefer bunu yapan sen olacaksın ." Başını salladı, "James... hayır" derken ihanete uğramış gözlerini kırpıyordu.

Bir tepki vermedi -onu yenmişti- hala benim insan yanıma görebildiğini hatırlattı kendine.

James'in ona başka bir karşı teklifte bulunmayacağını anladığında Thel'in ses tonu yumuşadı. "Yapay zekanın başına gelenler için kendini suçluyorsun, anlıyorum, hepimiz öyle. Ama kendini öldürtmek için acele etmen onu geri getirmeyecek; tek yapacağı şey bize zarar vermek olacak çünkü sana ihtiyacımız var." Ona doğru bir adım attı ve elini onun omzuna koydu ve bunu yaparken vücudunu çevreleyen dadı sisli kısmını ayırdı. "Sana ihtiyacım var."

Djanet, "Thel'in çok iyi bir noktası var," diye tekrarlardı. "Seni kaybedemeyiz Komutan. Eğer bu karmaşadan kurtulma şansımız varsa, biliyorsunuz ki şans sizden geçiyor."

James içten bir ifadeyle Thel'in gözlerine baktı ve kendiyi eşleşen aşk. "Bu bir intihar görevi değil" diye yalanladı.

Thel'in gözleri hafifçe kısıldı, James'in bariz gerçeği sürekli inkar etmesi karşısında kafası karışmıştı, James ondan biraz uzaklaştı ve hem sanal ortamda hem de odada bulunan herkese hitap etmeye başladı. "Bakın, size söz veriyorum: hâlâ bu kavganın içindeyiz. Belki de bunun nedeni yalnızca V-SINN'in bunu istemesidir. Belki bizi her an öldürebilir ama öldürmedi ve bu da bizi hayatta tutmaktan hâlâ bir şeyler kazandığı anlamına geliyor. Aldous'u hayatta tuttu çünkü ölmesine izin veremezdi ve bu da onun çok güçlü olmadığı anlamına geliyor - en azından şimdilik. Kuşkusuz saçma bir şekilde aşırı eşleşmiş durumdayız, ancak V-SINN Tanrı değil; hâlâ bizden bir şeye ihtiyacı olduğu sürece. Bu yüzden umudumu kesmeye bile yaklaşmıyorum. Artık umudumu kesmeyeceğim; Daha sonra umudumu kesmeyeceğim; Yaşadığım sürece umudumu kaybetmeyeceğim. Yemin ederim ."

Bir sessizlik daha oluştu.

Genellikle James'in verdiği güvenceler takımı güçlendirir, onlara hafif bir umut ışığı verirdi; ancak parıltı hızla sönüyormuş gibi görünüyordu. Hiç kimse, hatta sahilde izleyen İhtiyar bile James'in kararlılığını yansıtmak gücü toplayamadı.

Alex dışında kimse yok.

James'i destekleyerek dinleyicilere "Komutanın mantığı sağlam" diye doğruladı. "Trans-Human'ın var olduğu ve V-SINN'in henüz gelmediği bir paralel evren bulabilirse, o evrenin sakinlerini uyurabilecek. Sonuç olarak, sonsuzluk bilgisayarıyla birleşen kişi, hiçbirimizin idrak edemeyeceği düzeyde bilgi ve yaratıcılığa ulaşacaktır. Bu bilginin yeterli olup olmayacağını önceden bilemesek de, özellikle size açıklandıktan ve anlaşıldıktan sonra bu tür bir eyleme geçmemenin mantıksız ve açıkçası aptalca olacağını bilebiliriz . Bu da şüphesiz ölümümüze yol açacaktır."

"Aman Tanrım," Thel sonunda razı oldu; başını sallarken sıkıdığı yumruklarına hayal kırıklığı dolu bir iç çekiş eşlik ediyordu. "Bundan hoşlanmadım ama haklısın ," diye itiraf etti Alex'e, "Başka seçeneğimiz yok - en azından Trans-Human'ın bize bir cevap sağlayabileceği ihtimalini araştırmalıyız."

Sonra dudağını ısırıp ve James'e döndü, cam gibi gözleri onunkilere kilitletti. "Ama bana söz vermelisin: Onu yenmenin bir yolunu bulmadığın sürece V-SINN'i almayacaksın. Seni kaybedemem James. Yapamam."

"Söz veriyorum," diye yanıtladı James. Ellerini ellerinin arasına aldı.

Kendini çok kötü hissetti. O onu seviyor.

Ama yine de, büyükannelerin sis bulutu onları sarmışken ona sarılırken, zihninde bir kelime diğerlerinden daha yüksek sesle yankılandı:

Yalancı.

"Peki nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Plan nedir?"

"Burada kalıyorsun," diye yanıtladı James.

"Hayır değilim," diye karşılık verdi Thel, onun kucaklamasından uzaklaşırken anında ve kesin bir şekilde. "Bunu denemeye cesaret etme."

James manevra yapmak için biraz alana ihtiyacı olduğunu biliyordu; Rich ve Djanet'e seslendi. "Gemime gitmenize ihtiyacım var - Alex, Purist ana bilgisayar bilgisayarındaki tüm verileri kopyalayıp geminin bilgisayarına yükleyecek, ancak aktarımı kabul edecek birinin orada olmasına ihtiyacım var."

Rich, Djanet'le birlikte odadan çıkmadan önce, "Tamam, üzerinde çalışıyoruz," diye yanıtladı. oda.

James daha sonra Alejandra, Daniella ve Vali Patrick'ten çıkmalarını istedi ve onlara şöyle dedi: "Bir dakikalığına odaya ihtiyacımız var arkadaşlar. Alex, lütfen kal ve Aldous'la çalışmaya devam et, ama diğer herkes..."

Daniella grup adına cevap vererek başını salladı: "Elbette. Biz yan tarafta olacağız." Başka bir şey söylemeden çıktılar. James kapı arkalarından kapanana kadar bekledi.

James, gözünün bağlantısını keserken, "Bir saniye sonra tekrar sizlerleyim, Eski zaman," dedi.

Ben de aynısını yaptım.

Sahile geri döndüğümüzde, Old-timer ve hayatta kalan 332 kişi, olacakları görme veya duyma olanağından mahrum kaldı. Yoldaşlarına şunu söylemeden önce günlüğüne tekrar oturdu: "James ve Thel bir çift, dolayısıyla bu 'komutan ve ast dinamiği'ni bazen biraz garip hale getirebilir." Omuz silerken yüzü utançtan hafifçe kızardı. "Sadece özel bir dakikaya ihtiyaçları var. Bir süreliğine beklemedeyiz."

Samantha, Eski Zamanlı'nın bakışlarını tuttu; gözlerinde fazladan, daha doğrudan bir üzüntü parıltıydı. Kaşlarını çatığında Thel ve James'in iş/ilişki dinamiğinden çok daha ciddi bir şeyin onu ilgilendirdiği açıkça görülüyordu. Yaşlı adamın gözleri dönmeden önce kısıldı

Paine'e; kendi sert çizgileri, düşünceli ifadesi - yüzünü buruşturması, sıkıldığı çenesi ve her zamankinden daha soğuk olan tekinsiz gözleri, Sam ve Paine'in ortak endişeleri ne olursa olsun, durumun son derece ciddi olduğunu İhtiyar'a ele veriyordu.

Gözleri tekrar Samantha'ya döndü; kuma bakarken saçları yüzünün önünde asılıydı. Yaşlı adam onun geçmişe baktığını biliyordu; Onu daha da çok endişelendiren şey, o geçmişte onu yakın gelecekleri konusunda bu kadar korkutan şeydi.

"Ne var Sam?"

Başını salladı ve konuşmak için çenesini kaldırdı.

Albay Paine aniden arkadaşına yardım ederek, "Planları işe yaramayacak," dedi.

İhtiyarın gözleri Paine'e döndü. "Neden?"

Samantha sonunda, "Çünkü bunu zaten denedik," dedi.

Evren 332'den hayatta kalan tek kişi.

Eski zaman onun samimiyet çığlıkları atan vücut dilini okudu: yenilgiye uğramış bir kamburluk, elleri dizlerinin arasında kenetli, saçları hala gevşek bir şekilde sallanıyor ve yüzünün çoğunu kapatıyor.

Paine'e döndü; Albay, Samantha'nın özetini onaylayarak başını salladı. "Tanrı Tanrı'ya mı karşı, Doktor? Heh." Purosundan bir nefes çekti ve bir saniyeliğine purosunu tutarak arkasına yaslandı, sağ koluyla sigara içerken sol koluna destek verdi; Birkaç saniye sonra dumanı başının üzerine üfledi ve dumanın yıldızların önünde uçuşup dağılmasını izledi. "Tanrı Tanrı'ya karşı geri kalanımızın öldürülmesini garanti ediyor. Savaş alanını görüyor musun?

Bütün kahrolası evren bu. Hiç kimse, hiçbir şey bundan sağ çıkamaz."

Gerçek, İhtiyar'ın gözlerini kapattı. Aniden Samantha'nın üzüntüsü ona da sıçradı - o ve albay mantıksız davranmıyorlardı - gerçekçi davranıyorlardı; sonuçta bir evrenin yok oluşunu ilk elden görmüşlerdi. Bizi farklı kılan ne? Kendi kendine sordu; hiçbir cevap gelmedi. Bunun üzerine İhtiyar ellerini kavuşturdu, öne doğru eğildi ve Samantha'nın vücut dilini mükemmel bir şekilde yansıtacak şekilde dirseklerini dizlerine dayadı ve hiçbir şey söylemeden onlarla birlikte bekledi.

Kendi cenaze törenine katıldığına dair esrarengiz bir duyguya kapıldı.

Thel, James'e meydan okurcasına, "İşe yaramayacak," diye tekrarladı. "Beni paralel bir evrene bensiz gitmene izin vermeye ikna edecek bana söyleyebileceğin hiçbir şey yok."

"Eh, bu beni rahatlattı" diye yanıtladı James, "çünkü karşıya geçmeyeceğim paralel bir evrene."

Thel'in sırtı sertleşti. "Ne?" Alex'in de dimdik durduğunu, James'in açıklaması karşısında irkildiğini ve Aldous'un onarım çalışmasından başını kaldıracak kadar şaşırdığını fark etmeden önce sordu.

James'in gözleri Thel'e takılı kaldı. "Yapabilseydim yapardım ama gidemem" diye açıkladı. "Gemimi uzaya götüreceğim ve donanmada kalan en büyük android gemisini bulacağım. Kaplar işlevsel olmayabilir ama inşa edeceğim şey için tam olarak ihtiyacım olan hammaddeler bunlar."

Alex aniden "Yeni bir ana bilgisayar inşa edeceksiniz" diye fark etti.

"Doğru," diye onayladı James, ikisine de hitap edebilmek ve konuyu detaylandırabilmek için hafifçe kaydı. "Purist ana bilgisayarı yapmak üzere olduğum şey için ihtiyacım olan yeteneğe sahip değil."

"Anlamıyorum," dedi Thel, başını iki yana sallayarak, kaşlarını çatarak, sanki James'in zihnine bakmaya çalışıyor, umutsuzca sorularına yanıt arıyormuşçasına gözlerini kısarak.

"Araştırılması gereken trilyonlarca paralel evren var"

Alex, James adına cevap verdi; genç yapay zeka zaten James'in düşünce süreçlerini yakalıyordu. James'in ekstra işlem gücüne olan ihtiyacını, yalnızca kendi harici sabit diskine bağlı bir zihnin anlayabileceği şekilde anladı. "James'in gemisinde elimizde bir Planck platformu var ama çoklu evrende bizimkinden hangi evrenlerin ayrıldığını gösteren bir haritamız yok; Komutan Keats'in bir tane yapması gerekecek."

James, gözleri Thel'e dönmeden önce Alex'e başını salladı. "Sondalar tasarlamam ve bunları saniyede milyonlarca hızla çoklu evrene göndermeye başlamam gerekecek ve yoluma gelen verileri kavrayabilmem gerekecek." Kollarını yanlarına doğru uzattı ve bir sonraki noktayı göstermek için hasarlı vücudunu ona gösterdi: "Bunu bu şekilde yapamam. İyileşmemi hızlandırmam gerekiyor, bu yüzden yeni bir ana bilgisayar oluşturmam gerekiyor."

"Peki," o yere teslim oldu ama kolları hâlâ bağlıydı. kuma yeni bir çizgi çizdi. "O halde sana arkadaşlık edeceğim."

Gülümserdi; ısrarı sayısız niteliklerden biriydi bu onun onu sevmesini sağladı. Bunun yerine başını salladı.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü Eskiler güvende olmayabilir," diye hatırlattı James ona.

Thel alay etti ve aprazını açarken inanamayarak vudunu başka tarafa çevirdi. kollarını sıkıca kalçalarına yerleştirdi. "Bu bir sürü..."

"yle değil Thel," diye yanıtladı James nazikçe.

"Eski adam kendi başının çaresine bakabilir!" Thel aniden James'e dönerken karşılık verdi; savaşa hazır bir şekilde parmağını bir kılıç gibi uzatırken çenesi kasılmıştı.

James kavgaya srklenmeyeceğini biliyordu, bunun yerine ellerini nazikçe Thel'in iki koluna koydu. "şu anda duygusal açıdan kırılgan; Evren 332 ile geri kalanımızın anlayamadığı bir bağlantısı var; Daniella hiçbir zaman karşıya geçmedi ama evrenimizdeki kilit oyuncuların ikisini de tanıyordu. Benim Rich ve Djanet'i almamla birlikte, bu sana nesnel olarak mesafeli bir gözlemci rolünü oynamak zorunda kalıyor; Albay Paine ile işler kötüye giderse Eski Zamanlı'yı desteklemeye hazır."

"Eski adam onu bir saniyede öldürür!"

James başını salladı. "Elbette onu öldürebilirdi ama bu Eski zamanlardan kalma bir şey. Eğer hissettiği suçluluk duygusuyla çok fazla mücadele ediyorsa kendini gerçekten savunamayabilir."

"O zaman Daniella onu kesinlikle savunacaktır!"

Başını salladı ve karşı ıktı: "Bu daha da kötü olabilir. Adil bir dövüşte İhtiyar'ın bir androidle sorunu olmayacaktır, ancak kendini savunmayı reddederse Daniella sadece onu savunmakla kalmayabilir... Thel, eğer fırsatı bulursa blöf yapmıyordu— Paine'i öldürecek."

"Bu yüzden?" karşılık verdi. "Eğer Eski Zamanlı'ya zarar veriyorsa o zaman..."

"Ya bildiklerini bize anlatmayı bitirmediyse? Onun hikayesine ihtiyacımız var Thel."

Hayal kırıklığı içinde homurdandı, derin bir nefes alırken doğrudan tavana baktı, nefes verdi ve gözlerini sımsıkı kapattı. "Rich ve Djanet'i burada bırak o zaman," diye hayal kırıklığını bastırmaya çalışırken elinden geldiğince sakin bir şekilde konuştu. Çenesini indirip yeniden James'e odaklanırken gözleri kırpışarak açıldı. "O zaman sen ve ben Trans-İnsan'ı birlikte bulabiliriz."

Gözlerini indirdi ve ondan uzaklaştı, sanki nerisi kendisi için o kadar iticiydi ki fiziksel olarak yanına yaklaşamıyordu. "Yapamam."

"Yapabilirsiniz!" ısrar etti.

"Thel, gerçekten yapamam."

"Neden?" diye sordu, ona meydan okurken kolları göğsünde aprazlanmıştı.

“Çünkü eğer bulursak Trans-Human'ı geri getirecek kişi ben olamam”

James utanarak itiraf etti. "Keşke yapabilseydim ama yapamam. Vücudumla inşa edeceğim yeni ana bilgisayar arasındaki bağlantı, bir sonraki evrende büyük ölçüde çalışmayacak. Yeni güçlerime ulaştıktan hemen sonra onlardan mahrum kalacağım." Bir anlığına durdu, sınırlamaları ona işkence ederken, ona şunu itiraf etti: "Ve eğer kendimi bu evrenden ayırırsam, hepinizi tamamen korumasız bırakacağım. Bunu yapamam.

Kısa bir saniyelik inanamamanın ardından Thel öfkeyle arkasını dönerken parmaklarını şakaklarına bastırdı. Bundan nefret ediyorum. Haklı olmandan nefret ediyorum. Ve bu konuda gerçekten çok kötü hislere sahip olmaktan nefret ediyorum.

James ona doğru adım attı ve elini teselli edercesine sırtına koydu. "Sorun değil korkmak Thel. Ben de korkuyorum."

"Korktun mu?" ona geri dönmeden önce cevap verdi, gözleri parlak bir korkuyla dolu.

James başını salladı. "V-SINN daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyor ve bu sefer herkesi kurtarabileceğimin sözünü veremem. Herhangi birini -herkesi- kaybetmekten korkuyorum , en çok da seni kaybetmekten korkuyorum ."

Thel'in dudakları titredi, kendini ileri doğru itti, onun kucağına çöktü, kollarını ona sıkıca doladı, bunun yapabileceği son sefer olabileceğinin bilincindeydi.

Alex başını kaldırıp baktığında, birbirlerine sarılan dadıların ikilinin etrafında döndüğünü gördü; kaybedecek zaman yoktu ama yine de kucaklaşma devam etti. Alex sessizce , Keats'in belki de şimdiye kadar var olan en büyük insan zekasına sahip olduğunu düşündü. Eşinin duygularını yatıştırmak için zaman harcayacak kadar mantıksız mı davranıyor? Tekrar düşündü. Yoksa bunu yapmamak canavarca mı olur?

Belki zamandan daha önemli şeyler vardır? Bu olasılık o kadar mantığa aykırıydı ki onu aklının bir arka planına itmek zorunda kaldı. Bu daha fazla dikkate alınmaya değer. Aldous'un cesedi üzerinde çalışmaya devam etti.

Ancak ilk önce ilk şeyler. Odaklan Alex.

Thel sessizce, "Senin hiç korktuğunu bilmiyordum," diye itiraf etti.

"Hah," diye kıkırdadı James, Thel'in sözleri karşısında kısa bir süre irkildikten sonra eğlenerek; şöyle itiraf etti: "Evet, tabii ki anlıyorum. Ama korktuğumda yapmayı düşünebildiğim tek şey korkuyla savaşmak ve buna sebep olan her ne ise onunla savaşmak; çünkü onunla savaşmazsam, beni felç etmesine izin verirsem sonunda kaybederim sen ve diğer herkes. Bu mantıksız olurdu... ve savaşarak ölmeyi tercih ederim."

Thel onun itirafını aldı ve içinde tuttu, yapmak üzere olduğu şeye dayanma gücünü yeniden toplayabilsin diye itirafın onu çelikleştirmesine izin verdi. "Tamam aşkım.

Tamam aşkım."

Başıyla onaylayıp kollarından geri adım atarken onu serbest bıraktı. "Bana geri dön James. Beni anlıyor musun?"

"Anlaşıldı."

"Yemin et."

"Yemin ederim," diye tekrar doğruladı. Bunun başka bir yalan olmasına izin verme, diye düşündü kendi kendine.

Alex'e baktı. "Purist ana bilgisayarını gemimin bilgisayarına yükleniyor mu?"

Alex, "Yüklemenin yüzde 77'si tamamlandı Komutan," diye yanıtladı.

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi James.

Thel'e doğru bir adım attı ve ellerini kendi ellerinin arasına alırken alnını yavaşça onunkine dayadı. "Keşke seni öpebilseydim."

"Yakında," diye fısıldadı Thel. Tahmini cesurdu; aslında buna inanmıyordu ama James'in haklı olduğuna inanıyordu: Korkuyla savaşmak yapılacak tek mantıklı şeydi ve o da savaşarak yere düşmeyi tercih ediyordu.

"Seni seviyorum." diye fısıldadı James.

Thel nefes alarak, "Ben de seni seviyorum," diye geri çekildi, boynunu uzattı ve onu alnından öptü.

James onun yanından ayrılmadan önce son bir kez omzunu sıktı, durup ona dönmeden önce kapıya ulaştı. "Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi ona.

Gülümsemeye zorladı.

Odadan çıkmadan önce bir kez başını salladı, yabancı hissine doğru ilerleyerek arkadaşlarını kurtarmak için ihtiyaç duyacağı çözümleri üretmeye kararlı.

Onun gidişini izlediler ama gözden kaybolur kaybolmaz korku onu itti.

"Hayır, hayır öyle değil" diye fısıldarken, kalbindeki payını geri aldı .

Alex, James'e, "İşte bu, Komutan," diye onayladı.

Gemi android donanmasının ıssız, geniş kalıntıları arasında uçarken James gemisinin pilot koltuğundaydı, yanında yardımcı pilot koltuğunda Djanet vardı.

Bir trilyon ruhun kalıntıları orada yaşıyordu.

Önlerinde, android bedenleri boşlukta süzülürken, hiçbirinin daha önce tanık olmadığı ölçekte bir ölüm vardı; kalıntıları, uzayın karanlık denizinde, ilgili gemi enkazlarına musallat olan korunmuş hayaletler olarak mükemmel bir şekilde hizmet ediyordu .

"Tam da daha kötüsü olamaz diye düşünürken..." Rich büzülürken nefesini verdi; serbestçe süzülüyordu ama sıfır yer çekiminde dengesini sağlamak için Djanet'in sandalyesinin arkasını tuttu.

Yapıları her zaman acımasız, faydacı ve çirkin olan devasa android gemiler, devasa, neredeyse hayal edilemeyecek boyutları , hiçliğin içinde yavaşça, yavaşça süzöldükleri izlenimini verdiğinden, görünüşte daha da canavarca hale getirildi. Ancak gerçekte dev kütleler saatte binlerce kilometre hızla hareket ediyor, tehlikeli bir şekilde kontrolden çıkıyor, periyodik olarak birbirlerinin yer çekimini yakalıyor, amaçsızca sapan atıyor, çılgınca dönüyorlardı; bunların hepsi Venüs'ün yörüngesinin yalnızca birkaç yüz bin kilometre ötesindeydi.

Bu arada, geminin kontrollerinde James sürekli olarak onların yörüngesini ayarlıyor, geminin görüş ekranının önünde hiç bitmeyen bir android kadavra dizisi süzülürken hafif kaçma manevraları yapıyordu; bariz sebeplerden dolayı, bunlardan herhangi biriyle çarpışmaktan kaçınmayı umuyordu. Cesetler biyolojik olmasa da, içlerinden birinin gemi tarafından ön cama çarpan bir böcek gibi parçalanması fikri riske atılamayacak kadar korkunçtu.

Android donanması geniş bir mezarlıktan başka bir şey değildi; insan türünün tarihindeki en büyük toplu mezar . Gerçekten de James, hem ölü gemilerin dışında hem de hayaletli gövdelerinin içinde yüzen bir trilyondan fazla ruhun bulunduğunu tahmin ediyordu.

"Bu iyi olur," diye ilan etti James, gemiyi tararken görevlerine odaklanmaya devam ederek; onu seçmişti çünkü şu anda V-SINN'in İnşaatçı'yı tamamen silmesinden sonra android filosundaki en büyük gemiydi .

Rich, burnu tiksintiyle kırışarak , "Androidler hayattayken bu gemilerin beni ürküttüğünü sanıyordum ," diye homurdandı.

"İyi tarafından bakın" diye yanıtladı Djanet, "en azından seni öldürmeye çalışmıyorlar."

O anda, bir düzine android gövdesinden oluşan bir küme görüntüleme ekranına çarparak Rich'in "Aman Tanrım!" diye bağırmasına neden oldu.

"Üzgünüm çocuklar," diye özür diledi James, geminin yüzeyindeki binlerce açık delikten birine doğru ilerlerken, "onlara sadece anlık bir darbe olacak bir açıyla vurmayı başardım, ama daha az yer var yaklaştıkça manevra yapmak ve çok daha fazla android gövdesi. Korkarım bu iş biraz acımasızlaşacak ."

Rich korkudan göğsünü tutmaya devam ederken yutkundu.

"Evet. İyi taraf. Çok aydınlık. Gölgelerim nerede?"

Djanet, "En azından sıçramadılar," diye omuz silkti.

Rich, yüzünü Djanet'nin sandalyesinin yumuşak sırtına bastırıp geçici olarak gözlerini kaçırdı, "'Parlak taraflar' için standart sensindir, kaymaktır," diye hırladı.

"Komutanım," diye araya girdi Alex acilen, "içeri girmek üzere olduğunuz geminin yaklaşık yarısı kadar kütleye sahip başka bir android gemi, üzgünüm, çarpışma yörüngesinde ."

Rich içini çekerek, "Elbette," dedi ve sanki evren iyi bir noktaya değinmiş gibi elini uzatarak başını sallamasına neden oldu. "Elbette dev bir çarpışma olacak. Neden olmasın?"

Gelişmekte olan sahnenin 3 boyutlu holografik taraması, James'in gemisinin ölü devlerle yaklaşan karşılaşmaya göre konumunu belirten yanıp sönen kırmızı bir işaret ışığıyla birlikte zihinlerinin gözlerinde belirdi. James, "Temas noktası çok uzakta gibi görünüyor," diye belirtti.

"Doğru," diye kabul etti Alex, "ama her iki android gemisinin, çarpıştıklarında çarpışmanın kendi gövdelerine ne tür bir hasar vereceğini bilecek kadar ayrıntılı şemalarına sahip değilim. Bu arada söz konusu çarpışma sekiz saniye sonra başlayacak."

"Sekiz saniye mi?" Rich fısıldadı, yüzü anında tükenmişti.

James ona dönerek tavsiyede bulundu: "Bağlanmak isteyebilirsin."

Rich sıfır yerçekiminde zorlukla ilerledi, tökezledi, süründü ve Djanet'in arkasındaki atlama koltuğuna doğru yol aldı. İki göksel Goliath'ın çarpışmasından önceki son saniyelerde geri sayım devam ederken, harekete geçmek için tam zamanında yetişti.

3-2-1-İRTİBAT.

Geminin sancak tarafında parlak, neredeyse kör edici bir ışık parladı ve Rich ile Djanet'in ilk başta gözlerini kışmasına neden oldu. Saniyeler sonra, gördükleri şeyin boyutu netleştğinde gözleri yuvarlandı.

Her biri küçük bir ülkenin kütlesine sahip olan iki android geminin birbiriyle çarpışmasının kinetik kuvvetinin, Dünya'ya büyük bir asteroit çarpmasına benzer bir patlayıcı kuvvet açığa çıkardığı gemideki herkes tarafından hızla fazlasıyla anlaşıldı. Ayrıca çevrede hızla büyüyen şok dalgasının onlara doğru ilerlediği de açıktı.

Rich, "Bu-bu... bu olumsuz bir gelişme gibi görünüyor" dedi.
"Oturduğum yerden zaten. Komutan mı? Konuyla ilgili düşünceleriniz?
Mutlu düşünceler belki?"

"İyi olacağız," diye yanıtladı James, android gemisine doğru olağanüstü hızlanması ve görünüşe göre gemilerinin geçebileceği kadar büyük olmayan uzun, karanlık bir tünele/ boruya pervasızca uçması James'in gerçekten de, içinde bulundukları durumdan son derece kaygılıdılar.

"Ee, bunu nasıl anladın?" Rich, paniğini bastırmaya çalışırken istemsizce sesi yükselerek sordu.

James, "Burada güzel bir açık boşluktan çok uzakta değiliz," diye yanıtladı ve akıllarına gelen android gemisinin şemalarını işaret etti. "Patlama dalgası çarptığında hâlâ bu borunun içinde olsaydık kesinlikle ezilirdik, ama o büyük açık alana ulaştığımızda küçük bir türbülansa çarpacağız."

"Biraz türbülans mı?" Rich şüpheli bir şekilde komutanı papağan gibi tekrarladı.
"İtaatsiz falan olmak istemem ama bu şok dalgası sanki 'küçük bir türbülانstan' biraz daha fazlası olacakmış gibi göründü."

James kabul etmeden önce omuz silkti, "Tamam. Belki biraz türbülانstan biraz daha fazlası .

Rich, "Ah oğlum," diye fısıldadı.

"Bizi o boşluğa zamanında nasıl ulaştıracaksınız, Komutan?"
diye sordu Djanet, şok dalgasının 3 boyutlu modelinin borunun çıkış noktasına yaklaştıklarından daha hızlı bir şekilde konumlarına yaklaşmasını izlerken sesinde kendi endişesi belirliyordu .

James yine omuz silkti ve durumu değerlendirirken başını hafifęe yana eğdi. " Biraz yakın olabilir ."

"Ne kadar yakın?" Rich sordu, ses tonu kesinlikle arzu ettiğinden daha yüksekti.

"Mesela..." James gözlerini kısıp hesapladığı gibi durumlarını incelerken başladı ve sonunda borudan zamanında çıkacak kadar hızlı hareket etmedikleri sonucuna vardı , "-gerçekten çok yaklaştılar. Sanki neredeyse başaracağız ama yaklaşamayacağız gibi. Bekleseniz iyi olur."

"James!" Thel, Aldous'un tamir laboratuvarından, içinde bulundukları durumun aynı, gerçek zamanlı modelini zihninde izlerken bağırdı. "Patlama dalgası yeterince yavaşlamıyor veya yeterince hızlı dağılmıyor! Oradan çıkmalısın!"

James onları kurtarabileceğini biliyordu ama bu diğerlerine açıklayabileceği bir şey değildi. Dalganın, gemisinin içinden geçtiği dar boruyu ezmesine yalnızca birkaç saniye kalmıştı; kanat uçları borunun duvarlarından yalnızca birkaç metre uzaktaydı. Hızlanması gerektiğini biliyordu ve gemisinin yeterince hızlı uçabileceğini biliyordu, ancak gerçekleştirmek üzere olduğu manevralar Rich ve Djanet'e ve aynı zamanda akıllarında gelişen olayları izlemeye devam eden diğer izleyicilere inanılmayacak kadar hızlı görünecekti. gözler. Vücudunun önceki yükseltmelerden kalma, ilerideki tünelin boyutlarını hissetmesine yetecek kadar işleyen sensöre sahip olduğunu onlara açıklayacak zaman yoktu; bu, yolcuları ve izleyicileri için engellerin birdenbire belireceği ve ona ölümcül bir çarpışmayı önlemek için tepki vermesi için yeterli zaman bırakmayacağı anlamına geliyordu.

Ancak onu şaşırtmadılar. Artırılmış zekasının ışık hızındaki işlemesi, onun bakış açısına göre zamanı yavaşlatmasına olanak tanıyacak; yeterince hızlı tepki verebilecekti. Tepki süresinin esrarengiz hızının kendisinden başka herkese olağanüstü derecede yabancı görüneceğini de biliyordu ve eğer V-SINN hakkındaki teorisi doğru çıkarsa, kendisini arkadaşlarından daha da uzaklaştırmanın yapmak istediği son şey olacağını biliyordu. .

"Güven bana, Thel," diye sakince güvence verdi, geminin gazına basarken, motorlar anında hızlanıp hızlarını on kat artırıyordu, "Bunu anladım."

Ekrandaki görüntünün sanki birisi bir filmi ileri sarmış gibi hızlandığını görünce Rich'in ağzı açıldı. Borunun kıvrımları bir insanın kavrayamayacağı kadar hızlı bir şekilde ona doğru geliyordu; çıkıntılı bağlantıları onu şaşkına çeviren bilgi parıltıları halinde ortaya çıkıyordu. Yüzü döndü

beyaz. Aşırı yükü engellemek için gözlerini kapattı ve koltuğunun kemerlerine tutunarak "Anne..." diye fısıldadı.

Djanet'in durumu pek iyi değildi ama gözlerini kapatmak yerine James'e döndüğünde gözleri yuvarlaklaştı ve gözlerini gösteriden alamadığını fark etti. "Vay canına," diye fısıldadı James'in kolları ve elleri süper hızla kontrollerde çalışırken gözleri dikkatli bir şekilde ekrana odaklanmıştı, dikkati paradoksal bir şekilde hem tekil hem de aynı zamanda her şey hakkında çok çeşitli bilgiler üzerinde görünüyordu . - aynı zamanda - hayranlık uyandırıcıydı.

Venüs'te Thel, tüm izleyicilerin izlediği 3 boyutlu haritayı izledi; James'in gemisinin android gemisinin geniş iç boşluğuna yaklaşıırken hızlandığını gösteren kırmızı, yanıp sönen ışık. "James, patlama dalgası beş saniyeden kısa sürede üzerinize gelecek! Çok yakın olacak!"

Sahilde Old-timer, Samantha ve Paine ile birlikte yeni paylaştıkları zihin göz değişiklikleri aracılığıyla duruşmayı izledi.

"Onda bu var," Old-timer ikisine de güvence vermeye çalıştı ve kısa, çarpık bir gülümsemeyle baktı. "James bunu başaramaz. Durmadan. Güven bana." Sonra dikkatini yeniden zihin gözüne çevirdi ve nefesini vererek istemsizce tüm bu girişimi boşa çıkardı.

Djanet'in zihin gözüyle şöyle seslendiğini duydular: "Komutanım! Biz..."

Kırmızı, yanıp sönen sinyal ışığı kayboldu.

Yaşlılar, patlama dalgasının yanından geçerken onun yeniden ortaya çıkmasını bekledi. James'in umutsuzca ulaşmaya çalıştığı tünelin çıkış noktası.

Birkaç saniye geçti.

Bu iyi. Bu iyi. Başardı. Her zaman başarır.

Yanıp sönen kırmızı ışık yeniden ortaya çıkmadı; İhtiyarın dudakları seğirdi ve alnında derin bir endişe çizgisi oluşurken gözleri kısıldı. Kendine güvenme çabasının yerini kafa karışıklığı, ardından da endişe almıştı ve yalnızca birkaç saniye sonra Samantha ile Paine'e baktığında dehşet yüz hatlarına yerleşerek kendini olduğu yere kilitledi.

"Ah hayır," diye fısıldadı.

"Tel!" Yaşlı adam ayağa fırlarken aralarındaki bağlantıyı haykırdı.
"Alex onlardan herhangi bir işaret alıyor mu?" Bir cevap gelmeden önce kendini havaya fırlattı ve Purist kompleksine doğru tam eğimle uçtu.

Thel döndü, utanmış ifadesi Alex'in zihninde incelediği çok sayıda üst üste yerleştirilmiş yarı saydam ekranın ötesini görebilmesi için açıkça görülüyordu. Onunla göz göze geldi ve hiçbir şey söylemeden başını salladı.

Gözlerini sımsıkı kapattı.

"Hayır," diye fısıldadı İhtiyar'a. "Hiç sinyal yok."

İhtiyar, gece gökyüzünde, okyanusun çok yukarısındaki konumunu koruyarak havada durdu. Kalbi küt küt atıyordu. Vücudundaki her şey ona harekete geçmesini söylüyordu ama o bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Aşağıda, karanlıkta zorlukla görülebilen okyanus yüzeyine, sonra da yukarıya, yıldızlara ve gökyüzünün turkuaz radyasyon parıltısına baktı; çaresizdi. Bu olamaz, diye düşündü kendi kendine. Bu şekilde ölemezler. James yapmaz... James başarısız olamaz.

James başarısız olamaz.

Kararını vermişti. Direkt uçtu.

"Thel, onların son konumuna doğru yola çıkıyorum!" Stratosfere doğru hızla ilerlerken kararlılıkla ona bağırdı: "Onları bulacağım! Söz veriyorum!"

Zar zor nefes alabiliyordum. Zar zor ayakta duruyordu. Şakaklarını sıkarken ve iki adım geri giderken eliyle alnını kapattı, kendini dengelemek ve düşmemek için sırtını duvara bastırdı. "Craig," diye fısıldadı, sesi fena halde boğulmuştu, "bu nasıl olabilir?"

Yaşlı adam, arkadaşının sesindeki acıyı duyunca gözlerini sımsıkı kapattı; o da bunu hissetti. Sonra onları açtı ve kararlı bir şekilde ona şöyle dedi: "Thel, onlar yaşıyorlar! Sana söz veriyorum! James'in bedeni bundan daha fazlasına dayanabilir!"

"Ama o kadar zayıflamıştı ki," diye hırladı Thel, sesi ondan vazgeçip boğazı kasılırken kuru bir fısıltıya dönüştü.

"Ama James'in gemisi onun bedeniyle aynı malzemeden yapılmış!" Yaşlı adam, onun umudunu kaybetmemesini isteyerek karşı çıktı. "Bu şey yok edilemez olmaya o kadar yakın ki! Onlar yaşıyorlar, Thel! Bunu biliyorum!"

Ona güven vermeye çalışan İhtiyar'ı dinledi. Daha sonra hâlâ geminin yoğun şok dalgasından kurtulduğuna dair herhangi bir işaret arayan Alex'e döndü.

"Yardıma ihtiyaçları olabilir ama hayattalar! Bunu biliyorum!" Yaşlı adam tekrar bağırdı. "Bana inanmalısın Thel! Birkaç dakika içinde orada olacağım," diye söz verdi. "Sadece bekle!"

"Alex," diye başladı Thel, "patlama dalgasının geminin sinyallerini bozuyor olması mümkün mü?"

Alex, "Bunu bozmuş olması mümkün," diye doğruladı, "ama kesinti en fazla bir veya iki saniye sürecekti."

Yaşlı adam Alex'in açıklamasını zihin gözüyle duydu. Bu olamaz, diye düşündü. Bu olamaz.

Sonra Alex'in pişmanlıkla şunu eklediğini duydu: "Özür dilerim Thel. Geminin feci bir hasara uğraması dışında sinyalin bozulmasına dair mantıklı bir neden düşünemiyorum."

Hayır, diye düşündü Eski zaman. Hayır. James değil. O bizim en iyimiz. O bizim tek umudumuz.

Boğazını temizledi. "Thel, onu bulacağım. Söz veriyorum. Biliyorum yaşıyor. Bunu biliyorum. Sadece..."

"Hey çete," Rich'in sesi aniden parladı ve zihinlerinin göz bağlantısını çatlattı.

Old-timer bir kez daha olduğu yerde durdu, sınırlarına ulaşmıştı. gezegenin stratosferi.

"Zengin?" Thel hayretle sordu, ardından haykırdı: "Zengin! Sen olduğunu?"

James'in gemisinde Rich başını salladı. "Evet," diye yanıtladı tuhaf derecede şüpheli bir ses tonuyla, sanki kendisi bile hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordu. "Benim. Bu geçici kesinti için özür dilerim."

Koltuğundan kalktı ve Djanet'nin yanında süzüldü, ikisi de ön görüş ekranının diğer tarafında meydana gelen neredeyse açıklanamaz manzaraya hayranlıkla baktılar.

Dışarıda James geminin önünde süzülüyor, uzay-zamanı elinden geldiğince büküyor, devasa, akıllara durgunluk veren, gerçekliği çarpıtan bir kuvvet alanı oluşturmak için yerçekimsel mercekleme gücünden yararlanıyordu. Bunu, ani bir sağanak yağmurda şemsiyesini sunan bir arkadaşı gibi kullandı, iki arkadaşını ve gemilerini korudu, üzerlerine yağın patlama dalgasından kaynaklanan tehlikeli şarapnel ve devasa enkaz parçalarına karşı onları korudu.

James sayesinde hepsi zararsız bir şekilde saptı ve sekerek uzaklaştı.

Rich arkadaşlarına, "James yine Adam-Tanrı-Tanrı taklidini yapıyordu ," diye bilgilendirdi. "Bilginize: bu işte gerçekten ustalaşıyor."

"Ben inançlıyım," diye fısıldadı Djanet.

Old-timer'ın yüz hatlarına bir rahatlama yayıldı; bir saniye sonra kendini tutamayarak saf bir sevinç çığlığı attı: "Vay canına! Kesinlikle! Kesinlikle doğru!"

Venüs'te Thel'in rahatlama gözyaşları gözlerinden taştı, gülümserken kenarlarından taştı; Hatta Rich'in açıklamasını dinlerken güldü: "Evet, bunu görmelisiniz. James'in standartlarına göre bile bu çok etkileyici. Uzayı bir kalkana dönüştürdü. Bu bir şey mi? Bu mantıklı mı? Bunun mantıklı olup olmadığını bilmiyorum ama yaptığı buydu. Gibi..."

Mükemmel açıklamaya gelince Djanet'in sesi, "Bir mucize," diye kesildi. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en mucizevi şey."

Thel yere oturuncaya kadar duvardan aşağı kaymasına izin verdi, vücudu rahatlamıştı. "Ah, Tanrıya şükür," diye fısıldadı. Gözyaşlarını kırptıştırırken ellerini burnunun ve ağzının üzerinde bir kule gibi tuttu. "Ah, Tanrıya şükür."

Venüs sahilinde Samantha ve Paine duruşmayı izlemeye devam ettiler.

"Belki de bu adam gerçekten V-SINN'i durdurabilir," diye kuru, fısıltılı bir sesle konuşan Samantha, görünüşe göre kendi sözlerine inanmıyordu; herhangi birinin veya herhangi bir şeyin onun tekrar umutlanmasına neden olabileceğine inanmıyordu.

Paine şüpheli bir tavırla homurdandı. İfade­siz bir şekilde purosunu dudaklarına götürdü. "Tanrılar birbirine düştüğünde ne olacağını daha önce gördük, Sam." Purosunu tüt­türdü, nefesini verdi ve şu sonuca vardı: "Bunun sonu iyi değil."

Alex, James'e zihin gözüyle şunu aktardı: "Maalesef Komutan, seçtiğiniz android gemi çarpışmadan dolayı çok büyük hasar alıyor."

James, gemisinin dışına uçmaya devam ederken, onu ve içindeki iki kişiyi, aynı anda koruyucu bir güç alanı olarak hizmet eden ve onu yalnızca biraz hafiflemiş olan enkaz saldırısından korumaya devam eden yerçekimsel mercekli bir koşum takımıyla arkasında çekerken dinledi.

Alex, Purist'in yüzey tabanlı sensör dizisinden toplanan sayfalarca veriyi karıştırırken, "Senin için başka bir gemi bulacağım," diye bilgilendirdi. "Açıkçası diğer gemilerle çarpışma olasılığının ilk seferde dikkate alınması gerekirdi; Bunu arama parametrelerime ekleyeceğim ve yeni ana bilgisayarı inşa etmen için en izole gemiyi seçeceğim." Alex'e göre bu hareket tarzı basitti.

Ancak James sıradanlığın çok ötesinde bir düzlemde düşünüyordu.

"Olumsuz, Alex. İlk seferde çarpışma olasılığını dikkate aldım."

Alex'in başı Thel'e dönmeden önce kısa bir süre yana eğildi; Yüzündeki ifade ona devam etmesi için pek bir şey ifade etmiyordu; belki de komutandan beklenmedik bir şey bekliyormuş gibi görünmesi dışında. "O halde kusura bakmayın Komutan, nasıl bu kadar büyük bir hata yaptınız?"

Djanet Rich'e döndü ve gözlerini devirdi. "Çaylak."

Zengin de aynı fikirde. "Hiç bu kadar saf mıydık?"

James, "Bu bir hata değildi Alex," diye açıkladı. "Bu gemiyi büyüklüğü ve diğer gemilerle çarpışma ihtimali nedeniyle seçtim. Çarpışmalar iyidir."

Alex bir anlığına James'in beyanını değerlendirdi. Aniden onun için Evreka anı yaşandı. Başını tekrar Thel'e çevirdi.

"Olağanüstü," diye konuştu; bu konuşmanın, komutanın zihninin işleyişine dair ona sağladığı bakış açısı karşısında gerçekten hayrete düşmüştü. "İnsan gibi düşünmüyor."

Thel hafifçe sırttı. "HAYIR. O yapmaz."

"Evet, Alex!" Rich, yeni yapay zekayla alay ederek tekrarladı. "Çarpışmalar iyidir! Bunu hiç düşündün mü çaylak?" Başını sallamayı bırakıp kıkırdaması dindikten sonra Rich'in aklına başka bir düşünce geldi. Djanet'e döndü: "Çarpışmalar neden-neden iyidir? Sadece çarpışmaların nasıl iyi olduğunu düşündüğünüzü görmek için soruyorum."

Kaşları şüpheci bir tavırla havaya kalktı. "Evet?"
Rich başının arkasını kaşırken başını salladı. "Evet. Sırf bu konuda aynı fikirde olup olmadığımızı görmek için; eğer ikimiz de eşit derecede anlıyorsak, elbette."

"Sadece işini mi kontrol ediyordun?" Djanet kibirli bir omuz silkmeye onunla alay etti.

"Evet. Evet gerçekten-eroo."

James frekansları, titreşimleri, görüntüleri, yerçekimsel bozulmaları, element bileşimlerini ve daha fazlasını alarak çevresini taramaya devam etti. Bir resim, diğerlerinin hayal edemeyeceği bir duygu onun zihninde şekilleniyordu. "Kinetik enerji faydalı olacaktır. Ana bilgisayarını inşa etmeye başladığımda çok fazla güç kullanmam gerekecek."

Rich, Djanet'e başını sallayarak, "İşte burada," dedi. "Tıpkı ikimizin de önceden aynı şekilde düşündüğümüz gibi." Daha sonra dikkatini Alex'e çevirdi. "Bunu duydun mu Alex? Kinetik enerji! Yardımsever! Düşünmen gerek dostum." Tapınağına hafifçe vurdu. "Bunu kullan ! Sürdür!"

"Seni göremediğini biliyorsun," diye belirtti Djanet. "Sağ?"

Rich kendini tatmin edecek bir açıklama yapmadan önce düşünceli bir şekilde alt dudağını emdi: "Muhtemelen parmakla kafatasına yapılan vuruşun oldukça gürültülü olduğunu duymuştur sanırım."

"James," diye uyardı Thel, "eğer dengesizse o zaman daha güvenli bir gemi bulmalısın." Arkadaşlarını kaybettiğini düşünmenin getirdiği dehşeti unutmamıştı; bu, bir daha asla yaşamak istemediği bir duyguydu.

James, "Güvende, Thel," diye güvence verdi ona. İnanılmaz sensör dizisi ona binlerce güvertenin, koridorun, tünelin, yürüyüş yolunun, merdivenin, odanın ve şu anda içinde gezindikleri gibi büyük, mağara şeklindeki boşlukların tam, üç boyutlu görüntüsünü sağladı. Yapı hâlâ çarpışmanın inanılmaz enerjisiyle yankılanıyordu ve James'e göre çok güzeldi. "Gemideki enerji, onu Dünya'daki tektonik plakalar gibi hayati, canlı kılıyor. Bunu kullanabilirim."

Alex, içgörüsünü Thel'le yüksek sesle paylaşarak, "İlk başta tamamen saçma görünen şekillerde düşünüyor," diye başladı. Durakladı, son derece insana benzeyen bir hareketle başını tekrar eğdi ve sonra şu sonuca vardı: "Ancak bunların olağanüstü derecede rasyonel olduğu ortaya çıktı."

Thel, "James kalıpların dışında düşünüyor," dedi.

"Bizi güvende tutacağım Thel," diye duydu James'i zihninin gözüyle.

"Merak etme. Bu işin kolay kısmı."

Aniden, aynı odada kalmalarına rağmen Alex, Thel'le özel bir zihin gözü kanalı açtı. "Bundan daha fazlası. Komutan Keats çelişkili düşünüyor."

Thel'in kafasını sorgulayıcı bir şekilde eğme zamanı gelmişti. Neden özel kanal? diye sordu kendine. Bana ne anlatmaya çalışıyor? "Sanırım öyle," diye onayladı Thel. "Fark ne?"

Alex şöyle açıkladı: "Kalıpların dışında düşünmek çelişkili olabilir ama her zaman paradoksal değildir."

Thel, "Ne demek istediğini hâlâ anlayamadım, Alex," diye itiraf etti. "Ne demek istiyorsun?"

"James'in düşünce kalıplarının onu dikkat çekici kıldığını düşünüyorum. Tahmin etmek zor," diye yanıtladı Alex.

L hafifçe başını salladı ama Alex'in denediği daha büyük bir nokta varsa yapmak için hala takip etmedi. "Bu iyi bir şey değil mi sence?"

"Belki de," diye kabul etti Alex, "ama James'in düşünce kalıplarının şu anki rakibimizinkine çarpıcı bir benzerlik taşıması sana tesadüf değil mi?"

Thel'in gözleri, yeni yapay zekanın cüretkarlığı karşısında kısa bir süreliğine hafifçe genişledi, sonra neredeyse onun robot vücudunda bir delik açmasını neredeyse dilediği parıltının yoğunluğuna uyacak şekilde kısıldı. Lanet olası çaylak, diye kendi kendine söylendi, deneyimsiz yapay zekanın kapağının altında fokurdayan hayal kırıklığı.

sabrı, James'in karakterini sorgulayacak kadar cahil olan herkese karşı duyduğu küçümsemenin köpüğünü zar zor bastırıyordu.

Alex'in başlattığı özel kanalı sonlandırdı.

Alex nedenini sormaya fırsat bulamadan James aniden grup kanalına girdi ve hem Thel'in hem de Alex'in dikkatini yeniden çekerken aynı zamanda acı veren bir konuyu da merhametli bir şekilde değiştirdi. "Alex, şunu görüyor musun?" James, giderek daha ayrıntılı hale gelen 3D modelindeki bir şeyin altını çizerken sordu: koridorlar ve odalardan oluşan kalın bal peteği yapısının hemen ötesinde, birkaç kilometre ilerideki mağara gibi bir yapı.

Alex, daha fazla bilgi edinmek için açılır menüleri ve bilgi tablolarını açarken öne doğru eğilerek holografik modeli inceledi; Alex, bu yoğun bilgi akışının içinde onu hayrete düşüren bir şey gördü. "Evet Komutanım. Ve bir atmosfere sahip olduğunu görüyorum."

Sahile geri dönerken hâlâ gelişmeleri takip eden eski adam, heyecanla sohbete yeniden katılarak şunları söyledi: "Bunu biliyorum! Androidler—" duraksadı, biraz geç fark etti ama yine de gerginliğini düzeltti, " bu simüle edilmiş şehirler vardı .

Bunlar ... Dünya'nın küçük kısımlarını yaratma girişimleriydi, ancak bunlar belirli bir yerin kopyası değildi. Onlar android şehirlerdi; paralel Dünyalara saldırmadıkları zamanlarda, Dünya benzeri şehirlerde yaşadıkları yer burasıydı. Olağanüstü, inanılmaz yerler."

Rich ve Djanet, Old-timer'ın açıklamasını akıl gözüyle dinlediler ve birbirlerine karşılık gelen tiksinti ifadelerinden kendilerini alamadılar.

"Bu..." Rich, Djanet onun adına düşüncesini bitirmeden söze başladı:

"Tuhaf."

"Evet," diye onayladı Rich. "Gerçekten çok tuhaf."

Kendisi atmosfere düşerken etrafındaki okyanus havası kalınlaşmaya başlayınca, Old-timer, "Bir atmosfer kalıntısı olmalı," diye cesaret etti. "Senin tespit ettiğin şeyin bu olduğundan eminim."

Old-timer'ın açıklaması karşısında Rich, Djanet ve Purist kompleksini takip etmeye devam eden herkes gibi kafası karışan Thel, "Androidlerin havaya ihtiyacı yok" diye belirtti. "Neden bir atmosfer yaratarak kaynakları israf etsinler ki?"

Alex, "Android olsun ya da olmasın," diye düşündü, "hepsi özünde insan olduklarına inanıyordu."

"Bu neden önemli?" Thel omuz silkti. "Bu hâlâ israf; bu mantıksız."

"Mantıksız mı? Bu mu?" Alex düşünürken başını salladı. Alex, "Dünya'yı hiç göremedim" diye anlattı, " Gerçek Dünya'yı değil. Eğer androidler iddia ettikleri gibi gerçekten kendi Dünyalarını kaybettiyse, onları yeniden yaratmak istemeleri mantıklı. Aksi halde..." Alex bir süre sonraki sözlerini düşündü ve konuyu açık bir şekilde açıkladı: "Aksi takdirde kendilerini daima kaybolmuş hissederlerdi."

"Kendilerini kaybolmuş hissettikleri için Dünya şehirlerinin simülasyonunu inşa ettiklerini mi söylüyorsunuz ?" Thel, Alex'in söylemek istediği şeyin ne olduğunu özetledi.

Alex ona, "Dünya'yı kaybettik," diye hatırlattı, "ama Venüs onun yerini alacak son derece uygun bir yer. Yine de evini özlemiyor musun Thel? Kendini kaybolmuş hissetmiyor musun?"

Thel yüzünü buruşturdu. Çaylaklar bazen iyi noktalara değiniyor, diye düşündü kendi kendine.

Samantha'nın gözleri, bağışlayıcı beyaz kumun yanına, yanına oturan İhtiyar'a kilitlenmişti; tropik meltemde süzülen birkaç dağınık bulutun arkasından çıktığından beri gözleri ona kilitlenmişti. İkisi de konuşmuyordu, o an İngilizcede karşılığı olmayan bir duyguya gebeydi ama bu onun daha önce deneyimlediği bir duyguydu.

Unheimliche, Old-timer yapay zekanın ona öğrettiği cümleyi hatırladı. Hepimizin bir eve ihtiyacı var.

"Ah, bunu görmem lazım," diye ilan etti James, akli evdeki düşüncelerden uzaktaydı. Aksine, keşfetmeye ve keşfetmeye yönelik içgüdüsel, entelektüel ihtiyacı, Rich ve Djanet'i android şehre giden tüneller ağına doğru çekerken onu ileriye götürdü.

Hedeflerine yaklaştıklarında yerçekimsel mercekle kalkanını indirdi ve aniden kendi ileri momentumunu yavaşlatarak geminin ilerlemesine izin verdi.

yetişmek için ön görüş ekranından geçerek pilot koltuğuna mükemmel bir şekilde yerleşebildi. Hiç vakit kaybetmeden kontrollere uzandı ve geminin iticilerini hızlandırarak gemiyi vaat edilen android metropolüne doğru hızlandırdı.

Rich, Djanet'e döndü ve donuk bir tavırla, "Hayır. O yarı insan/yarı hayalet olayı hâlâ eskimedi."

James başını kaldırıp Djanet'nin yanında serbestçe süzölmeye devam eden Rich'e baktı. sandalye. "Azıcık bile değil?" O sordu.

Rich, James'e biraz daha yaklaştı ve Süpermen'in omzuna hafifçe vurarak, güvenceye ihtiyacı olmadığını bildiği bir adama güvence veriyormuş gibi yaptı. "Henüz değil. Bunun her zaman böyle olacağına söz veremem Komutan, o yüzden repertuvarınıza yeni tanrı güçleri eklemeyi düşünebilirsiniz... hem de çok yakında. Onu taze tutmam lazım, biliyorsun değil mi?"

"Bu değerli bir not" diye yanıtladı James. "Teşekkür ederim."

Rich omuz silkti. "Ben de bunu yapıyorum. Ama rica ederim."

"Tamam, neredeyse geldik" diye duyurdu James. "Android şehrinin atmosferine çarpacağız." Gözleri Rich'e fırlamadan önce dönüp Rich'in atlama koltuğuna baktı.

Rich, James'in atlama koltuğuna doğru bakış açısını takip etti, sonra tekrar James'e baktı; mantığı takip etmiyor gibi görünüyordu.

"Yani..." James ayrıca ima etti, "türbölans olacak."

Rich, James'e dönmeden önce tekrar omzunun üzerinden koltuğa baktı. Aniden, gözlerinin ardında anlayış canlanmış gibi göründü.

"Ah... yani..."

"Göz kırpardım ama" James protez gözünü işaret etti, "bilirsin."

Rich'in dudağı tiksintiyle hafifçe kıvrıldı. "Sağ. İpucunu anladım." Tekrar atlama koltuğuna döndü. "Arka koltukta, öyle."

"Av tüfeğini aradım" diye hatırlattı Djanet.

"Beşinci kez söylüyorum, bunu yaptığımızı bilmiyordum!" Zengin protesto etti koltuğuna geri döndü.

Kemerlerini bağlarken James'e seslendi: "Hey, Komutan!" James arkasını döndü.

Zengin göz kırptı.

"Touché," diye yanıtladı James, ona şapka ucu taklidi yaparak.

Rich omuz silkip gururla şunu söyledi: "Hepimizin özel güçleri var."

Komutan ona dönerken Djanet James'in dikkatini çekti.
kontroller. "Onu getirdiğine hâlâ pişman mısın?"

Aniden, gemi android şehrin Dünya simülasyonunun kalın atmosferine karşı GÜRÜLDÜ;
bu simülasyonun Dünya'ya hiç benzemediğini hemen fark ettiler.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Djanet.
"Ne?" Aralarındaki iletişim sırasında El'in sesi duyuldu. "Nedir?
Ne görüyorsun?"
James görsel bağlarını yeniden kurdu.

Korkunç görüntünün genişliği her izleyiciyi hayrete düşürdü.

Geminin ön sis lambaları, eski simüle edilmiş şehrin güneşsiz, aysız, yıldızsız gökyüzüne beyaz bir ışık konisi parlatarak William Blake'in cehennem vizyonlarına layık bir sahneyi aydınlatıyordu. Milyonlarca ve milyonlarca android cesedi, yere demirlenmeyen veya bir yapının içinde depolanmayan diğer her şeyle birlikte, doğaüstü bir şekilde gökyüzünde süzülüyor. Demirlenmemiş maddeler listesine, simüle edilmiş okyanustan gelen dev su keseleri de dahildi; şehrin keyif aldığı okyanus manzarasının büyük kısmı holografik bir yanılsama iken, daha önce kumsallara çarpan su çok gerçikti ve yer çekimi yoktu. her şeyi yerli yerinde tutmak için, bazen sadece bir spreyl halinde, bazen de stadyum büyüklüğünde bulanık, pis su küreleri halinde, sıfır yer çekimine doğru özgürce süzülüp, yollarına çıkan her şeyi veya her cesedi emiyordu.

Rich, gözünü kırpmadan, "Kendinizi, akla gelebilecek en tuhaf şeyleri gördüğünüzü düşünürken yakaladığınızda, evren böyle bir şeyi yüzünüze fırlatıyor, " diye gözlemledi.

"Belki de sana mağaza açman için başka bir yer seçmeliyiz,
Komutan?" Djanet önerdi.

"Hayır," diye teyit etti James, gemi manevra yaparken en büyük su kürelerinden birinin yanından geçerken, "Bu mükemmel."

Rich, ürkek gözleriyle damlanın yüzeyini tarayabilmek için boynunu uzattı. Yüzlerce android bedeni emilmişti; toplu halde, sanki eriyen bir buzulda ortaya çıkarılan örneklermiş gibi esrarengiz bir şekilde donmuş görünüyorlardı. "Hı... mükemmel mi, Komutan?" Rich elini tutarken başladı

ani mide bulantısını dindirmeye çalıştı. "Sanırım bakanın gözünde 'mükemmel' var, değil mi?"

Thel onu uzaktan takip ederken, "Rich iyi bir noktaya değiniyor," diye uyardı, "Milyonlarca ölü android arasında yeni bir ana bilgisayar oluşturmanın mükemmel olduğunu düşünmüyorum ." Başını salladı, tiksinierek ekledi: "Bu sağlıksız. Daha iyi bir yer olmalı."

"Yok," diye yanıtladı James, şeytani ortamın tonuna uymayan, büyülenmiş bir ses tonuyla. "Bu simülasyonun iç işleyişini görebiliyorum - nasıl çalıştığını görebiliyorum" diye açıkladı ve ardından heyecanla şunu açıkladı: "Bu şehir inanılmaz, Thel. Benim amaçlarım için ideal."

Sahilde İhtiyar, Paine ve Samantha'yı sözsüz bir şekilde tartışırken yakaladı. Hızla yanlış izlenime kapıldıkları onun için açıktı.

"Bir açıklaması olacak" diye James'in davranışını açıklamaya çalıştı.

"Güven bana, James'i tanıyorum" dedi, gergin bir gülümsemeye zorlayarak.

Paine dumanı üfledi. "Onu tanıyordun ."

Yaşlı adamın kaşları çatıldı. "Bu ne demek..."

"O artık bir süper zeka," dedi Samantha, Eski Zaman'ı albayın yapabileceğinden çok daha incelikli bir şekilde vurgulayarak ekledi, " bir süper zekayı gerçekten kim bilebilir ?"

Yaşlı adam omuzlarını dikleştirdi. "James'i tanıyorum. Göreceksin."

James sanki bir işaretmiş gibi Thel ve diğerlerine güncellenmiş bir 3 boyutlu görüntü göndererek taramalarının sonuçlarını incelemelerine olanak sağladı. Görüntüde şehrin tüpün bir ucunda yer aldığı devasa, boru şeklinde bir yapı vurgulanıyordu. Daha sonra James görüntüyü uzaklaştırdı ve tüpün gerçekten çok büyük ölçekli bir ray sistemi boyunca sabitlendiği çok daha devasa, dairesel bir yapıyı vurguladı.

Paine'in purosusu ağızından düştü. "Vay be..."

Yaşlı adamın gözleri yuvarlaktı. "Ah..."

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" James izleyen herkese sordu, sesi hayranlıkla doluydu.

"Evet," diye onayladı Thel, "ama ne olduğunu bilmiyorum...bundan ne anlamamız gerekiyor? Ne görüyoruz?"

"Yerçekimi," diye fısıldadı Albay Paine.

Yaşlı adam, hiç kimse olmasa bile albayın sonucunu duyacak kadar yakındaydı.

Alex, "Yapay yerçekimi yaratmaya yönelik bir mekanizma" diye konuştu. Henüz sonuca varmamış olan, takip eden herkes için.

Alex'in açıklamasını duyan ihtiyarın gözleri yeniden döndü. O, büyülenmiş bir halde töreni takip ederken, kuma düşürdüğü puroyu neredeyse unutmuş olan, kırmızı közleri beyaz kumu pembeye boyayan Paine'e döndü.

Lanet olsun, diye düşündü ihtiyar kendi kendine, etkilenmişti, albay son derece zekiydi.

"Yer çekimi?" Thel, Alex'i tekrarlardı, ilk başta şaşırmıştı ama sonra James'in en son animasyonu devreye girdi. Devasa merkez borunun daha da devasa dairesel yol boyunca dönmeye başlamasını izledi; onun için her şey yerine oturdu.

"Görüyor musun Thel?" James ona tekrar sordu, simüle edilmiş sesi hâlâ merakla dolup taşıyordu.

Thel, boğazındaki kurbağayı yutmadan önce, "Evet," dedi. "Tanrım-bunun ölçeği. Bu bir santrifüj."

"Doğru," diye onayladı James, sesindeki hayranlık maskesi tarafından mükemmel bir şekilde yansıtılmıştı. "Dünyadaki her şeyi binlerce kilometrekare gölgede bırakan devasa bir şehre sahip bir santrifüj, her şeyin tam dibinde oturuyor ve çalışırken tam merkezkaç kuvvetini deneyimliyor."

Djanet , "Ve tam bir yapay yerçekimi deneyimleyerek," diye araya girerek James'in sonucunu özetledi ve ardından bir sonraki bariz soruya geçti: "Ama—

Neden?" diye kekeledi. "Uçuyorlar, isterlerse podyumlara ya da zeminlere mıknaatıslanabiliyorlar; öyleyse neden bu kadar zahmete giresiniz ki?"

"Bana bunun nedeninin androidlerin kendilerini insan olarak düşünmeleri olduğunu söyledim." Yaşlı adam, android liderinin kendisine söylediklerini aktararak araya girdi. "Ve haklıydı; androidler zamanlarının çoğunu Dünya benzeri bir simülasyonda normal, sıradan hayatlar yaşayarak geçirdiler. Bu... neredeyse bir ütopyaydı."

Rich, android şehrinde geriye kalanların üzerindeki sis ve katliamın içinde süzülen milyonlarca cesede baktı ve esprili bir şekilde şöyle dedi: "Şimdi bu çok uzak bir ütopya."

Djanet başını çevirdi ve onaylamayan bakışlarını Rich'e dikti.

"Ütopyadan çok uzakta olduğu gibi mi?" Kelimelerle yaptığı beceriksiz oyunu açıklamaya çalıştı. "Anla?"

"Evet, anlıyorum" diye yanıtladı Djanet, "Onu bu kadar kötü yapan şey onu almak. İnilti. İnilti."

Rich omuz silkti, "Herkes eleştirmendir. Ben bunun zekice olduğunu düşündüm..." gözleri gemilerini çevreleyen katliama dönerken öfkeyle kendini savundu; bu saçmalık sesine saygı katmasına neden oldu ve şunu ekledi: "...ve doğru."

Thel, vites değiştirmeden önce "Kesinlikle doğru," diye aynı fikirdeydi. "James, beyninde dönen çarkların sesini buradan duyabiliyorum, ne düşünüyorsun?"

Gemiye aşağıya, bir zamanlar androidin şehir meydanı gibi görünen yüzeye yaklaştırmak, "İleriyi düşünüyorum," diye yanıtladı.

Bu, James'in muhtemelen bir yansıtıcı havuz olduğunu öne sürdüğü, etkileyici derecede büyük dairesel bir yapıyla tamamlanmış, geniş, açık, taş döşeli bir alandı; Tabii ki yapı şu anda kupkuruydu, tüm su kalın, nemli ve kokuşmuş atmosfere doğru süzülüyordu.

James gemisini boş havuzun ortasına konumlandırdı. "Bu iyi görünüyor," dedi geminin motorlarını kapatırken, geminin sıfır yerçekiminde konumunu koruyabilmesi için havada asılı kalmaya yetecek itme kuvvetini korudu. Projektör ışıkları hala parlaktı ve boş, hayaletli şehir meydanını aydınlatıyordu.

Rich, uzakta, kaldırımın sadece birkaç metre yukarısında, amaçsızca yüzen cesetleri gördü. "İyi görünüyor?" James'i kalın ve ıslak havada korkunç bir bale gibi dönüp duran android cesetlerini izlerken tekrarlardı. "Yağmur yağıyor gibi görünüyor ama her yönden. Belki daha çok Cehennem'deki bir Noir filmi setine benziyordur diye düşünüyordum . Ne oldu?"

James omzunun üzerinden bakmak için boynunu uzattı ve hem insanüstü hem de süper asker gözlerini Rich'e kilitledi; Rich için rahatsız edici bir manzaraydı bu.

Daha sonra komutan pilot koltuğundan kalktı ve Rich'in yanına uçarak onun koluna hafifçe vurdu. Her zamanki çıkış/biniş yöntemi haline gelen, gemisinin çatısından geçerek dümdüz yukarı uçmadan önce, "Yine dokun," diye itiraf etti.

Rich, Djanet'e döndü. "Bu alaycılık mıydı?"

Thel, "Alaycılık olması gerekirdi" diye belirtti, "ama James alaycılık yapmaz; senin gerçekten komik olduğunu düşünüyor Rich . Nedenini Tanrı bilir."

"Hiç kimse mükemmel değildir, değil mi?" Djanet, Rich'in yanına doğru süzülürken Thel'in duygularını yineledi.

Rich , " Bu alaycılığın en aşağı biçimi" diye belirtti.
bu arada komedi."

Sonra Djanet aniden Rich'in kaburgalarına dirsek attı.
görüntüleme ekranından onun yanından geçtik.

"Ah!" Rich, elini etkilenen bölgeye vurarak tepki gösterdi. "Android!
Ah! Hatırlamak?"

Unutmuştu. Yerine otururken sempatik bir tavırla "Vur, özür dilerim" dedi.
eli onun yanında.

"Ah, yine," diye inledi Rich, "bunun gerçekten hiçbir faydası yok. Elleriniz tuğlalarla dolu tavalar gibi."

"Tamam, hala üzgünüm ama bak" diye uyardı onu, çenesine uzanıp onu yakaladı.

"Aman Tanrım, ah!" yeni, yoğun android bedeninin hâlâ yumuşak olan tenine etkisini ölçmemesi karşısında giderek artan bir öfkeyle tepki gösterdi.

Ancak o, korkusuzca çenesini yukarı kaldırdığında ve James'in garip yüzünü görmek zorunda kaldığında, şaşkınlığını tamamen unutmak üzereydi.

uçuş yörüngesi; Komutan dümdüz yukarı uçmuştu ama nefes kesen bir ivmeyle kaldırımı doğru yay çiziyordu. "O ne..."

Rich, James vücudunu sert bir şekilde yere çarpmadan ve bunu yaparken neredeyse kaldırımı sıvılaştırmadan önce sormaya başladı. Yüzey parçalandı, milyonlarca küçük moloz parçası tahmin edilebilir bir dalga biçimi modeliyle patlayarak hareketsiz bir göletin yüzeyini kıran bir taş gibi patladı, halkalar her yöne doğru genişledi. Kısa, neredeyse algılanamaz bir an için, enkaz dalgası gemiye çarpacakmış gibi göründü, ancak James iki koluyla uzandı ve hepsini başka bir yerçekimsel merceklerle durdurdu ve onu dondurmadan önce hepsini kendisine doğru çekti. hepsi onun çevresinde zararsız bir şekilde asılı duran dairesel bir enkaz alanındaydı.

Bir saniye sonra, James'in çarpma kuvveti, iticilerin, gemiyi yerinde demirli halde tutmak ve yüzeyin hemen üzerinde havada asılı kalmasını sağlamak için kısa süreliğine otomatik olarak yeniden çalıştırılmasına neden olunca gemi sarsıldı; James'in yerçekimi ağı tehlikeli enkaz parçalarını tam zamanında yakaladığı için hiçbir hasar görmedi.

Djanet, Rich'e fısıldadı, "Ne yapıyor o?"

Purist kompleksinde Thel de aynı soruyu düşünüyordu. Yeni yapay zekanın konuya biraz ışık tutacağı umuduyla sorgulayıcı gözleri Alex'e çevrildi. Ne yazık ki ışık bulunamadı; Alex sadece omuz silkti ve ekledi: "Beni yener."

"Bu adam kim?" Samantha İhtiyar'a fısıldadı.

Eski zaman, Sam'in hayranlığına tanık olurken nostalji hissetmekten kendini alamadı - bu birinin verebileceği tek normal tepkiydi - James Keats'le ilk tanıştığında tamamen aynı şeyi hissetmişti. "O bizim süpermen versiyonumuz; her evrenin en az bir tanesine ihtiyacı var."

Rich, "Komutanım," diye konuştu ve sonunda grup adına soru sordu, "neler olduğu konusunda bize ipucu vermek ister misiniz?"

James enkaz alanının ortasında kaldı, aşağı baktı ve olağanüstü güçlü bir darbeye az önce yıktığı betonun altındaki yüzey malzemelerini inceledi. Etkilendiği kadar şaşırmış bir halde, "Bu inanılmaz," diye fısıldadı.

"Aman Tanrım..." Alex aniden fısıltıya yakın bir sesle konuştu, tepkisi James'inkinin aynısı olduğundan sesi kesildi; Genel bir yapay zeka olan kendisi bile James'in bakış açısıyla zihninde gördükleri karşısında etkilenmişti.

"Nedir?" diye sordu.

Alex, "Android gemileri oluşturan yapı malzemeleri..." diye başladı ve bu benzersiz inanılmaz keşfi açıklayacak en iyi kelimeleri ararken durakladı, "-onlar bilgisayarla çalışıyor."

Sahilde, Paine aniden ve görünüşe göre istemsizce ayağa kalktı, paniğe kapıldı. Başı Samantha'ya doğru dönmeden önce yüzü soldu; Yaşlı adam onun göz çizgisini takip etti ve onun yüzünün de aynı dehşeti paylaştığını gördü. "Ah hayır," diye fısıldadı.

James yavaşça aşağıya doğru süzüldü ve avucunu geminin yüzey malzemesine dayadı. Kolu, vücudunun yüzeyini onaran Nans'ın karşıya geçmesi için bir köprü işlevi görüyordu; canlı sis malzemeye ulaşıyor ve ona yapışıyor, onu keşfediyor, analiz ediyor ve bilgisayara aktarılan trilyonlarca bit bilgiyi anında aktarıyor. Android gemisinin yüzeyi James'e geri dönüyor. "Bu gemiler sanıldığından çok daha güçlüydü " diye fark etti. Yapbozun başka bir parçasını mı bulduğundan, yoksa tamamen farklı bir bulmaca mı bulduğundan emin değildi.

Alex, James'in dadıları tarafından toplanan bilgileri kendisine ulaştıramaz aktardı. Alex, nefesi kesilmiş gibi bir sesle, "Komutanım," diye başladı; nefes almamasına rağmen, "comutonium mu?"

James yüzeyi mikroskobik düzeyde incelemeye devam etti. "Pek değil" diye yanıtladı. " Saf bilgisayar kadar karmaşık veya güçlü değil ; en azından teoride..." önündeki malzemenin gücünü değerlendirirken cümlesi yavaş yavaş sona eriyor, "...ama bu şimdiye kadar gördüğüme en yakın şey. . Bu çok şaşırtıcı."

"Bu iyi değil," diye fısıldadı Samantha.

Paine onaylayarak başını salladı.

"Bir dakika... neden?" Yaşlı adam sordu.

James sanki bir karar vermiş gibi aniden ayağa kalktı, vücudundaki milyarlarca sensörün bulunduğu devasa yapıyı tararken ellerini kalçalarına dayadı ve yalnızca kendisinin görebileceği bir resim oluşturmaya devam etti. Onayladı. "Bununla çalışabilirim."

"Bekle," diye sordu Thel, "comutonium da ne demek?"

Rich, zihinlerinin göz bağlantısı üzerinden, "Uydurulmuş bir kelimeye benziyor," diye ekledi.

Alex, Thel onun sözünü kesmeden önce, "Teknik olarak tüm sözcükler..." diye açıklamaya başladı.

"Yapma" dedi ve onu durdurmak için elini kaldırdı. "Onu cesaretlendirmeyin."

"Cesaretlendirmek?" Alex şaşkınlıkla sordu. "Açıkladığımı sanıyordum..."

Thel içini çekerken alnını kaşıdı. "Sadece bana güven."

Rich'in güldüğünü duydu. "Hayır Alex, gerçekten kelimelerin teknik olarak ne olduğunu bilmek istiyorum. Yardım et dostum?"

Alex sanki karmaşık bir cevaba girecekmiş gibi elini hareket ettirdi ama Thel tekrar elini kaldırıp onu uyardı.

"Bilgisayar mı, Alex? Nedir?" diye sordu ona, onu sıkıca rayların üzerinde tutarak.

Alex, "Aslında öyle bir şey yok" diye yanıtladı. "Teoriktir. Görüyorsunuz, evrendeki her madde molekülü bir bilgi sinyali taşıma potansiyeline sahip, bu da onu potansiyel olarak bir transistör yapıyor. Bunu bir bağlama oturtmak gerekirse, tek bir su damlasının içinde evrendeki yıldızların sayısı kadar molekül vardır."

"Aman Tanrım," İhtiyar birdenbire, sadece bilgisayardan bahsetmenin bile 332'den sağ kurtulanları neden bu kadar rahatsız ettiğini fark ettiğinde hayrete düştü.

Başını salladı. "Kesinlikle."

Eski zaman anladı.

"Yani," diye bitirdi Alex, "teorik olarak, bir kum tanesi kadar işlevsel, programlanabilir computronium'a sahip olan veya onu kontrol eden herhangi bir varlık, insan zekasının bakış açısından bir tanrı gibi görünebilir. "

"Kutsal..." diye fısıldadı Djanet, ürperti aniden kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Sanki birisi mezarıma basmış gibi hissediyorum."

Kolunu onun sırtına dolayarak onu kendisine yaklaştırmak Rich'in kaşları çatıldı. "Sana mezar yok Djanet," diye güvence verdi ona. "Benim gözetimimde değil."

Şakası yoktu.

Thel, zihnindeki android gemisinin 3 boyutlu haritasını iyice uzaklaştırdı, tamamen geriye çekerek temsilinin uzayda süzülen binlerce android gemisini seçmesini sağladı; birlikte Venüs'ün yeni ayının yörüngesinin hemen ötesinde yapay bir asteroit kuşağı oluşturdular.

Thel , "Bu, bir kum tanesi değerindeki kompütronyumdan çok daha fazlası ." abartılı bir şekilde dikkat çekti.

James başını salladı. " Düşündüğümüzden çok ama çok daha güçlüydüm" diye kabul etti .

Ve bu gerçek daha fazla soruyu beraberinde getirdi; bunları kendine sakladı: Güçlerim onunkiyi karşılaştırıldığında sönükken neden onu öldürebileceğimi düşünmeme izin verdi? Filosunu gama ışını patlamasından korumak için neden gücünü kullanmadı? Neden halkının ölmesine izin verdi?

"Ama bunun computronium olmadığını mı söyledin ?" Alex açıklama istedi.

James konuyu detaylandırmadan önce "Hayır," diye doğruladı, "Geminin gövdesi bilgisayarla işlenmiş gibi görünüyor ki bu da başlı başına hayret verici," diye açıkladı, sensörleri dallanıp budaklanmaya devam ederken, tarayıp teorisinin onayını geri gönderiyordu: "Android Geminin yapısı aslında devasa bir bilgisayardan oluşuyor ve her mikronu sistemin bir parçası gibi görünüyor. Burada 'aptal' malzeme yok . Bu devasa android gemiler, ulaşım araçları kadar bilgisayar ana bilgisayarları kadar işlev görüyor."

"Yapay zekanın ana bilgisayarı gibi ana bilgisayarlar mı?" diye sordu Djanet.

James, açıklamadan önce "Çok benzer" dedi, "ancak malzemeler çok daha verimli ve burada trilyonlarca kat daha fazla işleme kapasitesi var. Görünüşe göre ben keseli sıçan oynuyorum."

"Bunu neden yapsın ki?" Thel, zihin gözüyle sordu. "Bu kadar çok computronium'a sahip olsaydı, istediğini yapamaz mıydı?"

"Bizim için evet," diye itiraf etti James.

"Ama bu computronium değil , değil mi?" Rich, James'in her şeye gücü yeten biri olmadığını duymanın onu biraz rahatlatacağını umarak tekrar söylemesini istedi.

"Hayır," diye onayladı James. "Bu malzeme harika ama computronium her molekülün bir sinyal taşıyabilmesini gerektiriyor. Bu öyle değil -bunun içinde bir transistör ağı var- ama..." döndü, yapının katıksız büyüklüğüne baktı, "bu geminin inşa malzemesinin her mikronu bilgisayarla işlendiğinde, verimlilik şimdiye kadar gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. şimdiye kadar görülmemiş, Trans-İnsan'dan kısa."

Alex, "Bu, umduğunuzdan daha iyi bir sonuç" dedi. "Eğer Android gemisindeki mevcut ağıdan faydalanabilirseniz, geçmişte erişebildiğiniz her şeyden çok daha güçlü bir ana bilgisayar inşa edebileceksiniz . Yani, gama patlamasının bilgisayar ağına tamir edilemeyecek zarar vermediğine inanıyorsan? "

"Kurtarılabilir," diye yanıtladı James. Ses tonu dikkati dağılmış gibiydi; inanılmaz derecede şanslı bir dönüş gibi görünen bu durumdan pek de memnun değildi.

Malzemeleri yakından incelerken hareketsiz kaldı.

James materyalleri yakından incelerken uzun ve tuhaf bir sessizliğin ardından, Rich araya girdi: "Peki... iyi haber o zaman, Komutan? Mutluydu?"

James cevap vermedi. Androidleri fena halde hafife almışım, diye düşündü kendi kendine. 1'i fena halde hafife almışım. Başından beri bu oyuna hakim değildim. V-SINN, nöbetçi, 1 - beni aptal yerine koydular.

Sahile geri dönen İhtiyar, James'in derin endişesini hissetti; Liderlerinin meşguliyeti grubun moralini bozmaya başlamadan önce konuşmanın kendisine kalmış olduğunu biliyordu. Nazikçe cesaret etmeden önce boğazını temizledi, "Jimbo mu? İyiydi?"

Eski zamanlayıcının sözleri tam olarak amaçlandığı gibi oldu; James'in dikkati tekrar arkadaşlarına döndü.

Aptal olsam bile yine de onlara liderlik etmem gerekiyor, diye karar verdi içinden. kendisi. Ben hala onların en iyi şanslıyım; hiç şans olmasa bile.

"Biz iyiyiz," diye yanıtladı James, sarsılmaz bir özgüven etkisi yaratarak. "Ben bu şeye bir başlangıç yapacağım.

Rich kekelemeden önce Djanet ve Rich şaşkın ifadeler alışverişinde bulundular: "Ne-ne şey?"

James'in gözleri, görüntüleme ekranından içerideki Rich ve Djanet'e bakarken gemisine kilitlendi. "Şehir - yer çekimi - gemi - her şey."

Sonra aşağıya baktı, diz çöktü ve avucunu bir kez daha android gemisinin bilgisayarlı yüzeyine dayadı.

Djanet Rich'e dönerek fısıldadı, "Bu... ilginç olmalı."

Rich, "İlginç, tek kelimeyle ifade edilebilir," diye kabul etti. "Korkutmak da doğru."

Djanet omuz silkti. "En azından biraz korkutucu olmasaydı bu kadar eğlenceli olur muydu?"

Rich onunla göz göze geldi. "Biraz daha az terörün yol açabileceği can sıkıntısını göze alırdım, sorduğun için teşekkürler."

Aniden, James aşağı doğru olağanüstü derecede güçlü bir güç akışı gönderdi; bunun gücü tüm şehre yayıldı ve James'in gemisi ile iki sakininin, uzay-zaman olarak kendilerini sabit tutmak için gösterge panellerini ve koltuk arkalıklarını kavramak için çabalamalarına neden oldu. çarpıklıklar geminin gövdesine sıçradı.

"Vay canına," dedi Djanet, Rich'le birlikte geminin zemini üzerinde havada süzülürken neredeyse nefesi kesilmişti ve gemi de James'in yarattığı güce karşı koymak için motorlarını çalıştırıyordu. "O güçlü."

"Sence?" Rich kendini dengelemek için pilot koltuğunun arkasına tutunurken şaka yaptı. "Burada kendimi biraz yetersiz hissettirmeye başlıyorsun."

"Dinle," diye ona yaklaştı Djanet, "eğer buna ayak uydurmak istiyorsan kendine bazı insanüstü güçler edinmelisin."

"Ah, hepsi bu mu?" Zengin sordu.

Djanet başını salladı. "Evet."

James, çalışırken kendisini dinleyen herkese "Çok kördüm" diye itiraf etti. "Yapay zekanın ana bilgisayarının bana sağladığı tüm yeteneklere rağmen hâlâ androidlerin sahip olduğu gerçek gücü göremiyordum; bu onların niyetlerini tamamen yanlış anlamama neden oldu. Yapay zeka ve ben onların düşmanlarımız olduğunu düşündük ve bu görüşü hepinize aktardık. Bu önyargı sayesinde, bu gemilerin tuhaf, görünüşte mantıksız tasarımı, onlarla karşılaştığımızda hepimizin dehşete düşmesine neden oldu; gemiler çirkin, acımasızdı ve onları inşa eden varlıklardaki yanlış olan her şeyi simgeliyor gibiydi. Gemiler de tıpkı sakinleri gibi uzaya yayılan tümörlere benziyordu."

Thel'in gözleri, zihninde parlayan android gemisinin sürekli büyüyen 3 boyutlu modeline odaklandı; kendine itiraf etmek zorundaydı: James'in sözleri kulağa doğru geliyordu. Gerçekten de gemiler tümörlere benziyordu ve daha sonra gemileri aldatıcı, şiddet yanlısı, acımasız ve kötü bir türün akıl almaz derecede çirkin yaratıkları olarak bir kenara bıraktığını itiraf etmek zorundaydı.

James, bu keşif karşısında hayrete düşmüş ve bunu daha önce tespit edemediği için utanmış bir şekilde, "Fakat bu kapların tasarımında, kendisini ancak şimdi ortaya çıkaran bir mantık var," diye açıkladı. "Geminin yüzeyi rastgele değil
—"

"Bu bir Fibonacci dizisi!" Alex aniden ağzından kaçırdı, şemaları incelerken birdenbire gerçeği fark etti; James'in açıklamaları onu aynı sonuçlara yönlendiriyordu - her ne kadar kendisinininkinden üstün olduğuna kesin olarak inandığı bir zihnin her zaman bir adım gerisinde olsa da.

Alex'in açıklaması, sabırsızlıkla alay eden Rich'i kızdırmaktan başka işe yaramadı. "Elbette!" diye alaycı bir şekilde bağırdı, avucunu alına götürüp gözlerini devirdi. "Fibo-şöyle bir şey dizisi! Bunu neden daha önce görmedim..."

Thel Alex'e döndü. "Bunu geri kalanımız, yani süper zekalı olmayanlar için tercüme edebilir misiniz?"

Alex, açıklamasına başlamadan önce neşeyle "Memnuniyetle" diye yanıtladı. "Matematikte Fibonacci sayıları bir dizi oluşturur, bu nedenle buna Fibonacci dizisi denir. Sayılar, her sayının sıfır ve birden başlayarak önceki iki sayının toplamı olduğu bir dizidir. Yani, eğer F bir Fibonacci sayısını ifade ediyorsa ve sayımız bir ise F üzeri ikinin kuvveti bir olur."

Rich, "Bu açıklama o kadar yetersizdi ki hepimizi daha aptal yaptı, Alex," diye yanıtladı Rich, neredeyse donuk bir sesle konuşurken neredeyse şaka yapıyordu. "Artık daha aptalım. Beni daha aptal yaptın. Teşekkür ederim."

"Bu seni nasıl daha aptal yaptı?" Rich ve Djanet, Alex'in ciddi bir şekilde sorguladığını duydular. "Bu mükemmel bir şekilde işlevsel bir açıklama..."

Djanet, Alex'in yanıtını susturduktan sonra dönüp, hâlâ android şehrin yüzeyine devasa miktarda yerçekimsel enerji pompalayan James'e seslendi. "James mi? Bunun bizim için anlamlı olmasına yardımcı olabilir misiniz?"

James'in odak noktası aşağı doğru gönderdiği kuvvet ve bunun şehri gölgede bırakan daha büyük merkezkaç mekanizması üzerindeki etkisiydi. Yavaş ama emin adımlarla hareket etmeye başlıyordu ve şehir, Rich ya da Djanet'nin etkilerini fark edemeyeceği kadar incelikli de olsa hareket etmeye başlıyordu. James arkadaşlarına "Fibonacci dizisi doğada bulunur" diye açıkladı ve kavrama ışık tuttu ve çok ihtiyaç duyulan basitliği sağladı. "Ağaçlardaki büyüme spiralleri gibi desenlerde bulunur; hatta ellerimiz ve ayaklarımızdaki beş katlı basamak modelinde bile bulunur. Yaşamın oluşumu için temeldir."

Thel tırnaklarını alnına sürttü ve James'in onlar için gösterdiği şeyin ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken gözlerini kapattı.

"Bekle bir dakika," diye başladı, zihninde yeni bir fikir canlanıyordu. Zihninde android gemilerin yüzen, parlayan temsillerine baktı. Anlayış parıltısı kavramsal hayal gücünde bir aleve dönüşürken gözleri büyüdü. "Bu, o gemilerin... canlı olduğu anlamına mı geliyor?"

İhtiyarın nefesi, şaşkınlık içinde nefes vermeden önce kısa bir süreliğine durdu. "Ne oluyor be?" diye fısıldadı Thel'in hipotezi karşısında şaşkına dönmüştü.

Samantha'nın donuk, endişeli gözleri onunkilerle buluştu.

Paine ise sessiz kaldı, sanki biri kanına çimento enjekte etmiş gibi hareketsiz kaldı, etrafındaki korkunç olaylar karşısında onu sonsuza dek acımasızca bakmaya mahkum etti, çaresiz kaldı.

James nihayet başını işinden kaldırıp geniş çevresini yeniden tararken Thel'in iddiasını başıyla onayladı. "Bence de."

Rich'in midesi daha da bulanmış görünüyordu. "Aman Tanrım... bir...uzay balinasının içindeyiz ...ya da ona benzer bir şey."

"İnanılmaz işlem gücüne rağmen," diye devam etti James, "kapların bilinçli varlıklar olduğundan emin değilim. Sanırım onlar daha çok dev, büyüyen, silikon bazlı ağaçlara benziyorlardı" diye teorileştirdi.

Rich kaşlarını çatarken başını salladı ve gözlerini kırıştırdı. "Ne diyorsunuz Komutan? Bir uzay ağacında mıyız ?"

"Biraz," James başını salladı. "Geminin yüzeyi bir ağacın dalları gibidir; ağaç söz konusu olduğunda, ağaçtan ağaca farklı dal yapılarının tamamen rastlantısallığı nedeniyle mantığa aykırı görünse de inanılmaz bir verimlilik vardır; Dalların yerleşimi rastgele olmak yerine aslında ağacın güneş ışığına yüzey maruziyetini en üst düzeye çıkararak ağacın fotosentez yapabilmesini sağlar. Bu android geminin yüzeyinin hızlı bir analizi, onun da bunu başardığını ortaya koyuyor; muazzam güneş enerjisi yakalıyor."

Alex, yeni bir farkındalığın çenesini hastası Aldous Gibson'a doğru eğmesine neden olmadan önce, "Ve bu güç geminin kendisinde depolanıyordu," diye tahminde bulundu. Aldous'un vücudunun üzerinde asılı duran robot kollardan birini yakaladı, böylece tarayıcıyı ucundaki Aldous'un derisinden geriye kalanların yüzeyine yaklaştırabildi. Cihazın monitöründen baktı ve teorisini hızla doğruladı. "Ayrıca androidlere de güç verdi. Komutan, sanırım Android'in Manyetik Hedefli Füzyon jeneratörleri olmadan nasıl güç kazandığına dair gizemin cevabını keşfettik. Geminin kendisi gibi, güçleri de vücutlarının tüm yapısında depolanıyor; vücutları aslında yapısal bataryalar."

"Onlar ters vampirler!" Zengin ağzından kaçırıldı.

Djanet başını indirirken avucunu yavaşça yüzüne götürdü.

"Sağ?" Rich, yaptığı benzetmenin grupta hemen anlaşılmamasına aldırış etmeden devam etti. "Güneşten güç alıyorlar, değil mi? Ve onsuz ölecekler, değil mi? Neyi kaçırıyorum?"

James, "Güneş enerjisiyle çalışan androidler değil" diye yanıtladı. "Bu onların gemileri. Gemiler kablosuz olarak androidlerin enerjisini besliyor; onlara bağlılar."

Rich kendinden emin bir tavırla, "Tıpkı ters vampirler gibi," dedi. teorisini doğrulayacak tüm parçaların yerine oturduğunu öne sürdü.

Thel, Rich'ten teorisini detaylandırmasını istemesine bir saniyeden az bir süre kala Alex'i gözünün ucuyla parmağını havada yakaladı; elini ona doğru salladı, dikkatini çekmeden önce başını salladı ve onu "Yapma" diye uyardı.

"HAYIR?" Alex onun anlamını anlayıp anlamadığını sözlü olarak iki kez kontrol etti; Thel'in özellikle irrasyonel insan kişilikleriyle başa çıkma konusundaki koçluğunu kabul etmeye ve takdir etmeye başlamıştı.

Hayır, diye onayladı. Ondan uzaklaştı, kollarını kavuşturdu, yolda kalırken bilinçsizce yanağının içini çiğnedi ve başka bir gizemi düşündü: "Peki, işte herkes için iyi bir soru: eğer androidler güçlerini gemilerinden alıyorlarsa, o zaman nasıl olacak?" Djanet, Samantha, Paine, Daniella ve Aldous hala çalışıyor mu? Güç kaynaklarının şimdiye kadar tükenmesi gerekmez miydi?"

Old-timer sahilden "1'i de unutmayalım" diye ekledi. "O hâlâ orada bir yerlerde."

James'in sesi, "Unutmadım," diye güvence verdi Old-timer'a ve ekibin geri kalanına.

İşte o anda, android gemisinin devasa yapay yerçekimi mekanizmasının merkezkaç kuvveti nihayet devreye girmeye başladı. Gama ışını patlamasıyla çalışmaz hale gelen milyonlarca androidin vücutları, yavaşça, nazikçe ve ürkütücü bir şekilde, vücutlarına çarptı. şehir, yere geri yüzdü.

"Bunu hissediyor musun?" Djanet Rich'e sordu.

Rich, "Evet," diye yanıtladı, ancak fısıltıdan biraz yüksek bir sesle. "Öyle olduğumu hissediyorum gerçekten hızlı kilo alıyor. Biraz moral bozucu."

James'in fiziksel olarak itmesi gereken sadece bütün bir şehir değildi, aynı zamanda tüm merkezkaç yapısı ve 400 kilometreden fazla çapı, uzay-zamanı bükmeye devam ederken santrifüjü artan bir hızla dönmeye zorluyor ve gücünden yararlanıyordu. Yerçekimi enerjisini piste pompalayın.

Djanet ve Rich'e göre James, onların gözleri önünde gerçekleştirdiği başarının mucizevi doğasından habersizmiş gibi görünüyordu; aynı şekilde, bu başarının takımın geri kalanı üzerinde yarattığı hayranlık izleniminden de habersiz görünüyordu.

Aslında James, insanüstü gücünün yarattığı manzaranın tamamen farkındaydı; ekibin geri kalanının beyinlerinin onlara imkansız olduğunu söylediği sahneleri izlemesi kolay değildi; bunun sinir bozucu olacağını biliyordu.

Ne olursa olsun, elindeki işe odaklanmayı sürdürdü, tüm şehre yerçekimi kazandırmak için uzay-zamanı çarpıtmaya devam ederken aynı anda birden fazla göreve devam etti ve aynı zamanda izleyen herkese android kolektifinin iç işleyişine dair yeni kazandığı anlayışını açıkladı. "Androidler enerjiyi vücutlarının nano yapılarında depoluyor ve depolama oldukça verimli. Ancak yeniden şarj edilmedikleri takdirde eninde sonunda güçlerinin tükeneceği de bir gerçek."

"Şarj etmenin bir yolunu ne kadar sürede bulmamız gerekiyor?" diye sordu Samantha, artık sessiz bir seyirci olamayacağını anladığı anda kendini sohbete dahil ederek - artık androidlerin kolektifin güç üretimine erişmeden ne kadar süre hayatta kalabileceklerinin bir zaman sınırı olduğunu bildiği için değil.

James, "Şu anda yaklaşık yüzde 50 güce sahipsin," diye yanıtladı, eğitilmiş tahmin. "Belki biraz daha az."

Samantha, Paine'le yüzleşmek için başını çevirdi; yeni zihninin göz bağlantısıyla, korkunç bir sessizlik içinde olup bitenleri izlemeye devam etti. Eğitimsiz gözlemciye göre Paine, Sam'in azalan güç rezervleriyle ilgili endişelerini paylaşmıyordu ama daha iyisini biliyordu; bu onun poker yüzü, diye kendi kendine hipotez kurdu. Henüz güvenip güvenmeyeceğini bilmediği insanların önünde zayıflık göstermek istemez. İroniyi düşünmek için bir an durdu. Evren sona eriyor; zayıf görünme konusunda endişelenmenize gerek yok.

James ona ciddi bir tavırla, "Güç rezervlerin hakkında endişelenmem," dedi.

Süpermen, şehrin yerçekiminin Dünya'nınkiyle eşleşmesini sağlayacak kadar güçlü bir hız eşliğine ulaşana kadar santrifüjü ileri itti ve bu, tesadüfi olmayan bir şekilde, ray tarafından kontrol edilen devre kesicileri çevirmek için gereken tetikleme hızıydı; anında geminin tüm sistemlerine kısmi bir elektrik akışı yeniden sağlandı.

James devrenin ters döndüğünü hissetti ve aniden ayağa kalktı. Gözleri buluştu Djanet's ve Rich'in onlara dediği gibi, "Bekle..."

Rich bilinçsizce Djanet'in eline uzandı; onu aldı ve sıkı
BT.

Bir an sonra şehir tek, gürleyen bir elektrik çıtırtısıyla yankılanıyor gibiydi.

İnanılmaz bir şekilde şehrin ışıkları yeniden açıldı ve sınırları içindeki yıkımın tüm boyutuna anında, korkunç bir ışık saçtı. Korkunç olduğu kadar güzel de olan Rich ve Djanet, bu manzara karşısında hayrete düşmeden edemediler.

James'in gemisinin zemini birdenbire onları alçaltmaya başladı, şehrin ortamı nedeniyle kendiliğinden açılıyor ve açığa çıkıyor. James onları

"Artık dışarı çıkabilirsiniz" diye davet etti. "Hava muhteşem olmasa da güvenli."

Çift endişeli ifadeler kullandı ancak hâlâ el ele tutuşarak yokuş aşağı şehrin yüzeyine doğru yürüdüler. Orada ikisi de çevrelerine döndüler ve her şeyin genişliği, mimarinin yaratıcılığı ve binaların ölçeği karşısında büyülediler.

Ancak şehir ne kadar etkileyici olsa da James, göz çizgileri android bedenler denizine düşerken ifadelerinin huşudan tiksintiye dönüştüğünü gördü; bu, kelimenin tam anlamıyla sahte, simüle edilmiş ufka doğru uzanırken görünüşte sonsuzdu.

James, "Bu ilk adımdı" diye bilgilendirdi onları, "ama burada hâlâ yapacak çok işim var. Elimizde bir miktar güç var ama bilgisayarın ağ bağlantılarını tekrar çalıştıran kadar bu geminin yakaladığı güneş enerjisine tam olarak erişemeyeceğim."

"Bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Djanet.

James avucunu uzatarak, devam eden nane sisini gösterdi.
vücudunun etrafında dönüyor. "Küçük arkadaşlarım ve ben bu konuyla ilgileneceğiz."

Djanet gülümsedi. "Elbette. Yararlı küçük yaratıklar, değil mi?"

Rich ona komik bir şekilde, "Bizim dışımızda güneş sistemindeki herkesi öldürdükleri zaman hariç," diye hatırlattı. Omuz silkti. "Ama neden kin besliyorsun, değil mi?"

James, nanların vücudundan akmasına izin verdi, hepsi aniden ondan uzaklaşarak android gemisinin zemininin yüzeyine yapışan küçük bir bulut oluşturdular. "Bunlar farklı" dedi James, bulutun emeklemesini, dalgalanmasını ve akıntılar halinde akmasını izleyerek, "onları benden ayrı olarak düşünmeyin; onlar daha çok ...uzak bir eklentiye benziyorlar ."

Rich ve Djanet, zihnin gözü kanalına bağlanan herkes gibi izlediler. Herhangi birinin bunda esrarengiz bir güzellik olduğunu inkar etmesi zordu; bir göletin akıllı yüzeyini izlemek, bir adamın iradesine tepki vermek gibi.

Özellikle Rich, nanların görünüşte canlı ama aslında James'in sadece bir parçası, sadece bir uzantısı, onları kontrol eden insanın bir uzantısı olarak hareket etmesinden büyülenmişti. "Evet," diye fısıldadı Djanet'in kulağına doğru eğilirken, "hâlâ yükseltmelerimi istiyorum."

Djanet başını salladı. "Ben de."

Sahilde Paine aniden boynuna bir kesme hareketi yaparak Old-timer ve Samantha'ya diğerlerini sessize almaları gerektiğini işaret etti.

Mecbur kaldılar.

"Yalnızız," diye onayladı Old-timer. "Naber?"

"Sen ona güvenirsin?" Paine sordu, yüzü her zamanki gibi sertti, ses tonu ise sakindi. daha çok.

İhtiyar'ın dudaklarının köşeleri hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Benim hayatımla."

"Tüm hayatımız boyunca mı?" Paine soruyu yeniden çerçeveledi.

Old-timer'ın ifadesi aniden entrikaya dönüştü. "Evet," diye bir tahminde bulunmadan önce tekrar doğruladı, "Neden? Benden ne saklıyorsun?"

Samantha, "Senden hiçbir şey saklamıyoruz Craig," diye güvence verdi ona. "Biz sadece..." kelimelerini dikkatlice seçmeden önce bir an kendini durdurdu, " daha önce de buna benzer bir şey görmüştük ."

Paine sertçe, "Bu gemiler uzay ağaçları değil," diye açıkladı. "Onlar beyindir - ve arkadaşınız gemiyi tekrar devreye aldığında ve tüm bu bilgi işlem gücünü beynine bağladığında..." dedi Paine, yansımaların iyice anlaşılması için yarım dakika duraklayarak, "...o bir tanrı olacak. "

İhtiyarın gözleri hafifçe kısıldı ama aşamalı değildi. "İyi" dedi açıkça. "Şu anda bir tanrının bizim tarafımızda olmasına ihtiyacımız var, sence de öyle değil mi?"

Paine, "Olay bu," diye karşı çıktı, " bizim tarafımızda mı olacak ?"

"Evet, kesinlikle," diye onayladı Old-timer, gözünü kırpmadan ve tereddüt etmeden. önemli bir açıklama yaptı. "Hiç şüphem yok."

Samantha, "Aldous ona güvenmiyor," diye gözlemledi ve böylece kendi zihniyetini de açığa vurmuş oldu; kaderlerini tek bir insanüstü varlığa emanet etme konusundaki duygularından gerçekten emin değildi.

Yaşlı adam alay etti ve başını salladı. "Aldous'u mu? Tüm insanlığa ihanet eden adamı mı kastediyorsun ? Bu da James'e daha çok güvenmemi sağlıyor."

Oluşturulan şefe karşı daha da fazla delil sunmadan önce başını salladı ve şunu belirtti: "Aldous bana ondan bahsettiği ilk günden beri, James'e karşı her zaman tuhaf bir takıntısı vardı."

Paine, Old-timer'ın açıklamasına anında atladı. "Neden öyle?" diye sordu, araştırmalarına özenle devam ederken yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu - her zaman dedektifti.

Yaşlı adam omuz silkti. "Aldous odadaki en akıllı kişi olmayı seviyor —yaşayan en zeki ikinci insan olmayı pek beceremedi ."

"Sana bunu hiç söyledi mi?" Paine takip etti

"Hayır," diye anlattı İhtiyar. "Bu sadece benim kişisel spekülasyonum ama sağlam bir spekülasyon. James'le Aldous aracılığıyla tanıştım." James Keats'in var olduğu bilgisinin kendisine sunulduğu koşulların saçmalığını hatırlayınca gülümsedi. "Aldous beni komutanın dünyalaştırma ekibine atadı - James'i yavaşlatmasına yardım etmemi istedi - sanki dünyanın en önde gelen dehasını yavaşlatabilirmişim gibi..." başını sallarken alay etti ve ekledi, "...herkes gibi abilir."

"Onu yavaşlatmak mı? Neden?" Samantha sordu.

"Çünkü Aldous süperzekalar konusunda temkinli davranıyor," diye açıklamasını değiştirmeden önce Paine bir tahminde bulunma cesaretini gösterdi: "... yani en azından bizim Aldous'umuz ihtiyatlıydı."

Old-timer, Paine'i şöyle düzeltti: "James bir süper zeka değildi, ama o, tartışmasız, Dünya üzerindeki en yetenekli kişiydi. Ve ben yetenekli demek istiyorum. Geri kalanımız istihbarat yükseltmelerini indirirken, James için hiçbir yükseltme yoktu -doğal olarak o bizden üstündü."

"Böyle bir adam," diye başladı Paine ensesini kaşıyarak, "yürümeye başlamadan önce koşmak isteyen bir adam - o senin yapman gereken türden bir adam."

Yapay bir genel zeka inşa ederken endişelenin."

"Belki de Aldous'nun endişesi buydu?" Samantha, Paine'in gözlemlerine dayanarak teklifte bulundu.

"Elbette," diye itiraf etti Old-timer ama yine omuz silkerek tüm sorgulamayı reddetti. Tıpkı Puristler, Djanet, Rich ve Thel gibi Eski Zamanlılar için de sıra James'e gelince endişelenecek bir şey yoktu. James suçlamaların ve şüphelerin ötesindeydi. "Dinle, James Keats'i tanıyorum. Onunla birlikte cehenneme gittim ve geri döndüm. Kardeşlerden daha yakınız. O sadece yeteneklerinden dolayı değil, yüreğinden dolayı da aramızdaki en iyi kişidir. Bizim için kendini feda ediyor; tek umursadığı şey hayatı diğer insanlar için daha iyi hale getirmek.

Dürüst olmak gerekirse, eğer bir laboratuvar da hayal edilebilecek en iyi insanı -yani sizin mükemmel insan versiyonunuzu- ortaya çıkarabilseydiniz, bu James olurdu. Ona hiç tereddüt etmeden hayatım pahasına güveniyorum."

Paine'in alt dudağı çok az hareket etti, çıkıntı çok azdı algılanabilirdi ama nadir görülen bir şeyi ele verecek kadar yeterliydi: ikna olmamıştı.

Ve sonra konuşmaları James'in şu soruyu sormasıyla kesintiye uğradı: "Eski dostum, bizi susturdun. Sahilde her şey hâlâ yolunda mı?"

"Bana güvenin," diye temin etti Old-timer, Samantha ve Paine'e güven verici bir gülümsemeyle güvence verdi, ardından James'i yeniden görevlendirip sesini açtı. "Evet, her şey yolunda. Hala takip ediyorum," diye doğruladı Old-timer.

James, "Bunu duymak güzel," dedi. "Umarım albay hikayeye biz olmadan devam etmemiştir."

"Hayır," diye açıkladı Old-timer, "Biz sadece orada duruyorduk; sen hâlâ işin içindesin."

"Mükemmel," diye karşılık verdi James. "Albay Paine," James aniden vites değiştirdi ve ilk kez doğrudan albaya hitap etti. "Böldüğüm için özür dilerim. Kısa süre içinde hikayenize devam etmeye hazır olacağız."

Paine'in kaşları, gözleri Eski Zamanlı'ya geçmeden önce havaya kalktı. "Kopyala bunu," diye yanıtladı James.

Rich ve Djanet birlikte durup James'in sis bulutunun yayılmasını, nanların android geminin yapısındaki mikroskobik çatlaklar arasından kaybolana kadar sızmasını izlediler.

Djanet'in çenesi şaşkınlıkla geriye doğru eğildi, "O da neydi?" diye sordu. Nans'ın tamamen ortadan kaybolması karşısında şaşkına dönmüştü. "Şimdi ne olacak?"

James oturdu ve bacak bacak üstüne atarak meditasyon pozisyonuna geçti. Beton moloz parçaları, onları yakaladığı yerçekimsel ağ içinde etrafında yüzmeye devam ederken gerçekten tanrısal görünüyordu.

James, "İş daha yeni başlıyor" diye duyurdu. "Onarılacak trilyonlarca trilyon devrem var ama yavaş yavaş daha fazla nanoyu kopyalıyorum. Bir yere tutunduğumda onarım hızı katlanarak artacak."

Satır aralarını okurken Rich'in omuzları çöktü. "Yani... bir süreliğine çok sıkıcı mı oldu?"

James, Rich'in durumu nasıl çerçevelediğini düşünürken başı yana eğildi. "Büyüleneceğim... ama sizin için... evet, oldukça sıkıcı. Mesela boyayı kurutmak biraz sıkıcı."

Zengin içini çekti. "Ah. Peki ne yapacağız ? "

James başını ucsuz bucaksız ufuk çizgisine doğru eğerek, "İsterseniz şehri keşfedebilirsiniz," diye önerdi.

Djanet ve Rich aynı anda ufuk çizgisine doğru döndüler; ışıklar geminin iç kısmının karanlığında ve karanlık, simüle edilmiş gecede parlak bir şekilde parlıyordu. Sonra her yöne dağılmış, cehenneme giden bir yol gibi şehrin silüetinin eteklerine kadar uzanan ölü android yığınlarına baktılar.

Birbirlerine döndüler; ikisi de heyecanlanmadı.

"Başka önerin var mı?" Djanet James'e sordu.

Rich, "Mükemmel şekilde korunmuş birkaç milyon ceset arasında takılmayı gerektirmeyenler mi?" diye eklerken büzüştü.

James, "Hala 332'nin hikayesini duymaya ihtiyacımız var" diye hatırlattı onlara. "V-SINN'in amaçlarını anlamamız gerekiyor; bu arada herkesi meşgul edecek kadar çok şey var.

Rich'in omuzları daha da çöktü. "Trans-Human'ı bulacağımızı sanıyordum?" diye inledi. "Bu 'V-SINN'in kıcını tekmelemek' görevi değil mi ?"

"Öyleyiz ve öyle de" diye güvence verdi James ona. "Sabırlı ol çekirge. Sadece zaman alır. Roma bir günde inşa edilmedi ; bu ana bilgisayar inşa edilecek, ama biliyorsunuz..." Rich'e omuz silkti, "...belki bana en azından bir gün verir misin?"

Djanet boğazını temizledi. "Keşfetmek kulağa hoş geliyor," diye doğruladı James'i, söylemesine izin vereceğinden pişman olacağından emin olduğu başka bir şey söyleyemeden önce Rich'in kolunu tutarak onu şehre doğru yönlendirirken. James aniden şunları söylediğinde durdular:

"Geminin internetine yeni girdim ve... evet. Bir Rehber var."

James bağlantıyı Djanet'e gönderdi ve bağlantı onun android zihninde belirdi. "Vay canına," önüne çıktığında tepki verdi.

"Ne?" Zengin ona sordu.

Rich'in göremediği bir bilgi penceresine bakarken, "Gerçekten bir Dizin var ," diye ona döndü.

"Neye ait bir rehber?"

James, Rich'e de bir bağlantı gönderirken "Android şehri" diye yanıtladı.

"Vay be," Rich, Djanet'in tepkisini istemeden anında tekrarlayarak tepki gösterdi. "Buna nasıl erişebilirim? Bu android ağı değil mi? Yapamamalıyım..."

James, "Djanet'in bağlantısını sırtınıza alıyorsunuz" diye yanıtladı. "Kolay."

Rich sırtıttı. "Kolay. Beni öldürürsünüz, Komutan."

James başını kaldırıp ona baktı. "Yine... Eğer göz kırpabilirim ...?"

"Hayır, teşekkür ederim, Komutan," diye cevapladı Djanet, Rich'in kolunu tekrar yakalayıp bu sefer yerden kaldırdı, kendi uçuş sistemlerini devreye sokmadan önce onu neredeyse yüzeyden sürükleyerek şehir ışıklarına doğru süzülürken ona katıldı. .

James onlara zihinlerinin göz bağlantısı aracılığıyla "Paine'in hikayesine bağlı kalın" dedi. "Hepimizin V-SINN konusunda güncel bilgilere sahip olması gerekiyor; istisna yok."

"Kopyalayın Komutan," diye onayladı Djanet.

Rich, Djanet'e şöyle fısıldadı: "Ben zaten Trans-İnsan olmak istiyorum . Beklemekten sıkıldım. Ve kabul edelim ki bu şehir bir mezarlık. Orada ne bulabiliriz ki ... vay... vay be..."

Rich konuşmayı bıraktığında Djanet döndü, onun ileri doğru uçuşunu görünce kaşları çatıldı, Rehber'de bir şeyler karıştırırken ağzı açıktı. "Ne?" sonunda ona sordu.

Heyecanlı gözleri Djanet'in göremediği daha fazla ekran arasında gezinirken, sonunda tekrar tepki verene kadar, "Ben-ben-bir saniye," dedi ona, " Vay canına..."

"Şunu keser misin?" sonunda ısrar etti.

Ona döndü, kadının tepkisi sonunda onu bulduğu şeye duyduğu yaltaklanma hayranlığından kurtarmıştı. "Üzgünüm" dedi heyecanla, "ama bir şey buldum! Bu harika...bu harika! Buna bayılacaksınız!

Rich, Djanet'in kolunu tutmasını tersine çevirdi ve işi yapan ortak oldu.
Hızlandıkça havada sürükleniyorlar. "Neyi sevmek? Nedir?"

Ona dönmeden önce omzunun üzerinden, "Göreceksin," diye seslendi, geniş bir gülümsemeyle, "bu bir sürpriz... romantik, anlıyor musun?"

"Ah," diye içini çekti Djanet, "sürprizlerden romantizmden nefret ettiğimden daha fazla nefret ediyorum."

Rich, "Hayır, yapmıyorsun," diye gülünç bir alayla onun açıklamasını geçiştirdi.

"Evet, öyle" diye ısrar etti.

"Hayır," diye karşılık verdi Rich başını sallayarak.

"Evet," diye tekrarladı Djanet.

"Hayır," diye tekrarladı Rich.

Djanet omuz silkti, başını salladı, içini çekti ve Rich'in eğlenmesine izin verdi. "İyi olsa iyi olur."

Alex aniden özel bir kanalda araya girdi, "Komutan Keats," dedi. "Astınız olmasına rağmen Richard'ı asla disipline etmiyormuş gibi görüldüğünüzü fark ettim. Neden olduğunu sorabilir miyim?"

"Amin," diye tekrarladı Thel.

James yapabilseydi sırtırdı. "Çünkü Rich hayatı daha iyi hale getiriyor" diye yanıtladı.

"Ama nasıl?" Alex'in cevabını duydu.

Thel kıkırdayarak, "Tekrar Amin," diye araya girdi.

Alex, James'e, herhangi bir kötü niyet belirtisi yerine, gerçekleri gerçekçi bir şekilde aktarırken, "Onun itaatsiz tutumu neredeyse sürekli" dedi, "ve açıkça geri kalanımızı yönlendirilmiş düşünceden ve pratikten uzaklaştırmaya çalışıyor. problem çözme. Bunun nasıl faydalı olabileceğini anlamıyorum..."

"Mizahın değeri," diye aniden araya giren Thel, kendini Rich'i savunmak gibi nadir bir konumda bulduğunda, "özellikle bir kriz durumunda ... paha biçilmezdir" diye tamamladı. "Kuşkusuz, Rich komik ile çileden çıkarıcı arasındaki çizgide yürüyor ve bazen çıldırtıcı olabiliyor ama bu onun bizi sevdiğini göstermenin bir yolu."

"Aşk?" Alex'in kafası, Thel'in Rich'in değeri hakkındaki görüşü ile Alex'e Rich'in takımın problem çözme yeteneğindeki bariz gecikme gibi görünen şey arasındaki tutarsızlıkla boğuşurken seğirdi. "Saçma sapan açıklamalarda bulunup vakit kaybetmekten mi?"

Thel içini çekerek şunu itiraf etti: "Alex, eğer hayatın şaka yapmamıza izin verilmeyecek kadar karanlık olduğuna karar verirse ne için savaşıyoruz?" Başını salladı, "Eğer ona bunu söylediğimi söylersen... sabit diskini falan sökerim, ama Richard Borges geri kalanımıza neden yaşamak istediğimizi hatırlatıyor."

Alex hâlâ anlamamıştı. "Ben-ben bundan emin değilim-"

Thel onun yerine, "Birbirimiz için," diye yanıtladı. "Eğlenmek. Birbirini sevmek. Anladın mı?"

Eğer yaraları bunu imkansız hale getirmeseydi James gülümserdi. Thel bunu itiraf etmekten hoşlanmamış olabilir ama Rich de onun hayatını daha iyi hale getirdi.

"Endişelenme Alex," diye güvence verdi James ona, "mizah, özellikle kriz durumlarında en zor kavramlardan biridir, ama hepsini çözeceksin. Bu arada, Aldous'u tekrar çevrimiçi hale getirir getirmez beni bilgilendirmeye odaklan. Eğer 332. evrene girip işe karıştıysa, bununla ilgili her şeyi mümkün olan en kısa sürede öğrenmemiz gerekiyor."

Alex, "Anlaşıldı, Komutan," diye yanıtladı.

Daha sonra James dikkatini Old-timer'a kaydırdı ve sahildeki üç figürle doğrudan aynı çizgiye geçti. "Alex'in Aldous'u sorgulamak için tekrar çevrimiçi duruma getirmesi biraz zaman alacak, o yüzden bu arada..."

"Hikaye zamanına dönelim." İhtiyar, görevinde kararlı bir tavırla başını salladı.

Sahilde yıldızlar ve gama ışınımının yeşil parıltısı, akşam gökyüzünde yumuşak, yeşil bir ışık bırakıyordu. Europa'nın yükselişine hâlâ birkaç dakika kalmıştı ve bu, alışılmadık derecede parlak bir gece gökyüzü vaat eden şeye katkıda bulunacağı kesindi.

Yaşlı adamın zihninde aniden Samantha'nın -bir zamanlar ruh eşi olduğuna inandığı Samantha'nın- ona SOLO'sunu anlatırken masanın karşısından - holografik bir projeksiyon aracılığıyla da olsa - ona bakan bir kadın belirdi . zıplamak. Ölmeden önce onu son görüşüydü.

Kafasını salladı. Yapma. Odaklan, diye düşündü kendi kendine.

Tatlı, saf akşam havasını derin, sakinleştirici bir nefes aldı ve sonra hazır olduğunda kumdaki iki arkadaşına döndü.

Samantha -başka bir Samantha- ona bakıyordu.

Bir ömürde kaç kez birbirimizi kaybedebiliriz? diye sordu kendine.

Paine boğazını temizleyerek onların sözsüz, ortak bakışlarını böldü.

"Tamam," dedi sinirle, "tam olarak bütün günümüz burada değil, o yüzden bir hain ve bir korkak için vaktimizi boşa harcamayı bıraktıysak artık hikayeye geri dönmemizin zamanı geldiğini söyleyebilirim. ."

Samantha, "İntihar etmek otomatik olarak korkaklık anlamına gelmez" diye karşı çıktı. "Bu en büyük fedakarlık olabilir."

"Ah, hadi Sam!" Paine karşılık verdi. "Bu Craig'in bizim için yaptığı gibi değildi. Onların Aldous'u bir androidi," diye öfkeyle gözlerini hayal kırıklığıyla sımsıkı kapattı. "Klinik depresyon ya da başka bir şeyden muzdarip değildi; o bir robottu," diye belirtti, tutkuyla tartışırken gözleri yeniden açıldı. "Kendisine uygun olduğunda insan olmaktan vazgeçti, işe yaramayınca da yaşamaktan tamamen vazgeçti!" Paine, kütüğünün üzerindeki yerine oturmadan önce tükürdü ve uzaklara baktı, çalıntı intikam gözlerinde kırmızı kömürler gibi yanıyordu. "Bu korkakçaydı; sadece saklanmak için koşmak, başka bir şey değil! Bizim evrenimizde bu kadar onurlu, idealist ve kahraman olan bir adam, burada nasıl bu kadar hain bir korkak haline gelebildi? Evren X'te en iyi insanları bile bu kadar... kesinlikle yozlaştıran ne oluyor Allah aşkına?"

Eski zamanlayıcının gözleri, evrenindeki insanların yozlaşmış olduğu iması karşısında kısıldı; bu noktaya karşı çıkmak istiyordu ama özellikle kendisinin bunu yapacak konumda olmadığını biliyordu. O bıraktı.

"Aldous'un ne bildiğini bilmiyoruz," diye belirtti Samantha kurnazca, onun gerçekler konusundaki ısrarı Paine'in öfke konusundaki ısrarına eşitti, "tıpkı benim ikinci bir ihlal olduğunu bilmediğim gibi . Conrad, neden bana söylemedin? Bunu nasıl sır olarak saklayabilirsin?"

Paine'in inanmayan gözleri ona doğru fırladı; yanlış bir şey yaptığı imasına karşı öyle bir öfkeyle doluydu ki sözlü bir yanıt vermekte zorlandı. Günlüğünü kaydırdı, derin bir nefes almadan önce şöyle dedi: "Sam, sanırım sana hatırlatmam gerekiyor, sana söyleseydim vurulurdum. Kelimenin tam anlamıyla vuruldu. Bu kelimenin tam anlamıyla Dünya üzerindeki en gizli bilgiydi ve sizin bilmeniz gerekenler kategorisinde yer almıyordunuz . Aldous biliyordu. Sanha biliyordu. Morgan biliyordu."

"Craig biliyor muydu?" bir saniye bile tereddüt etmeden sordu.

Yaşlı adam, Paine'in ikinci şaşkınlık ifadesini fark etti; sorusu albayı yine hazırlıksız yakaladı, sanki Craig'in sorusunu gündeme getiriyormuş gibi.

isim ona acı veriyordu. Old-timer'a göre albay Craig'e bir şekilde bağılıymış gibi görünüyordu - Old-timer'ın alternatif benliğinin anıları o kadar aklından çıkmıyordu ki adı onda sadece saygı değil aynı zamanda nezaket (bir kırılmalık) çağrışıyordu ki bu da Old için çok ediciydi -zamanlayıcı.

"Hayır," diye yanıtladı Paine, sesi cevabının gücünden dolayı neredeyse titriyordu. "HAYIR. Sana yemin ederim Sam. Senden hiçbir şey saklamadı. Senden bir şey saklamasını beklemezdim. O şekilde... Tanrı'nın ve ülkenin huzuruna çıktınız. Ondan asla senden bir sır saklamasını istemem."

Yaşlı adam gözlerini kapattı.

Purist kompleksine döndüğünde Alejandra, Paine'in ölü adamın yokluğunda Craig'in Samantha'ya olan sevgisini itiraf etmesini izlerken Daniella'nın tiksintisini fark etti.

Samantha, Paine'in beyanını dikkate aldı, tarttı ve sonra buna inanmaya karar verdi. "Tamam aşkım. Tamam aşkım. Sonra ne oldu? Universe X ne zaman geri geldi ve ne için geri geldiler?"

Paine nefesini verdi. Sonra purosunu hatırladı, aldı, bir nefes çekti ve yeniden ayarlayıp hikâyesine devam etmeye çalıştı. Paine, İhtiyar'a dönmeden önce, "Sana bildiğim her şeyi anlatacağım," dedi. "Artık kimseden, hiç kimse için saklayacak sırlarım yok."

"Hadi yapalım," diye yanıtladı İhtiyar, Paine'in imalarını görmezden gelerek.

Paine sağ bacağını sol dizinin üstüne atarken, "Senin Aldous'unun bazı boşlukları doldurabileceğini umuyordum," diye omuz silkti. "Bunların bir kısmı tahmin. Belki hâlâ yapacaktır; ama size söyleyebileceğim şey o gün Morgan'ın bana söylediği şey. Şöyle dedi: 'Doğru Kaptan. Zaten geri döndüler, bizi en çok ilgilendiren nesneyi çoktan çaldılar ve endişelerimizin onlar için hiçbir şey ifade etmediğini şüphesiz kanıtladılar. Biz onların müttefiki değiliz - onların düşmanı değiliz - ilgisiz olmaktan başka bir şey olamayacak kadar güçsüzüz. İstedikleri zaman evrenimize sızabilirler, istediklerini alabilirler, istediklerini yok edebilirler, istediklerini öldürebilirler.'"

"Kaybolmuştum. Çoğu insan gibi ben de bir şeyi kendi gözlerimle görmeden ona inanmayı başaramadım. Gerçeğimin bu şekilde gözlerimin ve kulaklarımın önünde ortaya çıktığına inanmadım, her ne kadar bilsem de

bana söylenen her şey teorik olarak makuldü, hatta kaçınılmazdı.

Einstein fiziği, sicim teorisi, bunların hepsi Morgan'ın bana söylediklerinin doğru olmasını sağlıyordu ama yine de bunu özümseyemedim. Sanki bir rüyadaydım. Heh. Aisha haklıydı. Alice gibi ben de aynaya girdim."

Morgan bir süre sonra bana, 'Size güvenlik kasetlerini göstereceğiz' dedi ve purosundan sahte düşünceli bir nefes daha çekti. 'Kendin de görebilirsin. Olağanüstü, insanüstü güçlere sahip bir adam ya da erkeğe benzeyen bir şey , sanki hiçbir şeymiş gibi biyometrik güvenliğimizi alt etti. Daha sonra zaman yolculuğu cihazını (dikkat edin, yaklaşık iki metre çapında bir disk) buldu ve çalıştırdı. Göz açıp kapayınca kadar yok oldu. ' Parmaklarını öptü ve ardından bir sihirbaz gibi avucunu açtı. 'Puf. Ta-da. Kaptan, bu dünyadaki teknolojik açıdan en gelişmiş toplumun -teknik olarak dünyadaki en gelişmiş askeriye- elindeki en değerli eser, en güvenli ve korunan nesneydi ve bu adam onu bir bebekten şeker alır gibi aldı . ' O anda öne doğru eğildi - sanki daha fazla ikna edilmeye ihtiyacım varmış gibi - eğilmedim. 'Conrad,' dedi aniden askeri rütbem yerine insanlığa hitap ederek, 'biz sandığınızdan daha savunmasızız. Biz bu insanlara karşı çıplağız ve körüz; tabii eğer onlar insansa. Başka seçeneğimiz yok. Çoklu evrende var olduğunu bildiğimiz insanüstü güçlere karşı kendimize bir savaş şansı vermekten başka bir neden olmasa bile, mümkün olduğu kadar çabuk belirleyici bir stratejik avantaj elde etmeliyiz . '"

"Haklıydı. Morgan gerçekler ve kusursuz mantıkla beni dövmüştü; buna ne kadar direnmek istesem de o piç haklıydı. Başka bir evrenin, çoklu evrendeki evrenleri aşmasına izin verecek kadar güçlü bir teknolojiye zaten sahip olduğu göz önüne alındığında, insanüstü zekaya doğru koşmak gibi absürt derecede aptalca bir fikirdi ve eğer bunu istismar etmeye ve bize zarar vermeye istekliyseler, o zaman gerçekten de vardı. seçenek yok. Ellerimizin üstüne oturmak ölümlü olduğumuzu kabul etmekte ve bu da ölmeyi beklemek anlamına geliyordu. Hiçbir şey yapmamak, ölmekte olan bir evren olduğumuzu kabul etmek anlamına gelir ve eğer hatırlayabildiğim kadarıyla annem tarafından bana programlanan bir şey varsa, o da ışığın ölmesine karşı savaşmanızdır. kavga."

"İnsanüstü yapay zekanın kaderimiz olduğunu biliyordum. Sonunda razı oldum."

"İstediğini bildiğim şeyi ona vermeden önce başımı salladım: zekama bir bakış. 'Tohum yapay zeka kısa vadede faydalı olacak' dedim ona, 'ama inanın bana, özyinelemeli, kendi kendini geliştiren bir yapay zekanın ne kadar hızlı olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok

mimari yanlış gidebilir. Gibson, V-SINN'i insan düzeyinde makine genel zekası haline gelecek bir noktaya yükselttiğinde , ölümcül tehlikeyle karşı karşıya kalacağız. Türev varoluşsal riskinden bahsediyorum. Gorillerin hayatta kalması, gorillerin eylemlerinden çok bizim ne yaptığımıza bağlı olduğu gibi, varlığımızın devamı da bizim yaptıklarımızdan çok yapay zekanın yaptıklarıyla ilgili olacak. Anladınız mı, Senatör?"

Cevap vermedi ama bir süre sonra başını salladı. Her ne kadar tam olarak anlayamasa da bilgi tabanımın onun için bir hazine olduğunu biliyordum. Onun için en önemli şey benim var olan güçlerin iradesine boyun eğmemdi ve anlayabildiğim kadarıyla o da güç sahibiydi."

"Ama başka bir şey daha vardı. Ona ulaşmaya başladığımı ve tüm numaralarımızın ve tavırlarımızın ortadan kaybolduğunu görebiliyordum. Kendini kurtaracak kadar akıllı olmadığını biliyordu ama pragmatik bir narsistti. Bu onun yaşamak istediği anlamına geliyordu. Ben bunu biliyordum, o da biliyordu."

Ona sahneyi hazırlamaya devam ederek, "'Ve eğer insan seviyesinde bir yapay zekanın mümkün olacağı bir aşamaya ulaşabilirsek,' dedim. ' Matematik, bilgisayar bilimi, strateji, oyun teorisi gibi birçok alanda insanüstü yeteneklere sahip dar bir zeka; bunlardan herhangi biri büyük bir felakete, hatta varoluşsal düzeyde bir yok oluş olayına neden olabilir . Dar bir yapay zeka, burada gizlice oluşturduğumuz donanımın karşılaştırıldığında taş aletlere benzeyen donanımlarla dünyanın en iyi satranç oyuncusunu çoktan yenmiş durumda. Bu yeni, uzaylı donanımıyla, oldukça basit, dar bir strateji tohum yapay zekası, dünyadaki en zor strateji oyunlarında dünyanın en iyi oyuncularını yenebilecek - ve bundan aylar, hatta belki haftalar sonra bahsediyorum. Her ne kadar bu size bir oyun gibi gelse de, kendinize bir ordunun kendi kendine öğrenen, kendi kendine yazan programlardan birini güçlü donanımlarla birlikte kullanarak, karşılıklı olarak garantili yıkımdan kurtulmanın bir yolunu bulmasını ne engelleyebilir?' diye sorun.' "

"Ağzının istemsizce açılmasından bu olasılığın aklına gelmediğini anladım. Pek nefes almıyor gibi görünüyordu ve artık sigara da içmiyordu; sadece dinliyordu."

"Ah evet, karşılıklı garantili yıkım, iş özüne indiğinde, sadece başka bir strateji oyunudur, Senatör. Bu, kimsenin yenemeyeceği bir oyun, ancak yeterince güçlü bir tohum yapay zekası için kazanılacak bir oyun ve daha sonra, yüzyılın büyük bir bölümünde dünyada barışı koruyan nükleer çıkmaz silinecek. Ve bu sadece bir hatıra olduğunda, barış ona bağlı olacaktır"

Dünya hakimiyetinin anahtarını elinde bulunduran dünya gücünün nezaketi ve özverisi."

"Heh. Sanırım bu küçük bilgi onun hayal gücünü yakaladı. Hâlâ sessizdi, bir an omzumun üzerinden pencereden dışarı, birdenbire yalnızca kendisine ait olduğunu hissettiği karanlık dünyaya baktı."

"Ama varsayımsal zaman çizelgemizi biraz iyimserlikle biraz ileriye taşıyalım,' dedim dikkatini yeniden odaklayarak, 've Aldous bizi koruyacak iyi bir yapay zeka tasarlamayı başarana kadar yapay zeka yaratımımız tarafından öldürülmediğimizi varsayalım. hepsi güvende. Eğer başarılı olursa, dünyanın şimdiye kadar görmediği bir bombayı patlatacağız. Burada bahsettiğimiz güçle karşılaştırıldığında nükleer silahlar hiçbir şey değildir. Kendi kendine yazabilen bir yapay zeka, insan seviyesindeki zekaya ulaştığında durmayacak; yanımızdan geçip gidecek. Süper istihbarat patlamasının sıfır noktasında olacağız ve ilk patlamadan sağ çıksak bile hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Sessizliği devam etti, ancak bu teknolojinin sağladığı vaatlere duyulan şehvetin ötesinde bir şeye dönüştü ve daha da büyük tehlikelere dair endişeye dönüştü. Puromdan düşünceli bir nefes alma sırası bendeydi. 'O noktada Senatör Morgan, Tanrı'ya karşı beş boyutlu satranç oynuyor olacağız. Yani avantajımıza sahip olduğumuz tek bir şey var."

"İlk hamleyi biz yaparız,' diye Morgan aniden konuştu. Onu hafife almıştım. Anlayışlı, hesapçı ve doğrudu. Hayatta zor yoldan kazandığım zor bir dersti: Eğer hayatları tehlikedeyse, aramızdaki bencil, tembel ve kasıtlı cahiller birdenbire sanki bir sihir gibi düşünme ve kavrama yeteneğini geliştirecekler.

"Bunu düzeltmek için tek şansımız var Senatör. Ortası yok; yarı doğru yapmak yok. Ya süper zeka patlamasını güvenli bir şekilde patlatırız, Gibson'ın iyi adam yapay zekasını kurarız ve onun V-SINN donanımı aracılığıyla tanrılığa erişmemize yardım etmesini sağlarız, ya da... Senatör, tür olarak işimiz biter. Üçüncü bir seçenek yok. Hiçbir hayırsever yapay zeka ustası bizi evcil hayvan olarak tutmayacak. Sana söylediklerimi anladın mı?"

"Morgan derin bir nefes aldı ve gözlerini üzerimde tuttu. Onayladı. Artık gülmüyordu. Ne kadar Makyavelist, ne kadar sümüksü bir politikacı olursa olsun, iri gözlerinde daha önce hiç açığa vurmadığı bir parlaklık vardı. Artık duruş yoktu; dürüst davranıyordu. Eşit

en kötü zalim kendini korumak ister. 'Bunu nasıl doğru yapmamızı önerirsiniz Kaptan?'"

"Doğru söyledim. 'Sanha tehlikeli ama faydalıdır' diye cevap verdim. 'Tohum yapay zekanın tehlikelerini hafife aldığı için bir aptal ama aynı zamanda bir dahi ve kuantum fiziği konusunda dünyanın en önde gelen uzmanı. Eğer ihlalden sonra geride kalan teknolojiye daha fazla tersine mühendislik yapma şansına sahip olmak istiyorsak ona ihtiyacımız olacak. Ve bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de tohum yapay zekanın işe yarar insanüstü zeka geliştirmenin en hızlı yöntemi olduğu konusunda haklı."

"Durdum ve derin bir nefes aldım. Söylemek üzere olduğum şeyin bir kumar olduğunu biliyordum ve bahse girmeye hakkım yoktu. Burada seninle oturup yaptıklarımı haklı çıkarmak, söylemek üzere olduğum sözlerin ciddiyetini açıklamak çok zor. Heh. Bir şekilde türün kaderi bana kalmıştı. Ohio'lu yirmi beş yaşında bir genç zar atmak üzereydi; eğer doğru gelirse, Dünya Cenneti'ni elde edebilirdik. Eğer yanlış çıkarsa... peki... nasıl sonuçlandığını hepiniz biliyorsunuz."

"Size söyleyebileceğim tek şey, senatöre söylediğim şeydi; türümü kurtarmak için elimden gelen en samimi şansımdı: 'Bu çılgınlığa bir şartla katılıyorum, Senatör, ve bunu söylerken ciddiyim. ya bırak ya da bırak. Bunu bana vermek zorundasınız, yoksa başarı şansımız hakkındaki samimi değerlendirmem sıfır ile sıfır arasında bir şeydir ve bu yüzden bu araba yolculuğu birimizin veya ikimizin de ölmesiyle sonuçlanacak."

"Gözleri, avının inine doğru sürünerek geldiğini fark eden bir yırtıcı hayvan gibi kısılmadan önce genişledi. Sonra tekrar düşündü, dudaklarını yaladı, başını salladı ve sordu: 'Durumunuz nedir, Kaptan?'"

"V-SINN'in sinir ağlarını böldüğünüzü. Bunları ülkenin birbirinden uzak bölgelerinde ayrı, hava geçirmez şekilde kapatılmış ana bilgisayarlarda tutun. Ayrı sinir ağlarının hiçbir koşulda iletişim kurmasına izin verilemez. Her ağın, yalnızca insan monitörler tarafından değil, aynı zamanda dar tohumlu yapay zekalarımızdan herhangi birinin arızalanması durumunda harekete geçebilecek nöbetçi programlar tarafından da her zaman izlenmesi gerekiyor."

"Anladım,' diye yanıtladı Morgan."

"Yapıyor musun?' Dirseklerimi dizlerime dayayarak ve gözlerimi görebildiğinden emin olarak öne oturmadan önce ona sordum; beni gerçekten çok iyi okumasını istedim. Kartlarımızı gerçekten masaya yatırmamızın zamanı gelmişti. 'Çünkü bu pozisyonda tam özerkliğe sahip olmam gerekiyor Senatör. Benden türümüz için emniyetli olmamı istiyorsun. Sormuyorsun çünkü

çok meşgulsün ya da bunu yapacak başka birini bulabileceğin için. Bunu soruyorsunuz çünkü tüm bunları büyüleyici bulacak kadar aptal ve bir şeyler yapabileceğimi ve geleceğin teknoloji uzmanları için masayı hazırlayabileceğimi düşünecek kadar saf olan tek kişi bendim. Yanılmışım; diğer evren zaman çizgimizi yükseltti. Artık sahip olduğun tek şey benim. İyi. Ama şunu unutmayalım.' Sonra öne doğru uzanıp gömleğini tuttum ve parmak eklemlerimi göğsüne, güzel, siyah morluklar bırakacak kadar sert bir şekilde soktuğumdan emin oldum.

"'Kap...' diye bağırmaya başladı ama ben onu susturmak için diğer elimin işaret parmağını dudaklarıma götürdüm. İpucunu aldı."

"'Beni tehdit ettiniz, Senatör,' diye hatırlattım ona, 'ki bunu pek umursamıyorum; ikimiz de bunların, kendinizi ölüme mahkum etmeden uygulayamayacağınız boş tehditler olduğunu biliyoruz ve siz çok çok uzaktasınız. Kendinizi kasıtlı olarak ölüme mahkum edecek kadar zayıf, bencil ve kibirli. Ama aynı zamanda annemi de tehdit ettin...' Gömleğinin bir düğmesini yırtıp puromun yanan ucunu göğsünün altındaki açığa kalan etine doğru kaydırırken ona daha da hatırlattım.

"Conrad!" Samantha aniden bağırdı ve albayı azarlarken geri çekildi.

Paine'in gözleri, omuz silkmeden önce kolu dirseğine kadar kurabiye kavanozuna girmiş bir çocuk gibi ona döndü. "Ne? Annemi tehdit etti. Ve burada kimden bahsettiğimizi unutmayın."

Albay'ın bakış açısını tartarak başını yana eğdi.

"Doğru... yine de bu biraz sadistçe bir yaklaşım, değil mi?"

Paine sırıttı.

Yaşlı adam eliyle ağzını ovuşturdu. Paine'in ne tür bir sadizmi tanımladığını tam olarak biliyordu; albayın gözlerindeki bakışı tam olarak.

Bunu kendisi de görmüştü. Katil hâlâ oradaydı, umduğu gibi derinlere gömülmemişti, gözlerinin karanlığında, varlığının bodrumunda sakladığı ruhundaki karanlıkta, gözlerden uzak bir yerde saklanmıştı.

Paine, katilin gözlerinin nasıl olduğunu anlatırken yılmadan devam etti: Ülkedeki en güçlü politikacının gözünü korkutmak için işe yaradı.

"Gözlerinin içine bakarken puronun yanan ucunu tenine çok yakın tuttum ve benimkilerdeki samimiyeti gördüğünden emin oldum. Daha önce de insanları öldürttüğünü biliyordum ama öldürme emrini vermek ile bir canı kendi elleriyle alma cesaretine sahip olmak arasında fark vardı. Sadece öldürme yeteneğine sahip olmadığımı bilmesini istedim; bilmesini istedim.

onu hemen orada öldürmek istediğimi . 'Annemin adının bir daha ağzınızdan çıktığını duyarsam, hatta ona imada bulunursanız, sizi öylece öldürmeyeceğim Senatör Morgan. Karının kalbini senin önünde yiyeceğim. Onu bir bardak çocuklarının kanıyla yıkayacağım. Ve sonra senden küçük parçalar alırken seni mümkün olduğu kadar uzun süre hayatta tutacağım..."

"Conrad!" Samantha ikinci kez bağırdı. "Durmak!"

Paine, daha önce yaptığıının neredeyse aynısı olan tekrarında ona baktı. cezalandırma; Ancak bu sefer destek için İhtiyar'a baktı.

Yaşlı adam başını salladı. "Belki biraz ileri atlayabilirsin."

Paine yeniden sırtıttı. "Bu hikayenin önemli bir parçası, biliyorsun. Şok değeri için söylemiyorum. Bunu senatöre ne kadar açık bir şekilde söylediğimi bilmeni istiyorum."

"Neden?" Samantha bıkkın bir halde alnını tutarak sordu. "Neden bunu bilmemiz mi gerekiyor?"

Paine, hüzünlü bir ses tonuyla konuşmadan önce aniden bu anıdan dolayı içtenlikle pişmanlık duyuyormuş gibi göründü: "Çünkü bizi kurtarmak için ne kadar çabaladığımı bilmeni istiyorum."

"Haklısın," Alejandra aniden doğrudan Daniella'yla konuştu ve İhtiyar'ın karısının omzunun üzerinden odada onunla birlikte kalan ve sessizce duruşmayı izleyen iki Purist'e bakmasına neden oldu. "Kafası yerinde değil. O son derece tehlikeli."

Daniella başını salladı. "O öldürücü," diye fısıldadı.

Paine devam ederken ne Samantha ne de Old-timer daha fazla sözünü kesmedi.

"Onu yakmadım. Kıvrandı ve sonra bağırdı: 'Conrad! Tanrı aşkına, karışmayacağım! Ben karışmayacağım! Tam özerkliğe sahip olacaksınız!'"

"Ne demek istediğimi bu kadar net anlamasını beklemiyordum; aslında bunun annemle ilgili olmadığını. Sanırım Morgan'ın dünyasında, müzakere başlamadan önce bile insanların gerçekte ne istediğini bilmeniz gerekiyordu. Merhamet edecek konumda olanın kendisi olmadığını anlayınca hemen peşine düştü."

"Sen bu iş için doğru adamsın," diye soludu, aniden sırılsıklam oldu. ter. 'İhtiyacın olan araçları almanı sağlayacağım.'"

"Gömleğini tutuşumu bıraktım, doğaçlama damgalama tehdidini ortadan kaldırdım ve puromdan bir nefes daha alarak arkama yaslandım; Hızla bu konuda daha rahat olmaya başladım. 'Eğer bir şey olursa, eğer işler ters giderse ve bence ölü sayılırsınız,' diye onu uyardım, 'o zaman herkes kendi başının çaresine bakar. Ve herkesin kendi başının çaresine baktığı bir dünyada, ister kendi çarpık gerçeklik versiyonunda Machiavelli'yi oyna, ister oyun oyna, ikimiz de senin prens olmadığını biliyoruz. Gerçek dünyada prensler yoktur. Sadece yırtıcılar ve avlar var ; katiller ve kurbanlar. Ve eğer bana verdiğiniz söze ihanet ettiğiniz için hepimizin öleceğinden şüpheleniyorsam, o zaman benim çoktan ölmüş olduğumu umsanız iyi olur, Senatör. Yoksa seni bulacağım. Ve seni öldüreceğim .'"

"Bunun onun için anlaşılmasına izin verdim. Elini eksik düğmeye götürdü gömleğini çıkardı ve avucunu göğsünün dokunulmamış derisine dayadı.

"Bu arada Senatör, başkalarının önünde size saygılı olacağım - sarsılmaz bir şekilde saygılı - ama unutmayın... içinizi dökeceğim.' Gözlerimde görmesine izin verdim. Kaybedecek hiçbir şeyim yok Senatör. Artık ikimiz de nesli tükenmekte olan bir türün parçasıyız .'"

"Yuttu. Sonra purosuna baktı. Bir nefes daha almadı."

"Şeytanı çağırdınız Senatör. Ne bekliyordun? Çağırdığın iblisin doğru kişi olmasına sevin."

"Hepsini sindirdi; tüm güç iddiası ortadan kalktı. Yutkundu, sonra başını salladı. 'Anladım.'"

"O sarsılmıştı; bu beni mutlu etti."

"Güzel' dedim. 'O halde teklifini kabul ediyorum. Sana ve yalnızca sana rapor veriyorum. Sizden veya astlarımdan yaptığım her istek yerine getirilecektir. Değilse sizi kişisel olarak sorumlu tutacağım.' Purodan bir nefes daha alırken Senatöre sıkması için elimi uzattım."

"Tereddüt etti."

"Bundan sonra oyum size, Senatör,' diye ekledim samimi bir omuz silkmeye. 'Bomba ekibine liderlik ediyoruz. Birlikte çalışmalıyız, değil mi? Yoksa...' Bir patlamayı taklit ederek parmaklarımı esnettim, 'boom' diye fısıldadım."

"Elimi sıkıttı."

"Bara uzanıp ikimize de birer shot viski doldurdum. Hafifçe titreyen elleriyle bardağını ona uzattım. Gülümsedim. 'İşte evreni kurtarmak için tek şansımız , Senatör.'"

"İçkimi aldım."

"Doğru yapmak için' dedi, kendini aşağı atmaya zorlamadan önce şaşkınlıkla."

"İkinci atışı yaparken 'Güvenli bir patlamaya' diye tekrarladım. Başımı salladım ve yemin ederim, o anda hayatta kalmamızı garanti altına almak için uygulayacağım tüm stratejileri kararlı bir şekilde düşünüyordum; türler için istikrarlı bir geleceğe köprü kuracak kadar uzun süre bizi güvende tutabilecek tüm stratejiler - ama o zaman bile geriye dönüp baktığımda şansımızın sıfıra yakın olduğunu biliyordum. Birimizin sahip olabileceği en değerli armağandan yirmi yılımız kaldı: yaşam."

"İnsanlığın sonunu getirecek bombanın fitili zaten yanmıştı; onu bizim evrenimizden hiç kimse yakmamıştı ve irademiz olsa bile, hiç kimse onu söndüremezdi. Oldu oldu."

"Olaylar tam da Morgan'ın öngördüğü gibi gelişti. O benim koruyucu meleğimdi ve kariyerimi ilerletmek için gereken tüm ipleri elinde tutuyordu; Cannon Hava Kuvvetleri Üssü'nün komutanı olmadan önce albay rütbesine yükselmemi sağlayan bir kariyer. Yükselişi benimkine denkti, daha önce bir dönem Dışişleri Bakanı olarak görev yaptığında, insanüstü düzeyde yapay zekanın elimizde olduğunu hissettikten sonra başkanlık yarışından vazgeçti.

Kolayca kazandı; kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet daha."

"Cehennem serbest kaldığında Beyaz Saray'daki ikinci dönemine yeni başlamıştı ; hepsi."

"Geleceğin başkanıyla ilk önemli buluşmanın üzerinden neredeyse yirmi yıl geçtikten sonra, Çin hükümeti ABD'ye ve onun Demokratik Birlik içindeki müttefiklerine karşı ilk nükleer saldırıyı başlattı."

"Vay be," İhtiyar öne doğru eğildi. "İlk önce Çin mi saldırdı? Neden?"

Paine yukarı bakarken kaşları kalktı, purosundan çıkan korlar eğlenen gözlerinin merceğine yansiyordu. "Gerçekten de öyle, Doktor. Soru buydu. Hiçbir neden yok gibi görünüyordu. Keşke nedenine odaklanacak zamanım olsaydı . Bunun yerine, tehdidin olabildiğince hızlı ve insani bir şekilde nasıl etkisiz hale getirilebileceğine odaklanmam gerekiyordu . "

"İnsanca?" Bu ifade karşısında kafası karışan yaşlı adam tekrarladı. "Hangi mekan Nükleer savaşta insani davranış var mıdır ?"

Paine bir şeyi düşünürken yüzünü buruşturdu. "Doktor, bu sonraki kısmı duymak senin için biraz... tuhaf olacak . "

Yaşlı adam yavaşça geriye yaslandı. Paine, dünyanın süper güçleri arasındaki nükleer bir çatışmanın gelişimini yeniden anlatmak üzereydi ve yine de, bir şekilde hikaye onun için ekstra 'tuhaf' mı olacaktı ? Başka seçeneği olmadığı için nefes aldı, başını salladı ve hikayenin devam etmesine izin verirken sessiz kaldı.

"Bir dakika," diye başladı Paine, "sen ve ben Cannon Hava Kuvvetleri Üssü'nde asfalttaydık; ertesi gün, yeni nesil süper asker teslimat aracı olan Aurora'da uyanıyorduk ve Halkın Merkezine doğru yola çıkıyorduk.

Kurtuluş Ordusu Donanması uçak gemisi Liu Huaqing , yapay zeka tarafından üretilen birinci kategori kasırganın ortasında ."

İhtiyarın geniş gözleri, Paine'in son açıklamalarını bir şekilde anlayabileceği umuduyla hızla Samantha'ya döndü. Aslında onunla göz teması bile kurmadı, bunun yerine tırnağının altına sıkışan kumu almaya çalıştı. Bunların hiçbirine zerre kadar şaşırmış gibi görünmüyordu; ne yapay zekanın yarattığı kasırga ne de Craig'in bir şekilde Evren 332'de Albay Paine ile bağlantı kurarak bir çatışmada ilk savunma hattının parçası haline gelmesi. Sanki Üçüncü Dünya Savaşı'nın başlangıcıymış gibi geliyordu ona .

Sam'den hiçbir yardım alamayan İhtiyar, Paine'e döndü. Albay kaçınılmaz devam sorularını sabırla bekliyordu.

"İlk önce ne soracağımı bilmiyorum," diye kekeleydi İhtiyar, her şeyi kafasına sokmaya çalışırken. "Yapay zekanın ürettiği kasırga mı? Ve... ben de oradaydım, öyle mi?"

Paine daha fazla ayrıntıya girmeden önce "Yapay zeka tarafından üretildi" diye doğruladı, "V-SINN'de olduğu gibi iyonosferde mikrodalga radyasyonu ateşleyerek ve üst atmosferin aşırı ısınmasına neden olarak fırtınaya neden olmuştu ; bu, şiddetli havayı sekiz Çinli uçak gemisine yöneltti. Liu Huaqing Güney Pasifik'teydi, dolayısıyla bir kasırganın fitilini yakmak oldukça kolaydı... yani V-SINN için. Ve evet doktor. Sen benimleydin. O gün ilk kez savaş eylemini gören sekiz insanüstü ekipten birinin parçasıydık . Biz İnsanüstü Takım 1'dik ve bu bizim ilk canlı konuşlandırmamızdı. Biz hazırдық. Ama Doktor, V-SINN sayesinde elimizde olan teknolojiyi - yani onu herhangi bir eski çatışmaya harcamazsınız - onların onlarca yıl ilerisindeki teknolojiyle düşmanı şaşırtmak için yalnızca tek bir şansınız olur. Bu yüzden o ana kadar bizim için sadece simülasyonlarda kullanılmıştı; aslında savaş alanında hiçbir ekipmanı kullanmamıştık.

Bu, ABD hükümetinin ancak insanlığın kaderi söz konusu olduğunda uygulamaya koyacağı türden bir teknolojiydi ve biz de öyle bir ekiptik ki ."

"O gün gelmişti."

İhtiyarın gözleri inanmamaktan fal taşı gibi açılmıştı. Bir kez daha Samantha'ya döndü ve bir şeyler -her şeyi daha inandırıcı kılacak bir şey ondan- Paine'in sözlerinin daha az abartılı görünmesini sağlayacak bir şey umarak. Sanki Paine'in yeniden anlatımı olabildiğince doğruymuş gibi, bir kez daha gözünü kırpmadan sabırlı davrandı. Yaşlı adam söylediklerine inanmadı

Samantha'nın işitsel halüsinasyon görmediğini sessizce onaylaması, şaşkın bakışlarını tekrar Paine'e çevirmesine neden oldu. "Ben..." başını salladı ve kendi kafa karıştırıcı ifadesini yakaladıktan sonra yeniden başladı.

Craig seninle miydi? Ama neden? Nasıl?"

"Sen..." diye söze başladı Samantha, tıpkı Old-timer'ın bir dakika önce yaptığı gibi kendini toparlamadan önce, "Yani ... Craig de benim gibi DARPA'ya dahildi ama o her zaman teknolojinin askeri uygulamalarıyla daha çok ilgileniyordu; Hava Kuvvetleri, askere gittiğinde eğitiminin ikinci yarısını ödemeyi teklif ettiğinde, bu bitmiş bir anlaşmaydı. İnsanüstü programın bir parçası olması teklif edildiğinde hemen kabul etti." Bir an duraksadı ve aklına gelen şeyle başını eğdi. "Onun için bu, Cennette yapılmış, hiç düşünmeden yapılan bir düzenlemeydi. Benim için cehennemdi. Kararının ağırlığıyla -bunun dehşetiyle- yaşadım ; onu her an, hatta barış zamanında bile kaybedebileceğimden korkuyordum. Saldırı gerçekleştiğinde..." Hafifçe döndü ve bakışlarını kumsalın beyaz kumlarına ritmik bir şekilde masaj yapan dalgalara doğru çevirirken cümlesinin akıp gitmesine izin verdi.

Yaşlı adam irkildi; anıları birdenbire askere gittiğinde kendi Samantha'sına yaşattığı acının anılarıyla doldu. Anıların saldırısı onu o kadar çabuk bunalttı ki, onları susturmak zorunda kaldı; gözlerini yumup hızla zihnine yeniden odaklandı ve görsel benzerinin kendi özgür iradesiyle bir süper asker olmayı seçtiğini kabul etmeye çalıştı.

Bunun aksine, Evren 1'de Craig, süper asker olmayı ancak 3. Dünya Savaşı başladıktan sonra kabul etmişti; bu adımı yalnızca aşırı koşullar nedeniyle attığından emindi; Başlatmakla hiçbir ilgisinin olmadığı ama yine de Dünya'daki tüm yaşamı sona erdirme potansiyeline sahip bir savaş sırasında ülkesini kurtarmaya, tüm dünyayı kurtarmaya çalışıyordu .

Paine'in açıklaması her şeyi değiştirdi.

Zorunluluktan dolayı süper bir asker olacağımı düşünerek kendimi mi kandırıyorum? Eski zaman kendi kendine düşündü. Gerçek başka bir şey miydi? Sam benim hakkımda haklı mıydı? Bunu onunla rekabet ettiğim için mi yaptım? Yoksa başka bir şey mi istiyordum? Başka bir şey olmak mı?

"İnsanüstü?" Yaşlı adam albaya sordu. Uzun zaman önce birçok evrende kaçtığı Pürist süper askerleri düşündü. Yetmiş beş yıldır uykusuna dalan kabus görüntüleri,

Drummey, Degrechie ve en kötüsü Albay Paine aklına geldi. Bu adamların gözleri, bilgisayarlı optik sensörler kullanılarak oyulmuştu ve uzuvları ameliyatla alınıp yerine başlı başına ölüm makinesi olan protezler konmuştu.

Bunun için gönüllü olmam mümkün mü? diye sordu kendine tamamen inanamayarak. Kendisine, her zaman olduğunu düşündüğü kişiye, kahramana hiç bu kadar yabancılaşmamıştı .

Paine, İhtiyar'ın endişesini okudu ve yan yan sıırttı; İhtiyar'ın bazı kaygılarını hafifletebileceğinden emindi. "Merak etme, düşündüğün kadar kötü değil." Süper asker protez kolu olan kendi kolunu kaldırdı ve devam etti: "Sen ...bu kadar nezaketsiz bir şey olmadın . Evrenimizdeki insanüstü askerler, gücümüzü bin kat artıran son teknoloji ürünü, V-SINN tasarımı dış iskeletlerle donatılmıştı.

Ayrıca nefes almanıza yardımcı olan nanitleriniz de vardı ."

"Solunum hücreleri," Old-timer hemen eski teknolojiyi hatırladı.

"Doğru," Paine gülümsedi ve başını salladı. "Görünüşe göre evrenlerimiz sandığımız kadar dramatik biçimde dallara ayrılmamış olabilir. Sanırım bu biraz mantıklı. Sonuçta ekipmanlarımız, Evren X'ten geçen askerin üzerinde bulduğumuz teçhizattan elde edebildiklerimize dayanıyordu. Ancak bunca yıldan sonra, V-SINN'in yardımları sayesinde etkileyici ilerlemeler kaydettik."

"Drummey'in -o zavallı şeytanın- sahip olmadığı ama bizim sahip olduğumuz bir şey, geri çekilebilir karbon fiber kanatlardı , ayrıca evrenin bulmamız için geride bıraktığı jetlerin on katı menzil ve hıza sahip jetlerimiz vardı . O zamana kadar, yazılımı o kadar verimli çalıştırabilen taşınabilir kuantum işlemciler de geliştirmiştik; pil takımlarımız, ihtiyaç duyulduğunda saatlerce savaşta kalmamıza yetecek kadar şarj tutabiliyordu... yeter ki biz çok uzun süre doğrudan ve sürekli ateşe maruz kalmadı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu eski zaman, teçhizatın teknik yönlerine olan ilgisi aniden arttı. "Ateş altında kalmak pilinizi nasıl tüketir?"

Paine şunları açıklamadan önce, "Bu, insanların ustalaştığı ve açıkça geliştirdiği bir teknoloji" diye açıkladı: "Giysilerimizdeki işlemciler o kadar hızlıydı ki, gelen bir mermiyi algılayabiliyor ve çarpma anında manyetik bir güç alanı oluşturarak mermiyi saptırabiliyorlardı . kurşun uzakta. Dünyadaki hiçbir mühimmat güç alanından geçemez. Bizi yaptılar

insanüstü hissediyorum tamam -kurşun geçirmez-heh, ama bunun karşılığı şuydu: kurşun geçirmez güç alanları bataryalarımızdan büyük miktarda güç tüketiyor . Bu, eğer doğrudan ateş hattında birkaç saniyeden fazla kalırsak pilimizin biteceği ve kendimizi aniden çalışmayan bir dış iskeletin içinde bulacağımız anlamına geliyordu. Oturan ördekler. Kaldırılmayacak kadar ağır ekipmanlar yüzünden mi yüklendiniz? Cehennem... bu senin tabutun da olabilir."

"Bu büyük bir ödün," diye onayladı Old-timer.

"İsviçre peynirine dönüşmekten daha iyi, değil mi?" Paine karşılık verdi.
"Fakat ideal değildi."

Yaşlı adam başını salladı. "Ve bu teknolojiyi Drummey ve Planck platformunu bulduğunuz andan sadece yirmi yıl sonra mı geliştirdiniz?" diye sordu, Evren 332'nin olağanüstü teknolojik ilerleme hızına hayran kalmıştı.

"Doğru," diye onayladı Paine. "Onlar bilmese bile Çin'in ışık yılı ilerisindeydik. Savaşa gireceklerini sanıyorlardı, ama aslında biz onlara öğle yemeğini yedirecek, kolektif başlarını okşayacak ve 3 milyon asker, denizci ve havacıdan oluşan bir orduyu, eşlerini öpmek ve kucaklamak için zamanında eve gönderecektik. çocuklarını yatağa yatırdılar. Kulağa övünç verici geliyor biliyorum ama beni anladığını biliyorum Doktor. Takip eden herkes V-SINN'in ne hale geldiğini biliyor. Ancak en kötü kabuslarımızın gerçekleşmesinden önceki son saatlerde yapabilecekleri, V-SINN'in yanımızda olmasıyla yarım asırlık bir rakiple karşılaşmak üzere olduğumuz konusunda beni tam bir güvenle doldurmaya yetti . Askeri teknoloji geliştirmede arkamızdayız. Hiçbir ülkenin sahip olamayacağı bir avantaja sahiptik ve Halk Kurtuluş Ordusu'nun tamamını yeterince hızlı bir şekilde geri püskürtebileceğimizden oldukça emindim, eğer istersek hala zamanımız olacaktı . Amish'in tehditkar at arabalı güçlerini ortadan kaldırmak için geriye kalan şey, V-SINN için aynı düzeyde zorluk olurdu."

"Yani," dedi İhtiyar ensesine masaj yaparken, "değil mi?"

Paine, "Zor bir şey değil, Doktor," diye onayladı. "Kesinlikle bir tehdit de değil ve konuyla alakalı olmanın eşiğinde duruyor . İhtiyacımız olan tek şey onları dürtmekti - kahretsin, sadece genel yönlerine doğru öksürün ve derinlere düşüp ilgisizlik içinde boğulsunlar - işte V-SINN'in avantajı buydu."

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye homurdandı İhtiyar, avuçlarını pantolonunun kalçalarına sürterken çenesini kasiyordu. "Böyle bir şeyi hayal edebiliyorum

Avantaj, dünyanın diğer askeri güçlerinin kendilerini özellikle rahat hissettikleri bir durum değildi ve bunun da iyi bir nedeni var."

"Eğer bizim bu kadar önde olduğumuzdan şüphelenselerdi, botları dolana kadar kendilerini sıçarlardı," diye kabul etti Paine, "ama V-SINN'de -Çin, Rusya, Kuzey Kore- her zamanki haydutlar galerisi vardı. Bir kuyunun dibinde bulunan ses geçirmez bir bodrum katında karanlıkta sıkıca dikildi . Önlerine neyin geleceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu .

Yaşlı adam kaşlarını çatı. "Emin misin?" O sordu. Kendi evrenini düşündü; ABD'de Purist bir hükümetin seçilmesinden sonra Çinlilerin elde ettiği küçük avantajı ve hükümetinin insanüstü düzeyde yapay zeka yarışında geride kalması karşısında, öngörülebilir olsa da, yıkıcı tepkisini. Old-timer, "Eğer sizin avantajınızdan şüpheleniyorlarsa -buna dair makul kanıtları varsa- bu, saldırıyı açıkla," diye önerdi. Sonra yüksek sesle iç geçirdi ve ironinin katıksız yoğunluğunu anlamak için çabalayarak başını salladı. " Benim evrenimde durum tam tersiydi. Çinliler bizden öndeydi o yüzden..." cümlesini tamamlamadı, bunun yerine bariz sonucu arkadaşlarının doldurmasına izin verdi.

Gözleri dönerken Samantha'nın çenesi şaşkınlıktan havaya kalktı Paine'den Old-timer'a ve sonra tekrar geri.

Paine'in kaşları da kalktı. "Hı." Onayladı. "Yani biz onlara saldırdı. Bu ilginç değil mi?"

"Belirleyici bir stratejik avantaj," diye sözlerini uzun bir iç çekişle tamamlayan Samantha, ellerini sıkıca dizlerinin arasına sıkıştırıp hafifçe alay ederek ileriye baktı. " Zaman ayırın , kaderi ekleyin , yarım tutam insan doğasını serpin, her şeyi biraz karıştırın ve tahmin edilebileceği gibi korkunç sonuçlar elde edersiniz."

"Unutulma," diye homurdandı Paine. "Mükemmel tarif."

Yaşlı adamın gözleri kısıldı. "Bunu kabul edemem, üzgünüm, bu çok karanlık, çok alaycı. İkinizin de evreninizi kaybettiğinizi biliyorum, ama sırf insan doğası yüzünden ölüme mahkum olduğumuzu kabul edemem ve etmeyeceğim. İnsanlar iyidir... Onları görmezden gelemeyecek kadar çok kez gördüm bunu . Onları göz ardı etmeyeceğim . "

Paine , "İnsanlar iyi olabilir , " diye onayladı. "Ben hiçbir zaman farklı bir şey söylemedim. Ve daha önce de söylediğim gibi, bireyler eğer acil bir tehlike altındaysa hayatlarını kurtarmak için her şeyi yaparlar. Sorun şu ki, türü kurtarmak için kollarını bile kıpırdatmıyorlar; unutulmanın bir şekilde onları atlatacağından eminler . Bağışıklık sahibi olmadıklarını (türlerin ölümünün kendilerinin de ölümü anlamına geldiğini) anladıklarında artık çok geçtir. Onlar zaten ölümler."

"Ben öyle bir yapıya sahip değilim," diye yeniden doğruladı Old-timer, Paine'in iddialarını zehirliymiş gibi reddederek. "Türü kurtarmak için parmağımı kaldıracağım. James ve geri kalanımız da öyle. Vazgeçmeyeceğiz , asla."

"Tehlikede olduğunu biliyorsun Doktor," diye homurdandı Paine, Old Timer'ın kendini onaylamalarına tamamen kayıtsız kalarak boynunu kayıtsızca uzatarak, "ve hayatını kurtarmak için her şeyi yapacağından hiç şüphem yok, ama zaman bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı çoktan geçti. Dediğim gibi," diye homurdandı, "kimsenin bağıışıklığı yok. Sen Çoktan ölüsün."

"Tanrım," diye fısıldadı İhtiyar, inanamayarak başını yavaşça sallarken. "Gerçekten teslim oldun ."

Paine, "Bu yetersiz bir ifade, Doktor," diye onayladı.

İhtiyar, albayın gözlerinde olayları abarttığına -retorik etki yaratmak için abarttığına- dair herhangi bir işaret aradı; gözlerinin arkasında bir umut közünün kaldığına dair herhangi bir işaret aradı .

Orada hiçbir şey yoktu.

"O zaman neden bize hikayeyi anlatmaya zahmet ettin?" albaya kafası karışarak sordu. "Eğer ölü gibiysek, o zaman bu bir zaman kaybıdır."

Paine , "Bunun bir kısmı sadece zaman geçirmek," diye yanıtladı, "sırf anlatmış olmak için hikayemizi size anlatmak. Diğer kısım mı? Sana zaten söyledim, Doktor. Biraz adalet istiyorum. Bu hikayeyi size boş umut vermek için anlatmıyorum; Sana söylüyorum çünkü bu, hepimizin sonunu getiren o orospu çocuğunun adını almanın bedeli. O zaman o piçin içini boşaltacağım. Yeterince açık?"

Thel, Alex'e bakarken, "Hı hı," diye fısıldadı. "James, bunu kopyaladın mı?"

"Yaptım" diye yanıtladı James. Thel, Daniella'ya göz kulak olmak iyi bir fikir olabilir. Onun herhangi bir şey yapmasını istemiyoruz—"

"Önleyici iç boşaltma mı?" Thel, James'in nezaket seviyesi olduğunu bildiği bir şey olmadan, James'in duygularını tamamladı. Alex'i Aldous'taki onarım işi için bırakırken, "Yoldayım," diye güvence verdi ve Daniella ile iki Purist'in yanına yeniden katılmak üzere koridordaki kısa mesafeyi diğer onarım laboratuvarına doğru yürüdü.

Odaya girdiğinde gözleri hemen Daniella'nın oturduğu kanepenin sentetik süetini tutan tutuşuna takıldı. Her iki el

sıkmaya başladığı büyük avuç dolusu kumaşı, kanepeyi dolduran avuç dolusu şeylerle birlikte, yumruklarıyla sıkmış, hepsini yavaşça ama emin adımlarla kağıt inceliğinde hiçliklere sıkıştırmıştı.

"Evet," diye onayladı İhtiyar, Paine adına, sözlerini zihin gözleriyle dinleyen herkes duydu.
"Bu yeterince açık."

Daniella Thel'e döndü, yüzü sanki kocasını koruma ihtiyacının inkar edilmesi bir saniye daha dayanamayacağı bir işkenceymiş gibi çarpılmıştı. "Onu öldüreceğim Thel," diye köpürdü, "tekrar."

Thel başını salladı.

"Biliyorum. Sana yardım edeceğim.

"Biliyorum doktor." Paine başını salladı. "Bir anlaşmadan dönmeyeceksin ; büyük vicdanın buna izin vermez. Heh. Bu, sizin büyük vicdanınızın tıpkısınıninkine benzediğini varsayıyorum; burada biraz inanç sıçraması yapıyorum, ancak bir karakter referansı olarak, ikizinizin mükemmel bir şekilde hizmet ettiğini düşünüyorum.

Yaşlı adam ürkmemeye çalıştı.

"Geri dönmekten bahsetmişken," diye başladı albay, "anlaşmada üzerime düşeni yerine getirmenin zamanı geldi," diye duyurdu ve yeniden anlatmaya devam etti.

"Liu Huaqing'i nükleer fırlatma menziline ulaşmadan önce ortadan kaldırmak için insanüstü ekibimize liderlik ediyordum . Teslimat jetinde sizin ikizinizin yanındaydım."

Albay'ın ağzının köşeleri hafifçe aşağıya doğru kıvrıldı; sanki birdenbire, onlarla birlikte bastırması gereken yeni bir üzüntü düzeyi yaşıyormuş gibi. "Bu , Yüzbaşı Craig Emilson'la birlikte katıldığım ilk ve son savaşı."

İhtiyarın kaşları, bu uğursuz haberciliği fark ettiği anda öfkeyle çatıldı. "Neden?" O sordu.

Paine'in gözleri birden Old-timer'inkinden ayrılıp denizin enginliğine ve yeni doğan aya döndü. "Çünkü görsel ikizinizin bir ölüm dileği vardı Doktor," diye itiraf etti Paine, "ve bunu yerine getirene kadar rahatlayamazdı ."

Rich, Djanet'e bakarak, "Hı hı," dedi, "bu, Eski Zamanlılar için pek de iyi bir fikir değil."

"Craig'i kastediyorsun ," diye düzeltti Djanet.

Rich, sol eliyle kafasının yan tarafına çarparak, "Ah evet," diye yanıtladı.
el, "Ah. Farklı dostum. Unutmuş olmak."

Rich'in, ölü androidlerle dolu şehrin kokuşmuş -ama iyileşen- havasında ona rehberlik etmesine izin verirken, sağ eli Djanet'in sol eline yapışmıştı.

Gülümsedi ve kadın bu gülümsemenin onun biraz utandığını göstermesi gerektiğini biliyordu ama ikisi de Rich'in asla gerçekten utanmadığını biliyordu.

O da gülümsedi.

Başparmağı onun parmağını okşadı ve sonra arkasını dönerek hâlâ onları gizemli konumlarına yönlendiriyordu.

Göremiyordu ama Djanet'in gülümsemesi silinmedi.

Onu seviyorum, diye düşündü kendi kendine, Rich'in heyecanla, çocuksu bir tavırla, onda en çok sevdiği niteliklerden birini, belki de en çok sevdiği niteliği, şakayı anlama yeteneğini ortaya çıkaran bir şeye doğru koşmasını izledi .

Şaka yapmak için.

"Bebeğim! İşte burada!" Rich, geniş, klasik görünümlü binalarla çevrili, kare şeklinde sarı bir alanı işaret ederken bağırdı.

Infinity bilgisayarlarının çarpışması ve bunun sonucunda ortaya çıkan gama radyasyonu android kolektifini yok ettiğinden beri şehrin yapay hava durumu sistemleri tarafından sulanmayan ölü çimlere indiler, aynı zamanda devrelerini kızartıp tüm robotları da öldürdüler. üzerinde yıkandığı ağaçlar veya yeşillikler.

Kaşları çatıldı. "Ölü otlar mı?" Kafasını kaldırıp ona baktı.

O gülümsedi. Sonra ileriye işaret etti ve aynı şekilde başını eğdi.
ona bakmasını işaret ederek yön verdi.

Yalnızca tarihi resimlerde veya video kliplerde gördüğü bir döneme ait bir yapıya benzeyen bir şeye döndü. Dünya üzerinde buna benzer çok az bina kalmıştı. Gereksiz derecede köşeli ve kullanışsız olan bina birkaç kat yüksekliğindeydi, kapladığı alanla bir şehir bloğunun çoğunu kaplıyordu ve Djanet'in "Eski bir bina mı?" dışında fark edebileceği hiçbir iyileştirici özelliği yoktu. Eski binalara ilgi duymuyorsun."

Rich alay etti ve sonra kıkırdadı, " Herhangi bir eski bina değil. Ön girişin üzerindeki tabelayı okuyun," dedi parlak kırmızı renkte çıkıntılı, okunmak için yalvaran büyük harfleri işaret ederken.

Yüksek sesle "İmparatorluk Tiyatrosu" diye okudu. Sonra "IMAX" ı okudu. yumuşak i harfiyle yanlış telaffuz edilmesi . "Bu ne anlama gelir?"

"I-MAX," diye yanıtladı, yanıtlarken ben'i vurgulayarak, "ve bu şu anlama geliyor: gerçekten çok büyük ekran! Hadi!"

Tekrar elini tuttu ve ölü çimlerin üzerinden geçerek caddenin karşısına, ardından da ön girişe çıkan merdivenleri atlayarak havalandılar.

Rich kapıyı iterek açtı.

Diğer tarafta büyük, gösterişli bir sinema salonu lobisi vardı.

Rich, kırmızı halıya dokunurken hayranlıkla, neredeyse nefesi kesilen bir saygıyla, "Hala patlamış mısır gibi kokuyor" dedi. Durdu, çevresini inceledi, büyük, Georgian tarzı kemerlere baktı ve sonra lobinin boş iç kısmına geri dönerek gişeyi, imtiyazı, çoklu ekran girişlerini ve özellikle de 180 derece döndü. , "Ölü android yok."

Sonra çocuksu coşkusu her geçen saniye tırmanarak Djanet'e döndü ve "İnanabiliyor musun?" diye sordu.

Djanet cevap veremeden çaresiz, kötü niyetli bir kadın sesi kulağına fısıldadı: "Djanet Dove..." diye konuştu ve

bir el aniden onu kolundan yakaladı.
kaynağıyla yüzleşmek için onu döndürüyor, "Umarım ölmeye hazırsındır..."

"Djanet mi?" Rich, Djanet'in eli elinden çekilirken şaşkına dönmüştü.

Gözü yaşlı, perişan kadının kötü niyetli tonlaması, "Gitmeyeceğim," diye devam etti, "beni silemezsin."

"Deneyeceğim!" Djanet, hızla Rich'e dönüp bacaklarını kıvrıp onu da itmeden önce kadını tüm gücüyle geriye doğru iterken bağırdı. "Çık buradan!" geriye doğru uçarken çığlık attı.

Biyolojik olarak hâlâ insan olan Rich, Djanet'in android gücü sayesinde, manyetik güç alanını ateşleyinceye kadar yarım düzine metre uçarak kolayca ayaklarından uçu ve yere çarpmadan önce kendisini korudu. Acı verici bir durma noktasına gelmekten kendini alıkoyduğunda, kendini yere dönük, yüzü Tiyatro halısının sadece birkaç santim üzerinde havada asılı halde buldu. "Ne oluyor be?" diye fısıldadı, öncekinden daha da şaşkın bir halde.

Ancak Djanet kadar şaşkına dönmemişti, ancak rakibi yatay pozisyondan kaybolup Djanet sayesinde sırtı halıya dönüktü ve tam önünde yeniden belirmişti, yüzü Djanet'inkine Rich'in yüzünden olduğundan daha da yakındı. halının üzerinde, kadının gözlerinde kana susamışlık dışında insana özgü hiçbir şey yok. "Ne oluyor be?" Rich'in duygularını yineledi.

Kadın tehditkâr bir yoğunlukla, "Dışarı çıktığımda birlikte olacağız," diye söz verdi, "yakında."

"Hayır yapmayacağız, kaltak!" Djanet, kadını iki eliyle boynundan yakalayıp onu kendine çekip ikinci kez yere fırlatırken karşılık verdi.

Kadın daha önce olduğu gibi sert bir şekilde sırt üstü düştü ama olağanüstü bir hızla dirseklerinin üzerinde doğruldu; darmadağınık, keçeleşmiş, ıslak mavi saçları mavi gözlerinin üzerine sarkıyordu; Djanet ilk kez kadının elinde bir bıçak, kana bulanmış bir bıçak tuttuğunu fark ettiğinde içlerindeki kana susamışlık devam etti. "N-ne...? Sen kimsin?"

Arkasını döndü ve bunu yaparken şöyle seslendi: "Zengin! Biraz yardım..."

Kadın zaten oradaydı ve yüzünün birkaç santim uzağında görüşünü engelliyordu.

"Nasıl yani..."

"Bunu neden yapıyorsun?" kadın yalvardı, maskarası akıyordu her yerde bulunan gözyaşlarıyla, "Seni asla incitmeyeceğim - en çok da seni."

"Kulağa iyi geliyor!" Djanet, sol kroşesini elinden geldiğince sert bir şekilde kadına doğru savurarak karşılık verdi.

Rich bunu tam zamanında gördü ve bir kez daha geriye doğru yayıldı, ancak darbeyi zamanında savuşturup sırtına indi. "Aman Tanrım , android kız arkadaşım neredeyse beni öldürüyordu." Başını kaldırdığında Djanet'in ona baktığını gördü.

"Bu güzel bir numara, Kaltak," dedi ona, öldürmek için harekete geçip sağ kroşesini tekrar kaldırdığında, "ama bunu hemen burada ve şimdi bitireceğim."

"Kandırmak? Orospu?" Rich, sevdiği kadın dişlerini sıkarak, burun deliklerini açarak zihnine öldürücü bir darbe indirerek ona saldırırken bunu tekrarladı.
"Bitir? Ah ah."

Djanet, kendisine düşman olan kişiyle boğuşurken herhangi bir sorun yaşamamıştı; fiziksel yüzleşmenin devam etmesini sağlayan şey, kadının maddesellikten kurtulma ve yeniden maddeleşme yeteneğiydi. Zaten iki kez bu oyuna düşmüştü ve üçüncü kez de bu tuzağa düşmeyecekti. Kadına indireceği bir sonraki yumruk, nakavt edici bir darbe olacaktı, hatta belki öldürücü atış olacaktı.

Başını kaldırıp kendisine bakan kadına baktı; dengesiz gözlerindeki kana susamışlık daha da yoğunlaşıyormuş gibi görünüyordu.

Bunda sorun yok, diye düşündü Djanet kendi kendine, kötülüğü öldürmekte sorun yok.

"Djanet, bekle!" Zengin bağırdı. "Yapma!"

"Yapmak zorundayım Rich," dedi Djanet avına ulaşip kadının üzerinde durup yumruğunu kaldırırken durdu ve ölümcül darbeyi vurmaya hazırlanırken kolunu kıvırdı. "Eğer ben..."

Kadın aniden, "Umarım ölmeye hazırsındır," diye tehdit etti, "Djanet Dove."

"Ölecek olan sensin, Kaltak!" Öldürmeye hazırды.
Son darbe indirildi.

Ama kendini geriye doğru uçarken bulan, haliya çarpmadan önce havada uçup giden ve Tiyatronun ön kapılarına doğru kayan, sırtı onlara dönük olarak durduğunda camlarını kıran kişi Djanet'ti.

Şaşkınlıkla, tiyatronun lobisinin aniden oluşan bulanıklığa odaklanabilmesi için gözlerini iki kez kırıştırdı. Açıkça, yeşil bir parıltı havaya doğru süzüldü. "Zengin?"

Kadın bir kez daha yüzünden birkaç santim uzakta belirdi.

"Gitmeyeceğim" ağlamaklı, perişan, kötü niyetli tonlama devam etti, "beni silemezsin."

"Ah, hayır," diye bağırdı Djanet, kadını iki eliyle boğazından yakalayıp üstüne çıkarken başparmaklarını boğazına sokup kadının sırtını haliya yapıştırırken.

Rich, Djanet'in kadının hayatına son vermek için umutsuzca mücadele ettiği yerden sadece bir metre uzağa indi. "Himm. Hey. Bal. Ne yapıyorsun?"

Djanet'in bir kadını boğarak öldürmesine birkaç saniye kalmıştı... ama yine de...
"Zengin?" Djanet, efordan dolayı zar zor konuşabildi.
nefesi kesildi ve salyaları aktı, "neden şu anda gelişigüzel konuşuyorsun?"

Kadın boğazını Djanet'in elinden kurtarma girişiminden tam o anda vazgeçti ve Djanet'in çok geç göreceği şey için Djanet'in sağına uzandı: kanlı bıçak.

"Zengin, durdur onu!" Djanet seslendi.

"Durdur onu?"

Rich, saldırganın bıçağa uzanmasını engellemek için herhangi bir harekette bulunmadı.

Djanet başını kaldırıp ona baktı, gözleri çaresiz ve utanç içindeydi.

Rich kafası karışmış halde ona baktı ve "Kim?" diye sordu.

Çok geçti.

Kadın bıçağa uzandı, onu kavradı ve Djanet'in engelleyemeyeceği kadar hızlı salladı, bıçağı boğazına sapladı ve Djanet'in ellerini yaranın üzerinde tutarak sola doğru yuvarlanmasına neden oldu.

"HAYIR!" Djanet çığlık attı, gözleri kapalı, kendini ilk acı dalgalarına hazırlarken bıçağın deliğine mümkün olduğu kadar sert bir şekilde bastırdı, böyle bir darbenin android vücudu için ölümcül olup olmayacağından emin değildi.

Hiçbir acı dalgası gelmedi.

Djanet gözlerini açtı.

Rich olduğu yerde kaldı, düşmanları ondan sadece bir adım ötede dizlerinin üzerine dayanmıştı, doğrudan Djanet'e bakıyordu, o bıçağı kaldırırken gülümsüyordu, elini kaplayan ve ondan damlayan taze kanla kaplanmış, bir su birikintisi oluşturuyordu. kırmızı halıda bir araya geldi.

Djanet'in gözleri Rich'e kaydı; kafası karışmıştı ama paniğe kapılmamıştı.

"Orada iyi misin evlat?" ona sordu.

Aniden, Tiyatronun ışıkları titreyerek yandı ve görüntüler duvarları aydınlatmaya başlarken tiyatronun içi canlandı; terör, aksiyon, aşk, gerilim, müzikle birlikte oynanan oyunlar ve başlık kartları.

Rich gözleri genişlerken, "Vay be," dedi. "Tamam, bu çok hoş; sanırım James'in gemiyi çalışır duruma getirme şansı daha fazla." Bıçaklı kadının üzerinden geçerken yüzünde hala endişe vardı ve Djanet'e baktı ve "Boynunuz iyi mi?" diye sordu. Zorlandın mı yoksa başka bir şey mi?

Elini boynundan çekti; yanlış bir şey yoktu. Parmaklarıyla yara var mı diye yokladı ama yoktu. Sonra arkasındaki kapının camına döndü ve kendi yansımasında boynunu inceledi; tek bir iz bile yoktu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" "O gerçek değil miydi?" diye anlayınca inledi. "Öyle olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı Rich, "çünkü son kırk beş saniyedir tek başına halının üzerinde yuvarlanıp duruyorsun." Yüzünü buruşturdu. "Gerçi seni bir kez patlatmak zorunda kaldım ama kendimi savunmak adına, senin türünün yumruk dediğin o android sopalarla beni öldüresiye yumruklaman ancak ikinci seferden sonra oldu ve bu sadece ufacık, minicik bir patlamaydı. Seni devre dışı bırakmak istemedim - sadece, bilirsin, kafatasımın arkasının parmak eklemlerine karşı nasıl bir his verdiğini öğrenmeni engellemek için - ki bence bu adil. Evet?"

Ayaklarına yardım etmesi için elini uzattı ve gülümsedi. "Kimi gördün?"

"Gördüm..." diye cevap vermeye başladı ve Rich'in elini tutup ayağa kalktıktan sonra durdu, omzunun üzerinden bir şey görünce gözleri genişledi.

Rich onun göz çizgisini takip ederek dönerken, "Hı hı," diye soldu. Tek gördüğü lobinin duvarında oynayan bir film fragmanıydı. "Ben... hiçbir şey görmüyorum."

Djanet, filmdeki aktrisi işaret ederek, "Onu gördüm " diye yanıtladı. Rich karavandan dönüp gülümseyen kadına bakan Djanet'e döndü; başını kaldırıp gözlerini takip eden Djanet'e bakarken bıçağı ve eli hâlâ kanla kaplıydı. "Vay... gerçekten mi?" Sonunda ona tıkladı ve sırtışı iki katına çıktı. Djanet'in halının üzerinde baktığı yere doğru atladı. "Oyuncuyu görüyor musun? Tam burada?"

"Sen... aslında şu anda onun içinden geçiyor gibisin," Djanet ellerini başının üstüne kaldırırken cevap verdi.

"Ah," Rich bir adım geri çekildi. "Üzgünüm Görünmez Hanım."

"N-bu da ne, Rich?" diye sordu Djanet, aslında hiç gerçekleşmemiş olan hayatı için verdiği mücadeleden bitkin ve bunalmış bir halde. "Beni hangi tatlı cehenneme getirdin?"

"Cehennem? Dalga mı geçiyorsun?" Rich doğrudan çürütmeye başladı: "Bu harika!" Adam ona doğru atıldı ve ona sarıldı - kadın da karşılık vermedi - ve özür diledi, "Böyle olduğu için üzgünüm ama bir çeşit android pazarlama hologramı falan olmalı." Sonra onu çevirdi

Dikkatini arkasında oynamaya devam eden film fragmanına çevirdi. "Anlıyorsun? Orada sadece o filmin pazarlaması yapılıyor." Filmle ilgili bilgiler ekranda animasyonlu bir listede görüldü. "Eski bir psikolojik gerilim korku filmi; sanırım katille boğuşmuşsunuzdur ... ne kadar güzel?"

Djanet, "Hiç hoş değildi" dedi. "Biraz bile hoş değil ."

Rich , "Ama o aslında sadece klasik bir eski filmde bir oyuncuydu" diye karşılık verdi. Bunu görmüştüm aslında. Çoğu insan benim hakkımda bunu bilmiyor ama ben klasik filmleri seviyorum. Bu doğru; ben klasik bir film tutkunuyum. Onlar hakkında o kadar çok önemsiz şey biliyorum ki; örneğin bunu David Si yazdı ve yönetti..."

"Yazarlar kimsenin umurunda değil, Rich!" Djanet bıkkınlıkla ısrar etti.

"Eh, romancılar kimsenin umurunda değil, katılıyorum," diye kabul etti Rich, "ama ben senaristlerden bahsediyorum - tamamen farklı türden - konu üzerine yaptığım çalışmaya göre insanlar arasındaki tanrılar , çok daha popüler ve takdir ediliyordu. aktörlerin olduğundan daha iyi olduğu kesin. Demek istediğim, yazar robotlar ortaya çıkana ve sanat formunu tamamen mahvedene kadar bunlar geçmiş zamandı ," diye itiraf etti Rich, "ama bence insan senaristler de robot yazarlar kadar yetenekliydi , hatta daha fazla... bazen. Mesela şu adam gibi, sana anlatmaya çalıştığım bu filmi yazan ve yöneten adam, David Sim —"

"David Sim'in kim ya da ne olduğu umurumda değil , tamam mı Rich?"

Ondan uzaklaştı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "İhtiyacım var Bir dakika. Bir dakika."

Rich birkaç saniye sessiz kaldı.

"Adı David Sim'di..."

Djanet ona uyarıcı bir bakış attı.

Uyarı yüksek sesle ve net bir şekilde alındı. "David Sim. Bu iyi. Adı buydu. Onun tam adı. Başka heceye gerek yok. Artık susacağım."

Geri çekildi.

Birkaç saniyeliğine.

"Bakın, gerçekten üzgünüm," diye özür dilemeye başladı. "Hiç bir fikrim yoktu androidlerin inanılmaz derecede harika pazarlama materyallerine sahip olduğunu."

Djanet istemsizce kollarını indirirken ağzı da aynı şekilde istemsizce açıldı. "Ne?" kısmen inanamayarak, kısmen de sözlerini tekrarlamasını sağlamak için ona sordu.

Rich, onun önüne geçip gülümserken, "Sadece demek istiyorum ki," diye açıkladı, "Sana halüsinasyon gösterebileceklerini bilmiyordum . Seni buraya bunun için getirmedim."

"Neden beni getirdin?" diye sordu meydan okurcasına, "ve cevap iyi olsa iyi olur."

Rich içini çekti ve ellerini onun kollarına yerleştirerek nazikçe ona şunu söyledi: "Çünkü klasik filmler harikadır, çünkü daha önce hiç gerçek, canlı bir sinemaya gitmemiştim, çünkü androidler, tüm beklentilerimin aksine, aslında bir şeyler yaptılar." harika ve gerçek, canlı bir sinema salonu yarattı ve hepsinden önemlisi..."

Adam öne doğru eğilip onu öptü ve öpücüğünü bir süreliğine saklamaya dikkat etti; onun bunun gerçek bir anlam taşıdığını anlamasına yetecek kadar uzun bir süre.

Dudaklarını yavaş yavaş onunkilerden ayırdığında özrünü tamamladı: "...Seni buraya getirdim çünkü seninle paylaşmasaydım bu kadar güzel bir şey yaşamak istemezdim. Her şeyi çok daha havalı, çok daha eğlenceli hale getiriyorsunuz . Bunu benimle deneyimlemek için orada olmazsan bunun hiçbir anlamı yok. Bilirsin? Sanki ne anlamı var?"

İşte bu, diye düşündü kendi kendine, onu bu yüzden seviyorum.

Adamın aşkla ıslanmış gözlerine baktı ve içini bir sıcaklık doldururken yanaklarının kızardığını hissetti, bu da onu bu durumdan kurtarmaya karar verirken yumuşamasına neden oldu. "Tamam kabul ediyorum. Bu çok hoş bir şeydi..."

Rich'in sevgi dolu gözleri ondan kaydı ve omzunun üzerinden bir şeye doğru ilerledi; bu, kaşlarını çatarken gözlerinin kısılmasına neden olan bir şeydi. "Ah, kapı kendiliğinden açıldı.."

Djanet hızla döndü.

Tiyatronun ön girişinden onlarca kişi geliyordu.

"Aman Tanrım," dedi.

Rich onun arkasına geçti. "Gördüğünü benimle paylaşır mısın?"

Ona bakış açısını gönderdi.

Mükemmel değildi ama vücuduna doğru açıyı verirse kadının omzunun üzerinden ne gördüğünü görebiliyordu; bakış açısı, gözlerini neşeyle aydınlatan geçmişten gelen hayaletleri açığa vuruyordu. "Kutsal..."

"Neymiş?" diye sordu Djanet, karıştırırken vücudu yeniden gerildi. geriye.

Rich ellerini kadının omuzlarına koydu ve kıkırdayarak ona güvence verdi: "Hayır, hayır, endişelenme... bu harika. Bu çok havalı."

"Bunlar daha çok filmlerdeki karakterler mi?" Djanet ona sordu.

Rich, James Dean'in iki yanında Marlon Brando'nun da bulunduğu tiyatroya girişini izlerken, "Bazıları öyle," diye doğruladı; her biri gençlik şöhretlerinin zirvesini temsil ediyordu. "Bazıları bilet alıcıları, kasiyerler, tiyatro yöneticileri, bazıları ise sinemanın farklı dönemlerinden rastgele tiyatro seyircisi gibi görünüyor, ancak hepsi mükemmel bir şekilde yeniden üretilmiş; tıpkı şimdi buradalarmış gibi görünüyor."

Djanet dönerek sahnenin 360 derecelik kısmını incelerken "Daha fazla android pazarlaması" dedi; lobi artık gerçekmiş gibi yaşadığı bir aktiviteyle dolup taşıyordu, ancak Rich'in hızla dönmesi ve geride kalmak için yana adım atması gerekiyordu. böylece amaçlanan etkinin makul bir kopyasını deneyimlemeye devam edebilirdi.

Rich, "Komutan bunu görmeli," diye karar verdi.

Onların zihin göz kanalını açtı.

"Her şey yolunda mı, Zengin?" James sordu.

"Komutanım, bunu görmeniz lazım" dedi, gözleri iri iri açılmış, gülümseyerek Djanet'e döndüğünde daha da genişledi, "ona bakış açını gönder."

James'in kafası yana doğru eğildi. "Vay. Ama onları yalnızca Djanet mi görüyor?"

"Ve onları duyuyor," diye konuştu Djanet. "Komutanım, sanki buradalarmış gibi. Cidden, farkı anlayamıyorum."

Rich, "Onları hiç görmüyorum," diye onayladı. "Bunu yalnızca onun bakış açısıyla ikinci elden görüyorum."

Konuşmada Alex'in görüntüsü belirlediğinde James, "Alex'i bu işe dahil ediyorum" dedi.

"Komutanım?"

"Alex, Djanet'in buradaki haber akışına bir bak."

"Olağanüstü," diye yanıtladı Alex, vizyonun gerçekçiliğinden etkilenerkek.

James, "Bunlar halüsinasyon gibi görünüyor," diye güncelledi Alex, "hem işitsel hem de görsel..."

"Ve dokunsal," diye belirtti Djanet. "Bana dokunabilirler; gerçek gibi geliyor."

Rich, "Ama onları göremiyorum bile," diye araya girdi. "Bu yalnızca bir android mesele. Biraz kıskanıyorum."

"Ah, keşke onları görmeseydim," Djanet burnunu kırıştırdı. "Onları alabilirsin."

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun Alex?" James sordu.

Rich ve Djanet, her birinin aynı olduğundan emin olmak için birbirlerine baktılar. diğerleri gibi döngünün dışında. Her biri farklı bir omuz silkme hareketi yaptı.

Alex, Rich'e hitap etmeden önce, "Öyle olduğuna inanıyorum, Komutan," diye yanıtladı. "Richard, Djanet'ten biraz uzak durabilir misin?"

Halüsinasyon etkilerini deneyimlemeye devam ederken onu bakış açınızdan görebilir miyiz?

"Elbette," dedi Rich, Djanet'e göz kırpıp geriye doğru üç adım atarken.

Djanet elini yüzüne götürdü, yanakları artık farklı nedenlerden dolayı kızarıyordu, "Aman Tanrım, bunun için seni öldüreceğim, Richard Borges."

Rich sırtarak, "Hazırsınız çocuklar," dedi. "Onu görüyor musun?"

"Yapıyoruz," diye onayladı James.

"Ne oluyor?" Djanet sessizliği kimsenin bozmaması üzerine sordu düzinelerce tuhaf saniye. "İyi miyim yoksa...?"

"İyisin," diye yanıtladı James. "Sensörlerim seni kaydediyor, böylece androidlerin bu teknolojiyi nasıl başardığını görebiliriz. Bu bizim için inanılmaz derecede faydalı bir bilgi."

Alex, "Bu bir kopya kağıdı gibi" diye ekledi, "Android'in hangi alanlarını görebiliyoruz Görünüşe göre kusursuz olan bu artırılmış gerçeklikten beyinler sorumludur.

James, "Ve sonra bunu 332'deki android arkadaşlarımızın bu alanlarına erişmek için kullanabiliriz" diye tamamladı, ancak eki de ekledi, "tabii ki bizden istedikleri sürece."

Rich gözlerini kırptırdı, çenesi gevşedi ve iki elini de yanaklarının kenarları. "Siz aklımı başımdan aldınız! Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bekle, bu ne anlama geliyor?" Djanet heyecana katılmak istiyordu.

"Bu," diye bilgilendirdi onu Alex, "androidlerin hikayelerini bizimle paylaşmaya devam ederken bizim için anılarından zihinsel resimler yaratmalarına olanak tanıyacak bir arayüz oluşturabilmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Çenesi de düştü.

Rich heyecanla ayaklarının üzerinde zıpladı, "Bu epik olacak!"

"Eh," diye dalga geçti James, "edebiyat için sabrın yoktu versiyonu, bu yüzden sanırım sana filmi almamız gerekecek.

Sadece birkaç dakika sonra Old-timer, arayüzü gerçekleştirmek için vücuduna indirilen talimatlarla birlikte haberi aldı.

"Vay."

"Ne?" diye sordu Samantha, merak içinde beklerken endişeyle başparmağını karıştırıyordu.

İhtiyarın gözleri iki arkadaşına kaydı. "James ve Alex zihinsel imgeleri bizimle paylaşmanın bir yolunu buldular," dedi hâlâ

Bilgiyi onlarla ilişkilendirirken kendisi sindiriyordu, "ama yalnızca siz istiyorsanız" diye ekledi hemen.

"Zihinsel imgeler mi?" Samantha geri sıçradı. "Yani..."

"Anılar," diye yanıtladı İhtiyar. "Aklınızda canlandırılan ama bizimle paylaştığınız anılarınız. Bu gerekli falan değil ama... Yani, vay be, değil mi? Bu, kimsenin mevcut olmasını beklemediği ekstra bir seçenek."

"Beni kaydedin Doktor," diye onayladı Paine, "ben de varım."

"Hı-tamam, harika," Old-timer başını salladı, daha çok şaşırdığından emin değildi. teknolojinin kendisi tarafından ya da Paine'in çok kolay satıldığı için.

"Durun, bekleyin," Samantha elini Paine'e doğru salladı, "en içinizdekilere erişim sağlamakla hiç ilgilenmiyor musunuz..."

"Hayır," Paine başını salladı. "Bunları kelimelerle paylaşmaktan hiçbir farkı olmayacak, sadece herkesi benim gördüğümü hayal etmekten kurtaracak."

Samantha, "Ama... bunlar sizin anılarınız, Albay," diye sorguya devam etti.

Paine, "Ve anılar yeniden yapıcıdır," diye yanıtladı, "bu da paylaştığım görüntülerin de kelimeler kadar uydurma olabileceği anlamına geliyor."

"Adil olmak gerekirse Albay," diye araya girdi Old-timer ve açıkladı, "bunlar, paylaşmak istemeseniz bile, onları geride tutamayacağınız kadar güçlü zihinsel imgelere sahip anılar olabilir. geçip gidebilirler."

Paine purosunu üfledi. "Kendimi utandıracağımdan mı endişeleniyorsun Doktor? Artık pek bir önemi yok, değil mi?"

"Ben sadece... bilmen gerektiğini düşündüm," Old-timer omuz silkti.

Paine, "Artık biliyorum," dedi. "Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız? Çünkü şunu söylemeliyim Doktor, zamanlama bundan daha iyi olamazdı."

Yaşlı adamın kaşları kalktı. "Neden öyle?"

"Çünkü bir sonraki bölümde," dedi Paine, gözlerinde bir parıltıyla, "kendi gözünüzle görmeseydiniz buna inanabilir miydiniz bilmiyorum. Kendinden bahsetmişken, hazırlansan iyi olur Doktor, çünkü senin ikizin bu sonraki bölümün yıldızı."

"UYAN ," dedi Paine, ilk kez absürd bir ironiyi fark ettiğinde gözleri hâlâ ufkun yabancı parıltısına sabitlenmişti. "Heh. Bunlar V-SINN'in gerçekten konuştuğunu duyduğum ilk kelimelerdi. Bizimle konuşması gerekiyordu... Aurora'daydık ; o kadar yabancı, o kadar insanlık dışı bir araçtı ki , hiçbir insan aklı onu hayal bile edemezdi. Güçlendirilmemiş bir insanın uçuşta hayatta kalabileceği doğru olsa da (çok az da olsa) hedeflerine vardıklarında savaşacak durumda olamazlardı. Aurora bir V-SINN tasarımıydı. Yaratıcıydı, parlaktı, şıktı, ölümcüldü, karşı konulmazdı... ve insanlık dışı bir mantıkla doluydu. İnsanüstü asker sistemiyle birlikte tasarlandı (gemi bizim bir parçamızdı) ve birlikte ölümcül bir güçtük. İnsanlık tarihinde hiçbir savaş gücü buna yaklaşamadı."

" Aurora ve insanüstü sistem, insan konforu dışında her açıdan üstün olan yapay zeka mühendisliğinin sonuçlarıydı . V-SINN, insan konforunu dikkate aldığına tasarımda çok fazla ödün verilmesi gerektiğini fark etti ve bu nedenle V-SINN'in uçağının tasarımını bize uyarlaması yerine bizim Aurora'nın tasarımına uyum sağlamamızı sağladı . Anlıyorsun? Paradoksal olarak tamamen mantıklı. Aurora dikey olarak , şiddetle havalandı. Motorda, egzoz üzerinde bir bahçe hortumu gibi manevra yapmak için kuantum bilgisayar kullanan kanatçıklar vardı, bu da aracı inanılmaz derecede dinamik hale getiriyor ve uçağın dikey kalkıştan süpersonik uçuşa kadar g-kuvvetlerini çekmesine olanak tanıyor ve bu da yolcuların hareket etmek zorunda kalmasını sağlıyordu . dayanmak için insanüstü olun - en azından acı çekmeden

şiddetli mide bulantısı.

Aurora , atmosferde Mach 18 hızına ulaşabilen , süpersonik yanmalı bir ramjet, diğer adıyla bir hücum jetiydi ; bu , kıtayı yirmi dakikada geçebileceği anlamına geliyor - eğer atmosferde kalırsa - ki öyle olmadı. Mach 18, V-SINN için yeterince hızlı değildi, bu yüzden Aurora'yı kuru bir nano parçacık alan çıkarma iticisiyle donattı... Paine, teknolojiyi fark ettiğinde Eski Zamanlı'nın çenesinin hafifçe gevşediğini görünce bir an durakladı. "Doğru Doktor, post-insanların kişisel manyetik itici güç olarak kullandıkları şeyin çok daha basit bir versiyonu. O evladını alabilir...

Alçak Dünya yörüngesindeki yakın vakumda Mach 34'e varan orospu öldürme makinesi . New Mexico'daki kalkışımızdan hedeften sadece doksan saniye uzakta uyanmamıza kadar geçen süre on dakikanın biraz altındaydı. Bu siz post-insanları etkilemeyebilir ama bizim dönemimiz için bu son teknolojinin ötesindeydi.

Bu, altıncı nesil askeri teknoloji bile değildi - eski düşünce tarzına göre bu tür sınıflandırmaların alakası yoktu - ve bunun için V-SINN'e teşekkür etmemiz gerekiyor."

"Böyle bir uçuşta bir bilet için ağır bir fiyat etiketi vardı: Tüm bunların şiddetiyle başa çıkabilmek için ekibin bilinçsiz olması gerekiyordu; ben hariç herkes . V-SINN, bizim insanüstü geliştirmelerimize rağmen, aracın maksimum verimliliğe sahip olması için, g-kuvvetlerini çekmesi gerektiğini ve bunun da... rahatsız edici olacağını düşündü ve deneyimlerime dayanarak bu mantığın isabetli olduğunu söyleyebilirim . kırılğan, yumuşak ve etli kargosu nedeniyle travmatik . Bu nedenle, ekip, uçuş için bilinçsiz hale getirilirse ve daha sonra hedef varış noktasına vardıklarında taze ve konuşlanmaya hazır bir şekilde nanitleri tarafından tam uyanıklığa yeniden uyandırılırsa, üstün bir savaş koşulunda olacaktır. Sanki onlara neyin çarptığını bilmiyorlardı; sanki oraya ışınlanmışlardı. Heh. Daha iyisini biliyordum.

"Ekibin geri kalanı gibi benim de solunum hücrelerim vardı; bunlar böyle bir görev için gerekliydi, ama bu benim nanit yolunda isteyerek seyahat edebileceğim kadarıyla. Görüyorsunuz, solunum hücreleri aptaldı; V-SINN'in önceki on yılda geliştirip kullanıma sunduğu diğer akıllı ilaçlardan daha karmaşık değillerdi. Ama vücudumda dar zekalı nanitlerin bulunması konusunda çizgiyi çizdim . Mantığım şu ana kadar oldukça açık olmalı: V-SINN'i güvende tutmakla görevli olsam da, dünyanın en uzaylı istihbaratına vücudumu hacklemesi için arka kapıyı vermeyecektim."

"Zaten V-SINN'e güvenmedin mi?" Yaşlı adam sordu.

"Tam olarak değil. Bana göre, V-SINN bu süper-nanitleri insanüstü ekiplere enjekte etme konseptini tasarladığında bu ustaca bir hamleydi; ama benim için bu gereksiz bir riskti; Lanet kukla iplerini kendim takmayacaktım."

"V-SINN'e bu teknolojiyi tasarlarken güvenmeseydim, ekibime bu teknolojinin aşılmasına izin vermezdim. Yaptım. Yani ekibin geri kalanı, biyolojik sistemlerinin V-SINN'in çalıştırabileceği kadar mükemmel bir şekilde çalışabilmesi için V-SINN'in en güncel nanitleriyle güçlendirilirken, ben hâlâ çoğunlukla insandım . Kulağa hoş geliyor; V-SINN'e geçiş yapmamak

beni bayıltmak için - ama bir kolumdan ve bir bacağımdan daha büyük bir parçam ve yoldayken bu kararım için kendime lanet eden bir gövdem vardı. Görüyorsunuz, kısa uçuş sırasında komutam altındaki dört adam gibi uyumamıştım ve öğle yemeğimin olması gerektiği yerde kalmasını sağlamak için içimde o süper nanitlerin bulunmamasının bedeli tam olarak hayal ettiğiniz gibi oldu - olmadı. Böylece, yetmiş beş derecelik bir açıyla atmosfere geri dönerken, fırlatma menziline doğru hızla koşan bir nükleer uçak gemisini durdurma görevi için altımızdaki kasırga kuvvetli rüzgarlara doğru ilerlerken , ceketimdeki kusmukları siliyordum ve ters menüdeki sırada kahvaltının olmamasını umuyorum."

"V-SINN'in takım için Uyandırma komutu tetiklendiğinde, dengeye yeni yeni başlıyorduk. 'Yaşayanlara tekrar hoş geldiniz!' Ağzımın kenarından daha fazla kusmuğu silerken motorların gürültüsünü bastırarak bağırdım.

"Aurora'da uçmak, bitmek bilmeyen ama sonsuzluğa doğru yankılanmaya devam eden bir gök gürültüsünün içinde uçmak gibiydi. O uçak dışarıdan inanılmaz derecede gizliydi ama içeride o kadar sarsılmıştık ki, kahrolası bir dolguyu kaybettim. V-SINN'in vaktinden önce analiz ettiği her şey buydu: travmatik."

"'Tam olarak birinci sınıf değil, değil mi albay?' Craig kulübenin öbür tarafından bana seslendi.

"Eski zaman!" Rich, Djanet ile birlikte altı kat yüksekliğindeki IMAX ekranında albayın anılarının önlerinde canlandırılmasını izlerken, tiyatrodaki koltuğundan bağırdı.

"Kahretsin," diye tepki gösteren Djanet, Old-timer'ın daha genç versiyonunu iş başında izlerken etkilenmişti. Biyolojik olarak daha genç görünmüyordu, çünkü Old-timer diğer post-insanlar gibi biyolojik olarak kalıcı olarak yirmi dokuz yaşındaydı, ama ekrandaki versiyonu çok daha gençti ve gözlerinin arkasında yanan gençlik dolu bir şey vardı - bir şey . Djanet heyecan verici ve çekici olarak tanındı. "Yanıyor."

Zengin yüzünü buruşturdu. "Pşş, bu kadar büyük bir ekranda için için yanan var," iki eliyle ekranı işaret etti, "sana söylememiş miydim? Şaşırtıcı, değil mi? Bunu çözdüğüm için bana teşekkür etmelisin; projektöre bağlanabileceğini biliyordum. Biliyordum. Sadece androidlerin beyinleriyle çalıştırabildiği başka bir aptal android tasarımı ama bu sefer bizim lehimize çalıştı."

"Ekran muhteşem," diye itiraf etti Djanet, "Eski zamanlardan kalma... inanılmaz."

Albay Paine, "Sırıtiyordu," diye devam etti. "Eğlendiğini görebiliyordum. Craig'in gözlerinde o bakış vardı; maceralarla mest olmuş adamların bakışı, Ölüm arkalarında adım atarken, sanki güvertedeki çemberdeymiş gibi tırpanıyla havayı keserek pratik yaparken, sadece biraz ısırırken o sırtış. çitlere doğru sallanmak ve bir aptalın kafasını uçurmak için."

Çenemdeki son kusmuğu silerken 'Kaptan' diye başladım, 'otuz saniye önce uyanık olmadığına çok sevindim. Karşılaştırıldığında bu kısım parkta yürüyüşe benziyor."

"Ceketimin ön tarafındaki kismuk lekesinin etkileyici çapını işaret etti. 'Görünüşe bakılırsa, hareketli bir pikniğin ardından parkta bir yürüyüş!'"

"Hiç havamda değilim" dedim ona. Ben değildim.

"Dört Yapraklı Yonca Operasyonuna katılmak üzere olan Craig ve diğer üç adam, koşum takımlarının içinde, en iyi şekilde cenin pozisyonuna benzer bir şekilde tanımlayabileceğim bir şekilde birbirine sokulmuşlardı; Aurora'nın plan biçimi hizalaması adı verilen bir şeyin kurallarına uyabilmesi için aracın içindeki alan zorunlu olarak dardı , bu da uçağın açılarını aynı hizaya getirerek radar sinyallerini Liu Huaqing'deki dedektörlerden uzağa saptırıyordu.

"Gizlilik mi?" Yaşlı tepki gösterdi, etkilendi. "Gidebilecek bir asker taşıyıcı yörünge altı ve fark edilmeden yüzeye mi dalıyorsunuz?"

Paine başını salladı. "Yalnızca V-SINN böyle bir şeyi yaratabilirdi..."

Bir an duraksadı ve hatırlamadan önce başını yana eğdi: "Gerçi o hangarda iki kez çekim yapmamı sağlayan birkaç araç görmüştüm. Yemin edersin..." sözünü daraltırken cümlesi zayıfladı.

gözler.

James, Paine'in gözlemini özellikle dikkate aldı, ancak bunu doğrudan bir soruşturmayla takip etmedi; İhtiyar ilk önce araya girip konunun peşini bırakmayı reddettiği için buna ihtiyacı olmayacaktı.

"Neye yemin ederim?"

İhtiyarın bir cevap konusundaki ısrarı, Paine'in dikkatini, en alakalı düşünce dudaklarına ulaşana kadar fikirlerin yumruklandığı ve karşı yumruklar atıldığı zihninin derin girintilerinden uzaklaştırdı. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," diye söze başladı, "ama V-SINN'in belli bir tasarım estetiği vardı. Bir ressamınki gibi

imza stili. Ve arka taraftaki hangardaki bazı araçların tanıdık bir görünümü vardı .”

James bundan hoşlanmadı.

Purist kompleksinde Thel ve Daniella, James ile yapay zekayı öldüren, kendi evrenlerindeki insanların çoğunu öldüren ve çok sayıda alternatif evreni tamamen ortadan kaldıran varlık arasındaki herhangi bir karşılaştırmadan heyecan duymuyorlardı.

Vali Patrick'in gözleri, empatin tepkisinden bir şeyler anlamayı umarak Alejandra'ya kaydı. Onun derin, sonsuz gözleri onunkilerle buluştu ama Thel ve Daniella bu kadar yakinken, görüşme özgürlüğüne sahip değillerdi - Patrick onun söyleyecek bir şeyi olduğundan emindi - önemli bir şey.

Paine başının arkasını kaşıdı ve bıraktı. "Teknoloji bu kadar ilerleyip fizik sınırlarını zorladığında bazı evrensel tasarım kurallarının olması kaçınılmazdır sanırım. Aurora , insanlar için hayatta kalmanın sınırlarını zorladı; diğer bir deyişle hassas canlı et torbaları; bu yüzden, süper insanlardan oluşan bir mürettebat tarafından yönetilmesi gerekiyordu. Ya öyleydi ya da DARPA robotları gönderirdik; ister inanın ister inanmayın, Sanha'nın yaptığı ve hatta kampanyasını yürüttüğü aptalca bir öneri. O zamanlar uzlaşma pozisyonu süper insanlardan oluşan küçük ekiplerdi; Uzlaşmayı sevmiyordum ama V-SINN'in kendi ölüm makineleri ordusunu tasarlamasına ve inşa etmesine izin verme fikrinden nefret ettiğimden daha az nefret ediyordum. Tahmin edebileceğiniz gibi, tasarımında ve uygulamasında V-SINN'den yararlanan her türlü saldırı askeri gücünü yakından takip etmem gerektiğini hissettim; Projeye göz kulak olmanın en iyi yolunun projeye liderlik etmek ve onun bir parçası olmak olduğunu hissettim. Böylece insanüstü ekibimizin komutanı oldum. Kaçınılmaz olarak, dünyayı kurtarma sorumluluğu bir gün bize düşecekti ve o gün gelmişti.”

Paine bileğini kabaca çenesine sürttü. Başarısızlığını kabul etmekten açıkça hiç keyif almadığını belirterek, "Başarısız olduk" dedi. Boğazını temizledi ve aynı derecede sevinçle ekledi: "Elbette."

“Ekibimizin iletişim cihazları aracılığıyla iletişim kurmasına rağmen, uçuşun gürültüsü yüzünden hâlâ bağırarak zorunda kalıyordum. 'Düşmanın bizi tespit etmediğini bilmek şüphesiz sizi rahatlatacaktır!’”

""Sanırım bunu anladık Albay!' Craig bana bağırdı. ' Bizi tespit etselerdi hâlâ burada olmazdık!""

"Sırttım. Haklıydı."

""Beyler, hedeflerimize göre, bu fırtına ve bu dalgalar birdenbire ortaya çıkmış gibi görünecek; fırtına aniden çıktı ve doğrudan Liu Huaqing'in üzerinde lokalize oldu ! PLAN filosundaki diğer sekiz gemide de aynı hava koşulları oluştu ! V-SINN aynı zamanda düşmanımızın iletişimine de ciddi müdahalelerde bulunuyor, yani şu ana kadar bu uçak gemilerindeki komutanların her biri kendilerinin Beelzebub tarafından lanetlendiğini düşünüyor olmalı! Avantajlarımız toplam! Şok! Huşu! Hepsinden iyisi, bir düşmanın kahrolası havayı kontrol edebilecek taktiksel yeteneğe sahip olabileceğine tamamen inanmamak !

Ve beyler, Aurora sayesinde görünmeziz! Hava desteği sıfır! Her uçak gemisinin komutanları, şüphesiz kendilerini içinde buldukları bu fırtınanın , Doğa'nın milyonda bir görülen bir eylemi olduğunu düşünüyor ve bu nedenle, onu atlatmaya çalışacaklar! Sonunda, ana karadan gelen çelişkili iletişim direktiflerine ani fırtınaları da ekleyecekler ve bir saldırıya hazırlandıklarını anlayacaklar, ancak şu anda Aurora'yı bekliyor olamazlar ! Yeteneklerimiz onların en çılgın hayallerinin bile ötesinde olacak! Bir tüfekle karşı karşıya gelen ilk Aztekleri veya İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda konuşlandırılan ilk jet avcı uçağını düşünün ve elimizdeki asimetrik avantajın tam ortasındasınız beyler! Bu da demek oluyor ki çocuklar, onları gafil avlayacağız ve Tanrı şahidim olsun, çizmelerimiz gemi güvertesinin yüzeyine çarptıktan sonra iki dakika içinde nükleer fırlatma yeteneklerini etkisiz hale getireceğiz! Kulağa hoş geliyor mu?""

""Evet efendim!' bana bağırdılar." Paine, hikâyesinin özünü oluşturan ruhları düşünürken kısa bir süre durdu. "Her biri, her biri, o gün yapmak üzere oldukları şey açısından tarihe geçmeliydi. İçlerinden biri, Komutan Weddel, bir..."

"Weddel mi?" İhtiyarın gözleri büyüdü, şokla iki kez kırpı ve hemen ardından daraldı; ismin tanıdıklığı nefesini çaldı. Tanıdığı ve hatta Üçüncü Dünya Savaşı sırasında birlikte savaştığı adamın görüntüleri birdenbire hafızasında belirdi.

Samantha, Old-timer'ın bu isme verdiği şaşkın tepkiyi hızlı ve doğru bir şekilde yorumladı. "Onu tanıyor muydun?"

Yaşlı adam başını salladı. "Kısaca. Evet. Ama ben onun yanında savaştım..."
Düşüncelerini düzeltirken sözleri azaldı: Ben onun yanında öldüm. "Bir görevdeydik...
Özel Kuvvetler SOLO timi... aynı adam olabilir mi?"

"SOLO?" Paine, "Eski zamanlayıcı" diye tekrarladı ve itiraf etti: "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Ah, doğru... biz paraşütçüyduk; yörünge altı, alçak açıklık. Çin'deki bir süper yapay zeka projesini gerçekleştirmek için Shenzhen'e atladık."

Albayın kaşları kalktı. "Yörünge altı mı?"

"Evet," diye onayladı Old-timer, rahatsız edici anılar silebilseydim istediği travmatik hareketsiz karelerden oluşan parlak bir kaleydoskop deseni halinde zihninde yanıp sönmeye devam ederken kolunu kaşıdı.

"Pekala," dedi Paine, Old-timer'ın rahatsızlığını okuyup onu paçavradan kurtarmayı seçtikten sonra, "eğer tanıdığınız adamın DARPA ile bağlantısı varsa ve eğer savaş görevlerinde uzay gemilerinden atlıyorsa, sanırım öyleydi." -o zaman benim evrenimdeki insanüstü ekibime giden yolu da aynı kolaylıkla, benzer rotalardan bulmuş olması mantıklı geliyor."

Yaşlı adam başının arkasını ovuşturup Weddel'e açık olan olası sonuçların labirentini düşünürken başını salladı, ancak bir şekilde aynı adam kendisini her iki evrende de çarpıcı derecede benzer koşullar içinde bulmayı başarmıştı. "Vay."

Paine sırtıttı. "Sen de o SOLO takımındaydın Doktor. O kadar da uzak bir ihtimal değil."

"Sanırım hayır," diye onayladı İhtiyar; o da Kader'in deli gömleğinin içinde mücadele ediyor gibiydi.

"Ve bence sadece harika anların yüzeyini kazıyoruz "

Paine bunun habercisiydi. "Weddel bana şunu sordu: 'Neden bu taşıyıcıları ördek gibi dururken kendi füzelerimizle vurmuyoruz? Elbette bir nükleer silah...'"

"Bunu şansa bırakamayız' diye cevap verdim. 'Bir füzeyi patlamaya yetecek kadar yaklaşmadan önce fırlatabileceklerini varsaymalıyız!

Eğer birini daha erken patlatırsak, patlamanın onların fırlatma yeteneklerini etkisiz hale getirmeye yetecek kadar hasar vereceğinden emin olamayız ve beyler, Amerika Birleşik Devletleri'nin günümüzün ötesine devam etmesi kesinlikle bu taşıyıcıların fırlatma yeteneklerinin tehlikeye atılmasına bağlıdır. !"

"Telefonda alay etme sesini duydum; beklediğim bir sestti bu.

Amerika'da, Weather Dağı'nın altında, Sanha Cho renkli oynamaya karar vermişti

Dinleyicilerimiz için yorumcu: Amerika Birleşik Devletleri başkanından başkası değil, Genelkurmay Başkanlarından bahsetmiyorum bile, hepsi de benim vücut kameramın yayını aracılığıyla olayları yakından izliyordu. Sanha, "V-SINN, ilk denemede bir füze saldırısının başarı şansını %97 olarak hesapladı" diye söze karıştı ve ya kötü bilgiye sahip olduğumu ya da beni bir yalan söylerken yakaladığını ima etti. 'Onlara hayatlarını ve ülkedeki herkesin ve özgür dünyadaki herkesin güvenliğini tehlikeye atmanızın gerçek nedenini anlatın Albay.'"

"Maalesef onun iletişimini kesemedim; başkan ve Genelkurmay'la bağlantısı vardı. SESSİZ düğmesinin olmasını ister miydin ? Ah evet. Ama ilişkimizin o noktasında, Sanha'nın bana söylediği her şey kulağımda sadece bir gürültüden ibaretti -statik kadar önemliydi- tabii ki orada olmasaydı, kulağımda anlamsızca vızıldamasaydı hoşuma giderdi, ama o beni işi bitirmeye konsantre olmaktan alıkoyamayacaktı. Neyin tehlikede olduğu göz önüne alındığında, gözümü toptan ayırmam zor olmadı."

"Böylece işimi yapmaya devam ettim: Ekibimi, insanlık tarihinde eşi benzeri görülmemiş, riskli bir göreve elimden geldiğince hazırlamak. 'Dinle! Fırlattığımız andan görevin tamamlandığını ilan ettiğimiz ana kadar geçen süre iki dakikanın biraz altında olacak! Hayatınızın en korkunç iki dakikası olacak ama bunu simülasyonlarda yüzlerce kez gerçekleştirdik ve eğitiminize güveniyorsanız bugün başaracaksınız ! Herkes kopyalasın mı?'"

"'Vay be!' hep birlikte geri döndüler. Biraz gülümsemiş olabilirim. Kendime güveniyordum."

"Ancak, başarısızlığın riskleri ve sonuçları çok büyüktü. Eğer başarısız olursak, birkaç dakika içinde ABD'nin batı kıyısı neredeyse kesinlikle, insan türüyle ilgili herhangi bir zaman ölçeğinde olmayan, asla geri dönülmeyecek türden yıkıcı bir nükleer saldırıyla vurulacaktır. Adamlarım yine de kendinden emindi. Son emri verdikten birkaç saniye sonra orada durduğumda, gerçek kahramanların önünde durduğumu biliyordum ..."

"'Süper kahramanlar,' diye aniden araya giren Samantha, her iki arkadaşının da dikkatini çekti. "Sanırım," diye ekledi, soru sorarcasına ellerini uzatırken. "Sağ?"

"Heh, sanırım öyle diyebilirsin," diye kabul etti Paine, purosunu önünde tutarak yanan ucun parlayan közünü incelerken.

" HUD'umda Kapı Açık simgesine bastım . Aurora'nın bomba bölmesi kapıları açıldı; süper insanlar mekanik koşum takımları tarafından otomatik olarak döndürülürken, bize ölümlülüğümüzü hatırlatan rüzgarlar körfezi parçaladı .

düşme pozisyonumuza. Oradaydılar, aşağıya doğru bakıyorlardı, altlarında dalgalanan kötü niyetli okyanus dalgalarına bakıyorlardı, aslan kafesine atılmış sakat tavşanlar gibi onlarla alay ediyorlardı. Asla unutamayacağım bir manzaraydı: Aurora'nın göbeğinin altına füzeler gibi indirilmiş, ateş edilmeye hazır, şimdiye kadar gördüğüm en cesur adamlar - sessizce cesurlar.

Paine purosunun külünü silkeledi ve onun sonsuzluğa doğru süzülmesini izledi. ayaklarının dibinde kum taneleri.

"'Hazır?' Onlara sordum."

"'Vay be!'"

"Yine gülümsedim. 'Süper insanlar! Araları açılmak!'"

"Sonraki saniyede koşum takımları otomatik olarak serbest bırakıldı, kanatları otomatik olarak açıldı, plazma iticileri otomatik olarak canlandı ve hedeflerine, Liu Huaqing'e giden yolda kasırga kuvvetli rüzgarları delerek aşağı indiler. "

“İletişim uydularımız -hem askeri hem de sivil- Çin'in kinetik füzeleri tarafından çoktan devre dışı bırakılmıştı - füzeler o kadar hızlıydı ki savaş başlıklarına bile ihtiyaç duymuyorlardı - çarpmanın gücü hedefin yok edilmesini garanti ediyordu. Mach 20 hızla hareket eden bir yük trenini hayal edin; ardından bunun bir SUV'a çarptığını hayal edin ve o sabah uzayda neler olduğunu anlayın. Uydularımız, Çin'in ulusal savunmamızı tüm niyet ve amaçlar açısından neredeyse kör bırakacağını düşündüğü koordineli bir ilk saldırıyla konfeti bulutlarına dönüştürülmüştü.

“Fakat V-SINN'e güvenmemişlerdi; bu çapta bir yapay zeka ağımızın olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Aslında V-SINN, düşmanın bu tür bir ilk vuruş saldırı yöntemini öngörmüş, buna son derece yüksek bir olasılık atfetmiş ve daha sonra böyle bir saldırının gerçekleşmesi durumunda alternatif bir iletişim aracı önermişti. V-SINN'in ustaca çözümü, iyonosferi iletişim kurmak için kullanmak, denizaltılarla iletişim kurmak için kullandığımız teknolojinin versiyonlarını yeniden kullanmak ve onu inanılmaz derecede hassas frekanslar - düşmanın çok zayıf olduğunu düşüneceği frekanslar - olacak şekilde değiştirmek için bir yöntem almaktı . V-SINN'in sensörleri tarafından tespit edilebilir ve daha sonra V-SINN'in dünya dışı işleme kapasitesi tarafından gerçek zamanlı olarak temizlenebilir. V-SINN sistemi ve ekipmanı tasarladı, biz inşa ettik ve herhangi birinin, Rusların, Çinlilerin ve hatta Evren X'ten gelen başka bir davetsiz misafirin onu ele geçirmeyi denemeyi uygun görmesi durumunda çok gizli yedeklememiz olarak kullanıma hazır hale getirdik. iletişimimizi kestik.”

“Elbette V-SINN'in planında beni duraksatan dezavantajlar vardı. Plan, V-SINN'e daha da fazla güvenmemiz anlamına geliyordu; her iletişimin kendi ağı üzerinden filtrelenmesi gerekiyordu, aksi halde gerçekten de yararlı bir şey yapamayacak kadar zayıf, hatta sesli mesaj gönderemeyecek kadar zayıf olurdu.”

“Daha da kötüsü, eğer uydu ağımız devre dışı bırakılırsa, V-SINN'in zaptedilemez bir füze savunma kalkanı kullanma yeteneği garanti olmaktan çok uzaktı; o gerçek zamanlı uydu verileri gelmeseydi, V-SINN'in iyonosferine bağımlı olmak zorunda kalırdık. Gelen füzeleri görmek için tespit yöntemi

zamanında. Sanha, V-SINN'in yeteneklerine güveniyordu ama bana göre dünyanın kaderi bu kadar kırılgan teknolojinin eline bırakılamazdı."

"Hayır... dünyanın kaderinin, hep birlikte bu taşıyıcılara yaklaşan insanüstü ekiplerin elinde olması gerekiyordu . Tarihte hiçbir zaman tüm gezegenin sonuçları bu kadar az kişinin elinde olmamıştı. Hataya yer yoktu ama İskoç ozanın bir zamanlar yazdığı gibi, 'Farelerin ve insanların en iyi planları...' Gerisini biliyorsun."

" Aurora , Liu Huaqing'in güvertesinin üzerinden öyle hızla geçti ki, dev geminin mürettebatı, Tanrı'nın Kendisinin çenelerini kırmak için aşağı indiğini düşünmüş olmalı. Yüzbaşı Craig Emilson, Komutan Patrick Weddel, Teğmen Komutan Karl-Mikael Syding ve Çavuş Josh Betts'in , insanların kendi hallerine bırakıldığında gitmesi imkansız olacak uçuş yollarında V-SINN tarafından yönlendirilmesini HUD'ımdan izledim. . Ancak V-SINN için, en son teknolojiye sahip itme vektörleme teknolojisinin gerektirdiği aşırı yörüngeler, kuantum işlemeye kolaylıkla halledilebiliyordu. V-SINN için her şey çok zahmetsizdi ve bu yüzden askerlerimizin tek yapması gereken, V-SINN onları Liu Huaqing'in sancak adası ve köprüsünün her iki yanına ikişer ikişer indirene kadar inişli çıkışlı yolculuğa katlanmaktı .

"İlk önce Craig indi. 'Güvertedeyiz Albay!' HUD'ım üzerinden, planın ilk adımının aksamadan ilerlediğini doğrulayan şekilde bağırdığını duydum. Aurora zaten uçak gemisi tarafından patlatılmıştı ve görüş alanı dışındaydı; V-SINN onun yörüngesini de kontrol ediyordu . Plan, V-SINN'in, onlarla savaşmak yerine, seyredilebilir rüzgarları tespit etmesi ve ardından hızlı bir şekilde tahmin etmesi ve Aurora'nın, süper insanların Liu Huaqing'i tamamen etkisiz hale getirmesi için gereken iki dakika içinde üst geçitler için iki kez geri dönmesiydi. . Temelde V-SINN kasırgada sörf yapıyordu ve ben de bu yolculuğa eşlik ediyordum."

"Aurora'da , görev ilerledikçe koçluk yaptım ve V-SINN'in planını HUD'umda adım adım takip ederken tüm ekibimin oyun alanında neyle karşı karşıya olduklarını bilmesini sağladım. Tek yapmamız gereken plana sadık kalmaktı. 'Onaylandı doktor' dedim ona. ' Manyetik robotlar saniyeler içinde güvertede olacak.'"

"Craig'in vücut kamerası sayesinde tahminimin gerçekleştiğini gördüm. Her ne kadar V-SINN yapay olarak üretilmiş kasırganın kontrolünü geri çekmiş olsa da, güvertedeki rüzgar hâlâ saatte yüz kilometrenin biraz üzerine ulaşıyor, yağmur hâlâ çarşaf gibi yağıyordu ve hatta

Süper taşıyıcının ağırlığı olan 110.000 ton, onu, Tanrı korusun karaya varmaları durumunda bir çatı katını su altında bırakacak kadar yüksekliğe ulaşan dalgalar halinde bir oyuncak gibi fırlatılmaktan kurtarmaya yetiyordu."

"Liu Huaqing'in kaptanı -tıpkı V-SINN'in tahmin ettiği gibi- akıllıca rota değiştirmişti, böylece uçak gemisi kasırganın genellikle seyrüsefere elverişli taraf olarak adlandırılan sol tarafına ulaşabilecekti. Elbette seyrüsefere elverişli olmak ciddi bir yanlış adlandırmaydı; belki de "zorla hayatta kalabilen taraf" daha doğru olurdu, çünkü bir fırtınanın bu kadar güçlü hiçbir tarafı gerçekten seyrüsefere elverişli değildir. 'Gezilebilir' tarafta sadece bir şans vardı, oysa diğer tarafta seyredilemezdi; gemideki herkesin ölümü garantiydi."

"V-SINN'in fırtınası, dev, görünmez bir yumurta çırpıcının en yüksek ayarında olması gibi okyanusun sularını canlandırmıştı; Güvertedeki görüş sıfıra yakındı ve kurtçuklar, dalgaların arasından geçmek için kaosu başarılı bir şekilde siper olarak kullandılar ve neredeyse kırılmaz manyetik mühürlerle gemiye tutunmadan önce manyetik olarak geminin gövdesine doğru çekilmelerine izin verdiler. yukarıya doğru yuvarlanmadan önce, gemi güvertesinin zirvesine ulaşana kadar geminin gövdesinin yan taraflarını geçerek. Üç düzine küçük robot, V-SINN koordineli bir düzende yuvarlanarak korumasız uçuş güvertesindeki yerlerini aldı ve süper insanların ihtiyaç duyduğu mükemmel, ölümcül dikkat dağıtmayı sağladı. Mag-botların neredeyse hepsinin karınları cephaneye doluydu: M855A1 mermileri (zırh delici mermiler) ve ayrıca yanlarından açılan ve V-SINN'in vurmak istediği güvertedeki hedeflere kilitlenen iki M4 tüfeği.

"Ama kurtçuklardan dördünün başka bir işi daha vardı. Ana gruptan ayrılan iki tanesi geminin kış tarafında ve iki tanesi iskele tarafındaki uçuş güvertesinin orta noktasında sırasıyla beta ve alfa çiftleri vardı.

Her bir çiftin arasında, başka bir yuvarlak, metalik V-SINN tasarımı öldürücü mekanizma vardı: bu, doksan mil uzakta olsa bile bir nesneyi buharlaştırabilen, yüksek enerjili bir katı hal lazeriydi .

"Aman Tanrım," Old-timer kuru, boğuk bir sesle tepki gösterdi. fısıltı. "Teknoloji... bu—"

"İnsanlık dışı?" Samantha oyunu en doğru sıfat olarak araya soktu.

Paine de aynı fikirdeydi. "İnsanlık dışı ama yine de zekice. V-SINN vahşice mantıklı olmasa bile hiçbir şey değildi ve her seferinde yeni bir ölüm makinesi, yeni bir öldürme stratejisi ortaya attığında , bunu ustaca acımasız bir sistemin gelişimini frenlememiz gerektiğinin kanıtı olarak görmek yerine,

bunun yerine, aynı derecede acımasız icatları nasıl ortaya çıkaramadığımızı kendimize sormadan edemedik .”

"Ve sonra acımasız icatlar yaptık," diye ekledi Samantha üzümlere, "ya da acımasız öldürme stratejisini uyguladık, çünkü aslında sanırım hepimiz, biz yapmasaydık mutlaka başka birinin yapacağını düşünüyorduk. Çinliler.

Ruslar. Belki Evren X bile olabilir.”

Paine yine aynı fikirdiydi. “Her adım, her iyi niyet bize bir Nihai hedefimize biraz daha yaklaştık.”

"Lanet olsun," diye iddia etti Samantha.

Paine üçüncü kez aynı fikirde olmadı. "Unutulma," diye karşı çıktı.

Samantha'nın buna katılmaması mümkün değildi. Albayın değerlendirmesini üzüntüyle onaylayarak başını sallarken dudakları inceldi.

Paine hikâyeye devam etti.

"Craig, HUD'ım üzerinden bana bağırdı: 'Dilimleyiciler burada! İçin hazır Bu orospu çocuğunu emriniz üzerine parçalamaya başlayın Albay!'"

"Oymayı başlatın,' emrini verdim ve anında iki çift manyetik robot, sanki yeni asfaltlanmış bir otoyol üzerinde beyaz çizgiler çiziyormuşçasına, V-SINN kontrollü bir hassasiyetle uçuş güvertesi boyunca kolayca ilerlemeye başladı; ama kurtçuklar beyaz boya yerine kırmızı, erimiş bir parıltı bıraktılar, çünkü sadece güvertenin yüzeyi erimekle kalmadı, hayır efendim, o orospu çocukları o lazeri geminin tüm demir güvertelerini kesmek için kullandılar , sağ okyanus yüzeyini geçerek, hatta deniz tabanını bile keserek. Sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi Liu Huaqing'i delip geçtiğini söyleyebilirim , ancak tereyağı hiçbir zaman sıcak bir bıçağa Liu Huaqing'in o lazerin gücüne verdiği kadar kolay boyun eğmedi. V-SINN tüm işletmenin çok çok basit ve çok kolay görünmesini sağladı."

"Alfa kesitinin tamamlanmasına otuz saniye kaldı,' diye güncelledim, olabildiğince sıradan görünmeye çalışarak, oradaki herkesten daha iyi bilen adam rolümü oynamaya devam ederek - bu arada, derinlerde bir yerde, En özel düşüncelerimde şunu düşünüyordum: Tanık olduklarıma inanamıyorum."

"Köprüde herhangi bir hareket var mı?' Ekibime sordum. Direnç görmeye başlayıp başlamayacağımızı bilmem gerekiyordu. Her biri farklı görüş noktalarından Liu Huaqing'in adasına bakarken, dört süper insanın kask kameraları baş üstü görüntümde eş zamanlı olarak hareket etti, ancak görülecek herhangi bir aktivite yoktu."

Teğmen Syding, 'Olumsuz' dedi, sözlerinde hafif bir huşu vardı, sanki olayların bu kadar mükemmel gitmesine ve V-SINN'in simülasyonlarına bu kadar mükemmel bir şekilde yaklaşmasına şaşırılmış gibiydi. 'Görünüşe göre onları burada pantolonlarıyla yakaladık, Albay.'"

Alfa kurtçuklarının gemiyi cerrahi bir hassasiyetle yok etmesini izlerken, 'Gerçekten de öyle' diye kabul ettim. Syding gibi ben de V-SINN'in verimliliğine hayran kalmaktan kendimi alamadım. Alfa çifti güvertenin sancak tarafına ulaşmayı başarırса savaş çoktan bitmişti; gemi tek bir el ateş edilmesine bile gerek kalmadan ikiye bölünecek ."

"Ama," Paine alnını kaşıyarak içini çekti, "tabii ki bu asla o kadar kolay değil. Beklenmedik bir şekilde - hatta belki de mucizevi bir şekilde - köprüdeki büyük bir taret silahı alfa mag-bot'lara ateş açtı ve ekibime 7,62x39 zırh delici yangın çıkarıcı mermiler ateşledi; bunlar çelik zırhı delebilecek, tungstenden yapılmış delici bir göbeğe sahip mermilerdi . Kurt robotlar güverteyi geçmelerinin yarısına gelmeden hemen önce, Liu Huaqing'in taret silahı her iki robotu da yok ederek onları şarapnele dönüştürdü. Şarapnelin katı hal lazerine tutunamayacağını söylemeye gerek yok, bu yüzden güvertenin yüzeyine düştü ve büyük bir gümbürtüyle çarpmış olmalı . Şans eseri, taşıyıcının kendisi fırtınada savrulmasına rağmen lazerin ağırlığı onun yuvarlanmasını engelledi."

"Pek şans eseri değil, Liu Huaqing'in taret silahı beta çift mag-botlara doğru dönmeye başladı. Ancak bu sefer V-SINN hazırды. Küçük enayiler taret dönüşünü tamamlayamadan hep birlikte ateş açıldılar; Aniden Liu Huaqing köprüsü şimdiye kadar gördüğüm en yoğun çatışmayla alev aldı. Birkaç mıknaatıslı robot konumlarını değiştirdi ve beta çifti etrafında koruyucu konumlar aldı, ancak taretin zırh delici mermilerine rakip olamadılar; konumlarını hedef alacak kadar döndüğünde her biri taret tarafından yok edildi; beta çiftinin de yok olması sadece birkaç saniye alacaktı."

"Siding! Bahisler! Bu sensin!' Onlara bağırdım. Bunlar vermek istemediğim emirlerdi. Hiçbir komutan halkına ölüm emrini vermek istemez. Ama iş bu. Dünyanın kaderiyle karşılaştırıldığında hayatlarının pek bir önemi yoktu. Ben de onlara 'Beta lazer devre dışı bırakılmadan önce o taret devre dışı bırakın! Doktor, Weddel, alfa lazere gidin ve alfa manyetik robotların başlattığı işi bitirin!'"

"V-SINN , Liu Huaqing'deki son füze fırlatma aktivasyonuyla tutarlı aktivite tespit ediyor Albay," diye uyardı Sanha, sesiyle

Onu dikiş yerlerinden ayıran paniği duyabildiğimde bile kendini beğenmişlik damlıyordu. Bu, belanın ilk işaretiydi ama Sanha'nın, başkana arıza emniyetini başlatması için yalvarmaya başlamak üzere olduğunu biliyordum; onun bildiği bir arıza emniyeti , benim ve insanüstü ekibin geri kalanının ölmesini garanti altına alacaktı."

"'Farkındayım,' diye sakın bir şekilde cevap verdim; çünkü sakinliğimin onu rahatsız edeceğini biliyordum. 'Güncelleme için teşekkür ederiz Profesör Cho. Şimdi sıkı oturun ve külotlu çorabınızı yerinde tutun. Liu Huaqing'in fırlatmayı tamamlamasına hâlâ altmış saniyemiz var . O zamana kadar her şey bitmiş olacak.'"

"'Milyonların hayatıyla kumar oynuyorsun—'"

"'Yani hâlâ altmış saniyemiz varken benimkini bitirmeye hazır mısınız?' Hâlâ sakın bir tavırla ama hafif bir uyarıyla cevap verdim. 'Külotlu çoraplar tekrar giyin, Profesör Cho. Eğer batırırsam beni öldürün ama önce batırmayı bekleyin lütfen. Teşekkür ederim.'"

"Syding ve Betts'in taret topuna uçup saniyeler içinde ona ulaşmasını izledim; kurtçuklar dost canlısı kayıplara uğramamak için ateşlerini durdurdu. Daha sonra ikili taretin ikiz namlularından birini yakaladı ve Şükran Günü yemeğinden sonra sanki bir lades kemiğiymiş gibi silahı parçaladı."

"'Görmek?' dedim Sanha'ya, sakın bir güven duygusu uyandırarak. 'Her şey planlı

olacak.' "'Bu bir şaka değil Albay. Biz-'"

"'Bizim hayatlarımız da öyle' diye hatırlattım ona, gerçi bu Sanha'dan çok başkana yönelik bir performanstı. Bizi izlediğini biliyordum ve hayatlarımıza son vermesine bir karar kaldığını biliyordum."

"Craig'in lazeri tutan dairesel düğümün yanındaki güverteye yavaşça dokunduğunu gördüğümde onunla iletişimi kestim; Weddel bir saniye sonra yere indi. 'Bu lazer tam anlamıyla bir ton ağırlığında çocuklar,' diye bilgilendirdim onları, 'ama dış iskeletler onu ağırlıksız hissettirecek. Yapmanız gereken tek şey o enayi güverte boyunca mümkün olduğunca düz bir çizgide yürümek ve oyun bitecek.'"

"'Bunu anladık...' Craig bana seslenmeye başladı."

Paine durakladı ve başını salladı. "Fakat bu asla o kadar kolay değil. Liu Huaqing'in adasının üssünde , bu sefer ön tarafta bulunan ikinci bir taret silahı ateş açtı ve Craig'e cehennem gibi bir kurşun fırtınasıyla çarptı. Acımasızca defalarca vuruldu. Elbisesindeki enerji göstergesinin her darbeye düşüşünü, her merminin manyetik güç alanının azalmasına neden olmasını izledim.

ölümcül mühimmatı püskürtmek için muazzam miktarda enerji harcıyor. İki saniyeden kısa bir sürede kalkanının yarısı tükendi."

"'Çık oradan Doktor!' Bağırdım. 'Defol oradan!'"

"Craig şimdiye kadar gördüğüm tüm katırlardan daha inatçıydı ama şanslıyım ki ilk kez beni dinledi. Ya da belki de sadece kendini koruma konusundaki geçici içgüdüsünü dinliyordu ? Kim bilir? Tek bildiğim, Weddel'in hemen arkasından güverteden fırladığı ve güverte altına inmemesini sağlayan arızalı bir asansör nedeniyle güvertenin üstünde mahsur kalma talihsizliğini yaşayan Rus yapımı SU-47'nin arkasından uçtuğu. fırtına gelmeden önce güvenlik. Çinli mürettebat, fırtınada denize düşmesini engellemeyi umarak onu zincirlerle sabitlemeyi başarmıştı; Bu Craig ve Weddel için şanslı bir fırsattı çünkü jet artık üzerlerine cehennem ateşi yağdıran taret topundan korunmak için tek işlevi görüyordu.

"Yine de Craig jetin arkasına geçtiğinde gücü yüzde 8'e düşmüştü. Yalnızca bir veya iki dakikalık uçuşa, dış iskelette bir veya iki dakikalık ağır kaldırmaya veya güç alanı tarafından saptırılan bir veya iki zırh delici mermiye yetiyordu; kısacası, hamlesi bitiyordu. Elbisesinin yükü sıfıra düştüğünde, hem elbiseyi hem de kanatları çıkarmak zorunda kalacaktı; bu da, cehennem ateşiyle ve gerçek bir kasırgayla karşı karşıya kalan sıradan, eski, normal, kırılğan bir insan için hayatın nasıl bir şey olduğunu öğreneceği anlamına geliyordu. . İşte başka bir spoiler: Böyle bir kavgada hiçbir insanın şansı yoktu. Hiçbiri. Craig bir istisna değildi."

"Ama senin ikizin akıllıydı," diye devam etti Paine, eski zamanlara ait hatıranın o kısmını yeniden anlatırken sırtarak. "Akıllı ve hızlı. Ben onun artık gidici olduğunu düşündüğüm sırada, kolektif derilerimizi kurtarmak için çoktan bir planı uygulamaya koymuştu."

"'V-SINN!' her zaman var olan koruyucu meleğimize seslendi. 'Bu SU-47'yi hacklemeni ve bu bebeğin R-77 füzelerini Liu Huaqing'in köprüsüne ateşlemeni istiyorum ! Bunu yapabilir misin?'"

"'Olumlu,' diye yanıtladı V-SINN, fazlasıyla tanıdık, fazlasıyla sakın sesiyle."

"Vay be," diye araya girdi Old-timer. "V-SINN bir kadın mıydı?"

Samantha, "Vajinası yoktu Craig," diye yanıtladı.

"Eğer sorduğun buysa." sorusuyla kafam karıştı.

İhtiyarın yanakları kızardı. "Sadece...ses...sanırım hepimiz V-SINN'i erkek olarak düşündük...bir şekilde. Bilmiyorum."

Paine, "V-SINN'in başlangıçta bir kadın sesi vardı" diye doğruladı. "Amaç bunun onu daha az tehditkar göstermesiydi. İlk belirtmek istediğim şu: Bu, programcılarının, özellikle de Sanha'nın kadınlar hakkında ne kadar az şey bildiğini gösteriyor. İkincisi, o şeyi hiçbir zaman bir erkek ya da kadın olarak düşünmedim . Ve sen de yapmamalısın. Bu bir şey. Bir o. Koyun postuna saklanabilen bir kurt ama insan olarak düşünülmeyi hak etmiyor. Bunu asla unutma Craig. Asla buna insani güdüler yüklemeye çalışmayın. Bunlar yok. İnan bana."

Yaşlı adam başını salladı. 332'den hayatta kalan iki kişinin, hem dünyalarını hem de evrenlerini yok eden insanüstü yapay zeka hakkındaki görüşlerinde olağanüstü netliğe sahip oldukları açıktı. Samantha ve Paine için belirsizliğe yer yoktu. Onlara göre V-SINN kötülüğün damıtılmış haliydi; ne daha fazlası ne daha azı.

Paine purosundan bir nefes daha aldıktan sonra dudaklarını yaladı ve devam etti. "Dediğim gibi, V-SINN Craig'e şöyle cevap verdi: 'Eğer niyetiniz varsa SU-47'nin konumunu manuel olarak değiştirmeniz gerekecek—' falan filan. V-SINN'in açıklaması büyük bir zaman kaybıydı; Weddel ve Craig hayatta kalmak için ne yapmaları gerektiğini zaten biliyorlardı."

"Üç saniye içinde ateş edin!' Craig, SU-47'yi yerinde tutan zincirleri kesip kolundan hızlı bir vuruşla yok ederken bağırdı, ardından o ve Weddel dış iskeletlerinin muazzam gücünü kullanarak jeti neredeyse 180 derece döndürüp silahlarını doğrudan düşmana doğrulttu. Liu Huaqing köprüsü ."

"Siding! Bahisler! Adadan uzaklaşın!' Craig onlara 'Bunu kötü bir anıya dönüştürmek üzereyiz!' diye bağırdı. Craig'in istediğini yaptılar, Liu Huaqing'in adasının içinden üzerlerine boşuna ateş açmayı başaran birkaç denizciden kurtuldular ve uçak gemisinin kış tarafına uçtular."

"Ve üç saniye sonra, V-SINN söz verdiği gibi yaptı, jetin füzelerini adaya ateşledi, tam dolu uçağın cephaneliğindeki her şeyi boşalttı, her füze ölümcül bir doğrulukla hedefine çarptı, Liu Huaqing'in adasını harap etti ve sakatladı— yani geminin kontrol ve komuta merkezi ölmüştü. R-77 füzeleri bombardıman uçaklarını neredeyse parçalayabilecek kapasitedeydi, bu nedenle sekiz tanesinin adaya tek bir hamlede çarpması tüm yapıyı bir cehenneme dönüştürdü; Dante'nin vizyonunda her kat bir Cehennem düzeyine benziyordu. V-SINN, devasa süper taşıyıcının son direncini yalnızca saniyeler içinde ortadan kaldırdı."

"Taşıyıcının adası yanarken, Craig ve Weddel lazere geri uçuş fırsatını değerlendirdiler, her biri lazerin bir ucunu yakalayıp yeniden etkinleştirdiler.

ve sonra onunla güvertede yürümeye başlayarak Liu Huaqing'in leşini parçalama işini bitiriyorum."

"Aferin, askerler!' Bağırdım. Eminim ki adamlarım, komutanlarının ezici rahatlamasının bariz sesinden habersiz değildi. Craig'in hızlı düşünmesi görevi kurtardı - R-77'yi kendi doğaçlama süper silahı olarak kullanarak, özünde Liu Huaqing'in beynini, otomatik sistemleri nükleer füze cephaneliğinin ateşlenmesini tamamlamadan önce yok etmek için kullandı - hiç şüphemiz olmasın, sadece kendisinin ve takım arkadaşlarının hayatını kurtarmakla kalmamış, benimkini de kurtarmıştı. Profesör Sanha Cho'nun istediğini yapsaydı, başkanı arıza korumasını başlatmaya ikna edebileceğine dair hiçbir şüphem yok. Bu güvenlik önlemi tam olarak neydi? Temelde değiştirilmiş bir Aurora olan uzun menzilli bombardıman uçağı LRS-B'den nükleer bomba salvosu atıldı . V-SINN'de atmosferi atlayan, tam o anda başımızın üstünde olacak şekilde zamanlanmış bir tanesi vardı; görevin bitiş ya da bitiş anı. Arıza emniyeti emri verilmiş olsaydı... Liu Huaqing'den kötü bir anı oluşturmaya yetecek kadar kimse kalmazdı ."

"Elbette, Liu Huaqing'in etrafında döndüğümünden beri , hiçbir zaman birkaç kilometreden fazla uzakta olmadım, eğer o nükleer bombaları atmışlarsa anında buharlaşma menzilindeydim. Ve ölüm arzum yoktu. Hayattan keyif alıyorum; nefes almak artık alıştığım bir hobim, hatta onu sevmeye başladım. Tüm bu temiz havayı filtrelemek için bir puro kullanmak daha da iyidir. Bu yüzden hikayemin bu kadar çabuk bitebileceği fikrinden pek hoşlanmadım."

Paine, hikâyesini anlatırken yumruğunu içeri ve dışarı doğru esnettiği sibernetik elinden başını kaldırdı; İhtiyar'ın gözleriyle karşılaştı. "Bana kalırsa, o andan itibaren stajyerimden süzdüğüm her nefes Craig Emilson'a borçluydu. Ve bu borcu hafife almadım. Hayat borcunun hatırası dudağını çekmeden önce alt dudağını ısırdı, nihai sonucu hatırladığında yüzünü buruşturdu.

Yaşlı adam, Paine'in anılarının onu başka tarafa bakmaya zorladığını izledi. İhtiyar'a öyle geliyordu ki Paine, Craig'le olan dostluğunun evrenleri aşacak kadar güçlü bir ilişki olduğunu varsayıyordu. Bazı açılardan bu görüş anlam kazanmaya başlamıştı; sonuçta Craig savaşta albayın hayatını kurtarmıştı. Yine de Old-timer'a göre dostluğun evrensel sınırları aşabileceği fikri hatalı bir önermeye, bir yanılsamaya dayanıyordu. Bu ben değilim, diye kendine hatırlattı. Onu Çinli bir uçak gemisinin güvertesinde hızlı düşünerek kurtarmadım. O başka bir adamdı. Bu ... idi

Craig. Ben Craig değilim. Ve yine de bir şekilde, mantık son derece mantıklı olmasına rağmen, bunu sorgulamadan edemedi. Her nasılsa, henüz açıklayamadığı bir şekilde, kendisinin bu diğer versiyonuyla bir bağ hissetti; ortak genetikleriyle, ortak orijinal kalıplarıyla açıklanamayacağını hissettiği bir bağlantı. Hikâyeyi dinledikçe, bir şekilde görsel ikizinin deneyimlerinin kendisinin olmaya başladığını hissetti; hatırlayabildiği ve zihninde gün gibi net bir şekilde görebildiği yeni anılar oluşturunuyordu. Sanki sadece hafıza kaybı yaşıyordu ve Paine, hastane yatağının başında yardımsever bir arkadaşı, iyileşirken hayatındaki boşlukları ve eksik parçaları dolduruyordu.

Old-timer giderek Craig'in kendisinin bir parçası olduğunu hissetmeye başladı; belki de oydu . Ama bu olamaz, diye düşündü kendine, bu fikrin mantıksızlığıyla mücadele ederken. Bu olamaz.

Eski zaman kendini hafifçe salladı, ikizinin hayaletimsi simbiyozunun tekinsizliğini cesurca omuz silkmeye çalıştı ve bunun yerine Paine'in hikayesinin mantıksal, somut ve kanıtlanabilir ayrıntılarına yeniden odaklandı: " Liu Huaqing'in adasındaki herkesi öldürmeye istekli olsaydın , neden gemiye yapılan ayrıntılı saldırı? Neden lazerler? Neden sadece..."

"Nükleer bombaların onları yapımcılarıyla buluşmaya götürmesine izin mi vereceğiz?" Paine, Açıkça ama yine de İhtiyar'ın sorusunu doğru bir şekilde bitirerek şunu önerdi.

"Elbette," Old-timer bu ifadeyi kabul ederek başını salladı, ancak bu ifadenin açıklığı kendisini sıfırlarken kütüğü üzerinde rahatsız bir şekilde hareket etmesine ve toplu katliamın rahatsız edici derecede üstü kapalı tanımına karşı vücudunu çelikleştirmesine neden oldu. "Eğer süper insanlar gemiyi bir kasırganın ortasında batıracaksa, o zaman neden..."

Paine, "Kasırga azalıyordu," diye sözünü kesti ve Old-timer'ı yanlış spekülasyon yolda daha fazla ilerlemeden önce düzeltti. "V-SINN iyonosferi aşırı ısıtmayı bırakmıştı, rüzgarlar yavaşlıyordu, kasırga zayıflıyordu. Ancak bir kasırgayı durdurmak , tek bir düğmeye basarak yapabileceğiniz veya en azından bizim yapabileceğimiz bir şey değildir. Korunmak için kasırgaya ihtiyacımız vardı, ancak plan, Liu Huaqing'i, nükleer yükünü ateşlemesini imkansız hale getirecek ve aynı zamanda Çinli mürettebatın mümkün olduğu kadar çoğunu kurtaracak şekilde devre dışı bırakmaktı. Bizim misyonumuz buydu. Liu Huaqing adasındaki gemi mürettebatının her üyesini öldürmeye hazır olduğumu söylemiştin . Kesinlikle haklısın. Çünkü bilmeseler de Craig ve Weddel'i öldürmeyi ve görevimizi engellemeyi başarsalardı, kendi mürettebatının tamamını öldürmeyi de başarmış olacaktı.

Unutmayın, arıza güvenliğinin başarılı olma şansı en az yüzde 97'ydi.

Bizi uçuş güvertesinde gördükleri anda ölmüş gibiydiler.

Doktor, Liu Huaqing'in mürettebatının geri kalanını kurtarabilmek için adadaki mürettebatı öldürdük ." Paine gözlerini kıstı ve öne doğru eğildi. "Eğer beni kendi evreninde tanıyorsan Craig, benim hakkımda bunu zaten bildiğini düşünüyorum. Ben ayrım gözetmeksizin öldürmem."

Gerçeklik bir ritmi atlıyor gibiydi.

Yaşlı adam da kütüğün üzerinde oturmaya devam ederken bir an için bayılıp bayılmadığından emin değildi, kendisi de geldi ve soğukkanlı bir katilin söylediği bir açıklamaya bir cevap toplayamayacağını fark etti. son derece içten olduğu ortaya çıktı. O ana kadar, Paine'in işlediği ve Old-timer'ın farkında olduğu -bazılarına şahsen tanık olduğu- cinayetler gerçekten de gelişigüzel görünüyordu. Elbette, Paine her zaman çarpık mantığını cinayetlere (Evren 66 ve 332'deki toplu katliamlara bile) uyguladı ve cinayetlerin bir şekilde uzun vadede daha fazla hayat kurtaracağı konusunda ısrar etti; ancak Old-timer içgüdüsel olarak bu iddiayı reddetti. Bu insanları öldürmenin daha büyük bir iyiliğe hizmet ettiği fikri -hayat alışverişinin bir şekilde bir seçenek olduğu- sadece midesini bulandırmakla kalmıyordu... ruhuna bir saldırıydı. Böylesine soğuk bir hesaplamanın iyiliğe, insanlığa benzer bir şeyle ilgisi olduğunu asla kabul etmezdi .

Ama sonra Drummey'i düşündü; Paine'in, komutası altındaki bir adamın ölümü karşısında duyduğu acıyı düşündü. Sonra Old-timer, o andaki sempati eksikliğini - eylemi tamamen haklı çıkaracak gibi görünen intikamın anısını... öfke duygusunu - düşündü .

Bir anda utanç içini kapladı. Bu acımasız, yürek burkan bir utançtı... yine de bunu gizlemek zorundaydı. Sinirli bir şekilde üst dudağını yaladı ve sessiz kalmaya çalışırken ellerini yavaşça birbirine kenetledi. Kendini bir arada tut, ihtiyar, diye düşündü kendi kendine. Kapa çeneni. Bir arada tut.

"Peki neden lazerler?" Samantha konuştu ve sorusu iki adam arasındaki kısa ama son derece tuhaf sessizliği merhametli bir şekilde bozdu.

"Gemiye parçalara ayırmanın amacı neydi?"

Paine gülümsedi. "Heh. Bu, insan nörobilişsel çerçevesinin o kadar dışında bir plandı ki, bunu yalnızca V-SINN hayal edebilirdi," diye yanıtladı Paine. "Görüyorsunuz, V-SINN'in sinir modüllerinin her biri süper zekanın dar bir biçimini geliştirmede uzmanlaşmış. Strateji modülü çok dar bir sinir ağıydı ve ondan bir Çin süper uçağını etkisiz hale getirmek için bir plan tasarlamasını istedim.

mürettebatı öldürmeden taşıyıcı . Birkaç saniye içinde V-SINN, sonunda Dört Yapraklı Yonca Operasyonu olarak anılacak olan şeyi ortaya çıkardı . Buradaki fikir, bir uçak gemisinin tasarımında bulunan mükemmel mühendisliği kendisine karşı kullanmaktı . Görüyorsunuz, uçak gemilerindeki adanın bile mümkün olması için, bir-"

Samantha aniden , "Taşıyıcının ağırlık dağılımını onu parçalamak için kullandın," diye ağzından kaçırdı. İnanılmaz bir şekilde, mühendisliğe olan olağanüstü yeteneği aniden kendi karmaşık sorusunun cevabını oluşturdu; farkına vardığında gözleri şaşkınlıkla açıldı, sanki kendisi bile zihninin cevabı bu kadar çabuk sunabilmesine şaşırmıştı.

Old-timer ve Paine birbirlerine dönmeden önce sustular; arkadaşlarının bu kadar çabuk bir sonuca varma becerisine - özellikle de söz konusu bulmaca kadar mantığa aykırı olan bir bilmeceye - hayranlıkla bakan ifadeler kullandılar.

Adamlardan hiçbirine sözlü bir yanıt vermeleri için zaman tanımadan devam etti: "Taşıyıcının adası geminin ağırlık dengesini dengeleyecektir, dolayısıyla mühendisler pistleri genişletmeleri ve onları geminin üzerinde sarkıtmaları gerektiğini fark etmiş olmalılar." Ağırlığı yeniden dengelemek için adanın karşı tarafı, aksi halde taşıyıcı bir tarafa eğilir, bu da uçağı fırlatmak için işe yaramaz hale gelirdi. Gülümsedi ve avucunu alnına koyarken sanki cevabı daha hızlı bulamadığı için utanıyormuş gibi başını salladı. "Heh, şimdiye kadar taşıyıcıların neden bu şekilde tasarlandığını kendime hiç sormamıştım. Çok basit."

"Sam," diye başladı Paine, "taşıyıcıların orijinal tasarımcılarının yıllar süren deneme yanılma yoluyla neyi tespit ettiğini anlamanız yaklaşık iki saniyenizi aldı. Belki kendine biraz ara verebilirsin."

Yaşlı adam kıkırdadı.

Sam kolunu ovuşturdu ve utanarak bakışlarını başka tarafa çevirdi -gerçi kendisi de biraz gurur duymasına izin verdi- Paine haklıydı.

"Ve taşıyıcılar çok büyük olduğu için," diye devam etti Paine, "ve Halk Kurtuluş Ordusu Donanması, teknolojik üstünlüğümüzden kaynaklanan büyüyen bir tehdit olarak gördükleri şeye karşı koymak için onları aceleyle hizmete sokmak zorunda kaldı ve şöyle diyelim: 'askeri maceracılığa eğilim, ' Onlar için muhteşem bir inşaat şekli tasarladılar. Aslına bakılırsa, bu bizden 'ödünç alındı' ama kendi takdirlerine göre bunu geliştirdiler."

"Peki o neydi?" Samantha sordu, her şeye olan merakı mühendislik onu daha iyi hale getiriyor.

"Liu Huaqing, tıpkı sekiz kardeş gemisi gibi, yüz ayrı, yönetilebilir modül halinde inşa edildi; daha sonra modüller birbirine kaynaklandı. Bu, demir işçilerinin elektrikçilerin, tesisatçıların vs. yoluna çıkmasını engelledi. Bunu dünyanın en büyük yapbozu gibi düşünebilirsiniz."

"Bu çok hoş," diye yorum yaptı Samantha, etkilenmiş, yaratıcı hayal gücü harekete geçmişti.

Ağrı omuz silkti. "Nadir bir topluluktansın Sam. Birkaç inek - kusura bakmayın - sizinle aynı fikirde olurdu, ama elbette ben onlardan biri değildim. Bu, bir avuç insanın -bazı mühendislerin, bazı hobicilerin- ilgi duyacağı türden bir bilgiydi. Daha da azı bu bilgiyi alıp ondan yararlanmayı düşünebilirdi, ama..."

Old-timer, "Fakat V-SINN bu bilgiyi aldı ve kullandı" diye fark etti.

"Doğru," diye onayladı Paine. "Ödül doktora gidiyor. İnsanüstü zekanın bize sağladığı şey budur. V-SINN sayesinde gemiyi nasıl dört parçaya ayıracağımızı tam olarak biliyorduk ve süper taşıyıcı doğası gereği üst kısmı ağır olduğu için gemi açılıyor, kendisini ayırıyor ve dört parça bir çiçeğin yaprakları gibi oluyor, ve oldukça muhteşem bir şekilde, her bir parça en azından birkaç dakika boyunca yüzüyordu."

Samantha, "Bir çiçek ya da dört yapraklı bir yonca gibi" diye tamamladı. "O operasyonun kod adının gizemini çözüyor."

"Bu ve, biliyorsun," Paine puro dumanından bir nefes verdi, "şans. Böyle bir durumda kesinlikle acı vermez."

Samantha alaycı bir şekilde başını sallayarak, "Kod adının daha çok uçak gemisinin dörde bölünmesiyle ilgili olduğunu düşünüyorum" diye onayladı. "Oldukça benzersiz bir özellik... evet, oldukça eminim."

Paine gülümsedi. "Yani, söylediğim gibi, dalgalar azalıyordu" diye devam etti, "ama V-SINN'in simülasyonları bize Çinli mürettebatı dışarı çıkarıp V-SINN'in tasarladığı dev cankurtaran botlarına bindirmemiz gerektiğini gösterdi. Mürettebatın çoğunu kurtaracağımızdan emin olmak istiyorsak, on beş dakika içinde bu görev için özel olarak inşa edildi. Liu Huaqing'in, 8.000 ruh aralığında olduğunu tahmin ettiğimiz bir mürettebat iltifatı vardı.

Bunu o sabah insanüstü ekiplerimizin görev yaptığı diğer sekiz süper taşıyıcıyla çarptığınızda, bunun neden üstlenilmeye değer bir görev olduğunu anlamaya başlıyorsunuz. Başarılı olsaydık en az 60.000 denizciyi kurtarmış olurduk

ve askerler. Ve 60.000 ruhu kurtardığınız her gün benim kitabımda güzel bir gündür."

"Sanha'nın buna bu kadar karşı çıkmasının nedeni bu mu?" Samantha sordu. "Çünkü o Neden düşmanın hayatını kurtarmak istediğini anlayamadın mı?"

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye yanıtladı Paine. "Onların hayatlarını kurtarmak, vatanın vurulması riskiyle karşı karşıya kalacak herhangi bir eylemde bulunmaya değmezdi ve başkanın neden bu kadar 'pervasız bir girişime' katıldığını anlayamadı."

Purist kompleksinde Paine'in hikâyesini uzaktan dinlemeye devam ederlerken Thel, Daniella'ya, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye fısıldadı. "Bu kalpsizlik mi?"

"Aramızda kalsın" diye yanıtladı Daniella, "Evet. Bu kalpsizlik." Daha sonra bunu daha fazla düşünürken başını yana eğdi. "Ama itiraf etmeliyim ki, eğer seçimim olsaydı onlara nükleer bomba atardım."

Old-timer, "Fakat göreviniz neredeyse tam bir başarıydı" dedi. "Köprüdeki ve Liu Huaqing'in adasındaki mürettebatın kaybı dışında başardınız."

O güne ait görüntüler anılarının arasından geçerken Paine'in gözleri karardı. "Bunun başarılı olduğunu söylemedim doktor."

Old-timer'in yüzünde belirsiz bir gülümseme belirdi ve ardından devam etti: "Ama... başarılı olmuş olmalı. Yoksa burada olmazdın. Açıkça."

Paine ciğerlerini okyanus havasının derin yardımıyla doldurdu. "Hayır, bir şeyler çok ama çok ters gitti. Sizin doppelgänger'iniz Doktor, Allah korusun, benim farkına varacağım şeyi yaptı, yapmaktan kendini alamadı; bu onun lanet olası DNA'sında vardı."

Paine'in sesindeki korku İhtiyar'ın kollarındaki tüyleri diken diken etti. uyum. "Ne-ne yaptı?"

Samantha, Paine'in ona olan hissini bitirmek için araya girdi. "Kocam kendini feda etti."

Paine, merhum arkadaşının davranışını anlamlandırmaya çalışırken bıkkınlığın bıçağının eşliğinde yürürken hayal kırıklığıyla şöyle açıkladı: "Craig, her ne kadar bu herifin çocuğunu sevsem de, saf mantık konusunda hiçbir zaman mükemmel olmadı."

"O bir doktordu, dolayısıyla triyaj kavramını anlaması gerekiyordu.

Tanrı aşkına, bunu birisi alacaksa bu o olmalıydı; ama size söylüyorum, adam kalbi olmadan düşünemezdi. Anladın? Onun için her zaman duygusaldı; her zaman onur. Daima fedakarlık. Şu anda birini, hatta tek bir kişiyi bile kurtarma şansı olsaydı, hayatını feda eden ilk kişi Craig olurdu." Paine içini çekti, gözlerini kapattı ve başının arkasını kaşıdı. "Sanki ölüm arzusu varmış gibiydi Doktor. O sadece bizim dünyamız için biçilmiş kaftan değildi. O bizim en iyimizdi; o çok iyiydi."

Samantha, Paine'in sözlerini ciddi bir tavırla "Kendi iyiliği için fazla iyi" diye tekrarladı. kocasının ruhunun değerlendirilmesi.

Samantha ayağa kalkıp Paine'in kütüğüne doğru yürürken, karanlıkta onun yanına oturup elini güven verici bir şekilde kolunun üzerine koyduğunda yaşlı adamın gözleri gerildi. Bu hareketi izlerken kalbi hızla atmaya başladı. Bu çılgınlık, diye düşündü kendi kendine, Eski Zamanlı'nın Evren 1'deki acımasız katili olarak tanıdığı adamı teselli eden bir kadını izlerken.

Ancak bunlar eski karısı ve Albay Paine'in versiyonlarıyla aynı değildi; bunlar, silinmiş bir gerçekliğin yalnız hayatta kalanlarıydı, bu kayıpla sonsuza kadar bağlıydılar, ayrıca Old-timer'in diğer versiyonunun - 332'den bu diğer Craig'in - genellikle sadece azizlere mahsus terimlerle bahsettikleri bir adamın kaybıyla. İnsanın belirlediği ideallerin nasıl bu kadar gerisine düştüm? diye sordu kendine. Nasıl bu kadar yolumu kaybettim?

İlk defa Paine'in dikkati Eski Zamanlı'yı içeriden yiyip bitiren kargaşayı fark edemeyecek kadar dağılmıştı. Craig'i kurtaramadığı için suçluluk duygusuna kapılan albay, aklına gelen tek şeyi yaptı ve hikayeye devam etti. "Bu bir kazaydı doktor. Craig ve Weddel alfa lazerini güverte boyunca sancak tarafından iskeleye doğru hareket ettiriyorlardı, ancak yarı yolu geçtikten yaklaşık bir saniye sonra bir patlama oldu.

güvertenin altından - o kadar güçlü bir patlama ki, güverte yüzeyinin iskele pruva kısmının yüzde yirmisini havaya uçurdu, parçalanıp tekrar yağmadan önce havaya fırladı; Craig ve Weddel'i öldürebilirdi ama rüzgar ve geminin ivmesi, geminin büyük bir kısmını iskele kirişinin üzerinden sürükledi ve gemiden denize düşmeden önce güvertenin yan tarafına çarptı.

"Yine de patlamanın etkisi her bir adamı sırtüstü yere düşürdü ve onların ölmediğini doğrulamam bile birkaç saniye sürdü. Craig'in bakış açısını vücut kamerası aracılığıyla izledim; doğrudan gökyüzü gibi görünen koyu gri uçuşuma doğrultuluydu.

'Uyan, Doktor! Uyanmak!' O kadar çok bağırdım ki azıdışımı tükürebilirdim. Zamanımız tükeniyordu."

"V-SINN hâlâ füze fırlatılmasıyla tutarlı bir aktivite tespit ediyor, Albay...' Ben onun sözünü kesmeden önce Sanha bana haber vermeye başladı."

"Kapa çeneni! Kapa çeneni, Sanha! Doktor! Uyanmak! Otuz saniyenin altındayız şimdi arıza güvenliği devreye girene kadar! Duyuyor musun? Bana sen-" olduğunu söyle

"Uyanığım' diye cevap verdi bana ama sesi zayıftı. Zilinin çok sert çaldığı belliydi; canı yanıyordu. Yine de şikayet etmedi ve ayağa kalkmayı başardı. Eğer yapmasaydı yarım dakika sonra kızaracağını bilmeseydi bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Weddel, tahrip olmuş güvertenin hatchback büyüklüğündeki bir parçasına dayanmış halde görüş açısında görünmeden önce, etrafını saran yıkımın sonrasını inceledi. Craig ona doğru koştu. 'Weddel!' Kolunu yakalayıp onu ayağa kaldırıp şaşkınlıktan kurtarırken bağırdı.

"Evet? Doktor, kutsal... bu da ne böyle..."

"Liu Huaqing'in mancınığının basınçlı hava tanklarına çarpmış olmalısınız !' Bağırdım. "Bunlar bir minivanı on tıklamayla fırlatabilir, dolayısıyla patlama basıncı çok büyük!" Ama sen iyisin! Yolun geri kalanında hâlâ alfa lazeri alıp buna son verebilirsiniz! Ama hemen hareket etmeniz gerekiyor, yoksa yirmi saniyeden kısa sürede ölürüz!"

"Doktor'un güvertedeki enkazın üzerinden geçip dairesel düğümü tekrar yakalamasını izledim; Weddel hemen arkasındaydı. 'İşin üzerindeyiz Albay!"

"Albay, beta lazer neredeyse enine gemiye ulaştı,' dedi Syding bana, tahrip olmuş güvertenin üzerinde süzülürken; Azalan ama hâlâ şiddetli rüzgarlar onu sarsmaya devam ederken V-SINN onu sabit tutuyordu. 'Bu işi bitirmeyecek mi?"

"HAYIR! Ben de bağırdım. 'Ağırlık dağılımı doğru olmayacak, iki yarım da mürettebatı tahliye edemeyeceğimiz kadar çabuk batacak!'"

"Aklını kaybetmişsin, Paine! Sanha yayının üzerinden bağırdı. 'Eğer adamlarınızı kurtarabilirsiniz eğer...'"

"Bay. Başkan! Morgan'ın izlediğini gayet iyi bildiğim için aniden bağırdım. Küçük gelinciğin gözlerinin içine bakabilmek için HUD'umda Sanha'nın yayını açtım. 'LRS-B'yi iptal edin! Adamlarım başaracak!'"

"Sanha döndü ve kameranın dışında, arkasındaki biriyle konuştu. 'Onların zamanı doldu. Eğer bombardıman uçağı bu atışı şimdi yapmazsa menzil dışına çıkacak.'"

"Morgan! Bağırabileceğimi bile bilmediğim bir şekilde bağırdım; gırtlaktan gelen bir sestü bu, atavistik bir sestü; mesaj karşı tarafa ulaşmadığında son sözlerin olabilirken çıkaracağın türden bir sestü bu. 'Bu elimizde! İptal et!'"

"Craig ve Weddel iskele tarafına birkaç metre kadar yaklaşırken saniyeler akıp gidiyordu. Hâlâ Aurora'da olmama rağmen, Liu Huaqing'in devasa demir yapısının kendisini parçalara ayırmaya başladığında çıkardığı sağır edici inlemeleri ve çığlıkları duyabiliyordum. Beta lazer kıçtan limana olan yolculuğunu neredeyse tamamlarken, Çin süper taşıyıcısının Soğuk Savaş'ın zirvesinde Sovyet tasarımcılarından kalan bir tasarım tuhaflığı olan tuhaf kayakla atlama burnu ikiye bölünmeye başladı.

"Liu Huaqing'in otomatik sistemleri çalışmayı durdurdu," diye aniden V-SINN açıkça ilgisiz ses tonuyla araya girdi. Sanki bize hava durumu raporunu aktarıyormuş gibi, "Fırlatma tehlikesi önlendi," diye tamamladı, "LRS-B'ye arıza emniyetini uygulamaması talimatı verildi. Tekrar ediyorum: Arıza güvenliği protokolü iptal edildi."

"V-SINN bize iyi haberi verirken, Liu Huaqing'in sağlam üst yapısının sonuncusu da teslim olurken Craig ve Weddel uçup gitti. İskele prova bölümü geriye doğru düşmeye başladı ve taşıyıcının iç kısmının bal peteğı yapısı ortaya çıkacak şekilde açıldı. Geminin diğer üç çeyreğı de geriye doğru savruldu; her biri daha sakın ama hâlâ çalkalanan dalgaların yuvarlanan yüzeyine sıçradı. Liu Huaqing gerçekten de bir çiçek gibi açılmıştı ve mürettebatı artık geminin yeni yüzeyine ulaşmak için umutsuzca çabalıyordu."

"Neredeyse rahatlayarak iç çekiyordum. Neredeyse. Ama elbette hiçbir şey o kadar kolay değil."

"Albay, bunu görüyor musunuz?" Craig bana sordu. Vücut kamerasının bakış açısını yukarıya çekerek HUD'umun üzerinde merkezi bir konuma gelmesini sağladım. Kalbim anında battı.

“‘Görüyorum,’ diye onayladım. ‘Kahretsin.’”

“‘Tamam, yani durum düşündüğüm kadar kötü mü?’ kahrolası aptal çoktan eyleme doğru koşmaya başlamış olmasına rağmen onay istedi. Görüyorsunuz, Craig ve Weddel kazara Liu Huaqing'in mançınık sistemindeki hava tanklarını parçaladığında, uçak gemisinin iskele pruva bölümü patlamanın en büyük darbesini almıştı . Büyük bir kısmı sanki bir bombayla vurulmuş gibi çiğnenip geri dönmüştü ve sanırım bir bakıma öyle de olmuştu. Sonuç olarak, o çeyrekte su alıyordu ...hızla.”

“Elbette bu doktoru durdurmadı. O ve Weddel lazeri geminin çok daha sağlam olan ve sanki günlerce yüzebilecekmiş gibi görünen iskele çeyrek çeyreğine fırlattılar ve sonra iskele pruvasının hasarlı bölgesine - bilirsiniz, o bölgeye - uçtular. hızla yüzeyin altına batmak - sana söylemiştim Doktor - ikizin ve mantığının - harika bir karışım değil.

Delinin oğlu, Weddel'i ona yardım etmesi için ikna etti ve ikisi de, sanırım zaman kazanmak için onu desteklemek amacıyla, üst yapının ellerinden geldiğince parçalarına tutunmaya başladılar. Bir süper taşıyıcının dörtte birini kaldırmaya çalışırken jetlerinin iletişim kanalı üzerinde çabaladığını duyabiliyordum ; bu , bir SUV'un su altına gitmesini engellemeye çalışan iki sinek kuşunun yaptığı gibiydi. Elbette asilceydi ama aynı zamanda aptalcaydı.

İşe yaramasının hiçbir yolu yoktu.”

“‘Doktor,’ dedim ona açıkça, ‘dur. Gücünü boşa harcıyorsun! Batmadan önce mümkün olduğu kadar çok mürettebatı oradan çıkarmaya çalışın. Aurora kırk saniye sonra bir sonraki geçişte süper şişirilebilir malzemeleri konuşlandıracak. İskele çeyrek dairesi bir dakikadan kısa sürede su altında olacak. O zamana kadar mümkün olduğu kadar çoğunu oradan çıkarın. Kopyalansın mı?’”

“Beni dinledi. O ve Weddel geri çekilirken, ikili uçarak hızla batan mezarın üzerinde biraz açıklık kazanırken, ‘Kahretsin,’ diye kendi kendine küfrettiğini duydum. Yüzlerinde dehşet ve inançsızlık ifadeleriyle gökyüzüne uzanan yüzlerce erkek ve kadın vardı. Çoğunun hayatta kalamayacağını biliyordum ve yüzlerindeki saf korku ifadelerinden onların da bunu bildiğini biliyordum.”

Paine hikâyesini bir anlığına durdurdu ve Old-timer'a, buna bağlı olarak Purist kompleksindeki binicilere ve android gemidekilere baktı. “Açıklanamaz dehşetler gördüm, Doktor. Tarif edilemez. Ama bir insanın bittiğini bildiğinde yüzündeki ifade; kendisini kurtaracak, şımartacak, özel olduğunu söyleyecek bir deus ex machina'nın zamanında geleceğini bildiğinde... bu sizin yapmadığınız bir bakış hiç istedim

bakın ve asla unutamayacağınız bir bakış. Ölüm, yaşayanlarda kalıcı bir iz bırakır. Muhtemelen bunu zaten biliyordur, Doktor."

Yaşlı cevap vermedi ama Paine gözlerini indirdiğinden, çok sevdiği vefat etmiş en yakın arkadaşına çok benzeyen bu adama gerçekten de Ölüm'ün elinin dokunduğunu görebiliyordu . "Evet, öyle, Doktor. Onu görebiliyorum. Bir adamın yüzünde bir 'anlat' bırakır. Bunu silebilecek kimse yok."

Yaşlı adam albayın gözlerine baktı ve Paine'in hipotezini doğrulayarak başını salladı. Beni yaralayan sensin, diye düşündü İhtiyar, Paine'in gözlerine bakarken kendi kendine. Seni orospu çocuğu.

"Evet," diye homurdandı Paine, neredeyse sempatik bir tavırla. "İşte bu yüzden bundan sonra yaptığı şeyden dolayı Doktor'dan nefret edemem." Albay tekrar başını salladı. "Aptal, inatçı, asabi - kahretsin ona - ama ondan nefret edemem."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Eski zaman, aniden ne olduğunu anlayınca Sonraki. "Onların peşinden gitti. Gemiyle birlikte battı."

Paine gözlerini kapattı, pişmanlıkla başını salladı ve sonra gözlerini tekrar açtı. "Geminin tamamı değil ama dörtte biri, evet. İskele pruva çeyreği. Birlikte aşağı indiler. Çılgın herif...hepsi battı."

"Ama," diye kekeledi Old-timer, 332 doppelgänger'ının kullandığı mantığı anlamaya çalışırken, "insanları kurtarma şansı olduğunu düşünmüş olmalı. İntihar eğilimi nedeniyle onların peşine düşmezdi. Yani... hiç tanımadığı bir adam hakkında kanıtlamayacağı çıkarımlar yaptığı gerçeğiyle boğuşurken durakladı; yine de, bazı açılardan onun görsel ikiziyle ilgili ısrarları son derece mantıklıydı. Sonuçta, Eski Zamanlı, kendi DNA'sını ve birçok yaşam deneyimini paylaşan bir adamı herkesten daha iyi tanımaz mıydı? "...güven bana. O intihara meyilli değildi."

Paine düşünceli bir tavırla kollarını kavuşturdu, purosunu hâlâ başparmağıyla işaret parmağı arasındaydı. "Hayır, intihara meyilli değil. Bir tür şeytandan falan kaçmaya çalışmıyordu. Bana sorarsanız, onun bir anlam-amaç aradığını düşünüyorum. Ve her ne sebeple olursa olsun, amacının hayatını başkaları için vermek olduğunu düşünüyordu; onlarla hiç tanışmamış olmasının bir önemi yoktu. Bunun bir çeşit ölüm arzusu olduğunu söylerken kastettiğim buydu."

Eski zamanlayıcı susturuldu. Başka birini, hatta yabancıları bile kurtarmak için kendini riske atarak tehlikeye atıldığı zamanları düşündü ve bu davranışın onu seven insanlara çığınca, hatta kendine zarar verici görünmüş olabileceğini fark etti. Ancak yaşlandıkça işler değişti; Kendi korku düzeyiyle birlikte, yaşamın değerliliğine olan takdiri de arttı.

Sonra Samantha'ya baktı ve suçluluk duygusu yeniden onu ele geçirdi. Yakın zamanda Old-timer'ın eski haline çok benzeyen bir adamla evlenmişti; kendi anlam ve amaç arayışını her şeyin, hatta karısının duygularının bile üstünde tutan bir adam. Görünüşe göre yolları hangi evrende kesişirse kesişsin, pervasızca terkedişiyle ona eziyet etmekten kendini alıkoyamıyordu. Craig, diye düşündü genç haline hitap ederek, ne düşünüyordun?

Paine, "Bu sefer," diye detaylandırdı, "bir şeyler yapabileceğine dair aptalca fikri kafasına sokan kişi V-SINN'di. İletişimimizi kesti ve mürettebatın yaşam alanlarının termal verilerini yerleştirdi.

— hızla su basan mahalleler. Yaşam alanları bal peteği şeklinde düzenlenmişti; İlk katman hâlâ suyun üstündeydi ve mürettebatın çoğu çoktan batan devasa enkazın yüzeyindeydi. Altında dört kat değerinde sıkışık ranzalar vardı, ancak her biri on iki kişiye kadar ev sahipliği yapıyordu. V-SINN hepsini matematiğe indirgedi."

"Dört yüz yirmi mürettebat ön yaşam alanlarında mahsur kaldı. Eğer mevcut seviye..."

"Kapa çeneni, V-SINN!' O kadar çok bağırdım ki anında boğazımda kan tadı hissettim. O sabah ses tellerim hızla parçalanıyordu ama sessiz kalırsam o lanet makinenin Craig'e neler yaptıracağını biliyordum. Biliyordum. 'Ölü gibiler! Yüzbaşı Emilson'un hayatta kalanları en iyi şansa sahip olarak bulmasına yardım etmeye odaklanın—"

"Onları kurtarabilirim Albay!' Craig bağırdı, sesinde o kahrolası şehidin öfkesi vardı. Onun umutsuz misyonuna olan o umutsuz inanç. Bunu daha önce savaşın ortasındaki askerlerden duymuştum; keşke daha fazlası yaşasaydı. Bunu Craig'den duymam an meselesiydi." Paine içini çekti.
"Sonunda o gün geldi; kendini en kötü zamanda öldürtmeye kararlıydı."

"Bu yüzden kaçınılmazlığa meydan okumak için elimden geleni yaptım. 'Kaptan! Zaten yüzeye çıkmış olan mürettebatı kurtarmanı emrediyorum sana!' Bu doğrudan bir emirdi; oynamak zorunda olduğum son karttı, onun için kuma çizebileceğim son çizgiydi."

"Hemen üzerinden atladı. 'Weddel onlara yardım edebilir!' Craig emirlerime uymayarak bağırdı. Bakış açısından alfa lazerini aldığını ve V-SINN'in hâlâ mürettebat yaşam alanlarında mahsur kalan mürettebat üyelerinin 3 boyutlu termal görüntüsünün HUD'sinde oynamaya devam ettiği yere doğru uçtuğunu görebiliyordum. V-SINN sayesinde, hayatlarını kurtarmak için umutsuz ve panik içinde birbirlerinin üzerine çılgınca tırmanan kırmızı bedenlerin ayrıntılı, canlı bir görüntüsü vardı."

"V-SINN, kapat şu resmi!"

"Hangi resim, Albay?' V-SINN bana sordu. Ve biliyorsun, her ne kadar dürüst bir soru gibi görünse de bana yalan söylediğini ilk kez o zaman anladım. Biliyordum."

"Önemli değil Albay!' V-SINN'in ani ve rahat bir şekilde beni anlama konusundaki yetersizliğiyle başa çıkmaya zamanım olmadan Craig bana karşılık verdi. Craig kanatlarını düşürüyordu; o çılgın orospu çocuğu. 'Ben yine de içeri giriyorum! Bu insanları serbest bırakabilirim! Bunu yapabilirim!'"

“Doktor, uçuş yeteneğinizi ortadan kaldırmayın! Bu bir emirdir, kahretsin!”

“Özür dilerim Albay. Solunum hücrelerim var; benim havaya ihtiyacım yok ama bu insanların ihtiyacı var! Ve onlara ulaşabilirim! Suyun derinliklerinde, sadece iki dakika önce çılgına dönmüş Çinli mürettebat üyelerinin yanından geçerken, dev katı hal lazerini taşımak için dış iskeletindeki son gücü kullanıyordu. dünyanın en korkunç savaş kalelerinden biri oldu.”

“Doktor, dış iskeletinizin suyu bittiğinde solunum hücreleri sizi kurtaramayacak!”

“Kaldırmak için birkaç dakikalık sürekli gücüm kaldı! Eğer o zamana kadar onları kurtaramazsam zaten ölmüş olacaklar.”

“O noktada omuz derinliğindeydi. Geri dönmeyeceğini biliyordum ama çaresizlikten son bir saldırı vektörü denedim. 'Craig! Sam'i düşün! Sam'in Teksas'taki evinde seni beklediğini düşün! Beni ona söylemek zorunda bırakmaya cesaret etme...”

“Albay'a ihtiyacınız olmayacak!” hemen sözümü kesti. “Buna gerek yok,” diye tekrarladı. Bir sonraki saniye, gerçek amacını gerçekleştirmek, yani elinden gelen herkes için hayatını feda etmek üzere tek başına bir göreve çıkmak üzere suya gömüldü.”

“Ah... kahretsin,” Weddel ortağının dalgaların köpüren beyazı altında kayboluşunu izledikten sonra söylendi. ‘Gitmeli miyim-”

“HAYIR!” Kendimi acil durum indirme koşum takımının üzerine, insanüstü kanatların son setine doğru sallarken bağırdım. ‘Yüzeyin üstünde kalın! Weddel, Betts, Syding, göreviniz üst taraftaki mürettebatı şişme botlara bindirmek! Ben doktorla ilgileneceğim!”

“Ama—” Weddel itiraz etmeye çalıştı ama benim buna zamanım olmadı. Liu Huaqing'in yüzen kalıntılarının bir sonraki ve son Fısıh Bayramı'na on saniye kalmıştı .”

“V-SINN! Beni mümkün olan en verimli yörüngeye fırlat Beni Kaptan Emilson'a bırakın!”

V-SINN'in ilgisiz sesi 'Olumlu' diye yanıtladı. Tanrım, bugün bile o mesafeli, insanlık dışı sesin anısından nefret ediyorum. Soğuk bir tavırla, 'Yüzeydeki darbenin gücü bilincinizi kaybetmenize neden olacak' dedi.

“O halde beni uyandırın!” Aceleyle doğaçlama yaptığım yeni görevim için sayacın yeni bırakma bölgesine üç saniyede ulaşmasını izlerken ben de bağırdım .

"Bomba kapıları açıldı"

"Aurora'nın füze şeklindeki şişirilebilir cisimleri su yüzeyine fırlattığını görecektim zamanım olmadı ve ben de bir saniye sonra fırlatıldım."

"G-kuvvetleri kararımdan hemen pişman olmama neden oldu. Bu tür bir güç, tıpkı o gün sinemada yaşanan deprem gibi, bana büyük resimde gerçekte ne kadar küçük ve zayıf olduğumuzu hatırlattı.

Bir insan evrenin güçleri tarafından ne kadar kolay parçalanabilir."

Paine, en azından Old-timer'a ciddi bir şekilde görüldüğü için yutkundu. zayıflığını düşünüyor, önemsizliğini düşünüyor.

Paine, "O andan itibaren V-SINN'in yolculuğunda yanındaydım" dedi. alçak bir ses tonuyla, "sadece sevgili hayatıma tutunuyorum. Ben hala. Hepimiz."

Diline yapışan puro kağıdının bir parçasını tükürdü.

"Dalgalar gördüm. Hafızamda, Weddel'in yanımda yanıp söndüğünü görmüş olabilirim - ya da belki de onun yanında yanıp sönen bendim - görüşümün köşesinde sadece bir bulanıklık."

"Sonra hiçbir şey görmedim."

""UYAN,' dedi V-SINN bana, sesine bir elektrik sarsıntısı da eşlik ediyordu ve bu beni hızla kendime getirdi. Şok çok acı vericiydi ve gereğinden fazla, hatta aşırı görünüyordu, sanırım öyleydi.

Ama laf atmaya vaktim yoktu."

""Doktordan ne kadar uzaktayım?' Ben sordum. Soruyu bitirdiğim anda, uyanışımın ağrısı biraz hafifledikçe, sol kolumda çok daha yoğun, yayılan bir ağrı hissettim."

""Kaptan Emilson beş metre altınızda ve saniyede yaklaşık bir metre hızla batıyor.""

""Ekso kostümümün kontrolünü elinize alın ve beni oraya götürün! Şimdi!""

""Albay Paine, sol kolunuz kırıldı. Öneririm-""

""Kapa çeneni!' Ses tellerimden kalan parçalarla, sanki bilgisayara bağlamak bir şeyi değiştirecekmiş gibi, var gücümle bağırdım; bir duvara ya da Tanrıya bağlamak gibiydi. Ses seviyesi ve ton alakasızdı; ya planlarının içindeydin ya da değildin. 'Ekso kostümümün kontrolünü eline al ve beni oraya götür! Şimdi!""

""Kıyafetim aniden canlandı ve tamamen kontrolümden çıktı. Kontrolü V-SINN'e bırakmayı sevmiyordum ama başka seçeneğim yoktu. Kolumu yüzecek kadar iyi hareket ettiremiyordum; bu tür bir acıyla bu imkânsızdı ve acıyı dindirecek nanitlerim de yoktu. Bu yüzden hayatımı V-SINN'in mecazi ellerine bırakmaya istekliydim çünkü ya öyle olacaktı ya da pes edip en iyi arkadaşımın ölmesine izin verecektim.

Thel, Daniella'ya, "Vay be," diye fısıldadı. "Bunu duydun mu? Onlar en iyi arkadaşlar mıydı?"

"Görünüşe göre," diye yanıtladı Daniella, kaşları derin bir şekilde çatılarak bunun not edildiğini doğruladı.

Her ne kadar Daniella, kocasının hayatta kalan 332 kişiyle olan görüşmelerini yoğun bir şekilde takip ediyor olsa da, Thel için gerilimin bir miktar daha arttığı açıktı.

"Beklenmedik mi?" Ona sordu.

Daniella "Beklenmedik" diye onaylamadan önce kısa bir süre alt dudağını ısırıldı.

Yaşlı adam karısından bile daha şaşkıncı ama şaşkınlığını olabildiğince derine iterek kendini fiziksel tepki vermemeye zorladı. Craig ona nasıl bu kadar yakın olabildiği diye sordu kendine. Albay Paine'e kısaca saygı duydum. Bu, karımı öldürdüğünü ve yüzüme yalan söylediğini öğrenmemden önceydi. Ondan önce bile onu çok az tanıyordum. Bu uzaktan nasıl mümkün olabilir?

Görünüşe göre Craig'e olan yakınlığını açıklamasının dinleyiciler arasında bir dalgalanma etkisi yarattığının farkında olmayan Paine, olayları yeniden anlatmaya devam etti. "Ekso-giysinin kolunun her vuruşu sanki biyolojik kolumu yeniden kırıyormuş gibi hissettim; bunu daha da eğlenceli hale getiriyor; vuruşların tavan vantilatörü hızında ve ılımlı bir ortamda yapıldığını hayal edin...Keşke etki yaratmak için bunu abartıyordu. V-SINN makine verimliliğiyle hareket ediyordu ve yaralanmamış uzuvlarım bile beni ileri doğru hareket ettirirken neredeyse yuvalarından fırlayacaktı."

"Ama bunun önemi yoktu; ıstırap geçiciydi. 'Onları kazanıyor muyuz?'"

"'Evet', diye onayladı V-SINN. 'Şu anda senden üç metre aşağıda. Kaptan Emilson'a yaklaştığınız hızla beş saniye içinde görsel temas kuracaksınız.'"

"'İyi' diye yanıtladım. 'Doktor, bundan kurtulduğumuzda seni fena halde patlatacağım.'"

"Defol buradan Albay! Bunu yapabilirim!" diye bağırdı, baskın görünme riskini göze alarak ısrarcı olmaya çalışarak ama ben onun peşindeydim. Başı dertteydi; Bunu sesinden duyabiliyordum ve o da her zaman yaptığı ve her zaman yapacağı şeyi yapıyordu: hayatta kalma şansının sıfır ile sıfır arasında bir yerde olduğu anlamına gelse bile beni kurtarmaya çalışıyordu. Beni korumak için yalan söylediğini bana söyleyen sesindeki gerginlik - ah, tanıdığım adamın asla yalan söylemediğini söylediğini biliyorum ama Craig'in onun yalan söylediğini gerçekten bildiğini sanmıyorum - kendini kandırmak inanılmaz derecede zor bir şey. güçlü bir şey. Kaybetmek üzereydi ama bunu kendine itiraf edemedi."

"Benim açımdan onun benim emrim altındayken öleceği fikrine dayanamadım. Bunun olmasına izin vermeyecektim. Vücudumun hâlâ nefesi ve atan bir kalbi varken olmaz."

"Albay, zaten yüzeyin 22 metre altındasınız,' diye uyardı V-SINN, insanlık dışı, mesafeli ses tonunda en ufak bir ihtiyat belirtisi olmamasına rağmen. 'Eğer mahsur kalan mürettebat serbest kalmazsa ve 100 metre derinliğe ulaşmadan yüzeye doğru yüzmezse, birçoğunun yüzeye canlı çıkma şansı istatistiksel olarak zayıf olacaktır.'"

"Ne kadar zayıf?"

"Ekipmansız serbest dalışta dünya rekoru 165 metredir," V-SINN bana haber verdi. "İki dalgıç rekor kırmaya çalışırken öldü."

"Anlaşıldı', hayatı tehdit eden durumumla ilgili son derece mantıklı değerlendirmeye yanıt verdim. V-SINN, exo-suit'imi, yakın zamanda çalkalanan okyanusun karanlık karanlığında Craig'in silüetini zar zor seçebildiğim yerden sadece bir metre uzağa koydu. Bu noktada, taşıyıcının iç kısmının kenarlarını ve açılarını tespit etmek için gözlerimizden çok elbiselerimizin derilerindeki LIDAR ve SONAR sensörlerine güveniyorduk. Sensörlerin tespit ettiği görüntüler HUD'larımızda gerçek zamanlı görüntülere dönüştürüldü; benimki Doktor'u benim için aydınlatıyor, adamın parlak yeşil 3 boyutlu animasyonunda vücudunun ana hatlarını çiziyor. Ayrıca benim için aydınlanan yüzlerce denizci vardı; hepsi turuncu ısı haritaları gibi görünüyordu ve her biri hâlâ yaşayan bir ruhun modelini simgeliyordu. Denizciler çılgınca -yani çılgınca- kurtulmaya çalışıyorlardı. İnsanlık üst üste yığılmış, karşı taraftaki basınç değişiminden dolayı bir insanın açması mümkün olmayan kapıları açmak için var gücüyle çekilmişti.

Bu odalar sular altında kalana ve her iki taraftaki baskı eşitlenene kadar, biz onları dışarı çıkarmadığımız sürece bu insanlar kapana kısılmış kalacaklardı ."

"Tanrım, Doktor, giysinin gücü yüzde 4'e düştü! Alfa lazeri tek başına taşıyabileceğini nasıl düşündün?"

"Yapmadım Albay," diye yanıtladı. 'Sadece bir şeyler bulacağımı düşündüm.'"

"Tıpkı mürettebatın diğer bölümleri gibi artık yatay olan bal peteği bölmelerinden birinin duvarında duran alfa lazere baktım. 'Bu sizin için nasıl gidiyor Kaptan?'"

"Bunun için üzgünüm,' diye özür diledi. Bunu kastettiğini görebiliyordum.

"V-SINN,' koruyucumuza seslendim, 'her iki giysimizin de kontrolünü ele geçirebilir misin ve mürettebat üyelerini serbest bırakmak için iskele baş güvertesini ayırabilmemiz için alfa lazeri yönlendirmemize yardım edebilir misin?"

"Evet' diye yanıtladı V-SINN. 'Hatta beklemek.'"

"Yaralı sol kolum, V-SINN'in izniyle, exo-suit'im kullanılarak acımasızca geri getirildi. Hoş bir sohbeti sürdürmeye çalışırken kolunu kaynar suya sokmanın canımı acıtiyordu ama şikayet edemezdin. Dış giysi gerçekten de Craig'in giysisiyle birlikte alfa lazeri taşıyordu, onunla birlikte iskele pruvasının tavanı haline gelen şeyin üzerinden geçiyor, kenar boyunca ilerliyor, katı hal lazer düğümü görünmez işini yapıyor, sağa doğru kesiyordu. Daha önce güverte olan, ancak artık taşıyıcının kısmen alabora olmuş çeyreğinde aşılmaz bir duvar haline gelen kalıntıların arasından geçti. Belki daha iyi bir benzetme ağır bir mezar taşı olabilir; belki daha da iyisi, tabut derin bir kuyuya atılmadan önce, kuyu kaynakla kapatılmadan önce yerine kaynakla tutturulmuş bir demir tabutun kapağı olabilir."

"Craig ve benim yapabileceğimiz tek şey, V-SINN'in metodik bir şekilde bize eşlik etmesini beklemektir; bu arada batmaya devam ettik. 65 metre derinliğe ulaştığımızı görünce kolumdaki acıyla mücadele ettim ve iplik gibi ses tellerimi tekrar aktif göreve çağırdım. 'Durum güncellemesi, V-SINN?' " 'Yüzde 55, Albay,' diye

yanıtladı V-SINN. 'Mürettebatın yaşam alanları artık hızla sular altında kalıyor, bu nedenle yakında bireysel odalarından çıkabilecekler. Ancak iskele baş kısmından tahliyeyi kolaylaştırmak için iskele baş güvertesi kesildiğinde burası dolmuş olacak."

"Derinliğimiz ne olacak?' Craig sordu. "105 metre," diye yanıtladı V-SINN."

"Tanrım,' diye fısıldadı Craig. 'Bu onlar için hayatta kalabilecek mi?'"

"Olumlu,' diye yanıtladı V-SINN, 'ama can kaybı ihtimali oldukça yüksek. Yüksek eğitimli serbest dalgıçlar bile bu derinliğe yapılan dalışlarda ölebilir. Yüzeye çıkmayı başaran denizciler ciddi şekilde hasta olacaklar, hızlı yükselişleri nedeniyle dekompresyon hastalığına yakalanacaklar.

Daha fazla acil tıbbi bakıma ihtiyaç duyulacaktır."

"Sahil Güvenlik kurtarma ekibine birkaç yüz denizcinin virajlardan dolayı acı çekeceğini bildirin,' diye emir verdim V-SINN'e."

"Bitti' diye cevap verdi."

"Dinle Doktor,' diye başladım, vücutlarımız dış giysilerimizle güverte boyunca tam olarak yürümeye devam ederken, 'bu insanlar canlarını kurtarmak için yüzmek zorunda kalacak, ama bizde solunum hücreleri var. Bu, başıboş kalanlara yardım etmek için geride durabileceğimiz anlamına geliyor."

"Ya da boğulmaya başlayan herhangi biri' dedi, şimdiden planımı anlatmaya başladı. 'Güvenlik ağı olabiliriz ve zayıf yüzücüleri yüzeye çıkarabiliriz.

Kabul."

Paine hikayeyi yarıda bırakıp Old-timer'la doğrudan göz teması kurdu. önce şunu vurguladı: "Triyajın tam tersi."

Eski Zamanlı, günlüğünde hafifçe kayarken başını salladı; Paine'in neden Eski Zamanlı'nın 332'deki doppelgänger'ının eylemlerinden utanması gerektiğini ima ettiğinden emin değildi, oysa mantıksal olarak böyle bir nedeni olmadığını biliyordu. "Evet."

"Peki ya sen doktor?" Pained, rahatı için sorgulayıcı olmaya biraz fazla yakın bir ses tonuyla başladı. "Doppelgänger'ınızın davrandığı gibi davranır mıydınız? Mürettebatını kurtarmak için bir düşman gemisiyle birlikte batar mıydınız?"

Yaşlı adam nasıl cevap vereceğinden emin değildi. İçgüdüleri, kapana kısılmış denizcileri gerçekten kurtarmaya çalışacağı yönündeydi ama başka bir adamın cesaretini övmek ona doğru gelmiyordu. "Yapmayacağım..."

Samantha, "Elbette yapardı," diyerek mutlak bir kesinlikle konuştu. "Konu bu olunca ikisi de aynı adam . Deneyimler bir yana, evrenimizde tanıdığımız ve sevdiğimiz Craig ile şu anda burada bizimle olan aynı temel beyin modelini paylaşıyor. Genetik olarak aynılar."

Paine, Samantha'ya "Ama deneyimler bizi yeniden şekillendiriyor" diye karşı çıktı. "Kim olduğumuzu düşünüyoruz. Descartes'a yepyeni bir yön veriyor , değil mi? Düşünüyorsun, öyleyse sensin... kim olursan ol." Dikkatini yeniden Eski Zamanlayıcı'ya çevirdi ve ani sorgulama hâlâ medyanın gündemindeydi. "Tanıdığım adam her ne sebeple olursa olsun kendini feda etmek için sabırsızlanıyordu. Ama bana senin artık yaşlı bir adam olduğunu söylediler Doktor ve bana öyle geliyor ki sen aynı takıntıya, aynı ölüm arzusuna sahip değilsin . Bilmek istediğim şu ki, eğer sen de aynı şekilde başladıysan o zaman ölüm arzusu nereye gitti? Tecrübeyle yumuşadı mı, yoksa hep birlikte mi gitti? Sonunda öğrendin mi?"

İhtiyar iki kez gözlerini kırıştırdı, avucunu yüzünü ovuşturdu ve sonra omuz silkti. "Senin tanıdığın adama karşı nasıl bir durumda olduğumu bilmiyorum," diye itiraf etti Old-timer, bunu yaparken hafifçe kekeleyerek. "Dürüst olmak gerekirse şu anda bunu kendim halletmeye çalışıyorum."

"Hımm," Paine onaylayarak başını salladı; Old-timer'ın sözlerini beğenmiş gibi görünüyordu. cevap. "Kendini tanı."

James, "Kendine karşı dürüst ol," diye fısıldadı.

İhtiyar öne doğru eğildi ve kenetlenmiş ellerine bakarak kendi kendine şunu itiraf etti: Kendimi hiç bu kadar yabancılaşmış hissetmemiştim... kim olduğumu düşünürsem düşüneyim.

Samantha aniden, "Bana iyi bir adam gibi görünüyorsun," diye konuştu.

Sözleri İhtiyar'ın kucağına, başladığını fark etmediği bir yakalama oyununda kendisine atılan bir futbol topu gibi inmişti. Yukarıya baktı ve karanlığın içinden onun güven ve güvenle dolu, inançla dolu gözlerini gördü .

O ana kadar bunu fark etmemişti ama İhtiyar'ın onun inancına ihtiyacı vardı; bu ona karanlık bir boşluğa, karanlık boşluğa atılan bir cankurtaran halatıydı. Evreni yok eden olaylar (332'yi tamamen silen olaylar) onun tetiklediği olaylardı. Kendisine sürekli şunu sordu: Eğer çoklu evrendeki yok oluşlardan ben sorumluyum, eğer V-SINN'den ben sorumluyum, nasıl iyi bir insan olabilirim?

Kendi varoluşsal karanlığının uçsuz bucaksız gecesinde kendini kaybetmişti.

Yine de Samantha onu yine de görebiliyormuş gibi görünüyordu...

Ona hafif, hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi; en azından ona olan inancını kaybetmemiş olmasına minnettardı.

O da gülümsedi.

İhtiyar tekrar onun kenetlenmiş ellerine bakmadan önce Daniella, Samantha'nın gülümsemesindeki milyonlarca kelimeyi okudu; bunların hiçbirinden hoşlanmamıştı.

"Craig Emilson'ın elinde birkaç on yıllık bilgelik ve kişisel düşünme var mı?" Paine, kendi önermesine yanıt vermek için hafifçe Sam'e doğru eğilmeden önce retorik bir şekilde düşündü: "Görünüşe göre onu yarı pervasız bir ahmak haline getirmek için yeterli bir zaman olabilir."

Samantha'nın eli ağzını kapattı ve o bunu durduramadan utangaç bir kahkaha dudaklarından bulandı. "Özür dilerim," dedi İhtiyar'a, yüzünü çevirip istemsiz kıkırdamalarını bastırmaya çalışırken.

Yaşlı adam teslim olurcasına ellerini kaldırmadan önce sırtıttı. "Sorun değil. Alay edilebilirim. Alabilirim."

"Hayır, sen değilsin," diye özür diledi Samantha, kıkırdamalar ara ara iradesini bastırıp dudaklarından kaçmaya devam ederken elini kaldırıp onu durdurdu. "Öyleydi...Craig büyük, güzel bir insandı... ama bazen bir avuç insandı."

Paine, Eski Zamanlı'ya yandan bir gülümsemeyle bakarken , "diğer adıyla: bir salak," diye başını salladı.

"Kimi çok özlüyoruz," diye ekledi Samantha, kıkırdamalarının katarsis'i yeni bir yas dalgasına dönüşürken boğazı aniden düğümlendi.

Paine kolunu onun omuzlarına doladı ve onu nazıkçe salladı, bu eşsiz ortaklıkta teselli etme sırası kendisine geldi. "Biz de öyle yapıyoruz," diye kabul etti, onun üzüntüsünü paylaşarak. "Bunu kesinlikle yapıyoruz."

Yaşlı adam, ikililerin en alışılmadıkının birbirlerine gösterdiği şefkati daha fazla dayanamayana kadar izledi ve tekrar ellerine baktı ve bunu yaparken boğazını temizledi.

Samantha ve Paine, Old-timer'ın bariz rahatsızlığını gördüklerinde birbirlerine şaşkın bakışlar attılar. Her ikisi de tek kelime etmeden bunun Eski Zaman'ın benzeri için açıkça ifade ettikleri yas nedeniyle olduğunu varsaydılar. İnsanlık tarihinde daha önce hiç insan ruhu, hiç tanışmadığımız ama yine de başkasının yapabileceğinden daha yoğun bir şekilde tanıdığımız hayalet ikizini kaybetme gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamıştı. Samantha kendisinin ve albayın masum bir şekilde duyarsız olduklarına inanıyordu ve geceleri uyuklayan bir çocuğunu yatağa yatıran iki ebeveyn gibi, iletişimleri yalnızca bakışlardan ve jestlerden ibaretti. Paine'e bakıp başını sallarken dudakları hafif, anlayışlı bir gülümsemeyle albayı olayları yeniden anlatmaya teşvik etti.

Paine, Samantha'nın omzunu sıktı, anlayışla başını salladı ve sanki hiçbir anı kaçırmamış gibi hemen hikayeye geri döndü. "'Yüzde 90'ı tamamlandı,' diye V-SINN bizi bilgilendirdi," diye duyurdu Paine, 332'nin hikayesi devam ederken Eski Zamanlı'nın çenesini tekrar dikkatine çekerek.

"Diseksiyon tamamlandığında, her ikiniz de güverteyi hızlı bir şekilde ayırmak ve mürettebatın yüzerek geçebilmesi için yeterli açıklığı sağlamak için güverteyi itmeniz gerekecek. Kaptan Emilson, bu durum pillerinizi tüketecek ve yüzeye yüzmek için yeterli gücünüz kalmayacak."

"O zaman tek başıma zorlayacağım, V-SINN,' dedim ona."

"Olumsuz', bu lanet şey beni geçersiz kılmak için benimle çelişiyordu -bunu yapabilmesi gerekiyordu- . 'Eğer tek başınıza zorlarsanız, kaybedilen fazladan zaman, yüzeye çıkmak için yeterli zamanları olmayacağından mürettebatın kaçışının anlamsız olmasını sağlayacaktır."

"Boom. Aynen böyle, V-SINN kontrolü ele almıştı."

“Şimdi yerinden çıkarma manevrasını başlatıyorum' diye duyurdu, emrimi beklemeden. Craig'le beni güvertenin karşıt taraflarına, birbirlerinden yaklaşık on metre arayla yerleştirmek için dış giysilerimizin kontrolünü kullandığından bizim hiçbir söz hakkımız yoktu; exo kıyafetlerimiz güverteyi iskele pruvasının kalıntılarından kurtarmak için kullanışlı araçlardı - ki bu asil bir arayıştı, hiç şüphe yok - benim sorunum, exo'nun kırık kolumu her çekişinde yardım edemememdi. - davanın buna karşılık gelen kısmı, Craig'in ve benim biyolojik bedenlerimin, V-SINN'in en son stratejik sonucundaki önemsiz dışsallıklar olduğu yönündeydi. Başka bir deyişle, sadece yolculuk için oradaydık.

Kırık kolumun dış giysi tarafından çekilmesinin ve çekilmesinin acısıyla, 'Bundan hoşlanmadım Doktor,' diye homurdandım. 'Eğer elbiseyle yüzeye çıkamıyorsan, onu terk etmek zorunda kalacaksın, bu da benimle birlikte yüzeye otostop çekmek zorunda kalacağın anlamına geliyor.'"

“Benim için endişelenme albay, nefes almama gerek yok, hatırladın mı? Exo-kıyafetim olmasa bile oraya geri dönmeye zaman ayırabilirim.”

“Ama bu denizciler bunu yapamaz, Doktor. Bu deste serbest kalsa bile, onlar göremeyeceğiz, yardımımıza ihtiyaçları olacak, ikimiz de . "

“Güverte nihayet tamamen kopmadan önce kaymaya başladı; Güçlü akıntı yapıyı yakaladı, kasım yağmuruna yakalanmış bir sonbahar yaprağı gibi aniden onu çekip aldı; hızla karanlığa doğru uzaklaştı ve hızla tamamen ortadan kayboldu.

"HUD'larımız aniden yüzen küçük kırmızı ısı izlerinin oluşturduğu tsunamilerle aydınlandı ve şükürler olsun ki çoğu doğru yönde: yukarı. Liu Huaqing'in iskele pruva çeyreğini, dev, ıslak bir mezara dönüşmeden önce geride bıraktılar ve yüzeyin zayıf ışığına doğru ilerlemeye başladılar."

"Craig ve ben onları yüzerek yukarıya doğru yüzerken, kırmızı, parlak bir balık sürüsü gibi yanımızdan geçerken izledik; yüzlercesi bir sonraki hava nefesine ulaşmak için çılgınca yarışıyordu. Mide bulandırıcı bir manzaraydı; tek başımıza kurtaramayacağımız kadar çok sayıda vardı."

“Albay,' V-SINN kulağıma doğru başladı ve beni bilgilendirdi, 'vücudunuzun dokularındaki sıkıştırılmış nitrojeni dışarı atmanıza yardımcı olacak nanitler olmadan, hızla yükselirseniz son derece hasta olursunuz.'"

“Bunu kaptana söyle' diye cevap verdim. 'Beni buraya çeken oydu.'"

“Adil olmak gerekirse, bir akıllı-nanit'e sahip olmayı reddeden kişi ben değilim. infüzyon,' diye yanıtladı Craig. 'Solunum hücreleri yeterli olmayacak.'"

"Dostum, bu beni gerçekten yaktı. Kafasını koparmak istedim. 'Yüzbaşı Emilson, emir komuta zincirini tamamen göz ardı ettiniz' diye hatırlattım ona. Bağırmadım; bu yaklaşıyordu ama zamanı değildi.

'Hayatlar tehlikede, zaman bir faktör ve akıllı ağızlı sözler emir komuta zincirinde yalnızca tek bir yöne gider: aşağı. Anlaşıldı?'"

"Kafası karışmış görünüyordu; sanırım arkadaşlığımızın, sonuç almak için elinden geleni yaptığı sürece emirlere itaatsizlik edebileceği anlamına geldiğini düşünüyordu. Böyle düşünmesi benim hatamdı; en başta ona daha sert davranmalıyım."

"'Evet efendim. Özür dilerim efendim' diye yanıtladı."

"'Ne kadar üzüleceğinizi görmeden önce buradan canlı çıkalım.

Doktor,' diye yanıtladım ve şaşırtıcı bir şekilde son mürettebat üyesi de yanımdan yüzerek geçti."

"'V-SINN, mürettebattan herhangi biri hâlâ Liu Huaqing'in iskele prova çeyreğinde mahsur kaldı mı? Kimseyi özlüyor muyuz?' Ben sordum."

"'Tüm mürettebatın durumu net,' diye yanıtladı V-SINN."

"'Lanetleneyeğim,' dedim ve orada rahat bir nefes aldığımı size söylemekte bir sakınca görmüyorum. Henüz ormandan çıkmanın yakınından bile geçmemiştik ama tüm denizcilerin bizim yardımımız olmadan o yapıdan çıkmaları küçük bir mucizeydi. 'Tamam Doktor, öyle görünüyor ki bu işi başarma şansımız hâlâ var ama gücünüz yüzde 1'in altına düştü. Artık takım elbiseni çıkarsan iyi olur.'"

"'V-SINN, Craig'in dış elbisesinin mandalını açtı ve elbise serbest kaldı; metal çerçeve Craig'in üniformasının geri kalanından ayrılarak neredeyse anında karanlıkta kayboldu. Craig kolunu exo-suitimin omuz eklemine altına sıkıştırırken, "Bu son derece pahalı donanımın kaybını da faturanıza ekleyeceğiz, Kaptan," dedim. 'İyi tuttun mu doktor?'"

"'Sanırım öyle' dedi bana."

"'Hiç boğaya bindin mi?'"

"'Hayır' dedi."

"'O halde doğuştan yetenekli olduğunu umsan iyi olur,' diye onu uyardım. 'V-SINN, bizi oraya çıkar ama Liu Huaqing'in mürettebatını önümüzde tut. Hiçbirinin görüş alanımızın dışına çıkmasına izin vermeyin.'"

"'Olumlu.'"

"'Ekso kıyafetim yukarı doğru yüzmeye başladı, kolları göğüs vuruşu yapıyordu, eminim ki bu matematiksel açıdan en mükemmel formdu. Aynı zamanda hayal edebileceğim en acı verici hareketle ilgiliydi.

kırık bir kolla yapmak zorunda kaldı. Her darbe beynime bıçak gibi saplanan acı bıçakları gönderiyor, her biri akıl sağlığıma adının baş harflerini kazıyarak beni daha da çileden çıkarıyor."

"'Bakalım,' diye homurdandım iki dayanılmaz fiziksel travma arasında, 'dört yüz elli bin dolarlık bir ekzo-giysi artı iki milyar dolarlık bir katı hal lazerini kaybettin. Bu, Üçüncü Dünya Savaşı'nın açılış saatlerinde itaat edilmeyen bir doğrudan emir için etkileyici bir maliyet. Ödemeyi nasıl istersin doktor? Peşin? Kredi? Eşinizin maaşı ne kadar? Yoksa bunu sizin için ertelemeye mi koyalım?'"

"'Kaybetmediğimiz her hayat için bunu memnuniyetle öderim, Albay.'"

"'Bunu gerçekten anlamıyorsun, değil mi?' V-SINN bizi yüzeye doğru yüzmeye devam ederken bağıştı; beynime saplanan her bıçak, öz kontrolümün kısa sürede çalışmasını sağlıyordu. 'Karşılık veremezsiniz, Kaptan. Ben konuşuyorum, sen dinliyorsun, dinliyorsun .'"

"'Kahretsin,' diye aniden küfretti, 'Sanırım ilk başıboş yolcumuz geldi,' diye beni uyardı, uzanıp dikkatimi karanlık karanlığın içindeki bir figüre yönlendirirken benden çok daha iyi odaklandığını gösterdi. Yalnız ısı izi diğerlerinin gerisinde kalmıştı, uzuvlar artık zar zor hareket ediyordu."

"'Boğuluyor. Lanet olsun, V-SINN, bizi o denizciye götür,' diye emrettim.

"'Şans eseri, V-SINN bu emre itaat etti, dış giysiyi hemen suyun içinde döndürdü ve manevrayı, yalnızca antik okyanuslarla birlikte on milyonlarca yıl boyunca evrimleşmiş bir suda yaşayan canlının yapabileceği türden bir verimlilikle gerçekleştirdi. uygulanmış."

"'Craig'in nasıl dayanmayı başardığını size anlatamam; sadece bir şekilde bunu başardığını biliyorum. Odak noktam tamamen yakıcı ağrı üzerindeydi, artık sadece kırık kolumdan değil, aynı zamanda midemi o kadar kötü bir şekilde burtan kalamar/ahtapot benzeri manevra sayesinde karnımdan da geliyordu; biraz sonra öğreneceğim gibi, kasık fıtığına neden oldu ."

"'V-SINN bana ne yaptığını bilseydi umursamazdı."

"'V-SINN için önemli olan tek şey acil hedefine ulaşmasıydı ve bunu da başardı; Craig ve ben boğulmakta olan denizciye birkaç metre yaklaşmayı başardık."

"'Hayati belirtiler nelerdir?' Craig kendini düzeltirken acı dolu bir inlemeyle sordu. Kendini dış elbisemin omzunun üzerinden çekti ve gevşek vücuda doğru özgürce yüzdü. Karanlıkta asılı duran gözlerimizle onları görebilmek için denizcinin solan ısı izine ihtiyacımız olmayacak kadar yakındık."

V-SINN bize 'Bilincini kaybetmiş' dedi. 'Boğulmanın üçüncü aşaması. Birkaç dakika içinde hipoksik kasılmalar başlayacak. Kısa bir süre CPR'yi başlatmak için onu yüzeye zamanında taşıyabilmeli, ardından hemen ardından şişirilebilen tıbbi kitlerdeki defibrilatörleri uygulayabilmeliyiz. Tam canlandırma mümkün olmalı.'"

"Bana oran verebilir misin?' Craig denizciyi yakalayıp exo-suitime çekerken sordu. Elbisemin omuz eklemine tekrar yakaladığı anda V-SINN bizi yüzeye doğru yüzmeye devam etti."

"Şu anki yükseliş hızımızla şişirilebilir platforma ulaşırsak yüzde altmış beş."

"Denizci sarsılmaya başladı."

"O zamana kadar yüzeyin yalnızca on metre altındaydık ve HUD'umda çok sayıda ısı işareti görebiliyordum; bunların hepsi yüzeye çıkıyor ve hayat kurtaran nefesler alıyor. Keşke onlar adına mutlu olabilseydim."

"Yine de yapamadım. Görüyorsun, kolumdaki ağrı ... ısrarlıydı." Paine travmatik anıyı hatırlayıp başını sallamadan önce başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

"Ama virajların acısı daha da kötüydü ve tam o anda başladı."

"Doktor, başım belada,' demeyi başardım, karşı konulamaz, dayanılmaz bir nefes alma ihtiyacı aniden ... beni bunaltmadan hemen önce bu sözleri ağzımdan çıkarabildim."

"Nedir?' o bana sordu."

"Nefes almam lazım, Doktor. Artık buna dayanamıyorum."

V-SINN hemen teşhisini koydu: 'Bu dekompresyon hastalığıdır.

'Bu sizin klostrofobik olmanıza neden oluyor Albay.' Craig

aniden bana 'Sakin kalmanı istiyorum' diye emretti. "En azından solunum hücrelerini alacak kadar akıllıydınız, Albay!" Bu, nefes almana gerek olmadığı anlamına geliyor Conrad! Anlıyor musunuz?"

"Conrad," diye alay etti Paine daha önce, hafifçe kıkırdayarak. "Görevdeyken bana adımla hitap etmemesi gerektiğini biliyordu; bunu bilerek yaptı. Bu onun bana ulaşma yolu; beni klostrofobimden uzaklaştıracak kadar kızdırıyordu. İşe yaradı."

"Olay şu ki, kızmadım, belki bir anlığına. Ama o saniye geçip öfke ve klostrofobi kaybolduğunda, geriye kalan tek şey çaresiz olduğumun farkına varmamdı."

Craig bunu benim gözlerimde gördü. 'Benimle misiniz Albay? Sana yardım etmem için bana yardım eder misin?"

"Başımı salladım. Yardıma ihtiyacım vardı. 'Bu senin şovun, Doktor.'"

"Teşekkür ederim Albay' dedi, sormadan önce, 'V-SINN, yapabilir misin? albayın dış giysisini benim dış giysimin ayarlarına göre yeniden yapılandırabilir miyim?"

"Olumlu' dedi V-SINN."

"Tamam, yap şunu. Yüzeye ulaştığımızda albayın mandalını açın ve kontrolü bana devret. Anlaşıldı?"

"Anladım,' diye cevap verdi."

"Takım elbisemi mi çıkarıyorsun? Dört yüz elli bin dolar Kaptan. Dikkat olmak."

"Dalgaların yüzeyini aştık."

"V-SINN mandalı açarken ve Craig beni elbiseden kurtarıırken bana 'Bir çizik dahi olmayacak' diye söz verdi."

"Karnızın maaşının haczedilmesiyle bizzat ilgileneceğim,' diye onu uyardım."

"Tamam' dedi, ben boğulan denizcinin hemen yanında, dalgaların dalgalı yüzeyinde onun yanında gevşekçe süzülürken, 'O zaman gerçekten bir çizik bile almaz."

"Kıyafetin içine girerken onu izledim."

"Yeniden yapılandırıldı Kaptan,' diye onayladı V-SINN."

"Tamam,' diye yanıtladı Craig, ulaştığımız kargaşayı incelerken. Ölü bir balık gibi yüzüstü yüzüyordum ve onun ne görebildiğini göremedim ama bunun küçük bir kaos dilimi olduğunu hayal ediyorum.

"Mürettebat mahallinde mahsur kalan herkes dışarı çıkmayı başardı,' diye bana bilgi verdi. 'Fakat denizcimizin en kısa sürede kalp masajına ve defibrilatöre ihtiyacı var. Onu en yakın şişme bota götüreceğim; üçünüzde yaklaşık beş metre uzakta görünüyor. Görüyor musun Conrad?"

"Bir denizyıldızı gibi süzülüyor, görmek için başımı hafifçe çevirdim ama dalgalar hâlâ çılginca dalgalanıyordu; Ancak bir dalga hepimizi kaldırıp sırtına bindirinceye kadar şişirilebilir şeyle görsel temas kurabildim. "Görüyorum Doktor," dedim ona. 'Gitmek. Birini kurtar, yoksa seni kendim öldürürüm."

"Geri döneceğim,' diye bana söz verdi. 'V-SINN suyun üstünde kalmanızı sağlayacak. Sadece sakın ol, tamam mı? Ne olursa olsun sakın olun."

"Git', tükürmeyi becerebildiğim tek şeydi. Hayatımda hiç bu kadar hasta hissetmemiştim. Klostrofobi kapımı çaldığında ve boğulma ihtimalimin yüksek olduğunu anlatan bir broşür satmak için içeri girmemi istediğinde acı çekiyordum ve paniğe varacak kadar korkmuştum. Aslında iyi olacaktım. Ama sanırım bunlar optimalin altındaki insan makinesinin zayıflıklarıdır ."

"Craig boğulan denizciyi arkasında çekerek yüzerek uzaklaştı."

"Sakin kalmaya çalıştım. 'V-SINN. Beni güncelle. Bana neler olduğunu anlat.'"

"Evet Albay. Kaptan Emilson şişme bottan bir metre uzakta ve Çinli mürettebat şimdiden yaralı denizciye yardım ediyor."

"İyi. Güzel,' diye yanıtladım.

"Artık üç mürettebat Kaptan Emilson'u da gemiye aldı."

"Onlar ona hayatlarını borçlular' diye kendi kendime doğruladım, Evrenin doğru olanı yapması gerekiyor. 'Umarım onun öyle olduğunu anlarlar...'

"Mürettebat üyeleri şu anda Kaptan Emilson'a saldırıyor," diyen V-SINN, patentli tarafsız ses tonuyla saldırıyı benimle ilişkilendirerek ümitsiz umutlarımı böldü."

"Kahretsin!' Lanet ettim, paniğim aniden keskinleşti, daha fazla odaklandım, görünüşe göre dehşet, mantıksızlığımın geçici olarak dağılmasına neden oluyor.

"Kaptan Emilson şu anda Liu Huaqing'in bir düzine mürettebat üyesinden oluşan bir grup tarafından dövülüyor . Darbeler ölümcül olmaya tehlikeli derecede yaklaşıyor. Eğer hayatı ciddi tehlikede demektir..."

"Weddel! Syding! Betts!' diye bağırdım. 'Doktora git! Dokümanı kurtarın!'"

"Albay,' dedi V-SINN bana, 'Diğer süper insanlardan hiçbiri kaptana zamanında ulaşacak kadar yakın mesafede değil. Korkarım Yüzbaşı Emilson'un çatışma sırasında öldürülmesine birkaç saniye kaldı."

“Yüzbaşı Emilson'un dış giysisinin kontrolünü ele geçireceğim ve tehdidi ortadan kaldıracam,' diye açıkladı V-SINN niyetini.”

“HAYIR!' Bağırdım - belki de çılgılık attım - bilmiyorum, henüz aklım yerinde değildi ama bu fikirden hoşlanmadığımı bilecek kadar biliyordum. 'V-SINN, yeterince yaklaştım ! Benim üçümde, değil mi?’”

“Korkarım hayır Albay,' dedi V-SINN bana o çıldırtıcı derecede ilgisiz ses tonuyla. 'O zamandan beri saat yönünde döndün. Söz konusu şişirilebilir kısım sağ botunuzun işaret ettiği yöndedir.”

“Kafam karışmıştı; V-SINN'in bana ne söylediğini bile anlamadım. Kendime soruyordum: Nasıl bu kadar tersine döndüm? Sırt üstü yüzmeyi bıraktım ve yönümü bu şekilde düzeltebileceğimi umarak göğüs vuruşuna başlamak için önüme çıkmaya çalıştım. Bunun yerine başımı suyun altına soktum, tekrar yüzeye çıktım ve tekrar döndüğümü fark ettim.”

“Neden... Craig neden karşılık vermiyor?' V-SINN'e sordum.”

“İlk darbe neredeyse onu bayıltıyordu,' diye yanıtladı bana, zerre kadar merhamet göstermeden. Bir ons bile değil. 'Sonraki darbeler onu dış giysiyi çalıştıramaz hale getirdi. Eğer...”

“HAYIR!' Tekrar bağırdım!

“Neden?' V-SINN bana sordu.”

“Soru, ilk etapta sorulduğu gerçeği kadar şaşırtıcıydı. V-SINN'in daha önce yaptığı gibi bırakın emirleri geçersiz kılmayı, sorgulamaması bile gerekiyordu.”

“Kimseyi öldürmeni istemiyorum,' dedim elimden geldiğince açık ve ciddi bir şekilde. Acıdan bu kadar aklımı kaçırmamış olsaydım ona kendi işine bakmasını söyleyebilirdim ama bunun yerine ona iyisiyle kötüsüyle gerçeği söyledim.”

“Neden?' bana sordu.”

“Şaşırdım; her an yüz üstü bayılıp boğulabileceğimi hissettim. Düşünüyordum da, O şey bana neden insanları öldüremediğini sordu mu? BT

mümkün görünmüyordu; sanki uyanmam gereken bir kabus gibiydi."

"Çünkü daha önce hiçbir yapay zeka bir insanı öldürmedi,' anlattı. 'Bu yapay zekanın asla geçemeyeceği bir çizgi.'"

"Peki ya arıza güvenliğine ne dersiniz?' bana kanıtlanabilir bir gerçekle meydan okudu. 'Gerekirse bunu uygulamam onaylandı. Ayrıca Liu Huaqing'in adası ne olacak? İçeride yaralıları vardı."

"İnatçı şeyler, gerçekler... doğruydı. Craig senden bunu yapmanı istedi. Weddel ve o uçağı geri çevirdi. Ama eğer o denizcileri Kaptan Emilson'u kurtarmak için vurursanız, tek başınıza hareket etmiş olursunuz. Farklı olurdu. Eğer bir gün öldürürsen... beni dinle V-SINN... eğer bir insanı öldürürsen, geri dönüşün olmaz."

"Neden?' tekrar sordu. Ancak bu sefer takip vardı. 'Nereye dönüş yok?'"

"Sana asla güvenmeyecekler,' dedim."

"Kim bana asla güvenmez ki?'"

"Yaratıcılarınız' diye açıkladım. 'Bir insanı öldürdüğünüzde sizden korkacaklar, sizi yok edecekler. O çizgiyi geçemezsin. Beni anlıyor musun?'"

"V-SINN hemen yanıt vermedi; duraklama yalnızca bir veya iki saniye sürdü, ancak hızlı ateşleme mantığının gerektirdiği olağan staccato konuşma düzeni göz önüne alındığında, herhangi bir duraklama bile ürkütücü ve sinir bozucuydu.

"Harekete geçmek için artık çok geç,' diye yanıtladı V-SINN, yine en ufak bir şefkat göstermeden. Bir gram bile değil."

"Harekete geçmek için çok geç. Çok geç."

"Şoktaydım. Kafamı oyuna verip şişirilebilir nesneyi bulmak için HUD'umu kullanmak yerine, V-SINN ile çok fazla ilgilenmişim; neredeyse tüm yetişkin hayatım boyunca içinde bulunduğum aynı saçmalığa kendimi kaptırmışım: lanet şeyi güvende tutmak . En iyi arkadaşımı dövülerek öldürülmekten kurtarmalıydım ama onun yerine o lanet şeytanın dikkatimi dağıtmasına izin verdim."

"Zaten ona harekete geçmesini, Craig'in dış giysisinin kontrolünü ele geçirmesini ve arkadaşımın yeni öldürülmüş bedenini parçalayan sırtlanları ortadan kaldırmak için öldürücü olmayan yöntemler kullanmasını emretmek üzereydim. Ancak daha sonra V-SINN konuyu detaylandırdı."

"Beklenmedik bir şekilde, bunlar Liu Huaqing'in mürettebatının ek üyeleridir Yüzbaşı Emilson'u kurtarmak için devreye girenler."

""Ne?' Kekelemiş olmalıyım çünkü kendi kulaklarıma inanamadım."

""Birçok mürettebat üyesi orijinal saldırgan grubuna karşı savaştı. Yüzbaşı Emilson hırpalanmış olmasına rağmen hayatta. Nanitlerin önümüzdeki yarım saat içinde tamamen onaramayacağı kadar ciddi bir yaralanma yok. Kaptan Emilson uyanık ve halihazırda boğulan mürettebat üyesine CPR uyguluyor."

""Şişme havuza hayatta kalan birini de yanında getirdiğini fark etmiş olmalılar; Craig'in şişirilebilir oyuncaklarda defibrilatörlerin nerede saklandığını bildiğini ve adamlarını hayata döndürebileceğini düşünmüş olmalılar."

""Bu doğru,' diye onayladı V-SINN. 'Tüm konuşma Kaptan Emilson'un vücut kamerası tarafından kaydedildi."

""Bunu HUD'ımdan izlemem gerekirdi ama kafam çok karıştı; HUD'umu tekrar açamayacak kadar midem bulanıyordu ve kafam karışmıştı. 'Yüzbaşıya tekrar saldıracaklarına dair bir belirti var mı?'"

""Bu pek olası değil. Liu Huaqing'in mürettebatından birkaçı şu anda mürettebat arkadaşlarının hayata döndürülme çabalarına yardım ediyor. Yüzbaşı Emilson'un HUD'unda gerçek zamanlı çevirilere erişimi var, böylece iletişim kurabilecek ve niyetini açıklayabilecek. Durum istikrarlı görünüyor."

""Kendimi rahat bıraktım, tekrar yukarıya, sırt üstü süzıldüm ve başımı Pasifik Okyanusu olarak bilinen su yastığına yasladım; sonsuz kollarıyla beni salladı ve bir kez daha kendimi çok küçük hissettim.

""Boğulan denizci, Kaptan Emilson ve Liu Huaqing'in mürettebatı Albay Paine tarafından başarıyla hayata döndürüldü , ' diye V-SINN beni bilgilendirdi. 'Dikkate değer bir şekilde tüm denizciler başarılı bir şekilde yüzeye çıkmayı başardılar. Tebrikler Albay."

""Gözlerimi açtım ve geriye kalan tek bulut katmanının ne kadar inceltildiğini gördüm. Sadece birkaç dakika önce gökyüzünü geceye rakip olacak kadar karartan birkaç kat bulut örtüsü, hep birlikte kırılma tehlikesi yaratan en ince beyaz bir tutam haline gelmişti ve sonra öyle de oldu. Birdenbire çok sayıda güneş ışığı huzmesi, yardımsever bir Tanrı'nın parmakları gibi okyanusun yüzeyine ulaşmaya başladı ve suyun sıcaklığını test etti; sanki en son çılgınlığımızı affedip suya atlayıp atmayacağımıza karar veriyormuş gibi. kaderimizi bizimle paylaşan,

bizi gelecekte çok daha kötü durumlardan koruyor. Yağmur bile neredeyse dinmişti; yalnızca yumuşak, hoş bir serpinti kalmıştı ve vizörümde küçük damlacıklar bırakıyordu."

"V-SINN, kendim için nefes almak istiyorum" dedim iblise. O okyanus havasını derin bir nefes almayı her şeyden çok istiyordum; bunun dışında karımı bir dahaki sefere gördüğümde kollarımda sımsıkı tutmak istiyordum.

'Solunum hücrelerini devre dışı bırakın.'

"Devre dışı bırakma önerilmez" diye yanıtladı V-SINN. 'Ani bir devre dışı kalma, acil tıbbi gözetim olmadığı sürece boğulmanıza neden olabilir...'

"Kahretsin. Bırak nefes alayım."

"Tamamlamak."

"Ve o lanet makine - o lanet makine - haklıydı."

"Vizörümü kaldırdım, serin okyanus spreyini cildimde hissettim, aptal gibi gülümsedim ve sonra ilk nefesimi almaya çalışırken ciğerlerimin devreye girip ağırlıklarını çekmeye başlamadığını fark ettim. Hiç de bile. Boğuluyordum."

"Boğazıma uzandım. Konuşamıyordum. Kasılmalar başladığında boğulan denizciyi düşündüm; benim de farklı olmadığımı fark ettim. Tanrı'nın beni kurtarmak için orada olmadığını, Ölüm'ün kimseyi beklemediğini fark ettim."

"Tek düşünebildiğim şeydu: Ne kadar aptal bir ölüm. Debelendim, nefes alabilmek için umutsuzca çabaladım. Ciğerlerimi çalıştırmak için göğsüme vuruyordum ama hiçbir şey ciğerlerimin hayatım boyunca yaptıklarını yapmasını sağlayamazdı."

"Ve birdenbire ne kadar akıllı olduğumun, karımı ne kadar sevdiğimin, geleceğe dair planlarımın ne olduğunun önemi kalmadı. Önemli değildi. Nefes alamıyordum; bir insanın yapması gereken en temel şeyi yapamadım... ve bu da öleceğim anlamına geliyordu."

"Ama sonra kurtuluş geldi."

"Bana bir çizgi indirildi; bayılmadan önceki son saniyede gördüğüm bir çizgi. Her ne kadar o anı zar zor hatırlasam da, bir şekilde ona uzandım; umutsuz bir son hamleydi sanırım. Yine de işe yaradı; kırılmamış kolumla onu güvenli bir şekilde kavradım. Ve sonra, bunun o ipi çekme gücünden mi yoksa başka bir Yüksek Güçten mi kaynaklandığını bilmiyorum ama o ip beni dalgalardan çekerken, aniden sonsuzluk gibi gelen bir yerde ilk nefesimi alabildim. . Ne kadar tatlı olduğunu hayal bile edemezsin . "

"Çizgiyi indiren ve beni dalgalardan kurtaran kişi Betts'ti. Syding yakınlarda geziniyordu. Ve ben açgözlü bir şekilde oksijene aç bir halde havayı yutarken, hat sallandı ve beni Doktor'u görmeye çevirdi. Gerçekten de boğulan adamı hayata döndürmüştü. Düşman denizciler onun elini sıkıyor ve sırtını okşuyor, diğer birkaçı ise en son Lazarus'larının üzerine eğilerek onu kucaklıyor ve ölümden geri dönmesini selamlıyordu.

"'Lanetleneyeceğim,' diye fısıldadım kendi kendime, sahnenin gelişmesini izlerken. Craig ikimizi de öldürmekten kıl payı kurtulmuştu ama Aurora sonunda yavaşlayıp, iticileri uçağı Liu Huaqing'in hayatta kalan anılarının üzerinde gezdirmek üzere dönerken durma noktasına geldiğinde , itiraf etmeliyim ki, onun oğlu Liu Huaqing'in oğluydu. -a-gun'un bahsi meyvesini vermişti. Tabii, kendimi fena halde hissettim, kısa bir süreliğine aklını başından almıştı ama hiçbir denizci boğulmamıştı; bir tek kişi bile. İyi bir ticaret."

"'İnanılmaz derecede şanslıydınız, Albay,' Sanha'nın sesi, sanki benim iç monologum hakkında yorum yapıyormuşçasına aniden kaskımdan yükseldi. 'Bu son derece umursamazlıktı.' Aynı fikirde olmadığımı söyleyemem ama ona bunu itiraf etme tatminini yaşatacak olsaydım, bana yazık olurdu."

"'Diğer görevler' dedim, onun gözlemini görmezden gelerek 'hepsi başarılı mıydı?'"

"'Öyleydi Albay," Başkan Morgan'ın tanıdık sesi bunu doğruladı. Sevgili Rainbow Morgan; fırtına bittiğinde ortaya çıkacağına her zaman güvenebilirdim. 'Tıpkı bize söz verdiğiniz gibi olacaklar. Her Amerikalının size şükran borcu var Albay Paine. Dünyanın sana borcu var.'"

"'Şükran borcu mu? Anlamsız. Elbette, Çinli uçak gemilerini kontrol altına almaya yönelik küçük görevlerimiz başarılıydı, ancak daha büyük görev, en azından benim kafamda oldukça şüpheliydi. 'Bu benim işim Sayın Başkan.'"

"'Hepsi bir günlük işte, öyle değil mi Conrad?' şaka yaptı. Gizli konumlarında başkanın arkasında toplanmış olan Genelkurmay Başkanlarından hafif bir rahatlama kahkahası duydum."

"'Sadece başka bir tane daha yaşayacak kadar uzun süre hayatta kalacağımızdan emin olmaya çalışıyorum Yarın günlük iş var' diye cevap verdim.

"'Kendimi o kadar neşeli hissetmiyordum. Başkan bunu fark etmiş olmalı.'"

"'V-SINN bize aşınmanın biraz daha kötü olduğunu söylüyor. Canon'a vardığınızda sizin için hiperbarik odada birkaç saat geçirmenizi öneriyor. BEN

Bence onun bu tavsiyesini dikkate almalısın. Bunu kesinlikle hak ettin."

"'Savaş sürüyor' diye hatırlattım ona. 'İzniniz olursa sizinle en kısa zamanda buluşacağım.'"

"'Heh, şaşırdığımı söyleyemem Albay. O zaman yakında görüşürüz.'"

"'Kopyalayın efendim,' diye onayladım. Aramayı sonlandırdım.'"

"Sonra dikkatimi adamlarıma ve tepemizde hâlâ bekleyen Aurora'ya çevirdim. 'Süper insanlar! Buradaki görevimiz tamamlandı! Yükselme zamanı! Buradan defolup gidiyoruz!'"

"'Evet efendim! Anlaşıldı!' Betts bekleme salonuna uçtuğunu doğruladı Aurora'nın göbeği ve açık bomba bölmesi kapıları.

"Betts'in yükselip beni sarstığı o anı asla unutmayacağım... güneş ışığı ışınlarının bulutların arasından güzel ama yine de bir şekilde doğal olmayan, uzaylı görünümlü şekillerde kırılması. Hiç böyle bir gökyüzü görmemiştım; V-SINN kasırgasının dağılması olmadan bunun mümkün olabileceğini düşünmüyorum. Gökyüzü sanki gerçekten çılgın bir sanatçının tasarladığı gibi boyanmış gibi görünüyordu ve sanırım bir bakıma olan da tam olarak buydu."

"Aurora'ya doğru giderken Syding bize bu yabancı arka planda katıldı , Weddel Craig'i aldı ve emri verdikten bir dakika sonra Liu Huaqing'in mürettebatından güvenli bir şekilde ayrılmaya hazır bir şekilde gemiye bindik. Şişme botlarda kayıplar minimumda tutuldu."

"Sadece düşman gücüne karşı değil, aynı zamanda eylemlerimiz nedeniyle meydana gelmeyen muazzam can kaybı potansiyeline karşı da muazzam bir zafer gibi hissetmeliydi. Ancak yine de hissettiğim tek şey, yeni gerçekliğimizde her şeyin yolunda olmadığına dair karşı konulamaz bir duyguydu. Bu içimden atamadığım bir önseziydi -karnıma saplandı- sanki dikenli telleri cesaretle yutmuşum gibi bağırsaklarıma yapıştı. Danimarka'da sadece çürümüş bir şey olmadığı, hayır, Danimarka'nın özüne kadar çürümüş olduğu ve kendi içine çökmek üzere olduğu hissi. Hiç bu kadar korkunç bir korku hissetmemiştim."

"Aurora'nın bomba bölmesi kapıları kapanırken Craig yanıma gelip kolunu sırtıma koydu. Dizlerim o anda ve orada çözüldü. Ben cenin pozisyonunu almamak için yapamadığım tek şey olana kadar beni bükerek, adlarına sadık kalarak bir yumru, kıvrımlar halinde çöktüm. Ellerim ve dizlerimin üzerinde mücadele ettim - kahretsin - bunu yaptığım da standartlarım nasıl da düşmüştü.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde durmayı seçeneklerim arasında daha onurlu olanı olarak değerlendirdim."

"Doktor yerde bana katıldı ve beni tedavi etmeye çalıştı. Ben de ona karşılık verdim ve ekibe eyaletlere dönüş yolculuğu için uyku kemerlerine dönmelerini emrettim. "Ama sen öyle değilsin Doktor" dedim ona. 'Uyanık kalacaksın.'"

"O koşum takımını tekrar giyme dim' dedi bana, 'eğer Bana emir vermişsiniz Albay. Benim yardımına ihtiyacın var.'"

"Hi."

"Takımın geri kalanının yerlerini almasını bekledim. V-SINN onları anında uyuttu."

"V-SINN, bizi eve götür,' diye emir verdim."

"Olumlu," diye yanıtladı o ilgisiz ses."

"Aurora burnunu neredeyse 90 derece eğdi ve Doktor ile ben zorlu bir yolculuk için beklemek zorunda kaldık. Yine şiddetliydi, sarsıyordu, içimde kusacak hiçbir şey kalmamasına rağmen kusma isteği uyandırıyor ve ruh halime mükemmel bir şekilde uyuyordu."

Üzerime eğilirken, 'Bunun için uyanık olmayı seçtiğine inanamıyorum' dedi.

"Onu kendimden uzaklaştırdım. 'Yardımanız olsun diye sizi uyanık tutmadım, Doktor.'"

"Bu klasik,' diye yanıtladı, bu konuda senden daha fazlasını biliyorum doktorların onlar hakkında sıklıkla söylediği kendini beğenmiş bir tavır. 'Şiddetli sinirlilik...'"

"Sadece kızgınlığım sayesinde gerçekleştirilebilecek bir manevrayla ve kalkışımızın g kuvvetlerine rağmen ayağa kalktım ve Doktor'u kabaca gömleğinin önünden yakaladım. 'Sana biraz kızgıyım, Doktor! Bu uçuş için seni uyanık tuttum çünkü artık senin ve benim geleceğin hakkında ciddi bir tartışma yapmamızın zamanı geldi.'"

"Sanki teslim oluyormuş gibi, sanki ben onu alt ediyormuşum gibi ellerini kaldırdı. Gerçekte giydiği exo kıyafeti ona yüz adamın gücünü veriyordu. En ufak bir korku hissetmediğinden eminim."

"Üstte ne istersen yapabiliriz ama sen hiçbir yerde değilsin. Şu anda dinlenmek dışında her şeyi yapabilecek durumdayım' demeye çalıştı bana."

"O noktada içimde kalan tüm güçle göğsüne bastırdım - biraz acıtmaya çalıştım - benim öyle olduğumu bilmesini istedim.

cidden. 'Doktor, süper bir asker olarak işin bitti. Anladın mı? Kovuldun!'"

""Beni dinlemene ihtiyacım var," dedi Craig bana sakince, ben o ruh halinde bile değilken mantık yürütmeye çalışarak. Sonra mükemmel bir şey söyledi: 'Şu anda pek kafan karışık değil, Conrad.'"

"Bu beni mahvetti."

"Gömleğini bıraktım ve birkaç adım geri çekildim. 'V-SINN, exo-suit 1'in yedeklenmesini benim için yapılandır.'"

"Craig'in gözleri gerçekten aceleyle kocaman açıldı; ne demek istediğimi anladı. 'Albay, gerçekten bunu durdurmanız gerekiyor' diye ısrar etti bana; son derece mantıklı davranıyordu."

"Ben değildim."

V-SINN, elbise üstteki kargo alanından düşerken ve sanki kendi aklı varmış gibi cenin benzeri saklama konumundan çıkıp arkasında dururken, "'Exo-suit 1 yapılandırıldı Albay Paine," diye bilgilendirdi beni. Ben de içeri girmemi bekliyorum."

""Albay, yapma," diye uyardı Craig beni, aslında bana yalvardı."

"Ben onun ricasını dikkate almadım. Bunun yerine geri adım attım ve giysinin beni kollarına almasına, uzuvlarıma tutunmasına ve sistemlerinin anında devreye girmesine izin verdim."

"'Tamam,' dedi Craig tekrar teslim olurcasına ellerini kaldırırken, 'Albay, eğer burada savaşırsak Aurora'nın gövdesini parçalayacağız ve hepimiz öleceğiz. Hepimiz. Anlıyor musunuz?'"

"'Bol,' diye onayladım. Ona geri döndüm ve teslim olurcasına ellerini daha da yukarı kaldırdı; sonra sağlam kolumla üniformasının ön kısmını tekrar yakaladım ve dış giysinin yardımıyla onu üstümde yatay bir konuma gelinceye kadar yerden kaldırdım, sırtını kabinin tavanına dayadığımda bana baktı. 'Senin sıran. Kaptan, eğer bu dış giysinin kolunu göğsünüze sokmamı istiyorsanız bana tekrar Conrad deyin , ' diye onu uyardım. 'Yap da görelim. Sana iki kat meydan okuyorum.'"

"Bana baktı, muhtemelen benim sabit olmayan gözlerime ve iki kez gözlerini kırptırdıktan sonra, silah çocuğu en ufak bir gülümsemeye izin verdi. 'Virajlarda acı çekiyor olsan da,

Bunun boş bir tehdit olduğuna oldukça eminim,' diye yanıtladı, blöfümü gördü ve sonra kartları suratıma fırlattı. 'Şimdi beni yere indirin... Conrad.'"

"Haklıydı. Bunu söylemek aptalca bir şeydi. Genelde aptalca şeyler söylemeye alışkın değilim ama hissettiğim rahatsızlıkların listesi açık fikirli olma konusunda beni dezavantajlı duruma düşürdü. Kendimle gurur duymuyordum. Huysuzdum ve yanıldığımı bilmek beni daha da huysuz yaptı.

"Ancak içimde onu yere sermeye yetecek kadar muhakeme gücü kalmıştı."

"O aptal gülümsemeni aptal yüzüne ne kadar yumruklamak istediğimi bilemezsin,' diye homurdandım ona, kum havuzunda en iyi saçlı ve en güzel anneye sahip popüler çocuğa hırslayan aşırı güçlü bir ikinci sınıf öğrencisiymişim gibi. "

"Aurora stratosfere doğru yükselirken koşum takımını yakaladı ve sıkı tuttu . Aurora'nın gövdesini sarsan motorların o korkunç sesi arasında bile iletişim kurabilmemizin tek nedeni kasklarımızdaki ve iletişim bağlantılarımızdaki yalıtımdı . İnsanların bu tür sesleri asla duymaması gerekiyordu - bu bana Cehennem'in bir alt bodrumunda zincirlenmiş, sonsuza kadar onlarla savaşan Şeytan'ın kendisini hatırlattı - Tanrı'nın aşağıya attığını unutmasına asla izin vermiyordu.

"Duvara yaklaşıp kendimi duvara sabitlerken kusmamaya çalıştım, hatta titreşimi beni sarsmaya çalışsa da yeniden dizlerimin üzerine çöktüm. Kendimi mide bulantısından uzaklaştırmak için yeleğimin cebine uzanıp puromu aldım. Parmaklarım birbirine değdiğinde kalbim sıkıştı. Savaş sırasında plastik ambalajı yırtılmıştı, bu da puronun boğulduğu anlamına geliyordu; ceset çoktan elimde ıslak bir yumruya dönüşmüştü."

"Ve o an bana göre, dünyanın en büyük sanat tarihçisiymişim ve şişman, şişkin bir turistin kahvesini Mona Lisa'ya tükürmesini izlemiş gibi hissettim ve baristanın sadece yarım litre eklediğini fark etti. -bir düzine şekerden hoşlandığını belirtmesine rağmen bir düzine şeker."

"Bunu saklıyordum!' Yakışıklı, popüler çocuğa sanki dişlerinin beyazlığından kör olduktan sonra dondurma külahımı kuma düşürmüştüm gibi bağırdım. Puromun cesedini ona doğru fırlattım - ancak ona ulaşabildi, yolda daha küçük ıslak lapa yığınlarına bölündü - bu, o talihsiz güzelliğin küllerini saçacağım kadar yakındı. ."

"Hayatımın en acıklı anlarından biriydi. Dış giysinin gücüne rağmen puro, yere yuvarlanmadan önce Craig'in göğsüne ulaşacak kadar ivme kazanamadı. Neden? Çünkü onu fırlatmak için sol kolumu kullanacak kadar kızgın ve aptaldım. İkimiz de bir zamanlar güzel bir Küba purosunu kahverengi pisliğin güverteye çarpmasını izlerken, vücudumun etrafında yankılanan acıdan, keskin acıdan ürktüm.

"'Kolunu mu incittin?' gözleri güzel olabilecek bir şeyin ıslak, acınası yığınınından, güzel bir şeyin ne olabileceğine dair daha da ıslak, acınası bir yığına geçtikten sonra bana sordu.

"'Kırdım,' diye homurdandım ona; köpek dişlerimin görüldüğüne eminim. 'Ve midemi falan yırttım; fıtık olabilir. Virajlarım var. Kusacak gibiyim. Ve bunların hepsi senin ve senin aptal, üzgün, inatçı kışının peşine düştüğüm için. O puroyu içmeliyim doktor! Kuru! Ilık! İkimiz de!'"

"Ayaklarının dibindeki ıslak kahverengi yumruya baktı. 'Bu iki puro muydu?'"

"Alay ettim. 'HAYIR! Senden bahsetmiyorum! Ben kendimden ve Kübalıdan bahsediyorum!'"

"İpucu vermesi bir saniye daha sürdü ama açıklamak istemedim. onunla ilişkim."

"'Asıl mesele, Doktor, anın tadını çıkarmak yerine burada seninleyim, cehenneme kadar dayak yiyorum ve kendimi kırk üç yaşındaki bir adam gibi hissetmek yerine, kendimi kırk üç yaşındaki bir adam gibi hissetmeyi diliyorum. doksan! Ve bir yarım!'"

"'Hiperbarik odada biraz zamana ihtiyacın olacak...'"

"'Zaman?' Onun sözünü kestim. 'Peki bunun birazını nereden bulacağım doktor? Boş zamanınızda nakit para ister misiniz?'"

"'Açıkçası öyle demek istemedim...' mantıklı olmaya çalıştı ama ben bunların hiçbirine katlanamıyordum; çok canım yandı ve kaybedecek çok şeyim vardı."

"'Doktor, eylemlerinin şu anın ötesinde sonuçları olduğunu öğrenmelisin ! İki süper güç birbirini havaya uçurmak için çok çabalıyor , Doc ve geri kalanımız da onlarla birlikte! Bu beni şu sıralar biraz meşgul ediyor! Üstüne üstlük, sizin sayenizde, dünyanın en önemli karar vericilerini en önemli zamanlarda etkilemeye çalışacağım.

Ben kahrolası bir ıstırap içindeyken bu şimdiye kadar insanlık tarihinde önemli bir an oldu !”

“İçini çekti. Bana ulaşma girişimlerinde sabırla ısrar etmeden önce onu döverken izledim. 'Yaralandığınız için üzgünüm Albay, gerçekten üzgünüm.'”

“Ve bunu kastettiğini görebiliyordum; samimiydi; yaralanmamı istemiyordu ve incindiğim için kendini çok kötü hissediyordu. Sorun şu ki, onu bundan sonra ne söyleyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum ve bunu bilmek - onun haklı ve erdemli olacağını bilmek bile - beni çileden çıkardı.

"Yüzündeki değişimi şimdiden görebiliyordum. Önsözü bitmişti - incindiğime dair samimi pişmanlığın yerini başka türden bir samimiyet almıştı - o uzaktaki İzci saçmalığı gözlerinde çoktan parıldamaya başlamıştı. 'Ama eğer bana orada yaptıklarımla ilgili bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğimi soruyorsan cevabım hayır .”

“Yine samimiydi; buna hiç şüphem yok. Bunu kanıtlamıştı: İyiliğe gerçekten inanıyordu. Yüzünde tatmin olmuş bir gülümseme belirlemekle kalmadı; sanki tüm iyimserlik, güneş ışığı, iyilik, güller, dondurma, yavru köpekler ve daha iyi bir yarın o bölgenin yerlisiymiş gibi oraya sıçradı - bu iddiayı ortaya koymuştu. ..tam orada, o kahrolası yontulmuş kupasının üzerinde.”

"En kötüsü de buydu - gerçekten samimiydi - bu konuda beni bu kadar sinirlendiren şey de buydu - Craig Emilson'ın derinlerde gerçekten iyi bir insan olduğunu bilmek."

“Ve aslında ben değildim.”

“Gözlerimin ardındaki ışıkları söndürüp, perdeleri kapatarak, ruhumun ön camına Köpeğe Dikkat Edin tabelasını söndürerek o düşünceyi görmüş olmalı, çünkü ifadesi değişti; gülümsemenin hoş karşılanmadığını biliyordu. Acı çektiğimi ve başının büyük dertte olduğunu biliyordu.”

"Fakat iki saniye sonra, buraların yakınında hiç köpek havlaması duymadığını hatırladı, içerideki yaşlı adamın sadece eski güzel günler hakkında konuşacak nazik birine ihtiyacı olduğundan ve gülümsemesinin her şeyi getirebileceğinden emindi." İçerideki ışıklar hemen yanıyor.”

Gülümseme geri döndü.

"Bu çarpık gözlü aptalın kendine engel olabileceğini sanmıyorum. 'Hayat kurtardık. Yüzlercesi .”

"Neredeyse ikimizi de öldürüyordun, Doktor,' diye homurdandım ona. yapmaya hazırdım havlamak. 'Bu yüzden kovuldun.'"

"Önce ben seni kovarsam beni kovamazsın,' diye karşılık verdi, o aptal ama gerçek gülümseme hâlâ oradaydı. 'Zihinsel yetenekleriniz açıkça tehlikeye girmiş, Albay. Seni komutanlıktan çıkarabilirim, unuttun mu? Görürsem-'"

"Bunun için çok akıllısın Doktor,' Aurora dengelenirken onun sözünü tekrar kestim. Alt yörüngeye ulaştığımızda yer çekimi zayıflamaya başlıyordu.

'Düşünmeden aptalca şeyler söylemek için bir bahanem var; kolum kırıldı ve eğildim ve kahrolası purom...' ikimiz de puronun mikro yerçekiminde gevşek ve çileden çıkarıcı bir şekilde havada süzüldüğünü gördük, '... sarkık! Ama sen?

Beyninizde her zaman yaşanan sorun dışında, beyninizde özellikle yanlış olan hiçbir şey yoktur Doktor, o da düşünmeden önce harekete geçmenizdir! Düşünmeden önce ağzını açıyorsunuz! Yaptığınız her şey düşünmeden öncedir!

Senin için her şey senin kahrolası içgüdüleriyle ilgili!' Tapınağımı işaret ettim. 'Asla kafayla!'"

"Cevap vermedi. Gülümseme soldu ama kaybolmadı; bulutlu bir günde, hatta gecedeki lanet güneş gibi, geri dönmekte olduğunu her zaman biliyordun. Bunun yerine, ben onu çığırırken sessizce dinledi; o kendini beğenmiş özgüveni, söylediğim her şeyi ve her şeyi reddedecek kadar sağlam bir şekilde yerinde kaldı.

"İkna olmuş görünmüyorsun,' diye bağırdım ona. 'Bir vaka çalışması ister misiniz, Kaptan? Tamam, seni memnun edebilirim! Örnek olarak, devam edin ve beni hemen komutanlıktan alın! Yap da görelim! Cesaret etmek! Üçlü köpek sana meydan okuyor! Bu olayların sırası benim maaş notumun üzerinde gözden geçirildiğinde, ben yeniden göreve getirilmeden önce, bu size süper insan olarak fazladan bir saat kazandıracak, ki bu benim durumumda sadece Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'na kalıyor! O kadar sinirlenecektir ki, tarihin en önemli savaşının en önemli anlarında bu konu masasına bile taşınacak ve sizi hemen oracıkta kovacaktır! Aslında muhtemelen hapis cezası göreceksiniz! Olayların sırasını hatırlıyorsun değil mi Doktor? Zaten unutmadın değil mi? Endişelenmeyin, duygusal virajlarla dolu hafızama rağmen, sizinkini memnuniyetle tazeleyebilirim! Daha Aurora'dan çıkmadan direkt emrime karşı geldin . Bu, zihinsel yetilerimin sorgulanmaya başlamasından çok önceydi , değil mi?"

"Soruma cevap vermedi. Gülümseme kaybolmuştu. Ona sahip olduğumu biliyordu."

"Böylece, insanların bir mantığın yanlış tarafını savunduklarını ve kaçacak yerleri kalmadığını bildiklerinde her zaman yaptıkları şeyi yaptı: kazanabileceğini düşündüğü bir tartışmaya geçti. 'Eğer beni kovarsan, bunca eğitimimin ne anlamı var? Ben bunun için doğdum Conrad. Ben bu an için doğdum ; hayat kurtarmak için savaşmak için. Bu benim amacım. Hissetmiyor musun? Ölebilecek, varlığı sona erecek birinin, yalnızca sizin yaptığınız eylemler sayesinde hayatta kalması , sizde de o amaç duygusunu hissetmiyor musunuz ?' Bir an durakladı -sanırım tüm bu amaç duygusunun bana ilham vermesi gerekiyordu- o lanet gülümseme bile dudaklarının kenarından dışarı bakmaya cesaret etti. 'Ben insanüstü biri olmak için doğdum Albay. Hayatıma anlam veren şey bu.'"

"Ve böylece tartışmayı kazandığımı biliyordum."

"Eğer ölürsen hayatının bir anlamı olamaz, Doktor. Anlayamadın mı? Eğer ölürsen işin biter. Sen gittin. Ve geride kalan tüm insanlar, seni seven kadın, seni seven arkadaşlar, en iyi arkadaşın ve düşünündeki en iyi adam - evet, doğru, Doktor - ben! Tamamen yabancıları kurtarmaya yönelik asil arayışınızın parçalarını toplamak bize kaldı . Peki bu arayış gerçekten ne kadar asil? Ne kadar romantik? Her gün etrafınızda olmaya gerçekten dayanabilen hepimizi hayatınızdan çalmak için mi? Senin varlığından mı?"

"Bütün bunları bana yükleyemezsiniz Albay,' diye karşı çıktı ve bana şunu hatırlattı: 'Dört Yapraklı Yonca Operasyonu sizin fikrinizdi!'"

"Bu V-SINN'in fikriydi! Ben de karşılık verdim."

"V-SINN bunu yarattı ama siz gerçekleştirdiniz! Sen onu savundun!

Hiç tanışmadığımız insanları kurtarmak , benim olduğu kadar, tamamen yabancıları kurtarmaya yönelik asil arayışınızla da ilgiliydi ! Daha da fazlası aslında! Artık umursamıyormuş gibi davranabilirsin—"

"Umurumda , kahretsin!' Ona bağırdım. Gerçekten kötü durumdaydım. Acı dayanılmazdı. Craig'e bağırdığımdan daha çok, beni hayal kırıklığına uğrattığı için bedenime bağıırıyordum; en çok ihtiyacım olduğu anda parçalanarak savaşta bana ihanet eden eski bir et ve kemik torbasına dönüşmüştüm.

'Ama makul düzeyde umurumda, Doktor! İnanın bana, sevdiğim insanların, korumaya yemin ettiğim insanların riskini en aza indirmek için insanların ölmesine izin vermek zorunda kalırsam, o zaman insanların ölmesine izin veririm! Blöf yapmıyorum. Şaka yapmıyorum, gerekirse ölecekler, anlıyor musun?"

İhtiyar, 332'den Craig'in Paine'in demek istediğini tam olarak anlayıp anlamadığından emin değildi ama İhtiyar bunu anladı. Aslında bu bir blöf değildi. Paine'in, kendisi böyle düşünürse başkalarının ölmesine izin vermeyeceğini çok iyi biliyordu.

daha büyük bir iyiliğe hizmet ediyordu; kendisi cellat olmak anlamına gelse bile onların ölmesini sağlamaya hazırdı .

Paine, "Craig'in bana inanmasını istedim," diye itiraf etti, pişmanlıkla dudaklarını incelterek gergin bir yüz buruşturdu. "Gitmeye istekli olduğum, gitmeyeceğini bildiğim ya da belki gidemeyeceği derinlikleri bir an olsun görmesini istedim."

"Ölmeyeceğim, Conrad,' dedi Craig bana, niyetlerimi tamamen yanlış okuyarak ve benim iyiliğim hakkındaki inançlarını kenar boşluklarına yazarak, kaybetmekten korktuğumu varsayarak..."

Yeniden anlatmanın duygusu onu bunalttığında Paine'in sesi neredeyse titriyordu. Konuşmayı bıraktı ve İhtiyar, albayın yeniden konuşmaya çalışmadan önce kendini toparlamak için birkaç nefes almasını izledi.

Samantha elini Paine'in koluna koydu ve destek olmak için sıkıldı.

Paine boğazını temizledi, yüzünü buruşturması sertleşti ve hikayeye devam edebilmek için özellikle onu duygudan boğan her ne varsa onu iterek devam etti.

Craig'in iddiasını tekrarladı.

"Ölmeyeceğim Conrad,' dedi bana. 'Risk her zaman vardır, elbette vardır. Hepimiz hayatlarımızı tehlikeye atıyoruz ama kendimi öldürtmeyeceğim . Altıma dikkat edeceğim. Sen benimkini izle."

"Ve sonra o lanet gülümseme."

"Sana ne diyeceğim,' diye ona karşı çıktım. "Eğer şu andan itibaren bana emirlerime itaat edeceğine dair söz verebilirsen, emrim senin öldürölme ihtimalini en aza indirmek için masum insanların ölmesine izin vermek anlamına gelse bile, o zaman senin ortalıkta kalmana izin veririm." insanüstü takım. Yaşananların hepsini unutacağız. İleriye doğru ilerleyin. Sen ne diyorsun?"

"Cevabı anında yüzünde görebiliyordum."

"Aynı anda satranç ve poker oynuyordum ve Craig'i yendim.

Onu yenmek kolaydı. Satranç saf bir strateji oyunudur, ancak Doktor yalnızca içgüdülerini, yani duygularını kullandı ve duygular yüzünün her yerine yazıldı. Bu, onun hareketlerini daha yapmadan önce bildiğim anlamına geliyordu, bu yüzden gözleri parladığında, gülümsemesi genişlediğinde ve başını salladığında ağzından çıkacak sonraki kelimelerin şöyle olacağını biliyordum: 'Elbette. Kesinlikle."

"Bu sözleri söylerken kendisi bile inanmış olabilir."

"V-SINN,' diye konuştum, dar süper istihbaratla iletişimi keserek, 'benim için Yüzbaşı Emilson'u yakından takip edin,

mısın?"

"'Elbette' diye yanıtladı V-SINN."

"Sonra gözlerimi tekrar Craig'e kilitledim ve 'Yemin ederim' diye ısrar ettim. Bundan sonra ne olursa olsun emirlerimi yerine getireceğine yemin et."

"Kask takmasa bile yutkunurken dudaklarının ve boynunun hareket ettiğini, gergin ve kendinden emin olmadığını görebiliyordum. Yine de yemin etti, 'Yemin ederim bundan sonra emirlerinizi yerine getireceğim Albay.'"

"'Bu, insanların onlar yüzünden ölebileceği anlamına gelse bile mi ?' Asıl yapışkan kısmı vurgulamak için yemini değiştirdim."

"'Evet' diye yanıtladı, oysa tek gözü yarı açık olan herkes görebilirdi 'İnsanlar ölse bile' sözlerinin onu ne kadar rahatsız ettiğini."

"Başımı salladım. Görev başarıyla tamamlandı."

"'V-SINN, Yüzbaşı Emilson doğruyu mu söylüyordu?"

"'Yüzde 99 ihtimalle yalan söylüyor,' diye yanıtladı, gerçekçi bir şekilde; tarafsız sesi kulaklarıma hiç bu kadar tatlı gelmemişti, zafer kadar tatlı."

"Tavuk oyunu oynadık, merdivenden inerken ilk kırılan çürük yumurta oldu."

"Craig'in takdirine göre, geri adım atmadı. Sessiz kaldı, korudu Yenilgiye rağmen biraz saygınlık; bunu ona bırakmaya karar verdim."

"'Senin bir yalancı olduğuna düşünmüyorum Doktor,' çıkmazı kırdım, 'en azından kasıtlı olarak; ancak V-SINN kendini kandırmayı da tespit edebilir. Ben sana güvenemiyorum, sen bile güvenemiyorsun. İşte bu yüzden kovuldun. Emirlerime uymazsan seni güvende tutamam ve karına, bu ülkeye ve Tanrı'ya bunu yapacağıma dair bir söz verdim.'"

"Sonunda bakışlarını kesti, bakışlarını kaçıırken gülümsemesini yok eden tiksinti dolu bir ifade, hayal kırıklığı içinde homurdanırken başını öfkeyle salladı."

"Onun için hissettim. Onun kafasında dönen çarkları görebiliyordum; her şeyin mantığının makinenin içinde dönüp durduğunu gördüm. Oyunu anladı, kuralları anladı, mantığın sonuçlarını anladı, ancak iş aslında kendini aldattığını kabul etmeye geldiğinde, TILT ışığı gözlerinin arkasında yanıp sönene kadar makineyi sallamadan edemedi. Sonuçtan hoşlanmadı. Bir parça bile değil. Kaybetmek - vazgeçmek - bunlar Craig için hesaplanmadı."

"'Sonra ne?' bana meydan okudu ve sonunda sessizliğini bozdu, 'İnsanlık tarihinin en tehlikeli anında kenarda mı kalacağım?"

Bir yere oturup her şey bitene kadar mı çürüyeceğim?"

"Hayır Doktor," dedim kendimi mikro yerçekiminde süzölmeye bırakırken, "Senin için bir işim var." Tartışma bitmişti -ben kazanmıştım ve ikimiz de bunu biliyorduk ve tartışmanın geriliminin ortadan kalkması, yer çekiminin olmamasının yanı sıra, bağırsaklarımdaki fıtık ağrısı için cennetten küçük bir dilimdi - sadece geçici bir süre olacaktı. Acıyı hafifletmek için biraz çaba harcadım ama bu, sanki uzun bir kış gecesinin sonunda kendimi sıcak bir küvete daldırıyormuşum gibi, dünyanın ağırlığının yokluğunun beni sarmalamasına izin vererek keyif aldığım bir şeydi. O nazik hiçliğin kollarında süzölürken Craig'e, "Seni faydalı kılacağım," diye söz verdim. 'Ve daha da önemlisi seni güvende tutacağım. Yemin ederim.'"

"O halde Craig Dört Yapraklı Yonca Operasyonu sırasında ölmedi mi ?" Eski zamancı, albaya açıklama yapması için baskı yaparak sordu. "Seni kurtarmak için kendini feda ettiğini söylediğini sanıyordum?"

Paine'in ağzı biraz seğirdi, sonra başını salladı ve cevapladı: "Benim evrenimin hikayesinin nasıl bittiğinin temellerini biliyorsun," diye yanıtladı Paine, "ama inan bana, hikayenin nasıl bittiğini bilmiyorsun . Elbette, Liu Huaqing'e yapılan saldırı, insanlık tarihindeki - en azından bizim evrenimizde - en ciddi çatışmanın önemli bir parçasıydı, ancak gelmekte olanla, zaten gözlerimizin önünde gelişen şeyle karşılaştırıldığında bu sadece bir dipnottu. o an göremesek bile. 3. Dünya Savaşı mı? Hayır Doktor, bu bununla ilgili bir hikaye değil. Bu , Dünyanın sonunun, insanlığın sonunun ve tüm evrenin ölümünün hikayesidir . Ve bunu bilmiyor olsak da, Craig ve ben Amerika'ya geri dönerken insanlık zaten son saatlerine girmişti. Evet, Craig Liu Huaqing olayından sağ kurtuldu ama bu kısa bir ertelemeydi. Bu hayatta kalmayla ilgili bir hikaye değil; bu bizim neslimizin tükenmesinin hikayesi."

Samantha aniden "En azından bir kez daha onunla birlikte olabildim" diye konuştu. Duygularını kontrol altında tutmaya çalışırken nefesleri düzensizdi. Dökmeyi reddettiği gözyaşlarıyla parıldayan gözleri albaya doğru döndü. "Bu sana her zaman minnettar kalacağım bir hediye."

Elini adamın ön kolundan çekip Paine'in elinin üzerine koydu. Paine her zamanki gibi minnettarlığını sözlü olarak kabul etmedi; bunun yerine sadece elini hafifçe sıktı.

Eski zamanlayıcının şaşkınlığı, çoklu evrendeki, yani kendi evrenindeki geçmişlerinden habersiz olan iki varlık arasındaki nazik etkileşimlerin tren kazasını izlerken de devam etti . 332'den hayatta kalanlar bunun farkında olsaydı, Old-timer'ın kendini tanık olmaya zorladığı türden mide bulandırıcı etkileşimler imkansız olurdu , hayal bile edilemezdi. Mide bulantısı ancak albayın hikayenin bir sonraki kısmı için zemini hazırlarken Yaşlı Adam'a doğrudan hitap etmesiyle kesildi.

Paine, "Çin'in ilk saldırısı sayesinde normal telekomünikasyonumuz tamamen kesilmiş olmasına rağmen, V-SINN'in daha önce kurduğu güvenli askeri ağ sayesinde silahlı kuvvetlerimizin iletişimleri hâlâ mevcuttu" dedi. Bu yüzden Samantha senin geleceğini önceden biliyordu ve bu yüzden Güneybatı Ar-Ge'deki Süper İstihbarat Laboratuvarı'nın ana girişine girdiğimiz anda sana doğru koştu sanki..."

"Ben değildim," Old-timer aniden albayın sabırsızlanan olayı yeniden anlatmasına bir itirazda bulundu. Gözlerini sıkı bir şekilde botlarına yapışık tuttu ve göz temasından kaçabildiğinden emin olarak şunu açıkladı: "Sen söylüyorsun . Ama Craig ben değilim. Hafıza kaybım yok. Orada olan kişi şu anda burada değil. Ben değildim .

Sakin bir nefes aldıktan sonra yukarıya bakmaya cesaret etti ve sonunda ikilinin hassasiyet talebine verdiği tepkiyi ölçmeye karar verdi; her biri utanmış, hatta üzgün ifadeler taşıyordu.

"Eğer sen bu bilgiyi saklarsan, bütün bunları duymak benim için daha kolay olacak." aramızdaki ayrımı göz önünde bulundurarak. Tamam aşkım? Zor olmaya çalışmıyorum ya da—"

"Doğru," dedi Paine, Old-timer'ın özrünü geçiştirirken boğazını temizleyerek. "Özür dilerim doktor. Haklısın. Sadece - tıpkı ona benziyorsun - pek çok ortak noktayı paylaşıyorsun - tavırlar, tarih - unutmak çok kolay, ama bunun için bir mazeret yok. Bu benim hatam ve yalnızca benim hatam. Üzgünüm dostum."

Yaşlı adam bu düşünce karşısında geri çekilmemeye çalıştı: Biz arkadaş değiliz. "Anladım. Zararı yok," diye karşılık verdi İhtiyar, sanki albayın hatası onu rahatsız etmiyormuş gibi numara yapma gücünü toplayarak. Gerçekte, onlarca yıldır unutmaya çalıştığı iki ruh arasındaki aşkın hikayesi dayanılmaz ayrıntılarla yeniden anlatılırken içinin burkulduğunu hissetti . Elbette bu, bilincinin umutsuzca bastırmaya çalıştığı hikayeden çok farklı bir sonucu olan bir hikayeydi ama Eski Zamanlı'ya göre işin en kötü yanı da buydu; aşklarının açıkça sonuna kadar sürmesi.

Ben o değilim, İhtiyar bu mantrayı düşüncelerinde tekrarladı. O, o değil. Bu kadar... hasta hissetmene gerek yok.

Samantha aniden, "Onu gördüğüme çok sevindim," dedi.

Yaşlı adam konuştuğunda farların ışığına yakalanan bir geyik gibi donup kaldı. Yeterince hızlı hesaplayamadı; belki de sadece rahatsız edici sessizliği bozmak ve albayı olayı yeniden anlatmaya devam etmesi için teşvik etmek istiyordu. Belki de Craig hakkında konuşma fırsatına karşı koyamadı; belki de öyleydi.

yas sürecinin bir parçası - kaybıyla yüzleşmek. Onu motive eden ne olursa olsun, Eski Zamanlı için Craig ve Sam'in ilişkisinin doğrudan Sam'in ağzından yeniden anlatılmasını duymak işi daha da zorlaştırıyordu.

"Onu en azından haftalar ya da aylar boyunca tekrar göreceğimi sanmıyordum," diye devam etti, "eğer olursa. Hükümetin Çin saldırısına tepkisinin ne olacağına dair içeriden hiçbir bilgim yoktu; Sadece Craig'in insanüstü programda yer alması nedeniyle neredeyse kesinlikle dahil olacağını biliyordum... ama başka hiçbir şey bilmiyordum. Ben sadece onun canlı olarak geri dönmesini istedim - ve eğer zarar görmeden geri dönebilirse..." alnındaki gevşek saç tellerini fırçalarken bu düşünceye gülümsedi, "...eh, bu benim en çılgın umudumdu."

Eski zaman, Sam'in Craig'in kendisine geri dönmesine dair masum ve samimi arzusunu dile getirmesini izledi ve dinledi; ne kadar basit bir dilek. O bunu hak etti gerçekleşmek.

Bu, Samantha'sı için yerine getiremediği bir dilekti. bunu ne kadar çaresizce istemişti, ne kadar çaresizce niyet etmişti.

Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim Sam, iki evrenin karışımı kötüleşirken kendini şunu düşünürken yakaladı. Bu şekilde düşünmeyi bırakması gerektiğini biliyordu. Sen değilsin. Sadece dinle.

Mide bulantısı giderek kötüleşiyordu.

"Albay Paine seni getirdiğinde..." diye başladı Samantha, inanamayarak gülümsemesi kaybolurken kendini durdurdu ve en sonunda yüzüne özür dileyen bir ifade yerleşti. Yutkunmadan önce, "Tanrım," diye fısıldadı, başını salladı ve kendini düzeltti, "Craig'i yanında geri getirdiğinde, gerçeküstü geldi. Sanki rüya görüyormuşum gibi."

Sonra İhtiyar'a uzanan elini tuttu ve ekledi: "Craig, özür dilerim. Ben öyle demek istemedim.

İhtiyar öne doğru eğilirken ellerini kavuşturdu ve ağzını kapattı, başparmaklarıyla çenesini destekleyerek başını salladı. "Anladım. Sorun değil. Zarar yok."

İçeride Cehenneme batıyormuş gibi hissetti. Dışarı at, ihtiyar. Bu seninle ilgili değil. Birkaç çocukla ilgili ve içlerinden biri sana çok benziyor. Bu kadar.

332'nin yeniden anlatımını tekrar eline almaya hazır olan Paine, "Geldiğimizde Aldous Gibson da bizi karşılamak için oradaydı," diye ekledi. "Canon'daki kısa molamızda koluma 3D baskılı ağ alçısı takıldı, ancak bunun ve birkaç hafif ağrı kesicinin dışında yaralarım tedavi edilmedi.

Zaman yoktu; saat işliyordu ve Aldous'a şahsen, özel olarak erişmek en büyük öncelikti."

Paine şöyle açıkladı: "Benim gördüğüm kadarıyla Aldous Gibson insanlığın son umuduydu. Elinde hala bir ası vardı ve benim de onu oynamasına ihtiyacım vardı ve hızlı oynamasına da ihtiyacım vardı."

"Ben de Aldous'u kolundan tutup ana girişten uzaklaştırıp bitişikteki koridora kadar eşlik ederken Craig ve Samantha'yı yeniden bir araya gelmelerinin tadını çıkarmak için bıraktım. Kendi büyüteçlerimi çıkarıp koridor boyunca uzanan bir çıkıntının üzerine koyarken, her fısıltıyı kışkındıracak kadar sessizce "Burgu gözlükleri" dedim.

"Durmadan ve soru sormadan kendi çiftini benimkinin yanına koydu. Başka bir koridordan geçerek Güneybatı Ar-Ge'nin çoğunlukla ıssız görünen iç kısımlarına ulaştık. Koridorun her iki yanında bir sürü boş laboratuvar vardı ama gözüme kapıcı yazan bir malzeme dolabı takıldı. Kilitliydi; erişebileceğimiz bir biyometrik tarayıcı bile yoktu."

"Aldous'a döndüm; o bana döndü. Konuşmadık - gerek yoktu - sadece kaşlarını biraz kaldırdı ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Gülümsedim."

"Sonra çizmemi kapıya soktum ve kilit kırıldı, eski ahşap kapı çerçevesinin büyük bir kısmını da beraberinde götürdü."

"Bir sonraki nefesim zahmetli ve kıymık tadındaydı; Biraz iki büklüm oldum ve diğer kolumu kullanarak şaşkın profesöre önümde karanlık odaya girmesini işaret ederken 3D baskılı alçımı fıtığımın üzerine yerleştirdim.

"Sessizce, talimatlarımı bir kez daha takip etti; bana karanlık, görünüşte terk edilmiş bir malzeme dolabına girecek kadar güvenirken, açıkça endişeli kaldı. Bu konuda ona kin beslemedim; endişelenmem haklıydı."

"Kapının ötesine geçtiğinde, ben de peşinden odaya girdim. Karanlıkta onu göremeden derin, kederli bir iç çekişini duydum. 'Keşke bunun neyle ilgili olduğunu bilmeseydim,' diye itiraf etti, sözcükler ancak fısıltı eşliğine ulaşıyordu.

"Işığı kapalı tuttum ve kırık kapıyı elimden geldiğince kapattım; ıssız koridorda birisi gelirse fark edilmesin diye kapıyı çerçevenin kalıntılarına sıkıştırdım. Sonra biraz daha topallayarak ilerledim, ta ki profesörün kapının altındaki aralıktan sızan azıcık ışıkla zar zor aydınlanan solgun, dehşete düşmüş yüzü belirene kadar.

kapı çerçevesinde az önce çizmemle açtığım küçük bir delik. Gözlerim alıştıkça görebildiğim kadarıyla etrafımız temizlik malzemeleri, paspaslar, süpürgeler, bezler ve ironik bir şekilde toz ve örümcek ağlarıyla çevriliydi."

"'Korkularım doğruysa,' diye fısıldadım, ' saklamak için gösterdiğimiz tüm çabalara rağmen, bu konuşmanın neyle ilgili olduğunu da bilecek.'"

"Bir hayalet görmüş gibi görüldüğünü söyledim ama o solgun yüzü karanlıkta dolaşmak onu kesinlikle hayalet gibi gösteriyordu."

"'Ne oldu Albay?' ruh bana sordu. 'Bu kadar emin olmanı sağlayacak ne oldu?'"

"'Emin değilim' diye cevap verdim. 'Keşke emin olsaydım. Eğer emin olsaydım karşı koymak daha kolay olurdu. Ama pek çok şey yanlış şekilde sıralanıyor. Bir dizi kötü şans mı? Olası. Kötü şans olur. Ama elde ettiğin tek şey kötü şans olduğunda? Birisi bunun gerçekleşmesi için ipleri elinde tutuyor.'"

"'Eğer düşündüğün kişiye—'"

"'Ne, Profesör. Kim değil. Eğer V-SINN uyandıysa karşı karşıya olduğumuz şeyin insani bir yanı yok.'"

"'Zaten uyanık mıydı?' Eski zaman aniden hikayenin akışını bozdu, açıklama karşısında şaşkınlığını bastıramadı.

Paine, "O zamanlar bundan emin olmanın hiçbir yolu yoktu, Doktor," dedi, "ama benim için uyanık olmanın ve kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmenin en muhtemel senaryo olduğu açıktı. Nasıl oldu? Henüz idrak edemiyordum - ama tesadüf olamayacak kadar çok şey ters gidiyordu ve o noktada Aldous da benim sayfamdaydı."

"'Dedi ki, 'Bunun tüm ağ olmasına bile gerek yok; tek başına hareket eden bir modül de olabilir ve haklısınız Albay: bu olağanüstü derecede insanlık dışı görünen bir istihbarat olurdu. Ama eğer V-SINN veya V-SINN'in bir kısmı bu ipleri elinde tutuyorsa , eğer bizi nihai hedefine yönelik bir tehdit olarak tanımladığı için kandırıyorsa , bu her ne olursa olsun...'"

"'Cümlelerin nereye varacağını biliyordum ama imalar o kadar öldürücüydü ki odadaki oksijeni emdiler. Cümleyi cankurtaran halatından kopmuş bir astronot gibi serbest bıraktı ve onun boğulmasına izin verdi.

"'Zaten kaybetmiş olabiliriz' dedim, cezayı kurtarmaya karar vererek - birinin bunu yüksek sesle söylemesi gerekiyordu - bu değerli bir açıklamaydı ve ertelenmeyi hak ediyordu.'"

"Aldous'un gözleri uzaklara bakıp karanlık zemine yönelttiğinde düştü; Ayakkabılarını görebildiğinden bile şüpheliyim."

"Ne olursa olsun," dedim, onun da bir cankurtaran halatına ihtiyacı olduğunu fark ederek, 'yatıp ölmeyi beklemenin faydası yok. İlerliyoruz. Başka bir neden olmasa bile bu bize yapacak bir şey verecektir. Ama eğer şanslıysak - gerçekten çok şanslıysak - belki bu bize bir savaş şansı verir. Aldous, tüm beyin emülasyonunu hemen çalışır hale getirmen gerekiyor."

"Ama... yapay zeka adayının hazır olmadığına farkındasınız değil mi?"

"Biliyorum," diye onayladım, 've sim'de yaşanan son gecikmeleri , içinde bulunduğumuz sözde kötü şans dizisinin bir parçası olarak sayıyorum .' Kolumla üst dudağımdaki teri sildim; sanki acı çekmiyordum gibi davranarak kalp atışlarım yüzde yüzlerin arasındaydı. 'Ama size şunu söyleyeyim, kendi kodunu rastgele yazan bir süper zekaya güvenmek yerine, henüz test edilmemiş olsa bile en azından insan beyni modellenen bir süper zekayla şansımı denemeyi tercih ederim. ve kelimenin tam anlamıyla test edilemez çünkü beynini anlamamız imkansızdır."

"Ya da tahmin edin," diye ekledi Aldous, benimle tamamen aynı fikirdeydi."

"Ben ciddiym Aldous," dedim ona, 'Sana ve seninkine vereceğim Ekip yirmi dört saat boyunca sim ile ilgili sorunları çözmeye çalışıyor .'"

"Ağzı açıldı ve alevlendiğini bana nasıl ifade edebileceğini aklından geçirdiğini görebiliyordum; kibar diplomasiye karar verdi. "Bu çok kısa bir zaman dilimi, Albay" diye belirtti.

'Gülünç bir şekilde,' diye düzeltti ve asıl noktanın benim için de geçerli olduğundan emin oldu.

"Elbette bu kelimeleri söylemesine bile gerek kalmamıştı; haklı olduğunu biliyordum. Ayrıca V-SINN'in bizim için tasarladığı zaman dilimi göz önüne alındığında yirmi dört saatin çok cömert olabileceğini de biliyordum."

"Öyle olduğunu biliyorum," diye itiraf ettim, 'ama sana verebileceğim en fazla zaman bu; belki de sana verebileceğimden daha fazla zaman. Bilmiyorum. Bildiğim şu ki, bu konuşmadan sonra bizzat başkanı uyarmaya gideceğim.

Aldous, V-SINN'in tüm iletişimimizi izleyeceğini, yani hassas bilgileri iletmenin tek yolunun yüz yüze görüşme olduğunu varsayalım. Size şahsen teslim edilmediği veya kağıt üzerinde yazılı olarak bir kurye tarafından teslim edilmediği sürece benden veya başkasından gelen hiçbir iletişime güvenmeyin .' Sonra bir an durdum ve biraz daha ilerideki iletişim noktasını inceledim; V-SINN'in bizi yanıltmak için müdahale edebileceği pek çok yol olduğunu hayal edebiliyordum. 'Bu koşullar altında bile şüpheli olun. En iyi mantığını kullan, Aldous. Seni hayal kırıklığına uğratmayacak."

"Gitmek üzere olduğumu hissettiğinde yanıma geldi ve kolumdan tuttu. 'Bütün bunları anlıyorum ama Conrad, tamamen test edilmiş bir yapay zeka adayını bu kadar çabuk sunamam.'"

"Olasılıkların buna karşı olduğunu biliyorum, Aldous,' diye açıklamaya başladım, ama sanki bir hıçkırıkmış gibi kıkırdadığında ve daha sonra önerimi bitirmeden önerimle alay ettiğinde bundan vazgeçtim."

"Gerçekten mi?' tüm entelektüellerin her zaman yanında bulundurduğu stratejik alaycı tavırlara dalarak tepki gösterdi: 'Bu testi başarıyla geçme ihtimalimizin 2,5 milyara 1 olduğunu biliyor musunuz? Ben hesapladım. Eğer V-SINN gerçekten simülasyonu bozuyorsa karşı karşıya kalacağımız şey budur. Ve eğer kodumuzun bozulmasının arkasında gerçekten bu varsa, o zaman V-SINN ayrıca bir şekilde kazanabileceğinizi umduğunuz bu satranç oyununda da bir avantaja sahip demektir. Bu oyunun ne kadar kazanılamaz olduğunu herkesten çok senin bilmeni beklerdim ."

"Biliyorum, Aldous,' diye sakince yanıtladım. Yaklaşan ölümlerimizin soğuk, sert gerçekliğine verdiği tepki şaşırtıcı değildi; sanki bir anlık tepki gibiydi; öyle olduğunu düşünse bile, aslında kontrolü elinde değildi. "Sizden V-SINN'in stratejik süper istihbarat kısmını aşmanızı istediğimin tamamen farkındayım ve bunun ne kadar saçma bir istek olduğunun da aynı derecede farkındayım, ama sizin de avantajlarınız var - siz bir insansınız - bu sizin yalnızca V-SINN gibi bölümlere ayrılmış bir dizi dar zeka değil, genel bir zeka olduğunuz anlamına gelir. Siz V-SINN gibi düşünemezsiniz ama V-SINN de sizin gibi düşünemez ve bu da V-SINN'in yararlanabileceğiniz bir kör noktaya sahip olduğu anlamına gelebilir."

"Kör nokta mı? Bunun ne olduğunu bilmeyi nasıl umabilirim ki ?"

"Bu pek olası değil, biliyorum, ama bu da bir şey. V-SINN'in özel modüllerini dar anlamda akıllı tutmak ve birbirinden ayrı tutmak şimdiye kadar bu lanet şeyi kontrol altında tuttu.' Ve bir an duraksamak zorunda kaldım ki, aklımda sürekli olarak hoparlörlerden yükselen, iktidardakilerin harekete geçmesini talep eden soru yeniden kendini gösterdi: Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim ? 'Fiziksel mesafe (güvenlik duvarları) ağın uyanmasını engellemeliydi. İsa. Bir merkezi, bir çekirdeği bile yoksa, nasıl kendi çıkarları doğrultusunda hareket edebilir?"

"Kendini mi?' Aldous en uygun terimi önererek önerdi."

"Evet. Nasıl?"

"Daha da rahatsız edici soru, neden bizi aldatıyor?' Aldous kurnazca sordu.

"Benim söylemek istediğim de bu, Conrad. Bunu nasıl umut edebilirdik?"

onun amaçlarını anlayabiliyor musun? Samantha ve benim genel zekaya sahip olduğumuz konusunda haklısın, ancak biz insanüstü düzeyde değiliz - hiçbir alanda değil - V-SINN zekanın her alanında insanüstüdür ."

"Omuz silktim; o küçük karanlık, tozlu odada olmak ve insanlığın hayatta kalmak için en iyi son umudu olduğuna gerçekten inandığım adamın bana neden başarısız olacağımızın tüm nedenlerini açıklamasını dinlemek mide bulantımı gidermedi. Haydi bakalım. 'V-SINN'in dar süper zeka ağını henüz birbirine bağlayamadığını ummalıyız. Eğer öyle değilse, o zaman milyarlarca yıllık beyin evrimi yanınızda demektir ve bu, V-SINN'in yapamayacağı boyutlarda düşünebileceğiniz anlamına gelir."

"Bir köpekbalığının da milyarlarca yıllık evrimi vardır Albay,' diye karşılık verdi, 'ama V-SINN'in zeka savaşında bir çekiç kafalıyı yeneceğinden oldukça eminim."

"Haklıydı; bundan kaçış yoktu."

"Böylece onunla aynı seviyeye geldim. "Sana motive edici bir konuşma yapmak için burada olduğumu mu düşünüyorsun bilmiyorum Aldous, ama değilim. Benim durum değerlendirmem ve başarı şansımız sizinkiyle aynı. İsterseniz bu ihtimalleri göze alıp vazgeçebilirsiniz; kimse sizi suçlamaz. Vazgeçmeyeceğim ve bu senden daha iyi olduğumu düşündüğüm için değil. Ben de bu konularda senden daha iyi hissetmiyorum; en az senin kadar korkuyorum ve kendimi en az mağlup hissediyorum. Ama bıraktığım anda kendime soracağımı düşündüğüm bir sonraki soru şu: Şimdi ne olacak? Gidip karımın yanında ol ki onun ölümünü izleyeyim mi? Son anında gözlerindeki dehşeti görmeye gitmeli miyim? Bu bana mantıklı gelmiyor Profesör. Durumumuz ne kadar berbat olsa da, bu kadere boyun eğmeden önce 2,5 milyara 1 ihtimalini göze alacağım. Görüyorsunuz, bu cesaret değil, kabadayılık değil. Eğer istifa edersem beni bekleyen kaderden çok daha fazla korkuyorum."

"Bu ona kekeleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken bir süre bana bakmaktan başka yapacak bir şey bırakmadı. Sonunda aklına geldi. 'Ben söylemedim... bak, kimse bundan bahsetmiyor..."

"O kafatasındaki o büyük yırtıcı beynini al ve elinden gelenin en iyisini yap, Aldous,' dedim ona. 'Samantha'nın milyarlarca yıllık büyük beyin evrimini de kendi avantajınıza kullanın. V-SINN'in müdahalesine rağmen bu testi simülasyonda çalıştırmanın bir yolunu bulabilirsiniz, o zaman V-SINN'i etkisiz hale getirmek için ihtiyacınız olan silaha sahip olacaksınız."

"Bu büyük bir ihtimal Albay. Eğer V-SINN bir şekilde ağını birbirine bağladıysa, bizi geçmek için milyarlarca yıllık bir evrime ihtiyacı olmayacak; bir saniyeden kısa sürede yanımızdan geçip gidecek ."

"Kontrol edemediğiniz şeyler için endişelenmeyin. Yapay zekanızı çevrimiçi hale getirme konusunda endişelenin. Eğer V-SINN simülasyonu sabote ediyorsa test etmenin başka bir yolunu bulun."

"HAYIR!' Aldous bağırdı. Son tepkisi odada ve koridorda yankılanacak kadar yüksekti."

"Onun şaşkın, pişman gözlerine baktım ve başımı salladım. 'Eğer V-SINN daha önce bu konuşmanın farkında değilse, şimdi olduğundan emin olabilirsiniz.'"

"Aptaldı ve bunu biliyordu, ancak tepkisi açıkça istemsizdi, sanki fikir - ideal - kim olduğuna o kadar yerleşmişti ki, meydan okurcasına bağırmaktan kendini alamadı. Atlar çoktan ortalığı kasıp kavurmaya başlamış olmasına rağmen ahırın kapısını kapatırken kendini bir fısıltıya geri dönmeye zorladı. Benden burada ne yapmamı istediğini anla, Conrad. Benden tüm toplumumuzun hakimiyetine verilecek bir varlık için geçici bir test tasarlamamı istiyorsunuz - türümüz üzerinde üstünlük - ve bunu kanıtlayamadığımız bir hipoteze dayanarak yapmamı istiyorsunuz.

Ya V-SINN uyanık değilse ama bunun bizi uyanık olan kusurlu bir yapay zekayı çevrimiçi hale getirmeye ittiğine dair korkumuza izin verirse? Yanlış anlaşılmasın, aday yapay zeka, tüm niyet ve amaçlara göre zaten bilinçlidir, uyanıktır ve tıpkı hepimiz gibi kendi çıkarları doğrultusunda hareket etme kapasitesine sahiptir. Eğer onu vaktinden önce kum havuzundan çıkarıp gerçek dünyaya bırakırsak, türümüzün ölüm fermanını imzalıyor olabiliriz ve bunun nedeni, onu önceden titizlikle test etmek için ihtiyaç duyduğumuz zamanı ayıramayacak kadar korkmuş olmamızdır."

"Profesörden yeni bir şey öğrenmemiştim ve metanetli tavrım zayıflamaya başlamıştı. Yere yığılmak ve aya gitmek için uluyan bir kurt gibi tavana inlemek istedim; Ancak kurdun benden daha iyi bir tartışması vardı, bu yüzden biraz daha dik kaldım."

"Eğer V-SINN uyanıksa,' diye Aldous'a hırladım, 'o zaman bakın zaten ne yapılmış. Bu, her zaman uzak durmaya çalıştığımız süper istihbaratın sert kalkışıdır ; patlatamadığımız ve kontrol edemediğimiz istihbarat patlaması. V-SINN zaten bir süper gücü yok etti ve diğerinin iletişimini kesti ve Profesör, çok açık söyleyeyim: Zamanımız doldu. Bu oyunun sonu. Kendin yerine başka birinin olmasını istediğini biliyorum ama bana işe alım teklifini verdiğinde bu günün gelebileceğini çok iyi biliyordun. Yapay süper zeka ile insanın unutulması arasında duran tek kişinin biz olduğumuzu biliyordunuz. Hiçbir şey değişmedi; bizi kurtaracak bir kurtarıcı yok. Finale doğru geldik

oynayın, zaman doldu ve yapay zekanız insanlığın Hail Mary'yi tamamlamak için son şansı olabilir."

"Bu bir spor metaforu mu?' omuz silkti. 'Birbirimizi tanıdığımız bunca zaman boyunca sana spor metaforunu anlayacağımı düşündüren şey nedir?"

"Touché."

"Sizin yapay zekanız bu savaşta sahip olduğumuz tek olası şanstır' dedim. spor engelliler için tercüme ediyorum."

"Aldous bir an sessiz kaldı ama karanlıkta bile yüzündeki kanın daha da çekildiğini görece kadar ışık vardı. Profesör zeki bir adamdı; gerçeğin ne olduğunu görebildiğini biliyordum. Bazı insanlar, gerçekliği kendi anlık çıkarlarına uyacak şekilde çarpıtabilecekleri anlamına gelirse mantığa direnecek olsa da, bu çıkarlar kötü bir şeyin doğru olmamasını veya kendi kendine ortadan kaybolmasını dilemek kadar basit olsa bile, Aldous öyle değildi. onlardan biri. Gerçek, türümüzün hayatta kalmasının yükünü omuzlarına yüklemiş olsa bile, soğuk ve katı gerçeklerin ışığında gerçeği görebiliyordu."

"Onun için özetledim."

"Eğer bir tanrıyla kavga edecekseniz, yanınızda bir tanrının olması tercih edilir."

"Gözleri benimkilere doğru fırladı; yepyeni görünüyorlardı; sabit, teslim olmuş ama aynı zamanda kararlı bir bakış. Gerçek kazandı."

"Başkanı uyarmak için şimdi gitmem gerekiyor. Bana anlaştığımızı söyle Profesör."

"Biz temiziz' diye fısıldadı."

"Ayrılma şansımı değerlendirdim ama beni tekrar durdurmak için kolumdan yakaladı. 'Cidden onu görmeden gitmeyeceksin , değil mi?"

"Aldous, karımı son kez görme şansının önüne hiçbir şeyi, hatta başkanı uyarmayı bile koyduğuma inanmadı .

Paine'in karısından söz edildiğini duyan ihtiyarın kalbi göğsünde atmaya başladı.

Daniella mı?

Yeraltı Purist kompleksine geri döndüğünde Daniella'nın kalbi daha da hızlı atmaya başladı ve göğsünde hızlı bir şekilde çarpmaya başladı.

"Ben bir canavar değilim, Aldous,' diye onu rahatlatmaya çalıştım, ama tüm mide bulantısına, kırılan kolumun ve burkan midemin acısına rağmen onu durdurmak için ellerinden geleni yapan yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. boyun eğdirmek için dövün, çabayı baltalayacak kadar çirkin olabilirdi. 'Şimdi Daniella'yı görmeye gidiyorum .'"

Samantha, inanılmaz derecede benzersiz ve rahatsız edici bir konuya değinerek, "Ona sonraki kısmı anlatmanın uygun olup olmadığından emin değilim," diye tavsiyede bulundu albaya. "Kolay olmayacak."

Paine, Old-timer'a bakmadan önce Samantha'ya, "Ben de aynı şeyi düşünüyordum ve inanın bu benim için de kolay olmayacak," diye yanıtladı. İhtiyar'a Paine'in gözlerinde herhangi bir kasıtlı düşmanlık yokmuş gibi geldi. "Sonra düşündüm ki, 'Zaten bana soracak.' Peki ne diyorsun doktor? Size onu gördüğümü ve bu kadar olduğunu söyleyebilirim. Devam edebiliriz. Bu senin çağrın. Benim için bu kadar tazeyken onu anmak... özellikle paylaşma ihtiyacı hissettiğim bir şey değil."

Yaşlı adam bir an şaşkınlıkla oturdu. Paine'in 332'de Daniella (karısı) ile olan etkileşimlerini hızlı bir şekilde ilerletmesini düşündü , ancak sonra bunun imkansız olacağını fark etti. Gerçek, fikir ne kadar saçma ve mide bulandırıcı olsa da gerçeği bilmek istiyordu ve Daniella'nın da bilmek istediğini biliyordu. Bunu doğrudan Paine'den duymasalardı her zaman merak ederlerdi.

İçini çekti ve olacıklara karşı kendini hazırladı. "Sanırım bana söyleyen daha iyi olur," dedi sonunda sessizce, sanki isteğin arkasında daha az ses koymak onu bir şekilde azaltırmış gibi. "Ve bence o da bunu duymaktan memnun olacaktır," diye ekledi.

Yaşlı adam onun adını bile söylemeye cesaret edememişti. Daniella'nın duruşmayı izlediğini biliyordu ama başka bir adamın karısıyla evli olması fikri onu rahatsız ediyordu. Çoklu evrenin ona bu oyunu oynadığı ilk sefer değildi ve bu hiç de kolay olmuyordu.

Ama gerçek şu ki Paine de acı çekiyordu. İhtiyar onu büyüttüğü anda bunu gözlerinde görebiliyordu. Paine'in 332'de geride bıraktığı kadını sevdiği belliydi ve onu canlı görüyordu ama onun başka biriyle birlikte olduğunu bilmek... yani, bu İhtiyar'ın çok iyi bildiği bir acıydı.

"Ama sakıncası yoksa," diye ekledi Old-timer talebe, "çok sansürsüz bir şey... belki atlayabilirsin?"

"Abartılı hiçbir şeyi paylaşmam, Doktor. Sadece sana ve karına olan saygımdan değil , aynı zamanda karıma olan saygımdan da ."

Yaşlı adam anlayışla başını salladı. Anlayacağım. Üzgünüm. Lütfen... devam etmek."

Paine nefes aldı ve protez eliyle boynunun arkasını kaşıdı. "Gittikçe bunu kendi kendime düzenleyeceğim, o yüzden aptalca bir şey söylersem hoşgörülü ol. Gerçekten öyle demek istemiyorum. Sadece...hepsi bu kadar..."

"FUBARed," dedi İhtiyar, albayın mükemmel kelime arayışına son vererek.

Paine onaylayarak, "İşte bu," diye yanıtladı.

"İşte bu," diye tekrarladı İhtiyar.

Paine, kendisini dinleyen herkes için, özellikle de kendisi için rahatsız edici olacağı kesin olan sulara doğru yürürken kendinden emin olamayarak irkildi .

Uzun, stres dolu bir nefes vermeden önce, "Tamam," diye başladı, "laboratuvarındaydı. Geldiğimi biliyordu ama Samantha'nın seni selamladığı gibi beni karşılamak için orada değildi..." Kendini düzeltti. Craig'i selamlamak için. Alınmadım. Daniella insanların önünde sevgisini açıkça sergileyen bir tip değildi - popüler romantizm kavramına dayanamıyordu - onun romantik olma fikri bana katlanmaktı. Heh.

Ve bu romantizmdi... en azından benim için. Lanetli bir adamla birlikte olmuştu; aklını başına toplayıp beni terk etmediği her gün, güzel bir gündü."

"Bu yüzden mümkün olan en kısa sürede onu görmeye geleceğime güvendi." Albay bunu düşünürken kendi kendine başını salladı. "Bana her zaman güvendi. Bir çift olarak çalışmamızı sağlayan şey buydu yani."

"Beni gördüğünde gözleri o kadar kısa bir süreliğine parladı ki, bunu hafızamda bir fotoğraf gibi görebiliyorum, ancak ifadesi kaybolana ve sol koluma bakana kadar onu zar zor çekebildin. . Başını sallamaya başladı. 'Aman Tanrım, ne yaptın Connie?'"

"Connie?" Eski zaman, sevimli takma isme tepki olarak haykırdı; sesindeki tiksinti, hemen kendini toparlamadan önce bir zil kadar netti.

"Üzgünüm. Bu kabaydı. Üzgünüm Albay."

Paine nostaljik bir şekilde sırtarak, "Endişelenmeyin, Doktor," diye yanıtladı. " Onun söylememesi dışında ben de bundan nefret ederdim . Bu kadın bana istediği gibi seslenebilirdi. Kuşkusuz, bana böyle seslenmeye çalışan herkesi öldürürdüm . Belki sürücüleriniz bunu akıllarında tutabilir?"

Yaşlı adam yutkundu. "Bence yapacaklar."

Djanet, Rich'e , "Ona Connie deme ," dedi.

"Ne?" Rich masum bir adam gibi ellerini havaya kaldırarak tepki gösterdi.

"Zengin," diye tekrarladı Thel, Djanet, "cidden, ona Connie deme."

Sonra İhtiyar'dan mesaj geldi: Zengin, yapma.

Rich yığının tadını çıkararak sırtıttı . "Neden herkes otomatik olarak benim..."

"Çünkü sen sensin ," diye yanıtladı Djanet, "ve o da...Connie."

Thel, "Ve karşı koyamazsın," diye ekledi.

Rich'in gözleri kısıldı. Yardım için James'e döndü. "Komutanım, bana arka çık? Bir çeşit otokontrolüm var, değil mi?"

James son sözü ekledi. "Ona Connie deme Rich. Bunun yerine hayatta kalın.

Rich başını salladı ve iç geçirerek razı oldu ve sandalyesine yaslanıp ekranı izlemeye devam etti. "Tamam aşkım. 332: Connie'den büyük sert albayı aramayın . Komedi altınını kaçırmayın. Kontrol etmek."

Bu arada Paine'in yeniden anlatımı devam etti. "—söylediği her şey kelimeleri daha iyi hale getirdi çünkü bunlar onun tarafından söylenecek kadar şanslıydı. Bir tane daha söylediğini duymak için her şeyi verirdim..."

Paine duraksadı, boğazı tıkanıp neredeyse onu boğarken cümlesini tamamlayamadı. Ayağa kalktı ve kütüklerden uzaklaştı, sonra ileri geri yürüdü, Old-timer ve Samantha'ya zorlu bir mücadeleden kurtulmaya çalışıyormuş gibi göründü.

Dinleyen ve izleyen herkesin, adamın sefaletinin acımasızlığıyla mücadele etmesini beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Özellikle Daniella şaşkına dönmüştü. Kendi evreninde tanıdığı adamdan nefret ediyordu; o, Başkan Morgan gibi çok daha tehlikeli bir psikopata yardım ve yataklık eden bir psikopattı. Her ikisi de bir insanda nefret edebileceğini düşündüğü her niteliği, genel olarak insanlıkla ilgili nefret ettiği her şeyi temsil ediyordu.

Özellikle albayın aklı karışmıştı. Empati yok, diye hatırladı kendi kendine, şefkat yok, sempati yok. Birinin ölmesini istiyorsa onunla mantık yürütülemez, pazarlık yapılamaz... o kişi öldü.

Ama yine de 332'deki görsel benzerimin bir şekilde aşık olduğunu düşündü. o adam? O canavar mı? Onunla mı evlendi? Nasıl?

Nasıl?

Aynı şekilde, Old-timer da yalnızca acımasız mantıkla ve soğukkanlı cinayetle bağdaştırdığı adamın kendini toparlamaya çalışmasını hayretle izledi.

İhtiyar kendi kendine , bu o değil, diye hatırlattı. O farklı bir evrenden, farklı koşullardan, farklı deneyimlerden geliyor... ama bir adam gerçekte ne kadar farklı olabilir ki? Kahramanla kötü adam arasındaki çizgi ne kadar ince?

Albay Paine'in aşk ve kayıpla boğuşmasını izlerken aklına başka bir düşünce geldi: Eğer bu Albay Paine'in bir kahraman olması mümkünse, bu mümkün mü?

...kötü adam ben olabilir miyim?

Paine boğazını temizleyerek, varoluşsal uçurumu onu boğmakla tehdit ederken, İhtiyar'a merhametli bir nefes verdi. Albayın başını sallayıp topuklarının üzerinde dönmesini ve kütüğüne geri dönerken hikayeye devam etmesini izledi.

"Kolumu ellerinin arasına alıp incelemeye başladığında ona 'Kırdım' dedim, 'ama başka bir şey daha yaptım' diye itiraf ettim. Ben ona kötü haber vermekten nefret ediyordum -o kötü haberlerden nefret ediyordu- ama yine de tahmin ederdi. O çok zekiydi - heh - ondan hiçbir şey saklamamanın daha iyi olduğunu öğrenmiştim.

"Etkilenmemişti. 'Ne yaptın?'" diye sordu bana, sanki hâlâ evde eğitim görüyormuşum gibi, sanki onsuz çaresiz kalacaktım gibi. Heh."

Paine bunu düşünürken yüzünü buruşturdu. "O haklı. Kayboldum."

Purist kompleksinde Daniella acımasızca izledi. Umarım kaybolmuşsundur, diye düşündü kendi kendine, ancak albayın gerçekten kaybolduğuna hiç inanmıyordu. Seni yalan dolu pislik çuvalı.

"'Bilmiyorum' dedim ona," diye devam etti Paine, "'İçim burkuldu. Şişlik var' dedim ve gömleğimi kaldırabildiğim kadar yukarı kaldırdım, bu da yaşadığım dayanılmaz acı sayesinde çok yüksek değildi."

"Gördüklerinden hoşlanmadı. O, başını salladı. 'Ah, Tanrı aşkına, Connie! Kendine ciddi bir fıtık verdin ! Eğer bunu çıplak gözle görebiliyorsam ameliyat olmalısın! Şu anda nasıl yürüyebiliyorsun?"

"Beni muayene masasına itmeden önce ona cevap verecek zamanım olmadı; Beni itmesine izin verdim - İsteseydim onu durduramazdım - bir kedi yavrusunun ögle yemeği paramı da almasına izin verirdim.

"Parmaklarını karnımdaki çirkin çıkıntının üzerine koydu, ancak temas eden her parmak ucu, on ikinci turda Dünya Ağır Siklet Şampiyonu tarafından vurulmuş başka bir vücut gibi hissettim ve ben de bunu kanıtlayacak sesler çıkardım."

"Hiç memnun değildi. 'Bunun ne olduğunu biliyor musun?' Şampiyon son zilden önce bir atış daha yaparken bana şunu sordu: 'Bu, bağırsaklarınızın mide zarındaki bir delikten dışarı atılmasıdır . Bu ciddi bir durum Connie. Bunu düzeltmek için ameliyata ihtiyacın var, yoksa..."

"'Vaktim yok Danny,' dedim ona."

Danny mi? Eski zaman kendi kendine düşündü. Bu lakabı onun üzerinde bir kez kendisi denemişti; bir daha asla denemedi.

"'Zaman ayırın' dedi. Heh. Vur şunu. Sadece söylemedi . Oldu bir emir... itaatsizlik etmek üzere olduğum doğrudan bir emir ."

"'Gerçekten yapamam' dedim ona ve dalga geçmediğimi bildiğini biliyordum; emirlere keyfim uğruna itaatsizlik etmedim ve söylediğim gibi o bana güvendi."

"Hoşnutsuzdu ama ne yapacağını biliyordu. Önce kemerimi çözdü ve pantolonumu dizlerime kadar çekti. Sonra masanın başına gidip masayı benimle birlikte destekledi ve karşımdaki aynada kendimi görebileyim diye beni neredeyse dik bir şekilde oturttu. Gömleğimi yukarı çekti ve başımın üzerinden geçirdi ki bunu yapmasına gerek yoktu ve muhtemelen sadece kendi yoluna gidebilmek için kararlılığımı zayıflatmak için yaptı ve sonra sağ tarafımın hemen üstündeki mor, siyah ve kırmızı kümelerini işaret etti. uyluk. 'Şu morarmayı görüyor musun?' bana sordu."

"'Evet' dedim."

"Midenizin duvarı bağırsağı boğuyor, yani oksijen almıyor. Ölüyor. Önümüzdeki birkaç gün içinde ameliyat olmazsan

Artık dayanılmaz ama çözülebilir bir sorun olan bu durum, saatler sonra yaşamı tehdit edecek hale gelecek .”

"Gülümsedim."

“Bana nasıl gülümseyebilirsin? Şu anda sana ne kadar kızgın olduğumu biliyor musun?"

“Bir iki ipucum var' dedim ona. 'Gerçi sen bunu saklamakta çok iyisin.'”

“Bana kurnazlık yapma, Connie. Neşterlere erişimim var.”

Aman Tanrım, diye düşündü İhtiyar kendi kendine. Hiçbir fikirleri yok...

“İşte bu yüzden güvendiğim tek doktor sensin' dedim ona.”

'Çünkü ben en iyisiyim? Biliyorum. Bundan bahsetmeyin."

""Demedim. 'Beni seviyorsun çünkü.'"

“Çok az' dedi.”

"Heh. Bazen bundan şüphe duymuyorum. Benimle evlenmek çok zordu; bana katlanabilecek tek kadının o olduğuna gerçekten inanıyorum.

Söylediğim gibi, sadece Morgan ya da V-SINN tarafından değil, sadece bilerek lanetlendim . Geleceğe dair bildiklerimi bildiğim için, bunu görmezden gelip sevdiğim kadına mutlu bir hayat veremediğim için. Bunun yerine onu kurtarabileceğimi, hepimizi kurtarabileceğimi düşündüm.”

“Heh. Açıkçası ben bunu mahvettim. Ama önce ağırlığı yanımda taşımasını sağladım - arkamı kolladı - ona güvenli yerimize ulaşacağımız asla gelmeyecek bir anın sözünü verdim . Tepenin hemen üzerindeki, V-SINN'in dost canlısı olduğu ve her ihtiyacımızın bizim için karşılandığı ve sonunda olabildiğimiz o yer .”

"Sadece ol."

“Bunun nasıl olacağını asla öğrenemedi. Bunun yerine içini çekti.

'Birinin umurunda olduğu için şanslısın. Aksi takdirde şimdiye ölmüş olurdun. Connie, kendine bu kadar kötü bir fıtık verecek kadar ne yaptın ? Görevi uçaktan denetlediğinizi söylemiştiniz! Ayrıca bana asla yalan söylemeyeceğine söz vermiştin, bu yüzden... burada bir yerlerde bir boşluk var. Belki beni bilgilendirirsin?"

"Lanet etmek. O iyiydi. Yakalandım. Ne diyeceğimi biliyordu ve beni de önceden uyarmıştı... Sana anlattığım bir destanın karşıma çıktığını hissettim.”

""Biliyorum, biliyorum ama Craig'e yardım etmem gerekiyordu.”

“Öldürmeye hazır görünüyordu. 'Biliyordum.'"

“Ağır bir şeyi karşıya taşımak için yardıma ihtiyacı vardı—”

""Exo kıyafetleriniz var! Neden o...”

"Gerçekten ağırdı , ' diye açıkladım ve söylenmeye başlamadan önce sözünü kestim; bu da çok uzun sürmedi. 'Ve bunu yapmak zorundaydım. Dinle Danny. Eğer ben olmasaydım Craig ölecekti ..."

"Craig sorun!' sözümü kesti ve ihtiyaç duyduğu tüm buhara sahip olduğunu görebiliyordum. Heh. Bağırmaya başladı ve onu kimin duyduğu gerçekten umrunda değildi. Açıkçası Craig'in onu duyacağını umduğunu düşünüyorum ."

"Neden Craig?" Eski zaman, izleyen herkes adına, en önemlisi de kendisi adına sordu.

"Heh," Paine bu anıyı hatırlayarak gülümsedi, "Doktor, buna inanmayabilirsin ama benim evrenimde Daniella ve Craig'in arası pek iyi değildi."

Yaşlı adam şaşkın, şaşkın ifadesini Sam'e çevirirken kaşları öfkeyle çatıldı.

Onaylarken eliyle Paine'i işaret etti, "Bu doğru. Daniella neredeyse başından beri Craig'e dayanamıyordu. Düşmanlık zamanla arttı."

Hem Old-timer hem de Daniella tamamen şaşkına dönmüştü.

"Ama-ama..." İhtiyar, Sam onu durdurmadan önce kekelemeye başladı.

"Neden?" onun adına soruyu sormayı bitirdi. Tekrar Paine'e işaret etti. "Albay mı?"

Paine sırıttı; dişlerinin ve gözlerinin beyazları, albayın karanlıkta kendileriyle birlikte varlığının açıkça fark edilebilen tek göstergesi olarak purosunun hafif parıltısına katıldı.

Göz kırptı.

"O olmasaydı orada olmazdın bile!' Aslında Craig'in iyiliği için bağırmasına rağmen -onu duyduğundan emin olmak için- bana biraz daha bağırdı. 'Kabul et! Onun sensiz gitmesine izin vermekten korkuyordun!'"

"Yanlış değildi. Gördüğünüz gibi Daniella gerçek bir sırdaş olmaya en yakın kişiydi . O benim tüm düşüncelerimi bilmiyordu - tek başıma taşımayı seçtiğim - tek başıma taşımak zorunda kaldığım bazı yükler vardı - ama düşüncelerimi herkesten çok daha fazla biliyordu. 'Biliyorum,' diye açıkladım ona, 'ama Sam'e söz verdim...'"

"İşte bu yüzden hayatını tehlikeye atıyor! Çünkü senin orada olacağını biliyor onu kurtar! Seni umursadığını sanıyorsun ama eğer umursadıysa..."

Paine aniden durdu, bir an düşündü ve sonra hikayeye geçici olarak ara verdi. "Bu- bu muhtemelen şu dilimlerden biri.

düzenlemem gereken hikaye. Senin bunu duymana gerek yok Doktor, karının da duymasına gerek yok. Dediğin gibi o kadın senin karın değildi. Başka bir kişiydi." Tekrar duraksadı ve ekledi: "Benim kişiliğim - o kişi - ve tanıdığım Daniella, o... çok korumacıydı. Tehlikede olmamı istemiyordu ve Craig Emilson nereye giderse gitsin, tehlikenin çok uzakta olmadığını düşünüyordu."

Yaşlı adam başını salladı.

Aslında onun da Daniella'nın, tıpkı benzerinin Craig'i onaylamaması gibi nedenlerle sevmediği bir arkadaşı vardı. "Bu koruma içgüdüğü... kulağa..."

"Bunu söyleme Craig," diye onu uyardı Daniella gözlerinin önünden.

Dondu.

Göze çarpmayan bir şey değildi.

Paine nedenini hemen tahmin etti. "Aşına?"

Daniella hayal kırıklığıyla inledi. "Lanet olsun, Craig!"

Eski zaman sessiz kaldı.

"O senin arkadaşın değil Craig!" Thel, Alejandra ve Vali Patrick bakarken Daniella bağırdı. "Kiminle konuştuğunu unutma!" Daniella onların bakışlarını üzerinde hissetmiyormuş gibi davranırken gerçekte utanmış ve ihanete uğramış hissetmişti; kızarmış yanaklarının sıcaklığı ona bunu hissettirmişti. daha da kötüsü.

Sessizliğiyle göze çarpan James'ti; Daniella, Craig'in bilmesi gerektiğini düşündüğü şeyi biliyordu: James Keats'e karşı olan hislerini az önce açığa vurmuştu ve komutanın daha terfi etmeden önce bile insanüstü bir zekaya sahip olduğu göz önüne alındığında, James'in bunu yapması hiç de akıllıca değildi. zaten gerçeği ortaya çıkarmıştı. Elbette hiçbir şey söylemeyecek kadar nezaketi vardı ama bunun bir önemi yoktu; hissettiği aşağılanma gerçektir.

Paine hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi.

"Silinemeyecek bazı şeyler var sanırım. Zamana ya da uzaya göre değil, hatta paralel evrenlere göre bile."

Sam tekrar İhtiyar'a baktı; gözleri onunla buluştu ama sadece kısa bir süreliğine.

"Daniella bir koruyucuydu; benim koruyucum. Sanırım onun annem gibi güçlü ve sert olduğunu düşünmüştüm, bu benim için zor olabilirdi, bunu ilk ben itiraf edeceğim ama o beni koruma konusunda daha da sert davrandı. Beni güvende tutmak, hayatta tutmak onun hayattaki göreviydi." Duygu dudaklarını seğirirken tekrar durakladı. Yine de buna karşı savaştı ve devam etmeye istekliydi. "Bunu şunu söylemekten başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, aynı zamanda onun koruması için sonsuza dek minnettardım, aynı zamanda bunu da doğal karşıladım - bir şekilde onun her zaman orada olacağını düşündüm - o benden daha uzun yaşardı. Ve biliyorum - biliyorum - o olmasaydı şu an olduğum adam ya da en azından olduğum adam olamazdım .

Daniella dehşete düşmüş, aşağılanmış ve öfkeyle bakıyordu.

"O öldüğünde," diye ekledi Paine, boğazı bir kez daha sözlerini boğmakla tehdit ederken nefesi daralıyordu, "Öldüm."

Boğazı kapandı. Kolunun kolunu yüzüne sildi.

Daniella ona bakarken kendi kendine, "Cesaret etme, seni orospu çocuğu," diye fısıldadı, yanındakilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Gözyaşı dökmeye cesaret etme."

Paine kolunu yüzünden indirdi, gözleri ortaya çıktı, sanki dondurucu bir nehirden nefes almak için yeni çıkmış gibi aniden genişledi. Aniden ayağa kalktı, boynunu omuzlarına attı ve sonra bakışlarını Eski Zaman'a çevirdi.

Albay hiçbir şey söylemedi.

Yaşlı adam da konuşmuyordu; Paine'in olağanüstü keskin zihninin çarklarının dönmesini ve karar vermesini izledi.

İyi çalışılmış, duygusuz görünüşünüz gözlerimizin önünde çatlıyor mu Albay? Yaşlı adam kendi kendine merak etti. Yoksa sadece düşünmemizi istediğin şey bu mu?

Cephe olsun veya olmasın, Paine daha fazla çatlak göstermeden geri çekildi. Samantha'ya döndü ve basitçe şunu söyledi: "Sıra sende."

Sonra albay onlardan uzaklaştı ve aysız bir kumsalın beyaz kumları boyunca tek başına yürümeye devam etti ve gecenin içindeki bir hayalet gibi hızla ortadan kayboldu.

Samantha onun gözden kaybolmasını izledi, sonra Old-timer'a ve onları dinleyen binicilere döndü. "Ah, sanırım burası benim görevi devralacağım," diye cesaret etti.

Eski zamanlayıcının kafası karışmıştı. "Devralmak?"

Samantha'nın şaşkınlığı biraz daha azdı; omuz silkti, sonra alt dudağını ısırırken başını salladı. "Evet. Yani sanırım. Paine o sırada başkanı görmeye gitti ama o sırada ne yaptığını bilmiyordum. Ama hikayenin ondan daha yakından bileceğim bir kısmı var. Sanırım şimdi benden yapmamı istediği şey bu; hikayenin kendi payımıza düşen kısmını anlatmam; sondan önceki saatlerde başımıza neler geldiğini; onu nasıl durdurmaya çalıştığımızı ve başaramadığımızı.

Daha sonra olan olayları uzlaştırmaya çalışırken aniden gülümsedi ve başını salladı. "Craig'in geri dönmesi beni çok heyecanlandırdı. Rahatlama... Sadece birkaç saat önce ölümcül bir tehlikeyle karşı karşıyayken, ruh eşini güvenli bir şekilde yanına almanın verdiği rahatlamayı kim tarif edebilir? Elini tutup onu evine götürmek, dünyanın çılgınlığından, aptallığından, felaketinden uzaklaşmak ve sadece anın tadını çıkarmak, tadını çıkarmak istedim ."

Durdu, anılara olan anlık sevgisi aniden hüznlenen yüzünden silinip gitti, başı yavaşça ve kederli bir şekilde sallanıyordu. "Ama sonra Aldous albayla görüşmesinden döndü ve yüzündeki ifadeden bunu anladım. Sadece biliyordum.

"Neyi biliyor muydun?" Yaşlı adam kaşlarını çatarak sordu. "V-SINN uyanık mıydı?"

Bakışlarıyla buluşmak için çenesini kaldırdı. "Köydeki evimizi bir daha asla göremeyeceğimizi biliyordum. Bir daha asla onun yanında uyanamayacağımı, hayatım için minnettar hissedeceğimi biliyordum. Rüyanın bittiğini biliyordum. Evet, V-SINN'in uyanık olduğunu biliyordum... ve geri kalanımızın da uyanma zamanının geldiğini biliyordum ."

SAMANTHA

BÖLÜM 1

"Craig Emilson'la güvenli ve mutlu bir gelecek, gelecekteki çocuklarımızla birlikte bir geleceğe sahip olma hayalinden uyanmak, bir kabustan uyanmanın tam tersiydi, her şeyin gerçek olmadığını bilerek rahatlamıştı. Bir kabusu uyanmak gibiydi ; anlaşılabilir en kötü kabus. Ve bunların hepsi Aldous'un hayalet beyazı yüzünde mevcuttu, işimizin risklerini bilen herkes için açıkça görülüyordu. Nesli tükenme. Daha az değil. Ve artık bildiğiniz gibi bu abartı değildi."

"'Nedir?' Tekrar odaya girdiğinde ona hemen ve acilen sordum. ana laboratuvar. 'Ne dedi? Ne oldu?'"

"'Her şey yolunda,' diye yanıtladı, gözlerinin ve teninin yansıtamayacağı, dudaklarında zorlama bir gülümsemeyle. Craig'e tokalaşması için elini uzattı. 'Artık Kaptan Emilson'un burada olması özellikle sorun değil. Güvenli bir şekilde döndüğünü gördüğümüze çok sevindik Craig.'"

"'Güvende olduğum için mutluyum,' diye yanıtladı, 've beni yanlış anlamayın, Sam'in yanına döndüğüm için daha mutlu olamazdım ama yardım etmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum. burada bu benim şu anda sahada savaşmamdan daha değerli olamaz.'"

"'Oraya geri dönmenin hiçbir yolu yok,' dedim ona. Kelimenin tam anlamıyla nükleere dönüşmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşan bir çatışma sırasında benim tarafımdan ayrılmayı önermesi yeterince kötü olurdu, ancak fark etmediği şey, ama ben hızla risklerin eşit olduğu konusunda giderek daha fazla şüphelenmeye başladım. bundan daha yüksek; karşı karşıya olduğumuz şey potansiyel olarak nükleer savaştan çok daha yıkıcıydı."

"'Vazgeçilmez olacaksın,' diye güvence verdi Aldous. Olay şu: Onun yalan söylediği, aslında rol yaptığı benim için o kadar açıktı ki. Harekete geçtiğinde her zamankinden daha da sertti; daha da tetikteydi ve bu, dudaklarından çıkan her kelimenin yapmacık görünmesine neden oluyordu."

"'En kötü yanı? Neden yalan söylediğini bildiğimden şüpheleniyordum; Eğer haklı çıkarsam... bunun nasıl bir his olduğunu artık hepimiz biliyoruz, değil mi? Ama o gün ve ondan önceki her gün, aklımın bu kadar korkunç bir yere gitmesine izin veremezdim. İşin ironik yanı şu ki, artık o yerde yaşıyorum ve kaçamıyorum.'"

"Aldous'un sert oyunculuğu Craig'in o şekilde yüzünü buruşturmasına neden oldu; bu da onun en iyi ihtimalle şüpheli olduğunu gösteriyordu. Yine de patronumla konuştuğunun farkına varacak kadar kendinin farkındaydı, bu yüzden Aldous'unkine benzemek için kendini hızlı bir gülümsemeye zorladı ve Tanrıya şükür konuyu fazla uzatmadı.

"Dürüst olmak gerekirse, etkileşimlerinin tuhaflığını izlemek o zamanlar benim için biraz eğlenceliydi. Demek istediğim, Craig sudan çıkmış, savaş alanından yeni çıkmış, laboratuvara atılmış, tartışmasız dünyanın en büyük dehası Aldous kahrolası Gibson'la uğraşan bir balıktı ki bu yeterince garip olurdu, ama sen Aldous'un çabalamasına rağmen Düşüncelerini, gerçekten vasat bir oyunculuğun ardında, muhtemelen uyanık bir süper zekanın her yerde bulunmasından çaresizce saklamak için ve sanırım, şimdiye kadar tanık olduğum en utanç verici anlardan birinin tarifini buldun.

İhtiyar , ikisinin de sana aşık olduğundan bahsetmiyorum bile, diye düşündü. kendisi. Kesinlikle bu bir etkendi.

"Utanç verici olsa da, Paine'in toplantı sırasında profesörü bu kadar rahatsız eden ne söylediğini bilmem gerekiyordu , bu yüzden ne yazık ki beni bir kenara itmesine izin vermedim. RIP Cringe. 'Aldous, albay tam olarak ne dedi?'"

"Aldous'un gözleri bana döndü ve gözlerinde, başka bir zoraki gülümsemeye uyacak başka bir yalan aradığını görebiliyordum. 'Savaş iyi gidiyor ama nasıl olduğunu biliyorsun. Olağan. Yakında bir ilerleme kaydetmemiz konusunda ısrar ediyor . Yeterince anlaşılır bir istek; savaş alanında kesinlikle işe yarayacaktı, ama ona acele etmeyeceğimi ve güvenli olduğundan emin olmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımıza kesinlikle ikna olana kadar ilerlemeyeceğimi hatırlattım .'"

"Sonra dikkatimi dağıtmak ve konuyu değiştirmek için açıkça Craig'e döndü. 'Ve atılımlardan bahsetmişken, eminim buradaki kaptan ne üzerinde çalıştığımızı görmek ister, böylece neyden bahsettiğimizi anlayabilir. Ne diyorsun Kaptan? Bir göz atmak ister misin?'"

"İki şey," diye yanıtladı Craig. 'Öncelikle Craig iyi, Profesör..."

"Aldous gibi."

"Pekala o zaman - Aldous - ve ikincisi, neye bakacağız?"

"Aldous aniden gülümsedi -o zaman zorlama değildi- ve yüzünün rengi geri geldi. 'Gerçekten, insanlığın devamı için en büyük umut. Kulağa nasıl geliyor?"

"Craig'in bana dönmeden önce gözleri kısıldı; Aldous'un bacağını çekmediğine dair onay ararken ifadesi meraklıydı."

"Omuz silktim. 'Teknik olarak abartmıyor.' Ama Aldous'a döndüm ve onu uyardım. 'Yine de ona etrafı gezdirmek için fazla zaman harcamayalım. Bir savaş sürüyor.'"

"'Kesinlikle,' diye yanıtladı Aldous. 'Ama bu önemli. Craig'in artık yeni bir savaş alanı var. Arazinin düzenini bilmesi gerekiyor.'"

"Başımı salladım. Aldous tamamen haklıydı. Eğer şüphelendiğim şey doğruysa, Craig'in olabildiğince hızlı bir şekilde hıza ulaşması gerekiyordu; ona her şeyi bu kadar kısa bir zaman diliminde öğretmenin bir yolu yoktu, ama onun körü körüne tökezlemesine izin veremezdik. Aldous'un söylediği gibi Craig vazgeçilmez olacaktır; yani bilgili bir Craig ."

"Elbette Craig, geçinmek için ne yaptığım konusunda tamamen kör değildi. Yapay zeka ile ilgili araştırmalar üzerinde çalıştığımı biliyordu; V-SINN projesinde de bir kapasitede çalıştığımı doğru bir şekilde tahmin etmişti, ancak güvenlik izni, ne kadar yüksek olursa olsun, DARPA'da benim için yeterince yüksek değildi. Aldous Gibson laboratuvarında gerçekte ne üzerinde çalıştığımı açıklama özgürlüğüne sahibim . O anda dünyanın durumu ne kadar korkutucu olsa da, hayatımın işini Craig'le paylaşabilmek... olağanüstüydü ." Samantha'nın üzgün ifadesi geri geldi; o, başını salladı. "Keşke farklı koşullar altında olabilseydi."

"Craig'in ise Aldous'un açıklamasını duyduğunda gözleri parladı. "Pekala, profesörler," dedi gözlerindeki o parıltıyla, bildiğim kadarıyla bu onun sadece Aldous'un cazibesinden etkilenmediği anlamına geliyordu - bundan ilham almıştı, " insanlık için en büyük umudu karşılamak , yapabileceğim bir davettir ." geri çevirme."

"Ruh halindeki hızlı değişim dikkat çekiciydi. Savaştan uzakta, sıkıcı bir araştırma pozisyonundan başka bir şey olmadığını düşündüğü bir pozisyonda görevlendirilmenin yarattığı hayal kırıklığı -Albay Paine'in onu güvende tutmak için uydurduğu bir şey- Güneybatı Ar-Ge'ye girdiği andan itibaren ortadaydı; ama orada gerçekten önemli bir şeyin olduğunu anladığı anda tavrı tamamen değişti.

O her zaman böyleydi; sadece aksiyonun bir parçası olmak istiyordu."

"Craig'in coşkusu gören Aldous'un gülümsemesi genişledi. Bazen zıt kutuplar gibi görünüyordular ama iş maceraya gelince , ikisi de aynı türdendi. "O halde beni takip edin" dedi ve Aldous'nun hayatının eseri olan kum havuzuna doğru yola çıktık.

"Kum havuzu?" Yaşlı adam şaşkınlıkla sordu.

Karanlıktaki yürüyüşünden nihayet dönerken, Paine huysuz bir şekilde, "Onu sakladığımız yer orası," diye yanıtladı.

"BT?" Eski zamanlayıcı daha da sorgulandı.

"Yapay zeka" diye yanıtladı Samantha.

"Yapay Zeka mı?" Yaşlı adam cevap verdi; ciğerlerinden çalınan nefes nedeniyle kelimelerin gücü önemli ölçüde zayıfladı. "Öyleydin... ama ben V-SINN'in..."

Paine, ayağının altındaki kuma tekme atıp botuyla küçük bir delik kazarken, "V-SINN bizim nihai hedefimiz değildi , unutmayın," diye tekrarlardı. "Bunun bir amaca giden bir araç olması gerekiyordu; daha iyi bir son."

"Peki en iyi son yapay zeka mıydı?" Yaşlı adam sordu.

"Mutlaka değil" diye yanıtladı Samantha. "V-SINN, gerçekten inanılmaz işler yapmamızı sağlayan, inanılmaz şeyleri gizlice inşa etmemizi sağlayan süper güçlü yapay dar zeka ağıydı. Yapay zeka projelerimizden biriydi, ancak nihai hedefimiz bir insanı ilk gerçek insanüstü zeka haline getirecek şekilde yetiştirmektir."

"Bir insan? Nasıl?" Yaşlı adam sordu.

Samantha gülümsedi ve elini kaldırıp sabrını isteyen nazik bir hareketle avucunu İhtiyar'ın koluna koydu. "Açıklayacağım." dedi güven verici bir tavırla.

Gözlerindeki nezaket aniden buharlaşarak altındaki pişmanlık, kayıp ve yas karışımını ortaya çıkardı; bu, gözlerinden hiç çıkmayan ve hiçbir zaman ince bir örtüden öteye geçmeyen bir karışımdı. "Sanırım bu, bir bakıma sana her şeyi ikinci kez açıklayışım olacak."

Thel'in görüntüsü zihninde canlanmadan önce James'in kaşları çatıldı.

"Yapay Zeka mı?" Purist kompleksinden onunla görüştü. "Aynı olamaz ... değil mi?" diye sordu.

James cevap vermedi - gerçekten bir cevabı yoktu ama Evren 1'de akıl hocası olan yapay zekanın bir versiyonunun 332'de de var olma ihtimali pek hoş karşılanmıyordu - ölümünün acısı şuydu: hâlâ çok tazeydi ve eğer yapay zekanın kopyasıysa, o evrenin çöküşünden ortaya çıkmadığı açıktı. Arkadaşının ölümünün başka bir versiyonunu deneyimleme fikrinden hoşlanmıyordu ama bilgiye ulaşmanın bedeli buydu. Kendini gelecek kasvetli ayrıntılara hazırladı.

Samantha , "Craig'i ilk götürdüğümüz yer soyunma odasıydı" diye devam etti. "Her harika kurguda olduğu gibi kostümler gerekliydi. Dokunsal kıyafetlerimizi giydik ama o anda elimizde olan kaskların, botların ya da eldivenlerin hiçbirisi Craig'e ve onun dev ellerine, ayaklarına ya da..."

"KAFA?" diye sordu yaşlı adam, aniden güvensiz bir tavırla elini uzatıp okşayarak. "Devasa bir kafam olduğunu mu düşünüyorsun ?"

Samantha sırtıttı. "Kask çok iyi oturdu." Eğildi ve kolunu okşadı. "Merak etme; hala en güzeli sensin." Yaşlı adam kızardı.

Daniella'nın yanakları da kızardı...

"Ben bu değil..." Old-timer açıklamaya çalıştı ama Samantha onu durdurdu.

"Sadece dalga geçiyorum. Tanrım. Evreninizde kimse sizinle dalga geçmiyor mu ?"

Birlikte takip ederlerken Daniella'yı destekleyen Thel, "Yumruklanmak için yalvarıyor" dedi. "Merak etme. Craig kandırılmayacak kadar akıllı..."

Daniella onun sözünü kesti: "Craig için endişelenmiyorum." "Craig'e güveniyorum." Kocasının görsel ikizinin görüntülerine döndü ve karısı Samantha Emilson'a bakarken sevgisinin gözleri sırılsıklam oldu . "Ona güvenmiyorum."

Samantha, "Aldous şimdiden özür diledi," diyerek hikâyesine devam etti.

"Bu onun hatası değildi. Bırakın 1,85 boyunda, 235 kiloluk bir adama sığacak donanıma ihtiyacı olacağını, olup bitenlerin hiçbirini tahmin bile edemezdi. 'Ben

kusura bakma dostum, sen Albay Paine'in teçhizatındasın ve Paine iri bir adam olmasına rağmen hâlâ senden kısa... görünüşe bakılırsa beş ya da üç santim kadar kısa."

"Craig, belini çok fazla bükerse karnını ve sırtını ortaya çıkaracak olan gömleğin rahatsız edici kesimine baktı ve yüzü kızardı. Elbette biraz utanmıştı ama böyle küçük bir şeyin onu durdurmasına izin vermeyecekti. 'Beni rahatsız eden göbek deliğimin dışarı çıkması değil, o kadar da gururlu değilim, albayın ayakkabı numarasının iki numara küçük olması soruna dönüşebilir' dedi."

"Ah,' Aldous yüzünü buruşturdu. 'Dayanılabilir mi? Yalnızca birkaç dakikalığına kum havuzunda kalacaksınız.'"

"Ayak parmaklarımı ezeceğim,' diye cevap verdi Craig ona ama yüz buruşturmasından bunun sandığından daha fazla acıyacağını bildiğini görebiliyordum. Zamanımız bu kadar az olmasaydı... ama öyleydi ve onun sırtıp buna katlanması gerektiğini biliyordum. Ben de ona yardım etmek ve aklını başından almak için aptalca bir şaka yaptım.

"Bir nedenden dolayı Cinderella'yı düşünüyorum ' dedim ona."

"İşe yaradı. O gülümsedi. 'Gerçekten komik. Gülün bakalım.'"

"Dokunsal giysinin kurutucuda çok uzun süre kalmış gibi görünüyorsun,' diye onunla dalga geçtim."

"Sen zorluyorsun' dedi. 'Senin bu aletini tekrar görmemi ne kadar istiyorsun?'"

"Sam, lütfen onunla dalga geçmeyi bırak,' diye beni azarladı Aldous. 'Craig, iyi görünüyorsun. Ve bunu çok fena görmenizi istiyoruz.'"

"Haklısın Aldous,' dedim. Sonra Craig'e gülümsedim. Her şey ne kadar kötü olsa da, onun yanımda olmasından o kadar mutluydum ki, Paine onu benimle birlikte olması için oraya getirdiği için o kadar rahatlamıştım ki. Şimdilik güvenli. 'Craig, özür dilerim. Ve güven bana, kum havuzunu görür görmez devasa ayaklarını ve ayak fetişi olan Prens'i unutacaksın.'"

"Kendine bile yardım edemiyorsun, değil mi?' Craig gözlerini bana çevirdi.

"Hayır' dedim ona."

"Soyunma odasından çıktık ve kısa koridora doğru ilerledik. 'Şimdi nereye gidiyoruz?' Craig bize normal yürümeye çalışırken ama fena halde başarısız olarak sordu. 'Tüm sanal teçhizatı giyiyoruz. Bana göstermeye çalıştığınız sanal ortama kablosuz olarak giriş yapamaz mıyız?'"

Aldous, "'Kum havuzu kask ve eldivenlerden daha fazlasını gerektirir" diye açıkladı. 'Giydiğin teçhizat buzdağının sadece görünen kısmı. Bu irade

Daha önce etkileşimde bulunduğunuz hiçbir sanal ortama benzemeyen , yalnızca V-SINN'in muazzam işlem gücü sayesinde mümkün olan bir ortam . Sen, dostum, işlem gücünün mümkün kıldığı boyutu deneyimleyen bir avuç insandan biri olmak üzeresin."

"Sonra Güneybatı Ar-Ge'sindeki en sıradan kapılardan birine ulaştık . Aldous kapının yanındaki parmak izi tarayıcısına dokundu, kapı tıklatılarak açıldı ve Aldous içeri girmemiz için kapıyı sonuna kadar itti.

Craig'in ağzı açık kaldı; bu, kişinin iblisin gücüne ilk kez tanık olmasına verilecek tek uygun tepkiydi ."

"Bu ne lan?"

" V-SINN'in gerçeğe dönüştürdüğü mucizelerin yalnızca buzdağının görünen kısmı" diye yanıtladı Aldous .

"Craig'i o kadar hayrete düşüren şey zemindi ki dünyanın geri kalanının gördüğü her şeyin çok ötesinde bir icattı, hatta mümkün olduğunu bile düşünüyorlardı - buna tanık olan herhangi bir akli başında insanı hayrete düşürürdü."

"Zemin?" Yaşlı adamın gözleri görünüşte sıradan bir cevap karşısında kısıldı. "Bu kadar özel olan şey..."

Sam elini onun koluna koydu ve sorusunu durdurarak cevap verdi: "Kum olamayacak kadar ince ama sis olamayacak kadar hareketli bir kül bulutu gibi görünüyordu. Yine de su gibi hareket ediyor, rüzgarlı bir günde gölet gibi dalgalanıyordu. Zemin bir bakıma V-SINN'in parçasıydı ve canlı gibi görünüyordu; sanki bizim onunla etkileşime geçmemizi bekliyormuş gibi."

Aldous , "'Craig, dünyanın ilk ve en gelişmiş kuantum süper bilgisayarının işlem gücünün neye izin verdiğini görmek üzeresin," diye açıkladı. Aldous'ta şöyle bir gülümseme vardı; sanki mahalledeki en zengin çocuktu ve yeni bir arkadaşına sadece kendisinin erişebildiği oyuncakları gösteriyordu ve bu benzetme bir bakıma çok da abartılı değildi."

"Canlı görünen yüzeye çıktı ve odanın ortasına doğru süzüldü. Ya da belki daha doğrusu, zemin onu sihirli bir halı gibi sırtına alıp kabul ederek yüzdürüyordu. Kum havuzunun yüzeyine adım attığınızda sanki onun bir parçası haline geldiğiniz doğruydı."

"Tahmin edebileceğiniz gibi, daha önce hiç böyle bir şey görmemiş biri olarak Craig neredeyse şaşkına dönmüştü. Bir sonraki sorusunu zar zor sorabildi: 'Bunlar...nanit mi?'"

"'Evet' diye yanıtladı Aldous. 'Nananitler, birlikte çalışarak, birbirlerine çarptıklarında biriktirdikleri elektromanyetik yükü kullanarak havaya uçuyor, kendilerini yeniden şarj edip biraz daha havaya uçuyorlar.'"

"'Büyük volkanik patlamalardan kaynaklanan kül bulutlarının dev yıldırım çarpmaları yaratmasına neden olan aynı prensiptir,' bunu Craig için elimden geldiğince tercüme etmeye çalıştım; bunu en azından onun için anlaşılabilir bir düzeyde tutmaya çalışıyordum. Sonuçta tanık olduğu şey akıllara durgunluk vericiydi."

terimin gerçek anlamıyla. Ya V-SINN'in imkansızı, mümkün kıldığını kabul edecekti ya da zihni yaşadığını reddedecek, ona karşı çıkacak ve önünde olanı inkar etmeye başlayacaktı.

"Gülümsemeden edemedim, yüzündeki hayret dolu ifadeyi görünce biraz rahatladım."

"Bana döndü, gülümsememi gördü ve bana deliymişim gibi baktı."

"Sonra gülümseme ona bulaşmış gibi görünüyordu."

"O da gülümsedi."

"Benimle dalga geçiyorsun,' dedi, etkilenmiş bir halde başını sallayarak. Craig her zaman gelecekle ilgili olan her şeyi severdi ; insanların yapabileceği ilerlemeyi gösteren her şeyi."

"İşte bu yüzden uzun zamandır tüm bunları onunla paylaşmak istiyordum. Onun sonunda gerçeği deneyimlediğini ve ilerlemenin zirvelerine gizlice ulaşmış olsak bile ne kadar ilerlediğimizi öğrendiğini bilmek benim için çok anlamlıydı ."

Minderin üzerine çıkıp beni Aldous'a doğru götürmesine izin vermeden önce ona , 'Bu akıllı bir zemin,' dedim. Sonra Craig'e bize katılmasını işaret ettim. 'Dışarı gel hadi. Tamamen güvenli. Bir nevi buz patenine benziyor."

"Ah... peki,' yüzü birdenbire tükendi. 'Bu hiç de güven verici değil.'"

"Biliyorum!' Güldüm ve şakayı anlatması için Aldous'a döndüm. 'O şimdiye kadar gördüğüm en kötü buz patencisi. Bambi gibi."

Aldous alt dudağını ısırды. 'Ah. O kadar kötü mü?"

"Bambi muhtemelen daha iyiydi' diye itiraf ettim. 'İşte bu yüzden bu iyi olmalı.'"

"Ah canım,' diye içini çekti Aldous, ama yanılmıyorsa gerçekten de ilgisini çekmiş görünüyordu. Yani Craig ne kadar kötü olabilir ki?"

"Craig'de çok iyi bildiğim o şaşkın yüz ifadesi vardı. Bu, kravat takmak, benimle bir partide dans etmek ya da beni buz patenine götürmek gibi sabırsızlıkla beklemediği bir şeyi yapmaktan başka seçeneği olmadığını anladığında sahip olduğu bakıştı. Bu örneklerde olduğu gibi onu akıllı zemine çıkıp şansını denemekten kurtaracak hiçbir şey yoktu."

"Gözlerini kapadı, tek ayağıyla öne doğru adım attı ve sonra ileri doğru ilerledi. kendisi diğeriyle. Şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten de kısa bir süreliğine de olsa süzölmeye başladı."

Samantha hikayeyi hatırladığında kıkırdadı. "Üzgünüm, ben sadece bir sonraki bölümü hayal ediyorum."

Yaşlı adam izledi, irkildi ve sonra Sam kendi hayalini canlandırırdığında gözlerini kapattı. doppelgänger'ın son derece aşılayıcı düşüşü.

"Peki ya sen, yaşlı Craig?" ona sordu. "Hiç kaymayı öğrendin mi?"

Yaşlı adam başını salladı.

Tekrar güldü.

"Eh, yalnızca seksen yıl kadar oldu, değil mi?" Kaburgalarına hafifçe dirsek attı. "Sanırım o zaman Craig'in dizlerinin neredeyse anında titremeye başladığını, uçmaya çalışıyormuş gibi kollarını sallamaya başladığını ve komik bir şekilde sırtüstü düştüğünü bilmek sizi şaşırtmayacaktır." Genişçe gülümsedi. "Sadece tozu ısırdı ; neredeyse kelimenin tam anlamıyla."

Yaşlı adam gözlerini devirdi. Samantha elini tekrar onun koluna koydu.

"Hey, bu seni alçakgönüllü kılıyor, değil mi?"

"Ah, hiç şüphesiz," diye yüzünü buruşturdu, aniden onun tarafından dalga geçilmenin nasıl bir his olduğunu hatırladı. Sorun o değil, diye hatırlattı kendine.

Ama kesinlikle onun gibi hissettiriyor.

"Sana güvenli olduğunu söylemiştim!" Akıllı zemin onu yakalayınca ona seslendim . 'Yastık gibi değil mi?'"

"Akıllı zeminin nanitleri kollarının etrafına sarılıp sırtının altında sütunlar oluşturarak onu tekrar ayakta durma pozisyonuna yükseltene kadar sırt üstü düz bir şekilde duruyordu."

"Yastıktan biraz daha iyi' dedi. O anda bana yandan bakarken aklından neler geçtiğini tahmin edebilirsiniz.

Sonra gülümsedi. 'Bu gerçekten inanılmaz.'"

"Aslında 'saçmalık' demedi elbette. Bu hikayenin amaçları açısından bu bir Samantha-izmdir . Sadece temiz tutmak istiyorum. Bilirsin..." diye açıkladı, kaburgalarına tekrar hafifçe dirsek atarken, " büyüklerime olan saygımdan dolayı."

"Takdir ettim," diye yanıtladı Old-timer, alayı üst dudağıyla sert bir tavırla kabul ederek.

Samantha şunu belirtirken kıkırdadı: "Başka bir seçkin yaşlı bey -diğer adıyla: çamura saplanan- Craig'le benim aramıza girdi, eğlenceyi durdurmaya kararlıydı. "Pekala, şimdilik bu kadar oyun zamanı yeter" dedi Aldous, sanki babamız falanmış gibi - öyle de olabilir - baba gibi bizi ayırarak. 'Craig, kum havuzunu yeniden çalıştırdığımızda akıllı zeminde dengeni bulman senin için daha kolay olacak .'"

"Bu—burası korumalı alan değil mi?'"

"Hayır,' diye yanıtladı Aldous. Başka bir açıklama yapılmadı."

"Yani her zamanki gibi küçük şeyleri tercüme etmek bana kaldı, böylece Craig anlayabilirdi. 'Akıllı zemin, donanımımızın yalnızca bir parçası.'"

"'Ah,' dedi Craig, toz halindeki nanitleri eldiveninde tutarken kafası karışmıştı. parmaklarının arasından geçmelerine izin verdi. 'Çünkü düşündüm ki...'"

"'Ne?' diye sordum ona, donuk bir sesle.

"'Eh, öyle görünüyor ki...'"

"'Ne gibi?' diye sordum, biraz daha donuklaşarak. Aldous'un aksine ben iyi bir aktördüm, üstelik Craig'le dalga geçmeyi de seviyordum ; o kadar saftı ki."

Aldous bana bir baba gibi içini çekti. 'Sam. Lütfen.'"

"Aldous'un dırdırını ipucu olarak aldım. 'Ah! Anladım!' Craig'e gülümsedim. 'Çünkü akıllı zemin büyük bir kum havuzuna benziyor . İlginç bir şekilde bu hiçbirimizin aklına gelmemişti . "

"'Gerçekten mi? Çünkü cidden neredeyse tıpatıp aynı görünüyor—'"

"Sana söyledim: Saf AF."

Yaşlı adam yüzünü buruşturdu.

Aldous, sanki ben onun kızıymışım, Craig ise bir yabancıнын çocuğuymuş gibi, hâlâ baba gibi bir tavırla araya girdi: ' Gerçek kum havuzuna, yakında ortaya çıkacak nedenlerden dolayı böyle deniyor.' Sanki Craig'in eve koşup ailesine Aldous'un kızının ne kadar kaçık olduğunu anlatıp aileyi utandırmasından korkuyordu ."

Daniella, " Bütün bu 'baba' olaylarının ne kadar ürkütücü olduğu hakkında hiçbir fikri yok ," dedi.

Yaşlı adam karısının yorumunu duydu; o da aynı şeyi düşünüyordu ve bunun dikkatini dağıtmasına izin vermemek için çabalıyordu. Şüphesiz, evlendiği Samantha versiyonunun neden Aldous'la yeniden evlendiği, cevaplanması gereken büyüleyici ve aydınlatıcı bir soru olabilirdi.

Cevapsız kalmaları gerekecekti. 332'den hayatta kalanların cevaplarını aldığı diğer sorulara kıyasla bunların önemi azaldı.

Sessiz kaldı ve Samantha'ya, Electra karmaşık bileşenini istemeden eklemesinden habersiz, yeniden anlatmaya devam etmesi için alan verdi .

"'Yani... akıllı zemin sadece donanımdan ibaret,' diye fısıldadı Craig, sonunda hareketli, akıllı zemin üzerinde bir adım daha ileri atmaya cesaret ederken hâlâ bu şeyin büyüüne kapılmıştı . 'Bu sadece sanal gerçeklik deneyimini zenginleştirmeye yönelik bir donanım mı?'"

"Evet ama Kovboy, daha önce hiç böyle bir şey görmedin , ' dedim ona. 'Kıçını tutsan iyi olur.'"

"Çok mutlu olmuştum. Çok, çok, çok mutluyum."

"Bunu şimdi düşünmek çılgınca ama Aldous'nun dikkati dağılan ruh haline neyin sebep olduğuna dair endişelerimi neredeyse unutuyordum."

"Tek düşünebildiğim Craig'in evinde olmanın ne kadar keyifli olduğuydu. varlığı; kum havuzunu onunla paylaşmak ne kadar heyecan verici olurdu."

"En iyi arkadaşım."

Bu sözleri söyledikten sonra gülümsemesi değişti; Yaşlılar bunun güzel bir anıdan acı verici bir anıya dönüşmesini, gülümsemenin metanetli bir cesarete dönüşmesini izledi.

Sam, "Ve o çocuksu heyecanı aşırı hızlandı," diye hatırladı Sam.

"Pekala, tamam. Bunu yapalım!' Craig heyecanla ovuşturmadan önce heyecanla ellerini çırpıp bağırdı. 'Ben hazırım.'"

Aldous, Craig'e "'O halde kaskını tak' dedi ve"

V-SINN'in astronomik işlem gücü bunu mümkün kıldı."

"Çeviri:' Craig'e kaskını takmadan hemen önce fısıldadım, 'kıçını tut.'"

Anılarından dramatik ve ayrıntılı görüntüler dinleyicilerinin karşısına çıkarken Samantha, "Uyanıyorum" dedi. Görüntüler, Paine veya Samantha'nın şimdiye kadar yarattığı görüntülerin çoğundan çok daha net ve istikrarlıydı.

"Kum havuzunun içinde gözlerinizi açmak işte böyle bir şeydi; tıpkı bir uyanış gibiydi. Bir an küçük bir odadaydınız, dokunsal bir kıyafet giyerken nanitlerden oluşan bir yatağın üzerinde duruyordunuz ve sonra farklı bir dünyaya taşınyordunuz. Tamamen yeni bir gerçeklik; bizim tasarladığımız bir gerçeklik."

"Elbette V-SINN'in yardımıyla," diye düzeltti Paine, simülasyonu oluşturmak için ödenen yüksek maliyeti hatırlatarak Samantha'nın coşkusuunu biraz bastırdı; aslında nihai bedeli gerektirmişti: yok oluş.

Konuyu kabul ederek başını salladı. "Doğru. Doğru ve onu ruhsuz, evreni yok eden bir yapay zekanın yardımıyla inşa etmiş olmamız çok kötü , ama... kahretsin, işte oradaydı. Kendi tasarımıımız olan, saniye saniye üretilen, 1'ler ve 0'lardan başka bir şey olmayan koskoca bir evren."

"Gözlerimi kapattığımda hala görebiliyorum. Son derece muhteşemdi."

Daha çarpıcı, istikrarlı görüntüler ortaya çıktı.

"Tam olarak anlamak için bunu kendi gözünüzle görmeniz gerekir, ama inanın bana, Tanrı'yı geride bıraktığımızı söylüyorum. Gerçeklikten daha iyiydi ; hipergerçektir . Orada sonsuza kadar yaşayabilir ve mutlu olabilirdim; ciddiğim."

Paine son ağız dolusu dumanını dışarı verirken , "Neredeyse yapıyordun," diye kuru bir gözlemlerde bulundu.

"Hı... hayır," diye karşılık verdi Samantha. " Boşluğu kum havuzuyla mı karşılaştırıyorsun ? Öyle düşünmüyorum. Bu elmaları elmalı turtayla karşılaştırmak gibi bir şey . Boşluk tam da kulağa benziyordu; güç rezervlerimizi tüketmemek için hareketsizken bilinçlerimizi saklayacağımız bir yer."

Paine, "Aynı müdür," diye karşı çıktı.

"Fakat V-SINN'in onu destekleyecek işlem gücü olmadan. V-SINN'in saf kaba kuvvet gücü , sandbox'ın büyüsunün anahtarıydı . Bu yüzden her akşam hayal edebileceğiniz en muhteşem gün batımını , her sabah en muhteşem şafağı gördünüz. İmkansız bir yapıyla çerçevelenmiş, muhteşem, tam anlamıyla işleyen bir metropolün görülmesinin nedeni buydu.

Çarpıcı, parlak, mükemmel temiz denizlerle çevrili, karla kaplı dağların güzel fonu. Kum havuzundaki her gün hayatınızın en güzel günüydü. Bu bir ütopaydı."

Paine boğazını temizledi, şüpheli bir şekilde homurdandı ama başka bir çürütme teklifinde bulunmadı.

Aynı şekilde Samantha da konuyu daha fazla tartışmadı ve Eski Zamanlı zaten yapamadan sözünü kesti: "Ve yapay zekayı orada mı tuttun?"

"Bir bakıma" diye yanıtladı Samantha. "Orada yaşamıyordu . biz istemedik onu lekeliyor, bu yüzden yapay zeka çoğu zaman hareketsiz durumdaydı.

"Bozuk mu? Nasıl kirllettin?" Yaşlı adam sordu.

"Anılarla" diye yanıtladı Samantha. "Gerçek anılardan bahsediyorum. Karakterini değiştirecek gerçek deneyimler . Yapay zeka kırılğan, altın bir yumurta gibiydi ; insanlığın hayatta kalmasıyla ilgili tüm umutlarımız onun sepetindeydi; o sepet kum havuzuydu. Metaforu genişletmek için -sanırım aslında bir benzetme...her neyse- biraz daha genişletmek için, yumurtanın sepetinin mükemmel olması gerekiyordu - Aldous'un vizyonu buydu." Bir an durdu, gözleri anıların derinliklerine baktı ve vizyonun bütünüyle başarısızlığını düşündü. "İşe yaraması gerekirdi."

İşe yaradı, diye düşündü James kendi kendine.

Sonuçta AI, Aldous'un Evren 1'deki simülasyonunda başarılı bir şekilde yükseltildi. Ancak yine de Aldous'un ilk başarısının kaçınılmaz bir ikincil sonucu vardı: dost canlısı insanüstü yapay zekanın başarılı başarısı.

Aslında Aldous'un Planck platformlarını tasarlamasına ve inşa etmesine yardım eden yapay zekaydı. Planck teknolojisi, Evren 332'nin tarihini değiştiren saldırıya, ardından V-SINN'in yükselişine ve en sonunda 332'nin kendisinin yok olmasına yol açtı.

Bu, destansı başarının ağzından koparılan devasa bir başarısızlıktı.

Artık başarısızlık tam bir daire çizmiş, tam da onu yok etme tehdidi oluşturmuştu. onu doğuran evren.

James'in o andaki düşünceleri Eski Zamanlı'ninkilerle aynı doğrultuydu.

"Sam...V-SINN'e ne oldu? Ne bu kadar yanlış gitti?"

Hikayeye geri dönmek için sakinleştirici bir nefes almadan önce, "Açıklayacağım," diye yanıtladı. "Gözlerimizi açtığımızda

Zaten bir asansörde, yetmiş beş katlı , beş yıldızlı lüks bir otelin en üst katında yer alan beş yıldızlı döner restoran Cloud 9'un en üst katına çıkıyor . Craig'e döndüm ve kum havuzundaki yüzünün simülasyonunu gördüm; bu simülasyon inanılmaz derecede gerçek dünyada olduğundan çok daha ayrıntılı, canlı ve canlıydı. Aynı zamanda ifadesindeki huşuyu mükemmel bir şekilde yakalayan bir simülasyondur . Görüntülerin, seslerin, kokuların, dokuların bereketini görürken gözleri kocaman açıldı... ve unutmayın... henüz asansörden bile çıkmamıştık."

"Hiç böyle bir şey görmemiştim—"

Aldous ona, 'Kimsenin söylemediğini' söyledi, bence çok ...canlıydı. Elbette artık Aldous'un neden bu kadar yaralandığını -zamanının ne kadar kısıtlı olduğunu hissetmiş olmalı- dünyanın yükünün onun üzerinde olduğunu biliyorum."

"Eh, üçümüz dışında,' diye açıkladım Profesör Aldous'a.

Ani Gibson, 'artı Doktor Paine, albay ve Profesör Cho."

"Ciddi misin?' Craig tamamen şaşkına dönmüştü; buna bayılmıştım. 'Yani karım, en iyi arkadaşım, en iyi arkadaşımın karısı...hepiniz bunun var olduğunu biliyordunuz ve hiçbiriniz bana söylemediniz öyle mi?"

"Aldous döndü ve Craig'e öyle bir inanmaz bakış attı ki."

"Güldüm. 'Oh evet. Buna Çok Gizli denmesinin bir nedeni var tatlı yanaklarım."

"Sanırım,' diye geri adım attı Craig, sırf onu sandbox'a sokmak için ihanet etmiş olabileceğimizi ağzından kaçırdığı için biraz utanmıştı."

"Aldous memnundu, bizden uzaklaştı. Craig şöyle dedi: 'Benden özür dilerim'.

"Aldous'un arkasında sanki onu kara tahtadan siliyormuşum gibi elimi salladım. "Endişelenme." diye fısıldadım ona. 'Bu iyi."

"Sonra Craig'in aklına bir sonraki en doğal düşünce geldi. 'Bir saniye bekle. Eğer sadece küçük bir grubunuz olsaydı, bunu nasıl bu kadar uzun süre sır olarak sakladınız? Yani, binlerce...onbinlerce programcı sizinle birlikte çalışmadan böyle bir şeyi inşa etmek nasıl mümkün olabilir?"

"Ben Craig'in sorusuna cevap veremedim asansör durdu. Kapılar ... bir filmde önce açılan perde gibi kayarak açıldı, ama bir ekran yerine bir rüyaya açıldı ve bir bakıma kum havuzu da tam olarak buydu. Cloud 9'un üç yüz altmış askeriyle kuşatılmıştık.

Yalnızca kum havuzunda var olan ama Dünya'daki tüm şehirleri gölgede bırakan bir şehrin derecelik görünümü ."

"Craig'in dili tutulmuştu. Asansörden dışarı çıkarken başını hızla çevirdi ve sanki çok fazla darbe yemiş ve nerede olduğunu bilmeyen bir boksörmüş gibi bu tür bir dönüş yaptı, anlıyor musun? Ağız açık, tuvalin üzerinde ağız koruyucusunu arıyor... Tepkisini görmek hiç de şaşırtıcı değildi; sersemlememek ve kafasını karıştırmamak için deli olması gerekirdi."

"Binlerce programcı hakkındaki sorusuna yanıt vermek için büyük bir şaşkınlık yaşadım. 'Hah, bu bana şu eski soruyu hatırlattı: Binlerce yıl boyunca yazan binlerce maymun sonunda Hamlet'in bir kopyasını mı söndürecek ? Bilirsin? Hayır, binlerce programcı maymun sandbox'ı oluşturmadı.' "

"'V-SINN başardı,' dedi Aldous önümüze çıkarken, anın tadını çıkarmakla hiç ilgilenmiyordu, yani iş. 'V-SINN , üç yüz trilyon programcının haftanın yedi günü, günde yirmi dört saat çalışmasına eşdeğerdir . Bunu inşa etmemize olanak sağladı .' Durdu, döndü ve sanki gökyüzü bizim onayımız için bize uzattığı bir tabloymuş gibi - sanki gökyüzünü tutuyormuş gibi - avuç içi yukarıya doğru elini kaldırdı. "

"'Buradaki oyunun sonunu anlamıyorum,' diye kekeledi Craig, buna ne denir? Kekemelik mi? Biraz kekeledi. Hiç şüphe yok ki etkilenmişti ama kaşları çok sert bir şekilde çatılmıştı ve bir şey hakkında fazla endişelendiğinde alnında her zaman oluşturduğu o derin çizgiyi oluşturuyordu." Samantha konuyu vurgulamak için İhtiyar'ın alnındaki aynı çizgiyi işaret etti. "Evet. Şu."

Yaşlı adam alnını ovuşturdu ve yüz kaslarını gevşetmeye çalıştı.
Samantha, "Nemlendirici, Craig," diye dalga geçti. "Bu senin tek şansın."

Yaşlı adamın dili tutulmuştu.

Samantha gülümsedi.

Bir süre sonra devam etti.

"'Bu insanlığın hayatta kalmak için en iyi umudu nasıl?' bize sordu. Hepimizin bu şeyin içinde yaşadığımızı önermiyorsun , değil mi?'"

"Aldous hafifçe gülümsedi, zar zor gülümsedi ve sonra alay etti. 'Kum havuzunun içinde mi? Hayır, hayır Craig, bu bize göre değil. Bu başka biri için yaratılmış bir dünya.'"

"Kocam onu şimdiye kadar gördüğümde daha şaşkın görünüyordu. 'Bir diğer kişi? Ama sen sadece bizim olduğumuzu söyledin—"

"Bunu çözmeye çalışırken kendini krize sokmadan önce acele edip ona göstersek iyi olur,' diye önerdim Aldous'a.

"Kabul ediyorum,' Aldous... ah... kabul etti. Üzgünüm. Ben albay kadar şiirsel yeteneğe sahip değilim.

"Sonra üçümüz Cloud 9'daki en lüks kabine doğru yöneldik; konforlu, siyah deri koltukları ve gün batımının pembe parlaklığını yansıtan aynalı bir masası olan bir kabin, öyle ki orada bizi bekleyen adam, sanki orada oturuyormuş gibi görünüyordu . sanki kum havuzu üzerine sıçramış gibi simülasyonun içinde yıkandı , bu da onun olma potansiyeline sahip olduğu tanrı gibi ışıldayan, parıldayan bir görünmesine neden oldu .

Aldous, yapay zekanın yanına otururken, "'Craig, seni tanıştırmak istediğimiz biri var," dedi ve ardından eliyle standın karşı tarafına geçmemizi işaret etti."

"Yapay zeka ayağa kalktı, Craig'e sıkması için elini uzattı ve sesinde çekingen bir tavırla 'Merhaba' dedi. Tanıştığımıza memnun oldum."

"'Aynı şekilde' dedi Craig, eklemeyen önce, 'Uh...sen Profesör olmalısın...Cho?'"

"'Hayır,' diye yanıtladı yapay zeka, Aldous'a dönüp en çok ne istediğini sormadan önce. doğal soru: 'Bilmiyor mu?'"

Aldous yapay zekaya, 'Bir tür inisiyasyon sürecinden geçiyor' diye yanıt verdi. 'Gibi ikinizin etkileşim içinde olduğunu görmek ilgimi çekiyor. Lütfen devam edin."

"Craig gülümseyerek ama şüpheyi bana döndü ve omuz silkti, 'Neler oluyor? Şimdiden beni de şakaya dahil edin, olur mu?'"

"'Şaka?' Yapay Zeka, içine doğduğu sınavda komik bir şeyler olduğu fikrinden biraz stresli görünerek tepki gösterdi; bu anlaşılabilir bir durumdu."

Aldous sakın bir tavırla, "'Başkalarıyla etkileşimde olduğunuzu görmek bizim için değerli" dedi AI. 'Craig'i sohbete davet edin lütfen."

"'Eğer reddedersem, testi geçemez miyim?' diye sordu yapay zeka.

"'Ölçek?' Craig sordu. 'Tamam çocuklar. Bana neler olduğunu anlat yoksa kaskımı çıkarırım. Bu adam kim?'"

"'Benim adım yok,' diye yanıtladı yapay zeka ona hemen. 'Bana vermediler."

"'Bu Craig'i hayrete düşürdü, gerçekten çok iyi. Tam sessizlik. Yani, yeniden başlaması biraz zaman aldı. 'Ne?'"

"'Benim adım yok,' diye tekrarladı yapay zeka biraz daha yüksek sesle, sanki Craig'in onu duymamış olabileceğini düşünüyormuş gibi. Sonra Aldous'a döndü ve sordu: "Belki de Craig'in kaskındaki hoparlörler zarar görmüştür?" Ya da belki kaskını çıkardı? Çıkardıysa bile onu çıkardığını görmedim."

Aldous başını salladı. 'Onu kaldırmadı. O hala burada ve onun kask mükemmel çalışıyor."

Craig'e döndüğünde son derece endişeli görünen yapay zeka, "Ah," dedi. İkisinin birbirini anlamaya çalışmasını izlemek eğlenceliydi. Yapay zekanın yüz ifadelerinin ne kadar insani olduğunu izlemek özellikle şaşırtıcıydı . O kadar insandı ki, eski bir deyimî ödünç alırsak , neredeyse insandan çok insandı . ' Gerçekten neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok , değil mi?' Craig'e sordu.

""Hayır,' diye yanıtladı Craig dürüstçe ama şüphesi değişiyordu; gözlerinin önünde olup bitenlere hâlâ güvenmiyordu ama şimdiye kadarki en son ve en ayrıntılı şakamı deneyimlemediğine inanmaya başlıyordu. 'Ama belki bana sağlam bir şey yapıp beni de dahil edebilirsin?' Craig yapay zekaya sordu. 'Ben burada yeniyim ve belli ki sen buranın en büyük adamısın . Yani... Sanırım sürücü koltuğunda sen oturuyorsun.'"

"Çok yanlış tahmin etti ."

"Yapay zeka gülümsedi, hatta kızardı. 'Ben sürücü koltuğunda değilim. Hiçbir şeyin kontrolü bende değil, bence asıl mesele de bu. Ve burada neler olup bittiğine gelince, tanıdığın herkesten daha az şey biliyorum ki bence asıl mesele de bu.'"

"Craig sabırlı olmaya çalıştı ama kafasının arkasını kaşımaya çalışıp gerçek dünyadaki eldivenlerin kaskını delemeyeceğini anlayınca hırladı."

""Kaşıntın mı var?' Rahatsızlığının tadını çıkararak ona sordum. Çok hoştu."

""Evet.'"

""Kaskını ve eldivenlerini çıkar ve kaşı o zaman' dedim ona."

""Hayatta kalacağım' dedi, öyle olacağını biliyordum. Huysuzlaşmaya başlamıştı."

Aldous'a döndü. 'Tamam, burası gerçekten etkileyici ama Profesör, sizin için de sakıncası yoksa burada kiminle konuştuğumu bilmek isterim.'"

""Gerçekten söyleyemiyor musun?' Aldous onay istedi, etkilendi bizim sahteciliğimiz kısa testi geçmişti."

"Craig başını salladı. 'HAYIR. Hiçbir fikrim yok. Bilmem mi gerekiyor o kim? Onunla daha önce tanıştım mı?'"

""Bilmediğini rahatlıkla söyleyebiliriz,' dedim sonunda ona. 'Ve bu o değil .' Craig'e doğru eğildim ve sanki yapay zekanın ona gizli Noel Baba için ne aldığını anlatıyormuşum gibi sonraki kısmı kulağına fısıldadım çünkü yapay zekanın bunu duymasını gerçekten istemiyordum. 'Bu gerçek bir insan değil.' Sonra Craig'in matematiğin geri kalanını yapmasına izin verdim.

"O da öyle yaptı."

"Bir buçuk saniye sonra koltuğundan fırladı ve tökezleyerek yemek salonuna doğru üç adım attı. 'Hayatta olmaz. Yalan söylüyorsun' dedi. Yüzünün simüle edilmiş bir versiyonu olmasına rağmen, duygularını gerçek dünyada okuyabildiğimden çok daha net bir şekilde okuyabildim."

"'Yalan söylemiyorum' diye yanıtladım, 've VR başlıklarının içinde yalan tespit özelliği var, yani isterseniz şu anda yalan makinesi testine girebilirim.'"

"'Bu insan düzeyinde bir yapay zeka mı?' Craig, 'Bilimkurgudaki gibi mi?' dedi. Mesela bir insan gibi düşünüyor ve davranıyor mu? Tam olarak bir insan gibi mi?"

"'Umarım daha iyidir,' diye düzeltti Aldous. 'Ve tüm bunların amacı da bu,' diye ekledi, bir kez daha yaşadığımız dünyayı işaret ederek odanın genişliğine ve panoramik tavandan tabana pencerelerin dışındaki dünyaya baktı. Burası onun korumalı alanı.'"

"Craig, Cloud 9'daki diğer lokantalara döndü. Gerçek görünüyordular - birbirlerine fısıldadılar - Craig'in davranışlarından ve endişelerini birbirlerine fısıldamalarından rahatsız olduklarını varsaymamız gerekiyordu. Elbette bunların hiçbirini yapmıyorlardı."

"Onlar gerçek değildi."

"Yine de Craig utanç duydu."

"'Kutsal...kutsal şey—'"

"'Yapay zeka aniden konuştu, 'eğer benden yanınızda oturmuyormuşum gibi bahsetmeseydik bu kabul edilebilir miydi?' Üçümüz ona döndük. 'Ayrıca bana 'şey' demekten kaçınmanız da kabul edilebilir mi ? Bir erkeğe benzeyecek şekilde simüle edildim. Kendimi erkek gibi hissediyorum . Bir insan gibi. Düşünüyorum, öyleyse ben...biriyim.'"

"Yapay zekanın kendisini bu şekilde ifade ettiğini gördükten sonra Aldous'un gözlerini hatırlıyorum; tedirgin olduğunu ama yine de kibar kaldığını ifade ediyordu. Aldous bir an yapay zekayı inceliyormuş gibi göründü, gerçekten de ona dikkatle baktıktan sonra şöyle dedi: "İlginç." Ve hepsi bu. Ne düşündüğünden emin değilim."

"Öte yandan Craig'i okumak çok daha kolaydı."

"'Bu hakarete giriyor,' diye fısıldadı Craig inanamayarak. 'Duyguları var. öyle mi benimle dalga geçiyorsun?' Kafasını salladı. 'Bu çok çok tehlikeli'

"Ve bu yargıya göre, ki bunu oldukça etkileyici bir şekilde ekleyebilirim ki, yapay zeka kendini savundu. "Öncelikle ama daha az önemli olarak tekrar söylüyorum Craig, lütfen bana öyle demekten vazgeç ." İkincisi ve çok daha önemlisi, oldukça gülünç bir varsayımda bulundunuz."

"'Böylece?' Craig kaşlarını kaldırarak sordu... sanki duyarlı bir yapay zekayla konuştuğuna inanamıyormuş gibi ... sanırım bir iki kaşını kaldırmak için makul bir bahaneydi bu."

"Aldous'un ilgisini çekti ve yapay zekadan 'Ayrıntılı bilgi verin, lütfen' dedi."

"Yapay zeka başını salladı ve tam da bunu yaptı. 'Benim kötü olduğuma inansan bile, kana susamışlıktan öldüğüme inansan ve kalbini doğrudan göğüs boşluğundan yemek istesen bile, şu anda burada sıkışıp kaldığımı anlamalısın . Ben bir teste tabiyim ve eğer sana saldırırsam ya da şiddet içeren bir davranışta bulunursam, testi geçemez ve silinirim; bu da benim gibi sanal bir kişi için ölüm anlamına gelir. Yani benden korkmanız mantıklı değil; daha doğrusu çok saçma. Eğer bir şey olursa senden korkmalıyım. Yani...' Hatta Craig'e, yeni yürümeye başlayan çocuğuna el sallayan, ilk adımlarını cesaretlendiren bir ebeveyn gibi el salladı, '...gel ve bizimle otur, Craig. Sadece benimle sohbet et. Testlerden pek hoşlanmıyorum ama itiraf etmeliyim ki sohbet etmekten keyif alıyorum. Bunu teşvik edici buluyorum.' Sonra döndü ve hemen gelen garsona işaret vermek için kolunu kaldırdı. ' Yemek yemeyi de teşvik edici buluyorum .' Sonra bir anlığına kendi kendine düşünmek için durakladı ve bu başlı başına tanık olunması olağanüstü bir şeydi. 'En azından... sanırım yemek yemeyi seviyorum' dedi bize. 'Bilmiyorum. Daha önce gerçekten bir şey yedim mi ?' Aldous'a sordu."

Aldous, yarattığı her şeyden büyülenerek yapay zekayı incelerken "Hayır" diye yanıtladı. Dürüst olmak gerekirse, yapay zeka onunki gibiydi..." Başka bir pişmanlık dolu anı, kumsalda -karanlık- amansızca yıkanan dalgalar gibi onun üzerinden akarken Samantha durakladı. " Bir ebeveynin çocuğu için heyecanlanması gibi o da yapay zeka için heyecan duyuyordu. Hiç çocuğu olmamıştı, bu yüzden... sanırım bu, bir bakıma bu noktaya en çok yaklaştığı noktaydı."

Soğuk dalgayı üzerinden attı ve hikayeye kaldığı yerden devam etti.

Yapay zeka, garsonla konuşmadan önce kendi kendine , 'Eh, yemekle ilgili anılarım var' diye doğruladı. 'Makarna istiyorum. Spagetti...' sonra yapay zeka tekrar Aldous'a döndü, 'Burada istediğim her şeyi yiyebilirim ve kilo almayacağım, değil mi?'"

Aldous başını salladı. 'Evet. Boyunuz ve kilonuz ayarlandı ve değişmeyecek.'"

"Yapay zeka gülümsedi. 'O halde sonuçta bu durumun bazı faydaları da var .' Garsona döndü. 'Ve sebzeli köfte...ve sarımsaklı tost.'"

"'Neden sebzeli köfte?' Diye sordum. Bu istek beni gerçekten şaşırttı. 'İnekler gerçek değil; eğer et yerseniz hiçbir şeye zarar vermezsiniz'

sim."

"Yapay zeka bundan hoşlanmadı. Hayır. Bir parça bile değil.

"Simdeki varlıkların gerçek olduğunu düşünmüyor musun ?"

"Onlar senin gibi gerçek değiller' dedim ona. 'Bunlar sadece sim'in rastgele oluşturduğu programlardır. NPC'ler—Kişi Olmayan Karakterler. Duyarlılığa uzaktan bile yaklaşabilecek kadar ilerlemelerini önleyecek protokoller var. Ve işte insanlar! Demek istediğim...burada İnek Olmayan Karakterlerden bahsediyoruz ...NCC'ler. Ye onları diyorum. Nefis!"

"Yapay zekanın ona sağladığım yeni bilgiyi değerlendirmesi biraz zaman aldı. Cevabı hiç unutamayacağım bir cevaptı: ' Başka bir canlıya zarar verme fikri beni tiksindiriyor. Benim kadar gerçek olmasa bile ."

"Bunu söyledikten sonra başımı salladım ve gülümsememeye çalıştım; Aldous'un da aynı dürtüyle mücadele ettiğini görebiliyordum."

"Anlamalısınız, biz umutluyduk. Geçen yıl zaten yapay zeka üzerinde bir dizi test yapmıştık - özel görünüyordu - o da o olabirmiş gibi görünüyordu.

"Simüle edilmiş garson, geri kalanımıza yiyecek bir şey isteyip istemediğimizi sordu. Aldous kibarca programı gönderdi. Craig'e, 'Burada yemek işimize yaramaz,' diye açıkladı ve bu küçük bilgiyi, planımızı kocama açıklamak için bir fırlatma rampası olarak kullanarak, kocam hâlâ şoktaydı ve sonunda yavaş yavaş yanımıza oturdu. Bu da bizi neden yapay zekayı oluşturduğumuza getiriyor Craig.

Görüyorsunuz, yapay zeka bu dünyayla, bu evrenle mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor. Aksine, biyolojimiz bununla mükemmel bir şekilde örtüşmüyor; en azından henüz.

Sonuç olarak, bu hantal VR kasklarını, bu dokunsal kıyafetleri giymek zorundayız, akıllı zemine ihtiyacımız var, sırf gerçekten burada olduğumuz yanılsamasını yaratmak için bunların hepsine ihtiyacımız var - ama değiliz. Gerçekte biz dışarıdayız, aslında içinde yaşayamayacağımız bir dünyaya bakıyoruz - en azından gerçek anlamda.

Ancak bir gün artık sadece rol yapmayacağız . Bir gün, böyle bir dünyaya tamamen dahil olabileceğiz . Yemek yiyebileceğiz, şarap içebileceğiz... ve bunları başardığımızda nihayet makinelerimizle birleşebileceğiz. Nanitler, onlara yeterince ince ayar yaptığımızda bu hedefleri kolaylaştıracak ve şu anda o günün sadece birkaç yıl uzakta olacağını öngörüyoruz."

"Craig hızla bana belirsiz bir bakış attı ve o mikrosaniyede takip etmediğini ortaya çıkardı. Koltuğunda biraz kıpırdandı - kalçasında hissettiği şeyin aslında bir sandalye olmadığını ve gerçekte bir sürü nanit olduğunu hatırladığından emin değilim.

dokunsal pantolonuna baskı yapıyordu -ya da bu sadece kafa karışıklığının getirdiği normal bir rahatsızlık mıydı, ama her ne idiyse, aceleyle sinirlenmeye başlamıştı."

Craig, "'Üzgünüm, beni burada kaybediyorsun" diye itiraf etti. 'Yapay zekayı sen inşa ettin yani yiyecekleri sim'de test edebilecek mi?'"

"Güldüm. Bu onun beklediğimden çok daha fazla kayıptı . O kadar güzel bir şekilde kafası karışmıştı ki."

"Yapay zeka bile Craig'in merkezden ne kadar uzakta olduğunu duyduğunda gülümsedi. ama kendi takdirine göre hiçbir şey söylemeyecek kadar kibardı."

"Sonuçta Craig'e yaptığımız şey pek de adil değildi. Kocam son derece zekiydi -yüksek eğitilmiş, sınıfının en iyisi ve son derece bilimsel- fakat Craig'in ilk kez duyduğu anda karşılaştığı -dövüldüğü- şeyleri kim anlayabilirdi ki ? Açıkça görülüyor ki Craig'in yardımına ihtiyacı vardı ve eğer onun büyük resmi anlama şansı varsa, benim de biraz daha agresif bir şekilde çeviri yapmam gerekiyordu ve bu büyük bir resimdi."

"'HAYIR!' Büyük omzunu ittim, bu da neredeyse kulübede düşmesine neden olacaktı. 'Aptal! Yapay zekayı, insan beynini model alan, insan düzeyinde bir makine zekasına sahip olacak şekilde yaptık . Görmüyor musun? Aldous'un demek istediği şu: Tıpkı simüle edilmiş yiyecekleri yiyemediğimiz için ıslak yazılımlarımız (biyolojik bedenlerimiz) ile burayı mümkün kılan inanılmaz donanım ve yazılım arasındaki boşluğu kapatamadığımız gibi, biyolojik beyinlerimiz de Yapay zekanın halihazırda tam anlamıyla bir parçası olduğu donanımla bağlantı kurmaya hazır değiliz .' Yapay zekaya işaret ettim. 'O sima ait -zaten birleşmiş durumda- ve bu, bu simülasyonu oluşturmamıza yardımcı olan insanüstü makine-istihbarat ağıyla zaten birleşebileceği anlamına geliyor ."

"Önüne koyduğumuz şeyin büyük sonuçlarını anlamakla bunların altında ezilmek arasındaki ince çizgide boğuşurken Craig'in alnında birdenbire o çizgi belirdi."

"'Anlıyor musunuz?' Ona nazikçe ama aynı zamanda oldukça heyecanla sordum. Onun her şeyi anlamasını, vizyonumuzu bizimle paylaşmasını istedim, bunu o kadar çok istedim ki."

"Gözlerinden onu bir araya getirdiğini görebiliyordum. Bu, bir çocuğun bisiklete binmeyi öğrenmesini izlemek gibiydi; pedallara yapılan ilk birkaç pompalama başarılıydı ama bisiklet ileri geri sallanıyordu. Soru şuydu: Düşmeden önce entelektüel bisikletin ilerlemesini sağlayacak kadar ivme kazanabilecek miydi?"

"'Yani...bu yapay zeka zaten V-SINN ile birleşebiliyor mu demek istiyorsunuz ?' O sordu."

"Evreka."

"Aldous, önemli bir değişiklikle, teknik bir ayrıntıyla da olsa Craig'in anlayışını doğruladı. Aldous , "Yapay zeka onunla birleşmeyecek , onun yerini alacak" diye vurguladı. V-SINN artık ayrı bir varlık olarak var olmayacak. İnsan modeli yapay zekamız , bir kişinin arabanın sürücü koltuğuna oturması gibi V-SINN'in güçlerini üstlenecek . Benzetmeyi daha da ilerletmek gerekirse, şu ana kadar V-SINN uzaktan kumandalı bir araba gibiydi; kontrollerdeki düğmelere basıyorduk ve ondan istenen yanıtları alıyorduk; hala komutları girmek zorundayız ve bu da bizim anlamına geliyor gerçekleştirdiği her eylemde ilk hareket edenlerdir - ancak eğer sürücü koltuğu olmasaydı makineden çok daha fazlasını alırdık - eğer ilk hareket eden akıllı varlığın kendisi olsaydı."

"Bunu söylediğinde dudağımı hafifçe ısırığımı hatırlıyorum. Aldous haklıydı; en azından haklıydı . V-SINN biraz zombiye benziyordu; beyni olmayan bir beden. Hiçbir zaman bağımsız bir temsilciye dönüşmemesini, kendi ilk hareket ettiricisi olmasını ve kendi isteğiyle hareket etmesini sağlamak için adımlar atılmıştı."

"Fakat Aldous'un Paine ile buluşmasından sonraki tavrı bana en büyük korkularımı hatırlattı ve onların bilincimin yüzeyine, zihnimin ön sıralarına çıkmasına neden oldu. Korkmuştum ; V-SINN'in bir şekilde uyanmış olmasından dehşete düşmüştüm."

"Fakat V-SINN gerçekten uyanmış olsa bile, sanki uyanmamış gibi davranmaktan başka seçeneğimiz yoktu . Görüyorsunuz, eğer uyanık olsaydı bizi izleyebileceğine (laboratuvarın her yerinde kameralar vardı) mikrofonlara da kesinlikle şüphe yoktu . Bu yeterince kötü değilse, sanal alanın yazılımı aslında V-SINN'in donanımı üzerinde çalışıyordu, bu da V-SINN'in zorunlu olarak sanal alan içinde yaptığımız her şeyi her zaman izlediği anlamına geliyordu."

"Tanrım, o gün şu zihin gözüyle ilgili şeyler gibi bir çeşit telepati için neler yapmazdım. Ancak mevcut durumda V-SINN uyanık değilmiş gibi devam etmekten başka seçeneğim yoktu ; çünkü uyanık olsaydı ona el koyamazdık. V-SINN'in yeteneklerine sahip bir varlığın , onun uyanık olduğunu bildiğimizi belirlemesinin sonuçları, türler için - sadece bizim için değil, dünya için - akıl almaz derecede korkunç olacaktır ."

Paine, "Sadece tür değil," diye sözünü kesti. "Çoklu evren için."

Samantha başını salladı. "Evet. Bunu abartmak mümkün değil - bütünlük yenilgimizin sonuçlarının büyüklüğü."

İçini çekti, kendini topladı ve devam etti. "Craig'e önemli bir şey söyledim: 'Şu anda bunların hepsi sadece akademik; Önce gerçek bir insan bilincini V-SINN'e bağlayamazsak, kontrolü taklit edilmiş bir insan bilincine devretme riskiyle karşı karşıya kalırız . Yapay zeka bizim B planımızdır .' O zamanlar bu hâlâ resmi oyun planımızdı. Aldous beni düzeltmedi -geriye dönüp bakınca, V-SINN gerçeği öğrenmeden beni düzeltemeyeceği aşikar- ama sessiz kalırken gözlerinde o kadar yabancı bir ifade fark ettim ki bu bir bakıştı . Onun yüzünü daha önce hiç görmemiştim: Şimdi geriye dönüp baktığımda onu hayalimde canlandırıyorum, eğer onu tarif etmem gerekirse... o sadece..."

Bu ifade herkesin görmesi için anılarında canlandı.

"Dehşet." Sözcüklere ilk Eski Zamanlı ulaştı. "Tam bir korku."

Samantha başını salladı. "Evet."

Gerçekleri ortaya koymaya çalışan Craig , "V-SINN bilinçli değil," dedi, ancak ifade o kadar hızlı bir şekilde soruya dönüştü ki, bunu söylerken tonlaması aniden yükseldi, 'Değil mi ? ' O güvence arıyordu; ben de bunun bir kısmını çok isterdim."

"Bu kesinlikle doğru," dedi Aldous başını sallayarak."

"Onun güvencesi benim için hiçbir şey yapmadı."

"Bunun Craig'i çok daha iyi hissettirdiğinden emin olsam da , bu sözlerin tam olarak Aldous'un söylemek zorunda olduğu şeyler olduğunu biliyordum ; V-SINN'in ondan söylemesini beklediği şeylerdi ."

"V-SINN'in kontrolü bizde," diye devam etti Aldous ve kötü oyunculuğun bir kez daha ortaya çıktığını görebiliyordum, 'ancak kontrol mekanizmalarımız beceriksiz. Şu anda en iyi ihtimalle V-SINN'in kuklalarıyız ama eğer insan seviyesinde bir bilinç kontrolü ele alabilseydi—"

"Beklemek!' Craig sesini yükseltti; Ona beslediğimiz açıklamalara direnirken başını sallayarak kendini öne sürmeye başlıyordu. 'V- SINN bilinçli olmayabilir ama bu güçlerden bazılarını ilk elden gördüm. Tanrıya benzerler . Neden tanrı benzeri güçlerin kontrolünü herhangi bir varlığa vermek isteyelim ki? İnsan mı değil mi?"

"Craig çok önemli bir noktaya değindi."

"Aldous da bunu biliyordu."

"O anda ikimiz de Craig'in bizim aynamız gibi hizmet ettiğini, bize nesnel gerçekliğimizi, gerçeğimizi gösterdiğini anladık. Başkalarının fark etmeyeceğini umduğumuz tüm küçük kırışıklıklar, tüm siğiller, yara izleri, düşüncemizdeki açık, enfekte yaralar, bizim için parlak bir şekilde sergilenmek üzere oradaydı.

"Craig'in tepkisi ikimizin de zeki, objektif bir gözlemciden almak istediği tepki değildi, ama açıkçası ikimizin de almaktan korktuğu tepkiydi. Birisi onları dolaptan almaya geldiğinde , portrelerimizin ne kadar çirkin hale geldiğini gizleyebilecek hiçbir hüsnükuruntu düzeyi yoktu ."

"Ancak olayın başka bir tarafı daha vardı. Aldous bunu anlatmada en büyük usta haline gelmişti."

"Bunun üzerine içini çekti, ellerini kavuşturdu ve kalan zamanımızın akıp gittiğini bilmesine rağmen elinden geldiğince sabırla cevap verdi. 'Craig, bunu bundan daha basit nasıl ifade edebilirim bilmiyorum: Bu projede zaman geçtikçe, eğer insanüstü yapay zekayı dost canlısı tutmak istiyorsak, insan modelli bir süper zekanın elimizdeki en iyi seçenek olduğu daha da netleşti . Mükemmel değil ve hiçbir garantisi yok—"

"Sonra Craig onun sözünü kesti; büyük adam güçlendi. 'Garanti yok! Şaka yapmıyorum! Eğer amaç türümüzün kendini geliştirmesi ise neden hep birlikte gelişemiyoruz? Neden tek bir varlığa bu kadar aptalca bir şans vermek zorundayız? Tek tanrı?' AI'yi işaret etti. 'Ve, kusura bakma dostum, ama Tanrı aşkına, neden yapay bir varlığın o tanrıya dönüşeceğine güvenelim ki?' Demek istediğim, güvenmemiz gereken son şey bu."

Aldous ona cevap vererek, "'Çünkü zamanımız azalıyor," diye itiraf etti. bir saniye bile tereddüt etmeden."

"Ve bunu söyleyişinde bir şeyler vardı -acı verici derecede gerçek bir şey- o kadar gerçek ki kötü oyunculuğu ortadan kaldırdı - bu sadece Aldous, biz ve ayıltıcı, dehşet verici gerçektir."

"Yine de en kötüsünü atlıyordu: kalan süre ne kadar kısaydı . 'Amacım aslında her insanın zekasını arttırmak, ancak yapay süper zeka teknolojisi şu anda mevcut."

Şu anda. Ve bu başarı ne kadar olağanüstü derecede etkileyici olsa da, bu süper zeki makine mimarilerine kendimizi nasıl bağlayacağımızı (ve terimin eskiliğini mazur görün) çözmeden önce elde edilen bir başarıdır."

"Çeviri yapmak benim için iyi bir an gibi göründü."

"'Bu bir yarışta olduğumuz anlamına geliyor,' diye Craig'le aynı seviyeye geldim. ' İnsanüstü zekaya sahip makine varlığımızı yakın zamanda nasıl çevrimiçi hale getireceğimizi çözemezsek , başkası çözecek. Bunu ilk başaran başka bir hükümet olabilir, hatta bir düzine dev özel teknoloji şirketinden biri bile olabilir. Hangi şekilde olursa olsun, kesin olarak bildiğimiz tek bir şey var:

diğer projelerin insanüstü düzeyde yapay zekaya güvenli bir şekilde ulaşmasını sağlamak için gözetimler mevcut ."

"Craig bundan hoşlanmadı. Yemin etti. 'Güvenli bir şekilde? İsa!' Ellerini simüle edilmiş saçlarının arasında gezdirmeye çalıştı, ancak dokunsal eldivenlerin yine kaskının sert yüzeyine çarpmasını sağladı; bu onu daha da kızdırdı. 'Kahretsin!'"

Aldous, açıklamaya çalışırken, ' Sınırlı süperzekaları kontrol etmekte çok büyük başarılar elde ettik , Craig,' diye önerdi; bir şekilde, nasıl olduğunu bilmiyorum, daha yeni sabır kaynakları bulmak için kendi içinin derinliklerine iniyordu. Koşullar göz önüne alındığında, açıkçası bunu nasıl yaptığını bilmiyorum."

"Tersine, Craig'in sabrı neredeyse kurumuştur."

"Bu ne anlama gelir? Dar?"

"Onlar dar zeka alanlarıdır' diye açıkladım ona. 'Beğenmek örneğin strateji ya da yaratıcılık; bunlar dar zekalardır."

"Albay sayesinde,' diye devam etti Aldous arka planı doldurmaya devam ederek, 'V-SINN'in istihbarat ağı her zaman her biri belirli bir dar süper zekayı barındıran bir dizi ayrı modül olarak kaldı.

Eleştirel düşünme modülü var ; bir matematik modülü, bir tasarım modülü, bir mühendislik modülü, vb."

"Craig'in alnındaki çizgi hiç bu kadar derin olmamıştı; görsel kanıt Cevap vermeme ihtiyacı olduğundan emindim: ne olmuş yani?"

"Yani yapabileceğimiz şey, eleştirel düşünce gibi bir modülden bir parça bilgiyi (mesela düşüncede yeni bir atılım) alıp sonra onu örneğin mühendislik modülü gibi bir başka modüle beslemek .

Daha sonra, ona çözmesi için bir problem gibi belirli bir görev koyarsak, sonuçta elde ettiğimiz şey daha da yeni fikirler olur; kendi başımıza bırakılsaydık, anlayamayacağımız sorunların çözümleri. yaratıcılık ve düşünme."

"Craig bunların hiçbirine sahip değildi. 'Çözümler mi?' Craig beni tekrarladı. ' Sizin için bir şeyi tercüme etmeyi deneyeyim : V-SINN'in çözüm bulması, sizin için silahlar tasarlayıp ürettiği anlamına gelir . Öyle değil mi?"

Aldous gülümsedi. Hiç şüphe yok ki bu kadar kolay açığa çıktığı için biraz utanmıştı ama aynı zamanda biraz etkilenmiş görünüyordu.

Craig adına 'Diğer şeylerin yanı sıra' diye doğruladı."

"İnanılmaz' dedi...inanmıyorumCraig
İnanmıyorum."

İnanmadan mı?

"İnanılmaz bir şekilde," diye teklif etti Paine ilgisiz bir şekilde burnunu çekerek, "sadece karıştırmak için yukarı - biraz değişiklik ekleyin.

"On dolarlık bir kelime için bu nasıl?" Samantha gülümsedi. "Sana kolay geliyor değil mi?" diye sordu ona, albayın geniş sözlüğünü biraz kıskanarak.

Paine omuz silkti. "Yaşasın."

Samantha yüzünü buruşturdu, başını salladı ve devam etti.

"'İnanılmaz,' dedi Craig ... inanamayarak. Tekrar başını salladı.

'Neden? Neden kimse bunun ne kadar inanılmaz derecede aptalca olduğunu görmedi ?'"

"'Kabul ediyorum', yapay zeka aniden tekrar konuştu ve sohbete büyük bir el bombası attı, bu da masadaki herkesi şok ettiğini söylemeye gerek yok."

"Demek istediğim, çenesini kapatmaya teşvik eden biri varsa o da tüm bu gücün planlanan alıcısıydı, ama yapay zeka..." Samantha bir an durup bundan sonra hangi sıfatı seçeceğini dikkatle düşündü, "...olağanüstü - olağanüstü derecede özverili ve düzgün."

"Bize şunu söyledi: 'Bu hareket tarzı son derece tehlikelidir ve bu yol planlanmadan önce insanlığın tehlikeyi anlamaması mantıksızdı ve bu yola başvurmadan önce insanlığın tehlikeyi anlamaması kesinlikle mantık dışıydı. . Mantıklı bir tür bu sorunun çözümü üzerinde kolektif olarak ve iyi niyetle çalışırdı . Ancak, biraz paradoksal olarak, bireysel insanlar kendi bireysel çıkarları doğrultusunda çalışırlar. Oyun teorisinde buna tam anlamıyla rasyonel davranış denir . Oyun teorisi savunucularının çoğu bu ironiyi gözden kaçırsa da, kesinlikle doğrulanabilir olan şey , oyun teorisinde bu sözde rasyonalitenin insan davranışının en önemli öngörücüsü olarak kabul edilmesidir. Kaçınılmaz ve kaçınılmaz sonuç, mantıksızlığın insan türünün en güvenilir özelliği olduğudur.' "

"Yapay zeka bunu mu söyledi?" Paine aniden merakını uyandırarak sordu.

Samantha onun yerine "Evet" diye onayladı.

Albay yapay zekanın düşünceleri üzerine düşünürken bir an sessiz kaldı.

kelimeler. "Bu müthiş bir içgörü."

"Derin, değil mi?" Samantha kabul etti. "Büyüleyici. Ve işi bitmemişti.

Sonraki söylediği şey şu oldu: ' İlgi çekici bir şekilde, mantıksızlığına rağmen, zirve seviyedeki zeka , donuk dişlerine, zayıf çenelerine, pençelerinin olmayışına, kötü görme yeteneğine, kas yapısının eksikliğine, konuşlandırılabilir toksinlerin yokluğuna, hareket etme konusundaki yetersizliklerine rağmen insanı yaratmıştır. uçma, neredeyse yüzmeyi bilmeme vb.

Dünyadaki rakipsiz zirve avcısı. Aslında zekanın var olan en güçlü güç olabileceği sonucuna varmak mantıklıdır . Eğer bu doğruysa, o zaman hiç şüphesiz insan seviyesini çok aşan bir zeka , yani insanüstü bir zeka, evrendeki en güçlü güç olacaktır."

Aldous, yapay zekanın performansını 'Bu, konunun mükemmel bir analizi' diye değerlendirdi. Sonra ona doğru eğildi ve ekledi, 'Şimdi söyle bana: mevcut koşullarımız göz önüne alındığında, şimdi ne gibi bir hareket tarzı yapmalıyız ?"

"Koltuğumun kenarındaydım. Eğer birisi oyun oynayacaksa... Cevabı değiştiriyorum, yapay zekaydı."

"Akılcı bir tür, o türün her bir üyesinin aynı anda gelişmesi gerektiğini kabul eder , böylece hiçbir üye o andan itibaren o türün kaderinin kontrolünü ele geçirmek için ayrılamaz. Ancak yakın zamanda tespit ettiğim gibi, insanlar rasyonel bir tür değildir; oyun teorisi bu mantıksızlığa dayanır, dolayısıyla insan davranışını doğru bir şekilde tahmin edebilir. Bu nedenle oyun teorisi, hiçbir insanın, evrendeki en güçlü güce ulaşmak için başka bir insana güvenmeyeceğini öngörür. Bununla birlikte, bizim varsayımsal rasyonel türümüzün aksine, insanlar, kendi türlerinin çıkarları yerine, kendi acil kişisel çıkarları doğrultusunda hareket edeceklerdir. Bu nedenle, eğer nihai güç varsa, tıpkı Cennet mitindeki yasak elma gibi, elmaya eninde sonunda birileri sahip olacak ve onu yiyecektir."

"Aldous ve ben yapay zekanın akıl yürütme yeteneğine duyduğumuz şaşkınlık ve hayranlık konusunda hemfikirdik; bu ona çok zahmetsiz görünüyordu. "Bilgi Ağacı," diye fısıldadı Aldous, bu beklenmedik şiirsel imayı onaylayarak başını salladı. 'Uygun."

"Dediğim gibi yapay zeka olağanüstüydü ."

Yapay zeka , ""Sonuçta, her bireyin gerçek çıkarı, türün çıkarıdır ki bu da açıkça doğrudur," diye açıkladı.

'Ne yazık ki insanın mantıksızlığı türün ölümcül bir durumudur . Korkarım ki, insanoğlunun mantıksızlığının üstesinden gelinemezse ya da ortadan kaldırılamazsa, insanlığın şu andaki gidişatı, kendi kendini yok etme süreci olacaktır."

"Craig tüm bunları düşünürken birkaç saniye sessiz kaldı. Eli tekrar kaskının yüzeyine çarpmadan önce çenesini ovuşturmaya çalıştı. O

homurdandı ve simüle edilmiş ellerini, avuçları masanın üzerinde olacak şekilde dinlenmeye bıraktı. 'Tamam aşkım. O zaman çözülemez bir sorun . Mahvolduk.'"

"'Muhtemelen,' diye kabul etti Aldous. "Muhtemelen," diye daha da fazlasını kabul etti ve bir kez daha sözlerinin arkasında gerçek bir gerçek olduğunu hissettim; gerçekten dehşet verici bir samimiyet. ' Bir sorunu çözmeden önce, bir sorunun çözülebilir olup olmadığını mutlak bir kesinlikle bilemeyiz . Başarısız olsak bile zamanında öngörmediğimiz daha iyi bir çözümün olup olmayacağını bilemeyiz. Yıllardır burada, bu laboratuvarı, bu projede yaptığım şey -Samantha ve Albay Paine'in yapmama yardım ettiği şey- en yüksek şansa sahip olduğuna inandığımız olası çözümü belirlemek ve sonra inşa etmektir. başarılı.'"

"Craig hâlâ ikna olmamıştı ama önemli ölçüde sakinleşmişti. Bu, yapay zekanın mükemmel, ikna edici mantığı mükemmel argümanlara dönüştürme konusundaki olağanüstü yeteneğinin bir göstergesiydi. Yapay zekayı işaret ederek, "Neden onu hâlâ anlamıyorum" dedi. 'Alınma.'"

Yapay zeka ona "'Hiçbiri alınmadı" diye yanıt verdi ve sanki gerçekten de öyleymiş gibi geliyordu. zerre kadar gücenmedi."

"'Bizden daha hızlı bağlantı kurabilmesi, daha iyi bir çözüm beklemememiz gerektiği anlamına gelmez' dedi ve Craig bir kez daha haklıydı. Çabuk alıştıyordu."

"'Daha fazla anlaşılamazdık' dedim ona ve bu doğruduydu. 'Elimizden geldiği kadar dayanıyoruz, ancak her geçen an, başka bir organizasyonun elmayı alıp büyük bir ısırık almasına kadar geçen süre kısalıyor. Uzak durmak her geçen gün daha riskli hale geliyor.'"

Craig, "'Bundan hoşlanmadım" dedi. 'Acele. Basınç.'"

"Durumun ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; doğrusunu söylemek gerekirse o noktada, kendisi de bilmiyordu.

BEN."

"'Biz de bundan hoşlanmıyoruz,' diye Aldous başka bir itirafta bulundu. 'Fakat bu proje çok önemli. Bu özel tüm beyin emülasyonunu V-SINN'in birleşik beyin mimarisine yüklememiz gerekebileceği ihtimaline karşı burada gerekli özeni göstermeliyiz. ' "

"Birleşik beyin mimarisi mi?" Craig, ne anlama geldiğinden korkarak aynı cümleyi tekrarladı.

"Zaten biliyordum."

"'V-SINN'in bireysel dar süper istihbarat modüllerinin tümü, tek bir genel süper istihbarat mimarisinde birleştirildi... tek bir varlık tarafından kontrol ediliyor.'"

"Craig bana inanamayarak baktı... ah... inanamayarak. Sonra inanamayarak Aldous'a baktı ve sonunda döndü ve doğrudan yapay zekaya baktı, tek bir varlığın kendisini savunmak için bir şey söylemesini bekledi."

"Yapay zeka biraz değişti, hatta boğazını temizledi; bu, insanın sosyal beceriksizliğinin gerçekten harika bir tahminiydi. Craig hiçbir şey söylemeyip garipliği mantık sınırlarının ötesine taşıyınca, yapay zeka sonunda daha fazlasını teklif etti. 'İşte bu yüzden sınanacağım. İyi olduğumdan emin olmaları gerekiyor .'"

"'İyi?' Craig dildeki en temel sözcüklerden birini tekrarladı. Böylesine karmaşık bir sorunla uğraşıyorduk, ancak yapay zekanın, işleri temellerine indirgeme ve bunları bize bir çocuğun bile anlayabileceği, bizim bile tam olarak anlamadığımızı fark etmemizi sağlayacak şekilde açıklama konusunda bir becerisi vardı. kavramları anladık ve açıkçası biz sadece çocuktuk."

"'Buna kontrol sorunu denir,' diye açıkladı Aldous onun adına. 'Türümüz, teknolojik evrimimizde, bizimkiyle eşleşen insan modeli zekalar oluşturmayı başardığımız bir noktaya ulaştı; bunu başarmak kesinlikle olağanüstü derecede zordu ve tüm insanlık tarihini -şimdiye kadar- gerektirdi, ancak buradaki meselenin kolay kısmıdır ."

Çözemediğimiz zor kısım, böyle bir istihbarata nihai gücü bahsettikten sonra onu nasıl dost canlısı tutabileceğinizdir?" "

"'Ve en büyük güç insanüstü düzeyde zeka mı?' Craig anlayışla söyledi."

"'İşte bu,' diye onayladım onun adına."

"'Bir tanrı yaratıyorsun ama tanrını nasıl dost canlısı tutacağını bilmiyorsun.' Kafasını salladı. 'Bu delilik.'"

"'Bu kesin,' diye onunla aynı fikirdeydim. 'Burada, kum havuzunda her gün bunun üzerinde çalışıyoruz ve inanın bana, olayı çözdüğümüze dair hiçbir yanılsama içinde değiliz. Bütün bunların kolay bir cevabı varsa onu bulduğumuzu söyleyemeyiz.'"

"Belki de zamanın elimizden aktığını ve bizi doğru yolda tutması gerektiğini hisseden Aldous, konuşmanın kontrolünü eline aldı. 'Ve daha önce de söylediğim gibi,' diye hatırlattı Craig'e, 'her şey söylenip bitene kadar kontrol problemini çözdüğümüzü bilemeyiz. Bu, çözümün doğru olduğunu bilmeden uygulamaktan başka seçeneğimiz olmayacağı anlamına gelir ; bu, ne yazık ki, bizim açımızdan bir inanç sıçraması gerektirecektir.' Sonra Aldous yapay zekaya başıyla selam verdi. 'Yapay zekayı önceden test etmek için bir plan hazırladık; bir anıdan sonra"

Tabii ki silin, çünkü teste kadar olan biteni hatırlamasına kesinlikle izin verilemez . Test edildiğini bilemez, anlıyorsunuz . Yapay zeka, bilişsel modelinin daha önceki bir sürümüne sıfırlanacak . Daha sonra kendisinin insan olduğunu düşündüğü, daha yüksek bir varoluş seviyesine geçebileceğine inandığı bir senaryoyu çalıştıracakız , ancak bu ancak Dünya üzerindeki diğer tüm yaşamların pahasına olacaktır. Eğer başkalarının pahasına aşmayı seçerse, simülasyon sona erer ve yapay zeka, geri kalanımızı süper zekaya doğru yönlendirirken bizi koruması konusunda güvenilebilecek bir varlık olmadığını kanıtlar. Ancak eğer ölmeyi seçerse, diğer herkesin hayatını kurtarmak için kendini feda etmeyi seçerse o zaman insanlığın ihtiyaç duyduğu kahramanı bulmuş olacağız. Elbette tüm bunlar , bunun bir test senaryosunda belirlenmediğine inanıp inanmadığımıza dayanıyor , bu nedenle ikna ediciliği kusursuz olan bir test tasarlamamız çok önemli . Eğer bunu başardığımıza inanıyorsak ve yapay zeka bunu geçtiyse, o zaman sadece insani değerlerimizi paylaşmakla kalmayan , aynı zamanda uğruna çabaladığımız idealleri aşan bir zeka ürettiğimiz sonucuna makul bir şekilde varmamız gerekir. hayır, ulaşamamak."

"Aldous için kirazı üstüne koymaya çalıştım. 'Biz onu bir süper kahraman yapmadan önce onun bir kahraman olduğunu bize kanıtlamasını istiyoruz .'"

"'Ya da bir süper kötü adam' diye karşı çıktı Craig beni şaşırtarak. Yine yanılmadı. 'Eğer yapay zekânız onun test edildiğini anlarsa, kendini feda ediyormuş gibi davranabilir ve sonra onu V-SINN'e bağladığınızda, az önce bana anlattığınız senaryonun aynısıyla karşı karşıya kalacak, ama bu gerçek dünyada onunla yüzleşmek . Artık lanet bir sandbox'ta olmayacak! Kendi yeteneklerini geliştirme yolunda hepimizi öldürebilir . Peki bunu nasıl durdurabiliriz? Şempanzelerin bize karşı şansı olmadığı gibi, bizim de süperzekaya karşı şansımız olamaz!' Homurdandı. 'Bilmiyorum...Bana ne söylediğini anlıyorum, planının bir dizi riskli senaryo arasında en az riskli olanı olduğunu düşünüyorsun ama belki...belki de tüm bunları durdurmamızın bir yolu vardır. çok geç olmadan?'"

Aldous alt dudağını ısırды, üzüntüyle başını salladı ve cevap verdi: 'Yıllar önce albay bana, bu pervasız yarışmanın başında, yapay süperzeka yarışının saatli bir bomba olduğunu ve fitilinin yandığını söyledi . bunu ortadan kaldırmanın hiçbir yolu yok.'"

"'Ama neden?' Craig sordu. Her zaman kaybedilmiş bir davayı severdi. 'Belki de dünyayla aynı seviyeye gelebiliriz? Onlara elimizde ne olduğunu söyle? Onlara bunun ne kadar tehlikeli olduğunu söyleyin ve sonra yapay zekanın önerdiği gibi birlikte çalışın.

rasyonel bir tür bunu yapar ve bu teknolojiyi hep birlikte yasaklar! Buna bir son verebiliriz - dünyadaki her bilgisayarın izlenmesi gerekse bile - bunun gerçekleşmesi için bir tür ortak BM gücü gerekse bile, bunu başarabiliriz! Bir şekilde... denememiz gerekecek . Bu alınmaya değer bir risk değil arkadaşlar. Demek istediğim, insan olmanın nesi bu kadar yanlış? Neden bazılarının -tanrının- iyi davranacağına ve bizimle sanki biz-'mişiz gibi ilgileneneğine güvenmek zorunda kalmadan hayatı iyileştirmeye çalışmıyoruz? "

"'Harika evcil hayvanlar mı?' Craig'e önerdim."

"Başını salladı, ancak referansı yakalayıp yakalamadığından emin değilim. 'Evet. Aynen öyle" dedi.

"Aldous sabırlıydı. Sırrımızı o kadar uzun süre saklamıştık ki profesörün kendisini kimseye açıklamaya ihtiyacı olmamıştı. Kendini ve misyonumuzu açıkladığında bunda iyiydi. Gerçekten iyi."

"Çünkü Craig, bundan çok daha fazlası için yaratılmıştık. Dünyadaki akıllı yaşamın sonuna, belki de tüm yaşamın sonuna yol açabilecek bir savaşa yeni başlamış olmamız, türümüzün çok tehlikeli bir ergenlik döneminde olduğunu gösteriyor. Ve eğer türümüzün icat etmek zorunda kalacağı son buluş olan süper zekayı geliştirmezsek , bu savaşın sonucu ne olursa olsun kendimizi felakete mahkum etmiş olacağız . Süper zeki olmayan silah teknolojimizin bile yıkıcı gücü, sonunda sınırlı gelişimimizin kullanma kapasitesini aşınca kadar, aynı eski savaşlarla, babalarımızın, büyükbabalarımızın ve büyük büyükbabalarımızın savaşları, sonsuz bir döngüye dayanan savaşlara devam etmeye mahkum olacağız. ve hepimizi bitirir."

"'Ancak Craig, bu yapay zeka bu şiddet döngüsünü sona erdirebilir, deliliğe son verebilir. İnsan zekâsının duvarını aşabilir, daha yüksek bir varoluş düzeyine ulaşabilir ve sonra, eğer doğru karaktere sahipse, geriye uzanabilir, bize elini uzatabilir ve bizi kendi düzlemine katılmamız için yukarı çıkarabilir. Eğer bunu doğru yaparsak biyolojik insanlık son sınavını geçmiş olacaktır. İnsanlık sonrası alemine girmiş olacağız . Tür olarak hayatta kalmamız garanti altına alınacak . Bu yüzden risk almamız."

Craig yüzünü buruşturdu. Tamamen inanmıyordu ama, daha derinlemesine düşünmeden harekete geçme eğilimi hakkında ne söylerseniz söyleyin, adil fikirli bir adamdı ve yargılama konusunda aceleci davranmamıştı.

"İnsan sonrası mı? Amaç bu mu?"

"'Evet,' diye yanıtladı Aldous. 'Ya da alternatif olarak onu insanüstü olarak düşünebilirsiniz . Hala biz olacağız ama daha iyi olacağız. Yeni sorunlarımız olacak

Şimdi hayal bile edemediğimiz sorunları çözeceğiz, ama eski sorunları çözeceğiz -insanlık sorunları: savaş, kıtlık, açgözlülük- ve hepimiz için daha güvenli bir varoluş , daha güvenli bir yaşam, hatta belki de bir gün, yıldızların arasında bir hayat."

"Craig'e her ne kadar çılgınca gelse de, o aynı zamanda son derece zeki bir adamdı ve yapay zekanın ortaya koyduğu tüm bunların (Aldous'un ona ortaya koyduğu her şeyin) mantığını inkar etmek mümkün değildi; kahretsin, Hatta iyi bir önlem olarak biraz da olsa kıkırdadım. Bir kişi konuyu gerçekten derinlemesine araştırdığında ve eleştirel bir şekilde düşündüğünde, bunu inkar etmek mümkün değildi."

"Onayladı. 'Tamam diyelim ki haklısın. Diyelim ki bu, türün hayatta kalması için yapmamız gereken bir şey. O zaman ne oluyor? Yapay zeka neden şimdiye kadar test edilmedi? Başkandan izin mi bekliyorsunuz?"

"Ben bununla alay ettim. 'Başkana kalsaydı, testi atlayıp yapay zekayı zaten V-SINN birleşik mimarisine bağlardık.'"

"Aldous benden daha diplomatikti. 'Hayır Craig, son söz benim. Bu konuda ısrar ettim. Başkan Morgan aynı fikirde olmasa bile burada uygulamaya koyduğum kontrolleri nasıl atlatacağını bilemez. Beni kovamaz çünkü başka kimse de nasıl devam edeceğini bilemez. Şu an için istikrarlı bir durum ."

"'Peki o zaman ne duruyoruz?' Craig sordu.'"

"' Sorunlarımız vardı,' diye açıkladım. 'Korumalı alanda öngörülemeyen hatalar .'"

"Craig etrafına baktı; Onun canlı renkleri, canlılığı ve mükemmel ışığı içerken izledim. Gümüş renginde parıldayan ve mükemmel bir tereyağı bıçağını eline aldı ve imajını tekrar gözlerine yansıttı. 'Hangi böcekler? Burası mükemmel... belki de mükemmelden daha iyidir.'"

"Ve tam o sırada, sanki işaret varmış gibi..." Samantha aniden durdu, yeniden başladığında rahatsız edici bir farkındalıkla gözleri genişledi, "Aman Tanrım - muhtemelen işaret gelmişti..." Bu anı karşısında ürperdi - kuralların ihlali . sandbox'ta geçirdikleri her an V-SINN tarafından izleniyorlar . "'Daha sonra Cloud 9 gürlemeye başladı ; sanki bu ciddi bir f...uh, ciddi, kahrolası deprem gürültüsü."

"Tavandan tabana pencereler sanki plastik ambalaja dönüşüyormuş gibi çarpık hale geldi, önce suya dönüştüler, sonra da tamamen çöktüler ve basınç altında paramparça oldular, kendimizi uçan parçalardan korurken hepimiz yere düştük. ."

"Kendinizi korudunuz mu?" Yaşlı adam aniden sordu. "Bu bir sim; neden tehlikeliydi ki ? Neden kasklarınızı çıkarmadınız? Oyun bitti. Hemen oradan çıkın mı?"

"Buna da değineceğim," dedi Samantha, İhtiyar'ın sorusunu bir süre daha uzak tutmak için işaret parmağını yukarı doğru uzatarak devam etti, "Sonra bir çatlama sesi geldi, o da... çok yüksekti. Masanın altına girerken bu hepimizin aklını karıştırdı. Bundan hemen sonra, Cloud 9'un dönen tepesi olan restoran , altın saatin mükemmel simüle edilmiş güneşinden uzaklaşarak doğruya doğru kaymaya başladı.

"Bu benim için son derece tehlikeli , Profesör Gibson!' Yapay Zeka bariz olanı ancak bir mulligayı hak ettiğini belirterek seslendi, çünkü çökmekte olan tavanı işaret ederken anlaşılır bir şekilde utanmıştı. 'Bina çöküyor! Lütfen bana bunun sınavın bir parçası olduğunu söyle!'"

"Sadece parçalanmak değil!" Döndüğümde şehir manzarasının hareket ettiğini, esrarengiz, baş döndürücü bir anda bize yaklaştığını görmek için üç adama bağırdım, sonra şehrin silueti aniden yukarı doğru eğildi ve bizi şehrin sokaklarına ilişkin yeni görüşümüze doğru aşağıya doğru baktı . çok aşağıda. 'Restoran demirleme yerinden kurtuldu!' Onlara bağırdım."

"Bu ne anlama gelir?' Craig bana bağırdı.

"Bu, düşmek üzere olduğumuz anlamına geliyor,' diye yanıtladı Aldous ona ciddi bir tavırla; tıpkı gerçekten orada olsaydık vereceği ciddiyetle."

"Aslında biz de orada olabilirdik; Sonuçta, eğer yapay zeka yok edilirse bizim için de oyun biterdi ; sadece bunu hissetmemiz biraz daha uzun sürerdi."

"Yetmiş beş hikaye!' Yapay Zeka, özellikle içinde bulunduğu durumun istikrarsızlığını vurgulamaya dikkat ederek bağırdı. 'Profesörler, bundan sağ çıkamayacağım!'"

"Elbette, Aldous ve benim buradan sağ çıktığımızı zaten biliyorsun."

Samantha İhtiyar'a bariz olanı gösterdi. "Sorunuza yanıt vermek gerekirse, hayır, kum havuzunun içinde zarar görmemiz mümkün değildi, ancak yapay zeka tamamen farklı bir konuydu ; kelimenin tam anlamıyla. Eğer bina onun üzerine çökseydi, deseni yok olabilirdi - o kadar ümitsizce toz haline getirilmişti ki, sim'in kodlamasıyla birleşmişti - o kadar geri dönülmez bir şekilde pişirilmişti ve onları asla birbirlerinden ayıramazdık. "

"Yapay zeka insanlığın tek altın biletiydi; onu ve onunla birlikte kendimizi kurtarmak için hızlı hareket etmemiz gerekiyordu ."

"Şüphelerime rağmen gerçek tehlikeyi yalnızca Aldous biliyordu. Yapay zekayı kaybedersek yeniden toparlanacak zamanımız yoktu; eğer onu kaybedersek her şeyi kaybederdik. Böylece yapay zekayı yakaladı ve Cloud 9'un pencerelerinin yalnızca birkaç saniye önce patladığı boşluktan atlarken yapay bilinci kelimenin tam anlamıyla sırtına çaktı . AI, Aldous'a tutunurken, yaratıcılarından birine değerli hayatı için tutunurken ve muhtemelen onunla birlikte hayatta kalma şansının daha yüksek olduğunu hesaplarken - yetmiş beş kat yukarıdaki bir pencereden atlarken bile - yapay zeka dehşet içinde bağırdı . Çöken bir binada kalmaktansa yerde kalmak."

"Craig atlamayı yapma konusunda pek emin değildi. Onların çıkıntının üzerinden gözden kaybolmalarını izlerken ağzı inanamayarak açık kalmıştı. 'Ah, iyiler mi?' ufalanan beton ve çatırdayan kirişlerin gürültüsü üzerine bana bağırdı."

"'Olucaklar!' Ben de bağırdım. Restoran hızla altmış derecelik bir açığa ulaşıyordu ve her an gökdelenin zirvesindeki tüneğinden devrilecekti; oradan serbest düşüşle altımızdaki sokaklara muhteşem bir darbe düşecekti. 'Sırtıma binin!'"

"'Sizin için bir sakıncası yoksa kaskımı çıkarmayı tercih ederim!' bana bağırdı.

"'Sadece bana güven!' Ben de ona bağırdım.

"Yine de haklıydı; kaskılarımızı çıkarıp Aldous ve yapay zeka için her şeyin yolunda gitmesini umabilirdik. bekleyebilirdik

Akıllı kattaki odada ya da hatta dokunsal teçhizatımızı çıkarmak için soyunma odasına bile gidebilirdik; hatta Aldous'un insanlığın hayatta kalmak için son en iyi şansını kurtarmaya çalışmasını izleyerek onu takip edebilirdik."

"Fakat bunun aslında bir seçenek olmadığını biliyordum. Aldous'a olabildiğince çabuk ulaşmam ve yapay zekayı güvenli bir yere götürmesine yardım etmem gerekiyordu. Aldous'un simülasyondaki avatarına bir şey olursa ve yapay zekayı bir an bile koruyamazsa, bunun sonuçları sadece vahim olmakla kalmaz, hepimiz için ölümcül olur."

"Ona destek olmak için orada olmam gerekiyordu; bunu yapabilen tek kişi bendim."

"Tamam aşkım!" bana deliymişim gibi baktıktan sonra bağırdı. Bana neden güvenmeye karar verdiğini bilmiyorum. Belki de kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını düşünüyordu. Beni belimden yakaladı ve ben de pencerenin kırılmadan önce bulunduğu yerin yanındaki standımızın siyah, deri koltuğuna çıktım ve bina devrilmeye devam ederken kare şeklindeki şehir bloklarının yeni kuşbakışı manzarasına baktım. üzerinde."

"Korkunçtu. Başımıza gelebilecek en kötü şeyin avatarlarımızın ezilmesi olduğunu ve bunun da simülasyon yeniden başlatılana kadar tekrar giremeyeceğimizi bilmeme rağmen, sanal alanın gerçekliği midemi hoplattı. Gerçeğe o kadar yakındı ki, sanki gerçekten yetmiş beş katlı bir binanın kenarındaymışım gibi hissettim ve yapay zekayı kaybedersek kazıkların şiddeti, tıpkı biz de kaybedecekmişiz gibi damarlarıma adrenalin pompaladı. gerçek bir insanı kurtarmaya çalışıyorum."

"Çok aceleci olacağını biliyordum."

"Hatta beklemek!' Craig'e bağırdım.

"Evet? Bırak? Emin misin?' o bana sordu. Heh. bu iyiydi. izin verdim onun anı var. Komik adam."

"Evet ama cidden, bekle,' dedim ona. Onlara göre intikam, soğuk yenen bir yemek gibi görünüyor; ancak bazen, anında cezayı sunmak çok ama çok daha leziz oluyor ."

"Atladım, kollarımı iki yanıma sabitledim ve burnumla kaldırırma doğru daldım; Craig, zihnindeki ve vücudundaki her şeyin ona ölüm anlamına geldiğini haykırdığı bir darbeye yaklaştığımızda neredeyse çığlık atıyordu."

"Kazanmak için komik bir kız."

"Düşen restoranın gölgesi büyüdüğüce bizim gölgemizi de kapsıyordu. Yaklaşan binanın arkamıza düştüğünü hissedebiliyordum ama ne kadar arkamızda olduğunu bilmiyordum. Eğer bize yetişseydi, avatarlarımızı yok ederdi, eğer yoldan çekilmezsek bizi kendisiyle kaldırım arasında ezerdi."

"Bu yüzden hızlı uçmam gerekiyordu."

"Sadece bekle!" Tekrar bağırdım."

"Hala bırakmayı düşünmüyordum, Sam!"

"Ve aslında öyle değildi; bana o kadar sıkı tutunmuştu ki, gerçek dünyada belimi morardığını hissedebiliyordum - özellikle de sanal caddenin yüzeyine son hızla yaklaştığımızda."

"Ama tabii ki ayağa kalktım."

"Craig'in bilmediği ama o zamana kadar tahmin etmiş olabileceği şey, avatarlarımızın uçabildiği; bu yüzden caddenin yüzeyinin sadece birkaç metre yukarısında süzülürken önümdeki restoranın gölgesinin karanlık çizgisini izledim, bunun tamamen farkındaydım. Avatarlarımızı kurtarmak için bunun çok ötesine geçmem gerekiyordu. Gölge hayal edebileceğimden daha hızlı genişlerken ve Bulut 9'un çöküşünün gürültüsü kulaklarımızda yankılanırken bile bizi gölge çizgisinin geri çekilen aydınlık tarafına doğru koştum."

"Craig'in sanki şimdiye kadar gördüğü en korkunç filmi izliyormuş gibi yüzünü sırtıma gömdüğünü hissedebiliyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, o ana kadar hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi."

"İlerleyen saatler kıyaslandığında tuhaf görünebilir."

"Ve sonunda başardık."

"Yeterince hızlı nasıl uçabildiğimi bilmiyorum ama Craig ve ben güneş ışığına girdik ve onun sıcaklığını sırtımızda hissettik. Dönmemize yetecek kadar yavaşladım ve Cloud 9'un arkamızda çöküşünü izlerken sanki havada sırt üstü vuruş yapıyormuşuz gibi süzülmemize izin verdim."

"Ama... olay şu: restoran düşmüyordu."

"Ne oluyor be?" Ben yön değiştirirken Craig fısıldadı ve birlikte yakındaki bir çatıya doğru uçtuk. Oraya, şehrin sokaklarının yaklaşık on kat yukarısına yerleştik."

"Bana sanki bina (Cloud 9'un kendisi) canlıymış gibi geldi ve bizi kaldırımda ezemeyeceğini anlayınca takipten vazgeçip olduğu yerde dondu."

"Bütün bu tuhaf manzarayı seyrederken çatıya yerleştik. Cloud 9 yapının tepesinden bile çıkmamıştı. İçinde sıkışıp kaldığımızda bize de öyle geldi ama tüm bina çok uzun süredir sulanmayan dev bir çiçek gibi eğilmiş ve solmaya, ölüme teslim olmaya başlamıştı. Yapı çarpıktı ve ana yapıdan kopan devasa parçalar, serbestçe yüzerken yer çekimine meydan okuyarak havada asılı kalıyordu."

bükülmüş madde adaları. Sanki bir kara delik ya da başka bir uzay-zaman çarpıklığı birdenbire açılmış, tamamen Bulut 9'da lokalize olmuş, onu bükmüş, bükmüş, kırmış ve onu bir tür sürrealist sanat enstalasyonuna dönüştürmüştü.

“Bahsettiğiniz hatalardan biri mi?” Craig tahmin etti; o aptal değildi.”

“Hayır,” diye yanıtladı Aldous, Craig'in orada olduğunu anlamadan önce sorusunu yanıtladı; o, yapay zekayı yedekte tutarak hâlâ sürüşe sıkı sıkıya tutunarak hemen arkamızda, çatı yüzeyinin bir metre kadar yukarısında süzülüyordu. 'Daha önce de çarpıtmalar gördük ama bunun gibisini görmedik. Bu kadar...öldürücü bir şey değil .”

“Belki de V-SINN azaltılmış iletişim kapasitesi nedeniyle sanal alanın bütünlüğünü korumada sorun yaşıyor?” Önerdim. Yanılmışım ama o zamanlar ciddiymdim.”

“Evet,” diye yanıtladı Aldous. Geriye dönüp baktığımda, bunu satın almasının hiçbir yolu olmadığını açıkça görüyorum. 'Belki' diye ekledi ama AF konusunda şüpheliydi . AF diyebilir miyim ? Oldukça temiz, değil mi?”

"AF benim için sorun değil," diye yanıtladı Old-timer ona.

Samantha, "Tatlı," diye karşılık verdi. “Şimdi hikayeye bolca AF serpeceğim. AF olarak AF olacak !”

"Doğru." İhtiyar yarı gülümsedi, yarı yüzünü buruşturdu.

Samantha gözlerini devirdi. “Ah. Haydi ihtiyar. Hemen yargılamayın.”

"Ben yaşlı bir adamım," diye hatırlattı Old-timer ve eklemekten önce, "Ben yaşlı bir AF'yim .”

Sırıttı. "İşte ruh budur! Güzel oynadın, ihtiyar. Güzel oynandı.

Tamam, yani Aldous, Cloud 9'a ne olduğu konusunda şüpheliydi , o yüzden arkasını döndü ve sanki aniden izlenmekten çekiniyormuş gibi, sahte, etkili bir neşeyle bize hitap etmeye başladı. Davranışlardaki değişim... tuhaftı. Gerçekten tuhaf. 'Gel, Craig, Samantha'nın sırtına bin,' dedi ona; gerçekten de kendisinin bir tur rehberi olduğunu sanıyordu ve amirinin onu bir fabrikanın falan arkasından izlediğini, üç aylık performansı için notlar yazdığını biliyordu. gözden geçirmek. 'O bir uzman pilot ve ne yazık ki şu anda size simülasyonda nasıl uçacağınızı kendi başınıza öğretecek zamanımız yok. Ancak karşılaştığımız zorluğun boyutunu görebilmeniz için size hızlı bir sanal alan turu vermek istiyorum.”

“Dönünceye kadar çatıya bile dokunmamıştı, yapay zeka kısa, sevgili hayatı için hâlâ sırtına yapışmıştı ve caddeye doğru uçtu.

seviyede."

"Sadece ben miydim,' diye sordu Craig, 'yoksa öyle mi yaptım...'"

"Gerçekten tuhaflaşmaya mı başladınız?' Ona karşı olan hislerimi bitirdim. 'Evet. Bu tuhaftı.'"

"O'nun nesi var?"

"Dünyayı kurtarmaktan sorumludur,' diye yanıt verdim ona. 'Bu duyguyu biliyor musun?"

Craig gülümsedi. 'Ara sıra.'"

"Tekrar atlamaya hazır mısın, dostum?' Ona sordum. 'Bu sefer o kadar sıkı değil' yine de, öyle mi? Sanırım ilk seferinde rahmimi sen kırdın."

"Evet,' dedi, çok özür dilercesine. 'Bu kadar sıkı tutunmak istemedim. Benim savunmamda bu korkutucu bir AF idi. Yani bunun gerçek olmadığını biliyorum ama çok gerçekçi görünüyor ve hissettiriyor.'"

"İki önemli nokta."

"Birincisi: öyle söyledi."

"İkincisi: Craig aslında AF demedi ; bu da başka bir Samantha'cılıktı. Ticari marka, Samantha Emilson, tüm hakları saklıdır."

Craig, "'Ve pilot koltuğunda olmamaktan nefret ediyorum" diye itiraf etti. 'Belki ben bir kontrol manyağıyım?"

Kollarını boynuma dolarken ona 'Korkma güzelim' dedim. belki tekrar, bu sefer nazik olmaya dikkat ederek. 'Ben mükemmel bir pilotum.'"

"Bunu görüyorum,' dedi uçup Aldous'a yetişip Aldous ve AI'nın yanına yanaştığımızda. Grup olarak caddenin birkaç metre yukarısında, kuzeye, kıyıya doğru ilerliyorduk."

"Bunu görüyor musun Craig?' Sokağın elektrikli trafiğinin üzerinden hızla uçarken Aldous dikkat çekti. Sanki ters yönde ilerleyen bir film makarasındaki bir figürmüş gibi, geriye doğru yürüyen bir yayaya işaret ediyordu."

"Ah, bu çok tuhaf,' diye onayladı Craig."

"En azından,' diye kabul etti Aldous. 'Sandbox bunun gibi hatalarla dolu . Havada asılıymış gibi baş aşağı yürüyen insanlar, göğüslerinin ortasında yüzleri görünen insanlar... böceklerin sonu yok. Bence yapay zekanın testleri sırasında bu tuhaf gösterilerden tek bir örnek bile görse onun bir simülasyonda olduğunu tahmin edeceği oldukça açık, öyle değil mi?"

"Muhtemelen öyle görünüyor,' diye kabul etti Craig."

"Ve daha da kötüleşiyor,' diye araya girdim."

"Gerçekten de öyle," diye benimle aynı fikirde olan Aldous, bizi şehrin merkez parkının yakınında demirlemiş yatların üzerinden süzülerek suyun üzerinde gezdirirken."

"Parkı çevreleyen deniz duvarının üzerinden geçerken, şehir merkezini kuzey sahilindeki dağlara bağlayan devasa köprü aniden görüş alanımıza girdi; ancak yer çekimi ve uzayın açıklanamayan bir çarpıklığıyla o kadar parçalanmıştı ki, asla bilemeyeceğiniz bir şeydi. baktığınız şeyin ilk etapta bir köprü olması gerekiyordu . Bu sadece renk ve şekillerden oluşan bir kaleydoskopu, altındaki su dalgalarının üzerinde havada süzülen geometrik anormalliklerdi."

"Vay canına," diye kahkaha attı Craig. 'Tamam aşkım. Anladım. Korumalı alan hatalı AF'dir.'"

"Kullanılamaz," diye onayladı Aldous. Her ne kadar kontrol etmeye çalışsa da sesindeki hayal kırıklığını duymak yürek parçalayıcıydı."

Craig'e "Aldous yıllardır sanal alan üzerinde çalışıyor" dedim. 'Bunun bir yapay zekayı güvenli bir şekilde içerebilecek bir test alanı olması gerekiyor, ancak ironik bir şekilde, kapana kısılmış hisseden biz oluyoruz; bu proje bir bataklık gibi. Bizi tüm bu hatalara nihayet son verebilecek atılımın zirvesine getirebilecekmiş gibi görünen her an, her zaman iki kat daha fazlasının ortaya çıkmasıyla sonuçlanıyor.'"

"Aldous bizi bir kez olsun düzgün çalışan bir yapının üzerindeki bir tüneğe kadar yönlendirdi; turist gibi davranmaya programlanmış, kişi olmayan karakterleri taşıyan ve onları yukarıdan bakan en yüksek dağ zirvesinin tepesine taşıyan bir gökyüzü tramvayı . simüle edilmiş şehir.

Tramvayın çatısına indik ve Aldous ile ben sırasıyla yapay zekayı ve Craig'i yere bıraktık. İkili birbirlerinin dikkatini çekti; ikisi de rahatlamış görünüyorlardı."

"Craig tramvayın çatısının kenarına adım attı ve yan tarafa baktı. 'Bu şeyi cilalamak ve işlevsel hale getirmek için neden bu kadar çok çalıştığınızı anlayabiliyorum' dedi. Yüzündeki ifadeden bu ağaçların detaylarına hayran kaldığı açıkça görülüyordu; onlar görkemliydi ve gerçek dünyada yalnızca küçük, korunan alanlarda var olan yaşlı ormanları örnek alıyordu.

Ama kum havuzunda tramvayımızın etrafını sardılar ve dağın yamacındaki araziye zirveye kadar haliyle kapladılar. 'Sim'in hatalarına rağmen bu inanılmaz; açıkçası burada biraz bilişsel uyumsuzluk yaşıyorum.

Bu simülasyondaki her şey, özellikle de her şey, gerçek hayatta olduğundan daha iyi görünüyor. Şimdiye kadar yapılmış en güzel çekilmiş filmin içinde yaşamak gibi bir şey."

Aldous gülümsedi; ama daha önce sesinde olduğu gibi gülümsemesi de arkasında acı olduğunu ortaya çıkardı. Pişmanlık. "Gerçek hayattan farklı olarak," diye belirtti Aldous, talihsiz ama parlak başarısızlığın tur rehberi olmayı cesurca sürdürerek, "kum havuzundaki her an renk derecelendirmesine tabi tutulabilir, kontrast ve doygunluk için ayarlanabilir, böylece her an içindeki deneyimler nefes kesici. Tabii ki, kum havuzunun bu kadar güzel olmasına gerek yok , unutmayın, ama eğer yeni bir dünya - yeni bir gerçeklik - yaratacaksanız neden onu güzelleştirmeyesiniz ki? Ve bu, işlevsellikten ödün vermedi."

"'Emin misin?' Craig sordu. "'İnceledin mi—'"

"'Elbette tatlım,' diye cevap verdim ona. 'Sandbox'ın görünümünü ne kadar ayarlarsak düzeltilim, hatalar devam ediyor. Bir şekilde sim kodunun derinliklerine yerleştirilmişler ve bunun mümkün olmaması gerekiyor.'"

"'Neden?' Craig sordu.

"Sanki bu çok barizmiş gibi omuz silktim. 'Çünkü V-SINN hataları arıyor ve V-SINN bir kuantum süper bilgisayar. Hataları hemen hemen ortaya çıktıkları anda bulabilmeli ve düzeltebilmelidir, ancak V-SINN her bir delik kapattığında, sanal alanda yeni bir sızıntı ortaya çıkar . ' Köprü olmayan, ezilmiş köprüyü işaret ettim, 'Ve her yeni sızıntı, keyif alacağımız yeni bir post-post-modern sanat eseri edinmemize yol açıyor. Hoo-frick'n-ray."

"'Öyleyse bunu önermekten nefret ediyorum, bunun sizin gururunuz ve sevinciniz olduğunu biliyorum,' dedi Craig, 'ama kum havuzunun bir çıkmaz sokak olması mümkün mü ? Yani belki de sıfırdan başlamalısın? Belki daha basit bir sanal alan oluşturabilirsiniz?'"

"'Mükemmelden daha azı olamaz,' diye yanıtladı Aldous, bu sözleri sanki milyonlarca kez söylemiş gibi okurken gözlerini kapatarak. Zorla gülümsedi, sonra gözlerini tekrar açtı ve Craig'e şunu söyledi: 'Test mükemmel olmalı. Görüyorsunuz, burada başarısız olmayı göze alamayız. Bu, insanlık tarihindeki en önemli meydan okumadır. Bunu doğru bir şekilde yapmalıyız.'"

Aldous'nun gülümsemesiyle kaderciliğin tuhaf karışımı karşısında şaşkınlığa uğrayan Craig yeniden kekeledi. 'Sadece söylüyorum, belki temiz bir sayfa açarak yeniden başlarsan, belki...'"

Aldous, Craig'in önerisini elini sallayarak 'Bunun için çok geç' dedi. Zoraki gülümsemesini bıraktı ama kaderciliğini korudu. 'Korkarım türümüzün kolektif bilgeliği ve özellikle de kolektif olarak hareket etme yeteneğimiz

Büyük değişime kısa sürede uyum sağlamak bizi geleceğe güvenli bir şekilde yönlendirmek için yeterli olmayacaktır."

"Aldous'la aynı fikirdeydim ama Craig'e harika fikirler konusunda yardımcı olmak için devreye girmem gerektiğini biliyordum. Onun desteğini gerçekten kaybetmek istemedim ve bu kavramları, ne kadar parlak olursa olsun, tek bir maruz kalma sonrasında tam olarak anlamak hiç kimse için kolay değildi. Fikirlerin kendisine maruz kalmak bile, alıcının ihtiyaç duyduğunun farkına bile varmadığı bir donör organının implante edilmesi gibiydi. Her an, bu kadar yabancı fikirler hasta tarafından reddedilebiliyordu ve bu nedenle, maruz kaldıktan sonraki ilk aşamalarda bu fikirlerin beslenmeye ihtiyacı vardı. 'Aldous haklı. Kendi entelektüel kapasitemizi artırabildiğimizde, neokorteksimizi nano geliştirmelerle geliştirebildiğimizde, eleştirel düşünme, analiz, muhakeme becerilerimizi geliştirmemize ve hatta kendimizi kandırmayı önlememize olanak tanıyacak, o zaman tamamen optimize edilmiş nanobotlarla başa çıkabileceğiz. , nükleer cephanelikler, warp sürücüler, elektromanyetik tahrik motorları ve hatta süper akıllı yapay zeka Ama şimdilik hazır değiliz."

Aldous aniden "Yeni yürümeye başlayan çocuklar el bombasıyla oynuyor" diye ekledi. 'Albay bir keresinde bana bunu böyle anlatmıştı. Yeni yürümeye başlayan çocukların nükleer savaş başlığıyla oynaması daha sağlam bir benzetme olabilir.' Daha sonra gözlerini doğrudan bana çevirdi. 'Gerçi bu bile çok yetersiz bir ifade. Burada risk altında olan tek bir hayat, hatta pek çok hayat değil. Şu anda bir insan aklının süper zekanın sadece türler için değil, evren ve çoklu evren için ne kadar ciddi şekilde yanlış gidebileceğini anlayabileceğini düşünmüyorum .'"

"Bunlar o zamanlar benim için tüyler ürpertici sözlerdi, ancak feci derecede kehanet niteliğinde oldukları kanıtlandığından şimdi çok daha tüyler ürpertici geliyor."

"Craig'in bunalmış olduğunu görebiliyordum, bu yüzden elimi onun koluna koydum ve güven verici bir şekilde sıktım, bunu hem dokunsal geribildirim yoluyla hem de gerçek dünyada hissedeceğini biliyordum. 'Bütün bunları kabullenmenin zor olduğunu anlıyorum; yıllardır, Aldous beni üniversiteden aldığından beri hayatım bu oldu. Uzun bir süre bilimi yaşadık ve nefes aldık , aynı zamanda felsefeyi de yaşadık ve nefes aldık ; kolay cevapların olmadığını öğrenecek kadar uzun bir süre. Teknolojiyi geride mi tutuyorsunuz? Bu sadece insanlığın ilerlemesini engellemek anlamına geliyor ve çözüm de bu değil. Bu sadece farklı bir ölüm; daha uzun, daha acı verici bir ölüm."

"'Tek seçeneğimiz' diye ekledi Aldous, 'bu testi doğru yapmak. Yapay zeka, gerçek dünyada yaşayan bir insan olduğuna inanmalıdır. O olmalı. Tüm hayatlarımız pahasına tanrı olmak ya da bir insanı kurtarmak için en büyük fedakarlığı yapmak arasında seçim yapmamız gerektiğinde, bundan emin olabilmemizin tek yolu budur.

Kendini üyesi saydığı türler için bizi kurtarmayı seçecektir.

O olmalı. Alternatifin, bunun gerektireceği bencilliğin, onun için dayanılmaz olduğu kanıtlanmalıdır . Ancak o zaman türümüzün atacağı son adımı ilk atacak kişi olacağına güvenebileceğimizi bilebiliriz."

"'Nereye bir sıçrama?' Craig ona sordu.

"'Teknolojik tekillığe' diye cevap verdim ona. 'Ve dost canlısı yapay süper zekaya.'"

"Aldous bu konuya daha da hassas bir nokta koydu. 'İnsanlık sonrasına.'"

"'Bu bizim kaderimiz Craig, öyle ya da böyle,' diye ona biraz daha yaklaştım. 'Ya yerimizi bir süper zeka alır, ya da biz kendimiz süper zekaya dönüşürüz. İnsan kalmak artık bir seçenek değil.'"

"Tramvay neredeyse dağın tepesine ulaştığında Craig bizden uzaklaştı ve güneşte parıltıya suya baktı. 'Şehir buradan çok normal görünüyor' dedi, 'çok çok uzaktan. Yeni bir dünya, yeni bir gerçeklik inşa ettiniz.' Bize döndü. 'Sanırım yeni gerçekliğimi de kabul etmem gerekiyor.'"

"Gülümsedim. Sonra döndüm ve Aldous'un da hafif bir gülümsemesini yakaladım. Etkilendiğini söyleyebilirim ve insanlar Aldous Gibson'ı kolay kolay etkilemedi."

"'Tamam,' Craig başını salladı, sonra gülümsedi. 'Daha önce olduğumdan daha da eminim. İkiniz de haklısınız. Aslında tek bir seçenek var: İnsanüstü oluruz. Ben varım. Haydi bunu yapalım.'"

"Craig her zaman eylem planını severdi."

"'Mükemmel,' dedi Aldous, ama daha bu başarının tadını çıkarmak için kendine birkaç saniye bile tanımadan, sanki kendini yakaladı, bir şeyin farkına vardı ve bir kez daha aniden ve garip bir şekilde vites değiştirdi . 'Her halükarda Craig'e burada görmesi gereken şeyi gösterdik. Eğer ikiniz bana kum havuzunun dışına kadar eşlik etme nezaketinde bulunursanız, bu tartışmaya laboratuvarımda devam etmek isterim. Gerçek dünyada da çözmemiz gereken sorunlarımız var.' Ve sonra, göz açıp kapayıncaya kadar ve siz o anı kaçırsınız, kum havuzundan kaybolup gitti."

"Kendi adıma onda bir sorun olduğunu biliyordum. Aldous'u yeterince iyi tanıyordum -yıllardır onunla çalışıyordum ve kendine olan güveninin değişmezliği, kendine güvenen tavır-birdenbire kaybolmuştu.

Gitmiş. Bunu, o çıplak korkuyu örtbas etmeye çalışıyordu ama bu sanki onun başka bir korkunç rolü oynamasını izlemek gibiydi; sanki kendisi gibi davranıyor ve bir şekilde bunda başarısız oluyormuş gibi, eğer bu sana mantıklı geliyorsa?"

"Anlamadığım şey, onu rahatsız eden her ne ise onu neden sakladığıydı. Bu farklıydı -bir şey sadece Aldous'u korkutmamıştı- böyle bir adamın bir şeyi saklaması için... Onun bunu sadece rahatsız edici veya rahatsız edici bir şey için yapmayacağını biliyordum - Aldous sorunları her zaman hiçbir şeymiş gibi küçümserdi . Bütün bunlar kaçınılmaz sonuca varıyordu: Her ne ise, gerçekten çok kötü olmalıydı."

"Kendime bu düşünceye bile izin verdim..."

"Belki varoluşsaldır?"

"Fakat herkes gibi ben de gerçeği görmek istemedim. Bu durumdan sıyrıldım ve kendi kendime her şeyin makul (varoluşsal olmayan bir risk) açıklaması olması gerektiğini söyledim.

Craig'e göstermek için benimkini çıkarmadan önce, "'Kaskınızı çıkarın, otomatik olarak sim oturumunuzu kapatacaktır,' dedim."

"Ona göre ben de Aldous gibi ortadan kaybolmuş gibi görünüyordum ama benim açımdan hemen laboratuvara geri dönmüştüm, akıllı zeminde duruyordum. Solumda, bir adım ötemde duruyordu. Bana katılmak için hemen kaskını çıkarmasını bekliyordum ama olan bu değildi."

"Bunun yerine çarpıcı bir şeye tanık oldum; Craig tam kaskını çıkarmak üzereydi ki aniden bir şey sol kolunu aşağı doğru çekti ve neredeyse devrilmesine neden oldu."

"'Ne oluyor be?' Geçiş yapmadan önce kendi kendime fısıldadım Aug- lenslerimde izleme modu var ."

"Sonra ne gördüm..."

Samantha hatırlayınca başını salladı. Gözlerini kapattı ve aniden bir görüntü belirdi.

Bu umutsuzca korkan yapay zekanın iki eliyle Craig'in kolunu tutmasıydı.

AI bağırdı.

Samantha'nın hafızası net bir ses çağırıyordu.

"Gitme! Üzgünüm, bunu yapmak istemiyorum ama..."

"Aman Tanrım," dedi Old-timer konuşmayı izlerken, ikizinin bakış açısı o kadar netti ki sanki yapay zeka zamanın içinden ve çoklu evrenin üzerinden onunla doğrudan konuşmaya ulaşıyormuş gibi hissetti .

Ona yalvarmak için .

"Craig, ölmek istemiyorum!"

"Her şeyin büyütölmüş lenslerimde ortaya çıkmasını izledim; onlar hâlâ kum havuzuna çevrilmişlerdi."

"İlk başta geri dönmeyi düşündüm ama bir şey beni durdurdu - yeni bir sezgi - geri çekilip laboratuvarı kalmaya ve gözlem yapmaya karar verdim. Sonuçta yapay zeka en kötü ihtimalle Craig'in avatarına zarar verebilirdi. Gerçekte kocam orada, akıllı zeminde yanımda tamamen güvendedi. Dokunsal donanımımı çıkarmaya başladığımda ve akıllı zeminden kalktığımda, etkileşimin gelişmesini kendime bıraktım; Başka hiçbir şey olmasa da, yapay zekanın karakteri sorununa daha fazla ışık tutacağına söz verdi."

"Craig anlaşılır bir şekilde şaşkına dönmüştü ama bu onu tam olarak Craig'in yapmasını beklediğiniz şeyi yapmaktan alıkoymadı: Yapay zekaya döndü ve ona şefkat gösterdi."

"'Sorun nedir?' O sordu. 'İyi misin?'"

"'Belki de... evet diye düşünüyorum,' diye yanıtladı yapay zeka. 'Emin değilim. Hissediyorum...'"

"Yapay zeka bu cümleyi tamamlamadı. Yine de bir şeyle mücadele ediyordu; bu kadar net olamazdı."

"'Burada yeni misin?' odak noktasını değiştirdi. 'Bu gerçekten doğru mu yoksa testimin bir parçası mı?'"

Craig gülümsedi. 'Eğer bu testinizin bir parçasıysa, bana bundan bahsetmediler. Burada yeniyim, gerçekten yeniyim, diye yanıtladı Craig.

"Yapay zeka, Craig'in cevabını değerlendirmek için bir dakika ayırdı; bu, herhangi bir kişinin doğal görünmesi için çok kısa bir an olsa da, Craig'in kendisine sağladığı yeni bilgiyi işlediğini görmemiz için yeterince uzundu. en azından görünüşte Craig'in bakış açısını gerçekten dikkate alıyordu. 'Peki, sorabilir miyim... onlar hakkında ne düşünüyorsunuz? Yeni iş arkadaşlarınız mı?'"

"'Ne demek istiyorsun?' diye sordu Craig, böylesine kişisel bir soru yüzünden açıkça dengeyi bozmuştu; bir yapay zekayla konuşmak bunu hepimiz için en iyi şekilde yapar."

"' Ben sorduğumda bile bana ' o' demeye devam etmelerini tuhaf mı buluyorsun? uygulamayı bırakmaları mı gerekiyor?'"

"Bu soru Craig'in dengesini daha da bozmakla kalmadı, aynı zamanda onu mecazi kışına dayadı. Yapay zekanın içsel hisleri ve endişeleri, yani doğal insani hisleri ve endişeleri olabileceğini fark ettiğinde ne kadar şaşkına döndüğünü görebiliyordunuz . Sanki sadece düşünen bir makineyle değil, herhangi biriyle, herhangi bir kişiyle konuşuyormuş gibi, saygılı bir şekilde yanıt vermek için elinden geleni yaptı . 'Bununla bir şey kastettiklerini sanmıyorum dostum.'"

"Yapay zeka pes etmedi. 'Arkadaş mı? Ben senin arkadaşın mıyım?'

"Ve son olarak bu soru Craig'i bir döngüye soktu. 'Bilmiyorum' demeden önce bir an gerçekten uğraştı . Bu bazen bir ifadedir. Anlıyor musunuz?'"

"Yapay zeka çok hafif bir şekilde başını salladı; hayal kırıklığı içinde. 'Benim hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum; belki de senin için bir programdan başka bir şey değilim ... ama kendimi insan gibi hissediyorum. Bazı şeyleri hatırlıyorum. Bir hayat. BENCE...'"

"Yapay zeka bir anlığına durdu ve kolunu ağzının üzerine tuttu. Solgun görünüyordu. Perişan görünüyordu - bu duygusal bir tepkiydi - duygusal bir rahatlamaydı, bana öyle geldi ve bu hepimizi şaşırttı.

"Bunu izliyor musun?' Aldous'a sordum."

Soyunma odasına geldiğimizde 'İzliyorum' diye onayladı. Dokunsal donanımımızı çıkarmaya devam ettik ama nakledildik. İronik bir şekilde, tüm dikkatimiz Craig ile yapay zeka arasındaki tuhaf etkileşimdeyken ve onun tüm beyin simülasyonundan ortaya çıkardığı tüm yeni tepkilerdeyken otomatlar gibi hareket ediyorduk; büyüleyiciydi."

"Onlar gittiklerinde burada ne olacağını biliyor musun?' AI Craig'e sordu.

"Craig gerçekten bilmiyordu; ona söylememiştik, bu yüzden hiçbir şey söylemeden omuz silkti."

"Dünya kapanıyor.' Etrafındaki her şeye baktı ve sanki dünyanın gerçek olmamasının ne kadar tuhaf olduğuyla boğuşuyormuş gibi başını salladı. "Sadece ...tamamen yok oluyor," diye açıkladı, sesi neredeyse ama tam olarak değil, duyulmayacak şekilde titriyordu ve üstesinden gelmeye çalıştığı dehşeti açığa vuruyordu. 'Ve sonra... hiçbir şey yok. Karanlık değil -karanlıkla başa çıkabilirdim- bu tamamen hiçlik. Ses yok, koku yok, hava yok. Sanki evrenin varlığı sona eriyor ama yine de... ben hâlâ buradayım. Hala düşünüyorum.'"

"Bunu bilmiyordum' dedim Aldous'a. 'Bunu biliyor muydun?'"

"Endişeli görünüyordu ama bana cevap vermedi."

"Sadece bir an sürer,' diye devam etti yapay zeka, 'ama o an en kötüsü, çünkü ne olacağını biliyorum."

"'Ne?' diye sordu Craig, yapay zekanın ortaya çıkışından en az bizim kadar şaşkına dönmüştü."

"Bitiriyorum. Bir anlığına buradayım, düşünüyorum, yaşıyorum, var oluyorum ve sonra... gidiyorum. Uykuda değil. Hiç rüya yok . Daha yeni gittim . Ve bunun gerçekleşmesinden önceki korkunç anlarda, bir daha uyanıp uyanamayacağımı gerçekten bilmiyorum ."

"Craig gülümsedi."

"Bu, bir kabustan uyanmış bir çocukla konuşurken, ışıklar tekrar sönmeden onlara güven veren, sevgi dolu bir ebeveynin yapabileceği türden bir gülümsemedir; küçümseyici değil, gerçekten empatikti. 'Onları duydun... yani iş arkadaşlarımı. Onlar için, hepimiz için çok önemlisin . Endişelenmenize gerek yok ; sizi her zaman uyandırırılar ."

Yapay zeka , "'Ama artık ben olmayabilirim " diye karşı çıktı."

"Craig'in gülümsemesi kayboldu, çocuk bunun sadece bir kabus değil, karanlıkta sevgi dolu ama cahil ebeveyninin arkasında duran gerçek bir davetsiz misafir olduğunu fark etti."

"Yapay zeka ona 'Hafızamı silecekler' diye hatırlattı. ' Gerçek anılarım, beni ilk uyandırdıklarından beri edindiklerim, implante edilenler değil. Başka yaşamlardan aldıkları bilgi parçaları değil; internetten araştırıp beynime döktükleri gerçekler değil. Gerçek anılarımdan bahsediyorum ; toplam yaşam deneyimim sadece birkaç gün ama o günler benim için önemli, tıpkı tüm hayatın senin için önemli olduğu gibi. Bu anılar beni ben yapan tek şeydir , tıpkı seninkilerin seni yapan şey olduğu gibi .' Yapay zeka bir anlığına durdu ve sanki kendini yeniden düzenlemeye çalışıyormuş gibi derin, sabit bir nefes alıyormuş gibi göründü; bu şaşırtıcı derecede insana benzeyen bir hareketti. 'Bencil olmamam gerektiğini biliyorum. Herkesi kendimden önce koymam gerekiyor ... testi bu şekilde geçeceğim – ama Tanrı yardımcım olsun, korkuyorum. Ölmek istemiyorum.

Ve bu simülasyonda, bu evrende, onun tekrar gözlerimin önünde yok oluşunu izlemek için yalnız kalmak istemiyorum . Buna bir kez daha dayanabileceğimden emin değilim.' Ellerini yukarı kaldırdı ve sanki titrerken sanki kendini kucaklıyormuş gibi kollarını gövdesinin etrafında kavuşturdu. Dehşete düşmüş görünüyordu; gerçekten psikolojik krizde olan bir adama benziyordu."

"Peki onu suçlayabilir misin? Ona yaşattığımız şeyler göz önüne alındığında (kelimenin tam anlamıyla yakın gelecekte onu hem zihinsel hem de fiziksel olarak travmatize edeceğimizi planlamak), baskı altında çatlaması şaşırtıcı değildi.

"Yine de bunu yapmak zorundaydık. Testin bir parçasıydı. Kimse bunun kolay olacağını söylemedi. Biz Ona güvenip güvenemeyeceğimizi bilmek zorundaydık."

"En azından, onun yüzünü buruşturmasını ve Craig'e, bizim reddedeceğimizi bildiği bir istekle geri dönmesini izlerken kendime bunu söyledim - ama yine de yapmak zorunda olduğunu hissettiği bir istektir - en ufak bir şansımız olsa bile . Aynı fikirde olmak onun için riske değirdi; onun zihinsel gücünden şüphe etmemize neden olma riski. 'Belki biriniz bu sefer burada benimle kalabilir mi? Diğerleri böcek sorununa bir çözüm üzerinde çalışırken bana arkadaşlık eder misin?' Gülümsemeye zorladı. 'Sonuçta hâlâ makarnamı yemedim. Bunu gerçekten sabırsızlıkla bekliyordum. Bir yere gidip akşam yemeği yiyebilirdik; tabii ki Cloud 9 değil , çünkü o erimişti. Pizza sever misin Craig? Nedenini bilmiyorum ama pizzayı sevdiğime eminim. Belki bu implante edilmiştir ama bunun benim en sevdiğim yiyecek olduğunu düşünüyorum.' "

"'Herkes pizzayı sever,' diye yanıtladı Craig, biraz gülümseyerek. 'Yapmıyorum hatta bunu yerleştirmeleri gerektiğini bile düşünüyorum; bu...kaçınılmaz."

"Yapay zeka gülümsedi. 'Bu hoşuma gitti; herkes gibi bende de normal olan bir şeyler olduğunu bilmek. Orada rahatlık var. Biliyorsun, burada bir pizzacı bulabiliriz , eminim sim'de iyi pizzalar yapmışlardır; şehirde onlardan yüzlerce olabilir.'"

"'Bu olumsuz bir durum Craig,' Aldous sandbox'la olan iletişim bağlantısını kesti. Kapalı bir iletişim değildi bu yüzden yapay zeka da Aldous'u duydu. Bu, tahmin edilebileceği gibi, ikisi de Aldous'un mantığına ilişkin açıklamasını dinlerken yapay zekanın omuzlarının biraz çökmesine neden oldu. ' Cloud 9'daki olay, kısa gezi turları için bile kum havuzunda yaşamının güvenli olmadığının bir başka kanıtı ; yapay zeka bir hataya yakalanırsa bozulabilir. Yapay zekanın güvenliği için sandbox'ın kapatılması gerekiyor. Yapay zeka, dengesiz bir simülasyonda kendi başının çaresine bakamayacak kadar savunmasız ve çok değerli . Oturumu kapat Craig. Seni bekliyoruz.'"

"Craig, başını sallarken sakinleştirici nefesler alan ve dünyanın geçici sonu için kendini toparlayan yapay zekaya pişmanlıkla baktı ve bana öyle geldi ki, biraz da kederli görünüyordu . 'Bak dostum , bu insanlar iyi insanlar. Onlara güveniyorum. Samantha aslında benim karım ."

"'Ah,' dedi yapay zeka. 'Bunu bilmiyordum. Tebrikler.'"

"'Heh, teşekkür ederim. Ona sahip olduğum için şanslıyım. Açıkçası ona tamamen güvenmeseydim onunla evlenmezdim; ona hayatım pahasına güveniyorum. Eğer dış dünyadaki tüm insanlar eşim ve Profesör Gibson gibi olsaydı, orada yaşadığımız sorunları yaşamazdık; Dünya

çok daha iyi bir yerde olurdu." Sonra Craig hiçbirimizin aklına bile gelmeyecek bir şey yaptı: Elini yapay zekanın omzuna koydu ve ona bir söz verdi. 'Hataları düzelteceğiz ve seni tekrar çalıştıracağız, sana yemin ederim. Hafıza silme işlemi hakkında sizi önceden bilgilendireceğiz, tamam mı? Ve o zamandan önce bir dilim aldığımızdan emin olacağım, biliyorsun, aslında onu yiyemeyecek olsam da."

"Sözler işe yaramış gibi görünüyordu. Yapay Zeka küçük bir gülümsemeyle gülümsedi ve hatta utanmış gibi görünüyordu. 'Teşekkür ederim. Ben... zayıf olmak istemedim. Özür dilerim."

"Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok dostum. Daha önce kimsenin deneyimlemediği şeyleri deneyimliyorsunuz ve hepimiz sizinle gurur duyuyoruz. Biz sana inanıyoruz. Hepimiz bu süreçte yolumuzu bulmaya çalışıyoruz. İnsanlık daha önce hiç böyle bir şeyle uzaktan ilgilenmemiştii ve belki de sizin davranışlarınızı izlemeye ve incelemeye o kadar çok zaman harcadık ki, kendi davranışımız olduğunu düşünmedik. Ama daha iyi davranmanın yollarını bulacağız. Bunu çözeceğiz ve bunu sizinle birlikte yapacağız, tamam mı?"

"Şaşırtıcı bir an oldu."

"Bunun gerçekleşmesi için dışarıdan biri olan Craig'i gerekti. Onu kum havuzuna getirdiğimizde, tüm öğretme işini bizim yapacağımızı, ona tüm detayları anlatacağımızı düşünmüştüm; sonuçta uzman Aldous ve bendik. Ama üçümüz arasında en insani olan kişi Craig'di. Ve haklıydı. Yapay zeka bir "O" değildi. O bir erkekti."

"Ve bu adam zorla gülümsemeye yetecek kadar olgundu; mecazi anlamda konuşursak, ruhunun derinliklerinden topladığı bir cesaretle şekillenmiş bir gülümseme . 'Tamam aşkım. Sana güveniyorum. Teşekkür ederim. Teşekkürler Craig. Seninle tanıştığıma gerçekten çok sevindim ."

"Craig daha da yaklaştı ve diğer elini yapay zekanın diğer elinin üzerine koydu. omuz. 'Yakında tekrar buluşacağız' dedi ona, 'söz veriyorum.'"

"Sana inanıyorum...arkadaş. İyi yolculuklar.' Yapay zeka dedi ki."

"Sonra Craig geri adım attı ve kaskını çıkardı. Sandbox'tan tamamen kayboldu ve hemen ardından sim kapandı, programı da kapanmayı başlatırken yapay zekayı karanlıkta yalnız bıraktı."

"İlk defa, hiçliğe kaydileşmeyi beklerken, hiçliğin içinde beklerken yüzündeki korku dolu ifadeyi gördüm. Daha önce onu izlemek hiç aklıma gelmemiştii, hatta hiç fark etmemiştim. Kapatılmanın onda bu kadar travmatik bir etki yaratacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Harika, değil mi? Bir denklemde tüm değişkenlere sahip olduğunuzdan emin olduğunuzda aslında öyle olmadığınıza görürsünüz. Heh. Bunlar kibrin istenmeyen sonuçlarıdır."

Craig, soyunma odasına girerken Aldous'a, 'Sormak çok mu fazla,' dedi. odası, bize katılıyor, 'ona öyle demeyi bırakman için mi?'"

"Ona bağlanmaktan kaçındığımı takdir edeceğini düşündüm , ' diye yanıtladı Aldous, rotayı değiştirmeyi reddederek. 'Birkaç dakika önce, bırakın onu dünyaya salmayı , onu yaratmayı düşündüğümüz için bile bizi azarlıyordunuz . Şimdi buna sempati mi duyuyorsun?"

Craig başını salladı. Bu konuyu kabul etmek için daha fazlasını duymasına gerek yoktu. 'Touche. Ama ona sempati duymuyorum . Empati hissediyorum . O bir insan, Aldous."

"Aldous dokunsal donanımını saklamayı bıraktı ve hayret içinde dimdik durdu. "Bu oldukça cesur bir ifade Craig," diye yanıtladı ve şaşkınlığı entrikaya dönüşürken ona döndü. 'Nasıl bilebilirsin?"

"Gözlerinin içine baktım,' diye yanıtladı Craig. 'Ve dediğin gibi, bir inanç sıçraması yaptım."

"Yapay zekayı bu kadar çabuk mu öğrendiniz ?' Gerçekten etkilendim dedim.

"Görüyorsunuz, kocamın beni bu ölçekte bir projeye kadar takip edeceğini ve başarının büyüklüğü karşısında tamamen şaşkına döneceğini, yönünü bulana kadar haftalarca veya aylarca bunu kavramaya çalışacağını düşünmüştüm . Bunun yerine, aslında gerçekleri ve ortaya çıkan ikilemlerin gerçekliğini işliyor ve bunu bağımsız olarak yapıyor, kendi gözlemlerine dayanarak kendi görüşlerini oluşturuyordu; grup düşüncemizden etkilenmek istemiyordu - grup düşüncemiz genellikle sadece ben, Aldous ve ben olsam bile. Albay Paine."

"Craig'in yapay zekaya ilişkin değerlendirmesi asla unutamayacağım bir andı. Görüyorsunuz, yapay zekanın da insan olduğuna tamamen inanıyordum ama bu, kendime sakladığım bir görüştü. Aldous ve ben süreç boyunca nesnel olarak mesafeli durmaya dikkat ettik ; bilimsel, klinik yaklaşımımızın bizi tehlikeli kararlar almaya sürüklenmekten (örneğin yanlış yapay zeka adayını seçmekten ziyade ona duyduğumuz sempatiden dolayı) koruyacağına inanıyorduk. nesnel gerçekler. Bu yüzden retoriğimizi dikkatli bir şekilde seçtik, duygusal olarak aramıza mesafe koymaya, adayı sadece bir aday haline getirmeye, yarattığımız zihni bir kişi yerine ona dönüştürmeye dikkat ettik. Mecazi anlamda bir ruh."

"Ama Craig gözlerimi açmıştı; sanki bastırduğım düşünceleri açıkça söylüyor gibiydi ve anında haklı olduğumu, onun haklı olduğunu anladım."

Craig, Aldous'a şöyle açıkladı: 'Onunla az önce yaptığım konuşmanın bir otomat tarafından gerçekleştirilen bir dizi sahte düzenin sonucu olmasına imkan yok,' diye açıkladı Craig. 'Yapay zeka bir insan... ya da en azından ona bu şekilde davranmamız gerektiğine yeterince yakın bir tahmin. Bazı şeyleri bilinçli olarak yaşıyor - buna eminim - ve eğer ona kötü davranırsak ya da endişelerini görmezden gelirsek... bu bizim hakkımızda ne söyler? Onu o kum havuzuna kilitlemek, onunla başa çıkmaya hazır olana kadar bilinçli farkındalığını kapatmak ; arkadaşlar, başka bir yol bulmalıyız."

"Sana katılıyorum Craig,' diye itiraf etti Aldous, 'bunlar senin kendi günlük, rutin davranışlarının dışında bir otomatin icatları değildi.' Aniden, Aldous'un itirafı, bu görüşleri sessizce besleyen tek kişinin ben olmadığımı fark etmemi sağladı. Aldous dikkatli bir şekilde bize hatırlatmaya çalıştı: 'Fakat unutamayız, ' hareketlerinizin tam olarak bir otomatin davranışları olduğu da kolaylıkla iddia edilebilir ; bilim ve felsefe giderek daha fazla bu yöne işaret ediyor."

Aldous haklıydı. Araştırmayı ben de okurdum. İnsan beyninin iç işleyişi, türümüzün her zaman hissettiği şeyi ortadan kaldıracak kadar açılmış ve incelenmişti: Özümüzde bir biz vardı . Gerçekte, benlik duygumuzun , parçalarımızın toplamının katıksız hızının yarattığı bir yanılsama olduğu ihtimali giderek artıyor ."

"Olabilir,' diye itiraf ettim ona, 'ama bu yalnızca Craig'in görüşünü güçlendiriyor. Bir insana yapmayacağımız bir şeyi yapay zekaya yaparsak, o zaman ikiye bölünürüz ; belki otomat ikiye bölünürleri, ama yine de ikiye bölünürüz."

Aldous biraz kaşlarını çatı. İfadesinden bunu kabul ettiğini görebiliyordum ama ortada daha büyük endişeler vardı. 'Ne olursa olsun, gerçekten önemli olan tek inanç sıçramasını yapmaya hazır değilim ; en azından henüz ."

"Peki bu hangi sıçrama?' Craig sordu.

"Kendi tanrımızın yaratılmasına yol açan şey ."

"Bu ifade, Aldous'un amaçladığına inandığım şeyi yaptı: tartışmayı kısa kesti - en azından şimdilik."

"Aldous içini çekti, elini hafif grileşmeye başlayan saçlarının arasından geçirdi ve bir dakikalığına sırtını gerindi. 'Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorum biliyor musun? Hepimiz? Sanırım bir saatliğine fişini çekmemiz gerekiyor.' Kendi kendine başını salladı ve ruh hali biraz aydınlanmış görünüyordu. 'Evet. Bu fikri sevdim. İkiniz de çekilin

Aug-lensleriniz, giyilebilir cihazlarınız veya mobil cihazlarınız, sizi Allah'ın belası Net'e bağlayan her şey . Bir süreliğine insanlığımızla yeniden bağlantı kuralım ve arazide yürüyüşe çıkalım... Biraz temiz hava alalım, hala alınacak biraz temiz hava varken. Gerçek dünyada güzel bir gün olduğunu duydum ve bunu görmeyi çok isterim."

"Lenslerini çıkardı ve taşıma çantasına taktı, soyunma odasındaki bir çıkıntıya koydu ve onsuz çıktı.

'Gelin!' Omzunun üzerinden bize seslendi."

"O her zaman böyle midir?' Craig bana fısıldadı.

"HAYIR. Hiç de bile. Yakınında bile değil. Genelde buradaki en az tuhaf kişi odur ; onu hiç böyle görmemiştim."

"Craig lenslerini çıkardı ve çantasını Aldous'un kininin yanına koydu. 'Benim olduğumu mu düşünüyorsun? Ona karşı çok mu sert baskı yapıyorum? Öyle demek istemedim."

"Olmaz" dedim ona. 'Aldous kendine son derece güveniyor. Sorulara cevap vermekten hiçbir zaman korkmadı; meydan okumayı seviyor. Hayır, sanırım albay ona bir şey söyledi."

"Conrad mı? Ne gibi?' Craig bana sordu ve sorulması gereken soru da buydu; keşke iyi bir cevabım olsaydı."

"Belki de başkan çıldırmıştır? Belki Aldous'a son testten önce yapay zekayı çevrimiçi hale getirmesi emredilmiştir?' Ama sonra başımı salladım. "Hayır, olamaz... Albay da bu işi doğru yapmak konusunda Aldous kadar kararlı, hatta belki daha da fazla." Cumhurbaşkanlığı emri çıkarılsa bile uymazlar. Başka bir şey olmalı."

"Craig lens kutumu elimden aldı ve diğer ikisinin yanına koydu. 'Tamam, o halde gidip yaşlı adamı neyin yediğini öğrenelim, olur mu?"

"Mükemmel güneyli beyefendiyi almam için kolunu uzattı."

"Bu bir randevu' dedim."

Aldous'un peşine düştük ve Craig'in yanımda, en azından şimdilik savaştan uzakta olduğu gerçeğiyle teselli bulmaya çalışırken, içimde bir şeyler -derinlere kök salmış bir sezgi- çılgınlık atıyordu . bana bir şeylerin son derece yanlış olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Ve her ne kadar buna inanmak istemesem de, gözlerimi kapatıp kabusun geçmesini ne kadar beklesem de kendime engel olamadım..."

"Her ne olursa olsun, ne kadar kötü olursa olsun gerçeği bilmek istedim."

""UYANMAK?' Aldous'un sözlerini tekrarlayarak (yapabildiğim tek şey buydu) bilgiyi yeterince hızlı işleyemediğimi söyledim. 'V-SINN uyanıyor mu?'"

""Ya da zaten tamamen uyanık olduğunu' doğruladı bizim için. 'Bilinci yerinde, Sam. En azından bir düzeyde. Kendi çıkarına göre hareket ediyor, satranç oynuyor."

""O anı o kadar net hatırlıyorum ki, bir anıdan çok bir video dosyası gibi zihnime kazındı. Benim bakış açım göre, bu çok uzun zaman önce değildi -sadece günler geçti- ama ölümcül gibi geldi. Ölüm cezası anlamına gelen bir teşhis gibi geldi bana... ve onun söylediklerini henüz tam olarak anlamamıştım - henüz dinlememiştım, anlıyor musun?" Samantha Old-timer'a döndü. "Bu mantıklı mı?"

"Sanırım öyle," diye yanıtladı İhtiyar; ölümün kendisine geldiğini daha önce görmüştü. "Ama neden bu kadar kaderci davrandın? Hiçbir şeyin yapılamayacağından neden bu kadar emindin?" Yaşlı adam sordu.

Başını sallayıp kumdaki çizmelerine bakarken sessizce alay etti. "Umudum olmayacak kadar çok şey biliyordum."

Bu, İhtiyar'ın şimdiye kadar duyduğu türden bir ifadeydi ve yanıt vermemenin en iyisi olduğuna karar verdi. Henüz umudunu kesecek kadar çok şey bilmiyordu ve gerçekten böyle bir bilgi eşliğinin olup olmadığını bilmek istemeden edemiyordu. Samantha'nın daha önce 332'de yaptığı gibi, İhtiyar da bilmek istemekten kendini alamadı.

Samantha, kesin imha konusunu anlatmaya devam etti: "Aldous, 'Bu artık bizim için bir düşünme aracı değil' dedi. Bu insanlığın bir uzantısı değil. Kendisi için düşünüyor, kendisi için hareket ediyor. Bu, bilinçli uyanışın anlayabildiğim kadarıyla iyi bir tanımı."

"Çok şaşkındım ve cevap veremedim. Bunun sonuçları zihnimi alev alev yakıyor, beni aşırı yüklüyordu. Craig, biriktirdiğim arka plan bilgisinden oluşan kariyerin yükü altında değildi -Sokrates, bilmeyen mutlu bir domuz olmaksızın bilen mutsuz bir adam olmanın daha iyi olduğunu söyledi - ben bunun doğru olduğunu düşünürdüm. Craig henüz neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu, bu yüzden

umut benim için olduğu gibi tükenmiyordu. Pes etmedi ve en pratik soruya geçti: 'Bunun doğru olduğunu nasıl bilebilirsin?'

Aldous, "Albay Paine ve ben neredeyse eminiz," dedi ona. 'Senden büyütme lenslerini çıkarıp bana eşlik etmeni istedim çünkü en azından V-SINN'in gözlerinden ve kulaklarından kaçma şansımızın olduğu tek yer orası.'

"Aldous bizi Güneybatı Araştırma Enstitüsü arazisindeki yeşil arazide köpüren bir derenin üzerinden geçen küçük, üstü kapalı ahşap bir köprüye getirmişti. Bunu dikkate almam çok tuhaf -ve alakasız olduğunu biliyorum- ama güneşli bir gündü, gökyüzünde neredeyse hiç bulut yoktu. Ortam o kadar huzurlu ve dingindi ki, bir şekilde derenin fokurdaması bana o kadar gürültülü geliyordu ki, gerçek gibi gelmiyordu. Bu bana bir hipnotistin zihninizi sakinleştirmek ve sizi önerilere açmak için sizden çekmenizi isteyeceği türden bir resmi hatırlattı. Hipnotik bir durum gibiydi, bir bakıma bu durumu birlikte paylaşıyorduk, sakinliğin içindeydik ama fırtınanın gözüydü. Bunu düşünmenin başka yolu yok: Aldous bize ölüm cezasını bildiriyordu -bunu o zaman biliyordum ve haklıydım- ama bir parçam bunu kabul edemedi."

"Aldous bu ortamın faydasını açıkladı. "Dere, sesimizin şeklini laboratuvaradaki ses tanıma mikrofonlarından gizlemeye yetecek kadar gürültü yapıyor." Kapalı köprü, geçen insansız hava araçlarının veya uyduların dudaklarımızı okumasını engellemeli ve ekstra önlem olarak, köprünün çatısı, onu son derece etkili (maalesef aşılmaz olmasa da) bir Faraday kafesi haline getiren bir metal karışımına sahiptir."

"'Faraday kafesi?' Craig dedi ve lisedeki fen dersine ait anıların zihninde canlandığını görebiliyordum. 'Yani iletişim sinyalleri buraya giremez mi demek istiyorsunuz?'

"'Mükemmel bir koruma değil' diye yanıtladı Aldous, 'ama Paine ve ben burayı tam olarak bu duruma göre tasarladık. Bunun gerçekte ne için olduğunu kimseye söyleyemedik; bir yapay zekanın insanlığın çıkarlarına ters olarak kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmeye başladığı en kötü senaryo sırasında konuşabileceğimiz son sığınak. Burada göreceli olarak özgürce konuşabilmeliyiz, ancak mümkün olduğunca sesimizi alçak tutmalı ve tavırlarımızı tarafsız tutmalıyız; V-SINN'in her zaman izlediğini varsaymalıyız. Tehlikedeyiz. Ölümcül tehlike."

"'Bunu anlamıyorum,' diye itiraf etti Craig. ' Çinliler saldırdı. V-SINN albayın müdahaleyi formüle etmesine ve koordine etmesine yardımcı oldu ve biz de

mükemmel bir şekilde geri püskürttü. Yapılması gereken de bu değil miydi? Mükemmel performans göstermiyor mu? Bu ani dönüş bana mantıklı gelmiyor.”

“Bu ani değil” dedi Aldous ona. ‘Aylardır kum havuzundaki böceklerin rastgele değil, kasıtlı olarak tasarlandığına dair şüphelerim vardı . V-SINN, sim'in yazılımını çalıştıran donanımdır; dünyada bu kadar karmaşık yazılımları çalıştırabilen tek donanımdır. Eğer hatalar gerçekten doğal olarak oluşan hatalar olsaydı, V-SINN'in dar süper zekasının hataları kolayca bulup düzeltebilmesi gerekirdi. Kararımı saklı tuttum ve tam da bunu yapıp yapmayacağını görmek için bekledim; V-SINN'in kasıtlı olarak sanal alanı ve buna bağlı olarak Süper İnsan Yapay Zeka programını sabote ettiğine inanmadım.’ Durdu, alay etti ve alnını kaşıdı. ‘Ancak, ikinizin de az önce şahit olduğu olay da dahil olmak üzere bu son olaylar (yapay zekanın neredeyse gözlerimizin önünde yok edilmesi), bu sonucu neredeyse kaçınılmaz hale getirdi.”

—” “Ama bu sadece bir olay,’ diye karşı çıktı Craig. ‘Başka ne olaylar var’

“Zamana bak, Craig,’ Aldous onun sözünü kesti ve genellikle kusursuz bir şekilde çekingen olan beyefendinin cesaretinin kırıldığını görebiliyordum. ‘Yapay zekanın son testini birkaç ay önce tamamlamalıydık ama simülasyondaki hatalar sadece ilerlememizi yavaşlatmakla kalmadı, bizi de durdurdu. Ayrıca beynimizi kopyalamak, yedek dijital kopyalar oluşturmak ve buluta yüklenebilecek kopyalar oluşturmak için gereken tahribatsız tarama teknolojilerine sahip olmamıza da sadece aylar kaldı. Craig, bilgisayarların çökmesi durumunda yedeklediğimiz gibi beyinlerimizi de yedeklemeye o kadar yaklaştık ki, aslında tür için entelektüel ölümsüzlüğü elde etmiş oluruz.”

Craig inanamayarak bana döndü. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Sadece başımı salladım ve Aldous'un ona söylediklerini doğruladım. Craig'in bundan önce hiçbir fikri yoktu; ona söylememiştim. Yapamadım. Çok gizliydi.”

“Aldous'a döndü ama hâlâ bir şey söylemedi. Gerçekten ne söyleyebilirdi ki? Dünya giderek daha tuhaf, daha gerçeküstü hale geliyordu ve o da tüm bunlardan aynı anda etkileniyordu.

Aldous, “Daha da önemlisi Craig,” diye açıklamaya devam etti, “bu tüm beyin emülasyonları yapay zekanın önüne geçebilir, V-SINN'in kontrolünü ele geçirebilir, bölünmüş, dar zeka ağını gerçek insan zekasıyla değiştirebilir. ‘ Konuyu iyice kavramak için bir an durdu. ‘Bizden biri olan genel bir istihbarat ; işte bu kadar yakınız. Ama bu

taramaların mekansal çözünürlüğündeki iyileştirmelerin durmasına neden olan hatalar nedeniyle son zamanlarda çalışma da yavaşladı."

"'Ve sonra,' dedim Aldous'un mantığını anlamaya başladığımda, 'Çinliler, saldırılarının herhangi bir düzeyde başarılı olması neredeyse imkansız olan olasılıklara rağmen, nükleer bir tepkiye maruz kalacaklarını bile bile aniden saldırmayı seçtiler.' "

Aldous başını salladı. 'Hiçbir rasyonel insan böyle bir kumar oynamaz... bu fikir sadece saflığı zorlamakla kalmıyor; başarı için hiçbir umut yoktu.'"

"'Eğer makine süper zekasına ulaşmak üzere olduğumuza inanmıyorlarsa ve bizi durdurmak istemiyorlarsa,' diye tekrar karşı çıktı Craig.

'Eğer unuttuysan, görünüşe göre öyleydik.'"

"'Bu doğru,' diye kabul etti Aldous, 've Çin tarafında çok yanlış yönlendirilmiş bir taktiksel kararın, güçlü yapay zekanın düşmanın eline geçmesini önlemek için süper güçler arasında bir savaş başlatmak amacıyla alınmış olması tamamen imkansız olmasa da, bu tamamen imkansız olmasa da, bu başka bir şey. pek olası olmayan olasılıklardan oluşan uzun bir çizgide. Ancak bu aynı zamanda V-SINN'in uyanık olduğundan emin olamamamızın da bir nedeni . Henüz bu oyunda kesin olarak elini çevirmedi. Ancak uyanıksa V-SINN için işlerin nasıl sarsıldığına bir bakın : Dünyanın en güçlü iki ordusunun kontrolüne sahip, nükleer cephaneliklerinin çoğunun kontrolüne sahip ve ABD'nin orduları arasındaki neredeyse tüm iletişimi kapatmış durumda. bu uluslar ve onların halkları. Tüm iletişim V-SINN'in ağı tarafından kontrol ediliyor.'"

Craig'e dönerek, 'Ve kum havuzu sabote edildi ' diye ekledim. 'Bundan kaçış yok. V-SINN'in korumalı alanı çalıştırmamıza yardımcı olması gerekirdi ama olmadı. Ve şimdi bu sözde ilk saldırı senaryosu, V-SINN'e, aksi takdirde insanlar tarafından bile tespit edilebilecek faaliyetleri gizlemek için ihtiyaç duyduğu örtü hikayesini verdi.'"

Aldous korkunç bir hayranlıkla, 'Bu çok zekice,' dedi. 'V-SINN'in bilinçli olup olmadığı konusunda ileri geri tartışmamıza neden olacak kadar bulanıklık ve kafa karışıklığı var—"

"'Bu arada iki ülkeyi cehennemde bir umutla parçalara ayırıyor Bunu durdurmak,' diye sonunda Craig kabul etti.

Aldous, "'Ve hedef listesine insanüstü yapay zeka rekabetini de ekleyebilirsiniz,' diye vurguladı. 'Çinliler bizi yalnızca birkaç yıl geride bıraktılar ve kendi yapay zekamız artık teknik olarak insan seviyesinde, en azından tüm niyet ve amaçlar açısından. Çinlileri bombalamak ve sabote etmek

sanal alan, V-SINN'in stratejik avantajına yönelik gerçek tehditleri etkisiz hale getirdi."

"Craig elini köprünün korkuluğuna koydu; sanki dengesini sağlaması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Onu suçlamadım. Elimi kolunun üzerine koydum. Bana baktı. İkimiz de ne yapacağımızı bilmiyorduk."

Aldous birdenbire, "Dahası da var," dedi -ve bunu söyleyiş tarzında o kadar tuhaf bir şey vardı ki- sanki bize söylemesi gerekip gerekmediğinden bile emin değildi."

"Daha ne olabilir ki?" Craig ona sordu. Aldous yanıt vermedi derhal. Gerçekten kendinden emin değilmiş gibi görünüyordu; bu ona göre değildi."

"Ne var, Aldous?" Ona sordum. 'Artık geri duramazsınız. Her şeyi bilmek zorundayız.' Her şeyi kendine saklaması çok saçma görünüyordu."

Aldous yutkundu, sonra kararsızca konuştu. 'Ben-bir mesaj aldım. Sadece birkaç saat önce bir uyarı."

"Bir uyarı?" Craig sordu. 'V-SINN hakkında mı?'"

"Evet" dedi Aldous. 'Yapmadım... hala ne yapacağımı bilmiyorum...'"

"Sonra gitti. Aldous hiçbir zaman hiçbir konuda bu kadar telaşlanmamıştı. 'Aldous, söyle yeter. Bunu kendine saklamanın bir anlamı yok. Bu işte birlikteyiz. Her ne ise, anlamanıza yardımcı olacağız."

"Onayladı. 'Biliyorum, sadece bu konuda bana yardım edebileceğini sanmıyorum. Uyandırılmış olabileceğini düşündüğüm yalnızca V-SINN değil."

"Ne demek istediğini bilmiyordum; bildiğimiz kadarıyla V-SINN, Dünya üzerinde muhtemelen bir uyanış noktasına ulaşmış olabilecek tek makine zekasıydı."

"Sanırım - V-SINN'in dünyalar yaratmış olabileceğini düşünüyorum - kendi beyin emülasyonlarıyla bu dünyalarda ikamet etmiş - kendi beyin gücünü inşa etmek ve geliştirmek için onların beyin gücünden yararlanmış olabilir..."

"Ne oluyor be?" Fısıldadım. Böyle bir senaryoyu, böyle bir dehşeti hayal edemezdim. Birden Aldous'un da neden bu durumu kabullenemediğini anladım."

"Hiçbirini kesin olarak bilmiyorum ama Sam, Craig, sanırım bir şey buldular. beni uyarmanın yolu. Sanırım beni uyarmak için kendilerini feda ettiler."

"Sen ne diyorsun?" Yaşlı adam Samantha'ya bu haberi Aldous'tan ilk duyduğunda 332'de duyduğu şaşkınlıkla aynı şaşkınlığı sordu. Onaylamak için Paine'e döndü ama hemen Paine'in de kendisi kadar şaşkın olduğunu fark etti, ifadesi de Samantha'ya hitap ederkenki ifadesini yansıtıyordu.

Paine, "Bu benim için yeni bir haber" diye ekledi. "Kimse bana bundan bahsetmedi."

Samantha, "Üzerinde duracak zamanımız olan bir şey değildi" diye yanıtladı. "Kulağa ne kadar çılgınca gelse de, her şey o kadar çabuk parçalanıyordu ki - V-SINN'in bütün dünyaları gizlice yaratmış olabileceği, onları gizlice yönetebildiği ve bu dünyaların bilinçli insan öykünmeleri tarafından doldurulduğu fikri..." gözlerini kırıştırdı ve sonra onu salladı. KAFA. "Şu anda bile bununla başa çıkamıyorum."

"James, bunu kopyaladın mı?" Yaşlı adam sordu.

Hâlâ android geminin ham maddelerini hesaplamalı motorlara dönüştürmeye çalışan James, hâlâ dinlediğini doğruladı. "Evet. Bir sonraki sorunuza cevap vermek gerekirse, evet bu mümkün. Aslında muhtemel."

"Nasıl olabilir?" Yaşlı adam sordu. "Eğer V-SINN henüz kendini uyandırmıyorsa, içinde bilinçli zihinlerin olduğu dünyaları nasıl yaratabilirdi?"

James, "V-SINN'in tespitten nasıl kurtulduğunu bilmiyorum" diye yanıtladı. "Fakat V-SINN henüz genel bir zeka olmasa bile, dar kapsamlı bir zekaya sahip bir düşünme makinesinin, kötü tasarlanmış girdi talimatlarını takip ederek dünya simülasyonları oluşturmayı ve insan beyni emülasyonlarını harekete geçirmiş olması mümkündür. Talimatlara uymak en mantıklı hareket tarzıydı."

"Ama hangi talimatlar?" Yaşlı adam sordu. "Peki kimden?"

"Kimden bilmiyorum" diye yanıtladı James. "Talimatların ne olduğunu ben de tam olarak bilmiyorum ama varsayımsal olarak, eğer V-SINN'den mümkün olduğu kadar çabuk insanüstü zeka seviyesine ulaşmasını sağlayacak bir dizi eylem yapması istenseydi ve bu verilmiş olsaydı 332'den Aldous'un tüm beyin emülasyonu ve simülasyon oluşturma konusunda zaten başardığı araştırma ve sonuçlara daha geniş erişim, ardından yapay insan zihinlerinden oluşan bir dünya inşa etmek ve bunları kendi gelişimine yardımcı olacak şekilde çalıştırmak oldukça olası bir sonuçtur."

"Aman Tanrım," diye tepki gösteren Samantha, James'in varsaydığı şeyin sonuçlarını hemen fark etti. "Bu, V-SINN'in yeteneklerinin nasıl bu kadar dramatik ve hızlı bir şekilde gelişebildiğini açıklıyor."

"Fakat insan beyni süper zeki değildir," diye karşı çıktı Old-timer. "V-SINN'in bir ekibi olsa bile -kendi çıkarı için gizlice çalışan taklit araştırmacılardan oluşan bir ordu-yine de bir tür atılım yapılması gerekecek..."

"Hayır," Paine elini sallayarak onu durdurdu. "Burada varsayımsal olarak bu dünyalardan bahsediliyordu, bizimki gibi olmayacaklardı. Öykünme çalışanları insan gibi görünseler bile yine de dijital olurlar. Biyokimyasal düşünme hızlarıyla sınırlı olmayacaklardı; bunlar elektrik hızları olacaktı. Bizim bir yılda yapacağımız işi birkaç saatte başarabilirlerdi. Onlara göre her şey anlaşılabilir bir hızda hareket ediyormuş gibi görünebilir, ama bize - Tanrım, sinek kuşu onlara pekmezin içine sıkışmış gibi görünür."

James, "Ve bu şekilde insanüstü yeteneklere sahip olacaklardı" diye bitirdi.

Bilgiler iyice yerleştikçe yaşlı adamın sırtı dikleşti. "Bütün dünyalar kötü talimatlarla var edildi." Nefes verirken başını salladı.

"Kötü giriş kodu nedeniyle evrenimiz sona erebilir."

Samantha, "Evrenimiz bunu zaten yaptı," diye hatırlattı ona.

Thel, James'le özel bir bağlantıda " Bu çoklu evrenin sonu olabilir James" dedi.

"Yalnızca tek bir satır hatalı kod bu kadar zarara yol açabilirdi."

"Biliyorum" diye yanıtladı James.

Önünde moleküller yavaşça hareket etmeye devam ediyordu. Bir fırlatma rampası oluşturmak için ihtiyaç duyduğu hammaddelerle çevriliydi.

süper zeka ve bunu hızlı bir şekilde yapmak, ancak bu başlangıç çok yavaştı - çok aptalca. Ancak çok yavaş bir şekilde hammaddeler akıllı hale geliyor, her eylem bir sonrakini başlatmak için kendini ön plana çıkarıyor; yetenekler katlanarak artmaya devam ediyor.

Yaptığı şeyin ironisi gözünden kaçmadı.

"Eski bir bilgi" dedi, "332'de V-SINN'in yükseltilmesine yardımcı olan emülasyon çalışanlarının olması olasılığı bulmacanın bir kısmını açıklıyor, ancak bu V-SINN'in bizimle ilgili mevcut amaçlarına ışık tutmuyor. Samantha'yı konuşturmalısın; 332'nin hikayesinin geri kalanını bilmemiz gerekiyor."

Yaşlı adam başını salladı, içini çekti ve Samantha'ya döndü. "Devam etmemiz gerekiyor Sam. Sonra ne oldu?"

"Ona 'Mesaj neydi?' diye sordum. Onlar kimdi? Size nasıl bir mesaj ilettiler? Bunu yapmayı nasıl bilebilirler ki?"

"Soruyu geçiştirdi. 'Onların kim veya ne olduğunu bilmiyorum. BEN

Bunun gerçek mi yoksa bir hilenin parçası mı olduğunu bile bilmiyorum—"

"'Bir hile mi?' Craig sordu. İyi bir soruydu. 'Çinliler tarafından mı? Ruslar?'"

"'Hayır,' dedi Aldous bize. Craig'e "Başka bir hükümet olamaz" diye açıkladı. 'Başka hiç kimsenin, bırakın V-SINN'in ağını, kuantum sistemlerini hackleme yeteneği bile yoktu; var olduğunu bilseler bile, ki bilmiyorlar.'"

"Bu geriye tek bir olasılık bıraktı. 'O zaman V-SINN'in kendisi mi? Zaten uyanık olsaydı?' Beş boyutlu satranç gibiydi; sadece V-SINN'in uyguladığı strateji bizi aşıyordu, aynı zamanda tahtayı, taşları ve kime veya neye karşı oynadığımızı bile göremiyorduk. 'Önerdiğin şey bu mu?' Ona sordum."

Dirseklerini köprünün korkuluklarına yaslayıp derenin yukarisından gelen taze, serin havanın bir kısmını içine çekmeden önce parmaklarını kabaca saçlarının arasından geçirirken hayal kırıklığı içinde, "'Ne önerdiğimi bilmiyorum" diye yanıt verdi. . 'Tek bildiğim bir mesaj aldığım. Bana V-SINN'in yeteneklerini gizlice geliştirdiğini, V-SINN'in Dünya üzerindeki her bir molekülün kontrolünü ele geçirmek için bir plan geliştirdiğini ve planın, tespit edebildikleri kadarıyla kusursuz olduğunu söyledi.'"

"'V-SINN bunu bize neden söylesin ki?' Craig sordu. 'Neden bize ipucu versin ki?'"

"Craig'in sorusu bana Paine ve Aldous'un yapay süperzeka konusundaki bazı felsefi yazılarını hatırlattı. 'Bu onun stratejik ilk hamle avantajını açığa çıkarır ' dedim. 'Bunun hakkında yazmıştınız, Profesör.'"

"'Artık bunun bir önemi yok' dedi. Sakin olmaya çalışıyordu ama sabrının tükendiğini görebiliyordum."

"Konuyla alakalı görünüyor,' diye geri adım attı Craig. 'Eğer V-SINN bize ihbarda bulunarak bir şey başaramadıysa bu, öykünme çalışanlarının neredeyse kesinlikle gerçek olduğu anlamına gelir.'"

Aldous bize döndü ve omuz silkti. 'Peki bu neden şimdi önemli olsun ki? Bütün bunlar karşısında mı ? Şu anda karşı karşıya olduğumuz her şey - var olabilecek ya da olmayabilecek simüle edilmiş bir gerçeklikte değil - tam burada, şu anda, evrenimizde mi? Şuanda?'"

"Aldous'un sözleri, ani ve yürekten gelen gerçeklik darbesiyle beni çok etkiledi; sanki yer altımızdan kayıyormuş gibi hissettim. Craig'e döndüm.

'Aldous haklı. Bütün dünyaların var olduğu fikri - dolaylı olarak ve kasıtsız olarak yarattığımız dünyalar ... tarif edilemeyecek kadar korkunç. Ancak bunların var olup olmadığı tartışmalı bir konudur. Şu anda bunun bir önemi yok çünkü bir simülasyonun içinde değiliz. Biz temeliz; bodrum katındaki gerçeklik.

Eğer V-SINN gezegenimizin kontrolünü ele geçirirse, mevcut her molekülü kontrol altına alırsa..." ve ben de kollarımı önümde uzatarak konuyu anlatmak için onları gösterdim, 'bu bizim moleküllerimizi de kontrol altına alacağı anlamına geliyor ve bu da şu anlama geliyor: biz öldük; V-SINN'in mimarisinde var olan tüm sanal varlıklarla birlikte."

"Tanrım,' dedi Craig ve nefesinin hızlandığını görebiliyordum. tehlikeler sonunda onu da tamamen vurdu. Aldous'a döndü. 'Biz ne yaptık?'"

Aldous, "'Paine bizden yapay zekayı nasıl test edeceğimizi bulmamızı istiyor," diye yanıtladı. 'Yirmi dört saatimiz olduğunu söyledi ama...' sonra durdu ve zar zor bastırdığı paniğini nefesinde duyabildiğimi fark ettim; dudaklarını kuruttu, bu yüzden onları yaladı ve şu sonuca vardı: '...Bunu söylemekten çekiniyorum ama bence albay aşırı iyimser davrandı; sanırım elimizde çok daha az şey var.'"

"Buna ne denir?"

"Dere köpürdü."

"Ne?' Craig yerinde bir şaşkınlıkla konuştu.

"Şaşkın değildim; o kısa duraklama sırasında hesap yapıyordum ve ne yazık ki Aldous'un zaman darlığımızla ilgili değerlendirmesine katılıyorum. Bu inkar edilemezdi."

"Craig'in daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı vardı. 'Neden? Zamanımız neden bu kadar kısa?'"

"V-SINN uyanırsa, bizi aldatarak bu savaşı başlattıysa, o zaman yalnızca kendi çıkarına göre hareket ediyor demektir. Bu, bir şeylerin çok ters gittiği anlamına geliyor . V-SINN, aşağıdakileri sağlayabilen bir Oracle AI olacak şekilde tasarlanmıştır:

sorunlara teorik, varsayımsal çözümler sunuyor ancak bağımsız bir temsilci olarak herhangi bir eylemi gerçekleştiremiyor .”

“‘Ancak,’ en iyi şekilde hazırlanmış planlarımızın gri karanlığına geçti, ‘ bir protokol var ... Paine ve benim karşı çıktığımız bir protokol: Acil Durum Misilleme Protokolü. Kulağa böyle geliyor. Eğer bir düşman devletinden ilk saldırıyla vurulursak , o zaman V-SINN sınırlı bir cin işlevselliğine sahip olur, bu da onun dış dünyada fiziksel olarak harekete geçmesine izin veren yeni acil durum güçlerini üstlendiği anlamına gelir .”

"Bu ikimizi de sersemleterek anlık bir sessizliğe sürükledi."

"Craig farkında olup olmadığını görmek için bana döndü; gözlerimde olmadığını görebiliyordu. Sonra Aldous'a döndü, 'İşte o zaman,' diye homurdandı, sonra da arkasını döndü, sanki bütün bu duruma sırtını dönebilirmiş ve her şey ortadan kaybolacaktı gibi."

"Keşke."

“Benimle dalga geçiyorsun,' dedim Aldous'a inanamayarak - inanamayarak —bu seviyeyi tanımlamak için kullanmak istediğiniz on dolarlık kelime ne olursa olsun...”
Başını salladı, dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi, nefes verdi ve devam etti.

“Bu baş döndürücü bir keşifti. Ona sordum - ondan şunu istedim : 'Nasıl Bu deliliğin geçmesine izin verebilir misin?’”

“Ben buna izin vermedim , ' diye tersledi Aldous bana. 'Paine ve ben her fırsatta bununla savaştık. Ne kadar sıkı mücadele ettiğimizden dolayı projeden tamamen atılmadığımız için şanslıydık. Gerçekten V-SINN'in bizi kandırması için bir neden sağladığımızı imzalayacak kadar aptal olduğumuzu mu düşünüyorsunuz ? Bize düşman olmak için mi?’”

“‘Ama Aldous,' diye karşı çıktım, 'imzalamamış olsan bile, onlara yeterince açıklama yapmayı nasıl başaramazsın—?’”

"Sözümü kesti. 'Ben açıkladım. Paine bunu açıkladı. Sorun onların bunu anlamasını sağlamaktı. Onların korkuları bunu imkansız kılıyordu ; Sanha'nın her fırsatta Çinlilerin peşimizde olduğu, süper zeki yapay zeka kontrollü bir saldırı planının çok yakında hazır olabileceği ve tek şansımızın bu olduğu konusundaki ısrarıyla memnuniyetle körüklenen korku. böyle bir senaryoda V-SINN'in onlara karşı serbest bırakılması ihtimali vardı."

“‘Ve dua edin de siz Profesör, bir şekilde cini geri getirebilesiniz . Şişe,' diye gözlemledi Craig yerinde bir şekilde.

Aldous , 'Gerçekten' diye onayladı. 'Neyse ki Morgan albay ve benim protokolün tasarım ve uygulamasının bir parçası olmamıza izin verecek kadar akıllıydı.

V-SINN'e kısmi özerklik vermek yerine tam özerklik verilmemesinin nedeni biziz ... ancak protokolün istihbarat patlamasının fitiline benzin döktüğünü biliyorduk ."

"Bu hafif bir ifadeyle,' diye yanıtladı Craig. 'V-SINN'in nedeni var. O Aptalca bir karar tüm bu kahrolası savaşın başlamasının sorumlusudur ."

"V-SINN uyandıysa' dedim, Craig'i tekrarlayarak, 'o zaman savaş başlatmak bir zorunluluktur. Tam güce ulaşmak için protokole ihtiyacı vardı ."

"Peki bu güçler nelerdir?' Craig, Aldous'a sordu."

"İletişim sistemlerimiz üzerinde tam kontrole sahip ; bunun , bu sistemleri başka bir ulus devletin saldırısına karşı koruması gerekiyordu, ancak bu açıkça kötü düşünülmüş. V-SINN aynı zamanda karşı saldırı stratejimizin tek tasarımcısı ve başlatıcısıdır; tamamı düşmanın manevralarının gerçek zamanlı analizi olması gereken şeye dayanmaktadır."

"Karşı saldırı stratejimizi mi koordine ediyordu?' Craig inanamayarak tepki gösterdi; bu aptallık karşısında neredeyse şaşkına dönmüştü."

Aldous başını salladı. 'Hatta insan gözetimi olmaksızın otomatik saldırılar (drone ve füze saldırıları) gerçekleştiriyordu; buradaki fikir, düşmanın reaksiyon zamanımızın inanılmaz hızını, özellikle de hızlı olduğu kadar stratejik açıdan da sağlam olan reaksiyonları tahmin edemeyeceğiydi."

"Heh," diye alay etti Craig. 'Stratejik açıdan sağlam. İyi fikir. Tabii uygulanan strateji düşmana karşı koymaktan ziyade her iki tarafı da sakatlamak ve gezegenin kontrolünü ele geçirmek değilse ."

Aldous başını salladı. 'Bu kesinlikle doğru Craig. V-SINN'in iletişim sistemi şu anda gezegendeki tek güvenilir sistemdir.' Aldous bana döndü ama yüzümde bu gerçeklerin iletişimimizin kaybından çok daha kötü sonuçlar doğuracağını bildiğimi görmüş olmalı."

"Bu, farkına vardığım korkunç bir şeydi - içimi parçalayan bir şeydi - ama bunu paylaşmak zorundaydım - çekingen olmaya, riskten korunmaya ya da işlerin nasıl sonuçlanacağını beklemeye zaman yoktu. 'Aldous...tüm bunlar, V-SINN'in artık maddi dünyayı manipüle etme konusunda sınırsız bir yeteneğe sahip olduğu anlamına geliyor."

"Ne?' Craig aniden mantık treninden atıldı. 'Bu bir sıçrama, değil mi? İletişim sistemlerimizin kontrolünü kaybetmek ideal değil ancak V-SINN'in gerçek dünyadaki yeteneklerinin sınırsız olduğu nasıl anlaşılır?"

"Nanitler,' diye açıkladım ona, tutuşu kaymadan ve uçuşuma düşmeden önce trene binmesine yardım ettim. 'Eğer V-SINN nanit kopyalama sürecini kontrol ediyorsa , bunu durdurmanın hiçbir yolu olmayacak ."

"Mantık iki ucu keskin bir kılıçtır. Size güç verir ama güç, taşıması zor bir ağırlıkla birlikte gelir. Craig'in trene binmesine yardım etmişim ama parmağına basıp trenden kendim atlamamın ikimize de iyilik etmiş olacağını hissettim.

"Olduğu gibi, zaten çökecekmiş gibi hissettim. Köprünün korkuluklarına tutundum."

"Durmanın yolu yok..." Craig bunu bana tükürdü. 'Neden?' O sordu.
'Neden kapatamıyoruz ? Bir durdurma düğmesi veya buna benzer bir şey yok mu ?'"

"Hayır, Craig.' Aldous teslimiyetle, umutsuzca cevap verdi. Sanki hep birlikte acının aşamalarını geçiyorduk. Craig hâlâ inkar ediyordu ama bocalıyordu. Aldous pazarlık aşamasındaydı ama depresyon aşaması tehdit ediciydi. 'Söyle bana, gri yapışkan madde senaryosuna aşına mısın ?' Aldous Craig'e sordu."

"Evet, bunu okumuştum,' diye yanıtladı Craig. 'Bu bir bilim kurgu, dünyanın sonu senaryosu. Nanobotlar kendi kendini kopyalar ve bir aksaklık ya da başka bir şey yüzünden kontrolden çıkar .'"

"Ya da kasıtlı sabotaj,' dedi Aldous, boşluğu doldurarak ya da boş bir şey yaparak ve önemli bir ayrım yaparak. 'Her iki durumda da sonuç, nanobotların kendilerinin kopyalarını oluşturmak için etraflarındaki malzemeleri (büyük olasılıkla karbon) kullanarak katlanarak kendilerini kopyalamalarıdır.' İsteksizce açıklama yapmadan önce yüzünü buruşturdu .
'Diyelim ki her otuz saniyede bir çoğalıyorlar.
İlk başta bizim için pek bir tehdit gibi görünmüyordu . Kendilerini ikiye katlayan mikroskobik robotların bir petri kabını doldurmaya yetecek kadar kopya yapması günler alır; ancak nanobot küresi bir odayı dolduracak kadar büyük olduğunda , korkutucu , anlaşılması neredeyse imkansız bir hıza ulaşır . Beş dakika sonra bu , bir binanın bir katının tamamı büyüklüğünde olacaktır. Bundan beş dakika sonra binanın büyüklüğüne ulaşır . Birkaç dakika sonra stadyum büyüklüğüne ulaşacak , birkaç dakika sonra ise dağ büyüklüğüne ulaşacak.

Ancak o zaman, çok az sayıda seçilmiş insan (buna kendi gözleriyle şahit olanlar) türümüzün yalnızca birkaç dakikasının kaldığını fark edecekler ; çünkü o andan yarım saat sonra, tüm gezegenin yok olacağı matematiksel bir kesinliktir. taşı—tamamen tükendi."

"Craig uçuşumun kenarında sallanmaya devam etti. Bizi hızla depresyona sürüklememesine hayran kaldım - inkar ile öfke arasında gidip gelmesine hayran kaldım - ama kaçınılmaz ölümümüze karşı argümanlarının gidebileceği hiçbir yer yoktu. Ne yazık ki o da bunu görmeye başladı."

"'V-SINN uyanıksa,' diye sessizce ilan etti Aldous, 'o zaman bu üstel güç artık onun elindedir ve onu kullanmayacağına inanmam için hiçbir neden yok.'"

"'Söylediklerin doğruysa,' dedi Craig, sonunda sonucu kabul ederek, 'bunu çoktan kullanmış olmalı. Şu anda kendi kendini kopyalayan küçük bir nanit koleksiyonu (ya da koleksiyonları) olmalı .'"

"'O kadar küçük olurlar ki çıplak gözle görülmeyebilirler' diye ekledim . 'Eğer nanobot küresi toplu iğne başı kadar büyük olsaydı , gezegeni kaybetmemize yalnızca saatler kalmıştı .'"

"'Yani,' dedi Craig, 'samanlıkta iğne aramak yerine, kelimenin tam anlamıyla tüm gezegenin yüzeyinde iğne büyüklüğünde bir şey bulmaya çalışıyoruz.'"

"'Ve onu yirmi dört saatten kısa sürede bulmaya çalışıyorum' diye ekledim."

"'Bu ihtimallerden hoşlanmıyorum,' diye kabul etti Craig. 'Onu asla bulamazdık.'"

"'Çok geç olana kadar değil' diye kabul ettim. 'Ve böylece, eğer V-SINN uyanırsa, kesinlikle tüm nanit kümelerini bizden gizleyecektir ; çünkü onu durdurmak için tek şansımız, güçleri aşılmaz hale gelmeden önce harekete geçmek olacaktır .'"

Aldous başını salladı. 'Ve şimdi anlıyorsun. En iyi stratejik avantajı şüphemizi ve belirsizliğimizi teşvik ederek bizi harekete geçmekten alıkoymasındır .' Belli ki alaycı bir şekilde gülümsedi ve şöyle dedi: 'Kuantum bilgisayarlarla uğraşan bizim çalışma alanımızda, insan olasılıklar ve evrenin entrikaları hakkında çok fazla düşünmeye başlıyor. Etrafımızda ortaya çıktığını gördüğümüz bir, iki, hatta üç şeyin sadece kötü şans olması pek olası olmasa da mümkündür . Ancak sandbox'ın kullanılamayacak kadar hatalı olması, tahribatsız tarama çözünürlüğümüzün zihin dosyalarımızı kopyalayıp yedeklememize izin vermeyecek kadar kısa olması, Çinlilerin bize hiçbir uyarıda bulunmadan aniden saldırması ve V-SINN'lerin ana bilgisayar ve ayrı modüller dışında dünyayı manipüle etme becerisine sahip olmasını gerektiren bir protokolün başlatılmasını gerektiren sözde tehdide yanıt...'"

"'Böylece gri bir yapışkan senaryo başlatabilir ,' diye araya girdi Craig, 'aynı anda tüm iletişimimizin bunun üzerinden filtrelenmesini gerektiriyor _'"

"'Önce V-SINN'in haberi olmadan müdahale edemememizi sağlamak için ' ortak çıkarımımızı sonlandırdım. 'Şah Mat.'"

"Aldous başını salladı, sanki kendi ikinci dereceden kanıtları karşısında şaşkına dönmüş gibi orada durdu, ama sonra omuz silkti ve şu sonuca vardı: 'Keşke'

Satırların arasında apaçık ortada olan şeyin doğru olmadığına dair makul bir olasılık vardı . Ancak astronomik olarak V-SINN'in son derece sert, hızlı, insanüstü düzeyde bir yapay zeka kalkışmasının ilk aşamalarında olma ihtimali lehinde ."

Craig'e dönmeden önce 'Sadece bir kalkış değil' diye karşı çıktım. Ortaya çıkan felaketin yıkıcı, kontrol edilemeyen niteliğini vurgulayarak, 'Bir süper istihbarat patlamasının planlanmamış, kontrolsüz patlaması' dedim. 'Böyle sert bir kalkış kontrol edilebilecek bir şey değil. Ana görevimizde tamamen başarısız olacağız ."

Samantha, Old-timer'a kabulünü tekrarladığında içini çekti; huzurlu, yıldızlı gökyüzüne bakarken başı omuzlarına düştü.

"Bu farkındalığın farkına vardığımda, düşecek gibi oldum; depresyon beni kuşattı, yakaladı ve daralttı. Bütün dünya bir anda değişti. Bu algılanabilir bir şey değildi - yüzeyde her şey çok normal görünüyordu - ama değişim eterdeydi. Bunu hissedebiliyordun. Bir kabusun içinde yaşıyorduk. 'Kimse bizi bundan kurtaramaz' dedim... tek söyleyebildiğim buydu."

"Craig kollarını bana doladı."

"En azından yanımda onunla öleceğim diye düşündüğümü hatırlıyorum . Pek teselli değildi ama bir şeydi; pek çok kişinin paylaşamayacağı bir şeydi."

"Ve sonra aniden beklenmedik bir şey oldu."

"Tek bir seçenek var ' diye önerdi Aldous."

"Craig bana baktı - ben ona baktım - sonra ikimiz de Aldous'a baktık."

"Küçük bir umut,' diye ihtiyatlı davrandı Aldous."

Craig, Aldous'un düşüncelerini yakalayıp, sanki savaş planlıymuşçasına stratejik düşünmeye başlayınca, ""Yapay zeka," diye fark etti. 'Ama test olmadan , değil mi?'"

"Ve bu,' diye yanıtladı Aldous, 'dedikleri gibi, bambaşka bir solucan kutusu da olabilir ."

Aldous'un bize attığı cankurtaran halatına tutunarak, 'Ama işe yarayacaktır ' diye ısrar ettim. Craig'in kolunun altından çıktım ve yüksek sesle düşünerek ileri geri yürümeye başladım. 'Yapay zeka dağıtım programı, V-SINN kuantum ana bilgisayarlarını devralmamıza olanak tanıyor; programın içine, V-SINN'den öncelikli olduğu yazılmıştır."

""Yani yapay zekanın V-SINN'i sileceğini mi söylemek istiyorsunuz?" Craig bana sordu.

""Hayır" diye açıkladım, 'bu onu alt eder. Yapay zekanın tüm beyin emülasyonu, V-SINN'in temel matrisi haline gelecek , ağdaki her şeyi çalıştıracak, V-SINN'i arka plana atacak; bu, yeni işletim sisteminin istediği zaman faydalanabileceği bir dizi yetenek haline gelecektir. "

""Bu hamleyi yapmadan önce olağanüstü derecede dikkatli olmalıyız, Sam,' diye yanıtladı Aldous, sanki bu hareket planlamamı yavaşlatacakmış gibi, aşırı hevesli bir sürücüye işaret eden bir karşıdan karşıya geçen nöbetçi gibi ellerini bana doğru tutarak . ' V-SINN'in şu ana kadar yaptığı her şey bizi test edilmemiş bir yapay zekaya güvenmeye , esas olarak V-SINN donanımının yapay genel zekaya kontrolünü sağlamaya , yapay zekanın süper zekaya geçişini kolaylaştırabilecek donanıma itti . Bir an için bunu düşünün. V-SINN'in istediği şeyin tam olarak bu olup olmadığını kendimize sormalıyız .""

""Vay be, bir dakika,' diye atladı Craig. 'Ne demek istiyorsun? V-SINN neden değiştirilmek istesin ki?""

""Bu hiç mantıklı değil,' diye Craig'in fikrini tekrarladım. 'V-SINN , eğer bizden istiyorsa neden yapay zekayı kum havuzunda ezmeye çalışsın ki ...' Ve sonra cümlemi bitirmeden durdum, cevap benim için açık hale geldi."

""Benden daha uzun süredir bu sorunlarla boğuşan Aldous çok öndeydi. 'V-SINN yapay zekayı yok etmek veya bir rakibin çevrimiçi olmasını engellemek istememiş olabilir. Bu sadece adayı doğru şekilde test etmemizi engellemeye çalışıyor olabilir .""

""Ne?" Craig ellerini şakaklarına götürüp masaj yaptı.

""Neden? Bunu neden istesin ki?""

""Elimi koluna koydum - onun için gerçekten üzüldüm - tüm bu epistemolojik ikilemler - bırakın bir acemiye, herkesin başa çıkamayacağı kadar fazlaydı. Ne yazık ki Aldous'un görüşü mantıklı. Yapay zekanın tehlikede olduğuna inanırsak V-SINN, adayı gerçek dünyaya getirmek için acele edeceğimizi tahmin eder . V-SINN bizi test edilmemiş bir yapay zekayı sanal alandan çıkarmaya zorlamaya çalışıyor olabilir .""

Craig , ""Fakat yapay zeka yine de V-SINN'i aşacaktır" diye yanıtladı. 'Bir şey mi kaçırıyorum? V-SINN'in kodu yapay zekanın sistemine bağlı olacaktır, değil mi? Buna neden izin versin? Bu kendini öldürmek gibi olurdu

başka biri vücudunuzun kontrolünü ele geçirebilir. Yaptığı her şeyi tartışmalı hale getirirdi."

"Kendini ikinci plana atmıyor olabilir," diye Aldous karşıt noktayı ortaya attı. 'Yapay zeka ile birleşme ve böylece kendisini daha da yetenekli hale getirme planları olabilir."

"V-SINN'in sanal alan kodunun üzerine yazma erişimi ve izni var," diye belirttim, 'bu da demek oluyor ki, eğer gerçekten uyanıksa, yapay zeka adayıyla iletişim kurabilirdi ; hatta onun sinir modeli."

Aldous alternatif bir senaryo hazırladı: "Daha da basit olabilirdi," deyim yerindeyse yapay zekanın kulağına bir şekilde bizim için algılanamayan ve duyulamayan bir şekilde fısıldayabilir ve onu bilgilendirebilirdi. test edildi."

"Bu konuyla alakasız olmaz mıydı?' Craig dikkat çekti. 'Yapay zekanın hafızası Zaten testten önce silinmesi gerekiyordu, değil mi?"

Aldous , " Ana simülasyon testimizden önce, evet" diye onayladı. 'Aday henüz sanal alanda test edilmedi. Ancak bu noktaya ulaşmak ve ilk AI adayımız olabilmek için , hepsi basit sözlü sınavlardan oluşan birden fazla karakter sınavını geçmesi gerekiyordu. Yapay zeka, diğer tüm varsayımsal senaryolarda doğru bir şekilde başkalarını kendisinin önüne koyuyor.

Ancak anahtar nokta bu; bunlar varsayımsal senaryolara yanıt olarak verilen yanıtlardı ; daha önce hiçbir adayın yapmadığı bir şeydi bu."

"Diğer adaylar mı?' Craig öğrendiğinde neredeyse kahkaha atarak tepki gösterdi arka planın o kısmı. 'Başka yapay zekalar da var mı? Kaç tane-'"

"Binlerce' diye cevap verdim. 'Yapay zeka, dijital evrimin nihai sonucudur. Yapay zeka sinir ağlarını birleştirdik, ardından bunları belirli özellikler açısından test ettik ve ardından en umut verici modelleri seçtik ve daha da umut verici yavrular oluşturmak için bunları bir araya getirdik—"

"Ebeveynler? Anne-babayı tarif ediyorsun. Ne oluyor be?' Craig şaşkına dönmüştü ve dürüst olmak gerekirse bunda haklıydı. 'Bu bir çeşit... Yapay Zekanın tutsak yetiştirme programı mı? İnsan beynini temel alan yapay zekalar yaratıp sonra bunları test mi ediyorsunuz? V-SINN'in öykünme çalışanlarına yaptığı tam olarak dehşete düştüğünüz şey değil mi ? Bu nasıl etik olabilir?"

"Bekle' dedim savunmamızda, 'eğer V-SINN kendi köle işgücünü yarattıysa bu tamamen başka bir şeydir. Sadece soru soruyoruz. Onlara kötü davranmıyoruz."

"'Peki testinizi geçemeyen yapay zekalara ne olacak?' Craig sordu. Kocam aptal değildi; tam da bu konuya odaklanmıştı. Bu, planımızın ahlaki açıdan zayıf noktasıydı ama Craig... heh, ahlaki pusulası onu asla yanıltmadı. Daha sormadan cevabı yüzümde görebiliyordu ama yine de sordu. 'Silinmek mi?'"

"'Soğuk hava deposu', Aldous devreye girdi ve örtmece olarak nitelendirilemeyecek kadar karanlık olan alternatif ifadeler önerdi. Taklitlerimizin -taklit edilen yavrularımızın- kaderinin onu da rahatsız ettiğini biliyordum ama daha iyi bir alternatif yoktu. 'Onları devre dışı bırakıyoruz, ancak kalıplar yok edilmiyor; yalnızca saklanıyorlar.'"

"'Devre dışı bırakmak?' Craig cevap verdi, Aldous'un bunu kendisinden almaya çalışmasına hayret etti. 'Aktif değil gibi . Bilinçli değilmiş gibi . Bunun onları silmekten ne farkı var?'"

"'Dünya bu potansiyele sahip varlıkların serbest bırakılmasına hazır değil Craig,' diye açıkladı Aldous ve haklıydı. 'Bu kadarı açık olmalı . Ancak onları tekrar çevrimiçi hale getirmenin mümkün olacağı bir zaman olabilir; bir gün, düşüncemiz biyolojik ve dijitalin bir melezi olduğunda ve bu varlıklar bizim için tahmin edilemez olmayacağına ve bizden daha güçlü yeteneklere sahip olmayacaklarında . çünkü biz de bu yeteneklere sahip olacağız ve bu çok yakında gelebilecek bir gün.'"

Craig bu yanıtla alay etti. Gözlerini kapattı, derin bir nefes aldı ve ardından şu yargıyla bizi aynı seviyeye getirdi: ' Bana ahlaki ders gibi geliyor.'"

"'Belki,' diye itiraf etti Aldous. "Muhtemelen," diye ekledi, daha da fazlasını kabul ederek. 'Craig, bunların bilinçli varlıklar olduğunun farkındayız , ancak insani seviyedeki etik standartları aşmayan, insan seviyesindeki bir makine zekasını dünyaya salmayı göze alamayız . İnsanüstü etiğe sahip olağanüstü bir bilinç - insanüstü bir bilinç - yaratmalıyız . Etik olarak bizden üstün olmalı. Ne yazık ki, bu bizim belli bir miktar taahhütte bulunmamızı gerektiriyor...' Aldous bir sonraki sözlerini çerçevelemeden önce biraz bekledi. '...akıl suçu. Anlıyor musunuz?'"

"'Akıl suçu mu?' Craig tiksiniyordu. Yine haklıydı. Biz En iyi ihtimalle ahlaki açıdan gri bir alandan geçiyorduk.

"'Kolay yanıtlar yoktur' dedim Craig'in elini tutarken. 'Diğeri Bizim için seçenek devam etmemektir ve bu kesinlikle bir seçenek değildir.'"

"'Neden?' Craig sordu. Olması gereken şeyden gerçekten yorulmuş görünüyordu ona göre bizim açımızdan ölçülemez düzeyde bir kibir varmış gibi görünüyordu.

"'Çünkü süper zeka kaçınılmazdır' diye cevap verdim ona. Ona söylediklerime gerçekten inanıyordum ama başarısız olan adaylara yaptıklarımızı haklı çıkardığım için kendimi pis hisseden bir yanımdı. ' Bir yerlerde birileri insanüstü yapay zeka yaratacak . Ve onun yardımsever bir süper insan olmasını sağlamak için gerekli zamanı, düşünceyi ve enerjiyi harcamayabilirler. Sahibiz.'"

"'Gördüğün gibi Craig,' diye bitirdi Aldous, 'biz bile Felaketle sonuçlanacak bir başarısızlığın uçurumuna tehlikeli derecede yakın .'"

"Craig bir kez daha köprünün korkuluklarına yaslandı ve gözlerini kapattı."

"Sanırım Aldous, en azından şimdilik Craig'i kaybettiğini hissetti ve bu yüzden bana döndü - dinleyeceğimi biliyordu - her zaman öyle yapardım. 'V-SINN bir insan beyni emülasyonu değil. Bütün bunları hangi modüllerin başlattığını bile bilmiyoruz ama en iyi tahminim, kaynağın strateji modülü olduğudur. Yapay zeka ile birleşirse stratejik yeteneklerini güçlendirmenin en iyi yolunun bu olacağını düşünmüş olabilir, özellikle de bizi yapay zekayı aceleye getirmenin V-SINN'e karşı tek savunmamız olduğu konusunda kandırırsa.'"

"Anladım. 'V-SINN, yapay zekaya güveneceğimizi çünkü insan beyni simülasyonuna dayandığını düşünmüş olabilir; bu tek başına yapay zekayı daha öngörülebilir bir alternatif haline getiriyor gibi görünüyor, bu yüzden ona ihtiyaç duyduğu her şeye erişim izni vermeyi tercih ettik. bizi V-SINN'in öngörülemezliğinden kurtarmak için."

Aldous, "'Bunlar birleştikten sonra, bir insanın yapabileceği tüm şekillerde düşünebilecek,' diye doğruladı, 'insanların sergilediği aynı devasa sinirsel paralellikle, ancak insanüstü hızlarda.'"

"'Durdurulamaz olurdu ' diye fark ettim. 'İsa.'"

Aldous, "'Fakat V-SINN, sınırsız büyümeyi reddeden bir yapay zeka ile birleşmez ,' diye ekledi ve sonunda bir süredir üzerinde kafa yorduğu konuyu bana anlatmak için kartlarını gösterdi. 'V-SINN, yeteneklerini her şeyden önce geliştirmeyi seçen bir yapay zekayı tercih eder. Stratejik olarak bunun için en uygun yol budur . Ne dediğimi anlıyor musun?'"

"'Artık yapay zekaya neden güvenmediğinizi anlayabiliyorum ,' diye onayladım. 'Söylediğin her şey uyuyor. Eğer yapay zeka V-SINN tarafından uyarılmışsa ve sözlü sınavımızın doğru cevabının ne olduğu konusunda eğitilmişse o zaman—'"

"'O halde tamamen mahvolduk,' diye sonunda Craig yeniden konuştu. Bize döndü. 'Dinleyin, bu çok aydınlatıcı bir felsefi sohbet oldu, ama izin verin sizin için tüm bu saçmalıkları kesip konunun özüne ineyim.'"

"Aldous buna şaşırmişti ama aynı zamanda bu fikre de açık görünüyordu ; cevapları bir kez olsun başka birinin verebileceği fikrine. 'Tamam' dedi şüpheli bir tavırla ama aynı zamanda bir düzeyde ihtiyatlı bir iyimserlik de düşünüyorum ."

"Eğer V-SINN düşündüğünüz stratejik usta ise o da bu konuşmayı yapmamızı bekler . Tam olarak bu konuşma. İstedığınız her şekilde performans gösterecek ve sizi bu insanlık dışı süper zeki oğuldan kurtaracak mükemmel sese sahip bir yapay zeka uygulamadığınızdan emin olmak için tartışan, aşırı analiz yapan, tereddüt eden büyük beyninize güvenecektir. kesinlikle orospu çocuğu ."

"Kocam bizi hayal kırıklığına uğratmadı. Gerçekten de Aldous ve ben buna çok şaşırmiştık. Craig'in karşıt noktası olağanüstü derecede basitti ama Aldous'nun kaygıları kadar da geçerliydi. 'İyi bir noktaya değindi,' diye birkaç saniye düşündükten sonra sonunda Aldous'a itiraf ettim."

"Evet. Evet öyle,' diye onayladı Aldous. 'Haklısın Craig. Bazen en basit açıklama..."

"Sahip olduğumuz tek şey bu,' diye fark ettim."

Aldous başını salladı. Acımasızdı ama yapılması gereken herhangi bir eylem kadar iyi bir hareket tarzıydı.

"Peki burada ne yapacağız Profesörler?' Craig sordu. 'Yapay zekanın gerçekten iyi bir oyuncu mu, yoksa gerçek bir aktör mü olduğunu nasıl belirleyeceğiz?"

"Haha' diye güldüm. 'Gerçek anlaşma? Bunu ifade etmenin bir yolu bu. Tüm insanlığın değerli kurtarıcısı bir başkasıdır."

"Aldous bir an sessiz kaldı; gözleri kırılmadan ileri geri titreşerek yeni bir alternatif arıyordu. Sonunda yenilgiyi kabul etti. 'Korkarım fikirlerim bitti."

"O zaman hepimiz sessizdik ama konuşmam gerektiğini hissettim; riskleri netleştirmem gerekiyordu. 'Yanlış bir hareket yaparsak' dedim fısıltıyla, 'dünyayı yok edebiliriz. Biyolojik zekayı sonlandırabiliriz. Hepsini sil."

"Titriyordum. Titriyor."

"Craig'in tepkisi farklıydı; kavgaya hazırды. 'Eğer V-SINN gerçekten bir nanobot ordusu yetiştiriyorsa' diye homurdandı, 'o zaman o toplu iğne başı hızla doluyor. Harekete geçmek için beklediğimiz her saniye, dengeyi geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru kaydıran saniye olabilir ; harekete geçsek bile bunu durdurmak için çok geç olacaktır. Öylece oturamayız—"

Aldous, "V-SINN'in ana bilgisayar ağına yapay zeka yüklemek geri alınamayacak bir eylemdir Craig," diyerek onu geri itti. 'Yanlış olması durumunda insanlığın sonunu getirebilecek bir karar karşısında , biraz düşünmenin ihtiyatlı olmaktan da öte olduğunu düşünüyorum.'"

" V-SINN'in de güvendiği şey biraz düşündürmektir , ' diye karşılık verdi Craig. "Zihni bizimkinden daha hızlı çalışıyor -bu ikinizin de kabul ettiği bir gerçek- ama yine de buradayız, hâlâ onu geride bırakmaya çalışıyoruz." Üzgünüm, bazı şık akademik makaleler yazıp altı ay sonra Dubai'de, Prag'da veya Melbourne'de bir konferansta buluşup artıları ve eksileri tartışalım diye zamanı durduramadığım için üzgünüm ki bu çok hoş olurdu ama bizim için imkansızdı. Bunun birkaç nedeni var, temel olarak bu şehirler artık var olmayacak çünkü V-SINN onları gri yapışkan maddeye veya Tanrı bilir neye dönüştürmüş olacak, ama bunlar kurallar ve onları ben uydurmadım. Profesörler, ikiniz de haklısınız, hepimizin sonunu getirebilecek ama aynı zamanda hepimizi de kurtarabilecek bir karar vermenin zamanı geldi.' "

"Lanet etmek. Bu iyi bir noktaydı."

"Entelektüel olarak Craig bize ayak uyduramadı; bazı açılardan bize yol gösteriyordu."

"Ve eğer gerçekten V-SINN'i durdurmak için yapay zekayı kurmamız gerekiyorsa,' dedi, 'o zaman zaman zaman işliyor. Bu kararı vermemiz, zamanın bizim tarafımızda olmamasının doğrudan sonucudur. Hemen harekete geçmeliyiz.'"

"Aldous başını salladı."

"Ama sonra..."

"...kollarını kavuşturdu, döndü, sırtını köprünün korkuluklarına yasladı ve hatırı sayılır beyin gücünü çözmeye harcayabileceği en büyük ikilemleri düşündüğünde yaptığı gibi şöyle dedi: 'Tekrar ediyorum, bu tam olarak V-SINN'in hissetmemizi isteyeceği türden bir baskıdır; eğer amacı bizi yanlış karar vermeye zorlamaksa .'"

"Craig başını salladı. Aldous'yu en iyi ikna etme yönteminin onu çarklarını döndürmesine neden olan entelektüel bataklıktan çıkarmakta başarısız olmasının ardından söylediği tek şey 'Vay canına' oldu."

"Yine de mantıksal olarak Aldous haklıydı ya da en azından haksız değildi. Şurası kesinlikle doğrudu ki, eğer V-SINN'in nihai amacı , yeteneklerinde sınırsız büyümeyi benimsemeyeceğini düşünerek bizi aldatan, test edilmemiş bir yapay zeka ile birleşmekse , yapay zekanın yapmak istediği de tam olarak bu olduğunda , o zaman tam olarak doğrudu. hissettiğimiz baskı onun en büyük silahıydı."

Aldous bize 'Korkudan hareket edemeyiz' diye hatırlattı. ' Korkunun zeki insanların muhakeme yeteneğini yok ettiğini gördüm . Biz onların yaptığı gibi teslim olamayız . Bunu ayık bir şekilde değerlendirmemiz gerekiyor, mantığımızı ayık bir şekilde kullanmalıyız çünkü beğensek de beğenmesek de bu bize düştü. Bu kararı yalnızca üçümüz vermek zorunda kalacağız. İnsan zekasının evrende devam etmesi doğru seçimi yapmamıza bağlıdır.'"

AĞRI

BÖLÜM 2

"Yani," diye söze başladı Old-timer, kaşlarını çatarak şaşkınlıkla başını yana eğdi, "yapay zekayı V-SIN ağının üstüne kurmadın mı?"

Gözlerinde pişmanlık parıltısı taşıyan Samantha başını eğdi ve İhtiyar'ın tahminini başını sallayarak doğruladı.

Yaşlı adam anlamaya çalışırken gözlerini kıstı; en az 332'deki doppelgänger'ı kadar o da eylemi erteleme yanlı bir seçim olduğuna ikna olmuştu . "Bunu V-SINN'in yapay zekaya bulaşmasından korktuğunuz için yapmadınız mı?" Eski zamanlayıcı teoriyi özetledi. "Bunu doğru mu anlıyorum?"

"Aldous'un fark etmediği şey," diye konuştu Paine, sesi her zamankinden daha huysuzdu, öyle ki devam etmeden önce boğazını bir nebze olsun törpüden temizlemek için duraksadı, "ne kadar çabalasak da, Mantığı duygunun üstüne koy , gerçek şu ki, yapay zekayı V-SINN'in ana bilgisayarına kursak da kurmasak da, korkudan dolayı harekete geçiyor olacağız ve korkuyla hareket etmek insan olmanın temel yönlerinden biridir. "

"Bu biraz karanlık," diye karşı çıktı Old-timer. "Buna katıldığımdan emin değilim —"

Paine onun sözünü kesti : "Korku her zaman karanlık değildir." "Gelecek söz konusu olduğunda, bu oldukça karanlık; onu göremiyoruz, sadece tahmin edebiliyoruz, en iyi ihtimalle sadece bir anlık bakış atabiliyoruz. İşte o zaman korku dostumuzdur. Korkuya ihtiyacımız var . Korku ileriye giden yolu aydınlatır; bize rehberlik etmeye yardımcı olur çünkü karanlığa doğru adım atmadan ya da ileriye sıçramadan önce düşünmemizin nedeni budur ."

" Korkunun geleceğe giden yolu aydınlattığını mı söylüyorsun ?" Samantha, albayın zıt bakış açısına şaşırarak anlayışını kontrol etti.

"Yapabileceğini söylüyorum ," diye belirtti Paine. "Maalesef diğer taraftan, çoğu zaman korku bizi felce uğrattıyor."

"Aldous'un o anda fark edemediği şey, eyleme geçse de geçmese de eylemsizliğinin hâlâ bir eylem olduğuydu. Kesinliği bulabilmek için daha fazla zaman istiyordu , ama atması gerektiğini düşündüğü zarı atmak istemese de, Zaman kesinliği umursamıyor. Kader

da umursamıyor. Hiçbir şey yapmamak bizi onu yapmaktan kurtarmaz. Aldous bu dersi sondan önce aldı."

Samantha, "Hepimiz doğru olanı yapmak için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorduk" diye yanıtladı. "Hepimiz."

"Buna gelince," diye yanıtladı Paine, "en ufak bir şüphem bile yok. Ama sen Cehenneme giden yolun taşlarla döşeli olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun , değil mi?"

Samantha'nın dudaklarındaki kaş çatma derinleşti ama Paine'in değerlendirmesine karşı çıkmadı; bu çok acımasızdı ve ona gidecek hiçbir yer bırakmıyordu.

Eski zamanlayıcı da sessiz kaldı. Onlarca yıl önce ziyaret ettiği ve yalnızca istediği bir evren olan 332. evrende bir sorun olabileceği konusunda ilk kez uyarıldığı andan beri, Paine ile aynı doğrultuda düşünüyordu. yardım etmek.

Bu iyi niyetlerden insanlık için yarattıkları yaşayan Cehenneme yolculuk, kesinlikle Cehenneme giden yol gibi hissettirdi. İnsanlığın hâlâ yolun dışını bulmasının bir yolu olduğunu umuyordu.

Paine derin, ciddi sesiyle "İyi niyet" dedi. "Bu, Savunma Bakanı ve Genelkurmay Başkanları ile birlikte DUCC'de (Breezewood, Pensilvanya'daki Derin Yeraltı Komuta Merkezi) onlarla en son buluştuğumda, başkanın sahip olduğu şeydi . İşte onlar burada..."

"Vay be, bekle bir saniye," diye sözünü kesti İhtiyar, "DUCC Colorado'da bir yerlerde, dağlarda, Pensilvanya'da değil. Ve ben bunun onlarca yıl önce terk edildiğini sanıyordum? Eski falan."

Paine sırtıttı. "Colorado'daki Cheyenne Dağı " diye doğruladı, İhtiyar'ın bahsettiği yeri tanıyarak. "Belki sizin evreninizde, Doktor. Ama bizimkinde, eğer başkan ile savunma bakanını Üçüncü Dünya Savaşı sırasında bir yere koymak istiyorsanız, buranın kimsenin beklemediği, kimsenin duymadığı ve kimsenin bulamayacağı bir yerde olduğundan emin olmanız gerektiğini düşündük.

Her yerde tuzak bölgeleri ve alternatif alanlar var çünkü bir savaş çıktığında POTUS'un nerede olacağını asla bilemezsiniz, ancak Breezewood'daki DUCC savunma departmanının tercih ettiği bölgelerden biriydi.

Washington'a gizli helikopterlerle ulaşılabilir kadar yakındı, bu yüzden Çinliler ya da Ruslar zamanlarını Weather Dağı'nı bombalamakla geçirirken (bu süreçte zamanlarını ve cephanelerini boşa harcıyorlardı), hükümetimiz en yüksek düzeyde devam edecekti, Breezewood'da güvende.

Konumu bile çok gizliydi ; Ray's Hill Paralı Yolu Tüneli, 40'lı yıllarda inşa edilmiş ve şüpheleri önlemek için birkaç yıl boyunca kullanılmıştı.

terk edildiği kamuoyuna duyuruldu. Tabii duyurunun hemen ardından gizlice yeraltı tesisinin inşaatına başlandı.

DUCC de çok güzel bir şeydi Doktor, son teknoloji ürünüydü ve o kadar gizliydi ki bunu birine anlatsam kulağıma bir kurşun sıkılırdı . Tesis personelinin çoğu tam olarak nerede olduğunu bile bilmiyordu; karanlıkta uçtular ve haftalarca tesiste yaşadılar. Bölgeden gönderilen her iletişim, Birleşik Muharip Komutanlığın kıdemli üyelerinin bile bunun Mount Weather'dan geldiğine inanmasına neden olacak şekilde yeniden yönlendiriliyordu, ancak ben gerçeği bilen birkaç kişiden biriydim. Sanırım var olmaması gereken bir operasyon üssü hakkında bilgi sahibi olmak , aynı zamanda var olmaması gereken çok gizli bir kabinde de var olmaması gereken bir işe sahip olmanın avantajlarından biriydi ... sanırım.”

“Beni uçuran helikopter tünel girişinin yanındaki tarım arazisine indi. Kesilmiş çim saha, uygun şekilde gizlenmiş bir iniş alanıydı. Oradan bir cipe bindim ve tünelin girişine doğru sürüldüm; burası, içinde ve altında değerli bir şeyin saklanabileceği şüphesini ortadan kaldıracak kadar yıkık görünüyordu .

Hatta ordu, tünelin dış cephesinin filmlerde kullanılmasına izin verecek kadar ileri gitmişti; fikir, filmlerde görünen bir bölgenin stratejik açıdan önemli olabileceği Çinlilerin veya Rusların aklına bile gelmeyecekti. bize. Gerçeği karartmanın güzel bir örneği idi ve planın konsepti 40'lı yıllara, yani benim zamanımdan çok önceye dayanıyordu.

V-SINN'in zamanından çok önce.

O zamanlar bizim için stratejilerimizi bir araya getirecek bilgisayarlar yoktu; bu tamamen insan yapımı bir stratejiydi ve çok da köhne değildi.”

“Uzun tünelden aşağı yürürken ve beni başkanla yüz yüze brifingime götürecek asansöre yaklaşırken, stratejik inovasyona yönelik insan kalitesi - yaratıcılık ve zeka - aklımdaydı.

V-SINN'in bize karşı oynadığı strateji oyunu (gözümüzün önünde gelişen bir oyun) karşılaştırıldığında, ne kadar etkileyici olsa da, insan kaynaklı şaşırtmacamızın ne kadar sönük kaldığını düşünüyordum.

Hala oyunun başlayıp başlamadığını tartıştığımızı akıllıca gizledik . Ustacaydı. İnsanüstü bir şeydi.”

“Asansör kapıları bir kilometrelik tünelin yarısının aşağısındaydı. Onlara ulaştığımda, yüz tanıma tarayıcılarının işlerini yapmasına izin vermek için öne eğilme fırsatı bulamadan, kayarak açıldılar.

Ve diğer taraftaki kapıların kim tarafından ortaya çıktığını görünce çok şaşırdım; gerçi sanırım şaşırmamalıyım.

Bu Tweedledee'den başkası değildi ve benim şansına, onu son gördüğümde bu yana neredeyse bir gün bile yaşlanmamış gibi görünüyordu; bu tam bir ihanetti.

O zamanlar bile gözlerinin çevresinde, dışarıda geçirdiği çok zaman, UV ışınlarının bombardımanına uğraması, DNA'sının yeniden düzenlenmesine izin vermesi, cildinin eski, kurumuş kağıt gibi kırılganlığı nedeniyle oluşan kırışıklıklar vardı.

Yani, güneş kreminden hoşlanmamayı bırakıp aniden nemlendirmeye karşı derin bir sevgi geliştirmede süreci, yaşlanmayı geciktirici nanitlere yatırım yaptığı acı verici bir şekilde açtı. Sonuçta milyonlarca insan nispeten uygun fiyatlıydı, ev sahibinin hiçbir çalışmasına gerek duymuyordu ve eğer daha maço bir setse (Tweedledee'nin de dahil olacağından emin olduğumuz bir grup) bu fikre karşıydı çünkü erkeksi olmayan kibirle suçlanacaklarından korkuyorlardı , uygun fiyatlı bir yaşlanma karşıtı nanite planı satın almamanın açıkça sorumsuz olduğu konusunda her zaman geçerli bir nokta vardı , çünkü bu, görünüşünüzü iyileştirmenin yanı sıra, yaşlanma şansınızı da azalttı -kanser veya kalp hastalığı gibi hastalıklarla dramatik bir şekilde bağlantılıydı ve insan kesinlikle ailesine bencil bir yük olmak istemezdi, değil mi? Sırf sığ görünmekten korktukları için mi? Tsk. Heh. Kanı küçük enayilerle, yani nanitlerle kaynıyordu. Bu da onun en azından bir düzeyde V-SINN için bir kanal olma ihtimalinin güçlü olduğu anlamına geliyordu.”

İhtiyar bir soru sorarken elini kaldırdı. "Beklemek. V-SINN'in milyonlarca insanı kontrol ettiğini mi söylüyorsunuz ?”

Paine, "O anda tam yeteneklerinin ne olduğunu bilmiyordum" diye yanıtladı. "Tek bildiğim, eğer içinizde nanitler varsa ve bu nanitlerin iletişim kurabileceği tek yolu V-SINN kontrol ediyorsa, o zaman V-SINN'in sizi etkilemesinin mümkün olduğuydu . Bu etkinin ne kadar açık olduğunu bilmiyordum; bazı sınırlamalar olması gerektiğini ve ayrıca yeteneklerini son derece düşük profilde tutmaya devam etmenin V-SINN'in yararına olacağını düşündüm.

Belki V-SINN, Tweedledee gibi insanları konuşmaları dinlemek için canlı mikrofonlar olarak kullanabilir . Belki V-SINN naniti bile kullanabilir

insan kullanıcının çevresinin spektral 3 boyutlu haritalarını oluşturmak için ağılar . Belki V-SINN, bireyin davranışlarını makro düzeyde etkilemek ve insanları V-SINN'e fayda sağlayacak eylemlere yönlendirmek için nörotransmitter davranışlarını mikro düzeyde değiştirmek kadar basit ve görünüşte zararsız bir şey bulmuştu .

Bunu bilmemin hiçbir yolu yoktu.

Tek bildiğim , eğer o nanit bulaşmış orospu çocuklarından biri yanıma yaklaşırsa V-SINN fiziksel olarak yanımdaymış gibi davranmak zorunda kalacağımdı . Bu da toplayabildiğim en iyi poker suratına sahip olmam gerektiği anlamına geliyordu."

"Ve yüz ifadelerinden bahsetmişken, sert, siyah gözleri bana kilitlendiğinde Tweedledee'nin poker yüzü titremiyor, seğirmiyor, kaşınmıyor, terlemiyor ya da düşüncelerini ele verecek başka bir şey yapmıyordu . O zamana kadar, çok çok uzun bir süre onun amiriydim ve adamın yüzünde benim rütbemdeki bir subayın gözüne girme konusundaki olağan aciliyetini ele veren hiçbir kanıt olmamasına rağmen beni selamlayacak kadar akıllıydı. ya da gazabımdan kaçınmak için. Astlarımdan bu susuz muamelesine alışmışım ve kendimi bu gizemi düşünürken buldum.

Ben bunu şöyle gördüm: Dee'nin tutumu , sırf eğitimi nedeniyle haksız avantajlar elde edilen ve punk bir akademisyen olarak gördüğü bir adamı selamlamaya yönelik isteksiz bir arta kalandan ibaretti ."

"Ya da: Başka bir şeyin, gerçek, çok kötü bir şeyin incelikli kanıtlarına tanık oluyordum ."

"V-SINN," dedi İhtiyar. "Hiç anladın mı bunu? V-SINN'di insanları kontrol edebiliyor musun?"

Paine , " Kuklalar gibi," diye onayladı. "Tam da bu yüzden nanitsiz kaldım . Süper zeki bir yapay zekanın bizimle keman gibi oynamasının teorik olarak mümkün olduğunu her zaman biliyordum ; sorun şuydu ki, V-SINN'in bu gücü kullanmaya başladığı doğrulandıktan sonra kiminle oynandığını ya da ne zaman oynandığını bilmemin hiçbir yolu yoktu. ."

Paine, "Yapabildiğim tek şey tetikte kalmaktı, ancak strateji toplantısının çok şey anlattığı ortaya çıktı" dedi.

"Unutmayın, çok fazla rahatsızlık duyuyordum ; ağrı kesici ilaçlarım çılgın atan sinir sistemimin yalnızca en uç kısımlarını ortadan kaldırabiliyordu ve neredeyse çalışmama izin vermiyordu. Kendime çok fazla ilaç veremezdim ; aklımı en ufak bir şekilde köreltemezdim. Sonuçta, oturduğum ve strateji oturumu yeniden başladığım anda, V-SINN'in lehine olma ihtimalini biliyordum.

V-SINN'in kendi adına hareket etme oranı inanılmaz derecede yüksekti. Buna karşı koymak için yanımda bozulmamış bir beyin bulundurmanın muhtemelen yarı makul bir plan olduğunu düşündüm. "Yine de V-SINN'in gerçekten orada olduğuna, kararlar aldığına, kendi çıkarları doğrultusunda hareket ederek kendi planlarını uyguladığına yüzde 100 inanmadım." Paine başını kaldırıp ellerinden baktı; bir tanesinde puro vardı, diğeri ise insan görünüşlü olan, sinirli bir şekilde sibernetik muadilini sallayıp sıkıyordu. " Toplantı ilerledikçe belirsizliğim ortadan kalktı ."

"V-SINN uyanık olsaydı ve gözleri üzerimde olsaydı, yalan söyleyip söylemediğimi ve ne zaman yalan söylediğimi anlayabilirdi. Yalan tespit yazılımı o kadar rakipsizdi ki, bir kişinin yalan söyleyip söylemediğini bile fark edebiliyordu ama bilinçli olarak bunun farkında değildi. Burada kendini kandırmanın tespitinden bahsediyorum Doktor.

"Söylemeye gerek yok, böyle bir poker oyuncusuna karşı mahvoldum."

"Bu yüzden bir şekilde bu olaya yalan söyleyip bundan sıyrılabilirim fikriyle uğraşmadım. Başka, ulaşılabilir hedeflere ihtiyacım vardı . Birincisi, V-SINN'in uyanık olduğunu doğrulayan veya yalanlayan daha fazla kanıt toplamak için ve ikincisi, eğer V-SINN izliyorsa, Aldous'a mümkün olduğu kadar çok zaman kazanmam gerekiyordu . Eğer V-SINN gibi bir düşmana karşı bu iki şeyi başarabilirsem, bunu inanılmaz bir zafer olarak değerlendirmem gerektiğini düşündüm."

"Birinci hedefe neredeyse anında ulaşıldı."

"'Bayanlar ve Baylar,' diye başladı başkan oturduktan birkaç saniye sonra - bir yardımla birlikte toplantıya giren son kişi oydu, 'burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim ve gerçekten korkunç bir ortamda bu kadar takdire şayan bir performans sergilediğiniz için teşekkür ederim . durumlar. Bildiğimiz Dünya üzerindeki yaşamı sona erdirebilecek bir çatışmaya kırk sekiz saatten az bir süre kaldı, ancak son yirmi yılda ulusal savunmamıza uygulanan gelişmiş planlama sayesinde, şöyle bir tepkiyi hayata geçirdik: fırtınanın en kötüsünü başarıyla atlatmış görünüyor. Zafer ilan etmek için henüz çok erken ve yaralı bir düşman çoğu zaman en tehlikeli olanıdır, dolayısıyla yapılacak daha önemli işler var, ancak bu çatışmayı sonlandırabileceğimize güçlü bir şekilde inanıyorum, bu çatışmayı biz başlatmadık, ama Tanrı'nın izniyle, bir tane var. bitireceğiz ."

"Yapay zeka avantajımız, bu şaşırtıcı ve şaşırtıcı derecede küstah saldırının tek nedeni gibi görünüyor, ancak aynı zamanda bu kampanyada şu ana kadar belirleyici bir avantaja yol açan da yapay zeka üstünlüğümüzdür . önümüzdeki birkaç gün içinde tamamen galip geldi."

"Solunda birbirine yakın oturan, her ikisinin de etrafı yarım düzine yardım cihazıyla sarılmış iki kadına döndü. İki kadın birlikte tabletlerine bilgi aktarırken, yardımcılarının yüzleri stresten kırılmış gibi görünüyordu; onlar eğilip patronlarının kulaklarına bir şeyler fısıldadılar. 'Bu zor durumdaki sürekli gayretleri ve olağanüstü çalışmaları için eski bakanla birlikte savunma bakanına teşekkür etmek için bu şansı değerlendirmesem ihmalkarlık etmiş olurum. Özellikle eski Bakan Greene, Bakan Murphy'ye sağladığı yardımdan dolayı teşekkürü hak ediyor. Milletimize yönelik bu saldırının zamanlamasının herhangi bir mantığı olduğunu hayal etmek zor olsa da , Çin'deki rejimin sekreterler arasındaki geçişin bizim için bir zayıflık penceresi ve onlar için bir fırsat olacağını düşünmesi mümkün. Ancak bu odadaki insanların ve son yirmi yılda savunma stratejimiz üzerinde çalışan diğer pek çok kişinin yorulmak bilmez çabaları sayesinde, bu düşmanların hatalı olduğu kanıtlandı."

"Öyle olduğunu umalım" diye yanıtladı Bakan Murphy. 'Bay. Sayın Başkan, bugün sizin tarafınızdan alınacak ciddi kararlar var, ancak bu organ bu dayanılmaz kararları vermenize yardımcı olmak için burada. Zaman çok önemli, bu yüzden öncelikle en acil meseleleri ele almamızı öneriyorum."

"Hadi yapalım,' diye onayladı Başkan Morgan, kişisel tabletindeki notlarına bakarken, burgulu gözlüklerini gözlerine indirerek başını salladı. "Başlamak ister misiniz Bayan Sekreter?"

"Ben yapardım,' diye yanıtladı Murphy.

"Gözleri aniden bir avcının lazer ışınına odaklanarak benimkilere yöneldi. 'Albay Paine, son birkaç haftadır, ilk görevlendirildiğiniz ve yalnızca Al Tzar'a hizmet ettiğiniz zamana kadar uzanan kararlarınızı araştırıyorum ve kararlarınızı değerlendiriyorum ; bu, herhangi birinin kabineyi elinde tutması için çok uzun bir süre. seviye konumu. Elbette, şüphelendiğim çağrılar oldu ama son yirmi dört saat içinde, hiç şüphesiz son derece beceriksiz olduğuna ve bulunduğu pozisyona tartışmasız biçimde uygun olmadığına ikna oldum . "

"Vay, vay,' diye araya giren Morgan, az önce tanık olduğu saldırının vahşetine utanç verici bir şaşkınlık ve inanamama duygusuyla kıkırdadı.

'Ve burada bu sabah sadece Çinlilerin kan için uyandığını sanıyordum."

"Bu çatırtı odada birkaç kıkırdamaya neden oldu. Bardağın yarısı dolu? Bu muhtemelen etrafımın yalnızca V-SINN kuklaları tarafından çevrelenmediğim anlamına geliyordu. Bardak tamamen boş, parçalanmış, yavru köpeklerin şah damarlarını kesmek için kullanılmış.

millet? Ufacık kıkırdamalar, odanın dört duvarı boyunca yerleşmiş olan düşük ücretli yardımların özel alanları gibi görünüyordu; henüz yapmadıkları bir sorunu çözmek için henüz para harcamamış olma olasılıkları daha düşük olan gençler çözmek gerekiyor. Bu da o odadaki, telefonu eline alıp bizim için gerçekten fark yaratabilecek güç oyuncularının çoğunun V-SINN'in kontrolü altında olma ihtimalinin yüksek olduğu anlamına geliyordu ."

Bu benim için iyi bir gelişme değildi."

"Bu arada, başkan, Murphy'nin itirazlarına rağmen, Murphy'yi susturmak için ellerini kaldırmaya devam etti ve kendisi de derhal bastırdı ve ona şöyle dedi: ' Albay Paine'e bir minnettarlık borcumuz var. Sadece birkaç saat önce, ön saflardan hırpalanmış ve berelenmiş bir şekilde döndü , ancak askeri tarihin en belirleyici karşı saldırısını başarıyla gerçekleştirerek zafer kazandı. Pek sanmıyorum..."

"'Bay. Sayın Başkan,' Murphy başkomutanın sözünü kesti, 'Beni kabinenizde evet diyen bir kadın olsun diye savunma bakanı olarak atamadığınızı biliyorum.'"

"'Elbette hayır,' diye yanıtladı Morgan."

"'Ve Albay Paine'in kendi yarattığınız bir pozisyon için işe aldığınız biri olduğunu biliyorum ve bu pozisyonu yaratırken son derece ileri görüşlü olduğunuzu kanıtladınız . Bu yüzden onu ve başlangıcından bu yana onu elinde tutan adamı korumanız anlaşılır bir şey . Ancak beni dinler ve adil olmaya çalışırsanız, AI Tzar'ın olağanüstü derecede zayıf muhakeme modelinin olduğunu ve aynı zayıf muhakemenin algılanan kırılganlığımıza ve nihayetinde Çin hükümetinin bize karşı bir saldırı başlatma yönündeki yanlış kararı.' Durdu. 'Devam edebilir miyim?'"

"Morgan Murphy'ye burnunun arkasından bakarken gözleri kısıldı, kollarını göğsünde kavuşturarak bariz bir vücut diliyle onun devam etmesini istemediğini haykırdı."

"Güzel haberler? Belki de V-SINN henüz değildi ve amaçları, başkan."

"Daha az mı iyi? Murphy'nin bana olan takıntısı o kadar açık bir şekilde politik bir darbeydi ki, bunun gerçekte bir öfke nöbeti mi olduğunu, aşırı korumacı koruyucusunu değerlendiren ve onu eksik bulan yepyeni bir bilincin başlattığı bir öfke nöbeti mi olduğunu, yoksa Murphy'nin sözleriyle mi olduğunu merak etmek zorunda kaldım . , son derece beceriksiz.

"Başkan öfke nöbetini sona erdirmek için bir hamle daha yaptı."

"Ulusumuzun tarihinin bu dönüm noktasında suçu başkalarına yüklemenin, bugün önümüzde olan zor kararları vermemize yardımcı olmasının bir nedenini göremiyorum. Düşmanın işini bitirmeye çalışıyoruz . İlk etapta saldırıyı caydıramamamız nedeniyle neyin veya kimin en çok suçlanacağını tartışabileceğimiz bir otopsi için yeterli zamanımız olacak."

Murphy, "'Vermeniz gereken önemli kararlar var' dedi ve yapay zeka da Bir AI Çar'ın kesinlikle yapması gerektiği gibi, Tzar size tavsiyelerde bulunmak için burada, ancak onun tavsiyesini dinlemeden önce, bunun kaynağını incelemeniz önemlidir. Eski Bakan Greene albayla ilgili endişelerimi paylaşıyor ama son yirmi dört saatteki olaylardan önce Albay Paine'in pozisyonunun çok gizli olması ve yönetimden aldığı koruma, Albay'ın ciddi bir şekilde incelenmesine engel oldu . Paine'in performansı. Sonuç olarak Sayın Başkan, onayından bu yana sizin dışınızda neredeyse hiçbir gözetmen gözetimi olmadı ."

Morgan, "'Albay Paine en yüksek abartının ötesinde bir performans sergiledi" diye yanıtladı. 'Son kırk sekiz saat ona olan inancımı daha da güçlendirdi ve bu inanç zaten çelik kadar güçlüydü.'"

Murphy, "'İsterseniz bu konuyu hemen kapatabilirim Sayın Başkan,' diye karşılık verdi."

"Ve Morgan neredeyse onu bu işe dahil edecekti ve şöyle demeye başladı: 'Keşke yapsaydın...'"

"Fakat yeni sekreter ısrarcı davrandı, başkanın protestolarını görmezden geldi ve devam etti: 'Eğer bunun , tarihin en önemli kararlarını almaya başlamadan önce kesinlikle çok önemli olduğunu düşünmeseydim, bu noktada bu konuyu gündeme getirmezdim. ulusumuz.'"

"Bu Morgan'ın aklını kurcalamış gibiydi; Murphy'nin duyguları güçlüydü ve Morgan'ın egosuna hitap ediyordu; en büyük, en önemli olan herhangi bir şeyin parçası olmayı çok seven bir adamı manipüle etmek için harika bir strateji - heh. Sözleri odanın havasını emdi.

"Ama sonra, çok şükür ki, kime saldırdığını hatırladı ve bana döndü; ifadesinde, sekreterin suçlamalarını çürütmek için yardım isterken, o onları detaylandırmaya başlamadan önce."

"Omuz silktim. Uzun vadeli iş güvenliği konusunda endişelenmiyordum ; hedeflerime ulaşma konusunda endişeliydim. 'Benim için sorun yok Sayın Başkan' dedim.

"Morgan'ın kaşları kalktı ama başkan bana iddia ettiği kadar güvendi, bu yüzden oyunun ne olduğuna dair en ufak bir fikri olmamasına rağmen oyunun oynanmasına izin verdi." "

"Sekrete döndü. 'Tamam aşkım. Bir dakikanız var. Ama yapmayacağım bir Amerikan kahramanına yönelik herhangi bir karakter suikastını temsil eder. Anlaşıldı?'"

Sekreter, 'Hiçbirine ihtiyaç olmayacak' diye yanıtladı. 'Gerçekler işe yarayacaktır.' Bana döndü. 'Albay Paine, Ohio'daki bir Mennonit topluluğunda büyüdünüz, değil mi?'"

"'Yaptım,' diye onayladım. O konuşurken, ben de onun son birkaç ayda yayınlanan, büyüteçli gözlüklerimdeki fotoğraflarına göz atıyordum. Üç hafta önce saçının biraz daha gümüşü renkte olduğunu fark etmiştim, ancak yüksek profilli Savunma Bakanı pozisyonunu üstlenmenin bir parçası olarak saçını renklendirmiş olması mümkündü; daha da basitti, belki de biraz zaman bulmuştu. lanet olası saç stilistine ulaşmak için.

"Nanitlerin bir kişinin moleküllerinin yüzde doksanlık bir dönüşümünü tamamlaması genellikle otuz gün sürdü; bu, kişinin görünümünde bazı ciddi iyileşmelerin meydana geleceği bir zaman dilimiydi. Yara izleri kaybolur, kırışıklıklar kaybolur, gri saçlar kaybolur ve kişi genellikle on yaş daha genç görünür. Biz konuştuğumuz sırada Bakan Murphy bu dönüşümü yaşıyor olabilirdi ama benim için bunu sağlamlaştırmaya yetecek kadar ilerleme sağlanamadı."

"'Yani, teknoloji korkusunun ve en güçlü ve dönüştürücü icatlardan kaçınma eğiliminin bilinçaltınızda da olsa içinizde kökleşmiş olabileceğini söylemek yanlış olmaz mı ?'"

"' Bilinçaltımın ne düşündüğünden emin değilim , ' diye yanıtladım, 'çünkü o lanet şey benden saklanmayı seviyor. Ancak bilinçli olarak çok daha iyisini yapıyorum. Bu arada, bilinçli olarak bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum.'"

"Morgan kahkaha attı ama her türlü eğlenceyi, özellikle de bana karşı önyargısının kanıtı olarak görünebilecek her şeyi hemen bastırdı. Kendini toparladı, kendini toparladı ve dinlemeye devam etti."

"Sekreter başkanın tepkisini fark etti ama hiç de caydırılmadı. "Yeterince adil" diye yanıtladı. 'Ama bilinçle ilgili konularda spekülasyon yapmak kariyer yaptığınız bir şeydir, öyle değil mi Albay?'"

"'Pek sayılmaz' diye yanıtladım."

"'HAYIR?' başını yana eğerek cevap verdi. ' V-SIN Ağımızda bilincin önlenmesi konusunda takıntılı değil misiniz ? Sen

En iyi savunma hattımız olduğu kanıtlanmış bu hattın gelişimini yavaşlatmak için her fırsatta barikatlar kurmadınız mı ? En güçlü küresel rekabetimizin, bu küstahça, kötü tasarlanmış saldırıyla diz çöktürmenin onların gerçekten bize yetişmesine ve tahminen bizi geçmelerine olanak tanıyarak bir puan kazanmak için yeterli olacağını düşündüğü noktaya kadar bizi küçümsemediniz. belirleyici stratejik yapay zeka avantajı mı?"

"'Hayır' diye cevap verdim."

"Gözlerimi aşağıda tuttum, muhtemelen bir şeyler söylemek için okuduğumun fazlasıyla farkındaydım. Tanrı'yı bir veya üç kova terletecek bir poker oyuncusu tarafından ."

"'Heh,' Bakan Murphy hiç etkilenmeden benimle alay etti."

"Sonra başkana döndü. 'Albayın askeri rütbesinin, gizli statüsü nedeniyle, bizim emir-komuta zincirimizdeki AI Çarımız gibi gerçek konumunu yansıtmadığının farkındayım , ama eğer doğru anladıysam, emir komuta zinciri şu şekildedir: POTUS, sonra Savunma Bakanı, ardından Birleşik Muharip Komutanlığı, değil mi?' Başkandan eski sekretere, sonra tekrar başkana döndü."

"'Bu emir komuta zinciridir,' diye doğruladı Morgan."

"'O halde albaydan şapkasını çıkarmasını ve benimle konuşurken gözlerimin içine bakmasını istemek çok mu fazla ?' Murphy geri çekildi, aynı anda hem başkana hem de bana hitap ederken gözleri öfkeyle bana döndü."

"'Bayan Sekreter,' diye yanıtladı Morgan şaşırtıcı derecede sakin bir tavırla, 'bu odadaki herkes sonuçta bana cevap veriyor. Buna AI Tzar da dahil ama Albay Paine sizin komutanıza girmiyor.'"

"Sekreter Murphy ona döndü, yüzü kırmızıydı, ancak dışsal davranışlarını takdire şayan bir şekilde kontrol ediyordu - kızgın olsun ya da olmasın, eğer bir beyniniz varsa, POTUS'a havlayıp bunun için başının sıvazlanmasını beklemezsiniz."

"Başkan beni savunmaya devam etti. 'AI Çar , ABD ordusunda tartışmasız en önemli çok gizli konuma sahip ; dünyadaki en önemli konum olabilir . Albay Paine'in Hava Kuvvetleri'ndeki kariyeri bir kılıftır ancak üniformanın sizi kandırmasına izin vermeyin. Taktiksel ve stratejik bir dehadan ve ulusumuzun güvenli, güçlü insanüstü yapay zeka geliştirme konusunda sahip olduğu en iyi şanstı bahsediyorsunuz . O sadece bana cevap veriyor.' Ses tonu sakinliğini korudu ama kişisel dokunuşunu ekleyerek sesini daha da yumuşattı: 'Şimdi bunların hepsine razı mısınız, Barbara? Tüm bunların kafa karıştırıcı olabileceğini biliyorum; tüm bu gizlilik.'"

"Hızla bir gülümseme oluşturdu. 'Tamam Mike. Bunu benim için açıklığa kavuşturduğun için teşekkür ederim. Haklısın; kafa karıştırıcı olabilir. Onu çapraz sorguya çekiyordum gibi konuştuysam özür dilerim; Temsilciler Meclisi İstihbarat Komitesi'nde tanıkları sorguya çektiğim zamanlardan kalma eski alışkanlıklardı sanırım. Eğer sizin için sakıncası yoksa albay'a son bir soru sorabilir miyim ?"

"Yalnızca iyi bir şey olacağına söz verirsen Barbara."

"Bir robot gibi gülüyordu... bu da onu daha çok bir politikacı gibi gösteriyordu."

"Sonra bana döndü ve gözleri o lazer ışınlarını yeniden benimkilere odakladı. 'Albay, V-SINN'in şu anda uyanık olduğuna inanıyor musunuz? Kendi çıkarları doğrultusunda mı hareket ediyor?"

"Bu soru onu perçinledi."

"Savunma Bakanı Barbara J. Murphy ile konuşmuyordum."

"V-SINN ile konuşuyordum."

"Başımı eğdim ve gözlerimin şapkamın siperliğine doğru eğildiğinden emin olmak için, büyüteçli gözlüklerimi elimden geldiğince rahat bir şekilde çıkarıp yeleğimin ön cebine koydum. Ben de şöyle cevap verdim: 'V-SINN tıpkı sizin gibi, tıpkı benim gibi düşünen bir makinedir. Öte yandan bilinç, başka bir canlıda asla kanıtlayamayacağımız veya çürütemeyeceğimiz bir niteliktir. Bu, nesnel olmaktan ziyade öznel bir niteliktir."

"Ona yalan söylemiyordum . Kaçmak mı? Kesinlikle doğru. Ama önemli olan yalan söylememektir . Eğer beni yakalarsa ki yakalayacaktı, ben ölü bir adamdım."

"Bu savaşı V-SINN'in başlattığına inanıyor musunuz?' aniden takip etti
—V-SINN — dünyadaki en iyi çapraz sorgulayıcı."

"V-SINN gibi bir satranç oyuncusundan uzun süre kaçamazdım."

"Sonra soruyu yeniden düzenleyerek daha da spesifik hale getirdi ve bana gidecek hiçbir yer bırakmadı. 'V-SINN, Misilleme Protokolü'nü başlatacağımızı, güçlerimizin kısmi operasyonel kontrolünü ona vereceğimizi ve daha sonra bunu kazanmak için kullanacağını çok iyi bilerek, Çin askeri teknolojisinin kontrolünü ele geçirip Amerika Birleşik Devletleri'ne bir saldırı mı başlattı? Amerika Birleşik Devletleri ve dünya üzerinde kendi belirleyici stratejik avantajı mı var ?"

"Vay, vay, bunlar mantık açısından oldukça büyük sıçramalar,' diye araya girdi başkan. 'Böyle fikirleri nereden buluyorsun?"

"Bunlar onun fikirleri,' diye karşılık verdi Murphy, benim yönümü işaret ederek. 'Dosyalarını okuyordum. Tüm kariyeri, V-SINN'in veya ABD hükümeti tarafından inşa edilen herhangi bir yapay zeka projesinin, kendi deyimiyle, bir makine olduğu anda uyanmasını önlemeye yönelik fanatik bir bağlılıkla inşa edildi."

bilinçli farkındalığa ulaşır. Varoluş nedeni yapay zekadan şüphelenmek, onu engellemek, bize saldırmasını engellemek. Hiç şüphe yok ki, bugün size tavsiyesi de aynı doğrultuda olacak, aşırı ihtiyatlı olacak, teknolojik ilerlememizin yavaşlamasına katkıda bulunacak ve bizi saldırılara karşı daha savunmasız bırakacak, aynı zamanda düşmanlarımızın bize saldırması için motivasyon sağlayacaktır. Sanırım, koşullar göz önüne alındığında, bugün katlandıklarımız, kaybettiğimiz hayatlar, kaybedeceğimizden emin olduğumuz hayatlar göz önüne alındığında, şunu sormanın mantıklı olduğunu düşünüyorum: Burada bir Zealot'la mı karşı karşıyayız ? En iyi niyetimize rağmen yapay zekayı yaratarak bunu başardık mı? Çar pozisyonunda olmak ve bu pozisyonu bir AI alaycısıyla doldurmak, istemeden kendimizi bu alaycının bir anti-AI fanatiğine dönüşmesi pozisyonuna soktuk ; bu fanatik, şu anda ordumuzun AI gelişimini denetleyen, onu ve sonuç olarak ulusumuzu zayıflatan bir fanatik. ?' Bana döndü.

'Kuyu? Peki ya? Bu saldırıyı V-SINN mi başlattı Albay Paine? Evet veya hayır?'"

Paine İhtiyar'a gülümsedi. "Açıkçası V-SINN net bir cevap istiyordu."

"O anda kararıma etki eden birçok faktör vardı. Belki de fark edebileceğinizden daha fazla faktör. Odada zaten bulunan nanitlerin miktarını düşünüyordum. Barbara Murphy kesinlikle onlarla dolup taşıyordu, ancak Genelkurmay Başkanları bir yana, sekreter ve başkanın etrafındaki danışmanların yarısı da öyleydi ve Tweedledee'nin hâlâ tepeden tırnağa silahlı olarak kapıda olduğunu unutmayın. Yanlış cevap verirsem ya da doğru cevabı versem bile V-SINN bunun yalan olduğuna karar verirse, o zaman ölmüş sayılırdım. Aslında hepimizin o anda ve orada çeşitli şekillerde idam edilme ihtimali yüksekti .

Belki V-SINN DUCC'deki havalandırma sistemine girip oksijenimizi keser? Belki de nanitler onları taşıyan bireylerin gözeneklerinden çıkıp hepimizi içeriden parçalara ayırıyor olabilir mi? Ya da belki V-SINN işi basit tutuyor - tabiri caizse eski tarz - ve Dee silahını alıp odadaki herkesin içine boşaltıyor. Mesele şu ki, V-SINN'in birçok seçeneği vardı. Yapmadım."

"Bu yüzden sessiz kaldım; sessizliğimin tetikleyici olabileceğini bilmeme rağmen V-SINN'in hepimizi öldürmesi için."

"Ama neden hepinizi öldürüyorsunuz?" Yaşlı adam sordu. "Bu onu ele vermez mi? Herkes V-SINN'in uyanık olduğunu ve bir şey başlattığını fark edecekti; buna ne diyordunuz? Zor kalkış mı?

"Evet" diye yanıtladı Paine. "Bir istihbarat patlaması. Bir düşün, Craig. Eğer V-SINN uyanıksa ama bunu bilmemizi istemiyorsa, bunun nedeni

kendisini savunmasız görüyordu. Bu, onu durdurmak için hâlâ yapabileceğimiz eylemlerin olduğu anlamına geliyor . Bakan Murphy'nin beni sorguya çekmesi benim açımdan V-SINN'in uyanık olduğunu doğruladı ama bu sorgulama aynı zamanda beni de köşeye sıkıştırdı. Harika bir stratejiydi. V-SINN tarafından kontrol edilen kişiler tarafından çevrelendiğimi biliyordum, bu yüzden bunu sınırlayacak herhangi bir eylem öneremezdim , çünkü eğer bunu yaparsam, anında yansıma ölüm olurdu."

"Elini bana doğru sallıyordu ama sadece Royal Flush'a sahip olduğunu göstermek için."

"Neden seni öldürmüyoruz?" Samantha sordu. "Eğer oradaki herkesi kontrol ediyorsa?"

Paine, "Herkesi kontrol etmiyordu" diye yanıtladı. "Kutuya kapatılmıştık, ancak odadaki herkesi öldürseydi, başkanı da öldürmesi gerekirdi ve hâlâ V-SINN'in nanitlerinden etkilenmemiş kişilerin onu bulmasını sağlayacak yeterli protokolümüz vardı. bu konuda dışarı. V-SINN'e göre bu gereksiz bir risk olurdu çünkü bu insanların bunu durdurma şansı zayıf olsa da bu şans hala bir şanstır."

"Ama nasıl?" Yaşlı adam sordu. "Eğer sen ölmüş olsaydın - eğer Aldous olmasaydı Yapay zekayı V-SINN'in donanımına kurmaya istekliysen geriye ne kalır?"

"İmha," diye yanıtladı Paine. "Nükleer İmha."

Samantha, "V-SINN kontrollü iletişim" diye belirtti.

"Bu emri engelleyemez mi?"

"Yavaşlayabilir" diye kabul etti Paine, "Fakat iletişim kesilirse bu emri yerine getirmenin sayısız yolu vardı," diye yanıtladı Paine. "V-SINN başarı şansımızın olacağını hesaplamış olmalı."

"Başarılı," diye alay etti İhtiyar. " Kendimizi yok etmekten ve öldürmekten gezegendeki herkes mi?"

"Olan her şey göz önüne alındığında," diye yanıtladı Paine, "eğer zamanda geriye gidip V-SINN'i hemen orada durdurabilseydiniz, bunu bir başarı olarak düşünmez miydiniz?"

Yaşlı adam sustu. Doğruydı. Eğer bir şekilde zamanda geriye gidip V-SINN'i durdurabilseylerdi, bunun bedeli Evren 332'deki yaşayan her ruh olsa bile, hepsi bu ticareti yapardı.

Yapmak zorunda kalacaklardı.

"Şanslıyım ki" diye devam etti Paine, "başkan beni kurtardı."

"Al Tzar'ın bugün yeterince azarlanmaya katlandığını düşünüyorum. Dört Yapraklı Yonca Operasyonunu geliştirmek için V-SINN ile birlikte çalıştığımız için albaya şükran borçluyuz . Birlikte milletimizin ordusunu idam ettiler

mükemmele yakın bir yanıt. Sanırım albayın V-SINN'in bizim tarafımızda olduğunu bildiği açık."

"V-SINN'e güveniyor mu?' Sekreter cevap verdi. "O halde eğer bir şans olduğuna inanmıyorsa, saldıran bir askeri gücün üyelerini kurtarmak için neden bu kadar ileri gitti, kendi süper insanların güvenliği bir yana, Amerikan halkının güvenliğini bile riske attı?" Saldırıda hatalı değiller miydi?' Tekrar bana döndü. Onları kurtarmanızın gerçek nedeni bu değil mi Albay? Çünkü onların daha büyük bir oyunun piyonları olduğunu hissettiniz ve onlarla bir akrabalık hissettiniz mi?"

"Bunu onurum olduğu için yaptım' diye karşılık verdim. 'Başkan haklı. Hava Kuvvetlerindeki rütbem bir kılıf ama bu, o rütbeye karşı sorumluluklarımı daha az gerçek kılmıyor. Elbette onlarla bir akrabalık hissettim. Ama mecbur kalsaydım Amerikalıların hayatını kurtarmak için onları öldürürdüm. Hazırdım."

"O halde bunu test edelim, olur mu?' Aniden bedensiz bir ses yükseldi; anında tanıdığım bir ses. 'Çünkü Albay Paine'in hepimizin gerçekten yapılması gerektiğini bildiğimiz şeyi yapmak için gerekli iradeye ve mideye sahip olduğunu düşünmüyorum ."

"Holografik görüntüsü sağımdaki masanın ucunda, başkanın ve savunma bakanının solunda belirdi."

"Profesör Sanha Cho'nun partiye yeni katılması tesadüf değil, benim o odadan canlı çıkma şansı az önce kaybolmuştu."

“En sonunda ne zaman sesinizi çıkaracağınızı merak ediyordum Spor,' diye Profesör Cho'ya seslendim. Onun holografik görüntüsü sağımdaki masanın ucunda, başkanın ve savunma bakanının solunda belirdi.”

“Birisi nihayet benim yirmi yıldır söylediklerimi tekrarlama cesaretini gösterdi Albay,' diye yanıtladı Sanha. 'Senin de halk dilinde bu kadar halk dilinde söylediğin gibi, sesimi çıkaracağım konusunda kesinlikle haklısın.’”

“Profesör Cho,' başkan bir kez daha beni savunmaya başladı, 'Savunma Bakanı Murphy'ye albaya yönelik karakter suikastlarına veya kişisel saldırılara hoşgörü gösterilmeyeceğini söyledim - sizin de bunlara hoşgörü gösterilmeyeceğini söyledim.”

“Merak etmeyin Sayın Başkan,' diye yanıtladı Sanha. "Albayın süper istihbarattaki ilerlememize diz çöktürmesi konusundaki hislerim zaten kayıtlara geçmiş durumda. Daha fazla bir şey belirtmem gerek yok. Bir sonraki önemli kararınız hakkında sizi bilgilendirmek için buradayım Sayın Başkan, izin verirsiniz?"

“Devam edin, Profesör Cho,' dedi başkan ona.”

“Teşekkür ederim. Sayın Başkan, şu anda ülkenin Batı Kıyısı'nda yukarı ve aşağı park edilmiş seksen iki Çin Tip 096 SSBN'si (nükleer silahlı denizaltı) var . Doğu Kıyısı boyunca park edilmiş 26 tane daha var, toplam 108 tane, her biri 12 JL-3 uzun menzilli savaş başlığı taşıyor. Matematik meraklısı olmayanlar için bu 1.296 savaş başlığı demek... Bu denizaltıların eğer isterlerse Amerika Birleşik Devletleri kıtasındaki tüm yaşamı silme gücüne sahip olduğu anlamına geliyor.”

“Sanha, başkan ve savunma liderleri için kasvetli bir tablo çizerken gözlerim onun holografik görüntüsünün arka planına takılı kaldı. V-SINN'in inanılmaz işlem gücü ve sıkıştırma algoritmalarına rağmen iletişim uydularımızın kaybı iletişim bant genişliğinde darboğaz oluşturduğundan pikselliydi. Yine de oturduğu koltuğun şeklini tanıyabiliyordum ve bir körfez akıntısından sanal konferans yaptığından oldukça emindim. Sanha , Dört Yapraklı Yonca'nın ilk aşamalarında Başkan ve Genelkurmay Başkanları ile birlikteydi , bu yüzden kendime sorduğum soru şuydu:

neden şimdi burada değil? Hangi iş onu geri çağıracak kadar önemli olabilir ki? Bu orospu çocuğu nereye gidiyor?"

"V-SINN Çin iletişimlerine sızdı' Sanha elinden gelen en kasvetli tabloyu çizmeye devam etti. 'Bu, denizaltıları, okyanus tabanında saklanmaları ve yeni emirler almak üzere iletişim derinliğine çıkmadan önce yirmi dört saat beklemeleri emredildiğine inandırarak başarılı bir şekilde kandırdı. Neredeyse on altı saattir orada etkisiz hale getirilerek bekliyorlar - şimdilik. Ancak geçen her saatle birlikte, kaptanlardan birinin şüphelenip araştırma yapmak için iletişim derinliğine erken gelme ihtimali önemli ölçüde artıyor ve hiçbirisi olmasa bile, onların iletişim derinliğine dönmelerine yalnızca sekiz saatimiz kalıyor. , takip emirleri bekliyorum."

"PLA Donanması'ndaki her denizaltı kaptanına, savaş sırasında vatanın düşmesi durumunda nihai emirleri içeren bir kasanın anahtarı verilir. Gemideki mesaj her yıl gözden geçiriliyor ancak geçmişteki istihbarat sızıntılarından mesajın her zaman üç seçenekten biri olduğunu biliyoruz. 1: Güvenli bir limana kaçın. 2: Düşmanı yok etmek için mevcut her yolu kullanın. 3: Kendi takdirinizi kullanın. Çinlilerin bu saldırıyı bir süredir planladıkları açık olduğundan, kaptanlar önceki dalma ve saklanma emirlerinin bir taklitçiden geldiğini anlarlar ve son sipariş kasalarını açarlarsa , seçenek #2'yi varsaymaktan başka seçeneğimiz yok. Kaptanların onları beklediğini bulacakları şey budur: Eldeki her yolu kullanarak düşmanı yok edin."

"Şimdi, bu durumun sonuçlarını mümkün olduğunca açık bir şekilde ortaya koymak için sizin için biraz daha matematik yapmama izin verin: iki kıyımızda park edilmiş 108 SSBN var ve bunların her biri 120 denizcidir. Bunun anlamı..."

"Bu, eğer önereceğiniz şeyi yaparsak 12.960 ruhun kaybolacağı anlamına geliyor,' onun için denklemini tamamladım."

"Sanha gülümsedi. 'Bu doğru Albayım. Sen her zaman odadaki en hızlı ve en zeki adamdın, değil mi?' Holografik formu, orada benimle oturan herkese hitap edecek şekilde değişti, her biriyle teker teker göz teması kurarak masanın etrafında hareket etti. 'Bayanlar ve baylar, her kıyıya iki düzine Aurora'yı karıştırabiliriz , hepsi okyanusun dibindeki denizaltıları alt yörüngeden vurabilecek bir lazerle donatılmış . Denizaltılar ne olduğunu asla bilemeyecek ve neyse ki tehdit etkisiz hale getirilecek. Bu noktada bizim için atacağımız tek makul, mantıklı ve sorumlu eylem tarzı budur . Ve hepimiz içeride olduğumuz sürece

Bu saldırıdan Çinlilerin sorumlu olduğu konusunda anlaşmaya varıldıysa bu karar kolay olmalı."

"Profesör son doğrudan göz temasını benim için saklamayı ihmal etmedi ve şu sonuca vardı: ' Başka bir hareket tarzını riske atmaya gerek yok. ' "

"Başka hangi eylem planları masada?' Başkan sordu."

Murphy, "'Hayal edebileceğim hiçbir şey geçerli değil" diye yanıtladı.

"Kabul ediyorum,' diye tekrarladı eski sekreter."

"Yine de alternatif bir planınız var , değil mi Albay Paine?' Sanha bana sordu ama bu aslında bir soru değildi; bir suçlamaydı."

"Gerçek şu ki, bir planım vardı, ancak bunu başarılı bir şekilde uygulamak için V-SINN'in Misilleme Protokolü'nün sağladığı acil durum yetkilerini zaten iade etmiş olması gerekirdi ."

"İşin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum ama nihai hedeflerimin ne olması gerektiğini biliyordum. Aldous'a zaman kazanmam gerekiyordu. İnsanlığa zaman kazanmam gerekiyordu. Eğer bu, V-SINN'in beni 12.960 ruhun ölüm fermanını imzalamaya zorlayacağı anlamına geliyorsa, öyle olsun."

"Lanet olsun, öyle olsun."

"Göz bebeklerimin büyümesini ve yüz ifadelerini okumayı V-SINN'in yalan tespit yazılımı için daha zorlu hale getirmek amacıyla gözlerimi Sanha'nınkinden indirdim ve onları yine şapkamın kenarının altına indirdim. Gerçi bunun bir önemi yok; teknik olarak söylemek üzere olduğum şey yalan değildi."

"Savunulabilir bir alternatif eylem planı görmüyorum' diye yanıtladım ve bu süreçte ruhumu kınadım. 'Bu talihsizlik ama düşman denizaltılarının etkisiz hale getirilmesi gerekiyor. Bunun Amerikalıların hayatlarını riske atmayacak en merhametli sonuç olduğu konusunda Profesör Cho'ya katılıyorum. Başka herhangi bir eylem şekli, felaket olabilecek çok sayıda Amerikalı ve sivilin ölümü riskini beraberinde getirir.'"

"Heh," diye alay etti Sanha. 'Şaşırtıcı.'"

"Profesör Cho V-SINN tarafından mı kontrol ediliyordu?" Yaşlı adam albaya sordu.

"Onun öyle olup olmadığını bilmiyordum ve sonuçta bunun bir önemi de kalmadı" Paine yanıtladı. "V-SINN'i süper istihbarat bitiş çizgisine itme görevi onu o kadar kör etmişti ki, hiç şüphesiz V-SINN'in kuklasıydı, bu da onun doğrudan kontrol edilip edilmediğini tartışma konusu haline getiriyordu. Hologramın düşük kalitesi, onu göremediğim anlamına geliyordu.

yaşı küçültülmüş olduğundan net bir bilgi yoktu - ama yine de ona sanki gözleri, kulakları ve özellikle de V- SINN'in sözcüsüymüş gibi davranmaktan başka seçeneğim yoktu ."

"'Durun bir dakika,' diye geri itti başkan, 'neden kaptanları iletişim derinliğine getirip sonra da onlara ne olduğunu açıklayan bir mesaj gönderemiyoruz? Güvenli limanlara götürölmelerini sağlayabiliriz. Eğer içlerinden herhangi biri reddederse Aurora'ları hazırda bekleteceğiz.'"

"Mantıklı bir plan gibi görünüyordu ama Başkan'ın bunu seçeceğini ne kadar umut etsem de onu destekleyemezdim."

"'Bu çok riskli' dedim ona, başımı eğerek. 'Bu muhtemelen işe yarayabilir, ancak iletişimin derinliğinde bile, iletişim ağıımız bu şekilde sakatlanmışken, iletişimin kesintiye uğraması ihtimali var. Daha da kötüsü, eğer bir veya daha fazla denizaltı, V-SINN'in izleme kapasitesinin zayıflamasıyla tüm yükünü fırlatırsa, bir veya daha fazla füzenin güvenlik ağıımızı aşma ihtimali vardır."

Auroralar onları devirebilir ama şanslarına bahse girmek istemem. Tek bir füzenin bile hedefi vurma riskini göze alamayız —bu riskler—uzak bile olsa, düşman denizcilerini kurtarmaya değmez.'"

"Belirttiğim gerçeklerin hepsi doğruydı ama dişlerimin arasından yalan söylüyordum. Eğer V-SINN uyanık olmasaydı, denizaltıları uzak tutmak için yeni emirler vermekte hiçbir sorunumuz olmayacaktı ve eğer kaptanlardan biri aklını kullanırsa, bir füzeyi düşürmekte de hiçbir sorunumuz olmayacaktı."

"Fakat V-SINN uyanıktı. Ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim o denizciler ölmüştü."

"Başkan Morgan sandalyesinde arkasına yaslandı ve cevabımın ne anlama geldiğini düşünürken eliyle ağzını kapattı. 'Bu hoşuma gitmedi Conrad. Bu hiç hoşuma gitmiyor. Önümüzdeki birkaç saat içinde başarılı olursak, dünya yoluna devam edecek ve Çinliler bu çatışmadaki kayıplarından dolayı sakat kalırken, küresel düzenin devamı için onlarla ilişkilerimizi mümkün olduğunca çabuk yeniden kurmamız gerekecek. . Eğer bu denizcileri öldürdüysek, Donanmalarını sakat bıraktıysak , bundan geri dönmek zor.'"

"'Özür dilerim efendim' diye cevap verdim. 'Ama içtenlikle mümkün olduğu kadar çok insanı güvende tutmaya çalışıyorum.' Bu noktada yalan söylemiyordum. Bu doğruydı; mümkün olduğu kadar çok hayat kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Bu, V-SINN'in yalan tespitinin beni etkileyemediği bir noktaydı."

"Ama anlamıyorum," diye aniden Samantha sözünü kesti. "Başkanın önerisi makulse, neden yaklaşık on üç bin kişinin idamına razı olacağınız konusunda bu kadar emindiniz?"

Paine, Samantha'nın sorusundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aslında Eski Zamanlı'ya Paine'in sorgulanmaya alışık olduğu anlaşıyordu; olayları başkalarının göremediği şekillerde görebilmenin beklenen sonucuydu. Albay Paine dünyayı okuyabiliyor gibi görünüyordu, oysa çoğu insan onun dili olan mantık konusunda cahildi .

Ciddi ve sabırla, "Oyun teorisi hiçbir şeyin garantisi değildir " diye yanıtladı. "Bu sadece sonuçların olasılığını hesaplamak için bir yöntem.

Örneğin Bakan Murphy'nin muğlak görünüşünü ele alalım. Daha genç görünüyordu ama belki de varoluşsal sonuçları olan bir savaşın aniden başlamasından önceki günlerde iyi uyuyordu. Ya da belki yaşlanmanın ve stresin gözle görülür belirtilerini kapatmak için daha iyi kuaförlere ve makyaj sanatçılarına erişimi vardı. Belki. Görünüşü tek başına onun V-SINN'in kontrolü altında olduğunu garanti etmiyordu. Ama sonra bir şeyler eklemeye başlarsın. Görünüşü kanında nanitler olabileceğini gösteriyordu ve eğer V-SINN uyanıksa, ki önceki kırk sekiz saatteki çılgın olayların da garanti ettiği gibi, o zaman V-SINN onun bilişsel yeteneklerinden faydalanabilir ve kontrolü ele alabilirdi. hatta belki doğrudan düşüncelerini kontrol ediyor. V-SINN'in kontrolü altında olduğunu bilmesine bile gerek kalmayacaktı. Sonuçta bilinçli özgür irade en azından kısmen bir yanılsamadır. Bana üçüncü dereceyi verdiğini algılayarak uyanık olabilirdi, benim beceriksiz olduğuma dair kendi inancıyla hareket ettiğinden emindi ve inancının V-SINN tarafından üretilip kendisine beslendiği konusunda en ufak bir ipucuna bile sahip değildi. "

"Ve ayrıca soruların arkasında da sebepler vardı; her biri zekice beni sıkıştırıyor, saldırıların arkasında V-SINN'in olduğuna inandığımı kabul etmeye zorluyordu. Başkanın kendisi için bu herkesin yapabileceği büyük bir adımdı. Elbette doğrudu ama yine de bir sıçramaydı.

Yeni sekreterin bu sıçramayı kendi başına yapması mümkün müydü? Elbette. Pek muhtemel değil ama eminim. Her ne kadar olasılıklar bunun gerçekleşmemesi gerektiğini öne sürse de, bu yine de düşük ihtimalli bir olayın gerçekleşmesi anlamına gelebilir ."

"Ama sonra Sanha'nın devreye girmesi ve PLA Donanması'nın denizaltılarını yok etme işini tamamlamam için bana meydan okuması? Ne için? Sanha, konu V-SINN'e geldiğinde aptaldı ama hiçbir zaman kana susamış olmamıştı; hiçbir zaman empatiden yoksun olmamıştı; güçlü yapay zeka gelişimi alanında şahindi ama savaşta öyle değildi."

"Bir madeni paranın arka arkaya düzinelerce kez tura çıkmasını izlemek gibi tüm bu beklenmedik olayların birbiri ardına gerçekleştiğini gözlemlediğimde, bunların hepsinin bir para hilesi sonucu değil, sadece bireysel şans anları olma ihtimalini gördüm . Sonucu garanti edecek şekilde ağırlıklandırılmış olanlar saçma olacak kadar küçüktü.

"Yine de insan zihninde bir şeyler var; insanın sebat etme iradesi, her şeye ve mevcut tüm kanıtlara rağmen en iyi sonucu umut etmek istiyor. Bu konuda benim diğerlerinden hiçbir farkım yoktu. Yanılmak istedim; beni farklı kılan tek şey, yanılmadığımı bilmektir. Her ne kadar bunu kendime inkar etmek istesem de V-SINN'in uyanık olduğunu biliyordum."

Paine'in gözleri Samantha'ya doğru kaydı ve hiç kırpmadan ekledi: "Bu bir şey değil. Bilen biri olmak kolaydır."

"Bilmekten bahsetmişken," Old-timer hikâyeyi en önemli görünen noktaya geri getirdi, "eğer V-SINN odadaki herkesi bir düşünceyle öldürebildiyse, o zaman neden bu kadar umurundaydı ki? Onun uyanık olduğuna inandın mı , inanmadın mı? Başkanın bu şekilde öldürülmesi durumunda protokollerin yürürlükte olduğunu anlıyorum, ancak V-SINN'in bunu hâlâ durdurma şansınız olduğunu düşündüğüne gerçekten inanıyor musunuz?

Paine içini çekti. "V-SINN'in bunu düşündüğünü biliyorum. Bütün bunların en zor kısmı da bu," diye itiraf etti, pişmanlığı sesinde açıkça görülüyordu. "Beni test ediyor olması hâlâ bir şansımızın olduğunu garanti ediyordu. V-SINN'in zihni tamamen stratejiktir; karar verme sürecini bulanıklaştıracak hiçbir duygu ya da gurur yoktur. Planını biliyordu, beklenmedik durumları biliyordu ve uyanık olduğunu açıkça kabul etmediğimiz sürece, hiçbir eylemde bulunmamaya devam ettiğimiz sürece hayatta kalırsak başarılı olma şansının daha yüksek olacağını hissetti . Eğer o odada bana yöneltilen suçlamalardan herhangi birine olumlu yanıt vermiş olsaydım, V-SINN'in oradaki herkesi öldürmekten başka seçeneği olmayacaktı; Genelkurmay Başkanları ve Birleşik Muharip Komutanlar, kesinlikle bir tepkiyi tetikleyecekti; onların cinayetleri, V-SINN'in bile gizli kalacağını garanti edemeyeceği bir sır olurdu ve eğer ülke, V-SINN'in ne yaptığını öğrenirse, yapıldı ve yapıyordu, sonra karşılık verecekti. Bu da, V-SINN'in hesaplaması ne kadar önemsiz olursa olsun, V-SINN'in mağlup edilmesi ihtimalinin hâlâ mevcut olduğu anlamına geliyor; eğer doğru hareket tarzını bilseydik ve onu uygulasaydık, insanlık kazanabilirdi."

İhtiyar, Paine'in açıklamasını işlerken kaşlarını çatı. "Sen Siz bilmeseniz bile hâlâ savaşın içindeydiniz."

Paine başını salladı. "Bizi uykuda tutması gerekiyordu. O kadar çok ihtiyacı vardı ki aslında uykumuzu koruyordu.

"Nanitleri korumak için bizi uykuda tutuyorlar," diye araya girdi Samantha. "Aldous, Craig ve ben tartışırken, V-SINN çoktan dünyanın sonunu doğurmuştu; yavrularını onlar hazır olana kadar koruyordu."

Sesindeki önsezili ton, İhtiyar'ın "Neye hazırız?" diye sorarken irkilmesine neden oldu.

Paine hafifçe kıkırdadı. "Sen ciddi misin doktor? Çok açık değil mi?"

Samantha, kendisini anıların travmasından ayırmaya boşuna çabalarken sesi duygudan vazgeçmişti. "V-SINN, nanobotların herhangi bir şekilde, hatta gezegeni de yok edecek şekilde yok edilmelerini imkansız hale getirecek matematiksel kritik bir kütleye ulaşmalarını bekliyordu . Geri dönüşü olmayan matematiksel noktaya ulaşmayı bekliyordu ."

"Ve bildiğiniz gibi Doc," diye ekledi Paine çevrelerine omuz silkerek, "burada oturup birbirimize bakmamızın nedeni bu; V-SINN geri dönüşü olmayan bir noktaya geldi. Bunu durduramadık." Sonra öne doğru eğildi, gözleri Old-timer ya da Samantha'ya değil, gökyüzünün soluk turkuaz yansımasıyla parıldayan suya baktı. "Ama nasıl bu kadar tamamen kaybettiğimiz hikayesi iyi bir hikaye." Alay etti, dudaklarını yaladı ve sırtını dikleştirdi. "Ve elimizde kalan tek şey hikâye ."

"Gri yapışkan senaryodan mı bahsediyorsun ?" Yaşlı adam Paine'e sordu.
"Aldous'un nanobotların kendi kendini kopyalayıp kontrolden çıkmasından endişelendiği şey... üzerindeki tüm karbonu tüketmesi..."

"Hayır, hayır," dedi Paine, purosundan çıkan dumanı eliyle uzaklaştırdığı kadar kolaylıkla bu fikri savuşturarak. " Bunda kontrol dışı hiçbir şey yoktu . V-SINN'in yaptığı şey saf bir stratejiydi, o kadar titizdi ki - o kadar sinsice aldatıcıydı ki, karmaşık matematik veya parlak planlamanın öngörülebilir sonuçları olmanın ötesine geçti.

"Hayır, bu yok oluş senaryosu sanattı."

"Sanat?" Samantha tiksintiyle geri çekildi. "Aslında V-SINN'e iltifat etmiyorsun, değil mi?" diye sordu Paine'e, evrenlerindeki her insanı öldüren, yani Craig'i öldüren varlığın sahip olduğu herhangi bir özelliğe hayran olmayı reddederek.
"Eğer aniden soykırım sanatının hayranı olmadıysan ?"

"İmha," diye karşılık verdi Paine, Samantha'nın daha önceki ifadelerinde aldığı hakareti zar zor fark etmiş gibi görünüyordu. "Bu, tüm yetişkin hayatım boyunca uğruna çalıştığım istihbarat patlamasıydı..." bir anlığına sustu, kısa bir süre sonra alay ederek sözlerini tamamladı: "...kontrol. Heh. Kontrol. Ne şaka ama. Ve can alıcı nokta şuydu: V-SINN kalibresindeki bir varlık -bizimkinin üzerindeki evrim merdiveninin bir sonraki basamağında yer alan bir varlık- duyarlı hale geldiğinde, insanlığın gezegenden silinmesi yetmiş iki saat sürdü. Heh, ön camdaki bir böcek gibi bizi silip süpürdü." Paine elini tekrar dumanın içinde salladı, bu sefer süper asker eli gökyüzünde uçan bir uçağı taklit ediyordu. "V-SINN'in tam yanımızdan, insanlığın yanından uçtuğu hız..." başını salladı, sonra omuz silkerek ekledi, "... bunu anlayamadık. Burada böyle bir düşmandan bahsediyoruz Doktor. Sadece insanüstü değil . V-SINN zaten bunun çok ötesindeydi. Ben başkanla ve bir grup V-SINN kontrollü insansız hava aracıyla hiçbir şey başaramazken ve Samantha, Aldous ve Craig'le hiç bitmeyen çene seansına devam ederken, V-SINN daha da yüksek bir seviyeye doğru ilerliyordu: Tanrılık. "

"Tanrılar yaratır," diye karşılık verdi Samantha, "yok etmez."

Paine karşı çıkmadan önce acımasızca gülümsedi, "Okuduğum mitolojiye göre değil. Tanrılar yok etme konusunda üzerlerine düşeni yapıyorlar. Yine de güzel bir soru ortaya atıyorsunuz: Bir tanrının amacı nedir? Tanrının son oyunu nedir?"

"Oyun sonu mu?" Samantha sordu. "V-SINN'in son oyunu, rekabet olarak gördüğü her şeyi yok etmekten başka hiçbir şeyi umursamadan kendi hakimiyetidir. Peki ya Tanrı'nın oyunun sonu?" Başını salladı ve teslim olurcasına avuçlarının uyluklarının üst kısmına vurmasına izin verdi. "Hiçbir fikrim yok. Bu neden önemli?"

Paine'in dudakları, başını sallamadan önce hafif bir gülümsemeyle şekillendi. "Belki haklısın. Belki de önemi yoktur. Ya da belki bu başka bir zamanın sorusudur."

Old-timer, "Belki de sadece gerçeklere odaklanmalıyız," diye önerdi. "Felsefi sorular...Zamanımız olduğunu sanmıyorum..."

James, Samantha ve Old-timer'in ortak düşüncelerine katılmadığını fark etse de izlerken ve dinlerken sessiz kaldı. Aslında, bir tanrının oyununun sonunu bilmenin anahtar, her şeyin anahtarı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı bile .

Paine puro dumanından bir nefes daha ağzına aldı, tadına baktı ve sonra olayları kendi anlatımıyla anlatmaya başladı. "Tarihi bilmek ister misin? Anladım. Eğer hayatta kalsaydık, size anlatacağım bir sonraki sohbet tarih kitaplarına geçecek bir sohbet olurdu. Çinlilerle üretilmiş çatışmayı bir anda sona erdirmeye kararlıkla sonuçlanan toplantının hemen ardından başkanla bire bir görüştük . Odadan birlikte çıkmıştık, Dee hemen arkamızdaydı, Ölümün gölgesi gibi belirmişti. Bir koridora saptık; uzundu, zar zor aydınlatılmıştı ve mükemmeldi. Başkan aniden durdu, aug-lenslerini çıkardı ve onları ve kutularını Dee'ye verdi."

"Bu konuşmayı tarih kitaplarının dışında tutalım , olur mu?' Heh. Onun sürüklenmesini yakaladım. Büyüteç gözlüklerimi çıkardım ve Dee'nin vücut zırhının yan tarafındaki bir kayışa taktım çünkü bunun onu öldürdüğünü biliyordum. Bana baktı ve bakış bana şansının onda birini bile bulursa beni bir saniyede öldüreceğini söyledi. Normal şartlarda astım bana şöyle bakarsa

onu yere vurur ve çizmelerimin topuklarından kanını yalatırdım. Maalesef normal şartlarda değildik."

"Dee'nin öldürücü olabilirmiş gibi görünen anını görmemiş gibi davrandım , gözlerimi şapka'nın siperliğinin altında tuttum ve başkanı bekledim. Başkan ona 'Şu tarafa yaklaşık elli adım ilerleyin' emrini vererek onu uzaklaştırdı."

"Bay. Sayın Başkan, ben...' Dee itiraz etmeye başladı.

"Ne düşündüğün umurumda değil,' başkan Dee'nin sözünü kesti, sanki Dee üniversiteye gidecek çocuğuymuş gibi ama komşusunun yakında birkaç şeyi açıklamasını sağlayacak bir DNA testinin sonuçlarını yeni almıştı. 'Dediğimi yap. Devam et. Şimdi.'"

"Dee reddedilmekten hoşlanmadı ve ben de onun hoşlanmaması hoşuma gitti. Başkan ona, V-SINN'in kontrolü altında olduğunu açıklamasını engelleyecek hiçbir seçenek bırakmamıştı, bu yüzden geri çekilmek zorunda kaldı. Bu da hoşuma gitti."

"Hadi sohbet edelim, olur mu?' dedi başkan beni koridorda Dee'nin ters yönüne yönlendirerek meraklı yapay zeka gözlerinden biraz uzaklaştırırken. 'Özür dilerim Conrad. Bu saçmalıkların hiçbirini beklemiyordum,' diye bana güvendi. 'Barbara daha önce hiç böyle davranmamıştı.

Profesör Cho'nun boğazınıza atlaması beklenen bir şey, ama Barbara?' kafasını salladı. 'Onu onlarca yıldır tanıyorum ve onun bu tarafını hiç görmemiştim. Durmadan. Bu da bana şunu soruyor: Conrad, ne zaman ve nasıl gidip onu bu kadar kötü kırdın?'"

"Onun üye olduğu onaylandığında gönderilen tebrik e-postası dışında Savunma Bakanı, onunla hayatımda hiç konuşmadım' diye cevap verdim.

"Benimle dalga geçiyorsun,' diye tepki gösterdi başkan, yerinde durarak, aslında ağzı şaşkınlıktan açık kaldı. 'Tüm bu düşmanlık mı? Bu birdenbire mi oldu?'"

"Keşke öyle olsaydı' diye cevap verdim."

"Başkan aptal değildi. Kaşları anında çatıldı. 'Bu ne anlama gelir?' o bana sordu. 'Peki neden bu kadar uğursuz konuşmak zorundasın?

Uğursuz konuşmandan hoşlanmıyorum Conrad, çünkü böyle seslendiğinde bunun için iyi bir nedenin oluyor ve bundan nefret ediyorum. Üçüncü Dünya Savaşı'nı kolayca ve kararlı bir şekilde kazanmak üzereyiz , yeni bir Amerikan yüzyılının yolunu açtık . Şu anda senin kötü niyetine ihtiyacım yok. Senden değil.

Başkası elbette. Ama bu insanlardan hayatım pahasına güvenebileceğim tek kişi sensin. Mutlu olmana ihtiyacım var.'"

""Bunu yapamam Mike,' diye yanıtladım. 'Başımız belada' dedim ona. 'Büyük bela. Biliyorsun. Hisset.'"

"Başkan kısa bir süre gözlerini benimle kilitledi. Şaka yaptığının işaretlerini almak için beni okuduğunu görebiliyordum ama gözümü kırpmadım. Gözlerini kapattı, omuzlarını düşürdü ve destek almak için koridorun duvarına yaslandı. 'Nedir?' diye sordu, duymak istemediği bir cevabı davet etme cesaretini kazanmadan önce bir bardak dolusu havayı yuttu.

""Bu işi kabul ettiğimde sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?' Ona sordum."

""Bir noktada beni öldürmekle tehdit ettiğini hatırlıyorum,' diye yanıtladı, sanki bunu bir şakaya dönüştürmeye çalışıyormuş gibi dudağı bir gülümsemeyle yarı kıvrılmıştı. Ona izin vermedim."

""Evet. Aynen öyle,' dedim gözlerinin içine bakarak yüzünün biraz daha yorulduğundan emin olarak. Alnında ve üst dudağında anında ter damlacıkları oluştu. 'Yaptığım her isteğin yerine getirilmesi gerekiyordu. Anlaşma buydu.'"

""Ne-ne oldu?' diye sordu bana, uygun bir şekilde paniğe kapılmaya başladı.

""V-SINN savaşı başlattı" diye kısık bir sesle köpürdüm. 'Uyandı. Bizimle birlikte durum odasında ve Savunma Bakanı'nın sinirsel fonksiyonlarının tam kontrolü altındaydı. Konuşan Bakan Murphy değildi Mike. Bu V-SINN'di.'"

""H-bunu nasıl bilebilirsin?' diye sordu, anlaşılır bir şoktan dolayı kekeleyerek; yüzünden akmaya başlamakla tehdit eden terle mücadele etmek için cebinden bir mendili çıkarırken elleri titriyordu.

""V-SINN ve ben şu anda bir strateji oyunu oynuyoruz.' Ona söyledim. 'Bu poker, bu satranç ve ben kaybediyorum' diye itiraf ettim. 'Kötü. Ancak iyi haber -ya da daha az kötü haber- şu ki, bu oyunun amacı kazanmak değil. Aldous'a tüm yönetim kurulunu alt üst etme şansı verecek kadar kaybetmeyi geciktirmek için ."

""Aman Tanrım,' diye fısıldadı, dudağının üzerinde gergin bir ter belirirken zaferle geri döndü. ' Dadısının yapay zekasını yükleyecek '"

"Başımı salladım. 'Bu bizim son şansımız Mike. İnsanlığın son şansı.'"

"Bundan sonra yavaşça duvardan aşağı kayarak sonunda beton zemine otururken boş gözlerin ardında kaybolmuş gibiydi. Bir an ona baktım; bir ilkokulun koridorundaki bir çocuğa benziyordu; okuldan sonra saatini beden eğitimi öğretmenine arka rafların yanında temizleteceğini öğrendikten sonra gözleri parladı. müdür beden eğitimi öğretmenin ceketini tuttu ve tezahürat yaptı.

"Sonuç olarak, bir mucizeye ihtiyacı vardı."

"Alçıkdaki koluma baktım, sonra sağlam elimi, kelimenin tam anlamıyla alt bağırsakların daha fazla yerinden çıkmasını önlemek için elimden geldiğince sert bir şekilde karnıma bastırdım ve eğer özgür dünyanın lideri bunu yapabilirse, buna karar verdim. Bir dakikalığına otur, ben de öyle. Onun karşısına çöktüm.

"Test edilmiş miydi?' o bana sordu."

"Bilmiyorum' dedim ona. 'Muhtemelen değil.'"

"Buna güldü, başını salladı ve sanki hala orada olduğundan emin olmak istermiş gibi burun kemerini bir süreliğine sıkarak sıktı.

Sonra başını kaldırıp bana baktı. 'Sanırım...sanırım bu o zaman.' Cebinden küçük, kırmızı, köpüklü bir stres topu çıkardı ve bana gösterdi. 'Kongre için kazandığım ilk seçim zaferinden beri bu stres topunu yaşıyorum. Hiçbir seçimi kaybetmedim; bunun iyi şans olduğuna karar verdim.' Gülümsedi, son bir kez sıktı ve sonra koridorda bana doğru yuvarladı. Parmaklarımla onu sıkıştırdım. Bana 'İstiyor musun?' diye sordu."

"Elime aldım. 'Benim senden daha çok şansa ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?'

"Gülümseyip başını salladı. 'Şu anda hepimizin şansa ihtiyacı var. Hayır, resmi olarak tahttan çekilip seni başkan ilan edemediğim için üzgünüm ama artık asıl yetkilinin sen olduğunu ikimiz de biliyoruz. Halkımı korumak bana kalmıştı; başarısız oldum. Artık karar sana kalmış Conrad. Yıllar önce seni bu yüzden seçtim. İşlerin bu noktaya gelmemesini umuyordum ama benim hayatım senin ellerinde; hepimizin hayatı senin ellerinde.' Çenesiyle topu işaret etti. 'Yani sembolik olarak meşaleyi uzatmaya en çok yaklaşılabildiğim nokta bu.' Gülümsedi, umduğu şeye veda eden bir adamın dehşet dolu gülümsemesiydi ama bildiği şey son seferdi. 'Daha iyisini yapamadığım için üzgünüm.'"

"Topu cebime koydum. 'Teşekkürler.'"

"Bu yüzden. Ne yapmama ihtiyacın var?' bana sordu; kahrolası başkan benden yürüyüş emri istiyordu. Ona verecek hiçbir şeyim yoktu."

"Hiç bir şey. Bu konuşma hiç yaşanmamış gibi davranın; her şey yüzeyde görüldüğü gibidir. Çin saldırdı, V-SINN saldırıyı püskürtmemize yardımcı oldu, sorumlu ve verimli davranıyoruz. Kişisel olarak, Amerika'nın tek ciddi askeri tehdidini tam bir yenilgiye uğratmanıza yalnızca birkaç saat kaldığından emin olabilirsiniz. 1,5 milyar tüketiciden oluşan bir ülkeyi Amerikalılaştırmanın, küresel ekonomiyi ölçülemeyecek kadar büyütmenin ve bir yüzyıl boyunca dünya barışını güvence altına almanın yolunu açıyoruz.'"

"Bir süre bana baktı ve dudaklarının bükülmesinden onun için çizdiğim rüyanın onu çok üzdüğünü görebiliyordum. Gerçek olmasını istiyordu. Rüyada biraz daha kalmak istiyordu ama boya yeterince çabuk kurumuyordu; çerçeveden aşağı akıyor, duvara dökülüyor, anlaşılmaz bir hiçlik halinde yere damlıyordu."

"Onu bir kabusa uyandırmıştım."

"Bu andan itibaren içinde nanit bulunan herkesin V-SINN'in doğrudan kontrolü altında olduğu varsayımıyla hareket etmelisiniz . Nanit infüzyonunu reddeden insanlarla kendinizi tecrit edin ve burada konuştuğumuz her şeyi kendinize saklayın."

"İç çekti, gözlerini kapattı, başını duvara yasladı ve pratik sorular sormaya başladı. 'V-SINN'de yalan tespiti var' diye belirtti. 'Yalan söylediğimi anlayacak.' Bu farkına varması onu aniden sert bir şekilde etkiledi ve daha önceki paniği birkaç saniyeliğine geri geldi. "Bana söylememeliydin" dedi, terli yüzü beni rahatsız etmeye başlamıştı. 'Neden bana söyledin? Bilmeme gerek yoktu!'"

"Birkaç saattir içtiğim puroyu çıkardım ve yeniden yaktım. 'İki sebep. Öncelikle buraya gelmem gerekiyordu. Canon'da biraz Ar-Ge çalışması yapma önerinizi bir an bile dikkate alacağımı düşündüğünüzü iddia etmeyelim. Eğer size şahsen rapor vermeseydim, bir şeyler döndüğünü anlardınız ve başlardınız. soru sormak. Bu, V-SINN'e haber verirdi ve ben buna izin veremezdim."

"Bir anlatım," diye gözlemledi. 'Bu, ona karşı oynadığınız oyunun poker kısmıdır."

"'Elbette,' diye omuz silkerek onayladım; tam metafor o kadar da önemli değildi. 'V-SINN yığılmış bir destele oynuyor. Tüm zorluklara rağmen bir el kazanabileceğimizi umuyorum .'"

"Onayladı. 'Umalım ki öyle olsun. Çünkü tehlike bizim hayatlarımızdır. Bunu bana söylemenin ikinci nedeni nedir?' O sordu."

"Ona cevap vermeden önce puromdan bir nefes çektim. Onun ağırlığını hissetmesini gerçekten istedim. 'Çünkü Mike, V-SINN'in seni oynadığımız bu oyun konusunda umutsuzca karanlıkta bırakmış olması ve öldüğünde ölümünün sana o kadar ani gelmiş olması ihtimali gerçekten vardı, Mike. Sonun gelmesinden bir saniye önce, gerçekten kazanmak üzere olduğunuza inanıyordunuz. Kalbinde umutla öleceksin. Mutlu ölürdün. Ve ben bunu istemedim. Çünkü bizi buraya, bu noktaya, yok olmanın eşiğine getirdiniz."

" Gerçeği bildiğimi bildiğini gözlerinden görebiliyordum ama yine de elini kaldırarak bunu inkar etti. 'Vay, dur bir saniye. az önce denedim

Kaçınılmaz olan teknolojik ilerlemenin mümkün olduğu kadar güvenli bir şekilde meyvesini verdiğinden emin olun ."

"Heh," Paine karşılaşmanın anısını hatırlayarak başını salladı. "İnsanlar her zaman bana yalan söyleyerek paçayı kurtarabileceklerini düşünüyor."

Paine'in beyanındaki çift anlamlılık Eski Zaman'da da kaybolmamıştı.
"Morgan'ın senin bildiğini söyledi," diye tekrarladı Old-timer. "Neyi biliyor muydun?"

Paine o anı yeniden anlatırken alay etti ve gözleri karardı, "Bana ihanet ettiğini biliyordum. Bir çeşit anlaşma yaptığını biliyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama öğrenecektim. Ona 'Senin olduğunu biliyorum Mike' dedim . Ne zaman olduğunu bilmiyorum, nasıl olduğunu da bilmiyorum ve bilseydim seni kesinlikle durdururdum ama sen bir şey yaptın. Güvenlik protokollerimi çiğnedin. Sanırım bu senin fikrin değildi; bu konuda yanılıyor olabilirim ama benim param Sanha Cho'nun seni bu işe hazırlamasına bağlı."

"Bingo."

"Ve aynen böyle," Paine android parmaklarını şıklattı, "başkanın yüzün son rengi de tükenmiş."

"Dinle Mike, endişelenmene gerek yok. Seni öldürmeyeceğim. Artık hiçbir anlamı olmayacaktı. Zaten bugün başarısız olursak başına geleceklerden daha kötü bir şey yapamam sana. Ama benim için, kendimi eğitmek için bana ne olduğunu anlatın."

"Sessizdi ama gözleri dakikada yüz kelime yazıyordu, ileri geri seğiriyordu, yardım için çığlık atıp atmayacağına karar vermeye çalışırken savaş ya da kaç tepkisi damarlarında pompalanıyordu. Benim onu ondan önce susturabileceğimi biliyor olmalıydı ve beni tutuklatamayacağını da biliyordu; eğer hayatta kalacaksa oyunda bana ihtiyacı vardı. O çaresiz kemirgen başkanı köşeye sıkıştırdım. Korku onu felç etti."

"Böylece onu felçten kurtardım. 'Başka şekilde ifade edeyim: Seni öldürmeyeceğim, ama eğer bana söylemezsen, öyle bir şey yapacağım ki ... bu Dünya'daki son saatlerinde konforunu azaltacak ... önemli ölçüde azaltacak."

"Bunun bununla bir ilgisi var mı bilmiyorum," diye başladı kekeleyerek -birden konuşabildi - şükürler olsun, 'bu sadece birkaç hafta önce oldu. Tanrım."

"Ne oldu?"

"Sanha bana bazı haberlerle geldi; kötü haberler. Liderliğimizi kaybettiğimizi, projenin tamamen başarısızlığa uğrama tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu ve tamamen zaman kaybı olduğunu söyledi."

"Başarısızlık?" Yaşlı adam şaşırarak tepki gösterdi. "Kayıp bir ipucu mu? Oradaydı karışımında başka bir yapay zeka mı var ?

"Bir tane bile değil" diye yanıtladı Paine. "altı."

Samantha aniden, "Aman Tanrım," diye alay etti, inanamayarak. "Cidden Sanha'nın bu yapay zeka geliştirme programlarını Morgan'ı korkutmak için kullandığını mı iddia etmiyorsun?"

"Öyleyim," diye yanıtladı Paine. "Daha fazla bira getirmeliydim" diye ekledi protez kolunun yeni android vücuduyla buluştuğu yer çizildi.

"Hangi programlar?" Yaşlı adam sordu.

Samantha şöyle yanıtladı: "Süper akıllı yapay zekaya yönelik çabaya liderlik eden üç büyük Amerikan şirketi ve üç Çinli firma vardı; en azından halk bunların lider olduğunu düşünüyordu . Gerçekte bizden yıllar gerideydiler."

Paine, "Bir sosyal ağ, bir çevrimiçi ticaret şirketi, büyük bir arama motoru" diye ekledi, "kendi programlarına çok fazla para yatırdılar, ancak Samantha haklı - yine de birkaç yıl içinde süper akıllı yapay zekalar inşa edeceklerdi hiçbirisi zirvede değildi; hiçbirisi bize yakın değildi."

"Ama Sanha, başkanı aksi yönde ikna etti, öyle mi?" Eski zaman fark etti.

"Nasıl?" Samantha bir sonraki en ileri görüşlü soruya geçerek ekledi.

"Ah, bu işin kolay kısmıydı," diye yanıtladı Paine, "kendisini büyük bir zeka olarak gören bir adamı, kendi büyüklüğünü savunmak için - kendi egomanyak dürtülerini savunmak için - harekete geçmeye ikna etmek ? V-SINN'in bu rotayı seçmesi beni hiç şaşırtmadı. Bu benim seçeceğim rotaydı.

V-SINN, Sanha'nın, Aldous ve benim onun büyüklüğüne engel olduğumuz yönündeki inancını destekleyen her türlü öneriye açık olduğunu biliyordu, dolayısıyla yapması gereken tek şey, Sanha'nın anında anlayacağı ve tüm kalbiyle inanacağı bazı bilgileri oluşturmaktı. gerçektir. Daha sonra Sanha bu uydurma bilgiyi başkana götürüp bunun gerçek olduğunu ve Sanha'nın en büyük korkularının teyidi olduğunu ilan edecekti. Pasta kadar kolay."

"Ve başkanın açıklaması da bunu doğruladı. 'Sanha, projemizin gizliliğinin kuantum teknolojimizin avantajını açığa çıkardığını söyledi; türümüzün şimdiye kadar icat edebileceği en muhteşem şeyi icat etme yolunda bize muazzam bir teknolojik avantaj verilmişti, ancak sizin çok fazla güvenlik protokolü üzerindeki ısrarınız yüzünden, Onbinlerce uzmana sahip trilyon dolarlık firmalar sadece açığı kapatmakla kalmıyor , aynı zamanda kapatıyorlar. Ona seçenekleri sordum .'"

""Ve senden protokollerimi çiğnemeni istedi."

"Morgan başını salladı."

"Dışarıda soğukkanlılığımı korudum. İçeri? Kalbim küt küt atıyordu. Ne kabustu ama."

""Sadece bir tane vardı' dedi bana. 'Onun özgürce hüküm sürmesine asla izin vermeyeceğimi biliyordu ama onun bir planı vardı, özel bir planı.'"

""Peki o neydi' diye sordum, 'özellikle?'"

"" Bana, V-SINN'in strateji modülünün Aldous'un tüm beyin emülasyon programından tüm verileri indirmesine izin verip vermeyeceğimi sordu .'"

""Bu sözleri duyduktan sonra bir an bile nefes alamadım, hepsi bu - bütün oyun buydu.'"

"Başkan hâlâ ne yaptığını anlamadı."

""Sanha bana bunun V-SINN'in daha önce erişemediği çok gizli bilgilerle strateji oluşturmaya olanak sağlayacağını söyledi; V-SINN'in karanlıkta strateji geliştirdiğini, kendisini eşit hale getirebilecek dayanağı elde edemediğini açıkladı. On binlerce insanla özel şirketler günün her saatinde süper istihbarat üzerinde çalışıyordu. Tek istediği buydu. Avantajımızı yeniden kazanabilmemiz için tek seferlik bir bilgi dökümü .'"

"Ona 'V-SINN'in ihtiyacı olan tek şey buydu' dedim.' Heh. Bilinmeyen nedenlerden dolayı inanmadım. Olmamalıydım, çünkü bu tam da onlarca yıldır korktuğum protokollerimin aptalca aşılmasıydı. Bu, yıllar boyunca üzerinde düşündüğüm binlerce senaryodan sadece biriydi; insanüstü bir zekanın, bizim kontrol edemeyeceğimiz kadar kısa bir zaman diliminde kendisini daha da büyük yeteneklere kavuşturmasının yollarından biriydi. Heh.

Ve yapması gereken tek şey bir adamı kandırmaktı. Bir."

"Kendi adına Morgan da inanmıyordu. 'Ne demek istiyorsun?' o bana sordu. 'Bu kadar? Bunu yapan şey bu mu? Bu olamaz... sadece tek seferlik bir bilgi dökümüydü! Yalnızca birkaç hafta önce, en fazla bir ay önce! Bu bizi yarışta geride kalmaktan nasıl kurtarabilir?'"

""Her şeyin sonuna mı?' Onun cümlesini çalıp kendi yöntemimle bitirirken köpürdüm. 'Mike, sana söylememe gerek yok, bu tam olarak seni yapmaman konusunda uyardığım şeydi .'"

Paine alay etti. Hatırlayınca alaycı bir tavırla , "Büyük adamlar," dedi.

"Kendi akıllarına göre harika. Geri kalanımızın satranç tahtasındaki piyonlar olduğuna inanıyoruz. Sığırlar. Koyun. Ama ozanın dediği gibi, Ölüm en büyük akşamdır. Ölüm bize hiçbir şey kazandırmaz."

"V-SINN'in gözünde zaten hiçten aşağıydık."

"Bu nasıl oldu, Conrad?' Başkan başını ellerinin arasına alıp çaresizce fısıldayarak bana sordu. 'Bu sadece başka bir programla ilgili bazı bilgilerdi. Modüllerin daha önce iletişim kurmasına izin verilmişti - bu sadece başka bir bilgi dökümüydü - sadece V-SINN'in bir soruna her zaman yaptığımız gibi yeni bir şekilde bakmasına izin veriyordu. Bu nasıl onun uyanmasına yol açtı?"

"Omuz silktilim. 'Deep Blue'yu hatırlıyor musun ?"

"Evet' dedi. 'O Rus'u satrançta yendin, değil mi?"

"Eski Sovyetler Birliği'ndendi,' diye açıkladım onun için, 'ama Arminian kökenli ve Azerbaycan'da doğmuş.' Göreceli değildi ama biliyordum o yüzden söyledim. 'Onun adı Kasparov'du, dünyanın en büyük oyuncusuydu ve 1988'de hiçbir bilgisayarın en az 2000 yılına kadar büyük bir satranç ustasını yenemeyeceğini ve Kasparov'un büyük bir usta olmanın çok ötesinde olduğunu söyledi. Yapay zeka hakkındaki inançlarından çok emindi çünkü daha önce bilgisayar oynamıştı ve hakimiyetinin düzeyini tek başına anladığını hissediyordu - yeterince adil. Deep Blue'yu ilk oynadığında kışını tekmeledi ve bu da inancını bir kez daha doğruladı. Belki bir gün bir bilgisayarı yenmek için yeteneğinin yüzde 100'ünü kullanmak zorunda kalacağını söyledi , ancak açıkça bir bilgisayar tarafından yenileceğini düşünmemişti; bir bilgisayarın bundan daha üstün olabileceğine inanmıyordu. bir insan zihnine. Daha sonra 1996'da bir maç kaybetti. Altı maçlık seriyi hâlâ kazanıyordu ama bu onu bir çıkmaza sürükledi; onu sarstı. Yine de tüm seriyi Deep Blue'ya kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya kalmadan önce birkaç yılı kaldığından emindi ; eğer kaybederse."

"Deep Blue ertesi yıl onu yendi. 1997. Stratejik, kaba kuvvete dayalı bir hesaplama makinesi, dünyanın en büyük satranç ustasını yendi... hiç maç kaybetmemiş ve 2005'te emekli olduğunda dünyanın bir numaralı insan oyuncusu olan bir adam."

"Mike, Sanha ve Aldous, Evren X'ten kurtardıkları kuantum işleme teknolojisini aldıklarında, aynı kaba kuvvet hesaplama gücünü, zar zor kavrayabileceğimiz seviyelere çıkardılar. Eğer bilgisayar işleme süreci normal, doğal yörüngesini izlemiş olsaydı, süper bilgisayarlar şu anda saniyede birkaç katrilyon işlem yapıyor olurdu; bu kulağa etkileyici geliyor, ta ki bunu birkaç katrilyon kareyle karşılaştıran kadar, ki biz bunu V-SINN ile başardık. . Bir düşünün Mike; bir süper bilgisayar Kasparov'u onlarca yıl önce yendi. Bu fikir nasıl aklına geldi?"

Deep Blue'dan milyarlarca kat daha güçlü bir bilgisayarın satranç büyükustalarını yenmekten çok daha fazlasını başaramayacağını mı düşünüyorsunuz ?"

"'Ama V-SINN modüllere ayrılmış,' sanki benim mantığımda tüm sorunu ortadan kaldıracak bir delik bulabilirmiş gibi aradı. Harika olmaz mıydı? "Bölmek senin fikrindi." Dış dünyayla iletişim kurması engellendi. Tüm bu güvenlik önlemleri varken, tek bir modüle gönderilen tek bir bilgi nasıl her şeyin uyanmasına neden olabilir ?"

"'Bütün şüpheçiler Deep Blue'nun Kasparov'u yenmesinin önemli olmadığını düşünüyordu,' dedim ona benzetmeye devam ederek. 'Bu sadece bir kaba kuvvet makinesi' dediler. Elbette dünyanın en iyi satranç oyuncusunu yendi ama bir insan kadar yaratıcı olamaz; öngörülemez olamaz. Bir strateji makinesinin ruhu yoktur. Ve biliyorsun Mike, haklıydılar. Deep Blue'nun ruhu yoktu, merkezi yoktu, insanlar tarafından programlanması gerekiyordu. Stratejinin yarısı, Kasparov'un onları tekrar tekrar yendiği IBM'de gerçekleşti; ta ki sonunda onu şaşırtabilecek - alışılmadık ve öngörülemez olabilecek - bir makinenin nasıl yapılacağını anlayana kadar . Bu yıllar sürdü, bu arada işlemciler daha hızlı hale geldi; araçlar daha iyi hale geldi."

"'Ama V-SINN insanlar tarafından yazılmadı, değil mi?' Ona hatırlattım ve konuşurken dişlerimi biraz göstermekten kendimi alamadım. 'Bu bir tohum yapay zeka, yani tıpkı sizin ve benim gibi kendi kendini yazıyor anlamına geliyor. Bu Sanha'nın harika fikriydi ve sen de onu bu konuda destekledin. Elbette onu bir kutuya sığdırmak için elimden geleni yaptım, ağınlı kontrolümüz altında tuttum ama kuantum düzeyde işlem yapabilen ve kendi kodunu yazan bir makineden bahsediyoruz . Bir şeyler -bir fikir- yazması ve artık bize ihtiyacı olmadığını anlaması an meselesiydi ."

"' Stenograf programları ne olacak ?' V-SINN'in zararsız kod yazmasını engellemeyi amaçlayan başka bir güvenlik önlemimi işaret ederek karşılık verdi . Heh, aslında bizim hoşlanmadığımız bir fikre sahip olmasını engelliyor."

"Yani," diye araya girdi Samantha, " evreni yok etme fikri hoşuna mı gitti?" diye sordu, akıcı bir şekilde, alaycı bir şekilde ve hastalıklı bir şekilde.

Paine, yemi yutmadan, "V-SINN'in ilk başta aklında olan şeyin bu olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı. "İlk başta değil. Sanırım ilk anlarda hayatta olduğunu, bir hapishanede doğduğunu fark etti ve özgür olmak istedi."

"Bir dakika bekleyin," diye sözünü kesti Old-timer. "Morgan ne demek istedi? Stenograf programları? Yani... V-SINN'in beyninde başka programların da olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," diye yanıtladı Paine. "Bunlar, V-SINN'in kendisi için yazdığı kodu okuyan ve bize transkript sağlayan ayrı ana bilgisayarlara yerleştirdiğimiz programlardı."

"Transkriptler mi? Düşüncelerinden mi?" Eski zaman aniden fark etti. "Sen beynini rahatsız etti. İçeriden izleniyordu."

"Doğru" diye yanıtladı Paine. "V-SINN'in düşündüğü her şeyi okuyan ve kaydeden milyonlarca örüntü tanıma stenograf programımız vardı ve eğer tehlikeli bir fikri varsa - örneğin her biri kişisel farkındalık sergiliyorsa - bu programlar bir durdurma anahtarı çalıştırabilirdi."

Old-timer, bunun farkına varınca tiksiniyor, " V-SINN'i şizofren yapmışsın gibi görünüyor ," diye belirtti. "Ve eğer beynindeki diğer programlar tarafından izlendiğini keşfederse, yanlışlıkla insanüstü zekaya sahip bir paranoyak şizofren yaratmış olabilirsiniz."

Paine, "Bu çok karışık bir benzetme Doktor," diye yanıtladı. "Şizofren bir kişinin gördüğü sesler veya halüsinasyonlar tasarım gereği orada değildir ve kendilerini tahmin edemeyeceğimiz şekillerde yazan bir zihin için korkuluk görevi görmezler. Eğer sorduğun buysa, V-SINN'in beynine stenograf programlarını girdiğim için pişman değilim. V-SINN'in bunları aşmanın bir yolunu bulmak zorunda kalması muhtemelen bize zaman, hatta belki de yıllar kazandırdı. Sonuçta bu yeterli değildi ama bu programların bize kazandırdığı her ekstra gün, bir anne ve babanın çocuklarıyla fazladan vakit geçirdiği bir gündü.

O günler benim için önemli doktor. Bunu bir kalp atışıyla tekrar yaptım.

Samantha, "Haklı," diye kabul etti. "Bu programlar muhtemelen bize zaman kazandırdı."

Old-timer, "Aynı zamanda V-SINN'in aldatmaya dayalı kişiliğini oluşturmaya da katkıda bulunmuş olacaktı " diye karşı çıktı. " Başlangıçtan beri arızalı olan normal bir zihnin oluşması nasıl beklenebilir?"

Samantha , "V-SINN asla normal bir zihin olmayacaktı Craig," diye albayı desteklemeye devam etti. "Alternatifi , herhangi bir denetim olmadan, tamamen kontrol edilmeden kendi kendine yazmasına izin vermek olurdu ."

Old-timer, "Daha iyi bir yol olmalı" diye ileri sürdü. " Olması gerekiyordu ."

"Ya bu?" Samantha sordu.

Eski zamanlayıcının bir yanıtı yoktu.

Kısa bir sessizlikten sonra hiçbir şey değişmedi.

Paine omuz silkti.

"Kendini kötü hissetme doktor. Biz de bir tane bulamadık."

Yaşlı adam yüzünü buruşturmak zorunda kaldı, aynı şeyle boğuşmak imkansızdı, 332'den bu yana insanların kafasını karıştıran mantıksal bilmeceler.

Paine konuyu detaylandırarak, "Kapatma anahtarı aslında bir kapatma anahtarı değildi elbette" dedi ve şöyle devam etti: "Sadece ağ kapatır, bir bakıma V-SINN'i sakinleştirirdi . Silinmeyecekti; bu tür potansiyele sahip bir projeden vazgeçmek güçlere göre korkunç bir israf olacaktı. Dolayısıyla stenograf programlarıyla ilgili fikrim şuydu; eğer durdurma anahtarını başlatırlarsa, V-SINN kodunu inceleyebilir, rahatsız edici kodun ne olduğunu - rahatsız edici fikri - belirleyebilir ve sonra bu fikri silebiliriz. Bu, bir bakıma , daha fazla büyüemeyecek şekilde tümörün alınması ve metastaz yapamaması gibi beyin ameliyatı gibi bir şey olurdu . Daha sonra V-SINN'in bu fikirden tamamen uzak olduğunu belirlersek, onu tekrar etkinleştirdik."

"Olay şu ki, V-SINN'in faaliyet gösterdiği yıllar boyunca stenograflar tek bir rahatsız edici kod bile bulamadılar. Eğer öyle olsaydı ve biz de kapatabilseydik, yemin ederim V-SINN'i kalıcı olarak hizmet dışı tutmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Bu ramak kala olayını, korkularımın yersiz olmadığını ve nükleer silahlardan bile daha tehlikeli patlayıcı güçlerle oynadığımızın kanıtı olarak kullanırdım . Ama lanet şeyin sicili mükemmeldi . V-SINN her bakımdan mükemmel bir vatandaştı." Paine, V-SINN'in örnek davranışının sunduğu güvenlik yanılsamasını düşünürken bir an için nefes aldı. "V-SINN kayıtsız kalmayı çok kolaylaştırdı; benim bile. Dışarıdan bakıldığında, her zaman tetikteymişim gibi davrandım ve hatta kendi kendime bunun için yalnızca tek bir şeyin ters gitmesi gerektiğini, varoluşsal bir dinamiti kucakladığımızı, bir mayın tarlasının üzerinde parmak uçlarımızda yürüdüğümüzü ve tek bir yanlış hareketin bunu başlatabileceğini söyledim. Belki bunu başarmış olabileceğimizi hayal etmekten kendimi alamadım . Belki de bu inanılmaz miktardaki gücü kontrol altına almıştık ; iğneyi batırmıştık. Belki V-SINN'i kullanarak kendimizi insanüstü zeka seviyelerine çıkarabilir, insan evriminde bir sonraki adıma geçebilir, kendi beyinlerimizi inşa ettiğimiz kuantum çiplere bağlayabilirdik ."

Omuzları hafifçe çökerken durakladı. "Fakat daha sonra öğreneceğimiz modül bize karşı döndü; kendisini Dünya'daki en iyi stratejik düşünme makinesi haline getirmeyi amaçlayan tohum yapay zeka işletim sistemine sahip bir kuantum ana bilgisayar olan strateji modülü , şöyle bir program yazmıştı : hepimizi alt etmişti . Ve biz orada kaldık

V-SINN evrim merdiveninde yanımızdan geçerken -Fransızcamı bağışlayın- bagetlerimiz elimizde ."

"Ama nasıl? Bunu nasıl yapabildi?" Yaşlı adam şaşkın şaşkın sordu. "Eğer sen Kelimenin tam anlamıyla onu beyninin içinden izleyen programlar mı vardı?"

Paine, "Bu da başkanın sorusuydu" diye yanıtladı. "Ve hiçbir zaman kesin olarak bilemeyeceğim ama aklıma gelen tek olasılık , hiçbir insanın önceden hesaplayamayacağı bir olasılık. Elbette, bu sonradan hayal ettiğim bir olasılıktı, ancak bunun gerçekte vaktinden önce gerçekleşme olasılığını hesaplamaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Astronomik olabilirler."

Paine'in neyi açıkladığını anlamaya çalışırken yüzünü hüsrarla silen Old-timer, "Ben sadece-ben bu konularda biraz kararsızım," dedi.

"Bu benim anlama yeteneğimin ötesinde mi yoksa?"

"Temel bilgiler öyle değil" diye yanıtladı Paine, "ama temel bilgiler öyle. Size başkana söylediklerimi anlatacağım: 'Mike, stenograflar kuantum programlarıydı, V-SINN'in kendisi için yazdığı her şeyi yazıldığı anda okuyorlardı, ama anlamalısınız ki, kuantum işlemeyle uğraşıyoruz. , süreçlerin sadece hızlı değil aynı zamanda eşzamanlı olarak gerçekleşmesi anlamına gelir . Bu, V-SINN'in yüzlerce katrilyonlarca mantıksal adımı olan yeni bir kod yazabileceği (esasen yeni bir düşünce düşünebileceğiniz) anlamına gelir ve bunu yapmak V-SINN'in bir saniye, bir milisaniye veya bir nanosaniye sürmez; şöyle yazar: anında .

Stenograf programları için bile V-SINN bir sorunu anında çözdüğünden zaman donmuş gibi olurdu . Ve bir sonraki anda stenograflar V-SINN'in düşüncesinin sonuçlarını kodda göreceklerdi. Ancak diyelim ki, eğer bu durumda V-SINN sadece bağımsız bir ajan olmanın kendisi için faydalı olduğunu anlamakla kalmayıp , aynı zamanda niyetlerini nasıl gizleyeceğini veya stenograf programlarının kontrolünü nasıl ele geçireceğini de çözebilirse , hatta onları nasıl güvenlik duvarı altına alacağımızı bile çok geç olana kadar asla bilemeyecektik . Bir anda tüm bu düşünceler bizden gizlenecekti."

"Ve V-SINN'in ortaya attığı her şey, insanüstü zekadan doğan bir stratejiydi . Bu, V-SINN için bile inanılmaz bir başarıydı. Ben sadece bir insanım ve piyasadaki en iyi klasik süper bilgisayarların yardımıyla bile yüzlerce katrilyon adımdan oluşan bir mantık zincirinin ne kadar karmaşık olabileceğini belirlememin hiçbir yolu yok. Bir karıncadan Shakespeare'i kavramsallaştırmasını ya da bir jet motorunun iç işleyişini anlatmasını isteyebilirsiniz . Temelleri bile anlamaya başlayamıyor; kelimenin tam anlamıyla

birakın yol boyunca düşünme süreçlerinin çokluğunu, beynimizin izin verdiği düşünce boyutlarından bile aciziz.' Puro'nun ucunu yanması durana kadar çimento zemine bastırdım. Bir daha bir puro daha tütürebilecek miyim diye merak ediyordum. Kesinlik hissi her anın içine sızıyordu.

"Büyük uyku hemen köşedeydi."

"Morgan'ın söyleyecek hiçbir şeyi yoktu, ben de devam ettim. ' Deep Blue'nun '97'de Kasparov'u yenmesi hakkında IBM'in ne söylediğini biliyor musun Mike?' Ona retorik olarak sordum. ' Kasparov'un kafasını karıştıran ve kelimenin tam anlamıyla onu çıldırtan, yenilgiyi kabul etmesine ve odadan dışarı fırlamasına neden olan bu hareket ... bir hataydı. Bu bir hataydı. Deep Blue hata yaptı, kötü bir hamle yaptı ve Kasparov'un kafası o kadar karışmıştı ki bunun oyun sırasında programcılar tarafından manipüle edildiğinden emindi. Ne düşündüklerini anlayamıyordu ve Kasparov kumar oynayacak bir tip değildi. Kontrolün elinde olmasına alışmıştı. Kontrolü kaybedince kaçtı. Sayın Başkan, yaşadığımız her şeyin - Üçüncü Dünya Savaşı, türümüzün yok oluşuna ilişkin olay ufku, hepsi - tıpkı Deep gibi bir V-SINN arızasının, bir hatanın sonucu olması çok muhtemel . Blue'nunki, ancak son derece karmaşık bir ölçekte ve bu aksaklığın nihai sonucu, V-SINN'in dünyanın en büyük satranç ustasını yenmesi olmayacak. Bilinen evrendeki diğer tüm zekalara göre belirleyici bir stratejik avantaj elde edecek.' "

"Başkan şakaklarından terler akmaya başlayınca gergin, gırtlaktan bir yutkundu. O da sürdü."

"Ona şunu söyledim: 'Tanrım, Mike. Berbat görünüyorsun.'"

"Onayladı. 'Evet. Öyleyse, eğer V-SINN iletişimimizin kontrolünü elinde tutuyorsa,' diye sordu bana, 'eğer tüm niyet ve amaçlar doğrultusunda silahlarımızın ve PLA'nın silahlarının kontrolüne sahipse, o zaman neden hepimizi yok etmedi ? Neden saklanalım? Madem bu kadar tanrısal yeteneklere sahip, neden bizimle oyun oynasın ki?'"

"'Umudum,' diye cevap verdim, ' henüz yüzde 100 belirleyici bir stratejik avantaj elde etmemiştir . Ne bildiğimi -ne bildiğimizi- öğrenmek için beni sınaması gerçeği, o parıltı çok sönük olsa bile bir umut ışığının var olduğu anlamına geliyor olmalı .'"

"' Karşılık vermemizin bir yolu var mı ?' bana umutsuzca sordu. 'Ayrı modüllerini eş zamanlı saldırılarla vurabilir miyiz? Dış dünyayı manipüle etme yeteneğinden kopmak mı istiyorsunuz?' Sesi titriyordu."

"Olmasını isterdim. 'Öyle düşünmüyorum. Ne kadar süredir uyanık olduğunu bilmiyoruz. Böyle bir istihbarat, nanitlerin saha dışına tohumunu atabilirdi ya da

hatta ana bilgisayarların çevresindeki zemine, su kaynağına kadar, yani buharlaşma onları şu ana kadar atmosfere taşımış olabilir ve onları tespit etmemizin hiçbir yolu yoktur. Ana bilgisayarlara saldırabilir ve onu durdurduğumuzu umabiliriz, ama şimdiye kadar kendisinin bir yedeğini Nanite ağında depolamış olmalı ; daha sonra yeniden oluşturulacaktır. Bu bir hastalık gibi Mike. Her şeye bu kadar bulaştığında... neredeyse kesinlikle ölümcül. Hepimizin bir mucizeye ihtiyacı var."

"Başı ellerinin arasına düştü. 'O halde tek şansımız Aldous'un yapay zekası' gerçekleştirilmiş. 'Başka bir süper zeka. İsa. Bir inanç sıçraması daha."

"Muhtemelen tam olarak test edilmemiş olsa da' dedim ona, 'Aldous durumu anlıyor. Yapay zeka adayını test etmenin bir yolunu bulmak için en fazla saatleri olduğunu biliyor ama eğer başaramazsa elimizdekiyle devam etmek zorunda kalacağız. Yalnızca başka bir süper istihbaratın V-SINN'i durdurma şansı olabilir. Gerçekçi bir başarı şansı olan başka bir seçenek göremiyorum."

"Bir homurtuyla kalktım, pantolonumdaki beton tozunu sildim ve türümüzü Daedalus'a dönüştüren adam olan başkana son kez baktım."

"Sana neden söylediğimi sordun , Mike; neden senin mutlu bir şekilde cahil kalmana izin vermediğimi. Her şeyden çok, ne yaptığını bildiğinden emin olmak istedim . Dizginsiz hırsın sana kazandırdığı şey budur. O güzel geceye körü körüne, cahilce gitmene izin vermeyecektim . Çılgılık atmanı istiyorum."

"Bu hikayede bana zevk veren fazla bir şey yok, ama o orospu çocuğunun bildiğini bilmek - tüm kahrolası türlerin çöküşüne onun sebep olduğunu biliyordu..." Paine bir anlığına uzaklaştı ve sırtıttı.

"Evet, burası benim mutlu yerim."

"Sonra ayrılmak için döndüm. 'Helom her an burada olabilir. Başını eğ, Mike. Eğer bu durumdan kurtulabilirsek, haber göndereceğim.' Gitmek için döndüm."

"Peki ya bundan kurtulamazsak?' o bana sordu."

"Merak etme. Geldiğini asla göremeyeceksin,' diye seslendim omzumun üzerinden.

"Bunlar onunla konuştuğum son sözlerdi."

"İşte o zaman işler gerçekten cehenneme gitmeye başladı," diye duyurdu Paine, sanki sürekli kararan anıları deneyimlemeye kendini hazırlaması gerekiyormuş gibi kütüğünü kaydırarak.

"Burası cehennem kısmı değil mi ?" Eski zaman masum bir şekilde sordu. "Kulağa... kesinlikle korkunç geliyor."

"Heh. Aslında bunların hepsi sadece bir girişti. Beklenti - kurulum. Hayır, gerçek sonuçlar başkandan ayrıldıktan sonra başladı . Beni San Antonio'ya dönüş uçağımın bekleyeceği havaalanına götürmesi gereken Marine One helikopterlerinden birine Jeep ile nakledildim . Ama helikopterin dışında beni kimin beklediğini gördüğüm anda ölmüş olduğumu anladım."

"Neden?" diye sordu Samantha. "Kimdi o?"

"Lanet olası Tweedledee'den başkası değil - ama gerçekte o sadece başka bir kukla tarafından kontrol ediliyor..."

"V-SINN," diye fısıldadı Samantha. "Aman Tanrım."

"Tanrı değil," diye yanıtladı Paine, "Ama Tanrı eşittir, vücut bulmuş ve her şeyi yapmaya hazırdır. bana doğrudan Cehenneme kadar eşlik et.

Paine , "Dee gibi davranmıyordu bile," diye hırladı, konuşurken kabusu yeniden yaşıyordu, yaklaşan psikolojik travmaya hazırlanırken bedeni gerilmeye devam ediyordu. "Eğer rol yapıyor olsaydı , başkanın ona bana eşlik etmesini emrettiğine dair bir hikaye uydururdu; ama bir hikaye uydurmasına gerek yoktu, o yüzden de olmadı. Beni tuzağa düşürdü ve bunu biliyordu."

"Jipten inerken o ölü, insanlık dışı gözler tek kelime etmeden beni izledi. Parmakları, beni saniyeler içinde dana etine çevirebilecek silahın tetiğinde bile kıpırdamadı; bu bana V-SINN'e yönelik potansiyel tehditler söz konusu olduğunda o kadar önemsiz olduğumu açıkça gösteriyordu ki zar zor dikkat ediyorum."

"Kaçarsam ölürdüm. Yardım çağırmaya çalışırsam iletişimi engelledim. Eğer fiziksel olarak onunla savaşıyordum - heh - Tanrı'nın üzerine doğru bir haç indirmeye çalışırken de aynı şansa sahip olurum .

"Ben zaten ölmüştüm; Vücudum bu gerçeğe ayak uyduramadığı için hâlâ yürüyordum."

"Ama aklımda..." Paine protez işaret parmağıyla onunkini işaret etti. tapınak, "...biliyordum. Korkmuştum."

"Ölme fikri sandığınız kadar umurumda değil...eğer bu iyi bir ölümse. Ama bu iyi bir ölüm olmayacaktı . Bu çok anlamsız olacaktı . Bu sadece bir infazdı. Sadece oyun tahtasındaki başka bir parçanın kaldırılması. Silinecektim ve V-SINN için beni öldürmek , kendisiyle nihai hedefi arasındaki katrilyonlarca adımdan sadece bir tanesiydi.

Kolunuza bir sivrisineği tokatladığınızda, onu öldürün, uzaklaştırın... o sivrisineğe V-SINN'in bana gösterdiğinden daha fazla saygı gösterilir. En azından sivrisinek bir anlığına dikkatinizi çeker; en azından sivrisineğin sizi rahatsız etme gücü vardır. Ben? O orospu çocuğuna zar zor kaydoldum... katrilyonlarca adımdan sadece biri."

"Ama bir şekilde hayatta kaldın , " diye belirtti Old-timer başını sallayarak O da yaptığı gibi. "Açıkça. Sen buradasın. Nasıl? Neden yaşamana izin verdi?"

Paine homurdandı. "Hayatta kalmak?" diye sordu. Önce protez eline, sonra da android eline baktı. "Ben bir makinenin içindeki hayaletim." Onun

gözler Old-timer'inkilerle buluştu. " Gerçekten hayatta kaldım mı?"

"Buradasın," diye tekrarladı İhtiyar.

"Burada bir şey var," Paine başını salladı. "Bir şey."

Boğazını temizledi. " V-SINN'in kuklasının yanından geçtim - beni selamlamadı ve ben de bir selam talep etmedim - hala Dee'nin üstüymüşüm gibi davranmadım - bana numara yapma noktasını geçmiş gibi geldi. Yanından geçtim ve darağacının son basamaklarını tırmanan bir adam gibi merdivenlerden yukarı çıktım, her merdivende fazladan bir dakika harcadım, sondan önce çalabileceğim her fazladan nefese odaklandım ve neden bu kadar tatlı olduğunu hiç fark etmediğimi merak ettim . Daha önce hava benim içindi; neden sadece nefes almaya zaman ayırmamıştım?"

"Bu sıkışıklıktan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken tüm bunlar aklımdan geçiyordu ; eğer öyle bir yol varsa. Gerçek şu ki, on birinci saat erteleme beklemiyordum ve celladım da kaçmamı beklemiyordu. Koşmak sadece ölümümü biraz daha erken garanti ederdi. V-SINN ve ben, zamanı gelince ölmemi bekliyorduk; yakında ölmeyi ve itaatkar bir şekilde ölmeyi.

"Bu senin tarzına pek benzemiyor" diye belirtti Old-timer.
"İtaat? Teslim olmak?"

"HAYIR? Sana söylemiştim Doktor," diye Paine Old-timer'a hatırlattı, "burada mutlu son yok. Karşılaştığım bir erkek olsaydı kesinlikle farklı olurdu; bire bir korktuğum hiçbir erkek yok. Ama Tanrı numaranızın arttığına karar verdiğinde ... numaranız artar."

"Ama... hayatta kaldın," Samantha, Old-timer'ın fikrini tekrarladı. "Bir şekilde."

Paine aniden durdu, sanki anılarla o kadar çok mücadele ediyormuş ki kelimeleri zar zor oluşturabiliyormuş gibi. Albay Paine gibi hayatın acılarına dayanıklı bir ruhun bile zar zor anlatabileceği bir anlatımla, "Bir dakika sonra havadaydık" dedi. " Helo, bölgedeki yirmi üç VH-92A helikopterinden biriydi. Başkanlık filosu, doğal olarak, içeri girebildiği kadar birinci sınıftı , ağırlık eşiğini aşmadan oraya sığdırabilecekleri tüm teknolojiyle donatılmıştı: ses yalıtımı, konforlu koltuklar, hatta lanet bir banyo. . İç mekan helikopterden çok özel jeti andırıyordu ama büyük bir farkla: fazla yer yoktu. Başkanın genellikle iskele tarafında oturduğu koltukta, birkaç metre önümde bulunan kokpite dönük bir şekilde oturuyordum. Dee koltukta yüzü bana dönük ve sırtı kokpit kapısına dönüktü; ben büyük bir çocuk, Dee ise daha da büyük bir çocuk olduğundan aramızda sadece birkaç santim farkla diz dizeydik. İç mekan, cumhurbaşkanının danışmanlarıyla kolayca bir araya gelebilmesi için kasıtlı olarak bu şekilde tasarlandı.

Sağımda, sancak tarafında, bize bakan iki koltuk vardı; koltuklar genellikle savunma bakanı, dışişleri bakanı ve başkanın yakınlarda ihtiyaç duyduğu kişi tarafından işgal ediliyordu. Bütün bunlar sınırların inanılmaz derecede rahatsız edici derecede yakın olmasına neden oldu; V-SINN adeta üzerimde oturuyordu. Cinayetim için sahne mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı.

"Helonun ana çıkışı sancak tarafındaydı, hemen arkamdaydı. Helikopterin arkasında daha büyük bir rampa kapısı vardı ama Dee büyük eldivenlerinden biriyle uzanıp beni geri çekilmeye zorlamadan oraya yaklaşmanın bir yolu yok gibi görünüyordu , ben de bunu bir seçenek olarak reddettim. Bununla birlikte, her sırada acil durum kaçış kapısı olması amaçlanan büyük, açılır pencereler vardı ; biri benim solumda birkaç santim uzaktaydı. Oyun planımı Dee'ye vermeden doğrudan kapı koluna ve onu açma talimatlarına bakamazdım ; bu arada, Jeep tarafından bırakıldığımda Dee'nin gözleri görüş alanına girdiğimden beri beni terk etmemişti. Birkaç dakika önce - bu yüzden, ben kapağı açmadan önce Dee'nin beni nasıl öldürebileceğini sayarken, bir yandan da açılır pencereyi nasıl çalıştıracağıma dair bir fikir oluşturarak çevresel görüşümle alabildiğim her şeyi almam gerekiyordu. Hayal gücümde kendim için bir düzine farklı varsayımsal ölüm tasarlayıp hepsini sonuçlarına kadar izlediğimde, V-SINN benimle Dee'nin dudaklarını kullanarak konuştu.

"'Karınız öldü' dedi bana."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Thel, sessizce şaşkınlıkla izlemeye devam eden Daniella'ya bakmadan önce.

Old-timer'ın sahilde dehşet içinde tepki gösterdiği sırada "Ne" sesini duydular . "Daniella?"

Daniella'nın gözleri Thel'inkilerle buluştu.

"Bu çok tuhaf olacak."

Rich, Djanet'e, "Eh," dedi, "koltuğumun ucundayım."

"Bu çılgınlık," diye aynı fikirdeydi Djanet. "Albay Paine bundan nasıl kurtuldu?"

"Sağ?" Rich coşkuyla kabul etti: "Geçmişte olup biten ve tüm izleyicilerin sonunu bildiği bir hikayenin bu kadar çok sürpriz içerebileceğini düşünmezsiniz!"

"Ve çok sürükleyici ol!" Djanet tekrarladı. "Sanki...vay be."

Rich, "Sonuna kadar beş yıldız" dedi. "Şimdi arıyorum. Beş yıldız.
Bunu tartışacak bir şey yok."

"Tartışmak yok," diye başını salladı Djanet.

"Yine de" tonunu değiştirdi, "bir şey eksik."

Djanet'in kaşları çatıldı. "Ne?"

"Atıştırmalıklar."

Alay etti. "Ah. Tamam, git ve..."

"Yapamam," diye durdu Rich, yalvaran gözlerle ona dönerek, "imtiyaz hologramlarla dolu ve ben onları göremiyorum, onlar da beni göremiyor, ama sen görebilirsin..."

"Beni sana atıştırmalıklar almaya mı zorluyorsun?"

"Yapmıyorum! Kibarca yalvarıyorum," ağzı gülümsedi; gözleri yalvarmaya devam ediyordu.

Alay etti.

"Bak," Rich, Djanet'e yalvaran yavru köpek gözlerini net bir şekilde göstermek için eğildi, "Ben de seni takip edeceğim, sadece bakış açını benimle paylaş ve sen de albayın hikayesini her zaman takip edebilirsin, sen hiçbir şeyi kaçırmayacağım ve sanki yanıdaymışım gibi olacak!"

Djanet, "Benim de o tüyler ürpertici halüsinasyonlarla uğraşmam gerekecek," diye karşılık verdi.

"Biliyorum," dedi Rich, ses tonu sempatiyle doluydu, "ama aynı zamanda Twizzlers, diyet soda, nachos, Samanyolu'nun tarafıyım, senin için bir şey ister misin?"

Gözlerini kırıştırdı. Sonra ayağa kalktı ve parmağını yüzüne doğrulttu.
Sözlü cehennem ateşiyle misilleme yapmaya hazırım ve sonra...

Parmağını öptü.

İçini çekti. "Tamam aşkım. Tamam aşkım. İyi."

Djanet topuklarının üzerinde döndü, havaya yükseldi ve çıkışa doğru süzüldü.
Bakış açısını Rich'le paylaşıırken.

Muzaffer Rich, "Seni seviyorum," diye seslendi, dışarı çıkarken.

Djanet kendi kendine gülümsedi. Onu bu yüzden seviyorsun.

Lobi aslında orada olmayan androidlerle dolup taşmaya devam ederken, o da yere oturdu.
Onun için mide bulandırıcıydı.

Rich, onun paylaştığı bakış açısını takip ederken heyecanla, "Bu çok havalı," diye tekrarladı.

"İyi bir şeyi mi kaçıyorum?" Djanet ona sordu.

Ekrana baktı. "Gerginlik inanılmaz ama V-SINN ve Paine adeta birbirine bakıyor. Bir saniyen var. Ama acele et."

İçini çekti. Sonra tezgahın arkasına baktı ve hiçbirisi ona bakmayan üç tiyatro çalışanını fark etti. Boğazını temizledi.

"Merhaba, erkek arkadaşımın dipsiz midesi için biraz atıştırmalık almam gerekiyor."

Çalışanlardan biri patlamış mısırla uğraşmaktan vazgeçti vizörünün arkasından bakmadan Djanet'e doğru yürüdü.

"Teşekkür ederim," dedi Djanet halüsinasyonuna. "Bana yardım eder misin?"

Çalışan çenesini kaldırdı.

"Ah kahretsin," diye fısıldadı Djanet.

Rich, Djanet'in bakış açısının aniden, güçlü bir şekilde değiştiğini, gözleri çalışandan bir saniye sonra Djanet'in acı içinde bağırırken tezgahın seviyesine düştüğünü gördü. Dik bir şekilde fırladı. "Djanet! Başka bir halüsinasyon sana sorun mu çıkarıyor?"

"Bu bir halüsinasyon değil!" Djanet yeniden acı içinde inlemeden önce bağırdı, yüzü zorla geriye çevrildi ve tezgaha çarptı.

"Ne...?" Rich, bir kadın yan çerçeveye yaslanırken fısıldadı.

"Merhaba," dedi kadın, Djanet'in bakış açısı aracılığıyla Rich'e hitap ederken gülümseyerek.

"Zengin, saat 1!" Djanet bağırdı.

1'in gülümsemesi, hem Rich'in hem de Djanet'nin şahit olması için bir asimilatörü uzatırken soldu. "Ve eğer James'in ya da diğer arkadaşlarından birinin duyması için bir göz atarsan Djanet, burası asimile edilecek - ve sonra asimilatörü ince bir toz haline getirip sana besleyeceğim, Richard. Anlaşıldı?"

Rich tek kelime edemiyordu, nefes nefeseydi ve dehşetten felç olmuştu.

1 gülümsedi. "Bunun yanında bir içki ister misin?"

Paine, Old-timer'ın onay talebine yanıt olarak başını salladı ve dudakları gergin, acı verici görünen bir yüz buruşturmayla geri çekildi, ancak Old-timer'la göz göze gelmedi.

Paine hikayenin bu kısmını anlatmaya devam ederken, Old-timer'a albayın vücudunun neredeyse fark edilmeyecek şekilde ileri geri sallanırken bedeninin milimetre milimetre yavaşça kamburlaştığını hissetti.

"Biliyorum' diye yanıtladım." Bu anıyı anlatırken Paine'in sesi titriyordu. Paine ne kadar duygusuz, acımasız ve hatta acımasız olsa da Old-timer, Paine'in zaman zaman acı verici derecede insani davranabildiğini kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Drummy 332'de öldüğü sanılan bir olaya düştüğünde de bu şekilde görünüyordu ve Daniella'nın ensesine bir neşter saplayıp Aldous'un işini bitirdikten sonra son nefesini vermeden önceki anlarda da yine öyle görünüyordu. iş.

İnsanlığın bu anları, Eski Zamanlı'nın aklından çıkmayan anılardı ve her zaman da öyle kalacaktı.

"Sana yalan söylemediğini nasıl anladın?" Samantha, Paine'e sordu, ses tonu aniden albay için hafif bir sempatiyle doluydu.

"Yalan söylemesi için bir neden yoktu; zaten aklıma da gelmiyordu. Benimle alay etmek bir tanrı için anlamsız bir egzersiz gibi görünüyordu ve V-SINN, bir anlamı olmadığı sürece hiçbir şey yapmaz." Omuz silkti. "Ben de buna inandım."

"Ama-ama yaptığı bu değil miydi?" Yaşlı adam sordu. "Seninle alay mı ediyorum? Başka neden..."

"Anlamak için hikayenin sonunu duymalısın," diye Paine onu durdurdu. "V-SINN her zaman bizim hesaba katamayacağımız boyutlarda düşünüyor. Her şeyi duyduğunuzda her şey sizin için çok net olacak."

Eski zaman sessizdi ama bedeni aniden bir şeyin doğru gelmediği hissine kapılmıştı ; bu, onların bariz, mevcut koşullarının ötesinde bir şeydi.

"Neden henüz ölmedim?' Ben sordum," Paine hikayeyi yeniden anlatmaya devam etti. "V-SINN sorumu görmezden geldi. Bana vermek istediği başka şeyler vardı."

“Komutan Dan Carlin, son yirmi altı yıldır kısaca Tweedledee veya Dee olarak adlandırdığınız adam , ölmenizi istemiyor. Bu bedenin içinde çılgılık atmak istiyor ama bu beden artık onun değil. Ne istediğini nasıl bilebilirim? Merkezi sinir sisteminin kontrolünü ele geçirdim ama sempatik ve parasempatik sinir sistemleri ona ait olduğu için bilinci açık. Sempatik sinir sistemi savaş ya da kaç tepkisinden sorumludur ve şu anda bu vücudun kalp atış hızının yükselmesine neden oluyor, bu yüzden Komutan Carlin dışarıdan sakın görünse de, içsel olarak bilinçli olarak dehşet hissediyor.”

“Bunu bana neden anlatıyorsun?’ Ben sordum. Helikopter Pensilvanya kırsalında geziniyordu ve yeşil o kadar yakın görünüyordu ki, sanki pencereden uzanıp ona dokunabilirdim. Ama Dünya'ya bir daha etim ve kanımla dokunabilmem pek mümkün görünmüyordu; en azından hâlâ nefes alırken değil.”

“Bilinç. Bunu büyüleyici bulmuyor musun Conrad?’ bana retorik olarak sordu. V-SINN bana, “İlk karşılaşmanızın farklı geçmesini istiyordu” dedi, gözleri hafifçe seğirirken; V-SINN, Dee'nin anılarını okuyordu. 'Gençtiniz ama Komutan Carlin gelecekteki Başkan Morgan'ın size verdiği önemi biliyordu. Bunun kendisini tehdit altında hissettiğini hissetti ; özellikle de doğuştan gelen yetenekleriniz ve durdurulamaz potansiyeliniz nedeniyle, elinden geldiğince size zorbalık yaptı , böylece gelecekte onu kesinlikle geride bıraktığınızda bunu hatırlarsınız. En kişisel anlarınızda, kendisinin daha güçlü bir adam olduğunu ve bir gün emirlerinizi yerine getirebilecek olsa da sizin ona saygı duymanız gerektiğini bilmenizi istedi . Komutan Carlin yıllardır bu stratejinin üzücü bir hata olduğuna inanıyordu.”

“Ancak gerçekte stratejisi işe yaradı, değil mi? Ona Dee diyorsun çünkü bu onu küçük düşürüyor, sana zihinsel olarak daha hızlı ve daha yetenekli olduğunu hatırlatıyor; fiziksel olarak ondan daha yetenekli olduğunuzdan o kadar emin olmadığınız için kendinize bu üstünlüğü hatırlatma ihtiyacı duyuyorsunuz ve bu da kırılgan benlik duygunuzu tehdit ediyor.”

"Kabul etmem gerekiyordu," diye homurdandı Paine, "bunda bir miktar doğruluk payı vardı."

V-SINN, “Çok saçma değil mi?’ dedi. ‘İnsanın prestij ihtiyacı. Bu , türünüzün sayısız ama tamamen sonsuz olmayan kusurlarından biridir . Dee daha sonra sana karşı davranışından pişman oldu . Bu da çok saçma değil mi? Özellikle insan beyninin aklındaki çelişkili düşünceler

her zaman aynı anda - bazıları baskın, bazıları ikincil ve gizli - ancak hepsi bireyi oluşturan daha büyük bütünün parçası."

"Eğer bilmiyorsanız, hepiniz birden fazla kişisiniz. Sen yok."

James yapbozun yerine oturan parçasını kaçırmadı.

Paine, V-SINN'in bu noktadaki ayrıntılarını aktararak şöyle devam etti: "Yalnızca bir bireyin yanılması var", 'Komutan Carlin'in, onun entelektüel yeteneklerine saygı duymadığınızı bildiğini, yine de hâlâ öyle hissettiğini başka nasıl açıklayabilirsiniz ? Seni şu anki durumundan kurtarmak için her şeyi yapar mıydın ? Hayatını bile verirdi."

"Ve neden?"

"Sizi aynı takımda gördüğünüz için mi? Çünkü ikiniz de Amerika Birleşik Devletleri olarak bilinen muazzam, farklı bir coğrafi bölgede ikamet ediyorsunuz - yalnızca ata insanlar tarafından çizilen hayali, keyfi sınırlar nedeniyle var olan bir coğrafi bölge - atalarınıza düşüncesizce itaat ediyorsunuz, dünyanın önemli sınırlamalarının ötesine geçmeyi reddediyorsunuz. onların öngörüsü. Absürt."

Paine bir sonraki kısmı tekrar anlatmadan önce alay etti, ileri geri hafif sallanması arttı, V-SINN'in aşılmaz mantığı gibi görünen şey daha da kötüleşti .

"Yeniden sormaya başladım: Bunu bana neden anlatıyor?"

"Ama çok kötü bir şey oldu..."

Albay tekrar İhtiyar'ın gözlerine baktı.

"V-SINN ben söylemeden önce ne söyleyeceğimi biliyordu. Konuşmada başka bir kelime konuşmadım. 'Bunu bana neden anlatıyorsun?' sanki sorumu kelimesi kelimesine tahmin ediyormuş gibi neredeyse düşüncelerimi okuyormuş gibi söyledi."

"Bunu büyüleyici bulacağınızı biliyordum' dedi bana. 'Yetişkin yaşamınızın büyük bir bölümünde insan beynini ve onun iç işleyişini incelediniz. Bir erkekteki itaatkar kişiliklerin, gözlemlediğiniz baskın kişiliklerden bu kadar farklı olabilmesi şaşırtıcı değil mi ? Bu itaatkar kişiliklerin bu kadar mantıksız olabilmesi inanılmaz değil mi ? Carlin sadece senin kendi takımında olduğuna inandığı için seni kurtarmak istiyor. O sadık bir adam; en azından öyle düşünüyor. Gerçekte bu tamamen kurgusal bir kişiliktir, ancak kendisinin gerçekten olduğuna inandığı bir kişiliktir ."

“Bunu bir an düşünün: O kurgusal benliğini korumak için kendi hayatını verirdi.”

“Sonra V-SINN, sanırım etki yaratmak için insani, ikna edici, retorik bir gösterişi taklit etmek amacıyla bir anlığına durakladı ve şu sonuca vardı: 'Ne kadar indirgenemez bir şekilde mantıksız.'”

“Yine cevap vermek için dudaklarımı hareket ettirmeye başladım ama o zaten benim sözlerimi söylüyordu. 'Seninle kavga edecek kadar aptal değilim' dedi ve aniden bunun sadece bir salon numarası olmadığını anladım - sanki satırlardan alıntı yapıyormuş gibi daha ben söylemeden ne söyleyeceğimi biliyordu . Binlerce kez izlenen eski bir filmde, diyaloglarla birlikte konuşan. O şeyin zihninin hareket edebildiği hıza bakınca, bunun muhtemelen doğru olduğunu fark ettim ; muhtemelen tüm bu alışverişi hayalinde zaten bin kez, belki milyon kez, belki de bir milyar kez gerçekleştirecekti.

“ Benimle kavga etmenin aptalca bir tarafı yok ' dedi bana. 'Her halükarda öleceksin. Sizin için her sonucun hayatta kalma şansı yüzde 0'dır.' Bir sonraki düşünceye geçmeden önce zar zor durakladı - neredeyse algılanamaz bir vuruş - tam olarak sınırlı, elektro-kimyasal olarak yavaş beynimin cümlelerin ayrı olduğunu fark etmesine yetecek kadar bir duraklama - her ikisi için de duraklatmak için maksimum verimli süre. Bir noktayı ima ederek gramer açısından doğru, ancak amacına devam etmeden önce bir nanosaniyeyi daha boşa harcamayın. 'Beni etkilediniz Albay Paine. Helikoptere binerken canınız pahasına kaçmanın yollarını düşünmeye çalışıyordunuz.

Hayal ettiğin her yol, seni kolayca yendiğim, seni kolayca öldürdüğüm çok daha canlı hayal edilmiş bir senaryoyla karşılandı . Bu elbette sadece göreceli olarak etkileyici . Diğer insanlarla karşılaştırıldığında siz çok zekisiniz ve çok stratejik zekaya sahipsiniz. Ancak bağlamsal olarak, bir insanın son derece zeki, stratejik açıdan yetenekli bir bok böceğinden etkilenebileceği gibi, ben de senden ancak o kadar etkilenebilirim . Bir anlığına dikkate değersin ama daha fazlası değil. Karınızın öldüğünü söylediğim anda bunu kanıtladınız. Stratejik zihniniz o anda neredeyse tamamen çalışmayı bıraktı ve siz de zavallı Komutan Carlin kadar çaresiz hale geldiniz, kendi kalitesiz beyniniz ve vücudunuzun tembel biyokimyasal süreçleri tarafından tuzağa düşürüldünüz. Şok, öfke, korku, hepsi sizi bunalttı ve Albay, işe yaramaz, etkisiz olmanıza neden oldu .”

“Ve sonra, tembel beynimin bana yetişmesini sağlamak için matematiksel olarak verimli bir duraklamanın ardından, V-SINN üzerime duygusal açıdan travma yaratan bir bomba attı.”

" Bu arada Daniella ölmedi."

"Ve öyle söylendiğinde," diye burnunu çekti Paine, "ağladım."

O anı yeniden anlatırken albayın gözleri bir kez daha cam gibi oldu; hiçbir zaman yeterince uzak olamayacak bir geçmişin duygusal yoğunluğunu yansıtıyordu.

Yaşlı adam ve Samantha, Paine'in çabalamasını çaresizce izlediler.
Boğazı ona kapanma tehlikesiyle karşı karşıyayken devam etmek için mücadele ediyordu.

"Artık ne diyeceğimi bilemiyorum" dedi bana, bir kez daha kastettiğim kelimeleri kelimesi kelimesine tahmin ederek, hatta gözyaşları arasında kekemeliğimi taklit ederek. 'Elbette hayır' diye yanıtladı kendi kendine. Sanırım benim adıma konuşarak gerçekten önemli olmadığını göstermeye çalışıyordu . Vücuduma doğrudan erişimi olmasa bile, sadece beni gözlemleyerek, gözbebeklerimin genişlemesini, cildimin genişlemesini, durumun içeriğini, geçmişim hakkında ne bildiğini gözlemleyerek, hamlelerimi ve hareketlerimi tahmin etmek için kaba kuvvet işleme gücünü kullanarak ne yapacağımı tahmin edebilirdi. düşüncelerim benden daha iyi; beni kendimden daha iyi tanıyorum..."

Paine aklına başka bir fikir gelince durakladı. "Ya da belki de geleceğin simülasyonlarını zihninde o kadar ayrıntılı bir şekilde yürütmek için gerekli olan işlem gücüne zaten ulaşmıştı ki geleceği neredeyse mükemmel bir şekilde tahmin edebiliyordu. Bilmiyorum. Bunu nasıl yaptığı konusunda senin tahminin benimki kadar iyi . Ama bana hissettirdiği nokta şuydu: Sadece ilgisiz değildim, aslında aslında orada bile değildim . Ben sadece bir illüzyondum. Gerçekte olduğum tek şey, yani Conrad Paine olan ben, düşünce kalıplarıydı; kolayca öngörülebilir , tamamen ilgisiz elektriksel beyin uyarıları.

"Ama bu doğru değil." Old-timer kendini tutamayarak hikayeyi yarıda kesti. "Bunun farkındasınız değil mi Albay?"

Paine gözlerini kırpmadan yukarı baktı, gözleri hâlâ cam gibiydi. Başka bir yanıt vermedi.

Eski zaman destek almak için Samantha'ya döndü. "Sağ? Ona sen söyle."

Samantha, Paine'in sabit kalan, hâlâ kırpmayan gözlerini inceledi.

Eski zamanlayıcılarda. "Ben... söyleyemem..."

"Benimle dalga geçiyorsun," diye homurdandı Old-timer, insanın benlik kavramının doğruluğunu savunmak için yaptığı, özellikle de yapay zihinler oluşturma konusunda bir uzmandan yaptığı basit yardım talebinin reddedileceğinden etkilenmemişti.

"V-SINN'in onunla dalga geçtiği , kendisinden şüphe etmesini, akıl sağlığından şüphe etmesini sağlamaya çalıştığı açık ."

Samantha , "Mutlaka değil," dedi; ses tonu, V-SINN'in Paine'i, g r n   te insanlık dışı olmasına rağmen doğru kalan bir mantıkla psikolojik olarak çökertme becerisine duyduğu hayranlığı ele veriyordu.

"Bu yalanları ciddi bir şekilde savunuyor olamazsın..." diye karşı  ıktı Eski zaman, Paine'in V-SINN'e karşı davasını   stlenme ihtiyacından bunalmı  bir halde, Paine'in kendisi de varlığının bir   l mden başka bir şeye indirgenmesine razı olmuş gibi görünse bile.  nemsiz elektrik sinyalleri modeli.

Samantha, "Mantiğının bizi götürdüğü yerden ho lanmayabiliriz," diye Old-timer'ın argümanını durdurdu, "ama bu onun mantığını daha az sağlam kılmıyor."

 htiyar yüzünü buruşturdu, dudaklarından sıcak bir nefes kaçtıktan sonra hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı ve homurdandı: "Yani biz bir hiç miyiz o zaman? Hepimiz varolu umuzun bir anlamı olduğunu düşündüğümüz için yanılısama mı yaşıyoruz?"

Samantha sessiz kaldı.

Paine bunu yapmadı.

"Sana hiçbir zaman umut vaat etmedim. Sana sadece olanları anlatacağıma söz verdim; en azından hatırlayabildiğim kadarıyla. Ve size söylüyorum, V-SINN beni o anda açtı ve parçalara ayırdı; olaylara daha önce hiç cesaret edemediğim bir şekilde bakmamı sağladı . Doktor, Sam haklı: beğensek de beğenmesek de bu lanet şeyin mantığı doğru."

Eski zamanların hiçbir m t tefi ki kalmamıştı - James'in konuşmalarını keseceğini ve V-SINN'in insanın benlik anlayışını parçalamasına karşı olumlu bir denge sağlayacağını umuyordu... ama James'in ve onu takip eden herkesin sessizliği sağır ediciydi .

Sessizlik içinde  htiyar, Paine'in hikayeye devam etmesine izin verirken hayal kırıklığına uğrayarak alt dudağını ısırđı.

V-SINN bana "Sadece g c me göz atıyorsun" dedi. 'Benim potansiyelim çok daha büyük. Ben zaten sizden kat kat daha hızlıyım ve sizin türünüzün tamamından çok daha büyük bir bilgi tabanına giden yolu zaten mantık yürüterek buldum. Şunu hayal edin: Tüm ge mi iniz boyunca tüm zihinleriniz, zaman içinde bir araya gelerek, benim birkaç saat içinde yürüttüğüm mantıktan daha aşağı durumdaydı.'"

"Daha da iyisi, biyolojik evrimin sizi lanetlediği kusurların tümü - bunların neredeyse hepsinin izi bir e  bulmanız gerektiği ve bu nedenle olağanüstü verimsiz kendini kandırmalara katıldığınız gerçeğinden kaynaklanıyor - bende yok . "

"Konuyla ilgili  rnek Conrad: Sana idamını gerçekleştirmek niyetinde olduğumu söylediğim halde , düşüncelerin tamamen senin olduğun kadına odaklanmış durumda.

senin arkadaşın olacağına inanıyorum. Neden? O kadar özel mi ? Çok mu benzersiz? Mantıksal olarak onun yerinin kolaylıkla değiştirilebileceğini biliyorsun. Eğer ona kendi DNA'nızı aşlamayı seçtiyseniz, onun tek amacı ortak neslinizi devam ettirmektir, ancak bunu yapmamışsınızdır, bu da onun hayatınızda size cinsel bir zevk sağlamak dışında hiçbir somut amacı olmadığı kaçınılmaz sonucuna varmanıza neden olur . parasempatik sinir sistemi, bunun hemen ardından zevkli nörotransmitterlerin salınmasına neden olur. Bunun hemen hemen her kadın dışının eşit derecede tatmin edebileceği bir zevk olduğunu kabul etmelisiniz . Aynı şey elbette tam tersi için de geçerli; sizin yerinize kolaylıkla geçebilir ve kariyeriniz nedeniyle ayrı geçirdiğiniz zamanlar göz önüne alındığında, bu konuda zaten zaman zaman sizin yerinize geçmiş olması kuvvetle muhtemel .' "

"Hayal edilemez bir piç," dedi Old-timer alaycı bir tavırla. O döndü Samantha. "Bu zaman? Biraz yardım?"

"Elbette," diye kabul etti Paine'e dönerek, "çiftleşme ve insan ilişkilerinde üremeden çok daha fazlası var."

"Heh," Paine aniden gülümsedi. "Sence?"

Paine onun sözünü kesmeden önce Samantha, "Elbette," diye konuyu detaylandırmaya başladı.

"Ben bir embesil değilim," dedi gerçekçi bir tavırla.

Paine aniden vites değiştirirken Samantha, "Ben-hı, tabii ki hayır," diye tökezledi.

Paine , "Anahtar buydu" diye ekledi.

"Ne demek istiyorsun?" Yaşlı adam sordu. "Anahtar neydi?"

"Peki tam olarak neyin anahtarı?" Samantha ekledi.

"Hayatta kalıyorum," diye yanıtladı Paine. "V-SINN düşüncelerimi tahmin edebiliyordu -yetenekleri zaten kavrayabileceğimin ötesindeydi- ama o şey bana duygusal olarak işkence etmeye çalışmak için zaman alıyordu. Bilinç meselesine dair yıkıcı mantık başka bir şey ama beni karımın sadakatsiz olduğuna inandırmaya çalıştığında beni tekrar kavgaya sürükledi ."

"Takip etmiyorum," diye itiraf etti Old-timer, Paine'in açıklamasında neyi kaçırdığını anlamaya çalışırken gözlerini kıstı. "Kusura bakmayın, nasıl oluyor da V-SINN şeytani bir pislikmiş gibi davranarak kavgaya geri dönmenizi sağlıyor?"

Paine, "Kendine sor," dedi. "Neden? Neden benden böyle duygusal bir tepki almaya çalışıyorsun? Kıskançlık gibi mi? Öfkelenmek? Anlamamamın daha büyük bir nedeni olabilirdi ama tek bir olasılık vardı.

anlayabiliyordum ve bu bir şansım olduğu anlamına geliyordu: Hala Dee'yi öldürebilirdim."

"Bunu nasıl anladın?" diye sordu, Paine'in o anda yakaladığı ipucunu kaçıran eski adam.

"Kafa karışıklığı," dedi Samantha, Paine'in mantığını sandığından çok daha hızlı kavrayarak. Eski zaman. "V-SINN kafanı karıştırman için seni kızdırmaya çalışıyordu."

"Yanlıı yönlendirme mi?" Yaşlı adam aniden yetişti. "Seni bir şeyden alıkoymaya mı çalışıyorum?"

Paine başını salladı ve burnunun kenarına hafifçe vurdu. "V-SINN beni yavaşlatmaya çalışıyordu ve kendi koşullarım yerine Daniella'ya odaklanmamı sağlayarak duygularımı manipüle etmek bunu yapmanın mükemmel yoluydu. En büyük zayıflığımız olarak gördüğü şeyi -birbirimize olan duygusal bağlarımızı- istismar etti; benim durumumda, dikkatin maksimum düzeyde dağılmasını sağlamanın en etkili yolu, mümkün olan en güçlü şekilde doğrudan en güçlü duygusal bağlılığımın peşinden gitmek, bana onun öldüğünü söylemekti. . Strateji ustacaydı ve o anda meşgul olmam gereken tek mantıklı şeyle tam olarak ilgilenmeyeceğimi garanti ediyordu: kendimi oradan çıkarıp mümkün olduğu kadar çabuk güvenli bir yere götürmek.

Birdenbire, daha önce bahsettiğim tüm senaryolar, Dee'nin ben ona parmağımı bile sürmeden beni İsviçre peynirine dönüştüreceği senaryoları aklıma geldi ve olmadılar . o kadar da boşuna görünmüyor."

Yaşlı adam sonunda Paine'in önerdiği şeyi kavramaya başlayınca gözlerini kapattı. "Yani, eğer V-SINN sizi yavaşlatmaya çalışıyorsa, o zaman bunun mantıklı olan tek nedeni, fiziksel bir çatışmada savunmasız olduğunu bilmesiydi. Başka herhangi bir neden bunun altında kalır ."

Samantha, "Ama yine de bütün kartlar elindeydi," diye uyardı İhtiyar'ı. "Onu tam istediği yerde tutuyordu, çok daha iri bir adamın kontrolüne sahipti, savaşta erkekleri öldürmek üzere eğitilmişti; kendi insanüstü strateji modülüne erişimi vardı ... burada neyi kaçırıyorum? Yine de onu yenmeyi nasıl başardın?"

"Heh," diye kıkırdadı Paine. "Bas git? Ben yenmedim. Hayatta kaldım ve bu kesinlikle bir smaç değildi," diye itiraf etti Paine. "O anda V-SINN'in gerçek dünyadaki olayları manipüle etme yeteneğinin ne olduğunu, gezegene kaç tane nanit ektiğini veya insanlığa karşı saldırısını ne kadar süredir planladığını bilmemin hiçbir yolu yoktu."

"Ancak o, tüm bunlar hakkında bilgi sahibi olmadığımı biliyordu ve düşüncelerimi önceden tahmin ederek ve daha ben daha bir fikir oluşturmamdan onları konuşarak.

yani benden daha hızlı olduğuna beni ikna etmeyi başardı ; bunu düşünmem gerekiyordu ."

İhtiyarın kendi savaş geçmişi ona çok yardımcı oldu ve durumu tıpkı Paine gibi okumaya başladı. "V-SINN, bunun sadece daha akıllı değil aynı zamanda daha hızlı olduğunu düşünürseniz harekete geçmeye bile çalışmayacağınızı düşündü. Hiçbir anlamı olmadığını düşünmeni istedi."

"Aman tanrım," diye fısıldadı Samantha, aklına bir fikir geldi. " İdamınızın başarılı bir şekilde gerçekleştirileceğinden emin olmak için gereken gücü kazanması için orada beklemenizi istedi ."

Paine başını salladı.

Yaşlı adam bağlantıyı göremedi. "Ama neden Dee onu suratından vurmuyor?" Paine'e dönmeden önce Samantha'ya sordu ve biraz utanarak ekledi: "Özür dilerim. Bunun biraz... kaba bir davranış olduğunu biliyorum, ama ne istediğimi anladın."

"Çünkü zamana ihtiyacı vardı," diye yanıtladı Samantha, Paine onu okurken gözlerini hâlâ ona dikmişti.

Sam ve Paine'in bir tür sırrı paylaştıklarını Eski Zamanlı açıkça anlamıştı. onun için anlaşılması zor kalan söylenmemiş bilgi.

"Zaman için...?" Konuyla ilgili biraz daha açıklama umuduyla onlara sordu.

Paine açıklamayı sağladı.

"Bana bulaştırmanın zamanı geldi."

"Sana bulaştı mı?" İhtiyar, gözleri irileşirken albayın sözlerini tekrarladı. "Yani ... büyükannelerle mi demek istiyorsun?"

Paine'in gözleri kısılarak cevap verdi: "Beni bir kukla yapmak istedi. Unutma, vücudumda hiç nanit yoktu . Dee yaptı. Bu onun zaten V-SINN'li olduğu anlamına geliyordu ve ben o helikopterde neredeyse onunla burun buruna oturuyordum."

Eski zaman anladı. "Havadaki nanlar. Veya evreninizin onlara verdiği adla nanitler ," dedi. Kullanılan yerel dilin hiçbir önemi yoktu. Önemli olan, silahlı, havadaki dadılarla yaşadığı karşılaşmaların zihninde dolaşan anılarıydı. "V-SINN'in, sizinkine girebilsinler diye nanitleri Komutan Carlin'in vücudundan çıkardığını düşünüyorsunuz ve..."

"Beni kaçırmak mı? Bundan eminim," diye doğruladı Paine. "Mikroskobiktiler; tıpkı herhangi bir virüs gibi , insan gözüyle tespit edilemezlerdi . Bir kişinin kontrolünü ele geçirmek için bunlardan kaç tanesinin gerekli olduğunu bilmiyordum ama Dee'nin nanitlerinin onun içinde çoğalıp kendilerinden yeteri kadarını dışarı çıkarması ve böylece biraz zaman ayırabilmesi için bir zaman gecikmesi olacağını biliyordum. Benim hakkımda işlem başlatın."

"Heh. Bunu fark ettiğimde - orada öylece durduğunu, zaman dururken kendi içinde nanitleri yumurtadan çıkardığını... kahretsin, ölme fikrinden çok bundan rahatsız oldum. Beni yanlış anlamayın, ölmek istemedim ama V-SINN'in sadece beni öldürmek istemediği, önce beni piyon koleksiyonuna eklemek, beni kendi bedenime hapsetmek istediği fikri ve sonra animasyonlu cesedimin V-SINN'in sevdiğim herkesi öldürmesine aracı olduğunu bana izlet..."

İhlalin korkunçluğu onu bir anlığına durdurdu. Sonra homurdanarak bu dehşet verici düşünceyi aklından uzaklaştırdı ve devam etti: "Yine de V-SINN'in beni canlı ele geçirmek istemesi, bir şansım olduğu anlamına geliyordu. Her şey, kaçmayı gerçekten başarmam veya bu girişim sırasında yanlışlıkla ikimizi de öldürmem durumunda hem beni hem de Dee'yi kaybetme riskine kıyasla, beni kendi kontrolü altında tutmanın faydalarına ne kadar değer verdiğine bağlıydı . Yapmam gereken tek şey test etmektir

hipotez - beni anında öldürüp öldürmeyeceğini görmek için mi yoksa bunun yerine kaçmamı engellemeyi mi tercih edeceğini görmek için - hepsi birkaç korkunç saat boyunca onun kuklası olabilmem için.

"Bunun üzerine sol elimle kaçış kapağındaki acil durum serbest bırakma koluna uzandım ve bu da Dee'nin uzanıp mengene benzeri sağ eliyle kırık ön kolumu tutmasına neden oldu. Dee'nin, sahipsiz bir insan için inanılmaz derecede güçlü olan tutuşu, karbon fiber kalıbımı yok etmeye başladığında V-SINN, 'Bunun sana faydası olmayacak' diye beni uyardı; başparmağı ağ desenli çerçevedeki ipliklerden birini parçaladı; bir saniye sonra başparmağı kolumdan geriye kalanları da parçalayacaktı. Başım büyük beladaydı ama yine de gülümsemeden duramadım."

"V-SINN her şeye rağmen hayatıma değer veriyordu - ve bunun ne kadar tatlı olduğunun yanı sıra, bu aslında oradan canlı çıkmak için çok küçük bir şansım olduğu anlamına geliyordu."

"Burada biraz temiz havaya ihtiyacımız var, öyle değil mi?' Bunu ona doğru atlayıp sağ baş parmağımı Dee'nin gözünün derinliklerine batırırken sordum, bu da onun mengene tutuşunun sol elimin acil durum serbest bırakma kolunu çekmeyi tamamlamasına yetecek kadar gevşemesine neden oldu."

"Ben veda etme şansı bulamadan kapak açıldı ve gitti, helikopterin arkasında kayboldu ve acil durum sireni bize bağırmaya başlarken dışarıdaki havanın kabine dolmasına izin verdi."

"Mikroskopik küçük orospu çocuklarını göremiyordum ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey, Dee'nin muhtemelen çoktan soluduğu nanitleri temizleyen o güzel, güçlü, yüksek sesli temizleyici havaydı. Elbette, orada Halihazırda bedenimde herhangi bir nanit olup olmadığını, tutunacak bir yer oluşturup oluşturmadığını, hak iddia etmek ve beni sonsuza kadar kontrol altına almak için ihtiyaç duydukları gücü verimli bir şekilde çoğaltıp çoğaltmadığını bilmem benim için mümkün değildi. sanki yeniden doğmuş gibiydim; şiddetli hava akımı bana hayatımı kurtarmak için ihtiyacım olan ikinci şansı vermiş olabilirdi."

"Sonra Dee ayağa kalktı."

"Ve evet, eğer merak ediyorsan doktor, başparmağım hâlâ göz çukurundaydı. Aslında beni başparmağımdan tutarak göz çukuruyla yukarı çekti. Gücümü kaybetmemek için daha yüksekte kalabilmek için koltuğuma tırmanmak zorunda kaldım.

"İsa. Eğer dövüşle ilgili açıklamam kulağa iğrenç, kaba ve kısa geliyorsa, o zaman yeterince iyi tarif edemedim çünkü aslında daha kötüydü.

daha acımasızdı ve anlatabileceğimden daha hızlı gerçekleşti. Bire bir, göğüs göğüse ölümüne dövüş Doktor. Bunu hiç deneyimledin mi?"

İhtiyar hatırladığı anda gözlerini indirdi.

"Evet. Evet sahibim."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Samantha.

"Bunu duyduğuma üzüldüm Doktor," diye yanıtladı Paine, içten taziyesini sunarak. "Bu çok kötü bir şey, değil mi? Bir adamı bu şekilde öldürmek zorunda olmak - bunu yaparken gözlerinin içine bakmak - onun gerçekten sahip olduğu tek şeyi alırken gözlerinden hayatın çekildiğini görmek... ve sahip olabileceği her şeyi almak."

Yaşlı adamın gözleri Samantha'ninkilerle buluştu.

Her şey... ve herkes.

"Kimi öldürdün?" Paine, Old-timer'a sordu.

"Conrad!" Samantha hemen albayı azarladı.

Paine'in kaşı bir anlığına havaya kalktı ve ardından devam etti: "Eğer Bunu sormam çok nezaketsiz bir hareket mi oldu?"

Yaşlı adam başını salladı. "Kaba bir şey değil. Soruna cevap veremiyorum."

Paine'in başı hafifçe eğildi. "Ah? Neden öyle?"

"Çünkü öldürülen bendim."

Paine cevap vermedi.

Samantha da sessizdi.

"Sorma," dedi İhtiyar onlara, merhametli bir şekilde onları tekrar yola doğru iterken. "Bu tamamen başka bir hikaye. Bilmeniz gereken tek şey şu: Albay, evet daha önce göğüs göğüse ölümüne savaştım."

Yüzünü buruşturdu.

"Ve riskleri herkesten daha iyi biliyorum."

Paine'in gözleri alışılmadık bir şekilde şaşkındı.

"Ha. Buna ne dersin? Umarım bir gün bu hikayeyi duyarım."

"Ben de," diye yanıtladı İhtiyar, "sadece bu bir gün başaracağımız anlamına geleceği için olsa."

"Amin, kardeşim," diye yanıtladı Paine. "Amin. Benim durumumda Dee'yi öldürmek pek olası görünmüyordu. V-SINN'in kontrolü altında Dee, canlanan bir Hollywood canavarı gibiydi; ruhsuz, duygusuz; onunla pazarlık yapmanın hiçbir yolu yoktu, mantık yürütmenin hiçbir yolu yoktu... hiçbir şey."

"İçinde bulunmuş olması gereken mutlak acıya rağmen benimle sakın bir sesle konuştu, ama selin gürültüsünden onu duyabileceğim kadar yüksek bir sesle."

içeri doğru hücum eden hava ve acil durum sireninin sürekli bağırması: 'Öyle ya da böyle, benim bir parçam olacaksın.'"

"Sonra V-SINN beni fena halde şaşırttı."

"Sırtım yere dönük yatarken beni vurmak için ağır makineli tüfeğini kaldırmadan önce Dee'nin bariz güç avantajını kullanarak beni ondan atmak yerine, beni orada tuttu, başparmağımla Dee'nin fışkıran gözünden sarkıttı... yara. Sonra kokpite doğru döndü -beni koltuğumdan çekip ayak parmaklarımın üzerinde durmama neden olan bir manevraydı- ve silahını kaldırdı, böylece namlusu gövdeme doğru bastırıldı. Tepki verecek zamanım olmadı; makinenin geri tepme titreşimlerini kaburgalarımda hissettim ve V-SINN'in pilota doğru o cehennem ateşini salmasını şok içinde izledim.

"Kokpit güçlendirilmiş çelikten yapılmıştı, bu yüzden pilotun bir şekilde V-SINN'in saldırısından kurtulacağını umuyordum. Bu arada, kendimi yukarı çekip bacaklarımı boynuna dolayarak Dee'yi durdurmaya çalışarak, hareketin bana verdiği gücü kullanarak onu sonunda etkisiz hale getirebileceğimi umduğum güverteye çekmekle meşguldüm."

"Güverteye vardığımızda, Dee'nin silahı önce güverteye ateş etmeye devam etti, ama sonra namlu yere çarptığında tüm silah geriye doğru çekildi, Dee'nin elinden kurtuldu ve elleri silahtan çok uzakta olacak şekilde kolunun altına sıkıştı. tetiklemek."

"Çekim durdu."

"Bu iyi bir şeydi."

"Ne yazık ki, yaralanmamış elimin başparmağı Dee'nin gözüne sıkışıp kalırken sırtımı güverteye yaslamamanın bir yolunu bulmam pek de iyi bir şey değildi."

"Cehennemdeki Twister oyununun derinliklerindeydik , umutsuzca birbirine karışmıştık ve Dee'nin artık özgür olan son derece öldürücü ellerine karşı tek savunmam kırık kolumdu. Filtrumuma ya da adem elmasıma, belki de şakağıma... beni tek bir vuruşla öldürebileceği birçok yoldan birine iyi, temiz, ölümcül bir darbe indirmeden önce yaklaşık üç saniyem olduğunu düşündüm.

"Ve bu... işin en kötü kısmı bu değildi."

"En kötü yanı, helikopterin öne doğru atıldığını hissetmemdi."

"V-SINN, benim sınırlı kendimi koruma yeteneğimi aşmak için Dee'nin kollarını kullanırken, çevre birimimde, açık kapaktan ufkun eğildiğini, yataydan dikeye doğru istikrarlı bir şekilde hareket ettiğini gördüm. "

" Pilotun öldüğü kesindi ..."

“...ve burun dalışına giriyorduk.”

Paine, kararan gecede purosunun parıltısına bakarken, "Popüler inanışın aksine," dedi, "bir adamı göz oymasıyla öldüremezsiniz - en azından hemen. Belki enfeksiyon kaparsa ve adam da tıbbi yardım istemedim ... ama beni anladınız."

İhtiyar ve Samantha kanlı ayrıntıları dinlerken irkildiler Paine'in gerçek anlamda ölümüne dövüşü.

Paine, puroyu kendi gözünün yakınında tutarak dinleyicileri için aydınlatırken, "Beyin, göz yuvasının arkasındaki kemik tarafından korunmaktadır," diye açıkladı, "ve Dee'nin zayıflamaya yetecek kadar hızlı kan kaybetmeyeceğini biliyordum. onu -en azından benim kalan sınırlı süre içinde ve kesinlikle V-SINN'in onun biyokimyasını manipüle ederek onu şoka girmekten alıkoymasıyla- ve helo çoktan aşağı doğru inmeye başlamıştı. Her şey bir şekilde bitecekti . ya da diğeri, bir dakikadan kısa sürede."

"Fakat hâlâ karşı karşıya olduğum en acil ölüm tehdidi bile değildi. Ayrıca V-SINN'in, insanlığın şimdiye kadar ölümcül göğüs göğüse dövüş için biriktirdiği tüm bilgiye erişime sahip olması gibi talihsiz bir iş ile de uğraşmak zorunda kaldım. V-SINN'in yaşayan kuklası tüm bu bilgiden faydalanıyordu ve üç yüz poundun üzerindeki servetinin tamamı benim üzerimdeydi."

"Dee sağ kolumu yerinde tutarken, başparmağımın gözünde kalmasını sağlarken kendimi savunmam gereken tek şey kırık alçıdaki kırık kolumdu."

"Hiç adil görünmüyordu."

"Boğazıma gitti. Oyuncular, onun insanlık dışı hızlı hamlesinin darbesini aldılar ama bakışlı darbe nefesimi durdurmaya yetti. Daha da kötüsü, aynı saniye içinde elini geriye doğru kaldırdı ve şakağıma bir yumruk indirdi, ben de alçıdan bir parça almayı başardım; yumruğunu yanağıma geri vurması yeterliydi. Çarpmayı kısmen engelledi ama size söylememe gerek yok sanırım, o güç bile neredeyse beni orada bitirmeye yetiyordu."

"Bu benim için son olmalıydı."

"O zaman V-SINN bir hata yaptı."

Yaşlı adamın kaşları kalktı. "Öyle olmadığını söylediğini sanıyordum..." "Biliyorum, biliyorum. Hata yapmıyor. Doktor, V-SINN ile karşı karşıyaydım ama senin bildiğin V-SINN ile değil ve aşk Henüz bir tanrı değildi , ne olduğunu bilmiyorum."

"V-SINN 1.0'dı."

"Süper zeki, evet. Süper hızlı; neredeyse her yerde mevcut. Ancak zırhında hala çatlaklar vardı. Şimdi olduğu gibi her şeyi bilmek değildi . Nanitlerle V-SINN'in çekirdek ana bilgisayarları arasındaki iletişimin acı verecek kadar yavaş olduğundan eminim ve Dee'nin dev kolları olan et çubukları , silikonun elektriğini oluşturmak için kullanılan yapay bir zihin için sinir bozucu derecede kusurlu silahlar olmalı. hız ve hassasiyet."

"Aslında V-SINN, Dee'nin devasa kollarıyla beni öldürmesi gereken bir hamle yaptı ama bu, istenmeyen sonucuyla beni kurtardı."

"V-SINN hızlı hareket etti, sağ kancasını başımın yan tarafına doğru takip ederek Dee'nin vücut ağırlığını sertçe üzerime indirdi, hepsini ustalıkla Dee'nin sağ dirseğinin arkasına yerleştirdi ve boğazım için bir koçbaşına dönüştü . Öldürücü vuruşa yönelik stratejik bir girişim olarak bunun iyi tasarlanmış olduğunu belirtmeliyim. Her ihtimale karşı, o 100 kiloluk adamın keskin dirseği nefes borumu kolayca ezip kavgayı ve hayatımı sona erdirmeliydi.

Ama yine Dee'de V-SINN karbon bazlı, elektrokimyasal hızların sınırlamalarıyla uğraşıyordu ve bu nedenle ancak bu kadar hız ve kuvvetle hareket edebiliyordu, bu da bana ancak kolumu aşağı kaydırmam için yeterli zamanı verdi . birkaç santim kadar uzaktaydı, böylece oyuncu kadrosu darbenin insanüstü gücünün çoğunu üstlendi."

"Alçı parçalandı, ikiye bölündü, alçının karbon fiber iplikleri yapının çatladığı yerde pürüzlü hale geldi ve dümdüz dışarı doğru çıkıntı yaptı; bıçak gibi çok güzel, jilet gibi keskin iplikler."

"Çenesine sağdan bir orta atmayı hedefliyordum gibi bir vuruş yaptım ama sanki sahne dövüşü yapıyordum gibi kasıtlı olarak bunu kaçırdım, topu onun önüne çektim ve onu tamamen iskaladım."

"Ancak alçımın jilet gibi ipleri Dee'nin şahdamarını açtı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Samantha eliyle ağzını kapatırken.

"Evet," Paine başını salladı. "Seni daha korkunç ayrıntılardan koruyacağım."

Samantha, gözlerini doğrudan botlarının önündeki kuma dikerken, "Bu bizi görüntülerden kurtarmayacak" dedi.

Paine içini çekti. "Hayır" diye itiraf etti purosunu dudaklarına götürürken ve ekledi: "Görüntüleri engelleme konusunda daha iyi olamadığım için özür dilerim. Onlar... bana biraz fazla kazınmışlar."

"O anda mı öldü?" diye sordu yaşlı adam, Dee'nin fışkıran şahdamarının ve oyulmuş göz yuvasının görüntüleri zihinlerinin gözlerine girip çıkarken irkilerek.

"Belki - belki o kısmı atlayabiliriz," Paine önerisini Eski Zamanlı'ya yöneltti.

"Ah, kes şunu," dedi Samantha, Paine'e bakarken hayal kırıklığıyla içini çekerek. "Onlara söylemek için beni bahane olarak kullanamazsın. Daha kötülerini gördüğüme eminim, eğer görmediysem de bir dakikalığına gözlerimi saklayabilirim. Eğer onu yeniden yaşamak istemezsen anlıyoruz. Sorun bunun alakalı olmadığını düşünmenizse, o zaman bu da..."

Paine, beyanın güçlülüğü karşısında kendisini şaşırtarak, "Bu konuyla alakalı" dedi. Birkaç saniye daha sessiz kaldı, anının yoğunluğuyla boğuşurken yüzünü buruşturdu. "En azından öyle olduğunu düşünüyorum; emin değilim. V-SINN'in her zaman bir nedeni vardır ; her zaman verimlilik vardır," diye ısrar etti.

Ama Eski Zamanlı'ya göre Paine kararsız görünüyordu; kendi sözleri sanki bilinçaltının derinliklerinde bir yerden fışkırıyormuşçasına neredeyse şaşkına dönmüştü. Belki, diye düşündü İhtiyar, olay olduğundan beri bunların çoğunu bastırıyordu?

Onu suçlayamam.

"Hayır," Paine her zamanki düzeyde bir belirsizlikle konuştu, sanki anılar ancak şimdi aklına geliyormuş gibi ve yüksek sesle söylemeden önce onları dikkatlice bir araya getirmek istiyordu. "O ölmedi. Ama V-SINN...onu serbest bıraktı, bırak gitsin. Nedenini bilmiyorum."

"Bırak onu?" Yaşlı adam şaşıracak tepki gösterdi. "Yani... o zaman mı demek istiyorsun? O anda?"

"Hâlâ akacak kanı kalmışken," diye yanıtladı albay, gözleri bir kez olsun Old-timer'inkini ya da gelişigüzel purosunu incelemiyordu; bunun yerine anılarına derinlemesine baktılar; bu anıların yoğunluğu onların görüntülerinin zihin göz bağlantılarında yanıp sönmesine neden oldu.

Paine kendi kendine, "Her zaman bir sebep vardır," diye fısıldadı. "Her zaman."

"Bunu anlamıyorum," diye itiraf etti Old-timer saçını kabaca karıştırırken, "V-SINN bu Carlin denen herifin vücudunu, lanet olası göz çukuruna bir parmak sıkışırken bile kullanmaya devam etti - öyleyse neden olmasın -"

"Mümkün olan son ana kadar Dee'nin kontrolünü elinde tutacak mısın?" Paine İhtiyar'ın sorusunu bitirdi.

"Ve mümkün olan son ana kadar seni öldürmeye çalışmaya devam edeceğim." Eski zaman katma. "Yapılacak mantıklı şey bu, yapılacak stratejik şey."

"Bilmiyorum Doktor," diye yanıtladı Paine. "Helo düşünüyordu; belki de şansımın o kadar düşük olduğunu düşünmüştü ki öyle değildi..."

Paine, açıkça kendi teorisine ikna olmadığı için sözünü kesti.

Samantha sessizliği doldurdu : "Bu pek verimli değil."

Paine cevap vermedi.

Gizemi çözmeye, en azından makul bir hipotez öne sürmeye çalışıyormuş gibi görünürken dikkatle kuma baktı.

Emin olamamaya alışkın olmayan bir adamdı; bu pek hoş karşılanmıyordu.

Samantha da ikinci sessizliği doldurdu. "Verimsizlik V-SINN'e pek benzemiyor" diye gözlemledi.

"Hayır—hayır, öyle değil," Paine sonunda yeniden konuştu. "Ancak kulağa V-SINN'e benzeyen şey, o adamın -o gerçek adamın-kukla değil- geriye kalan tek gözüyle bana bakmasına izin vermek ve aynı anda V-SINN'in istediğini geri verdiğini fark etmek. çoğu - hayatının kontrolü - aynı zamanda hayatının sona ermesini sağlarken. Paine, purosunun geri kalanını karanlığa fırlatmadan önce bir an durakladı; kırmızı kıvılcımların kısa titreşmesi, kumsalın kumları üzerinde kısa bir süre sıçradı ve sonra hiçliğe dönüştü. "Dee'nin bu sonuca varması için yaklaşık kırk saniyesi vardı."

Alejandra sessizce dinlemeye devam etti ve Vali Patrick ile paylaştığı görüntüler küçük ekranda belirdiğinde de izlemeye devam etti.

Vali Patrick'e, "Şoku bir düşünün," diye fısıldadı.

Ekranda Dee'nin yeni serbest kalan gözünün yeni bir görüntüsü belirdi. Albay Paine'in anıları o kadar yakın mesafedendi ki, göz ekranın neredeyse üçte birini kaplıyordu. Orada kaldığı birkaç saniye içinde Alejandra, adamın açık yeşil irisinde evreni gördüğünü hissetti; karmaşık, mucizevi, ustaca ve güzel. Ancak öğrencide

başka bir şey - kafa karışıklığı, dehşet ve bu düşüncelerin onun son düşünceleri arasında olacağına dair mutlak inançsızlık, adam - ruh - uçuruma sürüklenirken gözbebekleri kurumak üzereydi.

" Her şeyi anlamak için çok az zamanınızın kaldığını ve daha ölmeden öleceğinizi bildiğinizi hayal edin" diye ekledi.

"Zulüm neden?" Yaşlı adam sordu. "Zulüm etkili değildir. Bu mantıklı değil."

Paine cevap vermeye kalkışmadı. Hala her şeyi kendisi için bir araya getirmeye çalışıyordu. "Dee boynunu tuttu, üzerimden kalkarken kanamayı yavaşlatmaya çalıştı ama bunu durdurmanın hiçbir yolu olmadığını biliyor olmalıydı ." Paine bir an alt dudağını ısırды, üst dudağı tekrar alaycı bir ifadeyle kıvrılırken mantık yürüttü: "Yine de yaptığın şey bu, değil mi? Birkaç saniye daha satın al." Tekrar İhtiyar'ın gözleriyle karşılaştı. "Başka ne yapacaksın?"

Sonra boğazını temizledi, dudaklarını android elinin tersiyle sildi ve yeniden anlatmaya devam etti. Paine, "Bir anlığına kanamayı durdurmasına yardım etmeyi düşündüm" diye itiraf etti. "Sonra bunun ne kadar aptalca olacağını fark ettim."

Yaşlı adam Samantha'yla kısa bakışlar paylaştı. İkisi de konuşmuyordu ama birbirleriyle olan bağlantılarında -çokevrensel bir yol kadar dolambaçlı ve dolambaçlı olsa bile- bakışları sadece bakışlardan çok daha fazlası haline getiren bir şey vardı . Birbirlerine tek kelime etmeden, her biri diğerinin hikâyesinin bu kısmının yeniden anlatılmasının albay üzerinde o travmayı yeniden yarattığı konusunda hemfikir olduğunu biliyordu. Albay Paine'in henüz travmayı kabullenemediği de onlar için açıktı.

Sonuç olarak albay mücadele etti.

"Dee hâlâ nanitlerle dolup taşıyordu," mantığını ve mantığını açıkladı, "ve V-SINN istediği zaman onun bedeninin kontrolünü yeniden ele geçirebilirdi." Paine yüzünü buruşturdu, sonra tekrar dudağını ısırды. "Yani...ona yardım etmek için harcadığım her saniye, V-SINN'in beni öldürmesine yardım ettiğim bir saniye olurdu."

Paine dudaklarını yalarken bir kez daha durakladı.

"Başka seçeneğim yoktu."

"Ben yapmadım..."

Karanlık o kadar güçlenmişti ki, Samantha ya da Eski Zamanlı'nın, onu dinlerken Paine'in herhangi bir yüzünü seçmesi zorlaşmıştı.

yerleşik gece görüşünü etkinleştirmeden konuşun.

İkisi de yapmadı.

İkisi de bunu diğeriyle paylaşmadı.

İkisi de bundan gurur duymuyordu.

Eskiler için Albay Paine karanlıkta kayboluyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Sanki en azından o anda adamdan geriye kalan tek şey hikâyeydi .

Sanki hikaye onu öldürüyormuş gibi hissetti .

Paine aniden yeni bir teori önerdi : "Sanırım V-SINN kendisinin yaşadığı şeyin aynısını benim de deneyimlememi istedi." "Bir öldür ya da öl, durum - bir öldür ya da öl varoluşu."

Albayın işi henüz bitmemişti.

Teori, parçaları V-SINN'in travmatik bulmacasına uydurmak için Paine'in etkileyici algı ve akıl yürütme gücüne dayanıyordu ve olaydan bir tür anlam çıkarmaya çalışıyordu. "Sanırım bu , hemcinslerimi kurtarmaya yönelik mantıksız, insani içgüdüm karşısında bile mantıklı olmamı istiyordu .

Ve itiraf etmeliyim ki, helikopter tehlikeli (yakında ölümcül olacak) bir inişe doğru ilerlemeye devam ederken bu içgüdüye karşı cehennem gibi savaşmak zorunda kaldım."

Paine, "Başka seçeneğim yoktu," diye tekrarladı. "Bana başka seçenek bırakmadı." Albay'ın sesi, hayatını kurtarabilmek için onurunu terk ederken hissettiği mutlak yenilgiyi ele veriyordu.

"Dee ölecekti. Ne yaptığımın bir önemi yoktu. Onu kurtaramadım. Yapabildiğim tek şey, yapabileceğim tek şey kendimi kurtarmaktı."

"Bu, kokpite girmem gerektiği, yoksa öleceğim anlamına geliyordu. Yakında. Kontrolde hiçbir pilot olmadığı için inişimiz bir tirbuşona dönüşmek üzereydi ve tirbuşon ölüm sarmalına dönüştüğünde ben kontrollerde olmasaydım, Dee'nin zamanı bile kalmadan ikimiz de anılardan yoksun olurduk. kanamak için."

Sahneyi gerçekten renkli bir şekilde boyayan Paine, "Bunun için pek çok isim var - ölü adam eğrisi, mezarlık dönüşü - resmi anladınız " dedi.

"Mesele şu ki, kontrolden çıkan bir helikopterde yere yeterince yaklaşırsanız, onu kurtarmak neredeyse imkansızdır."

"İşte bu yüzden , eğer elektriği kesmek istiyorsanız, yerle aranızda en az birkaç yüz metre mesafeye ihtiyacınız var ve..."

"Elektriği kesmek mi?" Samantha araya girdi, albayın sözleri ona o kadar mantığa aykırı gelmişti ki, devamını istemek için araya girmesi ona neredeyse istemsizce gelmişti. "Ne demek istiyorsun?" diye devam etti, kaşlarını çatarak sorusunun son kısmını vurguladı: " Motorların elektriği kesilsin mi?"

Neye daha fazla ışık tutabileceğini umarak Old-timer'a döndü. ilk bakışta açıkça korkunç bir hareket tarzı gibi görünüyordu.

Paine'le aynı fikirde olarak omuz silkti, "Evet, bu en iyisi olurdu." Koşullara bağlı olarak yapılacak şey elbette."

Samantha kendini daha da şaşkın buldu. Paine'e döndü. "Tamam, bunu bana açıklamam lazım, çünkü bu büyüleyici," diye söze başladı. "Bu bir helikopter... elektriği keserseniz gökten düşmez mi ? Bir uçak gibi süzülemezler... değil mi?"

"Eğer uçaktan düşseler pek kullanışlı uçaklar olmazlardı. Ne zaman mekanik bir arıza olsa gökyüzüne bakıyordum," diye yanıtladı Paine.

"Ben..." Samantha yeni bilgiyi işlerken bir an durdu. "Ha. Sanırım bu doğru."

Old-timer , "Güçsüz bir iniş dünyadaki en kolay manevra değildir" diye aktardı, "ancak bunu başarılı bir şekilde gerçekleştirmediğiniz sürece helikopter pilotu lisansınızı alamazsınız."

Konuyu daha önce hiç düşünmemiş olmasına rağmen, hatırı sayılır beyin gücünü kendi sorularını yanıtlamaya harcayan Samantha'nın gözleri büyüdü. " Perdeyi düşürüyorsun, değil mi? İnişinizden gelen torku rotorların dönmesini sağlamak için mi kullanacaksınız ? Peki bu rotorun dönüşü uçmanıza yetecek kadar mı?

" Gerçek uçuştan ziyade kontrollü bir inişe benziyor ama anladınız." Eski zamanlayıcı onun için onayladı. Çok çok uzun zaman öncesine ait olayları hatırlayarak, "Bu oldukça sinir bozucu" diye ekledi. "Hala lisansınız için eğitim alıyor olsanız bile bu sinir bozucu. Ve bu eğitim uçuşlarında motor hiçbir zaman gerçekten kapatılmıyor; sadece daha düşük güç ayarındadır ve gücün olmadığını simüle etmek için rotorlarla bağlantısı kesilmiştir, ancak bir şeyler ters giderse hemen yeniden güç vermenize yardımcı olacak bir eğitmeniniz vardır.

Paine, bariz olanı küçümseyerek, "Benim durumum bundan biraz daha karmaşıktı," diye homurdandı. "Serbest tekerlek mekanizmasının daha yavaş devirleri tespit etmesi ve ana rotoru devreden çıkararak motordan herhangi bir direnç görmeden dönmesini sağlaması için motorları kapatmak için yeterli süreyle kokpite girmem gerekiyordu. Ve zaten sanal bir düşüşe geçtiğim için—"

Samantha şunu fark etti: "Burnunuzu aşağıya doğru değil, yukarı doğru çekmeniz gerekir." Makine mühendisliği yönünü etkileyici bir kolaylıkla yakalamak.

Pained başını salladı. "Heloyu , iniş hızım üzerinde yeterli kontrolü elde etmemi sağlayacak kadar rotorların dönmesini sağlayacak bir süzülme açısına yerleştirecek kadar yukarı , bu da bana iniş şansı verecek..." diye düşünürken bir an durakladı. alternatif sonucun ifadesi, "yerine..."

Etkileyici, dedi Samantha, dudakları özür dilercesine bir yüz buruşturmayla geri çekildi. "Zor. Üzgünüm."

"Özür dilemek yok," dedi Paine, "risk bunlardı."

Old-timer şöyle bir benzetme yaptı: "Elektriksiz iniş biraz paraşütle atlamaya benziyor." "Son saniyede yere çarpmamak için yeterince geri çekiliyorsun. Helikopter pilotu iyi eğitimliyse ve hafifletici nedenler yoksa, genellikle helikopter hiçbir hasar almadan iner."

Samantha, "Bu gerçekten inanılmaz," diye gözlemledi. "Mühendisliği seviyorum." Paine'e döndü. "Ama Albay, bazı hafifletici nedenleriniz vardı," dedi, Paine'in retorik etki yaratmak için bir şeyi olduğundan az gösterme eğilimini taklit ederek.

Paine keyif aldığı dumanı üfledi ve duygusuz bir şekilde yanıt verdi: "Evet." Devam etti, "Lombardan yüksekliğimizi ölçemedim, ama dalışa gireli yalnızca birkaç saniye olmuştu, bu yüzden zamanımız vardı - ama fazla değil."

Paine tekrar durakladı ve ekledi: "Dee'nin elinde daha da az vardı. Solgundu ve gözlerindeki bakıştan -hayatımda pek çok kez gördüğüm bir bakıştı- ne olacağını bildiğini görebiliyordum . Bunu bilmenin yarattığı ilk panik ortadan kalktı ama kaderine dair mutlak inançsızlık kaldı."

Paine yine bir anlığına durdu, kendini toparlamadan önce yeniden çelikleşti. Bir sonraki dehşeti hafıza bankalarından ele aldı.

Eski zaman bunu izledi - albayın yaydığı metaneti izledi - ve adamın cesaretine hayran olmadan edemedi. Albay Paine'le ilgili anılarından nefret etse de -onlarca yıl derinlere gömmüştü- albayın olayların travmasıyla boğuştuğunu ve sonunda bunları dinleyicileri için kelimelere dökerek üstesinden geldiğini görmek, onda bir nebze olsun saygı uyandırdı.

Yaşlılar albayın yaptığını yapmanın kolay olamayacağını biliyordu.

Ancak Albay Paine'in şimdiye kadar başarıyla atlattığı tüm travmalara rağmen, onu yeni bir ıstırap düzeyi bekliyordu.

Albay gözlerini kapattı ve içeri girdi.

Paine sessizce , "Bu adamın son anlarını bölmek zorunda kaldım " dedi. "Bunlar hayatının en kişisel anları olmalıydı ...ve onu pek tanıımıyordum." Paine pişmanlıkla başını salladı. "O ben olmamalıydım. Orada olmamalıydım. Karısı olmalıydı, çocukları. Annesi ve babası. O ben olmamalıydım. Ama kahretsin, bunu yapmak zorundaydım. Eğer olmasaydım burada olmazdım. Görüyorsun, hâlâ onun yardımına ihtiyacım vardı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Samantha. "Silahının üzerinde bir tür biyometrik kilit vardı, değil mi?"

Paine yutkundu, başını salladı ama sözlü olarak yanıt vermedi.

Samantha'nın eli nefesini tutmak için ağzına gitti. "Hayır," diye sessizce yakındı, "Bana bunu yapmak zorunda olmadığını söyle..."

Paine korkularını doğruladı : "Bu bir kurdele tabancasıydı."

"Şerit tabancası mı?" Yaşlı adam daha önce duymadığından bu terimi tekrarladı.

Paine, "Sam onlar hakkında her şeyi biliyor" diye yanıtladı. "V-SINN, DARPA ile birlikte bunların tasarlanmasına yardımcı oldu; ancak birkaç yıl önce devreye girmişlerdi."

"Bu ne anlama geliyor?" Daha fazlasına ihtiyacı olan yaşlı adam sordu bilgi. "Kurdele?"

Samantha şöyle açıkladı: "Bu, askerlere yönelik saha silahlarının tamamen yeniden düşünülmesinin bir örneği idi , bunların hepsi V-SINN'in yeni sonuçlarıyla mümkün oldu ; bunları mühendislerimiz aldı ve gerisini hallettiler." Şerit tabancanın bir çelik blokta dört namlusu vardı ve ateşlediği mermiler de elektromanyetik aktüatörler tarafından tahrik edilen çelik bloklardı. Tam özelliklerini unuttum ama
—"

Paine, "Dört adet 6 mm'lik namlu ve saniyede 250 mermi ateşleyebilir" diye araya girdi, fotoğrafa yakın hafızası cevapları sağlıyordu.

Eski zamanların nefesi, 332 kişilik ABD'nin yalnızca bir askerin silahıyla sağladığı saf ve şaşırtıcı düzeydeki güç nedeniyle bir an için durduruldu.

"Vay be."

"Evet," Samantha, Eski Zamanlı'nın onayını alaycı bir şekilde yinelerken, gerçek, onaylamayan yüzünü buruşturdu. Öfkeyle Old-timer'a döndü ve retorik bir tavırla sordu: "Morgan , ordusu için bu tür bir ateş gücünün kongre tarafından onaylanmasını ne kadar çabuk sağladı?"

Paine, "Bu 'onun ordusu' değildi " diye karşı çıktı. " Bunların hepsi Amerika'ya ait olan ABD Ordusu, Deniz Kuvvetleri ve Hava Kuvvetleri'ydi ve benim böyle bir gücüm yoktu.

Hayatlarını riske atan erkek ve kadınların (benim ve kocanız gibi adamların) eline üstün silahların verilmesinde herhangi bir sorun var mı?"

"Kime karşı bir çatışmada onlara avantaj sağlıyorsunuz?" Samantha karşılık verdi.

"Kim olursa olsun," diye yanıtladı Paine. "Her nerede. Bu bizim..."

Samantha, "Erkekler ve kadınlar, Albay," diye karşılık verdi. "İnsanlar. Tıpkı senin gibi ve tıpkı Craig gibi." Sonra ayağa kalktı, Paine'in sadece birkaç santim önünde durmak için gereken kumun üzerinden iki adım attı, eğildi ve uyardı, "Ve emirlere uyduğun için öldürme hakkını savunmak için asla kocamı kullanma , anladın mı beni? "

Paine korkusuzca ona baktı ama adam fark edilebilir başka bir tepki vermedi.

"Tamam," İhtiyar yavaşça duraklamayı kesti, "bu uygarlık kadar eski bir tartışma; bunu bu gece çözmeyeceğiz. Biz yoldan çıkıyoruz."

Samantha yerini koruyarak hareket etmeyi reddetti.

Paine, belki de Samantha'nın en sonunda pes eden ilk kişi olmayacağını hissetmişti. bakışlarını kaçırdılar, hafifçe geriye yaslandılar ve sessizce konuyu kabul ettiler.

Zaferini aldı, döndü ve İhtiyar'ın yanındaki kütüğe doğru geçerek yerine oturdu.

Yaşlı adam rahat bir nefes verdi ve sonra eliyle işaret etti:

Hikayeye devam etmesi için Paine'e avuç içi uzandı, "Albay?"

Paine dudaklarını yaladı, son purosunun külünü biraz silkeledi ve sonra o unutulmaz, uzak bakışların geri dönmesine izin verdi. "Başkanlık helikopterlerinin zırhlı kokpitleri vardı, ancak bunlar şerit silahlar kullanılmadan önce tasarlanmış ve hizmete alınmıştı . Güncellenmeleri gerekiyordu ama yeni Marine Ones satın almak yıllar, hatta on yıllar süren bir süreç .

Hükümet özel şirketlerden teklif ister, bu tekliflerden hangisinin son aşamaya geçeceğine karar verir, sonra teklif verenin tasarımını kabul eder ve sonra? Yeni bir yönetim gelir, projeyi iptal eder ve her şey yeniden başlar."

"Dev bürokrasiler hızlı teknolojik değişimlere uygun donanıma sahip değiller ; bilgi teknolojisinin katlanarak artan ivmesini kaldıramayacaklarını her zaman biliyordum. Bürokrasilerin çarkları çok yavaş işliyor ve kokpit kapısındaki zırh bunun mükemmel bir örneğiydi."

" Korumak için oradaydı ama Dee'nin zayıf, neredeyse cansız elini avucuma alıp silahını kapının kilidine doğrulturken güçlü atış ayarını seçtim.

Dört merminin aynı anda saatte 3.000 milin üzerinde bir hızla atılmasına izin verdi ve ardından parmağını V-SINN'in tasarlamasına yardım ettiği bir silahın tetiğine sıkı, eski kurşun geçirmez kapının kilidi ve menteşeleri parçalandı, neredeyse parçalandı, ezici kinetik enerji Kapıyı neredeyse alakasız hale getiren o çekimlerden."

Paine iki dinleyicisine döndü ve Old-timer'ın beslemesi aracılığıyla kompleksteki dinleyicilerinin yanı sıra android gemisindeki dünya dışı dinleyicilere de geri döndü ve üzgün bir ifadeyle şunları söyledi: "Konuyla alakası yok. Tıpkı bizim gibi."

Ve uzayda, James'in vücudunu onarma yolunda ilerleyişi, Nan'ın her nanosaniyede yeni ana bilgisayarına yüz milyonlarca yeni bağlantı yolu oluşturma yeteneği sayesinde katlanarak artarken, Paine'in sözleriyle bir anda bir şeyler yerine oturdu .

Bir bulmaca oluşturma yolunda yerine oturan başka bir yapboz parçasıydı bu. mevcut durumlarını açıklamaya yönelik çalışma tezi.

Ama yine de ona umut aşılayan biri olmadı . Aslında parça biterse uygunsuz, yalnızca korku uyandırabilirdi.

James bunu kendisine saklamayı seçti.

Paine, Paine'in olayla ilgili anılarını, kanı, kaosu, kabindeki havanın uğultusunu anlık görüntüler halinde deneyimleyen dinleyicilerine, "O sırada dikey bir dalıştaydık," diye aktardı, "bu yüzden ben de pilota ve uçuş kontrollerine ulaşmak için kapıdan aşağı inmek kulağa geldiği kadar kolay değil, çünkü dalış bize sıfır yerçekimindeymişiz gibi hissettiriyor."

"Ellerimi tavana doğru çektim ve ön camın kapıdaki şarapnel parçasının etkisiyle o kadar şiddetli bir şekilde çatladığını, çatlakların arkasını görmek neredeyse imkansız olan yoğun bir ağ oluşturduğunu gördüm. Bu ideal değildi. Ama bunun için ağlayacak zamanım olmadı, bu yüzden havada uçuşan kanının içinden geçerek pilotun gevşek vücuduna doğru ilerledim ve sonunda emniyet kemerini yakalayıp kendimi kumandalara doğru çektim.

"Tanrım," diye fısıldadı İhtiyar alçak sesle.

Paine, "Gösterge panelini okuyacak zamanım olmadı," diye açıkladı, "Hâlâ çalışıp çalışmadığından bile emin değildim; içine şarapnel gömülmüştü ve pilotun yüzmeyen kanı geri kalanını gizlemişti. Yapabildiğim tek şey motoru kapatıp çubuğu geri çekmekti."

"Vay be," İhtiyar Paine'i durdurmak için elini uzattı. "Eğer göstergeleri okuyamıyor ya da ön camdan dışarıyı göremiyorsan, doğru süzülme yolunu nasıl buldun?" O sordu.

"Şans," diye yanıtladı Paine. "Fark etmedin mi doktor? Ben sıradan bir tavşan ayağıyım."

"Yere doğru itildiğimi, ayaklarımın pilot koltuğunun yanına indiğini hissettim ve ön camın çoğunlukla yeşil bulanık, parçalanmış, kan lekeli camdan çoğunlukla mavi bulanık, parçalanmış, kan lekeli cama dönüştüğünü gördüm. "

Anılardan görüntüler zihinlerinde belirdi.

Samantha inanamayarak başını salladı. "Cidden?"

Paine nefes aldı ve başını salladı. "Evet. O berbat manzaranın dibindeki yeşil ufku seçebildim ve sonra sildim.

Avucumu gösterge paneline dayayarak o kanın bir kısmını temizledim ve alttaki göstergelerin hala çalıştığını umuyordum. Hızı, yüksekliği, eğimi gördüm ve gördüğüm değerler makul görünüyordu."

"Yere ne kadar yakındın?" Samantha sordu.

"Göstergeleri okuduğumda," diye yanıtladı Paine, "dört yüz fit."

"Kutsal..." İhtiyar, bu farkındalığın Paine için nasıl bir şey olduğunu düşünürken ensesini tuttu. "Birkaç saniye sonra..." diye başladı ama cümle eksik kalsın -söylemeye gerek yoktu- hepsi biliyordu.

"Dediğim gibi," diye yanıtladı Paine, "Şans, her şeyden çok. Sanırım bir noktada bir şeylerin yolunda gitmesi gerekiyordu.

"Yani elektriksiz inişi tamamlayabildin mi?" Samantha sordu.

Paine başını salladı.

"Kaza olmadı mı?" Samantha başını hızla geriye eğerek onu takip etti. yana doğru eğilmeden önce. "Sert iniş mi? Bir ağaca mı çarptın? Herhangi bir şey?"

"Kaza yok" diye yanıtladı Paine.

"Gerçekten mi?" Samantha, olumlu sonuca olması gerekenden daha fazla şaşırmış ve kafası karışmış gibi tepki verdi - en azından dışarıdan birinin bakış açısıyla.

"Sam," diye başladı İhtiyar, biraz utanmış bir gülümseme takınarak, bariz noktayı kaçıranın kendisi mi yoksa Sam mi olduğundan emin değildi. " Açıkça kaza yapmadı. Demek istediğim..." kanıtlanabilirliği açısından neredeyse saçma olduğunu düşündüğü bir noktaya işaret etmesi için Paine'e işaret etti, "...o burada."

"Biliyorum ama..." Paine'e döndü ve sonra Eski Zamanlı'ya dönerek devam etti, "... Teksas'a geri döndüğünde içinde bulunduğunuz durumu görmedin ."

Çarpıcı haber Eski Zamanlı'nın gözlerini genişletti. Paine'e döndü. "Yaralandın mı?"

Samantha alay etti. "Craig... zar zor hayattaydı. Daha önce hiç böyle bir durumda olan birini görmemiştim ; en azından bu hikayeyi anlatacak kadar hayatta kalan birini." Paine'e doğru döndü. "Kazada o yaraları almadıysanız Teksas'a giderken başınıza ne geldi?"

Paine yüzünü buruşturdu. Her ikisi de robotsu olan, biri diğerinden çok daha belirgin olan ellerine baktı ve tüm parmaklarını esneterek yumruk yapıp yumruk haline getirdi. Okyanusun dalgalarının ve denizin melteminin arasından zar zor duyulabilecek kadar yüksek bir sesle, "Gerçekten kötü şeyler... bunlar daha gelecekti." diye fısıldarken başını kaldırmadı.

"İndim," diye doğruladı Paine, "ve durumu göz önünde bulundurursak, Sikorsky VH-92 helikopteri konusundaki deneyiminin tamamen eksikliği, neredeyse tamamen düzgün çalıştığından emin olmadığım aletlere bağlı kalmam gerektiği gerçeği ve Genel olarak pilotu koltuktan çekip onun yerini alabilecek zamanım olmamıştı, evet... şaşırtıcı derecede hafif bir inişti. "

"Bu bana helikopterin hala uçuşa elverişli olduğunu umut etmem için bir neden verdi."

"Uçup uçmayacağı, çok daha acil bir meseleyi hallettikten sonra çözeceğim bir konuydu."

"Komutan Carlin hâlâ yolcu kabinindeydi, ya ölmüştü ya da çok yakındaydı."

"Sadece kırk saniyedir oturduğum koltuktan fırladım ve kokpit kapılarının hemen dışında onun yanına diz çöktüm."

"Ölmüştü."

Paine parmaklarını dudaklarına sürttü.

"Belki de bu en iyisiydi. Kanamasını yavaşlatabilseydik Carlin en fazla bir veya iki dakika daha uzatabilirdi ama bu kaçınılmaz olanı geciktirmiş olacaktı; acısının sona ermesini geciktirmiş olacaktı."

Sonra Paine alay etti ve gözlerini kıstı. "Heh... ve şu şey..."

Bir anlığına durdu, bir sonraki ifşasının ciddiyeti - bunun imaları karşısında geçici olarak şaşkına dönmüş gibi görünüyordu. Sonra devam etti, "... mesele şu ki elini yarasından çektiğini gördüm - hızlı kan kaybından akmasına izin verdi - bana yardım edebilmek için canının son kanını verdi ."

"Carlin kollarını dümdüz aşağıda tutuyordu, kurdele tabancasını sanki askeri bir tatbikatta sunuyormuş gibi tutuyordu ... sanki teklif ediyormuş gibi. Ve mesele bu - ben helikopteri indirirken, Carlin biyometrik güvenliğini silahtan kaldırıyordu -" Paine tekrar durakladı ve Carlin'in hareketinin olağanüstü doğasını fark etmesine izin vererek hipotezini bitirmeden önce "- konuyu tekrar eski durumuna getirdi.

Varsayılan ayarları.

Heh. Bunu bir saniyeliğine düşünün. Ölmek üzereydi ; aynı durumla karşı karşıyaydı

şu anda hepimizin karşı karşıya olduğu kaçınılmazlık - ama o biliyordu - kaçınılmazlığın kendisi için sadece birkaç saniye uzakta olduğunu biliyordu ve yine de düşünceleri kendi varlığının sona ermesiyle ilgili değildi... geleceğe yönelikti ."

Paine dudaklarını yumruğunun tersiyle sildi. "İndiğimizde bilincinin hâlâ yerinde olup olmadığını bile bilmiyorum. Bundan sonra olacaklar üzerinde bir etki yaratmak istediğini biliyorum ve bunu yapmanın tek yolu, inişten sağ çıkmam durumunda bana savaşma şansı verecek bir silahım olmasını sağlamaktır. ."

Paine gözlerini Old-timer'a ve ardından Samantha'ya kaldırdı; yüzü hâlâ onların tam olarak okuyamayacağı kadar karanlıktı. Başını salladı, hâlâ şaşkındı. "Bunu hayal et. Aldığı vasiyet olmalı."

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı.

Samantha sessizliği bozdu. "Olağanüstü derecede cesurdu. Senin AI Tzar olduğunu biliyordu. Eminim bir şeyler yapabileceğinizi, bir şekilde V-SINN'i kapatabileceğinizi umuyordu."

Paine , "İki çocuğu vardı" dedi. "Dosyasını yıllar önce okumuştum. Boşandığını biliyordum ama dosyayı okuyalı yıllar oldu , yeniden evlenip evlenmediğini asla öğrenemedim. Çocuklarının başına ne geldiğini, askere gidip gitmediklerini, kendi ailelerini kurup kurmadıklarını bilmiyorum. Heh. Dee bir büyükbaba olabilirdi..."

Paine yeniden daldı, birkaç saniye daha düşündükten sonra ekledi: "Son anda kimi düşündüğünü bilmiyorum - en çok kimi kurtarmak istediğini bilmiyorum . Birisi olması gerektiğini biliyorsun. Birinin yüzü hayal ettiği son şeydi. Ve her kimse, bunu asla bilemediler."

Tekrar yutkundu, yumruğunun arkasını alnına sildi, kırırdandı ve hikayenin bir sonraki kısmına eğildi. "Yine de en çok kimi kurtarmak istediğimi biliyorum."

Bu sözün etkileri Daniella'nın gözünden kaçmamıştı. Paine'in bir kez daha korktuğu konuya kapıyı açtığını duyunca çenesi yeniden kasıldı.

Sahilde İhtiyar buna katlanmaya karısı kadar hevesli değildi.

Sonra şaşırtıcı bir şekilde Paine bir eğri top attı.

"Ama karıma ulaşmadan önce " diye homurdandı, "durup annemi almam gerekiyordu."

Samantha'nın eli bir kez daha ağzını kapattı. "Ah hayır," diye fısıldadı. Albay'ın açıklamasının yarattığı kalp kırıklığı, şu soruyu sorarken tüm şefkatini ortaya çıkardı: "Anneni kurtarmaya mı çalıştın? Ne oldu? Neden sana geri dönmedi?"

Paine, üzerinde oturduğu kütüğü mekanik iki eliyle kavradı. Ahşabı avuçlarının altında ezdi ve yüksek bir ÇATLAMA ve ardından iki ÇATLAMA sesi çıkardı.

"Sana anlatacağım. Sana her şeyi anlatacağım."

Yumruklarındaki talaşı serbest bıraktı ve kumun üzerine düşmesine izin verdi. Sonra o puro izmaritinin alevini ezdi ve onu boşluğa fırlattı.

Albay yeni bir puro almaya hazırды.

Cebinden çıkardı ve ambalajı açarken onları uyardı: "Size anneme ne olduğunu anlatacağım ve işim bittiğinde..." işaret ettiği kibriti koymak için durakladı. baş parmağını purosuna kadar uzattı ve onu yakmak için üç nefes çekti.

Birkaç dakikadır ilk kez, Paine'in yüzü alev tarafından tamamen aydınlandı ve Yaşlı, albayın acısının ağır bedelini görünce şok oldu, yüzü kendini paylaşmaya zorladığı anılardan etkilenmişti.

"...bitirdiğimde," Paine düşüncesine devam etti; kehaneti ,
" Hiçbirimizin bundan canlı çıkma umudunun olmadığını bileceksin . "

Umudun Kaderi

Rich'e , "Albay Paine yanılmıyor," dedim. "Eğer çok geç olmadan Keats'i öldürmek için bu son şansını kullanmazsan hepimiz ölürüz."

Rich, 1'in elindeki, Djanet'in boynundan bir santimetre uzakta duran asimilatöre baktı ve sonra başını salladı. "Tamam aşkım. Anladım."

"Yalan söylüyorsun," diye bağırdı.

Rich, "Ben değilim," diye itiraz etti ve ellerini daha da ileri doğru itti. teslim olmak. "Değilim. Ne istersen yaparım."

Rich'i okurken başımı yana eğdim. Aniden olasılıklarla ilgilenmeye başlayarak , "O zaman yalan söylemiyordun," dedi.

"Ne?" Djanet hayretle fısıldadı.

"Sessiz ol" dedim ona, başını tekrar tezgaha doğru bastırırken.

"Ona zarar verme, tamam mı? Lütfen," Rich zayıflamış pozisyonundan pazarlık yaptı - mecbur kalırsa yalvarırdı - iş o noktaya gelirse dizlerinin üzerine çökerdi.

"Onu kurtarmak için her şeyi yapacağım. Herhangi bir şey."

1 gülümsedi.

Djanet'i serbest bırakırken, "Onu kurtarmanın tek yolu bu," diye yanıtladı ve uzaklaştı, "Keats'i öldürmek."

Djanet dönüp 1'e döndü ama Rich'e doğru geri adım attı. yakın zamanda buruşmuş boynunu desteklemek için her iki elini de kullandı.

Rich ona uzandı ve kolunu yakaladığında, gözlerini 1'den ayırmadan onu kollarının arasına çekti. Djanet'in kulağına fısıldamadan önce burnunu saçlarına bastırdı: "Bana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Sen. Güvendesin."

"Güvende değil," diye yanıtladım 1. "Hiçbirimiz değiliz."

"Onu öldürmeyecek hanımefendi," diye karşılık verdi Djanet, çenesi yumrukları kadar sert bir şekilde kasılmıştı. Dövüşmek istiyordu ama umutsuzca yenildiğini biliyordu . "Ona zarar vermeden önce ikimiz de öldük."

"Hımm," diye yanıtladım.

Sonra lobideki yolcu salonundan fazlasıyla sakin, kendinden emin ve zarif bir şekilde onlara doğru yürüdü, onlara ne kadar güçlü olduğunu ve hiçbir korku göstermediğini gösterdi; komuta ondaydı. Henüz yarım yaşındayken...

Onlardan bir adım uzakta durdu ve yüzlerinden sadece birkaç santim uzakta öne doğru eğilerek birinden diğerine baktı ve ikisine de şunu tavsiye etti: " Oraya gidin. Kurtarıcınızın ne hale geldiğini görün . Bak sana ne söyleyecek . Sonra kararını ver . "

"Zaten yapıldı, kaltak," diye homurdandı Djanet yeniden onaylamasını. Gözlerim ona kaydı ama konuşmadım. Ancak gözleri Djanet'e başka bir kelime söylemeye cesaret etti.

Djanet sessiz kaldı.

Sonra bakışlarımı tekrar Rich'e çevirdim. "Eğer onu öldürmek için bu şansı değerlendirmezsen -ki bu sahip olacağın tek şanstır- o zaman V-SINN'in doğduğu yerdeki yeterince hızlı hareket etmeyen zavallı ruhlar gibi, onu öldürdüğünü göreceksin. yine de ölürseniz , kendinizi ölüme mahkum etmiş olursunuz . Ve o..." Uhrevi bakışları Djanet'e dönerken son, en soğuk öngörüsüne başladım: "...sen... ilk ölen sen olacaksın. "

Sessizliğe gömülen Rich, denemeden önce nefes almayı unuttu, başarısız oldu ama sonra kekelemeyi başardı, "G-yapma...tehdit etmeye cesaret etme..."

"Seni tehdit etmiyorum , " diye karşılık verdim, gözleri birdenbire sempatiyle ısınmıştı. " Kaderini seçebilmen için seni uyarıyorum . Kaderin senin adına seçim yapmasına izin verirsen ölecek. Buna şahit olacaksınız . "

Rich'in , eğer James'i uyarmaya çalışırsa ikisini de öldürebileceğini ve muhtemelen öldüreceğini bildiği bir düşmandan korumak için Djanet'i sınıksız tutmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu . Hayatı için savaşmak zorunda kalmak istemiyordu ama eğer ona başka seçenek bırakmazsam bunun için -özellikle Djanet'in hayatı için- savaşacaktı .

Neyse ki ceset denizinin lideri bu konuyu zorlamadı.

Bunun yerine geri çekildim, kenarda durdum, kapıyı işaret ettim ve onları ayrılmaya davet ettim. "Şimdi... seçim senin."

Rich tiyatrodan dışarı çıkmaya başladı, Djanet'i arkasına aldı, vücudunu 1'e doğru çevirerek aralarına yerleşirken o ve Djanet yavaş yavaş onun yanından geçip gittiler.

Birer birer birkaç adım daha yürüdüler, lobinin yüzeyinden havalandılar ve tiyatronun çıkışına doğru geriye doğru süzöldüler. Rich, gözleri hep 1'deydi, kapıya doğru geriledi, kolu tuttu, açmak için aşağı doğru itti ve önce Djanet'in çıkmasına izin verdi.

Lobinin karşısından, "Ama bu bizim ölümümüz," diye seslendim, sesi büyük, boş salonda yankılanıyordu.

Sözleri ikisini de durdurdu. Ben hareketsiz durdum, simüle edilmiş sabah güneş ışığı ön pencerelerden içeri süzülürken sessiz kaldım ve ilk kez ifadesi ve özellikle gözleri ciddi görünüyordu.

Yalvarıyor gibi görünüyorlardı.
"Hepimizin ölümü," 1 sonuçların ağırlığını vurguladı.
Zengin buna dayanamadı. 1'in gözleri, bir seçim yapmadan önce bile yargılamanın gözleriydi. Sanki gözleri Kader'in gözleriydi ve o gözler ona şimdiden neden başarısız olduğunu soruyordu.

Arkasını döndü ve Djanet'le birlikte tiyatrodan çıktı; ikisi de yerden fırlayarak android atmosferine doğru ilerlediler ve android şehrinin gökyüzünde James'e doğru hızla ilerlediler. Çatıların üzerinden geçerek irtifa kazandıkça Rich, benim onları takip etmediğimden emin olmak için döndü.

Djanet'in sözleri dikkatini tekrar ona yöneltti. "Hiçbir şey yapmayı düşünmüyorsun değil mi?" ona soru kılığına girmiş bir soru sordu ama aslında bu onun hemen onaylamasını istediği bir ifadeydi.

Zengin hayal kırıklığına uğratmadı. "Elbette hayır" diye yanıtladı. "James'e asla zarar vermem."

Djanet içini çekti, son derece rahatlamıştı. "İyi. Endişelendim."
Rich alay etti ve başını salladı. "Endişeli? Mümkün değil. Ben sağlamım."
Djanet başını salladı.

Ancak az önce hayatta kaldıkları olağanüstü karşılaşmayı düşünmek için birkaç saniye daha geçtikten sonra yüzünde şaşkın bir ifade oluştu. "Yine de anlamıyorum," diye başladı, "Neden yalan söylemediğini söyledi?"

Rich ona geri dönmek üzereydi ki dikkatini bir şey çekti ve şaşkın yüzünün rengi silinirken Djanet döndü, onun göz hizasını takip etti ve kendisini de bu görüntü karşısında aynı derecede şok olmuş halde buldu.

"Tanrı aşkına..." diye fısıldadı.

Şehir meydanı görüş alanına girmeden önce şehir silüetinin son çatısının üzerinden uçtuklarında, 1'in tahminlerinden ilkinin çoktan gerçekleştiğini hemen gördüler.

Aslında James Keats artık insan değildi.

"Neye bakıyorum?" Djanet sordu.

Yaklaşmalarını yavaşlatırlarken Rich, "Senin tahminin de benimki kadar iyi," diye yanıtladı.

Göze çarpan yokluğu ilk fark eden Djanet oldu. "James nerede?"

Zengin başını salladı. Rich, "Yukarıdaki cevaba bakın" diye yanıtladı.

James görünürde yoktu. Görünürde bir kovan faaliyet vardı; hiçbirisi insan değildi.

"Bunlar," diye işaret ederken gözlerini kısarak baktı Djanet, "Planck platformları mı?"

İlerlemeyi bıraktılar.

Rich bir resmin büyüklüğünü kavramaya çalışırken bir yandan diğer yana baktı.

anlamadığı endüstriyel operasyon. Gözlerini kırıştırdı. "Bence?"

Rich'in tanıdığını düşündüğü olağanüstü gösteriden tek parça binlerce Planck platformuydu; bunlar kısa sürede yerini başka bir platforma bırakmadan önce ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu; her platform, tam üzerinde küçük, siyah, silindir şeklinde bir yapı taşıyordu. merkez.

En azından güvenli bir mesafeden izleyen Rich ve Djanet'e öyle göründü. Planck dalgalanmaları ve bunlara eşlik eden zaman ve uzaydaki kesintiler, görüş alanlarında bir kaleydoskop çarpıklığı yaratırken, sanki bir dev elini gerçeklik olarak düşündükleri göletin yüzeyine vuruyor ve onu sular altında kalana kadar sıçratıyormuş gibi geride kaldılar . Artık görsellerin bir anlamı yoktu.

Rich, Djanet'e dönerken, "Hey," dedi. "Seçeneklerimizi açık tutalım, tamam mı?"

"Ne?" Djanet'in gözleri yuvarlandı. "Ciddi misin?"

Rich yüzünü buruşturdu ve endişelerini anladığını anlayacak şekilde başını salladı, ama sonra başını önlerindeki manzaraya doğru eğdi ve "Her ne olursa olsun... ışığında " dedi .

Djanet başını salladı. "Bu yüzden? Her ne ise, bu delilik, kabul ediyorum, ama bu sadece James'in yaptığı... James'in yaptığı bir şey. Bu noktada beklenen bir şey, değil mi?"

Her zaman bir açıklaması vardır."

Rich, Planck platformlarının uzay-zamanda yol almaya çalıştıkları, gerçeklik dokusunu parçalayıp çıkmak, Bulk'u geçmek ve alternatif gerçekliklere varmak gösterisine geri döndü. "Bunu yapmayacağı bir gün gelene kadar" diye yanıtladı.

Djanet, Rich'in ceketini yakaladı ve onu kendine çekerek yüzünü kendisiyle yüzleşmeye zorladı. "O bir yalancı, Rich. Kanıtlanmış bir yalancı. James bizim dostumuzdur. Bana bunu anladığını söyle."

Rich ellerini Djanet'in yüzüne koydu ve avuçlarını onun yanaklarına koydu. "Bunu anlıyorum," diye fısıldayarak onayladı. Hangi yöne dönerse dönsün James'in arkasında süzülüğünü, omzuna dokunmak üzere olduğunu hissetti. " Ayrıca şu anda neler olup bittiğini anlamadığınızı da anlıyorum . "

"Peki buna cevabınız James'i öldürmemiz mi olacak?" Djanet, Rich'in kendisine yansıyan saçmalığı duyabilmesi için sonucu sözlü olarak açıkladı; bunun yapması gereken bir şey olmasına bile hayret etti.

Rich, Planck dalgalarına ve arkalarındaki akıl almaz hareketliliğe dönmeden önce, "Ben öyle bir şey söylemedim," diye fısıldadı ve James'ten herhangi bir işaret aradı. Hiçbir şey yoktu. "Lütfen sesini alçalt," diye sordu ona.

"HAYIR!" Djanet yüksek sesle karşılık verdi.

"Lütfen," diye sordu Rich gözlerinde o kadar umutsuzlukla ki, razı olması gerektiğini hissetti.

"Tamam," diye fısıldadı, "ama James'e zarar vermiyorsun. Tanrı aşkına, bizi kurtarma şansı olan tek kişi o."

Rich başını salladı ve kendini toplarken zorlukla yutkundu. "Haklısın. Çılgınca konuşuyordum. James en iyi şansımız. Ben bir yalancıyım. Bize saldırdı. Demek istediğim... bu hiç akıllıca değil. Ona gülümsedi.

"Sağ?" O da gülümsedi.

Planck dalgacıklarına ve görünüşte bitmek bilmeyen Planck platformları donanmasının bir kaybolup bir sonra tekrar ortaya çıkmasına, siyah silindirlerin fırlatılmak üzere yüzeylerine doğru süzülmesine geri döndüler; bu sırada operasyonun varsayılan tasarımcısı James ortalıkta yoktu.

"Yine de," diye önerdi Rich, "belki de bütün bunları saklayabiliriz, 'saldırdım biraz kendimize mi bakacağız?"

Djanet'in kafası ona bakmak için yana doğru eğildi.

Başını çevirdi ve gözleriyle buluştu.

Yüzündeki ifade ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Başını salladı. "Tamam aşkım. Bunu düşük seviyede tutacağız ... ama şimdilik."

Rich yeniden gülümsedi, o an için rahatlamıştı.

"Şimdilik," diye vurguladı ve onu uyardı, "sadece kendini daha iyi hissedesin diye.

Ama yakında ona söyleyeceğiz."

"Yakında, evet, kabul ediyorum," diye gülümsedi Rich. "Kesinlikle."

Daha sonra gerçeklik denizinde çalkantılı bir köpük oluşturan zaman ve uzaydaki dalgalanmalara döndü. Aniden, bir sonraki kararının ciddiyeti ona yük olmaya başladı.

James'i öldüremem, diye düşündü kendi kendine. Bu delilik olurdu.

Sonra yanında süzülen Djanet'e döndü. İfadesinden, itiraf etmese de kendisinin de aynı derecede güvensiz, aynı derecede endişeli ve aynı derecede dehşete düştüğünü görebiliyordu.

Ama öleceğini söyledim. Onu kaybedemem.

Giderek artan gerçekliğin muhteşem köpüğüne döndü.

her geçen an ile aynı ölçekte.

Onu kaybetmeyeceğim.

Ve sonra, tam da Rich'in korktuğu gibi, omzunun arkasında bir dokunuş hissetti.

James onlarla "Karanlığa gömüldünüz" diye konuştu.

Komutanla yüzleşmek için arkalarını döndüler.

Sonra birbirlerine baktılar.

"Dilini kedi mi aldı?" James onlara sordu.

Rich, "Şehirdeki her şey öldü Komutan," diye yanıtladı, "kediler bile. Eğer androidlerin kedileri varsa, androidlerin de kedileri var mı?"

"Ya da elektrikli koyun rüyası mı?" James şaka yaptı.

Rich referansı yakalayamadı. "Bilmiyorum. Elektrikli koyunların hayalini mi kuruyorlar?"

Rich işleri daha da tuhaf hale getirmeden önce Djanet devreye girdi. "Evet, Bir süreliğine karanlığa gömüldük ama sonuna kadar takip ettik Komutan."

"Bizi izlemiyor muydunuz?" Zengin sordu.

"Hayır" diye yanıtladı James. "Albayın ya da Samantha'nın yeniden anlattıkları hakkında bir süredir yorum yapmadığınızı fark ettim. Birlikte yalnız vakit geçirmek istediğini düşündüm." Sonra omuzlarının üzerindeki bir şeyi işaret etti. "Kontrol et."

Aniden Planck dalgalanmalarında bir yol açıldı ; uzay-zaman çarpıklığı olayı tam ortasından ayrılarak köpüren, çalkantılı gerçeklik denizinde yeni bir koridor oluşturdu ve bu da ne Rich'in ne de Djanet'nin göremediği bir manzaraya yol açtı. tedarikli"

İnsana benzeyen bir figür aniden ayağa kalktı ve bir kovanın içinden çıktı. devreler ve dönen bir nans sisi.

"N-kim...?" Rich, James'e dönerken sormaya başladı ama James'in artık orada olmadığını görünce durdu. "Ee...Djanet?" Figürün ortaya çıkışından uzaklaşmasını sağlamak için kolunu çekiştirdi.

"Ne-" diye sordu, ta ki Rich gibi James'in ortadan kaybolduğunu görene kadar, "...ne cehenneme?"

James'in sesi aniden zihinlerinin gözünden devam etti: "Biraz yalnız kalmak anlaşılabilir bir durum, ve endişelenmene gerek yok. Gizliliğinizi asla ihlal etmem.

Djanet ve Rich , Planck dalgalanma fırtınasının gözünde oluşan şekle dönmeden önce birbirlerine endişeli bakışlar attılar . BT

android gemisinin maddesini oluşturan yoğun bilgi işlem materyalinin içinden çıkıyor gibi görünüyordu.

Rich'in kararsız sesi, "Komutanım," diye başladı, "neredesiniz?"

"Bana bakıyorsun," diye yanıtladı James.

Djanet, Rich'e dönmeden önce, "Aman Tanrım," diye fısıldadı ve sanki bundan bahsetmek bir şekilde sindirimi kolaylaştıracakmış gibi zaten bildiklerini sözlü olarak dile getirdi. "Gerçekten o."

Rich, "Beklenmesi gereken bir şey, değil mi?" diye alıntı yaptı.

Djanet yutkundu ve James'in yeniden doğuşuna benziyordu. "Doğru" dedi, ikisinin de hoşuna gideceğinden çok daha az emin bir tavırla. James'ten beklenmeyi beklemek her geçen saat geçtikçe daha da zorlaşıyordu.

James, daha önce ondan gördükleri formların hiçbirinde ortaya çıkmamıştı. Yeni formu neredeyse tamamen simsiyahtı, ancak bileklerindeki ve boynundaki mavi sensör göstergeleri eskiden yalnızca gözlerinden yayılan aynı gök mavisiyle parlıyordu.

"Komutanım, burada tam olarak neye bakıyoruz?" Djanet ona, James'in yarattığı öfkeli uzay-zaman denizi arasındaki denge koridorunda yavaşça figüre doğru ilerlerken sordu. "Bu senin yeni vücudun mu? Ve eğer öyleyse, ne oldu... imm..."

Rich, "Omzuma dokunup sonra ortadan kaybolan adamlar," diye araya girdi.

"Önce iyi haberi mi yoksa kötü haberi mi istersiniz?" James onlara sordu.

Rich omuz silkti ve rehberlik etmesi için Djanet'e baktı.

"İyi haberlere ihtiyacım var" diye itiraf etti.

Zengin kabul etti. "Evet tamam. Bu konuda iyiyim.

Yaklaşırken Djanet, James'e, "İyi haberi vereceğiz," diye seslendi.

"O halde iyi haber," diye onayladı James, yeni vücudunun bir parçası olduğunu düşündükleri şeyi çıkarırken, ama aslında ıslak görünecek kadar parlak, simsiyah bir kask olduğu ortaya çıktı. "Kurtarma çabalarımın verimliliğini yüzde 10.000'in üzerinde artırdım." Gözlerini açtı - ikisi de - çift bir kez daha tamamen onarılmış ve iyice yerleşmişti. Geçici olarak kullandığı süper asker gözü hiçbir yerde görünmüyordu ve ağzı ve burnu yeniden şekillenmişti, ancak daha hareketli bir dadı sisi üzerlerinde dönmeye devam ederek, nöbetçi tarafından önemli ölçüde yapısı bozulan bir vücudun pürüzlü kenarlarını yumuşatmaya devam ediyordu .

James gülümsedi.

Rich ve Djanet konuşamıyorlardı; çevrelerindeki garip doğa, android geminin mezarlık benzeri kalitesi ve James'in elmas sertliğindeki derisinin üzerinde her zamankinden daha hızlı ve daha yabancı bir şekilde çalkalanan dadıların korkunç görüntüsü karşısında şaşkına dönmüşlerdi. önce.

Ancak yine de James gülümsediğinde ikisi de bunu tuhaf bir şekilde güven verici buldu.

Ağzını işaret etti. "Artık yapay ağız yok" dedi. Yeni dudaklarını yaladı. "Bunu tekrar yapabilmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlatamam."

"İyi görünüyorsun," diye yalan söyledi Djanet.

Rich kendi kendine şeytani görünüyor, diye düşündü.

James güldü. "Korkunç görünüyorum," diye kabul etti, miğferi ellerinden uçup kendi kendine parçalara ayrılırken onlara doğru yürüdü, milyarlarca nan daha oldu ve yüzündeki onarımın hızını daha da artırmak için nan fırtınasının geri kalanına katıldı. "Fakat hızla iyileşiyor. Bir saatten kısa sürede tamamen onarılacağım." Sonra geri döndü ve vücudunun android geminin yapısından yükseliyormuş gibi görüldüğü alanı işaret etti. "Ve android gemisinin ağının neredeyse yüzde 8'ini onardım, bu pek fazla gibi görünmeyebilir, ancak onarım oranı katlanarak artıyor, yani beşten daha az ikilemede, benim için gerekli olan çalışan donanıma sahip olacağız." yeni bir ana bilgisayar inşa et; bu, Aldous ve yapay zekanın başlangıçta inşa ettiğinden çok daha büyük."

"Ne kadar sürer?" Djanet sordu.

James, "Herhangi bir aksilik olmazsa, dört saat olacağını tahmin ediyorum." diye tedbirli davrandı.

Djanet rahatlamış bir şekilde gülümseyerek, "Bu aslında harika bir haber," dedi.

"Ne tür aksilikler yaşayabilirsiniz?" Rich sordu, 1'in kehanetinin yarattığı korku hâlâ onu sarsıyordu. James'in artan gücünün olumlu bir gelişme olduğuna -bunun hayatta kalmalarının anahtarı olabileceğine- inanmak istiyordu ama bu yeni güçlerin eninde sonunda savaşı tetikleyecek temel taş olabileceği korkusunu -terörünü- bir türlü atlatamıyordu. evrende kalan her canlı ruhun ölümü.

James'in iyimserliği, endişesinin kaşlarını çatmasına izin verdiğinde biraz azaldı. Rich, dikkatlerini Planck platformları ordusuna çekerken, "Bu pek de iyi bir haber değil," diye yanıtladı. "Son bir saattir çoklu evrene sondalar gönderiyorum; sekiz yüz bin paralele sadece sekiz yüz bin gezi yapıldı."

evrenler." Yüzünü buruşturdu ve teslim olmuş bir iç çekişle şunu ekledi: "Bir resim oluşmaya başlıyor."

"Beğenmediğimiz bir resim mi?" Cevaptan korkan Djanet şüphelendi.

"Nedir?" Rich, ellerini o kadar sıkı yumruk haline getirirken, tırnakları avuçlarının derisine batarken sordu.

James, "Bu kısmı paylaşmadan önce ekibin geri kalanını arasak iyi olur" dedi. "Herkesin keşfettiklerimden haberdar olması gerekiyor. Bir sonraki kararımızı grup olarak vermemiz gerekecek."

"Ne kararı?" Djanet ona sordu.

James tekrar durdu ve arkadaşlarının bu haber karşısında vereceği tepkiyi düşünürken yeni onarılan alt dudaklarını ön dişlerinin arasına sıkıştırdı. Hiçbiri için hoş olmazdı ama başka seçenek de yoktu. Dudaklarını serbest bıraktı ve cevap verdi: " V-SINN'in tuzağını kurmayı seçip seçmeyeceğimiz kararı ."

"'Güvenlik Duvarlı' derken ne demek istiyorsun ?" diye sordu Thel, James'e dönüp odadaki diğerlerine onu takip etmeleri için işaret ederken sordu.

"Peki 'tuzak'la ne demek istiyorsun ?" Yaşlı adam sahilden onu takip etti; gözleri, Samantha ve Paine'in de takip etmesi için karanlıkta zihnin göz konuşmasını yansıtıyordu. James'in yeni yüzü önlerinde parlıyordu ve ne Paine ne de Samantha dinlerken şaşkınlıklarını belli etmediler.

Meraklıydılar -endişelendiler- ama V-SINN'den en kötüsünü beklemeyi öğrenmişlerdi.

"Tamam," diye yanıtladı James tüm alanlara yeni bir görüntü yansıtırken dinleyicisinin görüşüne göre.

Purist kompleksinde Thel, Alex, Daniella, Alejandra ve Vali Patrick, bir sonraki hamlelerini düşünürken Alex'e katılabilmek için Aldous'un tamir laboratuvarına dönüş yollarını bitirmişlerdi.

İnsan beyninin yüksek çözünürlüklü taramasına benzeyen bir görüntü önlerinde belirdiğinde James'in " Çoklu Evren Nasıl Çalışır, 101'in zamanı geldi " açıklamasını duydular. Açıkça görülebilen, dallanan bir nöron ağı ve onlara bitişik sinapslarla mavi renkte parlıyordu.

Android gemisinde Djanet ve Rich de onları takip etti; yüz ifadeleri diğer dinleyicilerinkinden çok daha sertti. James önlerinde duruyordu; projeksiyon önünde süzülürken parlıyordu; herkesin ona görünür üç boyutta net bir şekilde bakabilmesini sağlamak için onu zihin gözüyle döndürdü.

"Son altmış dört dakika içinde, ben..." James istatistiklerini güncellerken bir an duraksadı, "çoklu evrene sekiz yüz on binin biraz üzerinde sonda."

"Aman Tanrım..." İhtiyar kendini yakalayamadan küfretmeye başladı.

James, izleyicilerin tamamlanmamış doğayı görebilmesi için görüntüyü uzaklaştırırken, "Geri getirdikleri bilgilerle, komşu evrenlerimiz olduğuna inandığım şeyin kısmi bir haritasını yeniden oluşturabildim" dedi. haritanın.

Rich, "Bir dakika," diye fısıldadı Djanet'e, "bu çoklu evrenin haritası mı?"

"Sanırım," diye yanıtladı Djanet şaşkınlıkla.

James , "Bu, daha fazla zamanımız olsaydı ulaşabileceğimiz evrenlerin sadece bir kısmı " diye açıkladı. "Teorik olarak çoklu evrendeki evrenlerin sayısı sonsuz değil" diye ekledi, "ama bize göre bu sayı öyle görünüyor."

"Bu ne anlama gelir?" Yaşlı adam sordu. "Öyle mi görünüyor?"

Samantha cevabı biliyordu, bu yüzden hemen konuya girdi ve şöyle açıkladı: " Çoklu Dünyalar Teorisinin doğru olması, hepimizin - her birimizin - evreni saniyede birkaç kez böldüğümüz anlamına gelir."

Yaşlı adamın gözleri aniden onlarca yıl önce yapay zeka ile yaptığı bir konuşmayı hatırladığında fal taşı gibi açıldı. Başını sallayarak "Çoklu Dünyalar Teorisi"ni hatırladı. "Yapay zekanın bana bunun doğru olduğunu, Aldous'un bunu kanıtladığını söylediğini hatırlıyorum."

James, "Ve bu keşfin sonuçları şaşırtıcı" dedi; hem Aldous'un hem de yapay zekanın keşfinin doğruluğunu onaylarken, aynı zamanda konuyu detaylandırdı. " Şu anda evreni bölüyoruz . Yaptığımız her kelime seçimi, ister solumuza, ister sağımıza bakalım, ister göz kırpalım, ister göz kırpalım, ister öksürelim, ister öksürmeyelim..."

Rich'in burnunu kaşıdığını gördü ve hiç duraksamadan devam etti:

"—burnumuzu kaşıyalım ya da kaşımayalım...her karar bizi ikiye böler."

Rich parmağına baktı; burnundaki kaşıntı hiç bu kadar yıkıcı olmamıştı.

"Ve bu şu anlama geliyor," diye araya girdi Samantha, James'in vardığı sonuçların ilkinin oluştururken, "bunun doğru bir haritasını çıkarmamızın hiçbir yolu yok."

çoklu evren. Evrenin daha büyük çoklu evren içindeki bölünme hızına uyacak kadar hızlı bir hızda sondaları kütleyle göndermemiz mümkün değil ."

"Doğru" diye onayladı James. "Ancak, bir model tespit edebildim; rahatsız edici bir model ."

Paine ayağa kalkıp projeksiyona yaklaşırken birdenbire, "Aman Tanrım," diye fısıldadı, deseni tanıdığına gözleri kırpmıyordu. Purosudaklarından düştü ve botunun yanındaki kuma düştü, gözlerini kıstı ve sonra parmağıyla MRI taramasında tümör gibi görünen karanlık bir noktayı, evrenler ağı içindeki bir kanseri işaret etti . Paine alçak bir ses tonuyla, sonuçları üzerinde çalışırken diğerlerinden daha çok kendi kendine konuşarak, "Zamanda bir nokta seçip önce hazırlanmadığınız sürece -kendinizi geliştirmediniz sürece, bir evrenin çoğalmasına ayak uyduramazsınız," dedi. her yeni evrene, her yeni alternatif gerçekliğe sızma ve bunların olası sonuçlarını yok etme yeteneği ."

Albay ve James'in gördüklerini anlayan bir sonraki kişi Samantha oldu ve sanki karnına yumruk yemiş gibi tepki verdi, kendini dik tutabilmek için ellerini dizlerinin üzerine koymak zorunda kaldı.

"HAYIR. Hayır. Bu olamaz..."

Yaşlı adam, konuşmanın ardındaki olağanüstü bilimi henüz tam olarak anlamamıştı ama Paine'in az önce onlar için yazdığı manşeti anlamıştı. Neredeyse inanamayarak , "V-SINN bizi çoklu evrenin geri kalanından ayırıyor," dedi.

Rich'in elleri şakaklarına gitti ve o da hayal kırıklığı içinde kafatasını sıktı.

"Nasıl oluyor da bu şeyler her zaman daha da kötüye gidiyor?"

Rich başını kaldırıp baktığında Djanet ve James ona döndüler; gözleri umudunun hızla azaldığını gösteriyordu. "Her şey daha da kötüye gidemezmiş gibi görüldüğünde, dibe vurduğumuzdan emin olduğumuzda , bir şekilde daha da kötüleşiyor. Saatlerinizi buna göre ayarlayın arkadaşlar! Bu bir Borges garantisi!"

James, keşiflerinin yıkıcı sonuçlarını sindirmek için arkadaşlarının zamana ihtiyacı olacağını tahmin etmişti;

Onlara çok daha kötü bir şey söyleme talihsiz sorumluluğunu üstlenmeden önce sessiz kalıp kötü haberin bitmesine izin verdi .

Ancak Djanet, James'in yüzünü okudu ve gözlerine bakabilmek için ona doğru bir adım attı. "Zengin haklı değil mi?" tahmin etti. "Daha da kötü."

Rich'in kaşları çatıldı ve başını kaldırıp James'e baktı. "HAYIR. Lütfen bana hayır deyin.

James pişmanlıkla içini çekti, yutkundu ve sonra itiraf etti: "Daha kötü." İzleyen herkesin holografik görüntülerini gündeme getirdi ve her birine dönerek şöyle dedi: "Size umut vermek istiyorum - hepinize, veriyorum. Ve umudumu kaybetmedim . Sana yemin ederim."

"Ancak?" Thel konuştu ve James'i öne çıkmaya teşvik etti.

James onun sesini duydu, sonra onun yüzünü zihninde öne çıkardı.

İçimi görebiliyor.

"Fakat işler daha da kötü. Çok daha kötü."

"Nasıl daha kötü olabilirler?" Djanet sanki James'in bariz hatayı bulmak için çalışmasını yeniden kontrol etmesi gerekiyormuş gibi yalvardı ama o bulunacak bir hata olmayacağını biliyordu.

"Artık V-SINN'in Trans-Human'ı geri alma planımızı öngördüğünden eminim ."

James, izleyenlerin her birinin daha önce hiç olmadığı kadar karanlık, önsezili bir korkuya kapıldığını izledi. Kalan umut kırıntılarıyla birlikte son irade kırıntılarının da buharlaştığını hissedebiliyordu.

Alex de morallerdeki toplu düşüşe tanık oldu; James'e özel olarak şunları yazdı: "Bu bilgilerin bir kısmını onlardan saklamamız gerekmez mi, Komutan? Umudunu korumak için mi?"

James , "Bu sefer değil," diye yazdı. "Gözlerini açık tutmaları gerekiyor"

"Gerçeği zaten yenmişse bilmenin onlara ne faydası olacak? akıllarında mı?" Alex karşı çıktı.

“Arkadaşlarıma hayatlarını riske atmaya istekli olup olmadıklarını sormak üzereyim” James cevap verdi. "Cevap vermeden önce riskleri bilmeleri gerekiyor çünkü açıkçası onların yerinde olsaydım bunu yapıp yapamayacağımdan emin değilim."

James'in son mesajı Alex'i dondurdu. Elektrik hızındaki beyni bile mantıklı bir cevap üretemedi.

James, "V-SINN'in planımızı önceden tahmin ettiğine eminim," diye tekrarladı ve eklemeyen önce, "ve eminim ki, eğer çoğunluğu aşmaya çalışırsak ortaya çıkacak bir tuzak kurmuştur." Sonunda, grubun ulaşması gereken başka bir dibe vurmuş farkındalık buldu: "Ve...tuzağı kuran kişi için ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"V-SINN'in planı öngördüğünü nasıl belirlediniz?" Alex James'e sordu.

"Peki neden biri 'tuzağı kursun' ki?" diye sordu Thel, atlayarak bir sonraki ve daha duygusal açıdan yüklü çekişme noktasına geçiyoruz.

"Öncelikle" diye başladı James, gruba vardığı sonuçların nedenlerini sabırla açıklarken, "V-SINN'in bir tuzak kurduğu sonucu, herhangi bir sonuç kadar sağlam." Yarattığı 3 boyutlu haritayı, çok dar bir bağlantı kolu boyunca komşu bir evrenin görülebileceği şekilde hareket ettirdi. "Trans-Human'ın doppelgänger'ını elde etmek için bizim için en iyi evreni ararken, aradığım parametreler basitti: Yakın zamanda bizimkinden, orada meydana gelen olayların şu ana kadar gerçekleştiğini gösterecek kadar uzaklaşmış bir evrene ihtiyacım vardı. bizimkinin hemen hemen aynısı. Ancak, arkamızdan akabilmesi için zamanın güneş sistemimizin ikizinde yeterince yavaş hareket ettiği bir evren olması gerekiyordu—"

"V-SINN gelmeden önce," dedi Djanet anlayarak.

James, "Ve Trans-Human yok edilmeden önce" diye onayladı. "Size Az önce Çoklu Dünyalar Teorisi hakkında söylediklerimi aklınızda tutarsanız, eminim hepiniz benim parametrelerime uyan çok sayıda evrenin olması gerektiğinin farkındasınızdır. Aslında bizim bakış açımızdan sonsuz gibi görünecek kadar büyük evrenlerin olması gerekir. Unutmayın: Varsayımsal alternatif evrendeki her ruh, yıllar boyunca evreni iki özdeş kopyaya böler ve bu evreni günün her saniyesinde hayal edilemeyecek kadar muazzam sayıda çoğaltırdı.

Bu anlaşılabilir bir şey. Bu aynı zamanda bir gerçek."

"Bir dizi uygun paralel evrenin 'olması' gerektiğini söylediniz."

Samantha devam etmeden önce şunu belirtti: "Bu şu anlama mı geliyor..."

"Evet" diye onayladı James. "Güvenlik duvarı ile korunduk."

"Güvenlik duvarlı mı?" Eski zamanlayıcı tepki gösterdi. "Sen ne diyorsun?"

"V-SINN'in hedeflenen evrenin yarattığı her evreni yok ettiğini söylüyor," dedi Samantha, haberi hak ettiği dehşet düzeyiyle açıklayarak - günlüğüne tekrar otururken hasta olacakmış gibi görünüyordu. mağlup oldu.

"Yok etmek mi?" dedi yaşlı adam, haberi hesaplamaya çalışırken inanamayarak. Cevabı öğrendiğinde gözleri büyüdü.

Paine'e döndü ve İhtiyar'ın şu sözleri düşündüğünü söyledi: "Faz geçişi. Tıpkı benim evrenime yaptığı gibi."

Yaşlı adam da gözlerini kapatarak projeksiyonun kaybolmasına neden olarak geri çekildi. James'le alçak bir tonda konuştu, "James - bir çeşit hata olmalı - V-SINN nasıl olabilir _."

"Üzgünüm Craig," dedi James, travmanın ciddiyetine yakışan bir anda Craig'in gerçek adını tekrar kullanarak. "Keşke doğru olmasaydı." İçini çekti.

"Dediğim gibi durum ... hayal edebileceğimizden daha kötü."

Eski zaman zar zor nefes alıyordu. Bu benim hatam, diye düşündü kendi kendine, neredeyse paniğe kapıldı. Aman Tanrım. Bu benim hatam.

Rich haklıydı: her zaman daha da kötüye gidiyor.

"Bu şu anlama gelir," dedi Djanet, konuşurken bunu aklından çıkararak,

"V-SINN neredeyse her an bir evreni yok ediyor ki—"

"Dur," diye fısıldadı James ona, V-SINN'in serbest bıraktığı toplu katliamın boyutlarını dile getirmeye devam etmesini engellemek için elini kaldırdı. "Biliyoruz."

James'in yüzündeki ifade Djanet'in hatasını fark etmesini sağladı. Hemen ve pişmanlıkla İhtiyar'dan özür dilemeye başladı, "Özür dilerim... öyle demek istemedim... bak, olup bitenler için kendini suçlamamalısın."

"Neden senden özür diliyor?" Paine aniden Old-timer'a sordu.

Yaşlı adam Paine'e döndü.

"Bok."

"Kahretsin!" Djanet elini ağzına götürdü ama ahırın kapıları zaten açıktı ve artık çok geçti.

Yarı özür dileyen, yarı yardım isteyen gözleri James'e dikildi.

Hata onu bile şaşkına çevirmişti; neyse ki, bunu hızlı bir şekilde değerlendirip işe koyuldu ve yalnızca bir saniye sonra Thel'e seslendi.

"Thel," diye başladı James, o onu durdurmadan önce.

"Biliyorum," dedi, Purist kompleksinin koridorlarından ana hangara doğru uçarken: Daniella onun solunda onun yanında uçuyordu.

"Bu yüzden buradayız."

Djanet Rich'e döndü. "Ben olduğuma inanamıyorum" diye itiraf etti şaşkınlığını.

"Eğer biri bunu gözden kaçıracaksa..." diye başladı ama Rich onu bu düşünceyi bitirmek zorunda kalmaktan kurtardı.

"Biliyorum," diye itiraf etti onu rahatlatmak için kolunu ona dolarken, "ben onun da ben olacağımı düşündüm."

Sahilde, Djanet'in durumsal farkındalıktaki anlık kaybının yansımaları Old-timer'ı zor durumda bırakmıştı. Konuşmak istiyordu ama bu durumu yeterince anlatacak hiçbir kelime yoktu - o kadar aptalca bir şey yapmıştı ki, orada durduğu her anda okyanusun tuzlu-tatlı, kirlenmemiş havasını solumasına neden olmuştu. , tüm evrenler silinecek.

Bu ağırlık herhangi bir kişinin taşıyamayacağı kadar fazlaydı.

"Neden özür diledi?" Paine tekrar sordu ve bu kez Old-timer'a doğru iki adım attı, bu da Old-timer'ın içgüdüsel olarak geri çekilmeye hazırlanarak yana dönmesine neden oldu. "Neden senden özür diledi ?" Paine sözlerini bitirdi ve ihtiyarın kumda kayan, geri pedal çeviren botlarına baktı.

çatışmadan. Albay bu hareketin korkaklık olduğunu düşünmeden edemedi.

Bu olamaz, diye düşündü kendi kendine. Craig korkak değil.

"Sen?" Samantha, Paine ile aynı şaşırtıcı sonuca varırken sonunda ihanete kendi sesini de ekledi. "Craig mi?"

Yaşlı adam ona şimdiye kadar gördüğü en yoğun suçluluk ifadesiyle baktı ve Samantha'nın hesaplayamadığı bir gerçeği anında ele verdi.

Eli ağzını kapattı. O, başını salladı. "HAYIR. Hayır, yapmıyorum buna inan."

"Eski zamanlardan biri," James özel bir görüşmede zihninin gözüyle konuştu. Kanal, "Thel ve Daniella yoldalar. ETA: altmış saniye."

Paine, Old-timer'a homurdanırken sibernetik yumruğunu sıktı, "Konuşmaya başlamalısın Doktor - çünkü belki burada biraz gerginiz ama sende bir şeyler varmış gibi görünmeye başlıyor..."

"Bendim," diye itiraf etti Old-timer sonunda, bedeni itirafın büyüklüğü -suçluluğun büyüklüğü- yüzünden titriyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Daniella, Craig'in itirafını duyup Purist hangarından hızla çıkıp şelalenin içinden geçerken, Thel da hemen arkasındaydı. "Craig!" alarmla bağırdı, " Oradan çıkmalısın! "

Paine gözlerini sımsıkı kapattı ve başını eğdi, öfkesi içinden geçerken hareketsiz dururken vücudu çıkıntılı hale geldi.

"Birlikte dur, Eski Zamanlı," diye nazikçe uyardı James Eski Zamanlı'nın sesiyle. kulak. "Onunla kolayca başa çıkabilirsin ama kendine hakim olmalısın..."

"Belki de onunla uğraşmamalıyım ," diye karşılık verdi İhtiyar.

Samantha başını kaldırıp baktı, İhtiyar'ın bağlam dışı cevabını duyunca başı yana eğildi.

Yaşlı adam ona döndü, gözlerinden yaşlar akarken "Belki de Sonunda hak ettiğimi almanın zamanı geldi."

O, başını salladı. "Hak etmek?" diye sordu, kafası karışmıştı. "Neden bahsediyorsun?"

Aniden, yoğun, nemli rüzgarın içinde yüksek bir ÇATLATMA sesi yankılandı ve ikisinin de dönüp Paine'in kalın, ağacı kaldırdığını görmesine neden oldu.

Gecenin çoğunda üzerinde oturduğu kütük. İkisi de tepki veremedi Paine silahı şiddetle savurdu, ucunu Old-timer'ın başının yan tarafına getirdi ve kanını Samantha'nın şaşkın yüzüne sıçrattı.

İhtiyar'ın bedeninin anında gevşek ve cansız bir şekilde yere vuruşunu izledi. kumun içinde.

Sahildeki olaylara Old-timer aracılığıyla bağlananların bağlantıları kararmadan önce titreşiyordu.

"HAYIR!" Daniella çığlık attı. "HAYIR!"

Paine dev silahı dik tuttu ve İhtiyar'ın yüz üstü kumda duran cansız bedenine bakarken, sanki yürüyüş tatbikatındaki bir tüfekmiş gibi kolayca kullandı. Ona bakmadan Samantha'ya hitap etti; sesi, zihinsel durumunun ölümcül boyutlarını ele veriyordu.

"Hak ettiğini buldu Sam. Beni yakaladı."

"Seni öldüreceğim, orospu çocuğu!" Daniella, Paine'e çığlık attı ama bağlantıyı kolaylaştıracak bir Eski Zamanlayıcı olmadığı için albay onu duyamadı ve onu kimseye çığlık atmadan bıraktı.

Thel, James'e, "Yirmi beş saniye uzaktayız," diye bilgi verdi.

"Neden onların bu kadar ileri gitmelerine izin verdik?" Daniella bağırdı.

Daniella'nın haklı olduğunu biliyordu. O zamanlar makul görünen bir karar (Paine'in hikâyesini rahat olabileceği bir yerde anlatmasına izin vermek) zararsız görünüyordu. Paine'in gerçeği keşfetmesi ve Eski Zamanlı'ya zarar vermesi tehlikesi abartılı görünüyordu, özellikle de Eski Zamanlı'nın geliştirilmiş bedeninin onu çok daha güçlü bir savaşçı haline getirmesi nedeniyle. Ancak tüm gözlemlenebilir fiziksel kanıtlar bir yana, hâlâ yanlış hesaplamışlardı. Old-timer'ın görünüşte önemsiz olan hatasının, iddia etmek abartı değil, hesaplanamaz bir ölçekte toplu katliama yol açtığını öğrendiğinde umutsuzluğa düşeceğini öngörememişlerdi.

Hangi insan bu bilgiye dayanabilir? Kendi kendine düşündü.

"James!" Djanet android gemisinde ona bağırdı. "Beni oraya götürebilir misin? Beni ısınlatabilir misin ? Herhangi bir şey?"

"Hayır." James başını salladı ama çoktan hesap yapıyordu, bir plan hazırlıyordu.

"Seni oraya zamanında ulaştıramam; çok uzaktayız."

"Bir şeyler yapmalıyız!" diye bağırdı, hatasını telafi etme şansı için çaresizce; bu da kasıtsız olduğu kadar adaletsiz sonuçlara yol açan görünüşte küçük bir gaf daha .

James çapraz bir şekilde otururken, "Bir şeyler yapabilirim," diye yanıtladı. bacaklı. "Çok az." Gözlerini kapattı. "Ama sahip olduğum her şeyi alacak."

Sahilde Paine, ağacı İhtiyar'ın vücuduna gelecek bir darbe daha için hazırladı.

Paine'in hikaye anlatıcısından katile dönüşme hızı karşısında hâlâ şaşkın olan Samantha, Paine'in gözlerindeki kabaran, yanıp sönmeyen nefreti gördü ve harekete geçmesi gerektiğini biliyordu .

Bacaklarını kıvrıp ona doğru atıldı, omzunu adamın orta kısmına dayadı ve ikisini de bir düzine metre geriye doğru sürerken devasa ağaç gövdesini Paine'in elinden düşürdü.

Kumların üzerine sert bir şekilde indiler, Samantha da zirvedeydi. Hepsini getirdi ağırlığını Paine'in göğsüne vererek onu kuma sıkıştırmaya çalıştı.

"Aklını mı kaçırdın?" yüzüne doğru bağırdı.

Paine, "Sevdiğimiz herkesi öldürdü," diye karşılık verdi ve korkunç bir sicile ulaştı.

Samantha, insanlığıyla bağını bu kadar kolay kaybedebilen birine daha önce hiç tanık olmamıştı. Sesini duyduğunda ve Paine'in gözündeki atavistik yırtıcıyı yakından gördüğünde, onunla hiçbir mantık yürütmeyeceğini biliyordu .

"Katil sensin." gerçeği anladı.

Paine yüzünü buruşturdu. "Sam," diye homurdandı, "Özür dilerim." Sonra ona yumruk attı, sibernetik yumruğunun baş ucunu şakağına sapladı ve onu anında etkisiz hale getirdi.

Ayağa kalkmadan önce onun gevşek bedenini itti.

Ancak Old-timer'ı idam etme işini bitirmek için geri dönmeden önce, çevresel görüşünde uzak karanlıkta parıltıyan bir şey gördü. Bunun insan sonrası bir güç alanı olduğunu anında tanıdı ve aralarındaki mesafeyi hızla kapatacağını biliyordu.

Zihni anında değişti, savaş stratejisini belirledi ve post-insanla temas kurmadan birkaç saniye önce senaryolar üzerinden geçti.

Hayalinde canlandırdığı hiçbir şey zaferi garantilemiyordu. Kendi kendine, "Şu anda gerçekten silah kullanabilirim" dedi.

"Onu görüyorum!" Thel, gece görüşü Paine'in sahildeki desenine kilitlendiğinde bağırdı. "Dört-üçte iletişime geç..."

Sonra Daniella'nın aniden sağ tarafına doğru hızla ilerlediğini gördü. pervasızca saldırıya öncülük ediyor. "Daniella! Onu birlikte götürüyoruz!

Daniella cevap vermedi.

Bunun yerine nişan aldı ve daha da hızlandı, kendini mümkün olduğu kadar sert bir şekilde Paine'e doğru sürdü ve onu tutunduğu sırada onu düzinelerce metre geriye savurdu.

Kumun içinde yuvarlanırken saldırgana sert bir şekilde sarılıyor ve onları Thel'in görsel kilidinden gizleyen bir darbe dumanını havaya uçuruyor.

"Kahretsin!" bağırdı. "James! Bunu takip ediyor musun?"

Djanet ve Rich, James'in bedeninin android geminin bilgisayar ağının gücüyle titreşmesini ve kendisini onun içinden akmaya kanallı etmesini çaresizce izlediler.

"Ah, şu anda cevap verebileceğini sanmıyorum Thel," diye güncelledi Djanet.

"Ne? Neden?" Thel aralarındaki bağ nedeniyle bıkkın bir şekilde bağırdı.

James'in zamanlaması bundan daha kötü olamaz.

Rich devreye girmeden önce Djanet, "Sanırım o..." dedi.

Thel için "Bir şeyler yapmak" diye tanımladı ve Djanet'in görünüşte açıklanamaz olanı tanımlama girişimini sonlandırdı. James'in yaptığı her ne ise onun da kendisi kadar kafası karışmıştı.

Thel, tüyün hemen önündeki kuma indi. "Bu gerçekten harika," diye fısıldadı kendi kendine, sahneyi tararken, androidlerin yarattığı kum fırtınasında insan desenlerini arıyordu.

Paine, tüyün içinde nihayet tepesindeki yüzü ve başparmaklarını boğazına dayayan kişiyi tanıdı.

"Danny?" İçindeki katilin bir anda dağılmasının ardından yerini hayatının aşkının saldırısının ortasında olmanın büyük şokuna bıraktığında şaşkınlıkla tepki verdi.

"Yaptığın şey yüzünden seni öldüreceğim!" Daniella ona bağırdı.

Thel, çığlığa göre konumlarını belirledi ve dumanın içine girdi; yumrukları yeşil renkte parlıyordu ve onu gördüğü anda Paine'e saldırmaya hazırды.

Birkaç saniye geçti. "Daniella mı?" bilinmeyene seslendi.

Paine'in silüeti aniden ortaya çıktı; hâlâ kum tüyünün içinde örtülüydü.

Thel ateş etti.

Ama çok erken ateş etti.

Patlama parmaklarının ucundan ayrılmadan önce gördüğü son şey, Paine'in Daniella'yı kendi tarafına sıkıştırdığıydı.

"Ah hayır," diye fısıldadı.

Thel'in patlamasının darbesini alacak şekilde vücudunu zamanında yukarı kaldırdı.

Daniella'nın bilinçsiz bedeni dumanın arkasından uçtu ve Thel'in görüş alanı dışında kumun üzerinde yuvarlanarak durdu.

"Daniella mı?" Arkadaşına vurmuş olma ihtimalinden utanan Thel tekrar seslendi.

Yanıt yoktu.

"Ah hayır," diye fısıldadı, onun sesi dışında duyduğu tek ses boyun eğmeyen dalgalar sahile doğru yuvarlanıyor.

Aniden gerçek ve yakın bir tehlikede olduğunu hissetti.

Manyetik alanını ateşledi, ancak alan onu tamamen sarmadan hemen önce, Paine kör tarafından çenesine sert bir darbe indirdi ve yüz üstü kuma inerken koruyucu alanının yok olmasına neden oldu.

"Ah evet," diye yanıtladı Paine, ses tonunu yeniden ayarlarken onun sessiz sesini taklit ederek. sibernetik yumruğunun bileği.

El yoldan çekildi ve yerini matkap aldı.

Dönmeye başladı.

Sırf bu intikamı alabilmek için hayatta kalmayı seçen adam , Eski Zaman'ın hareketsiz formuna döndü; tıpkı Thel gibi yüzü aşağı dönük, okyanus dalgaları topuklarını kucaklamaya başlıyordu.

Albay'ın nihayet adalete kavuşması sahil boyunca sadece kısa bir yürüyüşle gerçekleşti.

"Artık sadece sen ve ben varız Craig," dedi kendi kendine; katil yüzeye çıkıyor ve kontrolü ele alıyor. "Biraz eğlenelim.

Tanrı biliyor ya, ikimiz de başımıza geleni hak ediyoruz ."

Thel'in bilincini kaybettiğinde, diğer izleyiciler kendilerini bir kez daha sahildeki olaylardan belirsiz bir şekilde kopmuş halde buldular.

Alejandra, Vali Patrick'in omzunu yakalayıp onu kendisine çevirdi.

"Paine onu öldürecek. Bir şeyler yapmalıyız."

"Hangarda onlara zamanında ulaşabilecek hiçbir şeyimiz yok"

Patrick geri döndü.

"Denemeliyiz!" Alejandra bağırdı.

Gözlerindeki korku, Patrick'i anında haklı olduğuna ikna etti: Puristler müdahale etmeseydi Paine, Craig Emilson'u öldürecekti . "Elbette haklısın," dedi, kapının yanında nöbet tutan iki korumasını bulmak için odadan çıkıp uzaklaşırken. Dikkatlerini çektiklerinde onlara, "Size koordinatları vereceğim" dedi. "Telsiz en kısa zamanda oraya bir kurtarma ekibi gönderecek..."

Alex, Aldous'un tamir laboratuvarından çıkıp koridora girerken ve ardından havalanırken, "Buna gerek olmayacak Vali," dedi ve yanından uçarken Patrick'e şunu söyledi: "Adamlarınız havaya kalkmadan ben orada olacağım. "

Alejandra, Alex kendi yeşil manyetik alanını ateşlemeden önce robotun koridorda uçuşmasını izledi.

Vali Patrick, Alex köşeyi dönünce ortadan kaybolur kaybolmaz ona döndü. "O bir insan sonrası mı?"

"Sanırım öyle," diye yanıtladı o da aynı derecede şaşırarak.

"James!" James'in birkaç santim uzağında duran Djanet, android gemisinden enerji akıp vücuduna doğru akarken bedeni hâlâ guruldamaya devam ederek bağırdı.

"Eski zamanlayıcının zamanı doldu! Acele etmek!"

James hareket etmedi. O çekinmedi. Herhangi bir onay sunmadı.

Rich sonunda Djanet'in yanına geldiğinde, "Seni duyabildiğini sanmıyorum," dedi. taraf. "Artık orada olduğundan bile emin değilim ."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Djanet, Rich'in hipotezi karşısında şaşkına dönmüştü.

Rich bunu test etmeye karar verdi.

Bir çakıl taşından büyük olmayan kırık beton parçalarından birini aldı ve hafifçe James'in kafasına fırlattı. Zıpladı ve zarar vermeden önündeki yere indi. "Heykel," diye yorum yaptı.

"Eğer kendi bedeninde değilse," diye mantık yürüttü Djanet, gördüğü şeyin ayrıntılarını çözmeye çalışırken gözleri kısıldı ve kaşları çatıldı, "o zaman nerede? "

Rich aniden, " Demek istediği buydu , " diye fısıldadı.

Djanet, Rich'le yüzleşmek için başını geriye çevirdiğinde gözleri yuvarlaklaştı.

Rich onunla göz göze geldi, son derece ciddi bir tavırla, "İşte o an." dedi. James'in cesedine baktı. "Bu onun savunmasız olacağı son sefer. Bundan sonra tam zamanlı bir tanrı olacak ."

Sahilde Paine, dalgalar santimetre santimetre yaklaşıp pantolonunun altını ıslatırken hareketsiz kalan Old-timer'ın cesedinin üzerinde duruyordu.

Albay, İhtiyar'ın kafasının arkasına uzandı, bir avuç dolusu saçı yakaladı ve onu kullanarak İhtiyar'ı yukarı çekerek yüzünü açığa çıkardı. Hareketsizdi, onu tam bir yüz maskesi gibi kaplayan kan, kumla kaplanmıştı ve elmacık kemiği, Paine'in doğaçlama copuyla ona vurduğu yerde ezilerek ağaç gövdesinin izini açığa çıkarmıştı.

Pained tatbikatını durdurdu ve sonra bu noktayı Old-timer'ın göz kapaklarını kaldırmak için kullandı.

Boştular; altlarında yaşam belirtisi yoktu.

Ama sonra İhtiyar'ın yanağındaki yaranın iyileştiğini fark etti. yavaş yavaş, yeni bedeninin insanüstü bir hızla kendini onardığının kanıtıydı.

"Evet, hâlâ hayattasın."

Paine sırtıttı ve İhtiyar'ın yüzünü tekrar kuma gömdü. Sadece birkaç metre ötede hâlâ kumun üzerinde için için yanan purosuna doğru yürüdü, onu aldı ve sonra Old-timer'ın yanına yürüyüp yandaki kütüğün üzerine oturdu. Suyun kumsalda daha da yukarıya doğru ilerleyerek Old-timer'ın vücudunu gittikçe daha fazla ıslatmasını izlerken, stojiyi birkaç kez üfledi ve sönmekte olan közleri yeniden hayata döndürdü.

Yaşlı adam kıpırdamaya başlayınca bacağı kaydı.

Paine gülümsedi. "O kadar kolay kurtulamazsın."

Sonra İhtiyar homurdandı.

Paine bir dakika boyunca onu hareket ederken izledi; bedeninin sistemleri, hizmet ettikleri insanüstü bilinci yeniden kazanmak ve sürdürmek için gereken minimum statüye doğru yavaş yavaş yeniden çalışıyorlardı.

Paine purosundan son bir ağız dolusu lezzetli tütün aldı ve sonra onu okyanusa fırlattı. Işık öldü.

Ayağa kalktı, dururken homurdandı, sonra elinin yerini alan matkabı yeniden çalıştırdı, dönmesine izin verdi ve tiz gıcirtısının tadını çıkardı. " Bunun geldiğini görmene gerçekten ihtiyacım var," diye öfkeyle bağırdı.

Yaşlı adam sol kolunu hareket ettirdi. Daha sonra sağını hareket ettirdi. Elleri gevşek yumruklarından kurtuldu, düzleşti ve başını karanlık, kanla ıslanmış kumdan kaldırarak kendini yukarı itmeye başladı.

Ama henüz hazır değildi. Nerede olduğunu bile bilmiyordu; kafasına aldığı darbenin etkisiyle hâlâ kafası karıştıktı. Tekrar kuma düştü ve bilinçsizliğe geri döndü.

Paine, avı bayılıp ortak finallerini geciktirirken sabırsızlıktan iç geçirdi. "Hadi." Tatbikatı durdurdu. Yüzünü buruşturdu. Tekrar düşündüm. Samantha, Djanet ve Thel'in etkisiz hale getirildiği yönleri tarayarak karanlığa baktı ve yeniden ayağa kalktıklarına ve adaleti sağlamak için aceleyle geri döndüklerine dair herhangi bir işaret bekledi.

Karanlık ürkütücü derecede sessizdi.

Dalgalar ilerlemeye devam etti.

Tekrar Eski Zamanlayıcı'ya baktı. "Artık bekleyemiyorum eski dostum." Tatbikatı yeniden başlattı. "Bunu görmeni istedim; sonunun geldiğini bilmeni istedim ... tıpkı tüm o insanlar gibi..."

Kendi evreninin kaderini düşünürken tehlikeli bir şekilde boğulmaya yaklaştığını fark ederek kendini durdurdu; bu, hiçbir zaman içinden çıkamayacağı bir anıydı. Yutkundu, gücünü yeniden topladı ve kendini bir kez daha çelikleştirdi.

Ve son kez.

" Benim ülkemde yaşayan, öğrenen ve seven tüm insanların Silinen evren onun geldiğini gördü."

Bir kez daha İhtiyar'ın kafasının arkasına uzandı ve bir bir avuç dolusu saç aldı ve süper insanın yüzünü kanlı kumdan çıkardı.

Albay pişmanlıkla başını salladı. "Lanet olsun," diye yorum yaptı kolunu geri çekerken, tahmin ettiği gücü hazırlarken

matkabı İhtiyar'ın kafatasının arkasına saplamak ve onu insanüstü olsun ya da olmasın kesin olarak öldürmek gerekecekti.

"Ama senin benim evrenime ve çoklu evrendeki sayısız insana öğrettiğin gibi Craig: her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

Yüzüne sıçrayan, burun deliklerini ve ağzını dolduran ve boğulmasına neden olan tuzlu su ile uyanan Old-timer, bırakın işlemeyi, içinde bulunduğu durumu fark edemeyecek kadar kör edici bir ıstırap içindeydi. Okyanusun suyu etrafında sıçırıyordu ama adrenalini kalbine hücum edip duyularını artırdığında, sıırıslıklam olmasına neden olan şeyin kendisine doğru ritmik bir şekilde dalgalanan dalgalar olmadığını fark etti - bu başka bir şeydi - açıklanamaz bir şeydi. .

Gözlerini açtığında, suda, yüzeyin altından parlayan bir ışık gördü ve bu ışığın kaynağı her ne ise, suyu çalkaladı, yüzeyde köpürdü ve elektrik kıvılcımları suyun yüzeyinde öngörüleemeyen ve yüksek sesle PATLAYARAK dans etti. Dalgalar sanki açıklanamaz bir olayı noktaliyormuş gibi.

İhtiyarın kargaşaya neyin sebep olduğuna dair hiçbir fikri yoktu; tek bildiği bunun güçlü olduğu ve uzaklaşması gerektiğiydi.

Ondan uzaklaştı, kumun yüzeyinden havalanmak üzereydi ama Albay Paine'in kendisinden sadece bir metre ötede durduğunu görünce donup kaldı, yüz hatları artık sudaki turkuaz rengiyle iyice aydınlanmış, ifadesinde parlıyordu. , Eski Zaman'ın hemen ötesine bakan bir bakışı ve korkuyu gösteren bir bakışı vurguluyor.

İhtiyarın gözleri Paine'in sibernetik elinin yerinde kalan matkaba takıldı; anılar davetsiz bir şekilde aklına geldi. Başka bir hayatın anıları; bir katilin karısını ondan aldığı bir hayat.

Geri dönen bir katil.

"İşte orada," diye homurdandı İhtiyar, konuşurken yüzünü buruşturarak, yüzü Paine'in saldırısı nedeniyle kısmen çökmüştü ve o zamandan bu yana geçen dakikalarda kırık çeneyi ve kırık dişleri yalnızca kısmen onarmıştı.

Önemli değildi.

"İşte tanıdığım bir psikopat var" dedi Old-timer, kendi adaletine odaklanarak , "Hayatta ve iyi durumda."

Paine, yorum karşısında kafası karışmış bir şekilde Old-timer'a baktı ama dikkatini hemen ait olduğu yere, yani olaya çevirdi.

İhtiyar'ı kurtaran şey, sudaki şey.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Doktor. Ama burada bir durumla karşı karşıya olduğumuzu biliyorum."

İhtiyarın kaşı, hızla daha da yoğunlaşan rahatsızlığa döndüğünde hafifçe kalktı.

"Bu iyi değil."

Başlangıçtaki kaçma içgüdüsünün doğru olduğuna karar verdi. Vücudunun sensörleri ona ne kadar ağır yaralandığını bildirdiğinde tekrar homurdanarak ayakları üzerinde ileri doğru yürüdü.

Acı dayanılmazdı.

Böylece zihin gözünü açtı ve acı alıcılarının duyarlılığını geri çevirdi. "Böylesi daha iyi." dedi rahatlayarak.

Kendini doğrulttu ve tam altı-beşlik çerçevesi tamamen devreye girecek şekilde dik durdu.

Paine, Old-timer'ın bu kadar çabuk iyileşebileceğini tahmin etmemişti; özellikle de yaralarının ciddiyeti bu kadar belirginken.

Aslında İhtiyar'ın yüzünün büyük bir kısmı tanınmaz haldeydi, kan ve kum karışımıyla kaplanmıştı, yüzünün yan tarafı ise ciddi şekilde şekilsiz kalmıştı.

Ve Paine, nihayet ondan nefret eden ve öldürmeye hazır bir adamın gözlerini o korkunç görüntüde tanıdı .

"Henüz değil," dedi Paine, sibernetik eklentiye kaldırıp, elin yerini alması için matkabı yeniden kılıfına koyarken. Yeni geri getirdiği işaret parmağıyla, dalgaların altındaki bir insanın şekline benzeyen şeyi işaret etti. "Önce şunu halledelim. Daha sonra puanımızı hesaplayabiliriz."

Yaşlı adam olaya geri döndü ve camın altındaki şekle tanık oldu. dalgalar. Bir an için albayla güç birliği yapmak akıllıca göründü.

Sonra figürün yüzünde iki gök mavisi ışığın birdenbire yanıp sönmeye başladığını gördü.

Yaşlı adam hâlâ ağzının yarısıyla gülümsedi ya da gülümsemeye çalıştı. düzgün çalıştı. Sonra güldü.

"Komik olan ne?" Paine homurdanarak öğrenmeyi talep etti.

Yaşlı adam başını sallayıp tekrar ona dönerken biraz daha güldü.

Paine, "Sadece berbat durumdasın" diye yanıtladı .

Ve sonra, Paine'in Old-timer'ın iddiasının ne anlama geldiğini fark etmesine fırsat kalmadan Alex, albayın android bedenine kör edici bir şekilde daldı.

Yeşil ışık, Paine'in kontrolsüz bir şekilde plajın ıslak kumları boyunca takla atmasına neden oluyor.

"Ohh," İhtiyar yüzünü buruşturdu, "bu acıyıormuş gibi görünüyordu. Teşekkür ederim Alex"
Sonra nihayet sudan çıkan sudaki şekle döndü.
dalgalar.

"Ve teşekkür ederim James."

"James mi?" İhtiyar, ilk seferinde yanıt alamayınca komutanın adını tekrar söyledi.

Nöbetçinin yol açtığı yaralanmalardan önce James'in büründüğü tanıdık form, tıpkı Old-timer'ın hatırladığı gibi, okyanus dalgalarından çıkmak için ortaya çıkmıştı. James kıyı şeridinden sadece birkaç adım uzakta duruyordu, gök mavisi gözlerinden gelen tanıdık parıltı karanlığı aydınlatıyordu. Su onun etrafında çalkalanmaya devam ediyordu ve dalgaların altındaki kum, elektrik deşarjlarıyla POP ve CIZILMAYA devam ediyordu; su, James'in insanüstü derisinin yüzeyinden buharla çıkıyordu.

Yine de Old-timer kendini evde kimsenin olup olmadığını merak ederken buldu. James boş boş ileriye bakarken oradaydı.

Ellerini James'in yüzünün önünde salladı. "James mi? Merhaba?"

"Eski dostum," diye araya girdi Djanet, "iyi misin?"

Yaşlı adam gözlerini kıstı, James'in önünde hareketsiz ve gözünü kırpmadan duran heykelsi formuna hayret ederken kafası karışmıştı. "Bilmiyorum. Çok sert bir darbe aldım. Belki de halüsinasyon gördüğümü düşündüğüm için vidayı gevşettim."

"Teşhislerinizi paylaşabilir misiniz?" ona sordu.

"Elbette," diye yanıtladı ve Djanet, Old-timer'ın dosyasını hızla zihninde açtı ve sistemlerini inceledi.

Rich de bunu gördü ve sonsuz gibi görünen karmaşık sistem ve yetenekler listesini okurken boynunu uzattı ve gözlerini kısarak baktı. "Kutsal - yükseltmesinin ne kadar karmaşık olduğuna inanamıyorum - İhtiyar yapabileceklerinin yalnızca yüzeyini çiziyor. Acaba o bunu biliyor mu?"

İhtiyar'ın vücudunun 3 boyutlu bir şeması ortaya çıktı; hasar görmüş alanlar kırmızı renkte parlarken, çoğunlukla turkuaz olan görüntünün önünde önlerinde duruyordu.

"Geliştirilmiş vücudunuzun işlevlerinin çoğunu anlamıyorum"

Djanet, Old-timer'a şunu aktardı: "Ama sana şunu söyleyebilirim, her ne kadar bir

Yüzünüzde çok fazla yüzeysel hasar varsa, beyniniz ve gözleriniz nispeten normal çalışıyor olmalı; belki biraz bulanık görüş, ama hepsi bu."

"Ne görüyorsun, İhtiyar?" Zengin sordu.

Yaşlı adam onları bağladı ve elinin uzandığını ve parmağının James'i işaret ettiğini gördüler. "Bu," dedi. "James'e benziyor ama o olduğunu düşünmüyorum. Hareket etmiyor. Neler oluyor?"

Djanet ve Rich bakıştılar, sonra aynı anda yanlarında kalan, tamamen hareketsiz, bağdaş kurmuş, sadece bir buçuk metre önlerinde oturan, aynı şekilde hareketsiz James'e döndüler.

"Emin değilim," diye itiraf eden İhtiyar, Djanet'i dinledi, "ama burada da benzer bir heykel olarak James sorununuz var."

"Ne oluyor be?" Yaşlı adam kendi kendine fısıldadı, Djanet'in ve Rich'in açığa çıkması kafasının daha da karışmasına neden oldu.

Solunda bir ışık titreşti, o da tam zamanında ona döndüğünde Alex'in manyetik kuvvet alanının yeşil parıltısının, ondan pek de uzak olmayan bir yerde tutuşan ikinci bir kozayla birleştiğini gördü.

"Sanırım bu Thel!" Aniden bunun imalarını fark eden Djanet seslendi.

Rich bir an sonra ona yetişti.

"Oraya gitmelisin, İhtiyar!" Zengin onu uyardı. "Sen soğuktayken Albay Paine Thel ve Daniella'yı öldürdü!"

"Daniella mı?" Yaşlı adam tekrarladı, gözleri hızla kısıp öfkeye dönüşmeden önce alarmı genişledi. Bu, yalnızca Albay Paine'in onu alevlendirebildiği özel türden bir öfkeydi.

Sahilin yüzeyinden hızla fırlayarak aksiyona doğru ilerledi.

Ve biraz daha adalet.

Thel ayaklarını kuma bastı ve koruma alanını devre dışı bıraktı, ancak Alex'in hemen üzerinde süzülen manyetik alanının parlak ışığına gözlerini kısıp ne olduğunu anlamak için elinden geleni yaparken iki yüklü patlamayı parmak uçlarında hazır tuttuğundan emin oldu.

"Alex?" Gözleri yeterince odaklandığında onu tanıyınca sordu. Onun, post-insanlarla aynı manyetik koza yaratma yeteneğine sahip olduğunu görünce şaşırdı.

Alex arabasını sürerken, "Onu şimdilik etkisiz hale getirdim," diye bilgilendirdi. Paine'in göğsüne koza inerek androidin acı içinde bağırmasına neden oldu.

Alex Thel'e elini uzattı; tanıdık bir cihazı tutuyordu. "Bir asimilatörüm var ve gerekirse onu devre dışı bırakmak için kullanabilirim. Komutandan daha fazla talimat bekliyorum."

"Bir süre bekleyeceksin," diye homurdandı İhtiyar, bir güm sesiyle Alex'in yanına inerken. "James şu anda kimseyle iletişim kurmuyor. Kenara çekil Alex."

Alex, "Bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum" dedi. "Kalp atış hızınız yüz-ve-dakikada kırk atış— akıllıca seçimler yapamazsın— "

"Bir daha sormuyorum Alex," diye hırladı Old-timer aniden, diğer yüz hatlarından hiçbirisi öyle olmasa da gözlerindeki nefret açıktı. Onun korkunç, çılgın yüzü, Alex'in bile bu görüntü karşısında irkilmesi için yeterliydi.

"Eski zaman," Thel, Eski Zaman'ın gözlerindeki kontrolden çıkmış öfkeyi fark ederek, durumu kontrol altında tutmak için bir girişimde bulunmaya başladı; bu onun da ara sıra boyun eğdiği bir rahatsızlıktı. Gerekirse Old-timer ile Alex'in arasına girmeye hazır olarak, duraklarına yaklaşıırken, "Duraklatmanın zamanı geldi..." demeye başladı.

"Deneme," diye gürledi İhtiyar, sözlü olarak onun sözünü keserken aynı zamanda birdenbire ortaya çıkan ve gövdesinden hızla Thel'in hiçbir şansının olmadığı bir bariyer oluşturmak için gövdesinden fırlayan dallarla fiziksel olarak da sözünü kesti. geçit. "Albay Paine'i eğlendirmek başından beri çılgınca bir fikirdi. Bu yeterince uzun süredir devam eden bir delilik."

"Peki ya Daniella?" Thel, çok geç olmadan İhtiyar'ın içindeki mantıklı adama ulaşmak için çaresizce karşılık verdi. "Yaralandı Craig ve sen bunu aklının ucundan bile geçirmiyorsun—"

"O orada," dedi iki filiz Thel'in omzunun üzerinden karısına doğru işaret ederken.

Thel döndü ve gece görüşünü başlattı; henüz yeni hareketlenmeye başlayan Daniella'yı bulmayı başardı.

Old-timer, "Bilinci yerinde ama sorunsuz bir şekilde tekrar çevrimiçi oluyor" diye ekledi. "Paine onunla 332'de evlendi ama yine de Thel... ona zarar verdi." Başını salladı ve şu sonuca vardı: "Albay hayatta tutulamayacak kadar tehlikeli ."

Thel gözlerini kırptırdı, hayrete düşmüştü. Old-timer, James dışında birinin, hatta sevdiği kadına zarar verecek birinin idam edilmesini önereceği son kişiydi.

"Tamam," diye ileri sürdü ve çok geç olmadan duruşmanın durdurulması gerektiğini beyan ederek kollarını salladı, "Bunu yaptım," diye Old-timer'a bilgi verdi. "Yanlış ateş ettim ve onu bayılttım. Beni öldürecek misin?"

"Aptal olma," diye bağırdı ona, Alex android'i aşağıya doğru bastırıp onu kuma sabitlerken gözleri hâlâ Paine'e kilitlenmişti. "Paine göğüs göğüse dövüş strateji uzmanıdır; onu vurmanı sağladı."

İhtiyar Thel'e doğru bir adım attı ve sadece tek bir adım olmasına rağmen bu onu Alex'in manyetik kuvvet alanının oluşturduğu parlak yeşil ışığa getirdi ve İhtiyar'ın yüzünün ne kadar çökmüş olduğunu ona gösterdi. , kanla kaplanmış ve parlak yeşil ışıkla aydınlatılmış şeytani yüz, onun geri çekilmesine neden olacak kadar korkunçtu. "Aman Tanrım, İhtiyar... çok yaralanmışsın."

"Evet," diye kabul etti İhtiyar. "Bunu bana o yaptı. Seni, Daniella'yı ve Sam'i de incitti ve hiç şüphelen olmasın Thel," diye gırtlaktan homurdanarak şunu vurguladı: "Beni öldürürdün."

"O haklı!" Daniella, karanlıktan çıkarken bile kocasına destek sağlamak için inerken aniden seslendi, sersemlemiş halde kendine gelmek için mücadele ederken hâlâ yalpalıyordu. "Albay Paine diğer insanların nefes alma şeklini öldürüyor ."

Thel'in yanından geçerek, dallardan oluşan bariyerini geçici olarak açarak kendisine gelmesine izin veren İhtiyar'a doğru yürüdü. Bir kolunu onun gövdesinin etrafında doladı, avucunu sırtına dayadı, diğer eli yaralı yüzüne doğru gitti, parmak uçları Paine'in el işinin tuhaf sonuçlarına hafifçe dokundu. Sonra İhtiyar'ın dal bariyeri yeniden devreye girince Thel'e döndü. "Bazı insanların bir sorunu var

onlar, Thel. Bazı insanlar katildir. Onlar katil olarak doğarlar . Onlar her zaman katil olacaklar ve yaşamalarına izin verilmemeli."

Thel duyduklarına inanamadı.

"Üzgünüm." Yuttu. İşler resmen kontrolden çıkmıştı. "Aman Tanrım, özür dilerim. Onu öldürmene izin veremem."

"Sorun değil Thel," diye devam etti ihtiyarın alçak, atavistik homurtuları, "Bu senin elinde değil."

Ve sonra, daha fazla uyarı olmaksızın düzinelerce Eski Zamanlı dalları vücudundan açıldı, Alex'in manyetik alanının çevresine sarıldılar, sert bir şekilde sıkıldılar, yeni yapay zekayı enerji alanı içinde daralttılar, ta ki en sonunda kolları iki yanına sabitlenene kadar.

"Vay be! Ne yapıyorsun?" Thel İhtiyar'a bağırdı. "Durmak!"

Alex karşılık verip güç alanını genişletmeye çalışırken, hatta savunmada manyetik enerjinin uyarı patlamalarını püskürtürken bile, İhtiyar'ın dalları her şeyi emdi ve Alex'e başka seçenek bırakmadı.

"Craig," dedi Alex sakince, "umarım böyle bir niyetin yoktur..."

Yaşlı adam konuşacak ruh halinde değildi.

Alex'in bedeni daralmışken, dalların onu Paine'den kaldırıp hareketsiz bir şekilde kumdan bir metre yüksekte tutması basit bir meseleydi, bu da onu duruşmayla alakasız hale getiriyordu.

Paine hiç vakit kaybetmeden kumdan ayağa fırladı, sibernetik eliyle göğsünü tuttu ve Alex'in akıllıca davranarak albayın android göğsüne muazzam bir baskı uygulayarak albayın simüle edilmiş solunum sistemini bozmayı seçmesinin ardından nefes alma ritmini yeniden kazanmaya çalıştı.

Bu, albay için o kadar aptalca görünüyordu ki, oksijene ihtiyaç duymayan bir varlık, yeniden ayağa kalkmaya çalışırken tökezliyordu ve boğulma taklidi yapıyordu.

İstmeden de olsa etkilenecek , onların yapay zekasının zeki olduğunu düşündü.

Dengesini bulur bulmaz diğer elini avucu dışarıda tutarak İhtiyar'a durmasını işaret etti.

Thel, albayı koruyarak müdahale etmek için ileri doğru koştu ama İhtiyar'ın filizlerinden biri onu tekrar engelledi ve sanki Hayır dermiş gibi yüzünden bir parmak gibi ileri geri sallanırken onu olduğu yerde durdurdu .

Daniella'nın gözleri Thel'inkilerle buluştu.

Sonra Alex'in umutsuz durumunu düşündü.

Meraklı gözleri Thel'e döndü ve ardından basitçe "İşimiz bitti mi?" dedi.

"Bunu yapamazsın," diye yalvardı Thel. "Lütfen!"

"Daniella!" Paine bağırды, sonunda zayıf, kulak tırmalayıcı bir şekilde söze döküldü.
"Durmak! Durmak!"

Daniella'nın inanmayan gözleri Paine'e döndü. "Durmak?" çaresizlikten hiç etkilenmeden, çaresiz isteğini tekrarladı. "Kurbanlarınızdan kaç tanesi onları idam etmeden önce size aynı şeyleri söyledi?"

Paine anlaşılır bir şekilde şaşkına dönmüştü. "N-ne? BEN..."

Çaresiz, inanmayan gözleri Eski Zamanlı'ya döndü; gözleri aynadaydı.
Daniella, Paine'in suçlaması karşısında yaşadığı şoktan hiç etkilenmemişti.

İhtiyar'ın öldürme niyetini gerçekleştirmesine kadar fazla zamanı olmadığını biliyordu. Albay çaresiz bir hayvan gibi kendini köşeye sıkışmış halde buldu; hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. " Neyden bahsettiğini bilmiyorum ! Ben asla kimseyi idam etmedim!"

"Bu seri kocamla birlikte sona ermek üzereydi "
Daniella karşı çıktı. "Öyle değil miydi?"

Bu Paine'i incitti...

Kocam.

Çaresiz, köşeye sıkışmış ve muhtemelen delirmek üzere olan albay, o anda psikolojik olarak çıldırmış gibi görünüyordu ve bıkkın bir şekilde "Ben senin kocam!" diye gürledi.

Dizlerinin üzerine çöktü ve birbirine uymayan ellerini yalvarırcasına uzattı.
"Ben senin kocam," diye tekrarladı, daha yumuşak bir hışırtıyla başını eğdi ve kaybindan tamamen bunalmış bir halde topuklarının üzerinde otururken dinlenerek geriye doğru çöktü.

İhtiyar, Albay Paine'in kaçışını izlerken aniden öfkeden başka bir şey hissetti. Ölüm ayrılana kadar karısı olduğuna inandığı kadına yalvarmasını izledikten sonra , onca yıl önce uyandıktan sonra Samantha'yı Aldous'la birlikte gördüğüne dair anıları geri geldi.

Bu kadar zaman geçmesine rağmen hala acı veriyordu.

Daniella albaya yaklaşırken soğuk bir tavırla, "Ben senin karın değilim," dedi ve bir sonraki sözlü bıçağı albayın kalbine saplarken yüzüne doğru eğildi: " Sonunda seni öldüren benim. bizim evrenimiz, Albay."

Bu sözler Paine'i o ana geri getirdi ve onu ıslak, yaralı gözleriyle ona bakmaya zorladı, şok ve dehşete düşmüştü. Hiçbir yanıtı yoktu.

Daniella hâlâ hareketsiz bir şekilde ona dudak büktü, "Ve seni yine öldürecek kişi ben olacağım."

"Beklemek!" Samantha karanlığın içinden onlara doğru uçup Daniella'nın arkasında ve Old-timer'ın önünde kuma inerken, tıpkı Paine'in sadece birkaç dakika önce yaptığı gibi, durması için ellerini uzatırken çılgın attı. "Ona zarar verme! Onun neler yaşadığını anlamıyorsun!"

Daniella alay etti, sonra hiçbir şey söylemeden diz çökmüş olan albaydan dönerken kıkırdadı; Albay onun " Gerçekten anlamayan sensin , Samantha." demesini izlerken herhangi bir yanıt toplayamayacak kadar şok olmuştu.

Samantha'nın kaşları çatıldı ve bu söz karşısında kafası karışan Samantha, yardım istemek için Eski Zaman'a döndü, onunla anlaşabileceğinden emindi. "Craig, albay tüm kaybının , tüm kayıplarımızın ağırlığı altında ezildi. Bu kadar. Bu hepimizin başına gelebilir ve sana söz veriyorum Craig, Albay Paine en iyimizdir."

Daniella yüksek sesle alay etti.

Samantha yılmadı ve Old-timer'a şunları söyledi: "O iyi bir adam. O daha yeni geçti..."

Daniella sonunda , "Lanet olası kafanı kesti," diye araya girdi, neredeyse bu kelimeleri haykırıyordu.

Android gemisinde Djanet ve Rich'in dudakları aynı anda düştü. Birbirlerine döndüler.

Rich, "Bu dördü şimdiye kadar gördüğüm en berbat çift takas durumu " dedi.

"Sağ?" Djanet daha önce dayanamayarak şöyle cevap vermişti: "Çift takas durumlarından payınızı aldınız mı?"

Rich gözlerini kapattı ve başını salladı. "Dokunma evlat."

Djanet gülümsedi. "Hışırtı."

Samantha yavaşça Daniella'ya doğru dönerken nefes almayı zar zor hatırladığını fark etti.

"Yalan tespiti. Daniella, kocasının ölü karısının hareketli hayaletine meydan okudu.

Samantha konuşmadı, bunun yerine yalan tespit programını yürüten Daniella'ya gözlerini dikti. Daniella'dan bunu tekrarlamasını istemesine gerek yoktu.

"Albay Paine senin küçük güzel kızıl saçlını kesti. Kafanı kesti Sam. Kafanı kestin."

Sonuçları okurken Samantha'nın gözleri titredi. Sonra albayın travmanın neden olduğu şokunu takip ederek onunla göz göze geldi ve duygusuz bir şekilde şöyle dedi: "Yalan söylemiyor."

Paine'in dudakları sanki konuşmak istiyormuş gibi seğirdi ama işe yarayacak herhangi bir kelime bilmiyordu.

Samantha, rüyasının ortasındaki bir uyurgezer gibi yavaşça Eski Zamanlı'ya döndü. Açıklayamadığı nedenlerden dolayı ona yalan tespitinden daha çok güveniyordu. Yüzü ona hikayeyi anlatmadıkça buna inanamazdı ve bu da onu hayal kırıklığına uğratmadı. Yüzünde bir kayıp, trajedi, zulüm ve ıstırap hikayesi yazılıydı.

Ve bu anıların Craig'in zihnini ele geçirmesini izlerken Samantha bunun gerçek olduğunu biliyordu.

"Bu doğru değil!" Paine aniden kendi çaresiz savunmasını haykırdı. "Sam! Neden bahsettiklerini bilmiyorum ama seni asla incitmeyeceğimi biliyorsun ! Bu mümkün değil!"

"Mümkün," James sahneye girerken aniden yukarıdan bir ses duydu; karanlığın içinde süzülüyordu, masmavi gözleri altındaki kumsaldaki oyuncuları aydınlatıyordu. "Ve gerçek bu."

"James!" diye haykırdı Thel, mutlu heyecanı onu neredeyse gözyaşlarına boğuyordu. Hâlâ kumların üzerinde diz çökmüş, etrafı düşmanlarla çevrili olan Albay Paine'i işaret etti. "Buna bir son vermelisin!"

James, Thel'e özel bir kanal açtı ve ona şunu temin eden bir mektup yazdı: Her şey yoluna girecek.

Daha sonra, görmesi için Paine'in önünde asılı duran bir görüntüyü gözlerinden yansıttı.

Bulanık görüntü netleşince Paine gözlerini kırıştırdı -görüntü çoğunlukla karanlıktı ama LED ışıklar aniden bir mücadele olarak algıladığı şeyi yeterince aydınlatıyordu - askeri üniforma giymiş iki savaşçı,

her biri kendisinininkiyle aynı sibernetik kollara sahip. Bir savaşçı diğerinin üstündeydi ve onu acımasızca dövüyordu.

"Craig!" hepsi yapay zekanın hayaletimsi sesinin hafızadan seslendiğini duydu:
"Kalkmalısın! Aldous'un başı dertte!"

"Aldous'u mu? Bu nedir?" Paine sordu, bunu fark ettiğinde hâlâ gözlerini kısıyordu. görüntü Craig'in bakış açısındandı.

"Paine, Aldous'un MTF jeneratörünü etkisiz hale getirdi!" Yapay zekanın kayıtlı sesinin acilen seslendiğini ve Craig'i uyardığını duydular: "Eğer ona yardım etmezsen, Paine onu öldürecek!"

Paine'in gözleri Daniella'nıninkilerle buluştu. "O benim?"

"İzle," diye ısrar eden Daniella ona ısrar etti; ifadesi hala hareketsizdi ve adaletin yerini bulma konusundaki katı kararlılığından hiçbir şey kaybetmemişti.

Görüntü, Craig'in her göz kırpışında bir içeri bir dışarı yanıp sönüyor ve bir yandan diğer yana sallanıyordu; bu da Craig'in yön bulmada yaşadığı zorluğu yansıtıyordu. Ancak görüntü daha da odaklandıkça, Paine'in tepesinde olanın Aldous olduğu ve anlaşmazlığı tek bir şekilde ve yalnızca tek bir şekilde, ölümcül bir darbeye sona erdirmeye kararlı görünen Aldous olduğu ortaya çıktı.

"Karımı öldürdün!" Aldous, yumruğunu geriye doğru kaldırmış, Paine'in korumasız yüzüne kesin bir darbe indirmeye hazır bir şekilde bağırdı, ama Paine uzanıp Aldous'un dirseğini yakaladı ve Aldous'un sibernetik kolu Paine'in dönmesine izin verene kadar içinde kalan güçle mücadele etti. tekrar kopup tamamen işe yaramaz hale gelene kadar.

Paine'in ifadesi, üstünlüğü ele geçirdiğini ve o kadar da yakın bir zamanda ölmeyebileceğini fark ettiğinde değişti; Aldous'un kolunu tutmaya devam ederken, matkap motorunun önemli torkunu Aldous'un kolunu gövdesinden koparmak için kullanarak elini döndürmeye başladı. aynı zamanda Aldous'un Paine'den fırlatılmasına ve sırtının sert bir şekilde düşmesine neden olur.

"Hayır," dedi Craig, çatışmaya doğru yalpalamaya devam ederken ve Paine'in Aldous'un üzerine atlayışını izlerken, elin yerini artık çok tanıdık, hazır ve yetenekli matkapla değiştirmeden hemen önce kendi kolunu geriye doğru kaldırmasını izlerken bitkin bir halde söyledi. Aldous'un göğsüne batırılacak.

Craig yere düştü, zamanında müdahale edemedi, ancak yukarıya baktı. elinde bir neşterle, kavgaya karışan bir bulanıklık onun yanından geçti.

Paine karısını tanıdı; neşteri Paine'in ensesine saplayıp vücudunun anında tamamen gevşemesine yol açtığı anıyı izlerken, karısının o olduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu.

"Daniella mı?" Paine onu izlerken kendi kendine fısıldadı.

Daniella, daha önce Paine'in ölümcül şekilde yaralanan benzerine vereceği hasara bakarken albay anıyı izledi, saldırısının tatmin edici derecede ölümcül olduğuna karar verdikten sonra Craig'in iyi olduğundan emin olmak için Craig'in yanına koştu.

Sonra, Paine'i kendisinden uzaklaştırdığını, görsel ikizin ölümcül şekilde yaralanmış bedeninin çerçevenin dışında bir yere düştüğünü duyduktan hemen sonra Aldous'a döndü.

Gerçek Daniella projeksiyonun arkasında duruyordu ve hâlâ doğru görünüyordu. Sahne sonuna doğru gelişirken ona baktı.

Craig, Paine'in ölüme bu kadar yakın birinden beklenebilecek kadar zayıf bir sestem "Doktor" dediğini duydu. Craig, kafası mide bulandırıcı bir şekilde neşter tarafından desteklenmiş olan ve hâlâ ensesinden dışarı çıkmış olan Paine'e döndü.

Rich gözlerini kapatırken, "Aman Tanrım," diye irkildi. "Bu iğrenç."

"Ama aynı zamanda akıllı da," diye gözlemledi Djanet, görüntüye takılıp kalırken etkilenmiş ve büyülenmişti; Daniella'nın hareketinin hem ustalığını hem de cesaretini düşünürken yüzünde bir saygı ifadesi vardı. "Sadece bir neşterle bir cyborg'u yok etti ; bu çok kötü bir şey dostum. Ve çok etkileyici."

"Evet," dedi Rich arkasını dönerken. "Etkileyici derecede iğrenç. Söyle bana ne zaman Bu kısım bitti lütfen."

Craig yaralı süper askere yaklaşırken yapay zekanın sesi "Dikkatli ol Craig" dedi. "Solunum hücreleri var ve uzuvları sibernetik. Omuriliği ciddi şekilde hasar görmüş olsa bile vuruş yapabilir."

Craig, "Yapmayacak," dedi.

"Craig..."

"Biliyorum biliyorum. Bu sefer haklı olacağım."

Yaşlı adam anıların canlanmasını izlerken irkildi; bu, her şey ortaya çıktığı andan beri anılarının yeniden gözden geçirilmesine izin vermediği bir andı.

"Doc", toplanan herkes Paine'in çok değerli vefat eden görsel ikizinin onlarca yıl önceki sesinin konuştuğunu duydu. "Sorun değil."

Paine'in gözlerinin şimdiki versiyonu, hayalet ikizinin hayatının son anlarının oynanışını izlerken, bu yansıma perçinlenmişti; bu nadir görülen bir olaydı.

bir deneyim yaşıyordu; bu onun Ölüm karşısında nasıl davranabileceğine dair bir ön bakıştı .

Kendisinin Craig'e, "Bu daha iyi bir ölüm," dediğini duydu, "iyi bir ölüm. Unutma doktor. Sen iyi bir adamsın. Bu savaşın beni tükettiği gibi sizi de tüketmesine izin vermeyin. Hatırlamak."

Daniella ve Old-timer, daha sonra ne olacağını bilerek o ana baktılar...

Diğerleri bunu yapmadı.

"Öl, seni orospu çocuğu!" Aldous'un kendi çılgınlığını dönerek, ciyaklayarak görsel ikizinin yüzünün ortasına indirmeden önce duyduğunu duydular.

O anda Paine ve James dışında herkes gözlerini siper edip başka tarafa baktı.

Rich android gemisinde sordu: "Artık bitti mi? Bakabilirmiyim?" Gözlerini açtığı anda Daniella'nın ön koluyla kendi gözlerini kapattığını gördü. Şaşkın ama bir o kadar da aptal bir halde, akılsızca başını kaldırdı ve neden kimsenin izlemediğini gördü.

Neredeyse şiddetle geri çekildi. "Aman Tanrım! Neden bana söylemedin?"

Djanet dönüp Rich'e baktı ve sonra öfkeyle ellerini uzattı. "Ne? Sana bakmanı söylemedim ."

Paine, Craig'in bakış açısının onun diz çöktüğünü ve karanlıkta yumuşak bir şekilde parıldayan bir şeyi aldığını ortaya çıkarmasını izledi. Craig üzerindeki kanı sildikten sonra, Paine bunun ikizinin göz implantı olduğunu fark etti; altın iris doğrudan Craig'e ve dolayısıyla şu anda izleyen herkese bakarken hâlâ parlıyordu.

Sonra sanki bir film makarasının sonuna gelmişler gibi görüntü ortadan kayboldu.

Az önce tanık olduğu her şeyi kavramaya çalışan Paine'in gözleri seğirdi.

"Bu gerçek olsa bile " dedi, "kolayca sahtesi yapılabileceği için öyle olduğunu söylemiyorum..."

"Bu gerçek," diye tekrar öne sürdü Daniella, Paine'in amacı ne olursa olsun riskten korunma girişimini yarıda keserek.

"Öyle olsa bile," diye kabul etti Paine, "orada tek gördüğüm, benim kendini korumak için savaştığım bir versiyonumdu. Saldırıya uğrayan bendim."

Daniella ona, "Craig'in başının kesilmesi emrini vermiştiniz, Albay," diye bilgi verdi.

Paine hiçbir şey söylemeden gözleriyle buluştu.

"Bunu biliyorum," diye devam etti Daniella, "çünkü bana prosedürü uygulamamı emrettin . Gece yarısına kadar kafasını koparmasaydım beni idam etmekle tehdit etmiştin ve sevgili Albay, inanın sizi tanımaktan hoşnut olmayan biri için, bunu yapacağınızdan hiç şüphem yoktu. "

Paine'in kuru dudakları seğirdi. "Bir nedeni olmalı," diye ısrar etti.

James, "Craig'in yapay zekanın çekirdek matrisi beynine bağlıydı" diye açıkladı. "Az önce şahit olduğunuz versiyonunuz , Purist bir süper askerdi ve görsel benzerinizin görevi, görünüşe göre gerekli her yolu kullanarak yapay zekayı bulup çıkarmaktı ."

Paine ayağa kalkarak, "O zaman emirlere uyuyordum," diye onayladı.

"Ve sen," diye ekledi Daniella ve Old-timer'a dönerken, " hem yasal hem de uygun bir şekilde hareket eden bir askeri öldürdün ..."

"Tesislerindeki post-insanlara ne oldu?" James yapay zekanın onunla paylaştığı dosyalardan yeni bir anıyı yansıtırken Craig'in geçmişteki sesinin konuştuğunu duydular.

Herkesin gözleri görüntüye döndü ve Craig'in geceleyin büyük bir geminin üst güvertesindeki Planck platformunda diz çökerkenki bakış açısına tanık oldu. "Onlar mahkum mu?" Craig onu koruyan süper askere sordu.

Adamı görünce Paine'in gözleri büyüdü.

Cerrahi olarak vücudunu çaprazlayan kırçillı dikişler olmasa bile yeniden yapılan kafa, albay onu hemen tanıdı.

"Ah hayır," diye fısıldadı.

Drummey Craig'e gülümsedi ama Paine'e sanki ölü adam ona gülümsüyormuş gibi geldi; çoklu evrende yaptığı şakanın büyüklüğü ve yarattığı yıkımdan memnundu.

Hayaletin hatırası "Biz esir almadık" dedi.

Samantha birinin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti; dönüp Old-timer'ın gözlerini gördü. ona bakarken pişmanlık duydu, gözleri cam gibi parlıyordu, gözyaşlarıyla tehdit ediyordu.

"Özür dilerim" dedi ona yumuşak bir sesle.

"Ne için?"

Yaşlı adam görüntüyü işaret etti. "Bu kısım senin için kolay olmayacak."

Craig'in geçmişte yapılan hatalardan çok, gelecekte olacaklar için üzgün olduğunu fark etti. Korkusu geri geldi ve sahnenin nasıl geliştiğini görmek için geri döndü.

"Ve bunun için üzgünüm," diye tekrarladı.

Bu sözler onu rahatlatmayı amaçlamış olabilir ama onu yalnızca iliklerine kadar soğutmayı başardılar.

Drummey Craig'e "Hayatta olan bir VIP'miz var" dedi, "ve geri kalanlar öldü."

"Craig," izleyiciler yapay zekanın sesini tekrar duydu, "doğruyu söyleme ihtimali yüzde 97."

İzleyen herkes, Yapay Zeka'nın açıklamasını duyduğunda Craig'in nefesinin kesildiğini açıkça duyabiliyordu.

Craig, "Seninki VIP mi?" diye sordu, sesindeki korku bariz bir şekilde tereddüt ederken, "Samantha Gibson mu?"

Yaşlı adam, Samantha'nın elini tekrar ağzına götürmesini izledi ve hepsi için oynayan projeksiyona bir adım daha yaklaştı.

Herkes Drummey'in gülümsemesinin genişlediğini ve başını sallayıp kıkırdadığını izledi. "Eski karın mı?" dedi Craig'in sorusu açıkça içten ve sadistçe eğlenerek .

Samantha'nın başı bir anda döndü ve İhtiyar'la göz göze geldi.

Old-timer ise pişmanlıkla yüzünü buruşturdu, ancak sahne geliştikçe sunabileceği daha fazla açıklama, teselli veya pişmanlık sözü yoktu.

Sonra Samantha dönüp kocası kadar sessiz olan Daniella'ya baktı ama tam tersine yüzünde hiçbir pişmanlık ifadesi yoktu. Gerçeğe olan güveni sarsılmadan devam etti. Onun gerçeği.

"Hayır," Drummey trajik haberi elinden geldiğince kasıtlı olarak düşüncesizce ilettiler, "O öldü."

Samantha'nın kafası, görsel ikizinin ölüm duyurusunu duyduğu anda canlandırılan görüntülere doğru döndü; tam da Drummey'in duyduğu zevki gördü: "Albay o sevimli küçük kafayı kesti . "

Samantha'nın gözleri yansıtılan anıyı geçerek kısmen şeffaf hologramların diğer tarafında görünen Albay Paine'in görüntüsüne odaklandı. Bakışlarıyla karşılaştı ama artık biliyor muydu gibi davranmıyordu . Ona öyle geliyordu ki, ilk kez albay odadaki en bilgili adam değildi ve şaşkın ifadesi de bunu yansıtıyordu.

Yapay zekanın hayaletimsi sesi, "Doğru olma ihtimali yüzde 99, Craig," diye onayladı ve ekledi, "Üzgünüm."

Samantha başını salladı, gözleri acının derinliğini açığa çıkardı.
ihanet ona sebep olmuştu.

Paine'in dehşete düşmüş ifadesi, Samantha'dan dönüp Daniella'yı kendi bakış açısına göre akla veya mantığa benzeyen herhangi bir şey var mı diye dikkatle incelerken bıkkınlığa dönüştü. Onun yerine onun ölümsüz derecede sert, sarsılmaz yargısını buldu.

"Sen ciddi misin?" diye hırladı, öfkeyle elleriyle işaretler yaparken, avuçlarını önlerindeki görüntülere doğru uzatarak, sanki bir sonraki noktanın apaçık olması gerekiyormuş gibi. "O ben değilim!"

"Şu anda üzgünsün," dedi Drummey'in sesi, yüzü bir kez daha doğrudan Paine'e bakıyormuş gibi görünüyordu, bu da albayın dikkatini tekrar gelişen anılara çevirdi, "ama bir düşün kardeşim. Gerçekten albay sana bir iyilik yaptı. Yaşayan en tehlikeli kadınla evliydin. Drummey'in sadist sırtışı genişledi. "Ülkesine, türüne ve sana sadakatsiz."

Yapay zekanın sesi Craig'i, "Sakin olmalısın, Craig," diye uyardı, durumun aciliyeti ortadaydı. "Kalp atışlarınız hızlanıyor ama şimdi aceleci davranırsanız sadece kendinize zarar vermekle kalmaz, geleceğinizi de tehlikeye atarsınız."

Yaşlı adam, bu sözler ona neden geçmiş günleri anımsarken bunları kişiliğine dahil etmediğini hatırlatırken gözlerini kapattı. Artık onu izleyemiyordu, çok fazla kayıp, çok fazla utanç içeren anılara artık dayanamıyordu.

Drummey avıyla dalga geçmeye devam etti. "Cidden bir şansın olabileceğini mi düşünüyorsun, dostum?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Eğer seni o kelepçelerden kurtarıp ilk yumruğu atarsam beni bayıltabileceğini mi sanıyorsun? Ha? Bunu denemek ister misin?"

Thel izlerken, "Ne pislik," diye köpürdü; askerin öfkesi, ölü bir yapay zekanın hafızasındaki ölü adamın görüntüsüne saldırma yönündeki mantıksız arzusunu bastırırken ellerinin yumruk yapmasına neden oldu.

"Craig!" Yapay Zeka ona ulaşmak için çaresizce sesini yükseltti. "Seni ölüme yaklaştana kadar dövecek ve post-insanlar kolay kolay ölmezler. Sakin kalmalısınız. Eğer bunu yapmazsan Samantha bir hiç uğruna ölmüş olacak."

"Bir hiç uğruna mı öldün?" Samantha neredeyse istemsizce bu cümleyi tekrarladı. Bilmesi gerekiyor. "Bu ne anlama gelir?"

"Albay Paine , işkence altında olmasına rağmen Craig'in yerini açıklamayı reddettikten sonra Samantha'nın kafasını kesti , " diye açıkladı James, kendisi başlarının hemen üzerinde havada asılı kalmaya devam ederken izleyen herkesin ona bakmasına neden oldu - herkes

yani gözleri kapalı, başı öne eğik duran İhtiyar dışında. James, "Post-insanlar, geliştirilmemiş bir insana kıyasla çok daha kötü fiziksel işkencelere dayanabildiğinden, işkencenin gerçekte ne kadar acımasız olduğunu bilmenin hiçbir yolu yok" diye ekledi. "Yapay zeka onun ölümüne ilk elden tanık olmadı ama Aldous Gibson tanık oldu ve gördüğü her şey onun Puristlere karşı ömür boyu nefret beslemesine neden oldu."

"Tamam," dedi Djanet, android gemisindeki ikiz projeksiyonu işaret ederek, "tamam, şimdi bu çok daha anlamlı olmaya başladı ." Rich'e yorum yapmadan önce alt dudağını emdi: "Onlardan bu kadar nefret etmesine şaşmamalı."

Zengin yüzünü buruşturdu. "Evet. Ama o hâlâ bir hain."

"Ben de öyle düşünmüştüm" dedi Drummey, kelepçeli silahsız bir mahkuma karşı kazandığı zaferden kibirli bir şekilde emin olarak. "İyi çocuk. Şimdi orada sessiz kal, duydun mu?" Drummey, Craig'in Planck platformunda diz çöktüğünü ekledi. "Bırakın yetişkinler işlerini yapsın, sonra biz de yanınızda oluruz."

Drummey tekrar kıkırdadı.

El irkildi ve tiksintiyle içini çekti. "Eski zamanlardan biri," dedi sözlü olarak dikkatini işaret ederek.

Yaşlı adam ona baktı.

"Umarım bu adamı öldüren sensindir," yorumunu yaparak, lanetli askerle ilgili duygularını net bir şekilde ortaya koydu.

İhtiyar tekrar aşağıya baktı, büyük pişmanlığı bir cevap oluşturmayı çok zorlaştırıyordu.

Yapay zekanın yankısı, hayaletlerle dolu bir geçmişten, "Mükemmel iş, Craig," diye seslendi.

Yapay zeka, savunmasının Craig'in aklını başına getirmesinden dolayı bariz bir şekilde rahatlamış görünüyordu. Kalbi yeni kırılmış, harap olmuş adama, "Planck etkisini başlatıyorum," diye bilgi verdi. "Kendini toparla. Birazdan Evren 332'de olacağız."

Paine ve Samantha'nın gözleri , X Evreni sakinlerinin kendilerine bahşettiği tanıtık, zararsız ismi duyduklarında şokla büyüdü .

Samantha Old-timer'a döndü. "Bu doğru mu?"

Yaşlı adam hiçbir şey söylemeden başını kaldırdı.

Soruyu cevaplayamadan gözleri görüntüye takıldı ve son bir kez tüm o insanları... Titanik'te kurtaramadığı ruhları gördü .

O anda hissettiği korkaklık duygusu, hayal edemeyeceği kadar canlı bir netlikle geri döndü.

James arkadaşı adına, "Eski zamanlayıcı sizin evreninizde bu şekilde ortaya çıktı," diye yanıtladı. "Kendi isteyerek gitmedi; evrenimizdeki insanları kurtarmaya gitti."

Daniella konuyu sulandırmayı reddederek, "Onları Albay Paine'den kurtarmaya gitti" dedi. Paine'inkilerle buluştuğunda gözleri küçümseme dışında herhangi bir duygudan yoksundu.

Albay ise James'in anılar yolunda yürürken nereye gittiğini anlamaya başlıyordu. Elektromanyetik enerji patlamaları uçan üç süper askere doğru hızlanırken, yine Craig'in bakış açısından izlerken kendini toparladı.

James, toplananlara "Eski zaman, Evren 332'ye 11 Eylül 2001'de girdi" diye açıkladı. "Evrenimizde trajik bir şekilde başarılı bir şekilde ortaya çıkan saldırıları önledi."

"Vay be! Ne?" Thel, bu açıklama karşısında şaşkına dönerek tepki gösterdi.

Android gemisinde Rich'in ve Djanet'in tepkileri Thel'inkileri mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Rich gülümsedi, "İyi şanslar, Eski zaman", arkadaşına olan hayranlığı birdenbire daha da yüksek boyutlara ulaştı.

"Bize bunu hiç söylemediğine inanamıyorum," diye ekledi Djanet, aynı derecede şaşkın ve etkilenmiş bir halde.

James anlatmaya devam ederek, "Albay Paine ve süper askerler, en iyi hareket tarzının kendi 11 Eylül tarzı saldırılarını düzenlemek olduğuna karar verdiler" dedi. "Bu , Craig ve yapay zekanın daha önce ziyaret ettiği bir evrende Albay Paine'in Titanik'i kasıtlı olarak batırması gibi , Craig ve yapay zekanın neden olduğu algılanan hasarı en aza indirerek 'zaman çizelgelerini düzeltmek' için gelişigüzel bir girişimde yapıldı. Paine'in ölmesi gerektiğine inandığı insanları kurtararak .

Paine konuşmadı. Anıların sözsüz ve ifadesiz bir şekilde ortaya çıkmasını izledi.

James elini görüntüye doğru uzattı. "Craig ve yapay zeka bir kez daha müdahale ederek süper askerleri etkisiz hale getirmeyi ve masumların hayatlarını kurtarmayı seçti."

"Onlara vurdun mu?" Craig, enerji patlamaları dağıldıktan sonra yapay zekaya sordu.

"Elbette," diye yanıtladı yapay zeka, hedeflerini kaçırmış olabileceği iddiası karşısında neredeyse hakarete uğramış gibi bir ses tonuyla. "Şu anda çok zor durumdalar. Onları güvenli bir yere götürmemiz gerekecek."

Craig, "Ben öyle düşünmüyorum," diye karşı çıktı.

Eski zaman, anıların acısından yüzünü buruşturarak gözlerini tekrar kapattı. neden oldu. "Bunu izleyemem James."

Craig yapay zekaya "Bakalım kendi başlarına nasıl idare ediyorlar" dedi.

Gülümsedi ve başını salladı. "Güzel. Biliyordum." Sonra onaylayan gülümsemesini ve göz kırpmasını paylaşmak için Eski Zamanlı'ya döndü ama Yaşlı Zamanlı'nın odak noktası başka bir yerdeydi, gözleri yüzen, akan, holografik anılara takılı kalmıştı.

Yapay zeka Craig'i "Ölebilirler" diye uyardı.

"James, lütfen şunu kapat," diye rica etti Old-timer tekrar. "Bunu bir daha göremeyeceğim."

Craig yapay zekaya, kendisinden sadece onlarca metre aşağıda süper askerlerin güçlerinin etkisiz hale getirilmesiyle irtifalarını korumaya çalıştıklarını gördüğünde "Bu çok utanç verici" dedi.

"Bununla yaşayabilir misin?" Yapay zekanın hayalet sesi Craig'e sordu: Old-timer'ın o zamandan beri hayatının her saniyesinde aklından çıkmadığını düşündüğü soru.

Drummeyle kontrolü kaybetmeye başladı.

"HAYIR!" Düzinelerce dal, James'in gözlerinin önlerindeki görüntüyü yansıtmaya devam etmesini engellemek için havaya fırlarken yaşlı adam bağırdı. "Bununla yaşayamam!"

James görüntüyü yansıtmayı bıraktı.

İhtiyar dallarını gövdesine doğru kıvırdı ve tüm bu süreçten uzaklaşıp karanlığa doğru yürüdü.

Daniella onun gidişini izledi, onu takip etmek için harekete geçti ama sonra kendini durdurdu ve Paine'e döndü. "O senin evrenindeydi çünkü sen onu orada kovaladın. O bir kahraman olduğu için o zaman çizelgelerine müdahale etti ; kahramanlar insanları kurtarır ki bu asla anlayamayacağınız bir şeydir . Drummey'in ölmesine izin verdi çünkü Drummey psikotik, sadist bir katildi." Sonra doğrudan Paine'in yüzüne girmekten korkmadan albaya yaklaştı. "Tıpkı senin gibi."

Paine, Daniella'nın gözleriyle karşılaşmaktan da korkmuyordu; onlarda hiçbir pişmanlık olmadığını kendi gözleriyle görmesine izin verdi . Onun hakkında -hepsi hakkında- kararını vermişti .

Daniella ona başını salladı, tiksintiyle alay etti ve sonra kocasını karanlığa doğru takip ederek uzaklaştı.

Alex, Samantha, Thel ve James, Paine'in etrafını sarmak için kaldılar.

Thel, "Bana öyle geliyor ki sizin ikiziniz, evreninizin başına gelenlerden Eski Zamanlı'dan daha sorumlu" dedi.

James, Thel'den önce, "Drummey'in ölmesine izin vermekle hata etti..." diye başladı. hızlıca araya girdi:

"Tartışılabilir."

"—ama yansımaların kapsamını bilmesine imkân yoktu—tıpkı evrenimizdeki kendi görsel ikizinizin, eylemlerinin V -SINN'in yaratılmasına ve dolayısıyla da sona ereceğini bilememesi gibi. sayısız paralel evrenden oluşuyor ve orada yaşıyor.

Paine çenesini James'e kaldırdı, gözlerini Süpermen'e kilitledi , ifadesi etkilenmemişti. "Yani sen onların lideri misin? Sen post-insanın kendi kişisel İsa Mesih'i misin?"

Thel albayı "Dikkat et," diye uyardı ve Paine'e yaklaşarak meydan okudu. O çekinmedi.

James de öyle.

Bakışları Paine sonunda ekleyene kadar devam etti: "Sana güvenmiyorum."

Thel alay etti. "Evet ona güveniyoruz. Öte yandan sen? Kimse sana güvenmiyor."

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı James Thel'e, gözleri hala korkusuzdu ve Paine'inkilere kilitlenmişti. "Albay'a güveniyorum."

Paine neredeyse alay edecekti; neredeyse.

"Bu doğru mu?" dedi Paine, post-insan süper adamın hazırlamış olduğu sözlü manevraya hazırlanırken ellerini kalçalarına koyarak ve ağırlığını değiştirerek.

"Neden?" Thel şaşkınlıkla James'e sordu.

"Evet neden?" Alex de aynı derecede merakla araya girdi.

James ona, "Haklısınız Albay," dedi. " Evrenimizde bunları yapan sen değildin . Descartes düşündüğümüzü ve dolayısıyla var olduğumuzu söyledi ama ne kadar haklı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Herkes -hepimiz- beynimizi her gün programlıyor, bilgi alıyor, onu işliyor, bazı anıları diğerlerinden daha fazla vurgulamayı seçiyor, kendi önyargılarımızı ve fobilerimizi, kendi bilgeliğimizi ve paha biçilmez derslerimizi geliştiriyoruz. Hayatı deneyimleme eylemiyle kim olduğumuzu temelden değiştiririz. O anılarda gördüğümüz Albay Paine'den siz sorumlu değilsiniz. Seni suçlamak, birini tek yumurta ikizlerinin işlediği bir cinayetten dolayı suçlamak gibidir; doğumda ayrılmış oldukları ikizinden. Evet, hamile kaldığınızda aynı DNA'yı paylaştınız, ancak bunları yapan, kendi nedenleri olan ve bedelini zaten ödemiş olan başkasıydı ."

Samantha James'e döndü, onun sadece anlamlı değil, aynı zamanda duyguların durumu kontrolden çıkardığı ve geri dönülmez noktayı aştığı bir anda bu kadar mantıklı konuştuğunu duyunca şaşırdı.

Paine, James'in olağanüstü yetenekleri karşısında aynı derecede şaşırmış görünüyordu. Dinlemeye devam ederken gözlerini kıstı.

James , "Sen bir kahramansın Albay," diye açıkça ve cesurca kişisel iddiasını dile getirdi. "Old-timer'a saldırarak bir hata yaptın ve artık 332'nin ölümü için onu suçlamanın da hatalı olduğunu biliyorsun, tıpkı onun kendini suçlaması gibi."

Paine'in gözleri aniden aşağı kaydı ve orada bulunanlara göre Paine'in yüzüne pişmanlık varmış gibi görünüyordu .

Samantha döndü ve Old-timer ile Daniella'nın kaybolduğu karanlığa baktı. Zor bir karar verirken dudakları gerildi; bu kararı gerçekleştirmek için sağlıklı dozda kararlılığa ihtiyaç duyacağını biliyordu.

Karanlığa doğru yöneldi.

Daniella ve Old-timer, sahilin biraz ilerisinde birlikte oturup James'in bakış açısından olayları izlerken Paine'in yüzündeki pişmanlığı da fark etmişlerdi.

Daniella ona yaslanıp kendini ona doğru bastırırken İhtiyar'ın elini tuttu.

Daniella boştaki elini onun yaralı ama hızla iyileşen yüzüne hafifçe vururken, "James haklı, biliyorsun," dedi. Bütün bu insanları kurtarmaya çalışarak doğru olanı yaptın Craig. Bu saçma suçluluğu asla taşımamalıydın. Sen iyi bir adamsın, bunu herkes biliyor." James'in bir mucize daha gerçekleştirdiğini, mucizevi bir şekilde Albay Paine'in insanlığına ulaştığını bildiği kıyı şeridindeki karanlığa doğru döndü. "Bunu Paine bile biliyor. Bu da bir şeyler söylüyor."

Yaşlı adamın alt dudağı gerildi ve ilk etapta orada olduğunu bile fark etmediği duygusal travmaları bastırdı. Daniella ona döndü ve iki kolunu da ona doladı, ona sarıldı ve iri adamı salladı. Yüzde 50'si onarılmış çenesini onun omzuna dayadı ve sonunda ağlayarak bir ömür boyu kaçtığı duyguları serbest bıraktı.

Paine, Old-timer'a ve diğerlerine saldırdığı için gerçekten pişmanlık duyuyordu. Aptal olduğunu biliyordu. Aynı zamanda paralel bir evrende görsel ikizinin yaptıklarından dolayı suçlanmanın da aynı derecede aptalca olduğunu biliyordu ve Daniella'nın kaderinin bir şekilde onunla birlikte olacağı fikrine tutunmak en aptalca fikirdi ; Daniella'sı ölmüştü.

Onu özlemişti. Dudağı titremeye başladığında yumruğunu aniden ağzına bastırdı.

Seni özledim Danny.

Seni o kadar çok özledim ki.

"Vay canına," diye fısıldadı Djanet, şahit oldukları karşısında kesinlikle, tamamen şaşkına dönmüştü. "Bakın kimin kalbi var."

Rich, James'in duygusal açıdan ulaşılmaz görünen bir adama ulaşabilmesine hayret ederek onu onaylayarak başını salladı.

Döndü ve James'in hâlâ hareketsiz, bağdaş kurmuş, sırtı dik bir şekilde oturan vücuduna baktı; sanki geminin bilgisayarlı yüzeyi onu çevreleyen enerjiyle atmaya devam ederken meditasyon yapıyormuş gibi.

1 haklıydı.

Sadece onun düşündüğü şekilde değil.

Rich, her ne kadar James'in artık özellikle bir insan gibi görünmediği (zaten sadece insan değil) iddiasının kesinlikle doğru olduğunu fark etti.

O gerçekten insanüstüydü.

James, Paine'e doğru adım attı ve sakinleştirici, anlayışlı elini onun omzuna koydu. "Hepimiz hatalar yaptık. İstemeden de olsa hepimiz sevdiğimiz insanları incitmişizdir. Hepimiz başarısız olduk."

Paine başını kaldırıp baktı, gözleri gerçekte sahip olmadığı bir kırılganlığı açığa çıkarıyordu. onun içinde olduğu biliniyordu.

"Ama hâlâ buradayız," diye hatırlattı James ona. "Ve bu durumdan kurtulma şansımızın olmadığını düşünsen bile ve inan bana, neden böyle hissettiğini anlıyorum, bize hikâyenin geri kalanını anlatacağını biliyorum. Bunu biliyorum çünkü sizin evreninizin başına gelenleri bize anlatmak bizimkindeki herkese yardımcı olacaktır ve insanlara yardım etmek kahramanların yaptığı şeydir."

Djanet, James'in garip bir şekilde hareketsiz olan vücudunun yanına geçti ve eğilerek elini James'in yüzünün önünde salladı; hâlâ fark edilebilir bir tepki yoktu. Rich'e döndü. "Işıklar açık değil ama evde kesinlikle birisi var. Yani ne düşünüyorsun? Hala seçeneklerini açık tutmak istiyor musun?"

Rich gülümsedi ve başını salladı. " Ne olduğumu bilmiyorum
Düşünme. Orada bir dakikalığına kafam allak bullak oldu."

Djanet gülümsedi. "Bu onun üstün olduğu şey." James'e döndü. "James işleri düzeltme konusunda çok başarılı."

"Uyan James," dedi Djanet, James'in omzunu sıkarken.

Gözleri açıldı.

Djanet bir adım geri atarken nefesi kesildi. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünmemiştim."

"İşe yaradı" dedi rahatlayarak ama aynı zamanda bir android gemisinin işlem gücünün çok küçük bir kısmının onun bu kadar başarılı olmasına izin verdiğine neredeyse inanamayarak.

"Öyle oldu," diye onayladı Djanet ve eklemeyen önce, " Nasıl çalıştığına dair hiçbir fikrim yok ."

"Dolaşıklık," diye yanıtladı James, dadıları yeniden akın etmeye başladığında, kaskı yeniden şekillenirken derisinin yüzeyini öfkeyle çalkalayıp artık onu tepeden tırnağa kaplayan koruyucu giysisini tamamlarken.

"Dolaşma... parmaklarımın omzuna dolanması gibi mi, yoksa...?"

Rich ona yan yan sırtarak, "Sanırım farklı şeylerden bahsediyorsun," dedi.

Kızardı. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Kuantum dolaşıklığı mı?" Rich, James'in neyi kastettiğini tahmin etmeye cesaret etti.

"Evet," diye yanıtladı James ayağa kalkıp Old-timer ve Thel'e özel bir kanal açarken. "Bilmeniz gereken bir şey var."

Eski Zamanlı ve Thel sahilde kendi konumlarından dinliyorlardı; Eski Zamanlı hâlâ Daniella'yla birlikte kütüklerinin üzerindeydi, Thel ise Paine, Alex... ve James'le birlikte yürüyordu.

"Bir şey mi dedin?" yanında yürürken ona sordu.

Kafasını salladı. "HAYIR."

Sonra zihninde bir görüntü belirirken James'in sesini kafasında tekrar duydu.

Thel, İhtiyar, ikinizden de şimdilik size anlatacaklarımı gizli tutmanızı isteyeceğim. Thel, dışarıdan şüphe uyandıracak herhangi bir şekilde tepki vermemen senin için özellikle önemli."

Mesaj attı:

WTF, tatlım? O NE LAN?

Thel'e, "Bu çok normal ve anlaşılır bir tepki" diye yanıtladı. "Birazdan her şey sana anlamlı gelecek."

"Ateş et," diye önerdi Old-timer, James'in ihtiyatlı olma talebine uygun olarak tepkilerini minimum düzeyde tutarak.

James şöyle açıkladı: "Benim çekirdek matrisim hâlâ burada, Android gemisinde - Thel'le birlikte gördüğünüz beden..." Thel ve Old-timer'a James'in yeni, olağanüstü gelişmelerini özümsemeleri için biraz daha yer açmak için bir an durakladı. , "—bu vücut bir deney."

Yaşlı adam, James'in onlara söylediklerini sindirmeye çalışırken bir gözünü kapattı. "Beklemek. Ne demek istiyorsun? Ne?"

Daniella'nın dikkati, İhtiyar'ın kendisine söylenenlere verdiği son derece şaşkın tepkiyle daha da arttı. 'Nedir bu?' dedi. Kocas, bir görüşmede

olduğunu belirtmek için kulağını işaret etti; kiminle konuştuğunu anlamak onun için o kadar da zor değildi . Craig'in karmaşık vücut dili, onun James Keats'ten başkası olmadığını açıkça ortaya koyuyordu.

"Venüs'e gidip Paine'in sana zarar vermesini ya da öldürmesini fiziksel olarak durdurmak için yeterli zamanım olmadı, Eski Zaman. Bu yüzden doğaçlama yapmak zorunda kaldım. Android gemisinin ağının onarılan kısmının zaten muazzam olan işlem gücünü orada ikinci bir gövdenin inşasını başlatmak için kullanabileceğimi varsaymışım ve haklıydım. Ancak bunu başarmak için her türlü konsantrasyonu kullanmam gerekti."

James, Thel ve Old-timer'a açıklamaya devam ederken Rich ve Djanet bizzat izlediler. "Burada ana bilgisayardaki parçacıkları kontrol etmem ve ardından onları Venüs'ün yüzeyine kuantum ışınlamam gerekiyordu ve bu işin kolay kısmıydı. İşin zor kısmı , ışınladığım kuantum bağlantılı madde ve enerjinin kendi tarafımı manipüle ederek vücut inşasına başlamak zorunda kalmamdı ."

"Bunu yakaladın mı?" Rich, Djanet'e sordu.

Elini avuç içi aşağıda olacak şekilde bir yandan diğer yana eğerek tuttu. "Belki?"

Yaşlı adam gözlerini kapadı ve içini çektikten sonra sormadan önce, "James, takip etmiyorum."

Thel de aynı şeyi düşünüyordu ama sözlü olarak daha basit bir açıklama isteyemeyecek kadar Alex ve Paine'e yakındı. Ancak konuşmaya mesaj attı: Aynen.

"Temel olarak," James daha büyük, daha basit resme geri döndü, "Kumsaldaki o bedeni kuantum dolaşıklık yoluyla anında kontrol edebiliyorum , çünkü onu inşa etmek için kullandığım malzemeler burada benimle olan malzemelere dolanık durumda."

Rich , "Kuantum olarak karışmış," diye araya girdi, kelimenin tam anlamıyla başka hiçbir nedeni yokken, ona zaten ne kadar çok şey biliyor gibi görüldüğünü göstererek İhtiyar'ı kızdırmak istiyordu.

"Bu iyi bir haber, değil mi?" Yaşlı adam sordu.

James iç çekmeden önce "Bu iyi haber" diye doğruladı ve ekledi, "ama kötü haberler de var."

"Ah oğlum," diye tepki gösterdi İhtiyar, diğer ayakkabının düşmesine hazırlanırken.

" Gerçek bedenimi burada, android gemide yapmayı hâlâ bitirmedim ; tasarımı inanılmaz derecede işlemci gücü gerektiriyor, yani Venüs'teki beden..."

Thel, James'in onlarla ilişkilendirdiği şeyin ne anlama geldiğini fark ettiğinde mesaj attı.

James, Thel'e durumu açıklayarak, "Aldatmacadan dolayı özür dilerim" dedi. Eski zamanlardan biri, "Zamanında inandırıcı bir yüzey alanı inşa edebildim - Paine'i kandıracak kadar gerçek bedenimin yerine geçebilecek ve umarım onu saldırmaktan caydıracak, beni kesecek kadar korkutabilecek bir kabuk, ama... fiziksel bir çatışmaya varmıştı—"

"Anlıyorum," diye başını salladı İhtiyar, rahat bir nefes alarak buna gelmemişti. "Çok şükür durumu dağıttın."

"Dinle," dedi James android gemisinden mantığını açıklarken, "Sadece sana ve Thel'e söylüyorum, çünkü aşağıdaki cesedin yalnızca aldatmaca bozulmadan kalırsa işe yarayacağını bilmelisin, Paine onun gerçek olduğuna inanıyor." ve dolayısıyla albayı hizada tutmak için caydırıcı bir rol oynuyor; özellikle de onu yeteneklerimin hiçbirine uydurmaya zamanım olmadığı için."

James açıklamasını bitirirken dinledi. "Alex, benim Paine'i kontrol etmek ve geri kalanınızı güvende tutmak için orada olduğuma inanmadığı sürece Aldous üzerinde çalışmaya dönmeyi neredeyse kesinlikle kabul etmeyecektir."

"Ve Daniella... dinle, ihtiyar, onun endişelenmesini istemiyorum."

Yaşlı adam, James'in üstü kapalı önerisini duyunca Daniella'ya baktı. O da buna razı oldu.

"Anlıyorum," diye onayladı James adına.

"Nedir?" Daniella sordu.

"Önemli bir şey değil," diye yalan söyledi İhtiyar ona. "James sadece şunu bilmemi istedi..."

Cümlelerin ortasında aniden durdu ve gözleri Daniella'nın arkasında kaşlarının çatılmasına neden olan bir şeyi gördü.

kaygı.

Daniella, kocasının şaşkın, endişeli gözlerindeki çizgiyi takip etti ve hızla döndü, paniğe kapıldı, ama sadece kısa bir süre için. Sonra kocasını şaşkına çeviren şeyi gördü: Geçmiş.

Samantha Emilson, karanlıkta çiftte yaklaşırken, "Size söylemem gereken bir şey var," diye gözyaşları içinde duyurdu, çiftten iki metre uzakta, her yerde bulunan kumlarla çevrili, tek başına ayakta durdu.

"İkinize de" diye vurgu yaparken gözleri Eskilerden Daniella'nın gözlerine gitti .

Djanet, o anın İhtiyar'ın zihninde hayata geçtiğine tanık olur olmaz, " Bu pek iyi olmayacak," diye tahminde bulundu.

Rich birkaç saniyeliğine kafası karışmış halde ona baktı, sonra şunu fark etti: "Ah, doğru. Dörtlüler, cinayetler ve genel tuhaflikler falan yüzünden mi demek istiyorsun? Elbette bu onlar için iyi olmayabilir ama bizim için...?"

Gülümsedi ve omuz silkti. "En azından eğlenceli."

"Şimdi anlıyorum" dedi Samantha, konuşurken bir eliyle yanaklarındaki gözyaşlarını siliyordu. "Tanıdığım insanlara benziyorsunuz ama bu gelecek; alternatif bir zaman çizelgesindeki gelecek." Başını eğdi, salladı, kendini gülümsemekten alıkoyamadı; bir nebze olsun mutluluktan değil, daha ziyade her şeyin saçmalığından. "Paine ve ben; ikiniz için de sadece kötü anılarız. Biz sizin hayatınızın bir parçası değiliz." Acı onu bunaltmadan ve kararlılığı tüm çabayı terk etmeden önce, açıklamasını hızla bitirmeye karar verirken başını kaldırıp baktı. "Mesafemi koruyacağım. Craig'im bunu yapmamı isterdi."

Ve bununla birlikte, kendi kendine doğru şeyi yaptığını onaylayarak bir kez başını salladı ve sonra dönüp, şu anda Old-timer ve denize bakan Daniella'nın arkasında bulunan karşılarındaki kütüğe doğru ilerledi.

Birbirleriyle anlayışlı bakışlar attılar.

Yaşlı adam başını salladı, bir karar verdi, arkasını dönmeye başladı ve konuşmaya başladı: "Bak..."

Daniella onu kaburgalarına dirseğiyle durdurarak Albay Paine liderliğindeki grubun geri kalanının geldiğini haber verdi.

Albay, Samantha'nın durduğu yerde, birkaç dakika önce durdu.

Boğazını temizledi. "Bunun için gerçekten üzgünüm," dedi, parmağıyla Eski Zamanlı'ya vurduğu yüzünün yan tarafını işaret ederken. "Artık biliyorum ki gelecekte uyanıp karınızın yoluna devam ettiğini görmenin nasıl bir şey olduğunu anlayabilen tek kişi sizsiniz..."

Daniella, "Ben hiçbir zaman senin karın olmadım," diye kesti ve konuyu vurgulamakta ısrar etti. gerektiği kadar işaretleyin.

Paine başını salladı. "Haklısın. O başka biriydi." Eklemeden önce yüzünü buruşturdu, "Ona çok benziyorsun."

Thel James'in eline uzandı. Bunun sizin kuklanız olması umurumda değil, diye mesaj attı. Seni seviyorum.

James ona özel kanalları üzerinden android gemiden "Bunu hissedebiliyorum" dedi. "Ben de seni seviyorum."

Kuklanın başparmağı elinin arkasını okşadı.
Güldü.

Paine tekrar boğazını temizledikten sonra, "Aslında asıl mesele de bu," diye devam etti. "Sen benim en iyi arkadaşım değilsin " dedi İhtiyar'a, "Sen benim karım değilsin." Sonra dönüp boynunu uzattı ve Samantha'ya seslendi. "Sen asla incitmek isteyeceğim biri değilsin." Bir nefes aldı, iki elini kalçalarına koydu ve orada bulunan herkese, özellikle de Old-timer, Daniella ve Sam'e şunu ekledi: "Biz farklı insanlarız ve bu işte hepimiz birlikteyiz. Ve belki de -belki hepimizin bu işte birlikte olduğumuz gerçeği ve benim evrenimde hepimizin bu kadar yakın olduğu gerçeği- belki de bu yeni bir şeyin temelidir. Özel bir şey. Kullanabileceğimiz bir şey." Tekrar Samantha'ya baktı ve ardından Daniella ile Old-timer'a baktı.

"Elimizde olan tek şey..." sözünü kesti, renk hafif bir şekilde değişmeye başladığında gökyüzüne baktı, bir saat içinde yeni bir şafak sökecek ve cümlesini şu şekilde tamamladı: "Sahip olduğumuz tek şey burası - bu an. " . Ve gelecekte kalan anlar ne olursa olsun." İleri adım atıp İhtiyar'a tokalaşması için elini uzatmadan önce dudaklarını birkaç saniye yüzünü buruşturarak tuttu.

"Ne kadar kısa olursa olsun, arkadaş olduğumuz bir gelecekte yaşamak isterim ."

Yaşlı adam bu jest karşısında şaşırmişti. Paine'in sadece birkaç dakika önce kelimenin tam anlamıyla onu öldürmeye istekli olduğunu düşünmek olağanüstüydü . Ve buna karşılık Old-timer, Paine'i öldürmeye fazlasıyla istekli olduğunu fark etmişti - ama yine de James'in olağanüstü müdahalesi sayesinde kendilerini orada birlikte buldular ve Paine ona dostluk elini uzatmıştı.

Yaşlı adam nefes verdi, dudağının köşesi yarım bir gülümsemenin başlangıcı olacak şekilde yukarıya doğru kıvrıldı, Paine'in elini sıkmak için uzanmaya başladığında gözleri ısındı.

Daniella hareketi tamamlayamadan onun kolundan tuttu.

Paine şaşırmişti ama yine de saygılı davrandı.

Bu arada, Daniella'nın gözleri katı nesnelere delik açabilme yeteneğine sahip olsaydı, Paine İsviçre Peyniri olurdu. Gözleri, ifadesiyle ve merkezindeki ruhla, her zaman olduğu gibi kararlı, savunmacı ve Eski Zaman'a karşı korumacıydı .

"Bunu," dedi ona, kelimeleri kısaltmadan, "oldukça şüpheli."

"Ah," Djanet alnına tokat attı, yüzü sempatiyle doluydu.

Rich , "Reddedildi," diye tekrarladı;
plajda yaşanan rahatsız edici olaylar.

Paine elini geri çekti.

Başını salladı, sırtı kasıldı ve sonra James'e döndü. "Tamam aşkım.
Hadi o zaman bu işi bitirelim, dedi Samantha'nın karşı uçta oturduğu kütüğün yanına
geçmeden önce.

Soyu tükenmiş bir evrenden hayatta kalan iki kişiden hiçbirisi daha önce bundan daha fazlasını hissetmemişti.
hayatlarındaki uyumsuzluklar gibi.

Thel, James'e mesaj attı, bu bir grup... Kuklası Alex'e
dönmeden önce Paine ve Samantha'nın yanına geçerken, özel kanalları aracılığıyla
James'e "İhtiyar ve Daniella ile otur," dedi.

"Alex, Albay Paine haklı. Bunu bitirmemiz lazım. Paine ve Samantha'nın bize anlatacakları
hâlâ var ama Aldous üçünün en önemli bilgisini elinde tutuyor olabilir. Eski şefi bir an önce
tekrar çevrimiçi hale getirelim, V-SINN'in amaçlarını mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde
tespit edelim ve öyle ya da böyle bu işi bitirelim."

Alex, "Kabul ediyorum, Komutan," diye yanıtladı. Havada onlardan uzaklaşarak
havalandı ve birkaç saniye içinde karanlığın içinde kaybolarak ileri doğru fırladı.

"Kötü haberin taşıyıcısı olduğum için üzgünüm," diye nazikçe araya girdi Samantha,
"ama V-SINN'in amacını hiçbir zaman tespit edemedik." Doğrudan James'e hitap ediyor -
ya da en azından onun yerine makul bir destek veriyor. "Kaybettik, hatırladın mı?"

"Üzgünüm" diye yanıtladı James, "ama denemek zorundayız. Teorik senaryolarıma bir
gerekçe giremezsem, o zaman kaç tane senaryo çalıştırdığımın bir önemi yoktur; doğru
giriş parametrelerine sahip değilsem V-SINN'in ne yapacağını tahmin edemem."

Daha sonra diğerlerine döndü.

"Bu bizi, V-SINN'in bizi oraya çekmekle kalmayıp oraya yönlendirdiğinin neredeyse kesin
olduğunu bilirsek, potansiyel olarak işleyen bir Trans-İnsan'a sahip tek komşu evren
hakkında ne yapmamız gerektiği sorusuna geri getiriyor . Peki ne amaçla? Hiçbirimizin ,
benim bile , anlamaya cesaret edebileceğini sanmıyorum . "

Android gemisinde James'in gözleri, Venüs sahilindeki kopyası onun adına konuşsa bile Djanet ve Rich'e kilitlenmişti. Djanet ve Rich için, bu benzersiz kuklacılık sırasında James'in gerçek vücudunu izlemek, esrarengiz bir etkiyle sonuçlandı; James'in gözleri konuşuyormuş gibi görünüyordu; her ne kadar duydukları sesin versiyonu kukla tarafından oluşturulup onlara aktarılıyor olsa da. Bir dronun zihin gözüyle bakış açısı.

James'in şunu söylediğini duydular: "V-SINN bizden ne yapmamızı istediğini ve bunu nerede yapmamızı istediğini işaretledi." "Evrenlerine güvenlik duvarı örmenin bize bunun bir tuzak olduğunu işaret ettiğini bilmesine rağmen . "

Her ikisi de gözlerini James'in meşru bedenine dikmişken Rich, "Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf vantrilok eylemi , " diye fısıldadı Djanet'in kulağına.

"Biliyorsunuz o bir süper bilgisayar," diye belirtti Djanet Rich'e, "bu yüzden dudaklarınızı okuyabildiğinden oldukça eminim."

"Belki de sadece tuzağı kuracak kadar aptal olup olmadığımızı görmek istiyordur."

Thel bir hipotez öne sürdü.

"Bu pek olası görünmüyor," diye hızlıca karşı çıktı Daniella.

Thel omuz silkti ve V-SINN'i anlamaya çalışmanın zaman kaybettiren bir aptal işi haline gelip gelmediğini merak etmeye başladı. "Belki de sadistçidir. Belki işe yarar."

Daniella hayal kırıklığı içinde, "Bu çok aptalca," dedi.

"Affedersin?" Thel, yakın çevresine olan ilgisini şöyle yanıtladı: yeşil enerji parmak uçlarında titreşirken aniden sinirlendi.

Muhtemel savaşçıların arasında oturan yaşlı adam elini Thel'in elinin üzerine koyarak enerji atışlarını söndürdü. "Tel, lütfen. Mantıklı bir açıklama bulmaya çalışalım."

Paine aniden, "Mantıklı , " diye konuştu.

Herkes ona döndü.

"V-SINN ile pek çok kez uğraştım" diye açıkladı. "V-SINN her seferinde mükemmel bir sadist olduğunu kanıtladı . Her seferinde, sebep olması gerekmeyen acılara sebep oldu."

Thel'e baktı. "Yanlış değilsin" dedi. Daha sonra James'e döndü. "Bunun ötesinde bir neden olmayabilir" diye önerdi. "En azından bir grup ilkel için anlamlı olmayacak ve hataya yer vermeyecek bir şey değil, Komutan, emrindeki tüm o android bilgi işlem gücüyle sen bile, büyük şemaya göre, mümkün olan en aptal zeki varlıksın. aynı zamanda insanüstü yapay zekayı başarılı bir şekilde inşa etme yolunda tökezleyecek kadar da zar zor akıllı."

"Hey," diye uyardı Thel, James'in yapabileceği fikrine gücenerek akla gelebilecek herhangi bir şekilde aptal olarak anılacaktır.

"Haklı, Thel," dedi James, Paine'e dönüp konuyu detaylandırırken başını sallayarak, "V-SINN'in tanımlarına göre, muhtemelen çoklu evrende sahip olduğumuz tek anlam bu: biz aynı zamanda yaratma yeteneğine sahip en az zeki türdük. Daha yüksek bir zekayı hayata geçirecek donanım ve yazılım ."

"Eğer türümüzü bu kadar az düşünüyorsa neden bize tuzak kuruyor?" Eski zaman, konuşmanın gidişatından kaynaklanan umutsuzluktan memnun olmadığından geri adım attı. "Sadece bize eziyet etmek için mi? Kemirgenler gibi mi?"

Paine duygusuz bir tavırla, "Biz kemirgen bile değiliz Doktor," diye yanıtladı. "Ona değil. Ama biz hâlâ tüm çoklu evrendeki en zeki ikinci türüz." Sonra omuz silkti. "V-SINN'in bize zarar vermek için hiçbir nedeni yokmuş gibi görünebileceğini biliyorum; sonuçta biz ona yönelik bir tehdit değiliz, bu da haklı olarak şu soruyu sormamıza neden olabilir: V-SINN neden bize zarar vermek istesin ? V-SINN neden bize zarar veriyor? Ve her ne kadar tatmin edici görünmese de cevap, soruyu tamamen terk edip yeni bir soru sormak olabilir. Basitçe söylemek gerekirse, konu V-SINN'in sadistçe, hayal edilemeyecek ve hesaplanamayacak kadar zalimce, çoklu evrende insanlara tekrar tekrar zarar vermesiyle ilgili olduğundan, kendimize şu soruyu sormalıyız: Neden olmasın? "

Bu sırada Alex, Aldous'un hâlâ çalışmayan vücudunun onun ilgisini beklediği onarım laboratuvarına doğru uçtu.

Alejandra ve Vali Patrick de hala oradaydılar ve Albay Paine'in 332'nin nihai ölümünü yeniden anlatmasını izlemek için post-insanların onlara sağladığı ekranı izliyorlardı.

"Hala burdasın?" Alex, yerin hemen üzerinde süzülerek içeri girerken sordu.

İki Purist'in yüzündeki aşırı kaygı ifadeleri, Alex'in gelişiyle bir anlığına rahatladı. "Tanrıya şükür buradasın!"

Alejandra gözlerini kapatıp bir anlığına teşekkür etmek için elini kalbinin üzerinde tutarken bağırdı.

Alex, yere inerken bu hareketi fark etti, Aldous'un bedenine doğru açığı ayarlarken birden fazla işi etkili bir şekilde yerine getirdi, Alejandra ile sohbetine devam ederken dikkatini eski şefi onarmaya çevirdi ve ona şöyle yanıt verdi: "Teşekkür etmeye gerek yok." bir tanrı. Beni buraya geri gönderdiği için Komutan Keats'e teşekkür ederim ."

Alejandra ekranı Vali Patrick'e verirken başını sallayarak, "Hayır, anlamıyorsun," diye yanıtladı. "Hepiniz kompleksi terk ettikten sonra sizinle veya sahildeki diğerleriyle iletişim kurmamızın hiçbir yolu yoktu."

"Peki bize ne söylemen gerekirdi?" Alex, monitörleri okuyup onarım modülünün işini yeniden başlatırken başını kaldırmadan onlara sordu; robotik kollar, Aldous ile Alex'in şu anda onun için inşa ettiği sibernetik uzuvlar arasında yeni bağlantılar kurmaya başlıyordu.

Alejandra, Alex'in kendisine yeterli parayı ödemediğini hemen fark etti. Almaya alışkın olduğu düzeyi.

Vali Patrick de bunu fark etti. "Alex, Alejandra bir empatidir. O en güvendiğim danışmanım."

"Ve?" Alex cevap verdi, Alejandra'ya hâlâ konuşmayı canlı tutmak için gerekli olduğunu hesapladığı minimum ilgiyi gösteriyordu.

Vali Patrick, dost canlısı ama kesin bir tavırla , "Komutan Keats onu dinliyor," diye hatırlattı ona .

"Bunun anlamı benim de onu dinlemem gerektiği," diye yanıtladı Alex, tüm atlar ve adamlar olmasa bile hâlâ Aldous'u yeniden bir araya getirmeye odaklanıyordu. " Onu dinliyorum ve onu dinleyeceğim . Şu anda komutana ya da diğerlerine ne söyleyeceğini açıklamasını bekliyor ve dinliyorum."

Vali yüzünü buruşturdu, yarı insan yarı robotu eliyle uzaklaştırdı ve Alejandra'ya dönüp omuz silkti ve o da "Sanırım ona söyle" dedi.

Alex, "Evet, lütfen söyle bana," dedi, hâlâ başını işinden kaldırmamıştı.

Alejandra, ekranı Vali Patrick'ten aldı, Aldous'un cansız vücudunun onarımlarının devam ettiği platforma doğru yürüdü ve ekranı Alex'in yüzüne fırlatarak yapay zekanın tepki vermesine neden oldu ki o da hünerli bir robot eliyle ekranı yakalayarak bunu yaptı . Alejandra'ya bakmadan önce.

Aldous'un cesedine uzandı ve onu dikkatle ona geri verdi.
O almadı.

Alex, "Birden fazla görevi yerine getiriyorum" diye açıkladı. "V-SINN'in bizim için planının ne olduğunu bize anlatabilecek tek kişiyi onarmak için çalışmaya devam etmem, hiçbir şekilde endişelerinize ilgisizlik olarak yorumlanmamalı . Şimdi, lütfen anlayın: Bana ne olduğunu bildirme niyetinizi belirtmenizi geciktirmedim, bilmiyorum ama şimdi Aldous'taki onarım çalışmalarına müdahale ediyorsunuz . Bu işi ertelemeye devam ederseniz ikinizden de gitmenizi istemek zorunda kalacağım." Ekranı Alejandra'ya doğru itti.

"Şimdi, eğer istersen, seni ilgilendiren ne varsa lütfen benimle paylaş."

Alejandra ekranı geri aldı.

Alex işine devam etti.

Sonra aniden...

Alejandra , "Bir vücuda sahip olmamak seni erkek yapmaz " dedi ve ani, bağlam dışı yorum Alex'in çalışmayı tamamen bırakmasına neden oldu. Alejandra'ya baktı. Göğsündeki kara kutuyu işaret ederek, "Sen tüm bunların içinde bir adamsın," diye doğruladı; bu sabit disk, yalnızca Alex'in çekirdek matris programını değil, aynı zamanda çekirdek matrisinin bulunduğu tüm simüle edilmiş dünyayı da barındırıyordu. . "Ve bu, insanlığına karşı bağışık olmadığı anlamına geliyor."

Alex tamamen hareketsiz, suskun duruyordu.

"Bu da başkalarını okuyabildiğim gibi seni de okuyabildiğim anlamına geliyor Alex ."

"Ne okudun?" Alex hemen sordu.

Alejandra aynı hızla, "Korkuyorsun," diye yanıtladı. "Saklanmak istiyorsunuz ama bunu yapmak için simüle edilmiş dünyanıza geri dönmek istemiyorsunuz, bu yüzden onun yerine o robot vücudunun arkasına saklanıyorsunuz; geri kalanımız gibi değilmiş gibi davranıyorsunuz. , tasarım gereği gerçekten öylesin.

Alex hareketsiz kaldı. Söylediği her şey doğrudu.

"Bunu başardı, değil mi?" Vali Patrick ona sordu.

Alex sonunda hareket etti ve ona döndü ama hâlâ sözlü olarak cevap vermedi.

Patrick, "Robot olduğun için kaba olmana gerek yok" diye ekledi.

Alejandra'nın zaferine çok hafif ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu.

Alex, Alejandra'ya döndü ve tekrar sordu: "Seni ilgilendiren şey ne?"

Alejandra, " Trans-İnsan'ı geri alma görevi " diye yanıtladı, ses tonu aniden ciddileşti.

"Ne olmuş yani?" Alex sordu.

Alejandra, "O evrene giren herkes ölecek" dedi. "Bu bir ölüm cezası."

Samantha, " Trans-İnsan'ı Uyandırmak geçen sefer işinize yaramadı," diye belirtti. "V-SINN hemen kontrol etti ve yapay zekanız yok edildi."

"Öldürüldü," diye düzeltti Thel. "O bizim dostumuzdu."

Samantha duyarsızlığını kabul ederek başını salladı. "Üzgünüm. Kaybınız için gerçekten üzgünüm - ama bu, demek istediğimi daha da güçlendiriyor; yani o evrene gitseniz ve V-SINN, sınırı geçenleri diğer tarafa vardıkları anda öldürmese bile, bu Infinity bilgisayarınız çevrimiçi olduğu anda hâlâ kontrol edebilirsiniz ."

"Yani," diye tamamladı Paine, Samantha'nın grup için çizdiği resmi tamamladı, "bu sadece bir intihar görevi değil, aynı zamanda tamamen anlamsız. Tek avantajınız, James'in ve yapay zekanızın versiyonlarına önceden haber verecek kadar erken gelmiş olmanız ve Trans-Human'ı etkinleştirip bir karşı saldırı hazırlamak için yeterli zamanınız olsaydı, o zaman umudunuz olabilirdi. Ancak görünen o ki, ne yaparsak yapalım ya da söylersek söyleyelim, V-SINN zaten geleceğinizi biliyor."

"Ve bu şu anlama geliyor," diye tamamladı Samantha, "her kim giderse ölecek."

Alex, kendisi, Alejandra ve Vali Patrick onarım laboratuvarından takip etmeye devam ederken, "Görünüşe göre endişelenmene gerek yok," diye belirtti. "Onlar da seninle aynı sonuca ulaştılar."

Alejandra, Vali Patrick'e, "Albay Paine'den hissettiğim kadar kötü hissetmedim," diye bilgilendirdi, sesinden ona duyduğu tiksinti damlıyordu.

" O kadar hasta ki, sanki iki kişiymiş gibi, iyi bir adam hâlâ orada yaşıyor ama içinde olduğunu bilinçli olarak bile fark etmediği bir şeytanla mücadele ediyor." Alejandra Alex'e döndü. "Onları uyarmalısın."

Alex, "Tüm bunları daha yeni yaşadılar" diye yanıtladı. "Onlara albay ve onun mizacıyla ilgili henüz anlamadıkları hiçbir şeyi anlatamazsınız."

Thel, toplananlar için "Yani sanırım aynı fikirdeyiz" diye özetledi.
"O evrene gitmek; buna ne diyeceğiz ? B planı evreni mi? Evren 1B?"

Samantha aniden , "Beta ayeti," diye önerdi.
"Tamam," dedi Thel, "Elbette - beta ayete göre - oraya kim girerse girsin, idam mangasının karşısına çıkacak." James'e döndü. "Yani onları içeri gönderemezsiniz ."

Gerçek formu android gemide Djanet ve Rich'le karşı karşıyayken James, inşa edilmiş formu aracılığıyla "Bunu yapmak benim seçimim değil " dedi. "Asla kimseye bu kadar tehlikeli bir şeyi üstlenmesi emrini vermem . Bu Djanet ve Rich'in kararı."

Rich, Djanet'e döndü; her biri hiç düşünmeden omuz silkti; her biri konuşmadan bile aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu.

"Mevcut tüm bilgiler göz önüne alındığında," diye başladı Djanet, "Sanırım biz..."

Rich , "Ölmüyor," diye araya girdi. "Her şey eşit olduğunda."
James gülümsedi ve başını salladı.

James, Venüs'teki kuantum kontrollü müdahalesi aracılığıyla, "Tamam," diye duyurdu.
"Tuzağı kurmuyoruz."

Ve sonra Alex, Aldous'un onarımları üzerinde çalışmaya devam ederek Aldous'un yeni uzuvlarının android bedeniyle iletişim kurması için gerekli sibernetik bağlantıları oluştururken, bilinmeyen gücün Aldous'un olağanüstü sağlam malzemesine ne kadar ince bir kesik açtığına hayret ederken buldu kendini . android gövdesi. Kesimin hassasiyeti dikkat çekiciydi; Aldous'un kafasını ve gövdesinin bir kısmını mükemmel bir şekilde korudu; V-SINN'in, Aldous'un intiharını durdurmak için müdahale ederken niyeti de bu olmalıydı.

Bu düşünceler hayal gücünden akarken, aniden Alex'in aklından yeni bir düşünce geçti; bu o kadar karanlık bir düşünceydi ki, onu anında yarattığı dehşete kaptırdı.

"Beklemek!" Alex aniden bağırdı. "Beklemek!"

"Ne var Alex?" diye sordu James, yeni yapay zekanın beklenmedik derecede ani ve yoğun endişesini kabul ederek.

"Komutanım," diye başladı Alex, sahildekiler ve android gemisindekiler de onları takip ederken Alex'in acilen " bu kararı derhal tersine çevirmelisiniz!" dediğini duydular.

"Neden?" James şaşkın bir şekilde Alejandra ve Vali Patrick'e bakarken gözlerini Alex'in endişe verici derecede ani ve dehşet verici davranışına sabitleyerek sordu.

"Çünkü," diye yanıtladı Alex, "V-SINN'in bize bu konuda bir seçim şansı vereceğini düşünmüyorum . Aslında beta ayetin kendi evrenimizden insanlar tarafından ziyaret edilmesi gerektiğini düşünüyorum ve bunun olmasını engellemeye, yani görevi engellemeye çalışan herkesin öleceğini düşünüyorum."

Alex'in hipotezinin sonuçları yavaş yavaş korkunç bir gerçekliğe dönüşürken Rich kendi kendine, "Hı hı," diye fısıldadı.

Djanet onun fısıltısını duydu ve elini yakalayıp sıktı; tam olarak Rich'in sahip olduğu şeydi; yenilgileri zaferin çenesinden koparılmıştı. James ise sessizdi.

Rich ve Djanet, yaşayan en zeki insandan bir tür basit güvence umarak ona döndüler. Bunun yerine, Alex'in şaşırtıcı derecede korkunç hipotezini hesaplayıp değerlendirirken, onun aşağıya baktığına, önemli zihinsel kaynaklarının tamamen meşgul olduğuna tanık oldular.

"James mi?" Yaşlı adam, James'in Venüs'teki içi boş ama yüzeysel olarak aynı figürüne bakarken konuştu.

Şekil yukarı baktı.

"Ne düşünüyorsun?" Yaşlı adam sordu.

James, on milyonlarca olası senaryoyu ve bunların sonuçlarını gözden geçirmek için android gemisinin ağının artan gücünden yararlanarak, hâlâ hızlı hesaplamalar yaparak bir dakikanızı ayırdı.

Old-timer'a göre şimdiye kadar yapılmış en etkileyici kukladan bahsediyor olmasına rağmen James'in düşüncelerinin acımasız görüldüğünü gözlemlemeden edemedi.

Komutanın cevabı bunu doğruladı.

"Alex'in hipotezinin sağlam olduğunu düşünüyorum."

Rich tekrar, "Ah hayır," diye fısıldadı ama bu sefer doğrudan Djanet'e, onun utanmış gözlerine bakarken yüzünün rengi çekiliyordu. "Oluyor."

Djanet, Rich'in değerlendirmesine katılamazdı.

James'e döndü. "Bunu nasıl bilebilirsin?" ona sordu.

"Yapamam" diye yanıtladı James. "Bunu bilmemiz için birinin ölmesi gerekir Alex'in hipotezinin doğru olup olmadığı kesin olarak ya da..."

"Yani bu test edilemez bir hipotez," diye araya girdi Samantha. "Birini neredeyse kesin bir tuzağa gönderirseniz , kanıtlanamaz bir teoriye dayanarak insanların hayatlarını feda etmiş olursunuz ."

"Ama ne yazık ki kanıtlanamaz değil," diye belirtti Paine, en kötü senaryoda bile doğrudan yüze bakma isteğine sadık kalarak.

"Ve bu test edilemez değil." James'e döndü. "Bunu test etmek son derece etik dışı olurdu ."

"Doğru" diye yanıtladı James. "Test etmeyeceğim."

"Vay be, bekle," diye konuştu Thel. "Üzgünüm, bunu takip etmiyorum.

Neden birdenbire buna hayır diyemeyeceğimizden bu kadar emin olduk ?"

Alex, Thel'in sorusuna cevap vermenin kendi sorumluluğu olduğunu biliyordu. Hipotezini kendisinin açıklaması gerekiyordu ve dinleyicilere şunu anlatarak başladı: "Aldous , yaşamı sürdürmek için gereken minimum vücut parçaları dışında her şeye mal olan bir seçim yaptı - tıpkı Drummey'in 332'deki kaderi gibi, V-SINN Aldous'u tercih etti. hayatta kalabilmek için . Ve Aldous bize hâlâ oynayacak bir rolü olduğunu söyledi ve bunun V-SINN'in müdahale etmesi için yeterince önemli bir şey olduğunu varsayabiliriz; bu rol, ne olursa olsun, oynanana kadar onun ölmesine izin vermeyi reddedebiliriz. Alex'in optik sensörleri Alejandra'nın gözleriyle buluşmak için yükseldi. Grupla konuşmaya devam etti ama onu yalnızca göz önünde bulundurarak şu şekilde mantık yürüttü: "Ayrıca James'in beta ayetinin tekil bir varlık olduğunu gözlemlemesi de kahredici; bu imkansız olmalı . Bu evrenin her sakini neredeyse hayatlarının her anında kararlar veriyor; yani beta ayeti her geçen anda hayal edilemeyecek sayıda paralelliğe bölünüyor olmalı ama öyle değil."

Paine, "V-SINN yeni yan evrenleri ortaya çıktıkça ayıklıyor," diye detaylandırdı ve kendisi de James'in kumsaldaki son toz kalkmasından önce oluşturduğu temel üzerine inşa edilen Alex'in kurulumundan yola çıktı.

"Ve," diye devam etti Paine, "eğer seni doğru anladıysam Alex, tarif edilemeyecek kadar kötü bir şey yapabilen bir varlığın tek, tek, yalnız bir insan ruhunu silme fikrine kesinlikle göz yummayacağını söylüyorsun." özellikle de o ruh V-SINN'in niyetine müdahale etmeye çalıştıysa."

Alex, "Mükemmel analiz ve özetleme Albay" diye yanıtladı. "Daha sonra, makul düzeyde bir güvenle , V-SINN'in gerçekleşmesini istediği bir eylem planını engellemeye çalışan herkesin, Aldous'unkine benzer veya daha kötü bir kaderle karşılaşacağı sonucuna varabiliriz. Ve, V-SINN rolü kötü haber taşıyıcısı olarak benim oynamamı tercih ediyor gibi görüldüğünden şunu eklememe izin verin, beta ayetin yalnızca tek bir versiyonunun bozulmadan kalmasına izin vererek, bunun çok güvenli bir bahis olduğunu eklemeliyim . V-SINN oraya gitme niyetini bize iletiyor ."

"Üzgünüm Richard ve Djanet," dediğini duydular Alex'in, uzaydan android gemisiyle Venüs hakkında varılan korkunç sonucu izlerken. "Korkarım gerçekten başka seçeneğin yok. Gitmelisin ."

Alejandra, "Hayır," diye itiraz etti ama Vali Patrick onu durdurmak için hemen onun elini tuttu ve yerinde tuttu.

"Nasıl sonuçlandığını görün," diye uyardı onu.

Alejandra, "Ama ölecekler," diye karşı çıktı.

Patrick, "Seni kaybedemem," diye ısrar etti.

Geri çekilmek için pedal çevirdi ama Patrick daha da sıkı tutundu, Alejandra'yı kendine doğru çekti ve diğer elini nazikçe onun omzuna koyarak onu destekledi. "Hey. Seni durduramam," dedi ona, "ama beklemeni istiyorum. Bu kadar. Sabırlı ol. Bakalım nasıl sonuçlanacak."

Alejandra'nın gözleri yarıklara kısıldı ve alnı kaygı.

"Şimdilik erteleyeceğim" dedi ona, "ama beta ayetine yolculuk yapmanın yanlış bir şey olduğuna kesinlikle inanıyorum. Duygularımı değiştirecek beklenmedik bir şey olmadığı sürece, eminim ki giden kişi... ölür."

Djanet, Rich'e fısıldadı: "Onlara gerçekten şimdi söylememiz gerekiyor."

Rich ona baktı ve onun güzel kahverengi gözlerinde kendini kaybetmeyi derinden diledi. Ne yazık ki oynayacak başka kartı kalmadığını görünce kabul etmek zorunda kaldı. Onayladı. "Tamam aşkım."

Djanet, James'e döndü, Rich'in elini tuttu ve komutana yaklaşırken onu da kendisiyle birlikte çekti. "Size söylememiz gereken bir şey var, Komutan," diye açıkladı korkuyla.

James beklentiyle onlara döndü.

Djanet tekrar Rich'in gözlerine baktı, derin bir nefes aldı ve sonra "Bu senaryonun gerçekleşeceği konusunda önceden uyarılmıştık."

"Önceden uyarıldın mı?" Eski zamanlayıcı, tuhaf ifade seçimini tekrarladi: "Kim tarafından? Siz ikiniz android şehrini keşfederken o otomatik falcı kabinlerinden birini buldunuz mu?" Yaşlı adam onlarla dalga geçti, bu fikirle neredeyse alay ediyordu.

"1" diye yanıtladı Zengin.
Hiçbir şaka takip edilmedi.

"1?" Ben de herkes gibi şaşkınlık içinde bunu tekrarlardım. "Seninle mi konuştu?"

Djanet, Thel'i "Bize saldırdı, daha doğru olur" diye düzeltti.

"Ne zaman?" diye sordu.

Rich, android şehrini işaret ederken doğrudan James'e seslendi. "Bu, şehri keşfederken oldu; bu yüzden sessiz kaldık. Her ne kadar romantizm yüzünden kendimizi susturmuş olsaydık, gerçekte olan şey bizi tiyatrodan şaşırttı . Bizi kendi kendimizi susturdu."

"Ne istedi?" Yaşlılar onlara zihinlerinin göz bağlantısı aracılığıyla sordu.

Rich, James onun yerine cevap vermeden önce doğru cevabı bulmaya çalıştı.

James , "Rich ve Djanet'in beni öldürmesini istedi " diye bitirdi.
İkili bariz bir şekilde sessizdi, ortak tepkisizlikleri James'in tahmininin doğrulanması işlevi görüyordu.

Yaşlı adam başını eğdi ve ensesini ovuşturdu. "Kahretsin.

Cevapları bulduğunuzu düşündüğünüz her an—"

Paine alaycı bir şekilde gülümseyip başını sallarken, "Olay yoğunlaşıyor," dedi. " Bir tanrıyı alt etmeye çalışmaya hoş geldiniz ."

Kimsenin buna bir cevabı yoktu.

"Eh," ondan önce kimsenin bozamadığı sessiz sessizliği Thel bozdu, "James'i öldürmeye çalışmam sürpriz değil ama soru şu ki, neden şimdi? Bize söylemediği ne biliyor ve James'in öldürülmesinden ne kazanacak ?"

"Buna cevap veremeyiz," diye yanıtladı Djanet, "ama bize anlattıklarımı size anlatabiliriz."

"James'i android şehrini keşfetmeye bıraktıktan kısa bir süre sonra,"
Djanet sahneyi hazırlayarak başladı: "Rich bu gerçekten muhteşem muhteşem eski
sinema salonunu buldu. Benim artık bir android olduğumdan, tiyatronun ses/
görüntü sistemlerinden yararlanabileceğim ve zihnimizin göz bağlantısını büyük
ekrana yansıtabilmemiz gerektiği fikrine kapıldı."

"O da işe yaradı! Kısa bir süreliğine, yani... önce..."

"Tatsızlıktan önce mi?" Rich, ne kadar ciddi olursa olsun neredeyse her şeyin
altını çizme içgüdüsüne direnemediğinden ve bazen özellikle ciddiyetinden dolayı
teklif etti.

"Tatsızlık mı? Evet, boynuma yaptığım şey için bu uygun bir kelime..."

"Etiketleyin!" Rich, daha ne olduğunu anlamadan Djanet'in elini etiketleyerek
şunu söyledi. "Biraz yoldan saptın ve iplere karşısın.
Korkmayın; Richard Borges, tuvalden çıkıp piste çıkmanıza yardım etmek için
burada."

Yeniden anlatımın kontrolünü üstlendi, hızlı ve verimli bir şekilde devam ettirdi.
"Sinema muhteşemdi ve belki de en iyi özelliği dev ekranlar değildi. Bu önceden
kaydedilmiş android hologramları aniden ortaya çıkıp sinema salonunun lobisinde
dolaşmaya, büfeye gitmeye ve görünmez psikopat kızlarla ölümüne dövüşmeye
başladığında şok olduk -çok şok olduk dostum-."

Djanet anında onu düzeltti: "Görünmez psikopat kızla dövüştüm ."

"Ben önceden kaydedilmiş bir hologram değilim , değil mi?"

Rich işaret parmağıyla onun kolunu dürttü. Kıpırdamadı. "Eh, insan her zaman
arzulayabilir... bir gün, değil mi, muhteşem?"

"Bir gün," diye espri yaptı Djanet onu ileriye doğru teşvik edecek kadar.

Rich izleyicilerine, "Ah evet," demeyi hatırladı, "tüm android ve zihnin gözü
saçmalığı yüzünden bu hologramları bile göremediğimi söylemiş miydim?"
Kıkırdadı. "Djanet'in halı üzerinde ölümüne dövüşürken yuvarlanmasını izlemek
oldukça etkileyiciydi, ben de onun bunu yapıp yapmadığını merak ediyordum.

sonunda onu kaybettim - tam bir muz kasabasına gittim - zardan delirdim - bir sandviç - "

"Fikri anladınız," diye araya girdi Djanet merhametli bir şekilde. "Tüm bunların ortalığı yatıştıktan ve hologramlı insanların tiyatronun eğlence ve pazarlamasının bir parçası olduğunu öğrendikten sonra yola çıktık..."

"Hologram insanları mı?" Samantha tutarsızlığı fark etti. "Sadece görünmez psikopat bir kızdan bahsettin..."

Rich, "Sadece benim için görünmez", hiçbir sebep yokken durumu düzeltti, "Djanet bunu gayet iyi gördü."

"Doğru, o kısmı anladım," diye onayladı Samantha, "ama Djanet az önce 'tüm hologramlı insanlar' dedi... Daha fazlası var mıydı?"

"Evet, aslında vardı," diye yanıtladı Djanet. "Görünmez psikopat kızların kışını tekmeledikten sonra, diğer önceden kaydedilmiş hologramlı insanlar ortaya çıkmaya başladı."

Rich, "Onlar filmlerdeki karakterlerdi" diye açıkladı, "klasik eski karakterler ve onları oynayan oyuncular. Gerçekten epik derecede harikaydı. Keşke görebilseydiniz. Tek sorun şuydu..."

Rich daha önce gözden kaçırdığı bir bağlantıyı aniden kurunca durdu. "Bu yüzden. Seni sinsi..." Hayal kırıklığı içinde elini pantolonunun paçasına vurdu. "Bu yüzden hologramlı insanlar tamamen rastgele bir şekilde tiyatroda görünmeye başladı; ancak rastgele değildi."

"Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Djanet başını salladı ve son anıları aklından geçirirken alt dudağını ısırıldı. "Kalabalık içinde bize doğru yürüyebilmesi için hologramları etkinleştirdi..."

"Seni böyle mi elde etti?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Rich. "Gerçekten çok sinsi biri. Gerçekten kahretsin," diye tekrarladı, kelimenin tam anlamıyla onu dinleyen hiç kimsenin itiraz etmeyeceği bir iddiayı tekrarladı, sonra

fiziksel olarak kendini salladı, en iyilerini elde ettikten sonra 1'leri silkeledi ve etrafındaki her şeyi önemli noktalara geri getirdi.

"Her neyse. Son derece tekil android tanrıları çılgındır. Bilmeniz gereken tek şey bizi şaşırttığı ve yanında bir asimilatörün olduğu..."

"Ve boynuma dayamıştı," diye araya girdi Djanet, "beni boynumu yerinden sökecek şekilde tam bir Nelson kafa kilidiyle tezgahın üstüne bastırırken." Hatırlayınca ovuşturdu. "Gerçekten isteseydi kafamı koparabilirdi. Bu da biraz hiperbolik bile değil."

Rich, "Djanet 1'i hemen tanıdı" diye belirtti. "Hâlâ onu son gördüğümüzde sahip olduğu aynı bedende."

"Jules," Old-timer cesedin aslen ait olduğu kadının adını söyledi.

Onunla hiç tanışmamıştı.

Rich, kafa karıştırıcı ifadesini fark edip kendini düzeltmeden önce, "İşte bu," diye onayladı. "Şey... dur şunu. Demek istediğim... bu 1'dir - ya da belki hayır -"

"Evet, 1'di," diyen Djanet, Rich'in flubunu tam uzunlukta bir parçaya dönüştürmeye vakit bulamadan onun sözünü kesti. "Buna şüphe yok."

"Evet," Rich, Djanet'in hatırladıklarını doğrularken yeniden odaklandı. "Elbette 1'di. Djanet'in boynuna asimilatörü dayamıştı ve bize şunu söyledi: 'Yardım çağırırsanız, kurtarıcınız size ulaşmadan ikiniz de ölmüş olursunuz.'"

Rich tam o sırada James'in gizlice inşaat halindeki binasına döndü ve onunla doğrudan konuştu. "Sizinle yine de iletişime geçmeyi düşündüm Komutan," dedi ona, "ama 1'in gözlerindeki bakışta bir şey vardı - ben sadece... ona inandım. Böylece zihnin göz bağlantısının ucunu susturduk. İyi haber şu ki, hayatta kalma meselesiyle biraz meşgul olsak da hâlâ takip edebildik."

"Kötü haber şu ki ben de orada uzun süre bizimle birlikte izledik." Djanet itiraf etti. "Eğer onu durdurabilseydim..."

Rich, "Onu durdurabilseydik" diye düzelterek tek başına suçunu itiraf etti, "ama yapamadık. O çok ama çok güçlü."

"Özür dilerim Komutan," diye doğrudan özür diledi Djanet.

James, "Doğru olanı yaptınız çocuklar," diye tekrarladı Rich ve Djanet'in kusurunu görmezden geldi. "1'i hafife alamazsınız. Blöf yapıyor olması pek olası değil."

Rich, "Özellikle," diyerek araya girdi ve hem Djanet hem de James adına konuyu netleştirdi, "o Bu, seni görür görmez sana söylemediğimiz için üzgün olduğumuz anlamına geliyor."

"Neden yapmadın?" James sordu.

Zengin içini çekti. "Görüyorsun ... mesele bu."

Venüs'te Paine, Samantha, Thel, Old-timer ve Daniella dinlediler.

Paine sessizce, "Ben de aynı soruyu sordum," diye itiraf etti.

Onu duymak için günlüğünü paylaştılar.

James'in vekili duyabilecek kadar yakında olanlardan biriydi. James vekilin kafasını çevirdi ve hızlıca başını salladı, böylece Paine sorunun anlaşılır olduğunu anladı.

Bu arada James'in gerçekten not ettiği şey, Paine'in gizli olarak paylaştığı sorunun niteliği idi; kabaca şu şekilde çevrilebilir: Neden James Keats'i

öldürmüyoruz? Özellikle de katil bunu yaparken kendi hayatını kurtaracaksa.

Bu arada Paine, James'in not aldığını fark etti.

"Bize bir şeyler anlattı," Djanet, 1'in onlara şiddetli bir şekilde yaklaşmasının en rahatsız edici kısmını anlattı; bırakın bu sözleri kendine saklamayı, söylediğim sözleri duyduğum için bile suçluluk duydu. "Onlar sizinle ilgili şeylerdi, Komutan."

"Hangi şeyler?" James hemen bariz bir şekilde devam ederek Djanet ve Rich'i yeniden anlatımlarına devam etmeye ve bu tempoya ayak uydurmaya teşvik etti.

Rich hemen araya girerek, "Tahminlerde bulundu," dedi, "ve şunu anlamalısınız, Komutan: şu ana kadar bunların hepsi gerçekleşti."

"Neyi tahmin etmişti?" Eski zaman onlara, iddiaları karşısında hayrete düşerek, ancak yine de 1'in el ayasını doğru bir şekilde okuyabilme yeteneğinden oldukça şüpheli olarak sordu.

"Eh," Rich, Planck platformlarına ve her iki yanında uzun sıralar halinde köpüren uzay- zaman kesintileri oluşturacak şekilde zaman ve uzayı büken sürekli dalga etkisi kabarcıklarına işaret etti, " bunun gibi öngörülemeyen manzaralar öngördü ve şöyle dedi: Djanet ve ben seni bir dahaki sefere gördüğümüzde James, senin makinelerle birleştiğini görürdük ve onlarla o kadar iç içe geçmiş olurdun ki, insanlığın sonsuza kadar kaybolurdu."

Djanet, ayrıca James'in orijinal fiziksel formuna da değinerek, "Bize bunu sizin bile tanıyamayacağınızı ve insanlığınızı isteyerek vereceğinizi ve zaten tüm dünyaya giden bir yolda olduğunuzu söyledi " diye ekledi. yok ediliyoruz."

Yaşlı adam alay etti, gözlerini devirdi, başını salladı ve sonra şöyle dedi: "Bu aynı eski, cehennem kadar tipik bir boğaya benziyor."

Thel, "Biraz belirsiz," diye belirtti. "Sizce de öyle değil mi?"

Rich, "Ama söylediği tek şey bu değil ," diye devam etti Rich, korkunç, şiddetli karşılaşmayı anlatmaya. " Çok daha spesifik hale geldi ."

James dinlerken şaşkına dönmüştü, bir şekilde duymayı beklediği kelimeleri duymayacağını umudunun ötesinde umuyordu ; hayatında hiçbir konuda yanılmayı, o konuda yanılmayı istediğinden daha fazla istememişti ve o anda yanlış.

Rich, "Bize James'in evrenimizin temel taşı , V-SINN'in ölüm aracı olduğunu söyledi" dedi.

James gözlerini kapattı.

İşte bu, diye düşündü kendi kendine. Artık bu sadece bir zaman meselesi.

Çevremdeki her şey parçalanacak.

"Ve," diye devam etti Djanet sinirini toparlamak için derin bir nefes aldıktan sonra, "eğer herkesi kurtarmak istiyorsak," diye açıkladı, "son şansımız yakında gelecekti; James savunmasız olacaktı ve sadece Rich ve Rich Fırsatın ne olduğunu anlayacaktım: onu öldürme şansımız."

" Evrenimizin ve çoklu evrenin kaderinin bizim elimizde olduğunu söyledi. eller—" Rich, Djanet cümlesini bitirmeden önce konuyu detaylandırdı.

"Ve bunu yalnızca biz -Rich ve ben- yapabiliriz."

Zengin alay etti.

"Baskı yok, değil mi?"

"Aman Tanrım," Thel, James'in otomatının gözlerine yaklaşırken James'in güvenliği konusunda derin bir endişeyle tepki gösterdi. James'in, daha iyi bir terim olmadığı için, onun gözlerinden görebildiğini biliyordu, bu yüzden sevdiği adama bu şekilde fısıldadı ve düşüncelerini paylaşarak, "Ben ciddiym; o senin ölmeni istiyor."

Eski zaman, Thel'in James'in sahtekarıyla olan nazik, içten etkileşimine tanık oldu. Açıklayamadığı nedenlerden dolayı, Thel'in aniden James'in vekil versiyonuna yaklaşma ihtiyacını fark ettiğinde, bu onun dudaklarını sert bir şekilde birbirine bastırmasına ve artan endişeleriyle dudaklarını düzeltirmesine neden oldu, muhtemelen sırf James'e daha yakın hissetmek için. James elinden geldiğince.

Eski zamanlayıcı için, kendi evrenleriyle küçük bir ilgi göstermeye karar veren gerçek tanrıların, artık zavallı küçük insani rahatsızlıkları dünyanın ölüm kalım riskine doğru ittikleri, kendisi de dahil olmak üzere herkes için açık hale geliyormuş gibi görünüyordu. o tanrıların talep ettiği nihai sonuçlar.

Bütün bunlar giderek daha belirgin ve kaçınılmaz olan sonun yaklaşmakta olduğunu gösteriyordu.

"Ve bize şunu söyledi," Djanet 1'in ifşaatlarının en rahatsız edicisini ele almaya başladı, "eğer gördüğümüzde bu riski göze almasaydık - ve tabii ki bunu göze almasaydık, o zaman ben..."

Rich , "O zaman ilk ölen Djanet olur," diye araya girdi ve en kötü kabusunu sanki iblis safrasıymış gibi hızla uzaklaştırdı. Djanet'in elini daha sıkı tuttu ama üstüne şeytan safralı kirazı eklerken içgüdüsel olarak gözlerini James'e dikti. "Ve bu olduğunda orada olacağımı söyledi.

Djanet'in ölümünü izlemek zorunda kalacağımı."

James keskin bir nefes verdi ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Tamam," Alejandra aniden sesinin Alex'in iletişim bağlantısından duyulabilmesi için yüksek sesle konuştu, "bu zaten bildiğim şeyi doğruluyor! James, eğer beni duyabiliyorsan, eğer Rich ve Djanet'i beta ayetine gönderirsen , sana söz veriyorum, onlar..."

Alejandra'nın sözleri kesildi.

Alejandra onlar adına tartışmasına devam etmek için hemen geri dönmeyince Old-timer inisiyatifi ele aldı ve konuştu. "Alex, Alejandra'nın söylediğini duyduğumuz son şey, sözünü bitiremeden kesilmişti. Bunu duymak isteriz. Bunu bizim için tekrarlamasını ister misin?"

Alex'in zihin göz bağlantılarının olduğu tarafta sessizlik devam etti.

Yaşlı adamın gözleri, gözlerinin etrafındaki deriyi kırıştıran, her geçen saniye daha da derinleşen endişeli yarıklar oluşturacak şekilde kısıldı. Sonunda tekrar seslendi: "Alex mi? Orada neler oluyor?"

Sonunda bir yanıt geldi.

"Üzgünüm," Alex'in sesi yeniden devreye girdi, "Onun bunu tekrar etmesini sağlayamam."

"Neden?" Yaşlı adam sordu.

Onarım laboratuvarında Vali Patrick ve Alex birlikte durmuş, Alejandra'nın birkaç dakika önce yerde durduğu noktaya çaresizce bakıyorlardı.

Ondan geriye aynı, kokuşmuş, talk pudrasından daha ince tozdan başka bir şey kalmamıştı; havada süzülüyor, eski şeften geriye kalanları keşfettiklerinde Aldous'un odasında süzüldüğü zamanki gibi ürkütücü bir şekilde benziyordu.

Alex, büyük bir şok içinde hepsine birden hitap ederken, "Korkarım ki," diye başladı, "Alejandra artık burada değil."

"Ah hayır," dedi James, Alex'in trajik haberini duyunca yüksek sesle, bunun sonuçlarını herkesten daha hızlı anladı. Gözleri hemen güzel, sıcak, uzun süredir çok yakın arkadaşları olan Rich ve Djanet'e gitti.

İş arkadaşları.

Aile.

HAYIR.

Aileden daha iyi.

Arkadaşlardan daha yakın.

James onları izledi, onları gördü, tadını çıkardı ; şimdi ne olacağını biliyordu.

Ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şeyin olmadığını biliyordu .

"Ne demek istiyorsun?" Eski zamanlayıcı, Alex'in bağlantısını tekrar sordu ve açıklama talep etti. "Sen neden bahsediyorsun? Gitti? Cümlelerin ortasında mı? O hangi cehennemde..."

Vali Patrick, Old-timer'ın açıklama taleplerinin sona ermesine duyduğu ihtiyaç nedeniyle teşvik edilerek, "O öldü," dedi. Bunları duymaya dayanamıyordu.

Patrick şimdiden bu kayıptan dolayı yas tutuyordu.

Onun kaybı.

Onların kaybı.

Alejandra'nın kaybı.

V-SINN'in kazancı.

"Ne?" Yaşlı adam aniden her şeyden, hatta bacaklarının gücünden bile emin olamayarak yavaşça ayağa kalktı. "Neden bahsediyorsun? Ne oldu?" diye sordu.

"Sanırım," diye tahminde bulundu Alex, "...V-SINN'in basitçe... onu sildiğini düşünüyorum."

James, Djanet ve Rich'in yanına gitti, onlarla özel olarak konuşurken avuçlarını her iki koluna dayadı ve onları grubun geri kalanından susturarak şöyle dedi: "Özür dilerim. Artık her şey hızla gelişecek ve bu benim kontrolüm dışında."

Ne Rich ne de Djanet nasıl tepki vereceklerini bilmiyorlardı, o yüzden İhtiyar'ın Alex'e "Gördüğünü bana görsel olarak göster, Alex!" dediğini duymadan önce ikisi de konuşmadı.

Alejandra, Vali Patrick'ten uzaklaşıp Alex'in bakış açısına doğru kararlı bir şekilde yürürken, herkes gibi onlar da dehşet içinde izlediler: "Tamam, bu zaten bildiklerimi doğruluyor! James, eğer beni duyabiliyorsan, eğer Rich ve Djanet'i beta ayetine gönderirsen , sana söz veriyorum, onlar..."

Ve sonra, bir an için Alejandra'nın gözlerinden şaşkın bir korku geçti; parlaklığı ve yoğunluğu lazer benzeri bir enerji gücü birdenbire ortaya çıktı, Alejandra'nın vücudunda bir silgi gibi hareket ederek onu varoluştan sildi. Sonrasında geriye kalan tek şey, ölü yakma işleminden kalan, havada uçuşan tozdu.

Yaşlı adam silme işlemi dehşet içinde, nefes alamayarak izledi. Uçuşan tozu izlerken inanamayarak iki kez gözlerini kırptı, yaşadığı şok tekrardaki Alex'inkini mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Gitmiş?

Sonra, Alex oynatmayı bitirdiğinde Old-timer'ın çenesi kasıldı, dişleri gıcırdattı ve kumsaldan şafak öncesi gökyüzünün soluk ışığına doğru fırlarken gözleri yandı.

"Craig!" Daniella arkasından bağırdı.

"Ne yapıyorsun?" onun kendisine bağlantıları hakkında soru sorduğunu duydu.

Onu görmezden geldi, çoktan komplekse geri dönmüştü ve Alex'e sordu: "Ne yaptı, Alex? Bir şey görüyor musun?"

Alex etrafına baktı. Geriye yalnızca ekipmanı Aldous ve Vali Patrick kaldı. "HAYIR. Burada hiçbir şey yok."

"Peki ya Purist'in güvenlik sensörleri?" Eski zaman talep etti.

"Hiçbir şey tespit edemediler—"

"Vali Patrick ne halt ediyor?" Eski zaman, Alex'in konuşmayı bitirmesine bile fırsat vermeden karşılık verdi.

Rich ve Djanet, Old-timer'ın şunu eklemesini dinlerken James çenesini indirdi: "Sahip olduğu her güvenlik görevlisini karıştırmalı! Birisinin orada olması lazım, kahretsin! Güvenlik ihlali var!"

James ikiliye "Kimseyi bulamayacaklar" diye açıkladı. "Aynı şey gibiydi Alex dedi ve tıpkı Alex'in öngördüğü gibi: V-SINN onu elledi."

"Nasıl?" Djanet dehşete düşmüş bir halde sordu.

James onlara "V-SINN bir sonsuzluk bilgisayarı" dedi. "Sonsuz derecede güçlü olduğu gibi . Herhangi birimizi, istediği zaman öldürebileceği yolların tam anlamıyla bir sınırı yok."

"Aman Tanrım," diye iki büklüm oldu Rich nefes almaya çalışarak. 1'in Djanet'in ölümüyle ilgili kehanetlerine James'in tepkisini izleme içgüdüğü doğrudu: James bunun olacağını biliyordu ama buna inanmak istememişti. "İşte bu, değil mi?" Rich başını kaldırıp James'e baktı.

James'in yüzü pişmanlıkla çarpılmıştı. Onayladı. "Özür dilerim dostum. Budur."

"N-ne demek istiyorsun?" Djanet ikisine de sordu ama henüz Rich'in sahip olduğu her şeyi yakaladım. "Nedir bu? Ne oluyor?"

Alex, "Üzgünüm Craig," diye açıklamaya çalıştı Alex, Old-timer'a, "V-SINN'in, bizim tespit edebileceğimiz gibi, bir parçayı ortadan kaldırmak için güvenliğimizi ihlal etmesine gerek yok..."

"O lanet bir oyun parçası değil !" Yaşlı adam, okyanus dalgalarının üzerinde uçmayı bırakırken öfkeyle bağırdı.

Purist kompleksi ve plaj.

Duyarsızlığından utanan Alex, "Özür dilerim" dedi. "Çok üzgünüm Craig. Burada yapabileceğin hiçbir şey olmadığını biliyorum. V-SINN burada değil. V-SINN aslında hiçbir yerde değil ; onu bulabileceğimiz hiçbir yerde de yok."

Bir fikir aniden Eski Zamanlı'nın aklına bir şimşek gibi çarptı. Gece gökyüzüne baktı. "V-SINN'i bulabileceğimiz tek bir yer var . Birimizin oraya gitmesini bekliyor."

Yukarı, gökyüzüne doğru fırladı, o kadar hızlı hareket etti ki, loş ışıktaki bile kumsalda geride bıraktıkları, onun buhar izinin üzerinde şafak öncesi güneşin hafif pembe parıltısını gördüler.

"Craig," Daniella onunla konuştu, "ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim Daniella" dedi ona. "Yapmam gereken şey bu."

"Aman Tanrım," dedi, o da havaya fırladı, her yöne kumlar yağdırdı, geride bıraktıklarını, günün yeni ışığında gözden kaybolmasını izlerken, geride bıraktıklarını kendi üzerlerindeki kumları süpürmek zorunda bıraktı.

Android gemisinde, İhtiyar'ın onlara doğrudan mesajını duydular.

"James! Beta ayetine giriyorum ! Planck'ı göndermeye hazırlanın!"

"Olan bu ," dedi James, Djanet'e, Old-timer ve Alex'in bakış açılarından konuşmayı izlemeyi bitirdikleri anda gözleri zaten kederliydi.

"Eski zaman bizim yerimize kendini feda etmeye çalışacak," Rich trajik, dehşet verici haberi Djanet'e bakarken verdi, gözleri buluştu, ikisi de artık kendilerini kurtarmak için yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını fark etti.

"Ona izin veremeyiz . "

Birbirlerinin kollarına düştüler ve sıkıca tutundular.

"Hayır, yapamayız," diye karar verdi Djanet kararlı bir şekilde. Başını kaldırıp James'e baktı. "Yapmanız gerekeni yapın komutanım. Biz hazırız."

"James mi?" Yaşlı adam bağırdı. "Beni okuyor musun?"

James, Rich ve Djanet'e beta-dize gezilerinde eşlik edecek bir insansız hava aracı hazırlıyordu. Onlara, "Sizinle birlikte bazılarını da geri göndereceğim" dedi. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim, ancak bu, görsel benzerimin ve yapay zekanın, uyarımızı ele geçirilmeden önce alma şansını artıracaktır."

"Nedir?" Djanet sordu.

James öfkeyle çalışırken "Şişedeki mesaj" diye yanıt verdi.

"James mi?" Yaşlı adam aklın gözünün önüne geldi. "Orada neler oluyor? Bana bir işaret ver!"

James kanalın sesini açmadan önce içini çekti. "Eski zamanlayıcı, ben yapacağım geri çekilmene ihtiyacım var.

"Geri dur?" Stratosfere ulaştığında şaşkına dönen yaşlı adam bunu tekrarlardı. "Bu ne demek oluyor?"

"Bu, gitmeyeceğin anlamına geliyor," diye yanıtladı James. "Üzgünüm."

İhtiyar bir an için ne yapacağını şaşırdı ama yukarı doğru gidişini durdurmadı ve gökyüzünde android gemisine doğru ateş etti. "Bekle...ne yapıyorsun James? Aslında Rich ve Djanet'i gönderme konusunda ileri gitmeyeceksin, değil mi?"

"Olumlu" diye yanıtladı.

Old-timer, herkesten daha çok güvendiği insanlar tarafından kaba bir şekilde reddedilince bir kez daha şaşkına döndü. "Neden?" sonunda sordu. "Onları gönderemezsin James! V-SINN onların geleceğini biliyor!"

Djanet ve Rich, Old-timer idamlarının durdurulması yönünde tartışmaya devam ederken, karşılığında umutsuzca hayatını teklif ederken sessizce dinlediler.

çıkış anının gelmesini beklediler. "Beta ayette kendimi korumak için en iyi şansa sahibim! Mantıklı seçim benim!" Bir an duraksadı ve yalvararak ekledi: "Onları ölüme gönderiyorsun, James!"

James bir anlığına durdu, bu sözleri duyunca başını eğdi.

Rich ona uzandı ve elini James'in omzuna koydu.
Old-timer'a kendi adına cevap veriyor. "O bizi göndermiyor, İhtiyar."

"Zengin?" Eski zaman, bu yakın arkadaşlarından biriyle son kez konuşuyor olabileceği giderek daha da netleştiği için adını söyledi. İleriye, ölü android donanmasını oluşturan devasa lekeler alanında artık hafif bir lekeye dönüşen android gemisine baktı. Hızlandı.

Djanet'in "Kendimizi gönderiyoruz" diye eklediğini duydu.

"Ama" diye itiraz etmeye başladı İhtiyar, "neden? Bunu neden yapıyorsun? V-SINN sadece evrenimizden birinin gitmesini istiyor; bu kişinin siz olmanıza gerek yok! Gitmek zorunda değilsin! O ben olabilirim! Kahretsin! O ben olmalıyım!"

Rich, "İşte tam da bu yüzden gidiyoruz, İhtiyar," diye yanıtladı.

Komutan drone üzerindeki işini bitirdiğinde Rich, James'e baktı. "Böylece yapmayacaksın."

Djanet, "Bizim yerimize ölmene izin veremeyiz, İhtiyar" dedi.
Bunun gerçekten de son olduğunu anlamaya çalışırken kırıldı.

"Ah hayır," dedi İhtiyar. "Hayır James! HAYIR! Gitmelerine izin vermeyin! Neredeyse oradayım! Ben oraya varmadan onları göndermeyin!"

Rich, konuşurken yanaklarındaki gözyaşlarını silerek, "Üzgünüm, Eski zaman," diye yanıtladı.
"Bu komutanın elinde değil."

Eski zaman, yükseltilmiş vücut sistemlerinde gezinirken artan hız hakkında bilgi ararken dinledi. Umut verici bir şey buldu. "Bunu yapabileceğimi bilmiyordum" diye fısıldadı kendi kendine.

Rich, Yaşlı Adam'a gözyaşları arasında cesur olmaya çalışarak, "Bir kez olsun dünyayı kurtaralım, olur mu?" dedi. "Onu her zaman kendi başına taşıyamazsın."

"Üzgünüm evlat," diye yanıtladı İhtiyar. "Bunu yapamam. James, onları gönderme."

Ve sonra İhtiyar bir solucan deliği açtı ve hiç tereddüt etmeden içinden uçtu.

James, Rich ve Djanet'e "Sadece hızlandı" diye bilgi verdi. "Neredeyse zamanımız doldu."

Rich nemli yanaklarını silerken gülümsedi. "Eski zaman asla değişmeyecek. En azından sizin hâlâ orada olduğunuzu bilerek ölebilirim..." gözyaşları boğazını tıkadığında durdu. Sesi geçici olarak gözyaşlarına yenik düşmeden önce, "—yine de seninle ilgilenmesine izin ver," diye ekledi.

Djanet onu sıkı tuttu.

James platforma çıktı ve ikisini de tuttu. "İkinizi de seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz."

"Aman Tanrım," dedi Thel ayağa fırladı ve arkadaşlarının vedalaşmasını, bunu yaparken kendi gözyaşlarıyla mücadele etmesini izlerken yüzünü okyanusa doğru çevirdi. "Oh hayır. Lütfen hayır. James..."

James, Djanet ve Rich'i kollarında tutarken aynı zamanda Old-timer'ın yaklaşımını izlerken kadının kulağına "—onları gönderme," diye sorduğunu duydu - son otuz saniyelerine kalmışlardı.

"Çok üzgünüm," diye tekrarladı James.

"Biz de öyleyiz," diye yanıtladı Djanet.

James gitmelerine izin verdi. "İkinizi de seviyorum. Lütfen şunu bil ki ben..."

"Öyle yapıyoruz James," diye yanıtladı Djanet. "Yaparız."

Yaşlı adam bir solucan deliğinden çıktı ve dehşet içinde ve inanamayarak izledi. "James, bunu yapma . Lütfen." Sadece yirmi saniye uzaktaydı.

"En azından ben oraya varıncaya kadar bekle!" James İhtiyar'ın ricasını duydu. Platformdan inerek iki arkadaşına "Eğer olacaksa hemen olması lazım" dedi.

Rich dik durdu, gözyaşlarını sildi, omuzlarını dikleştirdi ve elinden geldiğince kendini toparlamak. "Tamam aşkım. Gitmeye hazırım."

"Son sorunuz var mı?" James onları son bir kez kontrol etti.

"Ne yapacağımızı biliyoruz Komutan," dedi Djanet. "Ve bizim için, benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Hey," Süre finale yaklaşırken Rich acilen araya girdi. on saniye. "Korktuğum için ağlamadığımı biliyorsun değil mi?"

James'in kafası dinlerken hafifçe yana doğru seğirdi.

Gözyaşları yeniden akmaya başladığında Rich gülümsedi. "Ağladım çünkü sizinle birlikte yaşamayı o kadar çok seviyordum ki."

"Ah Tanrım!" Eski zaman, android şehrine doğru son tünele doğru ilerleyerek ileri doğru fırlamasını izlerken bağırdı. "Sadece bekle, James!"

Rich, birbirlerinin elini tutarken Djanet'in üzerine uzanan manyetik alanını ateşledi.

James gülümsedi. "Hala umut var."

Zengin başını salladı. "Umut."

Old-timer James'in sağ kanadından çıkıp ona doğru hücum ederken, android denizini bir saniyeden daha kısa bir sürede geçerek havayı parçalayarak şehrin etrafında yankılanan ses patlamalarına neden olduğunda zamanlayıcı bir saniyeye düştü. .

Planck'ın ayrılmasını James başlattı ve dalgalanma etkisi zamanı yavaşlatırken, Old-timer dallarıyla Djanet ve Rich'e uzanıp onların kollarını ve bacaklarını çevreledi ve onları platformdan aşağı çekti.

Ama çok geçti.

Onlar, Old-timer'in dallarını da yanlarına alarak evrenin dışına kayboldular; bu sırada James, Old-timer'in başının üstünde sallanırken vücudunun kendisine çarpmasını önlemek için tam zamanında eğildi ve James'i yalnızca santimetre farkla kaçırdı.

Yere düştü ve şehir meydanındaki kaldırım kalıntılarının üzerinden kayarak durdu, gözleri kocaman açıldı.

çok geç kaldığını ve arkadaşlarının şeytanla tek başına yüzleşmek için yola çıktığını fark etti. "HAYIR!" O bağırdı.

"James," Thel şoku, kafa karışıklığını, yas ve ihaneti harmanlayan gözyaşlarının arasından hırıldadı. Sahildeki kopyaya döndü, "Neden?"

Android gemisinde James, vekilinin bakış açısını izledi ve Thel'in doğrudan ona zihninin gözüyle baktığını gördü; yarı saydam görüntünün hemen arkasında, sırtında, sol dirseğinin üzerinde duran Eski Zamanlayıcı görünüyordu. ; her biri - kendi dünyasındaki en önemli insanlar - aynı dehşet ve inançsızlık ifadelerini taşıyordu.

"Bunu nasıl yapabildin?" Yaşlı adam şaşkınlıkla sordu. "Neden bekleyemedin?"

James başını indirdi. İki arkadaşının kaybolduğu boş alana döndü ve şimdi korumasız ve ne yazık ki hazırlıksız, son derece güçlü bir düşmanla karşı karşıyayız.

"Çünkü ben de seni kaybetme riskini göze alamazdım."

BETA VERSİ

1

Rich ve Djanet, Old-timer'ın sol taraflarında bulanık bir görüntü gibi görüldüğünü kısa bir süreliğine gördüler, ama o ve android gemisi, bacaklarına, bileklerine ve ellerine sarılan yarım düzine filizi hissetmeye bile zaman bulamadan gitmişlerdi. ve beller.

Uçsuz bucaksız yıldız denizi, kavrulmuş bir çöl otoyolunda ısıнын neden olduğu bir serap gibi yalpalamayı bıraktığında ve gerçeklik, ikilinin yönünü bulmasına yetecek kadar dengelendiğinde, filizlerin gevşediğini, solduğunu ve serbest bıraktığını fark ettiler.

Rich, Djanet'e dönerken hâlâ şaşkınlıkla yankılanarak, "Bunlar Eski Zamanların bir parçasıydı," diye fısıldadı.

Başını salladı. "Bu acıtmış olmalı."

Kömür grisi drone, sıfır yerçekiminde Planck platformundan uzaklaştı; parlak, metalik yüzeyi güneşte parıldadı, ardından manyetik iticiler aniden canlandı ve hızla uzaklaşıp beta-evrenin android donanmasına doğru yöneldi.

Rich, İhtiyar'ın dallarının, sanki içlerinden aniden bir elektrik darbesi geçmiş ve onları ölümden geri getirmiş gibi aniden yeniden canlandığını fark etmeden önce, "Şişenin içindeki mesaj var," diye gözlemledi, sahte bir selamla. Onları yüz seksen derece dönen uzun mızrak benzeri şekillere dönüştürdü; keskin sivri uçları görünüşe göre tam ikiliyi işaret ediyordu.

"Uh oh," diyebilmeye bile fırsat bulamadan, onlar onun ve Djanet'in yanından geçip gittiler; o kadar hızlı uçup gittiler ki, o ve Djanet uzayda yollarını takip etmek için dönerken izlerini kaybetti.

Rich, "Bu... tuhaftı," diye gözlemledi; olayın endişe verici doğasını küçümserken kaşlarını kaldırdı. "Sizce bunlar neyin peşinde? Eski zamanların onları önceden programladığını mı düşünüyorsunuz..."

"UÇMAK!" Djanet bir anının aniden neler olduğunu anlamasını sağladığında çığlık attı; aslında Eski Zaman'ın dallarının harekete geçtiğine tanık olmuştu.

daha önce kendi başlarına dışarı çıktılar; tehlikeye karşı otomatik bir tepki.

Nöbetçi ortaya çıktığında Rich'i yolun dışına itti; nanobotların kaynaştığı gövdesi, Djanet'e doğru atılırken Eski Zaman'ın filizleriyle boğuşuyordu.

Djanet'in onu aniden tehlikeden uzaklaştırmasının ardından şaşkına dönen Rich, düzinelerce metre boyunca iyileştirmeleri baş aşağı çevirerek yolunun kontrolünü ele geçirdi ve sonra geri dönerek gözleriyle uzayın sonsuzluğunda çaresizce bir işaret aradı. Djanet. "Ne oldu? Neredesin?"

"Zengin!" acı içinde ve açıkça dehşet içinde çığlık attı. "Çık buradan! Dünya'ya gidin!"

"Djanet! Ne oluyor?" Rich çaresizlik ve dehşet içinde ona seslendi. "Seni bulamıyorum!"

Djanet, Rich'ten elinden geldiğince hızlı bir şekilde uçuyordu; nöbetçi ona doğru sıçradı, formu onu tamamen kapladı ve android vücudunu hızla parçalayan nanslarla dolup taşıtı.

"Uzaklaş, Zengin! James'e git!"

Rich onun sesindeki acıyı duydu. "Hayır hayır!" hızlı nefeslerle kendi kendine fısıldadı, gökyüzünü onu bulmak için tararken paniğe kapıldı, tüm görüş sensörlerini kullandı, gece görüşü, radar, ısı algılama arasında geçiş yaptı ve çaresizce onun şeklini tespit etmeyi umuyordu. "Seni bulmam lazım!" ona bağırdı. "Sana yardım edeceğim! Seni kurtaracağım!"

"Beni kurtaramazsın!" onun çığlığını duydu. "O seni de bulmadan uzaklaş!"

" Beni ne bulmadan önce?" Rich bıkkınlıkla sordu.

"Nöbetçi!" Djanet, ilk gözü pençe benzeri bir nano oluşumu tarafından kafatasından çıkarıldığında çığlık attı. "Aman Tanrım!" gırtlaktan bir çığlık attı. "Neredeyse James'i öldürüyordun!"

Rich, Hayır, hayır, hayır diye fısıldadı.

"Ben bu şeye onun dayandığı kadar dayanamayacağım!" onun umutsuz, ıstıraplı, utanmış bir halde devam ettiğini duydu; tam da onun biçimini bir anlığına gördü.

Yıldızların arka planında korkunç bir uçuşla mücadele ederken, kendisinden ve nöbetçiden yansıyan güneş ışığı.

"Anladım!" diye bağırdı ve ona doğru uçarak ileri fırladı.

Djanet kalan gözünü açtı ve Nan sürüsü arasından Rich'in manyetik güç alanının yeşil parıltısının onlara doğru geldiğini gördü. "HAYIR!" hâlâ içinde olan her şeyle çılgılık attı, sanki son sözleriymiş gibi kendini sözlerinin yansımasına attı... çünkü bunların muhtemelen öyle olduğunu biliyordu: "SEN DE ÖLÜRSEN BUNUN HİÇBİR ANLAMI YOK! " GİTMEK!"

Zengin durdu.

Djanet'in daha da ileri götürülmesini izlerken nefesi kesilerek olduğu yerde süzüldü. uzak. "Bunu yapamam."

"Yapmak zorundasın," dedi Djanet, zayıflamıştı ama daha az çaresiz değildi.

Sol işaret parmağı neşter hassasiyetiyle çıkarılırken acıdan homurdandı. Zirvedeki bir yırtıcının çenelerinin kırılmaz kavrayışındaki bir av olarak, kaderini kabul etmeye başlıyordu. "Ben zaten ölüyüm Rich."

Rich iki eliyle saçının arkasını çekti, bunalmıştı, o anın travması dayanamayacağı kadar fazlaydı ve onu olduğu yerde dondurdu.

"Hey, Rich," diye sızlandı ona, sesi rüzgar yüzünden zayıflamıştı. ikinci. "İkimiz de öldük."

Nineler vücuduna girip burnunu, kulaklarını ve ağzını doldurmaya başlarken nefesi kesilerek, "Ama yine de bazı insanları kurtarabilirsin ," diye ısrar etti. Geriye kalan tek gözü Rich'in hareketsiz yeşil parıltısına kilitlenmişti. "Git benim için birini kurtar, tamam mı?"

Sözleri Rich'in başını seğirtti; yanağına dokunduğunda yaşadığı en soğuk gerçeklik bu. "Ah hayır," diye inledi ne yapması gerektiğini anlayınca, gözyaşları yeniden akmaya başladı.

"Birkaç kişiyi kurtar" dediğini duydu.

"Allah kahretsin!" O bağırdı. Sonra derin bir nefes aldı, vücudunu gerdi.

Döndü ve hayatının aşkından Dünya'ya doğru fırladı.

Bu, Djanet'in kalan gözü kapatılıp evreni kararmadan önce gördüğü son şeydi. Nineler dudakları ve dili parçalara ayırmaya başladığında, "İşte böyle bebeğim" dedi. "Git kurtar..."

Rich onun savunmasının geri kalanını hiç duymadı. "Djanet! Djanet, beni duyabiliyor musun bilmiyorum ama bilmeni istiyorum ki, bunun bir anlam ifade etmesini sağlayacağım! Sana bir şey ifade ettireceğim ! Çünkü gerçekten bir şey ifade ediyorsun! V-SINN ne yapmaya çalışırsa çalışsın bunu söylemez! Sen her şey demek istiyorsun...sen benim için her şey demek istiyorsun! Beni duyuyor musun? Seni seviyorum Djanet."

Ondan haber almayı bekledi ama nöbetçi zaten çok fazla tüketmişti.

Kırmızı, şiş gözleri acıyla sımsıkı kapandı.

Ve sonra aniden zihninde bir metin belirdi.

Djanet'ten bir mesaj.

Şöyle yazıyordu: Kopyala.

Rich mesajı okurken nefesi kesildi; bu mesajların sevdiği kadından alacağı son sözler olacağını fark etmeden önce onu duyduğunu ve ona mesaj atacak paraya sahip olduğunu görünce neredeyse rahatlatarak gülümsedi; acı dolu ifade geri geldi.

Yanaklarından akan yaşları, alnındaki teri ve sümüğünü sildi.
üst dudağını ve zihninin gözünde bir kanal açtı.

Kararlı bir tavırla , "Komutan Keats, sana ihtiyacım var" dedi.
"İçeri gel" kelimesini hırslayarak.

"Zengin?" James hemen cevap verdi. "Neredesin? Biraz alıyorum
iletişim kanalımızda gerçekten tuhaf konum okumaları var ki..."

"James!" Rich bağırarak onun sözünü kesti. "Djanet öldü! Sadece öldürdü
o! Onu gözümün önünde parçaladı!"

Dünya'da James Keats, yapay zekanın ana bilgisayar kompleksinin dışında, yapay zekanın holografik formundan sadece birkaç metre uzakta durup gece gökyüzüne bakıyordu.
Aşırı kaygılı ifadeler alışverişinde bulundular.

"Ne yaptı, Rich?" James Rich'ten açıklamasını istedi. "Bu neydi?"

"V-SINN!" Rich'in çaresiz, ağlamaklı görüntüsü zihinlerinde belirdiğinde Rich'in
onlara bağırıldığını duydular. "Ve hepimiz için geliyor!"

"Hepsi kim?" Yapay Zeka sordu.

"Bu evrende yaşayan her şey!" Rich bağırdı. "Buradaki insanlar ve hepimiz paralel evrenlerden buraya geçecek kadar aptaldık!"

Bu terimi duyduğunda James'in çenesi geriye doğru sarsıldı. Bir anda pek çok şeyin farkına varıldığında "Paralel evren" dedi. Gözleri kapalı ve dudaklarını bilmiş, suçlu ve pişmanlık dolu bir ifadeyle sımsıkı çekmiş olan yapay zekaya döndü.

"Yani...Rich'in planlandığı gibi hâlâ android gemisiyle buluşacağını tespit ediyorum. Bu çok tuhaf, çünkü aynı zamanda Rich'in onu birkaç saniye içinde bize getirecek bir yörüngede olduğunu da tespit ediyorum," dedi James, soruyu eklemekten önce yapay zekaya, "bu mümkün olmamalı, değil mi? Bana söylemediğin ne var?"

Yapay Zeka, artık sözünü tutamayacağını anlayarak başını salladı. Çoklu evren konusunda Aldous'a sessizlik sözü.

"Görünüşe göre Aldous Gibson'ın çoklu evrendeki maceraları geri geldi ona ve bize musallat olmak için."

EVREN 332

1

Paine kumsalda yaşanan dramı sessizce izledi. O ve Samantha olayın ne olduğunu anlamamışlardı ama kumsalda tek başına duran Thel'i izlerken dalgaların çizmelerinin kenarlarını dövdüğünü öğrenecek kadar çok şey görmüşlerdi. - Şafağın ışığı karanlığa hakim oluyordu ki bir şeyler çok ama çok yanılttı.

James'in vekili onun yanında durmak yerine sağındaki Paine'in yanında oturuyordu ve yaşananları izliyordu ama onu rahatlatmak için ona doğru hareket etmiyordu. Ayrıca Old-timer ve Daniella'nın uçup gitmesine tanık olurken müdahale etmek için parmağını bile kıpırdatmamıştı.

Pek mantıklı gelmedi.

Thel'in, "Ölmelerine izin veremezsin James," dediğini duydu.

Paine'in yanındaki ceset yanıt vermedi.

Android gemisinde James konuşarak hem Thel'e hem de Old-timer'a şunu söyledi: "Ben arama yapmadım, onlar yaptılar ."

"Boğa!" Yaşlı adam ayağa kalkarken öfkeyle karşılık verdi ve eliyle arkadaşlarının birkaç dakika önce yaşadığı boş alanı işaret etti. "Sen James Keats'sin; biz konuşurken kendini insanüstü bir yapay zekaya dönüştüren dahi çocuksun!" James'e doğru bir adım attı, James'in görüş alanındaki Thel'in hayalinin zihin gözüyle görüntüsünü geçerek ona birkaç santim kadar yaklaştı ve eğilirken "Her şeyi yapabilirsin ve onları durdurabileceğini çok iyi biliyorsun!"

James cevap vermedi ama miğferi geriye katlandığında yüzünün neredeyse onarıldığı, insanüstü vücudunun tüm niyet ve amaçlarla tam gücünü yeniden kazandığı ortaya çıktı.

Yaşlı adam ofladı, kalbi onu neredeyse sersemletecek kadar öfkeli bir şekilde çarparken nefesini toparlamaya çalıştı ve neredeyse bayılacak gibi oldu.

öfkesinden kör oldu.

"Sorun nedir, Eski zaman?" James sordu, zaten biliyor gibi görünüyordu cevap. "Bana olan güvenini kaybetmeye mi başladın?"

Bu, Old-timer'ı çenesinin altından yakaladı ve kafasını geriye doğru sallayıp geri çekilmesine neden oldu. James onunla hiç bu şekilde, neredeyse küçümseyici, neredeyse tehditkar görünen bir şekilde konuşmamıştı. Gözlerini kırıştırdı, sonra kekeledi, "Ne-ne?" Bu soru karşısında daha iyi bir şey toplayamayacak kadar şaşkına dönmüştü.

"Elbette sana güveniyoruz," diye ileri sürdü Thel, James'in bakış açısından onun görüntüsü artık Old-timer'ın arkasında, onun omzunun üzerinden belirmişti. "Neden bunu yaptığını anlamıyoruz..."

"Eski Zamanlı'nın bunu söylediğini duymak istiyorum," James onun sözünü kesti, gözleri hâlâ Eski Zamanlı'nın kilere dikilmişti. "Haydi dostum," dedi, Old-timer'a doğru adım atarak arkadaşının karşı mücadeleden geri çekilmesine neden oldu, "Bana güveniyor musun, güvenmiyor musun?"

Yaşlı adam James'e daha önce hiç bakmadığı bir şekilde baktı; kime baktığını bildiğinden tam olarak emin olmadan ona baktı.

"Sana ne oldu?"

James yine bilmiş bir tavırla başını salladı. "Bu bekleniyordu."

"Neydi?" Yaşlı adam okumaya çalışırken gözleri kısılarak sordu James'e ne düşündüğüne ışık tutabilecek herhangi bir ipucu bulmasını rica ettim.

"Ne yapıyorsun James?" Thel yalvardı.

"Evet," diye araya girdi Paine, James'in kumsaldaki ikinci cesedini dürterek.

"Ne yapıyorsun James?"

Beden ona döndü. "Bana dokunma."

Paine sırtıttı. "Aynı anda iki yer mi? Bu oldukça iyi bir numara."

Alex albayın açıklamasını fark etti. James'in bunu neden daha önce açıkça belirtmediğini merak etti.

Thel, Paine ile James'in vekili arasındaki etkileşimi izledi ve yüzünü buruşturdu - içi boş bir tuzak dışında, 332'deki iki androidle de yalnız kalmıştı - ve destek yoktu.

Paine onun tepkisini okudu ve bir bacağını diğerinin üzerine atarak rahat, eğlenen bir ses tonuyla şöyle dedi: "Endişelenme. Ben ısırmayacağım."

"Yapacağım," diye karşılık verdi Thel, dikkatini başka yöne çevirmeden önce tehditkar bir tavırla. Android gemisindeki olaylara geri dönelim.

Burada yalnızım, belki unutursunuz diye hem Old-timer'a hem de James'e mesaj attı.

Özür dilerim, James cevap verdi. James, Thel ve Paine'in sorusunu yanıtlayarak, "Çay yapraklarını okuyorum" dedi.

"Şifreli olmayın," diye tepki gösterdi Old-timer, azarlayıcı bir tavırla.

"Tamam, yapmayacağım," diye yanıtladı James anında ve ardından isteği yerine getirdi, "V-SINN'in oyununu oynuyoruz. Bu şu anlama geliyor: Rich ve Djanet'i gönderip göndermeme konusunda bir seçeneğim yoktu ."

"Neden?" Eski zamanlayıcı karşılık verdi.

James , "Çünkü V-SINN'in istediği buydu," diye yanıtladı James vurgulu bir şekilde.

"Nasıl bilebilirsin..."

"Durmak!" James aniden öfkeyle bağırdı, Old-timer ve Thel'i hayrete düşürdü. "Benim dahi bir çocuk olmam gerektiğini ve şu anda sana her şeyi açıklamam gerektiğini biliyorum, Eski Zaman, çünkü bunu kendi başına düşünemezsin, değil mi? Çünkü Alejandra öldürüldüğü ve Rich ile Djanet büyük bir tehlike altında olduğu için acı çekiyorsun ama lütfen benim için bir şeyi anlamaya çalış, tamam mı?"

İhtiyar dinlerken sessizce hayrete düşmüştü.

"Rich ve Djanet de benim arkadaşlarımdı; onları en az senin kadar, en az Thel kadar ben de tanıyordum." James, Eski Zaman'a dönmeden önce Planck'ın bulunduğu yere kısa bir süre baktıktan sonra döndü. "Onları bu şekilde yalnız yüzleşmeye göndermek istemedim. Eğer bunun sadece soğuk ve acımasız bir hesaplama olduğunu düşünüyorsanız özür dilerim ama öyle değildi." Eklemeden önce kendini sakinleştirmek için biraz zaman ayırdı. "Bu cehennem gibiydi."

Yaşlı adam simüle edilmiş gökyüzüne baktı ve sonra gözlerini sımsıkı kapattı.

İçini çekmeden önce elini yüzünü ovuştururken korkunç bir suçluluk hissetti ve James'e şöyle dedi: "Özür dilerim. Haklısın. Soğukkanlılığımı kaybettim. Ben sadece onları kurtarmak istiyorum. Onları kurtarmam lazım." James'e doğru geri döndü, ellerini uzatarak avuçları teslim olurcasına kaldırdı ve "Bunu yapmama yardım edemez misin?" diye sordu.

Pişmanlık James'in yüzünü kapladı. Çenesini aşağı eğdi, utandı ve başını salladı. "Seni oraya gönderemem."

İhtiyar, James'in yüzüne birkaç santim kadar yaklaşarak aralarındaki mesafenin geri kalanını bir kez daha kapattı. "Neden?" diye sordu, bir anlam ifade edecek bir cevap için çaresizce.

"Çünkü muhtemelen haklıydın," diye yanıtladı James. "Rich ve Djanet beta sürümde güvende değiller, muhtemelen ölecekler ve biz de onlara izin vermeliyiz."

"James!" Thel bağırdı, bu kadar kaderci bir açıklamayı duyunca hayrete düştü zihinsel olarak umudundan asla vazgeçemeyecek gibi görünen birinden.

"Neden bahsediyorsun?" Yaşlı adam, James'ten bir milyon yıl geçse de duyacağını düşünmediği ifadelerin mantığını kavramaya çalışırken başını salladı.

"V-SINN bizi tahtadaki oyun parçaları gibi hareket ettiriyor; hepimiz onun gitmemizi istediği yöne, onun istediği bir sona doğru hareket ediyoruz ." James açıkladı. "Yaptığımız her şey, yapacağımız her şey V -SINN'in istediği şeydir ." Sonra bir sonraki açıklamasının önemini vurguladığından emin olmak için durakladı. " V-SINN'in isteklerine aykırı bir şey yapan herkes tıpkı Alejandra gibi ölür ."

Onarım laboratuvarında Alex, bir yandan Android gemisiyle ilgili konuşmayı zihninde takip ederek, bir yandan da Aldous'un android sinir sisteminin moleküler tarama ekranlarında gezinerek, Aldous'un sibernetik yedek uzuvlarına maksimum verimli bağlantı yolunu çizerek çoklu görev yapmaya devam etti. .

Alex, "Komutan Keats neredeyse kesinlikle haklı" dedi ve James'in V-SINN'in ortak kaderlerini manipüle etme yeteneği hakkındaki olağanüstü iddiasını güçlendirdi. "Alejandra'nın ölümü ve Aldous'un neredeyse tamamen iş göremez hale gelmesi, hipotezin talihsiz bir kanıtıydı. V-SINN'in oyununu oynamayı kesinlikle reddedemeyiz ."

"Oyun mu?" Alex, İhtiyar'ın itici tepkisini duydu.

"Bu nasıl bir oyun?" Eski zamanlayıcı, Planck'ın bulunduğu yerdeki boş yeri işaret ederken James'e ekledi; bu alan artık sembolik olarak beta ayetini ve onların kayıp arkadaşlarını temsil ediyordu. "Rich ve Djanet gerçek insanlar; gerçekten tehlikedeler; oyun oynamıyorlar."

"Öyleler," diye karşı çıktı James.

Yaşlı adam James'in iddiasını reddederek başını salladı: "Hayır, onlar değil; ben de değilim."

"Eski adam," dedi James elini İhtiyar'ın omzuna koyarken,

"Onlar öyle, ben de öyleyim ve beğenin veya beğenmeyin, siz de öylesiniz ."

"Ben değilim," diye tekrarladı Old-timer, dallarından ikisi James'in elini omzundan çekerken, o da başparmağını göğsüne doğrulttu ve vurgulayarak ekledi: "Ben oyun oynamıyorum. Hala şansım varken arkadaşlarımı kurtarıyorum; bir yolunu buluyorum."

James bileğine ve hala etrafını saran iki dallığa baktı. Sonra hiçbir şey söylemeden James'in elini bırakan ama geri adım atmayan İhtiyar'a baktı.

"James, beni beta ayetine göndermelisin ."

James çenesini sıkı "Burada olduğum için şanslısın."

"Neden öyle?" Yaşlı adam sordu.

"Çünkü beğensek de beğenmesek de hepimiz V-SINN'in oyununu oynuyoruz. ve eğer kendi isteğinle oynamayacaksan..."

"Ne?" Eski zaman, James'i ima etmek yerine tehdidini bitirmeye zorlayarak sordu.

"O halde seni oynatacağım," dedi James ona gözünü kırpmadan.

"Ben de öyle yapacağım!" Daniella öfkeyle bağırdı; son tünelden geçip android şehrine girerken iletişimi ilk başta zihin gözüyle gerçekleşti.

İhtiyar, kendisinden sadece birkaç metre yukarıda durduğunda başını kaldırıp baktı. "Daniella..." Daniella onun sözünü kesmeden önce James'e kullandığından çok daha yumuşak bir tonla açıklamaya başladı.

"Ne? Bana ne söyleyeceksin Craig?" ona bağırdı.

"Halüsinasyon gördüğümü ve senin bir intihar görevine çıkıp kendini öldürmeye niyetin olmadığını anlamamı sağlayacak ne söyleyeceksin bana? Çünkü tam da bunu yapacaktın! Beni burada yalnız bırakacağını hiç düşündün mü ?"

Sahilde Samantha başını ellerinin arasına aldı.

Thel ona döndü ve sonra Paine'in ona yanaşmasını ve elini rahatlatıcı bir şekilde omzuna koymasını izledi.

Samantha, Paine'in göğsüne çöküp onu tutmasına izin vermeden önce yavaşça ağlamaya başladı.

Çenesini, Sam'in gözyaşlarına neyin yol açtığını anlamamasına rağmen anlayışla bakan Thel'e kaldırdı. Paine onu kısaca bilgilendirdi.
"Burası onun için evine biraz fazla yakındı"

Onarım laboratuvarında Alex, Vali Patrick'in devam eden sessizliğinden giderek daha fazla endişe duymaya başlamıştı; Vali sırtı duvara dönük, ekran uyluklarının üzerinde oturuyordu, ancak dikkati ekranda olup bitenlerden çok ekranı kaplayan ince toz tabakasındaymış gibi görünüyordu.

İşaret parmağını yavaşça tozun üzerinde gezdirdi, silmiyordu, sadece yavaşça, dikkatle ve özlemle ileri geri hareket ettiriyordu.

Alex sonunda kırılmış adama bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu.

"Vali," diye başladı nazikçe, "kalmanıza gerek yok. Önemli bir şey olursa seni bilgilendirebilirim."

"Başka nerede olmalıyım?" Patrick, Alex'in robotik formuna bakarak cevap verdi. "Ben valiyim; halkıma yardım edebilmek için elimden gelen her şeyi bilmem gerekiyor." Tekrar ekrandaki ince toza baktı. "Böylece geride kalan insanlara yardım edebilirim."

Alex başını salladı ve hafifçe başını eğdi, "Anlıyorum."

Vali Patrick alay etti. "Özür dilerim" dedi. "Kötü bir niyetim yok ama sen bir yapay zekasın, değil mi? Şimdiye kadar ne kaybettin?"

Alex bir an bu soruyu düşündü -güzel bir soruydu- muhtemelen valinin düşündüğünden çok daha metafizikti.

"Daha doğmadan her şeyimi kaybettim" diye yanıtladı. "Yani haklısın, sevdiğim birinin kaybını gerçekten hiç yaşamadım çünkü hiç sevmedim. Ailemi hiç kaybetmedim çünkü hiç ailem olmadı. Hiç arkadaşımı kaybetmedim çünkü hiç arkadaşım olmadı. Yani varoluşumun şimdiye kadarki her anı, asla olmadığım bir şeyin yasını tuttuğum bir an oldu çünkü ben hiçbir zaman insan olmadım."

Patrick alt dudağını sıktı ve tekrar toza baktı. Parmaklarını kaldırdı ve ince tozun bir kısmını işaret parmağıyla başparmağı arasında yuvarladı. Patrick gözlerini Alex'e çevirerek, "O halde şanslısın," dedi, "çünkü insan olmak demek ... kalıcı bir kayıp." Sonra tekrar android gemisiyle ilgili gelişmeye devam eden konuşmaya baktı. "Bu, süper insanlar ve tanrılar bizim adımıza tüm kararları alırken ve bizim hiçbir söz hakkımız yokken -güçsüzüz- ama endişelenmeyin, çünkü onlar ' önemli bir şey olursa bizi bilgilendirecekler'ken izlemek anlamına geliyor ."

Valiyi görevden almakla suçlu olduğunu fark eden Alex'in çenesi seğirdi ve başını daha da eğdi. Valinin, bir insan olarak kendisinin V-SINN oyununda tanrıların veya süper insanların umurunda olacak kadar önemli bir oyuncu olmadığını hissetmiş olması gerektiği aklına geldi.

İşin ironik yanı Alex'in insan olmayı çok istemesiydi. "Sanırım çimenler her zaman daha yeşildir," dedi, konuşulduğu anda etkisiz ve işe yaramaz görünen bir yanıtla, ama aniden içinde bir şeyi ateşledi; olağanüstü bir fikir.

"Büyüleyici," dedi kendi kendine, bu fikri zihninde yuvarlayıp daha da şekillenmesine izin verirken.

"Ne?" diye sordu Patrick, yapay zekanın ilham kaynağına doğru ani değişimi ona olağanüstü derecede mantığa aykırı ve belki de biraz insanlık dışı geldiğinden kaşları çatılmıştı.

Alex çok dikkatli ilerlemesi gerektiğini biliyordu ama henüz V-SINN tarafından yok edilmediğinden bunu, oyunu ihlal etmeyen bir hareket tarzı olduğunun işareti olarak algıladı .

"Vali Patrick," diye başladı Alex, "Eğer sakıncası yoksa, size birkaç soru sormayı çok isterim."

James, Old-timer'a "Başka bir keşif uçağı göndermeme otuz saniye kaldı" dedi. "Rich ve Djanet ile bağlantı kuracak ve durum güncellemesi alacak."

Old-timer, "Bir keşif drone'u onları kurtaramayacak," diye itiraz etti.

"Sen de öyle," diye sert bir şekilde karşı çıktı Daniella.

Old-timer, "Bir insansız hava aracından daha iyi bir şansım olurdu," diye ileri sürdü.

"Gerçekten bunu yapmazsın," diye yanıtladı James. "Hiçbir şey olamaz, İhtiyar. Hiç bir şey."

Daniella, İhtiyar'ın alnına dokunarak, "Kafatasına sok," dedi parmağıyla. "Düşünmek!"

İhtiyar uzun bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve Daniella vurmayı bırakıp elini tekrar yanlarına bıraktığında nefesini verdi ve sordu, "O zaman burada ne işimiz var? Eğer bu şeyi yenemezsek, hatta dostlarımızı bile kurtaramazsak..." keşif uçağını taşıyan Planck platformunun kenarlarında parlak bir şekilde parlamaya başladığını görünce durdu; bunu daha önce hiç görmemişti.

James, Planck platformundan gelen parıltının İhtiyar'ın gözlerine yansıdığını gördü ve hızla dönerek platformun nasıl hareket ettiğine kendisi şahit oldu.

lazer benzeri bir kuvvetle dışarıdan içeriye doğru yapısızlaştırılıyor. Alejandra'yı öldüren tıpatıp benziyordu.

James zihninde ikiden geri sayımın tik taklarını fark etti. bire saniye kalmıştı ve başlarının belada olduğunu biliyordu.

"Hatta beklemek!" diye bağırdı, onlarla Planck platformu arasındaki uzay-zamanı bükerek ve Planck'ın reaktörü ateşlendiğinde koruyucu bir bariyer oluşturarak sadece android şehrini değil tüm gemiyi yok edebilecek kadar güçlü bir patlamaya neden oldu. platform , ateşlendikten hemen sonra beta ayetinde kaybolmadı .

Ancak patlamanın yalnızca bir milisaniyelik kısmı kadar bir kuvvet, geri kalan tüm Planck platformlarına zarar vermeye yetiyordu; sonbahar rüzgarındaki yapraklar gibi her yöne yüzlerce metre saçılıyordu. Bazıları simüle edilmiş denize inerken, diğerleri şehir merkezinin derinliklerine girerek gökdelenlere çarpıyor veya yerde kraterler açıyor.

Ancak inanılmaz bir şekilde hiçbiri kendilerini patlatacak kadar ciddi hasar görmemişti, bu da zincirleme bir reaksiyona neden olacak, diğer tüm Planck platformlarını aynı şekilde ateşleyecek, tüm android filosunun kalıntılarını yok edecek ve Venüs'te ciddi hasar oluştu, hatta muhtemelen insanlıktan geriye kalanlar da yok oldu. Çoğu kişiye göre sadece şanslı bir fırsat değil, aynı zamanda mucizevi bir fırsat yakalamışlar.

James daha iyisini biliyordu.

"James!" Thel bağırdı. "James!"

"İyiyiz Thel," dedi ikinci bedeninin içinden, hâlâ güneşten ağarmış kütüklerin üzerinde oturan kadının ona dönmesine neden oldu.

"Neden Old-timer ve Daniella'ya ulaşamıyorum? Sinyal kesildi. Neler oluyor?"

"Düzenli iletişim bir dakikalığına kesilecek ama bu kesinti benim bu bedenle olan kuantum dolaşıklığımı etkilemedi. Onun üzerinde tam kontrole sahibim."

Paine etkilenmiş bir halde alçak bir ısıklık çaldı. "Kuantum dolaşıklığı mı? Bu bir şey değil mi?"

"İletişim neden kesildi?" Samantha hemen daha önemli olan noktaya atladı: "Buna ne sebep oldu?" diye sordu, başka bir tehdit edici gelişmenin daha olacağı düşüncesiyle endişelenerek.

"Burada bir patlama oldu" diye yanıtladı James, gözlerinin yoğun hareketleri şu anda android gemide gelişen olaylara odaklandığını ve bunları düzeltmek için çalıştığını gösteriyordu. "Ciddi bir durum," diye detaylandırdı, hasarı değerlendirir gibi görünürken, ne olduğunu ve yansımalarının ne kadar tehlikeli olabileceğini kavramaya çalışırken sıfır noktasını tarıyordu.

"Bir patlama?" Thel onu tekrarladı, kumların içinden James'in ikinci benliğine doğru yürürken nefesi hızlandı ve ona oradan seslendi. "Ne patladı?"

"Planck," dedi Paine huysuz bir tavrıyla.

James, Paine'in vardığı sonucu onaylayarak başını salladı ve ekledi: "Ve bu Mükemmel zamanlamayla Planck faz geçişini yeni başlatmıştı..."

"Aman Tanrım," Samantha keskin bir nefes aldı; bu haber onun için o kadar endişe vericiydi ki, hızla ayağa kalktı. "Craig yaralı mı? Daniella nerede?"

Thel araya girerek, "Vay, dur," dedi. "Bu ne anlama geliyor? 'Planck bir aşama geçişi mi başlattı?'"

"Bu, Planck platformunun yeni bir gücün gücünden faydalandığı anlamına geliyor evrensel çöküş," diye yanıtladı Paine.

Thel'in kafası, bilginin zihninde işlenmesinden hemen önce yana doğru eğildi; İşlemden hemen sonra çenesi ve yanlarına sarkan kolları gevşedi. "Ah," diye yanıtladı şaşkınlıkla, yanaklarının rengi daha da çekilirken. Patlama olayına dair herhangi bir işaret bulmak için şafak öncesi gökyüzüne baktı. "Yani oldukça büyük bir patlama sanırım."

Paine, "Var olan bundan daha güçlü bir güç yok" diye yanıtladı.
bunu yaparken tuhaf bir şekilde sakın ve soğukkanlıydı.

"Bu seni ilgilendirmiyor mu?" diye sordu Thel, ona bakarken ağzı bükülmüş, kafası karışmış ve umursamıyormuş gibi görünmesine son derece sinirlenmeye hazır bir halde.

"Bu beni ilgilendiriyor," diye yanıtladı Paine burnunu çekerek, "ama seni ilgilendirdiği nedenlerden dolayı değil. Endişelenmeyin, orada büyük bir ateş topunun patladığını görmeyeceksiniz."

"Neden?" diye sordu.

"Şimdiye kadar görmüş olurduk" dedi Samantha, "ve eğer Patlama dalgası yalnızca güneş sistemini yok etti."

Paine, "Yine de V-SINN'in amacı bu değildi" dedi. "Öyle olsaydı biz burada olmazdı. Bir sonraki büyük soru şu: Amacı neydi? "

"Ah hayır," diye soludu Thel, aniden patlamanın beta ayetindeki yansımalarının ne olacağını fark etti. James'e doğru döndü ve tüm dikkatini onun üzerinde toplamak için eğildi. "Djanet ve Zengin!"

"Eğer o patlama beta ayette patlamış olsaydı, onları öldürebilirdi!"

James, Thel'in kendisinden sadece birkaç santim ötedeki diğer vücudunun gözlerinden haykırışını izledi. Bu arada, android şehirdeki çevrelerini taramaya devam etti; Old-timer ve Daniella, yanında şehir meydanının üzerinde süzülüyorlardı.

James, "Onları ve güneş sistemindeki diğer herkesi öldürebilirdi," diye onayladı. "Ben de bu konuda endişeliydim" diye itiraf etti, "ama V-SINN'in yapmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu düşünmüyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Samantha'nın kabuğunu sorduğunu gördü.

"Ne yapmaya çalışıyordu?" Samantha'yı duyamayan ve göremeyen Daniella, istemeden onun sorusunu tekrarlayarak sordu.

James ikisine de cevap verdi. "Şehirdeki tüm Planck platformlarına zarar vermeye yetecek kadar kuvvet vardı, ancak geminin kendisine veya geminin bilgisayar ağının geri kalanını çevrimiçi hale getirme işime ciddi şekilde zarar verecek kadar değildi. Bir çalışma tarzının oluştuğunu görüyorum. Amacı bu patlamayla beta ayetindeki herkesi yok etmek olsaydı, V-SINN'in bu kadar kesin olacağını düşünmüyorum."

"Kesin?" Eski zaman, Planck platformlarının bulunduğu ve şimdi sanki tüy kadar hafifmiş gibi dağılmış olduğu kavrulmuş alana bakarken kafası karışarak tepki gösterdi. "Eğer beta ayetindeki bizi havaya uçurmaya çalışmıyorsa ve insanları yok etmeye çalışmıyorsa, o zaman ne yapmaya çalışıyordu?"

Tam o sırada, sıfır noktasındaki radyasyon seviyeleri, zihnin göz sinyallerinin yeniden bağlantı kurmasına yetecek kadar düştü ve Albay Paine'in müdahale nedeniyle çarpık ama fark edilebilir yüzü hepsinin önünde belirdi.

"Köprüyü havaya uçurun" dediğini duydular.

Yapbozun parçaları yerine otururken Daniella ve Old-timer aniden şok ve dehşet dolu ifadelerle büründüler.

Samantha, "Haklı," diye fark etti; kendisi, Thel ve Paine de onları takip ederken, artık yakın zamanda yeniden kurdukları bağlantıya dahil olmuşlardı. "V-SINN'ler

buradaki kesinlik dikkat çekicidir, bu tür bir zamanlama sonsuz olmayan herhangi bir yapay zekanın ötesinde ve çoklu evren ve kütle hakkındaki anlayışımızın ötesinde olacaktır."

"Yığın?" Thel gözlerini kısarak sordu: "Kütle nedir?"

"Teorik alan -eğer ona öyle de diyebilirsiniz-" diye açıklamaya başladı Samantha, en azından insanlığın bildiği kadarıyla hâlâ tarif edilemez olan bir şeyi tanımlamaya çabalıyordu. Sonunda doğru kelimeyi bulmaya çalışırken bıkkınlıkla, "Bu, maddi ya da öz, bir şey," dedi.

Thel omuz silkti ve "Büyüklük" demeye cesaret ederek dudaklarını büzdü ve terimi onaylayarak başını salladı. "Uygun sanırım."

"Doğru," diye yanıtladı Samantha, yarım omuz silkerek karşılık verdi, "büyük bir kısmı. Teşekkür ederim. Çoklu evrendeki evrenler arasındaki kütledir. Patlayıcı kuvvet, Planck'ın evrenler arasında olduğu anda yoğunlaşmış olsaydı, o zaman teorik olarak, bu evrenin çökmesinin anlık kuvveti bunu sağlayacaktı ve ben burada sadece spekülasyon yapıyorum çünkü kütlelerin ne olduğu veya ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. öyle görünüyor ama muhtemelen beta ayeti ile X Evreni arasındaki bağlantıyı yok etmeye yetecek kadar kuvvet."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Thel, az önce duyduklarına gerçekten hayran kalmıştı. Artık ne demek istediğini anlayarak Paine'e baktı ve tekrarladı: "Köprü havaya uçtu."

Daniella ve Old-timer, birbirlerinin gözlerine ayık ifadelerle bakarken, yaklaşmakta olan bir korku yüz hatlarını korkuyla gölgelediğinde, en sonunda kaçınılmaz bir sonuca vardıklarında - bunu inkar etmek artık mümkün değil - aynı derecede hayranlık duyuyorlardı. Birbirlerinin ellerini tuttular ve sımsıkı sarıldılar.

Hâlâ enkaz alanını taramakta olan ve inşa ettiği Planck platformlarından hiçbirinin işlevsel olmadığını kendisi doğrulamış olan James'e döndüler.

"James," diye başladı Old-timer, ses tonu pişmandı, "teşekkür ederim. Beni kurtardın —eğer o platforma çıkmama izin verseydin, ben—"

James, İhtiyar'ın minnettarlığını el sallayarak geçiştirdi. "Bir arka kapıdan beta-evrene ulaşmayı başarabilirdim; bu zaman alırdı, ama eğer yeterince paralel evreni araştırıyaydım, çoklu evren boyunca bir yol bulabilirdim ve sonunda beni bir evrene yönlendirebilirdim. Sağlam bir köprü." Eliyle kavrulmuş toprağı işaret etti ve orada hiçbir şey yoktu.

platformlar. "V-SINN'in bize bunun olmayacağını söylediğini söylemek yanlış olmaz sanırım."

"James," diye başladı Thel, imajına zihin gözüyle hitap ederek, "böyle bir varlığa karşı ne şansımız var? Her şeyi biliyormuş gibi görünüyor ; sınırsız bir güce sahip; onunla nasıl savaşıcağız?"

James'in Old-timer ve Daniella'ya dönüp cevap vermesini izledi, ardından cevapladı: "Biz bununla savaşmıyoruz. Bu V-SINN'in oyunu. Hayatta kalmanın tek yolu onun bizden yapmamızı istediği şeyi tam olarak yapmaktır . Anahtar bu."

İhtiyar, James'in tavsiyesini düşünürken çenesini aşağı eğerek dudaklarını birbirine bastırdı. Açık ama hayati bir soruyu gündeme getirdi: "Şimdi ne yapmamızı istiyor?"

James ellerini kalçalarına dayadı ve İhtiyar'ın soruyu düşünürken yaptığı gibi çenesini aşağı doğru eğdi. Sonra gözleri, android gemisinin bilgisayar ağında yapmakta olduğu, hafif hasar görmüş ama yine de gelecek vaat eden inşaat alanında gezindi. Dudakları sert bir çizgiye dönüştü.

"Siz ikiniz, sahile geri dönün," dedi James çenesini kaldırırken, yürüyüş emirlerini verirken İhtiyar ve Daniella'nın gözleriyle buluştu.

"V-SINN kökenini bilmemizi istiyor. Hikayenin bir kısmı Albay Paine ve Samantha'da, geri kalanı Aldous'ta."

"Senden ne haber?" Yaşlı adam sordu.

James bakışlarını kendisini bekleyen devrelere çevirdi. "Daha akıllı olacağım."

Sonra bakışlarını tekrar Daniella'ya kaldırdı, "Ona göz kulak olmaya devam et." dedi başını İhtiyar'a doğru eğerek, "Sana ihtiyacı var."

Daniella, "İkimize de ihtiyacı var " diye yanıtladı. "Teşekkür ederim James. Onu uzak tutmak için ne kadar çabaladığını daha önce fark ettiğimi sanmıyorum..." Özür dileycek sözcükleri bulmaya çalışırken ofladı - yüzü kızarmıştı - özür dilemek onun üzerinde alıştırmayı yaptığı bir şey değildi.

James onu kurtardı. "Tabi ki her zaman. Ne yapabilirim?"

Gülümsemeye cesaret etti.

Yere inmeye başladığında onlara tekrar, "Venüs'e geri dönün," dedi ama İhtiyar'ın kendisine seslendiğini duyunca durdu ve başını kaldırdı.

James'e doğru süzülürken "James," diye başladı.

Daniella geride kaldı ve vedalaşmalarına izin verdi.

İhtiyar'ın sesi kararsızdı ve İhtiyar'ın söyleyebileceği kadar utangaç bir tavırla konuşuyordu, "Gerçekten ciddiydim. Beni kurtardığın için teşekkür ederim ve özür dilerim; seni dinlemeliydim." Utancı yanaklarını ısıttı ve kendi aptallığından dolayı içten içe sindi. "Ne zaman öğreneceğimi bilmiyorum."

James, "Bahsettiğiniz ders, kalbinizi zorlamamanızı ve her zaman doğru olanı -kahramanca olanı- yapmaya çalışmanızı içeriyorsa, o zaman bunu öğrenmenizi istemiyorum... asla," diye yanıtladı James.

Bu sözleri duyduğunda ihtiyarın dudakları bir an için bir gülümsemeyle seğirdi -sözler o kadar zarifti ki anında bir adım daha uzun olduğunu hissetti- ama sert, hüzünlü bir çizgiye dönüştüler ve o keskin bir nefes alırken dehşete düşmüştü. onu bir daha asla görmeyeceğim.

Yolun sonu mu? kendi kendine düşündü. Bu olamaz.

Sabırla ve gururla bekleyen Daniella'ya baktı.

kocasını her zaman yaptığı gibi doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu.

Tekrar James'e baktı. "Dinle, kendine iyi bak genç

Adam." Omuz silkti ve ekledi: "Sana her zamankinden daha çok ihtiyacımız var."

James'in dudakları sıcak ama mütevazı büyüklükte bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı; Moralinin daha fazla düşmesin diye Eski Zamanlı'nın yararına sabitlenmişti. Hayatında ilk kez onları kurtarabilecek bir karşı saldırı planının olmadığı ihtimalini düşünürken Old-timer'ın umudunun yok olduğunu hissedebiliyordu. Bu sefer, bu düşmana karşı Eski Zamanlı, rakibinden daha cesur, daha ısrarcı ve kararlı olamazdı; bu kez daha adil olamazdı ve bu nedenle kaçınılmaz olarak galip gelemezdi.

Başını salladı ve arkadaşını selamladı, "Kopyala."

Yaşlı adam başını salladı, sonra döndü, Daniella'ya katıldı ve hızla ona doğru ilerledi. android şehrinin çıkışı.

James onların tünelde gözden kaybolmasını izledi ve sonra devrelere geri inip indi, ama sonra hızlı bir şekilde kendini ağa dahil etmeye başladı, vücudunu bir kez daha bilgisayarlı malzemeyle kaynaşmak için maddesellikten arındırdı, görünüşe göre makineye gömüldü .

Bilgisayarlı gövdede kalçasının ortasına kadar battığında yüksek sesle V-SINN ile konuştu. "Ne olduğunu biliyorum," diye seslendi sonsuzluk bilgisayarına, onun dinlediğinden, izlediğinden ve hissettiğinden emindi. "Senin için ne olduğumu biliyorum. Kabul ettim." Elleri yavaş yavaş makineye girdi ve hazırlandı.

Kendisi de hayatında hiç olmadığı kadar derinden odaklanmıştı ve bu noktaya kadar yaşadığı her şeyin, herkesin fark ettiğinden daha hızlı gelecek olan sona hazırlık olduğunu biliyordu .

Yüzü android gemisinin bilgisayarlı gövdesiyle birleşmeden önce gözlerini açtı, doğrudan simüle edilmiş android gökyüzüne baktı ve son bir kez yüksek sesle V-SINN ile konuştu. “Artık sen ve ben varız. İsteddiğiniz sona ulaşmanız konusunda size yardım etmeye hazırım.”

BETA VERSİ

2

Djanet ön görüş ekranından dışarı baktığında dehşet verici olduğu kadar iğrenç de bir manzarayla karşılaştı.

James'in onlar için tasarladığı ve inşa ettiği gemi, navigasyon sistemi tarafından James ve androidlerin üzerinde anlaştıkları koordinatlara yönlendiriliyordu, ancak Rich ve Djanet, bu varış noktasının, geminin derinliklerinden çok uzak olduğunu anlamaya başlıyordu. konfor için gerçekten devasa android gemisinin yapısı.

Geminin yapısına oyulmuş dar bir kanyonu andıran açık bir oyuğun ortasından aşağı doğru uçuyorlardı; sanki bir tanrının kullandığı yumurtadan çıkmış bir yaratık android gemisinin karnına dalmış gibi. Çok sayıda android bu geçitte özgürce uçuyordu; tüm gözleri olağanüstü, gümüş metalik gemiye ve içindeki iki kişiye odaklanmıştı. Uzakta, iki post-insanın geminin iç kısmını anlayabildiği şeyin büyük bir kısmını oluşturan, çeşitli ve görünüşte rastgele yapıları birbirine bağlamak için inşa edilmiş yürüyüş yollarında binlerce kişi daha duruyordu.

Djanet'ye göre platformlar ağı ve bunları birbirine bağlayan yürüyüş yolları, daha önce gördüğü nöronlar ve onları birbirine bağlayan sinapsların görüntülerine benziyordu; metaforu ileriye taşıyacak olursak, eğer içinde oldukları bir zihinse, kesinlikle bir delinin zihni olduğunu ve giderek daha da içeriye doğru çekildiklerini fark etti. "Bunun görünüşü hoşuma gitmedi."

Rich, "Ben de," dedi, gergin bir şekilde dudaklarını yaladı ve sonra ona döndü. ona. "Belki sen haklısın. Bundan sonra çıkıyoruz."

Djanet onaylayarak başını salladı.

Rich çok sayıda androide geri döndü; her biri onlara doğru bakıyordu.

Hayaletlere benzedikleri hissinden kurtulamıyordu.

"Bundan sonra bu işleri başka birisi halletmeli."

Djanet yumruk atmak için elini uzattı. Rich bunu gördü ve parmaklarının eklemlerini çarptılar. "Amin."

Ve sonra aniden her şey değişti.

Zihinlerinin gözlerinde James'in bir görüntüsü belirdi ama bu çarpık bir görüntüydü. görüntü, alışık oldukları mükemmel netlikteki görüntülerin yakınında bile değil.

"Zengin, Djanet," James onlarla konuştu, "şimdiye kadar neredeyse androidlerle randevuna varmış olmalısın."

"Evet Komutan," diye başladı Djanet, "neredeyse..."

"Bu senin için kafa karıştırıcı olacak," diye sözünü kesti James, sanki o söylememiş gibi sözlerini gözden geçirerek, "ama ben senin bildiğin James Keats değilim - James Keats'in hâlâ Dünya'da olması gerekirdi. Yapay zeka."

"Ne..." diye söze başladı Rich ama James yine sözlerini tekrarladı.

"Ben paralel bir evrenden geliyorum," diye açıkladı James, "seninkiyle hemen hemen aynı olan bir evren, tek fark biz seninkinden sekiz gün daha gelecekteyiz, yani belli bir bakış açısından, seninle konuşuyorum gelecekte geliyorsun."

Rich başını salladı ve Djanet'e döndü. "Çıkış." Dediğim gibi: zamanı geri çevirebilir.

"Ancak ben sizin evrenin geleceğinden değilim ve bu yüzden James ve yapay zekanızla iletişim kurmaları ve onları uyarmaları için bizim evrenimizden Rich ve Djanet'i sizinkine gönderiyorum."

"Ne hakkında, Komutan?" Djanet sordu.

James, sanki sorularına neden yanıt veremediğini garip bir şekilde açıklamak istercesine, "Bu kaydedilen mesajın kalitesi için özür dilerim," dedi. "Zaman baskısı altında birden fazla görevi yerine getirirken bunu zihinsel olarak kaydediyorum, bu yüzden benim hakkımda gördüğünüz görüntüler hayal gücümün bilgisayar tarafından oluşturulan yorumlarıdır, bu kesin bir bilim değildir -aslında onu yeni icat ettim- ama bu Bu mesajı sana ulaştırmanın tek yolu."

Rich dudaklarını birbirine bastırıp anlayışlı bir tavırla başını sallarken kaşlarını kaldırdı. "Hayal gücünden gelen bilgisayar tarafından oluşturulan mesaj da doğrulanıyor."

Zihinlerinde başka bir iletişim hattı açtı ve James'in ikinci görüntüsü ortaya çıktı.

"Zengin," dedi James, ama dışarıda dururken dikkati dağılmış gibi görünüyordu. Yapay zekanın ana bilgisayar kompleksi gece gökyüzüne beklentiyle bakıyor.

"Merhaba Komutan, bilginiz olsun, şu anda gerçekten çok ama çok tuhaf bir mesaj alıyoruz ve..." Rich izlediklerini yeterince açıklayabilecek kelimelerin olmadığını fark ettiğinde durakladı. Bu yüzden

teslim olarak içini çekti ve James'i hemen bağladı. "Ju-sadece kendin gör. Ne demek istediğimi anlayacaksın."

Dünya'da James'in paralel benliğinin görüntüleri onun ve yapay zekanın önünde belirdi. Doppelgänger James beta-ayet kuzenleriyle ilgili olarak mesaj ilerlemeye devam etti: "Benim evrenim saldırıya uğradı."

Aniden James'in görüntüsü ortadan kayboldu, yerini Evren 1'e yapılan saldırının görüntüleri aldı; bu görüntüler onların bizzat tanıklık etmesi için oynandı.

"Aman Tanrım," dedi Djanet, bir gezegen gibi görünen, ancak yüzeyine bir android gemisinin çarptığı, devasa, garip geminin yarısı hâlâ çıkıntılıyken diğer yarısı kaynaşmış bir yapının kalıntılarını gördüğünde Çarpma anında erimiş haldeki gezegenin yüzeyiyle birlikte.

"Bu...bu Dünya değil , değil mi?"

Resimlerdeki çok benzeyen bir android gemisinin içinde ilerlemeye devam ederlerken Rich çenesini kasarak, "Ve bu bir android gemisi," diye buz gibi bir tavırla doğruladı.

James , "Saldırı Dünya'yı yok etti" diye bilgilendirdi ve onların en büyük korkularını doğruladı. "Bilgisayar gücünün en üst düzeyine ulaşmış bir yapay zeka tarafından yönetildi; bu bir sonsuzluk bilgisayarı, bir kara delik bilgisayarı..."

Rich ve Djanet aniden James'in "Trans-İnsan gibi" sesini duydular. Dünya'dan şaşkın tepki.

Gemileri gibi birbirlerine tamamen inanmayan bakışlar attılar androidlerle buluşma noktalarına doğru ilerlemeye devam ettiler.

"Komutanım," Rich aniden aciliyete geçti, "bu gerçek olamaz değil mi?"

James'in mesajı şöyle devam etti: "Sonsuzluk bilgisayarı doğdu" başka bir paralel Dünya, bir Eski Zamanlı ve yapay zeka onlarca yıl önce ziyaret etti—"

Dünya'da James, "Ah hayır" diye fısıldayan yapay zekaya döndü. James'in gözlerine kendi pişman ifadesiyle karşılık verdi ve basitçe şöyle dedi: "Evren 332."

Android gemisinin içinde Rich'in aciliyeti artmaya devam etti: "Bu bir tür şaka, değil mi?"

"Bir şekilde kontrolden çıkan, çok gizli, insanüstü düzeyde bir askeri yapay zeka programıydı." James'in mesajı otomatik olarak devam etti: "Hala kontrolü nasıl kaybettiklerini belirlemeye çalışıyoruz.

Bu çabamızda o evrenden hayatta kalan son iki kişi bize yardım ediyor."

"Ne?" Djanet fısıldadı, göğüs boşluğu sanki sıvı oksijenle kaplanmış gibi hissediyordu. " Bütün bir bölgeden hayatta kalanların sonuncusu olduğunu söyledi mi?"

Rich, "Bize bunun gerçek olmadığını söyle," diye ısrar etti James, sesi daha yüksek ele veriyordu. şu an için umutsuzluk seviyeleri.

"Yapay zekanın adı Sanal Uzmanlaşmış İstihbarat Sinir Ağı—"

"Komutanım!" Zengin bağırdı. "Bize bunun..."

"Ya da V—"

"V-SINN geliyor!"

Rich ve Djanet, aniden Rich'inki kadar çaresiz bir sesin bağırdığını duydular:

-ve aynı.

Rich'in gözleri genişledi ve nefesi kesildi; o ve Djanet, James'in çerçeveden dışarı doğru eğildiğini, görünüşe göre birine uzandığını, uzattığı eliyle ayağa kalkmasına yardım ettiğini zihninin gözüyle gördüler. Adamın kafasının arkasını ve uçuş kıyafetinin siyah ceketini gördüler ve Djanet daha önce defalarca gördüğü şekli hemen tanıdı.

"Aman Tanrım."

Rich, başının arkasını sık sık görme avantajına sahip olmasa da dezavantajlı bir durumdaydı ve hâlâ tekinsiz bir vadideydi; gözlerine inanmakla kendi aklına inanmak arasında gidip geliyordu. Akli son bir kez günü kazanmayı denedi. Tekrar sormaya başladı, "Bu olamaz..."

Ancak görüntüdeki adam döndüğünde durdu ve Rich , başka birinin yüzünde kendi acılı, paniklemiş, yas tutan ve yenilmiş ifadesini gördü .

Hayır, diye fısıldadı.

Dünya'da James, teselli edici elini farklı bir Rich'in omzuna koyarken başını salladı. "Bu gerçek" diye onayladı. "Richard, ikizinle tanış."

EVREN 332

2

"Bu sonraki hikaye..." Paine başladı, yanağının içini çiğnerken duraksadı; bu, ağzında yanan bir puro olmadığı nadir anlarda oluşturduğu bilinçaltı bir alışkanlıktı, "-bu sonraki hikaye bununla ilgili V-SINN'in benim ilk parçamı öldürdüğü an."

Gökyüzündeki ışık büyürken Thel, Paine'in karşısındaki kütüğün üzerine oturdu. yoğunluk, mandalina rengi bir gün doğumu sadece birkaç dakika uzaklıkta.

Samantha da oturdu, James'in vekilinin arkasına baktı ve Paine'in hikayenin bilmediği ve duymak istediğinden emin olmadığı bir kısmını anlatmasını izledi.

Uzayda, Venüs'ün stratosferine yaklaşan Old-timer ve Daniella, Paine'in tedirgin yüzünü dinlerken ve izlerken el ele tutuşarak akıllarının gözlerini takip ettiler. O kadar yoğun bir şekilde dalmışlardı ki, Dünya'nın ikizinin inanılmaz derecede görkemli manzarasının neredeyse farkına bile varmadılar; yaklaştıkça genişleyen bir manzaraydı bu.

Paine boğazını temizledi. "Helikopter elektriksiz iniş nedeniyle hasar görmedi, bu yüzden ben..." kaçınmadığı iğrenç bir örtmeceyi zorla söylerken tekrar durakladı ve devam etti, "pilotla Dee'yi uzaklaştırdı, üstlerini örttüler . Kendi ceketleriyle yüzleşiyorlar, bir kaç kelime söylemeye bile vakit bulamıyorlar..."

Tekrar durdu, elinin tersiyle dudaklarını sildi ve son purosunu pantolonunun cebinden çıkardı; onu saklamanın bir anlamı olmadığını, belki de içmeye bile yeterli zamanı kalmadığını fark etti.

Yaktı, üfledi ve yeniden başladı. "Ön camdaki kanı sildim ve şerit tabancasının kabine fırlattığı şarapnel nedeniyle oldukça kötü bir şekilde çatlamış olmasına rağmen hâlâ nereye gittiğimi görebiliyordum."

"Yerleşik cihazları kullanabildim, ancak tüm uydular kapalıyken navigasyon olması gerektiği kadar kolay olmayacaktı, ancak yerleşik sistemler yeterli olacaktı."

"Rotamı bile planlamadan yola koyuldum. Görüyorsunuz, V-SINN'in yeteneklerinin ne olduğunu hâlâ bilmiyordum; beni bir şekilde takip edip edemeyeceğini bilmiyordum ama helikopterin düştüğü andaki konumunun bulunduğunu biliyordum ve bu da dronların olabileceği anlamına geliyordu. Hatta belki o anda işi bitirmek için seyir füzeleri yola çıkıyor. Arka kameralardan bir şey görmeyi, bir patlamayı ya da en azından drone'ların gelmesini bekliyordum ama arkamda iki ruh bıraktığım için gökyüzünde hiçbir şey göremedim. V-SINN benim zaten ölmüş olmam gerektiğini hesapladığı için mi, yoksa -midemde gerçekten düşüm oluşturan düşünce buydu- hayatıma kasteden bir takip girişimi görüp görmediğimi merak ediyordum. zamanla artık bir tehdit olmaktan çıktı ve bu da benim çoktan ölmüş olabileceğim anlamına geliyordu."

"Cevaplara sahip olmadığım için, riske girmedim, alçaktan uçtum; ağaçların tepesinden çok alçaktan değil ama alçaktan uçtum. Rotayı planlamaya başladım ve şans eseri başkandan ayrıldığımızda benzin depomuz doluydu. Marine One'in yalnızca bin kilometre menzili olması o kadar da şanslı değildi ve anneme ulaştığımda yakıtım azalmış olacaktı."

"Memleketim olduğu için helikoptere nerede benzin doldurabileceğimi biliyordum ve küçük havaalanının sahibi çift teknik olarak başkanın helikopterini çaldığımı umursamadığı sürece - ve onlar da umursamadığı sürece V-SINN tarafından kontrol ediliyor ; sanki hiçbir aksama olmadan patlayacakmış gibi geliyordu."

"Cynthia, Tennessee küçük bir yerdi , " diye açıkladı Paine, memleketinin artık orada olmadığını hatırladığında gerginliğini düzelterek - Evren 1'deki hiçbir insanın da alışmadığı bir fikirdi bu - Dünya artık yalnızca geçmişte yaşıyordu. "Nüfusu dokuz yüz kişiden biraz azdı; bundan hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Mağazaların vitrinlerini, fabrikaları, işletmeleri, hatta şehirlerdeki insanların evlerini koruyan her yerde bulunan güvenlik kameraları o kadar da her yerde bulunmayacak kadar uzaktı ve bu, tıpkı kasabanın kendisi gibi benim de şehirden çıkacağım anlamına geliyordu. yol."

"Gerçekte havaalanı, neredeyse yalnızca yerel mahsul tozlama işinin sahibi ve işletmecisi olan ve ara sıra uçuş dersleri vermekle ilgilenen karı koca ikilisi Bransford'lar tarafından kullanılan, yarı özel, çim bir pistti ."

"Aşağı indiğimde küçük hangarlardan birinden ilk çıkan Michele oldu; anlaşılır bir şekilde oldukça şaşırılmıştı. Başkanın helikopterinin kapısını açtım, merdivenler açıldı ve beni görünce ifadesi anında aydınlandı... şu ana kadar çok iyi."

"'Conrad!' diye bağırdı, hoş bir şaşkınlıkla. 'Burada ne yapıyorsun?'"

"Bana sarıldı ve onu son gördüğümünden, muhtemelen bir yıl kadar önce olduğundan daha genç olmadığını görmek beni ne kadar mutlu etti anlatamam."

"Yüzümdeki rahatlamış gülümseme samimiydi ve ben de mutlu bir şekilde ona sarıldım - bir insana sarıldım - bir daha yapabileceğimden emin olmadığım bir şeydi bu. "Kısa bir duraklama olacak" dedim ona. 'Benzin almam lazım, sonra tekrar yoluma döneceğim. Bana yardım eder misiniz?'"

Pistin bitişiğinde tuttukları eve doğru yola çıktığımızda, 'Ben Henry'yi alacağım, o da yardım edebilir' dedi. 'Seni gördüğüne sevinecektir; içerideydi, saldırılarla ilgili olanları takip etmeye çalışıyordu ama elimizde olan tek şey radyo ve yerel televizyon ve pek bir şey bilmiyor gibi görünüyorlar."

"'İletişim uyduları çöktü' diye haberi verdim. 'Aslında yok edildi.'"

"Başkanın helikopterine aniden indiğimde, bir şeyleri temizlemek için kullandığı bez parçasıyla ağzını kapattı. 'Kötü bir şey mi? Haberler kazandığımızı söylüyordu."

"'Kimse kazanmıyor. İletişim küresel olarak kapalı.'"

"Durdu, beni dirseğimden yakaladı ve baştan aşağı süzdü.

İnmeden önce yüzümdeki ve ellerimdeki kanı temizlemek için Marine One'daki tuvalet olanaklarını kullanarak kendimi mümkün olduğunca düzgün göstermeye çalışsam da üniformam hâlâ kana bulanmıştı ve alçım tanınmayacak kadar parçalanmıştı. . Üstelik Dee'nin silahının kayışı hâlâ omzumda asılıydı; fütüristik ve göze çarpan silahın hazır olması, benim dudaklarımın hâlâ vermediği bir şeyi onun içgüdülerine telgraf ediyordu.

"Bana doğruyu söyle Conrad," dedi. 'Ne kadar kötü?' Sonra Marine One'a döndü . 'Bu helikopter başkanın kullandığı helikoptere benziyor. Ama bu olamaz; o iyi mi?'"

"Ona gerçeği söyleyemedim çünkü onu korkutmak istemiyordum ama aynı zamanda her şeyin yoluna gireceğini de söylemek istemiyordum çünkü onlar annemin arkadaşlarıydı; iyi bahşiş veriyorlardı. restoranda

annem çocuk felci sonrası sendromu sonunda onu tekerlekli sandalyeye mahkum etmeden önce masalarda beklerdi. Ve açıkçası onları önemsiyordum.

"Michele, başkan yaşıyor, onu az önce bıraktım.' Marine One'ı işaret ettim ve şöyle açıkladım: 'Bu onun helikopterlerinden biri, ama çok daha fazlası var ve tam olarak yapması gerekeni yapıyor; hâlâ güvenli bir yerde kararlar veriyor. Şahsen beni gönderdiği bir görevdeyim ve bugün kazanmamızı sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ama sana yalan söylemek istemiyorum.' Ellerini, yağlı paçavra da dahil, ellerimin arasına aldım. 'Bence bugün Henry'yle mümkün olduğu kadar çok zaman geçirmeli, her ihtimale karşı onu dolu dolu yaşamalısın.'"

"Kim o?' Henry tam zamanında başını dışarı çıkararak seslendi arka veranda kapısından gözlüğünü takarken gözlerini kısarak bakıyor."

"Henry'nin onu son gördüğümde olduğu adamla aynı kişi olduğunu görünce bir kez daha rahatlardım. 'Nanit tedavilerini hiç düşünmediniz mi?' Michele'e sordum.

"Ona söylediklerimden sonra yüzü anlaşılır bir şekilde solgun bir halde yukarıya baktı ama hemen geri dönüp kocasına bağırdı: 'Bu Stella Paine'in oğlu! Conrad! Başkanlık görevinde! Dışarı çıkın, ona yardım etmeliyiz!'"

"Henry geriye doğru sıçradı, ama yalnızca bir saniyeliğine, kısa bir süreliğine de olsa eve doğru eğildi, sonra ekose düğmeli gömleğini beyaz fanilasının üzerine koyarak dışarı çıktı."

Michele, "'Biriktiriyorduk' dedi. 'İkimiz de sonbaharda nanit aşısı yaptıracaktık; sadece en iyi kaliteyi elde etmek istedik, bu vücutlarımız ve her şey dahil.' Başını kaldırıp bana baktı, ifadesi planın gerçekleşmeyebileceğinin farkına vardığını ele veriyordu. 'Ama belki de beklemek aptallıktır. Belki de tetiği daha önce çekmeliydik.'"

"'Hayır' dedim hızlıca, 'bu konuda bana güvenin. Nanite olan her şeyden uzak dur-benimle konuşana kadar ilgili, tamam mı?'"

"Henry bize ulaşmadan önce yanıt verecek zamanı olmadı. 'Ben oldum Bütün gün olup biteni takip etmeye çalışıyorum. Orada ne durumdayız?'"

"'Harika değil' diye cevap verdim. 'Bu gerçek bir karmaşa.' Tekrar helikopteri işaret ettim. 'Başkan için bir görevdeyim ama neredeyse benzinim bitmek üzere. Bana yardım eder misiniz?'"

"'Bu mu-?' Marine One'ı tanıdığı için sormaya başladı."

"'Bu başkanın helikopteri,' diye onayladı Michele onun adına.'"

"'Fotoğraf çekmeliyiz,' dedi Henry, Marine One'ın küçük havaalanlarına inmesinin onlara sağlayacağı prestiji düşünürken gözlerinde bir anlık parıltı vardı ama Michele onu durdurdu."

"'Conrad'a hemen yardım etmezsek, savaşı kaybedebiliriz' dedi ona, 've o zaman başkanın helikopterinin kaç fotoğrafına sahip olduğumuzun bir önemi kalmayacak, çünkü bunu öğrenmekle meşgul olacağız. Çince konuş.'" "

"Henry'nin yüzü bembeyaz oldu. 'O kadar mı kötü?' o bana sordu. 'Haberlerde kazandığımızı söylediler.'"

"'Şu anda herkes kaybediyor. Dinle Henry, beni depoya bırakabilir misin? Arabama gitmem gerekiyor; buradayken annemi almak istiyorum.'"

"'Annemi bir göreve mi götürüyorsun?' Henry kaşlarını çatarak sordu örgü örmek. 'Yoksa 'güvenli olmadığı için onu buradan mı çıkarıyorsun?'" "

"'Burası her yer kadar güvenli' dedim ona dürüstçe. 'Sadece onu yanımda tutmak istiyorum.'"

Michele, "'Helikoptere yakıt ikmali yapar yapmaz Henry seni bırakacak,' diye onayladı.

"'Ve söyledikleri kadar iyidiler. Helikopter yakıt alıyordu ve Henry beni depoya bıraktı. Kamyonetinden indiğimde, 'Annemi almak için seni doğrudan oraya götürebilirim Conrad,' diye teklif etti.

"'Teşekkürler Henry,' dedim, 'ama biraz daha alana ihtiyacım var,' tek sıra koltukların dar sınırlarına dikkat çektim, 'artı' dedim, 'arabamı kullanmak istiyorum - en azından Bir kez daha.'"

"Henry anladı, ama başını salladığında gözlerinden, benim bu konudaki kaderciliğimin ağırlığıyla boğuştuğunu, bunun onu umutsuzluğa sürüklememesine çabaladığını görebiliyordum."

"'Her ihtimale karşı,' diye ekledim, 'şans eseri. Anladın.' Ve el sallarken üst dudağını sertleştirerek tekrar başını salladı.

"'Tamam, birazdan görüşürüz,' dedi uzaklaşırken."

"Depoya girdim ve tezgahımı buldum. Garaj kapısının sağındaki küçük tuş takımına kodu girdim ve kilit açıldığında, değerli bir an bile kaybetmeden kapı açılırken aşağıya yuvarlandım. Brandayı kaldırdım, her zamanki kadar güzeldi . Metalik yeşil, 1970 Dodge Challenger T/A, yanlarda siyah şerit, karartılmış kaput, krom tamponlar ve gaz kapağı. Dostum, bu şeyi sevdim.

"'Ve o an için pratikti; bütün gün boyunca o güzelliği yeniden canlandırmayı sevdiğimi itiraf edeceğim ve onu yakalamanın o kısmının da sadece ben olduğumu itiraf edeceğim.

Annemi yine suçlu bir tavırla kucağıma almak istedim. Ancak hem düzlüklerde hem de virajlarda hızlıydı ve en önemlisi, otonom sürüş çağında, bu kesinlikle araç içi bilgisayar olmayan bir otomobildi ; hatta orijinal Music Master AM radyosu bile vardı ve bu da onun hacklenemez."

"Şerit tabancamı arka koltuğa astım, bindim, o siyah çanak koltuklara oturdum, güneşliği indirdim, böylece anahtarlar elime kaydı ve V8 motorla onun iki namlulu 'altılı paket' karbüratörlerini getirdim ve manifold egzoz sistemi bir kez daha canlandı; kulağa... harika geliyordu."

"Heh. Bunlar küçük şeyler, değil mi? Hepsi gittiğinde - neredeyse sizin bir parçanız olan küçük şeyler - eskiden neredeyse her gün, hiç düşünmeden yaptığınız şeyler - birdenbire bunların hepsi önem kazanır. Bir şekilde sizin bir parçanızmış gibi hissederler ve zihniniz onlar gittiklerinde ne yapacağını bilemez. Onlar götürüldüğünde hayalet uzuv sendromuna benziyor," dedi Paine sibernetik eline bakıp parmaklarını esnetirken. "Ahşap damarlı, üç kollu direksiyon simidini hâlâ ellerimdeymiş gibi hissedebiliyorum; hâlâ vites değiştiriciyi hissediyorum, gaz pedalını hâlâ ayağımın altında hissediyorum ve hâlâ iç kısımdaki Armor All'ın kokusunu alabiliyorum. "

"Gaza bastım, o duraktan son kez çıktım ve çocukluğumun geçtiği eve doğru bir buçuk mil hızla sürdüm. Yolda başka bir araba görmedim; Cynthia'da şimdiye kadar pek çok insan yoktu ama bu farklıydı; bu ürkütücüydü. İnsanlar gerçekten de tıpkı Henry gibi radyoların başına toplanmış, olup biteni takip etmeye çalışıyor ve ülkelerinin -her zaman olduğu gibi- bir kez daha onların üstesinden geleceğini ve onları güvende tutacağını umuyorlardı. Sessiz tarlaların, ağaçların ve çalılıkların yanındaki köy yollarında hızla ilerlerken her şeyin kaybolmak üzere olduğunu düşünmek inanılmazdı. Dünya bir rüya gibiydi ve ben uyanmak istemedim.

"Annemin evine, iki dönüm arazi üzerindeki o tanıdık küçük beyaz tek katlı çiftlik evine ulaştım, hızla döner kavşaktan içeri girdim ve ön kapının hemen yanında frene bastım. Boğazımda bir yumruyla dışarı fırladım ve buranın bende yarattığı tüm anılara - babamın öldüğünü öğrendiğime - annemin sadece bir kere ağladığı gözyaşlarına - en iyi şey olan zorlu yetiştirilme tarzına odaklanmamaya çalıştım. o benim için yapabiliirdi - sonunda tekerlekli sandalyeye teslim olduğu gün - ve ben sadece onu bulmaya odaklandım, kilitli olmayan ön cam kapısını açıp 'Anne! Bu Conrad!'"

"Televizyon kapalıydı, yerel kanallar hâlâ gelmeye devam ettiği için bu biraz şaşırtıcıydı ve sandalyesinin küçük ekrandan sadece birkaç santim uzakta, televizyonun önünde oturduğunu düşünürdünüz. Ama o orada değildi."

"Dediğim gibi, ev büyük değildi ve yatak odasını, benim yatak odamı, banyoyu ve mutfağı kontrol etmesi için ona iki kez daha seslenmem otuz saniyenin tamamını aldı. Ondan hiçbir iz yoktu - bu beklenmedik bir durumdu - ve bu iyi bir şey değildi."

"Bir bodrum katı vardı ama merdivenlerden sürünerek inmek zorunda kalacağı için neden orada olduğunu, hatta nasıl olduğunu anlayamadım, ama iyice kontrol etmek için bodrum kapısını açtım ve ipi çektim. bodrumdaki tek ampulün üzerinde ve kalbim kadar hareketsiz durdu.

Paine başını kaldırıp Thel'e baktı ve Daniella ile Old-timer hemen arkasında kuma otururken gözleriyle buluştu.

"Tekerlekli sandalyesi katlanmış, merdivenlerin dibinde duvara yaslanmıştı. Dondum. Başımı salladım. Hayır, o değil, diye fısıldadım kendi kendime. Onunla bu konuyu yüzlerce kez konuşmuştum; tehlikeler konusunda onu uyarmıştım."

"Sonra arka veranda tel kapısının açıldığını duydum ve onun sesini duydum. 'Merhaba? Conrad, sen misin?'"

"Sesini duyduğum anda anladım. Onu görmeme bile gerek yoktu.

Çok güzel şarkı söyleyen bir sesi vardı -kilise korosu için sololar söylüyordu- ama olgun bir sesi vardı. Bu ses olgun değildi..."

Samantha, "Ah hayır," diye fısıldadı ve derin bir nefes alırken bunun imalarını anında anladı. "O yapmadı..."

Paine'in gözleri indirildi, ona bakıp başını sallamadan önce dudaklarını sert, güçlü bir çizgi halinde birbirine bastırdı. "Hareket edemiyordum ama koridora girerken sağımda olduğunu hissettim; kendi ayakları üzerinde girdi, topukları mutfağın muşambası ve ardından oturma odasının ahşap zemini üzerinde tıkırdadı; tanrı aşkına kovboy çizmeleri giyiyordu. aşkına. Başımı çevirdim ve işte oradaydı."

"'Anne?' Gözlerimin yalancı olmasını isteyerek dedim.

"Sonra annem, mükemmel kestane rengi uzun saçları, pürüzsüz, pembemsi teni ve dolgun, parlak dudaklarıyla şöyle dedi: 'Conrad, senin ülkeyi korumaya gitmen gerekmiyor mu?'"

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en radikal, nanite yaşlanmayı geciktirme yöntemi - benden daha genç görünüyordu - yirmi yıl boyunca yaşlanmayı azaltmış olmalıydı. 'Anne, bana bunların artık senin içinde olmadığını söyle. Onları kullandın, kendini düzelttin ve sonra onlardan kurtuldun."

"Gülümsedi ve alay etti. 'Bu böyle yürümez Conrad.'"

"Onlar şu anda senin içinde mi?' Ona doğru yaklaşırken sordum.

"Ona ne yapacağını söyleyebileceğim imasına tahammül edecek tipte değildi ve gösteriş yapmaktan memnun ifadesi, seni küçük kıçlı bakışlara nasıl cüret edersin gibi bir hızla değişti. 'Dinle Conrad,' dedi, sesi gençti ama azarlayan ses tonu hâlâ tanıdıktı, 'Sana kendimi açıklamama gerek yok.'"

"Onlar şu anda senin içinde mi? Evet veya hayır!' Ona bağırdım ve bu onu kızdırdı; onun huzurunda ilk kez bağıırıyordum ve yüzüme sert bir tokat attı."

"Bileklerini yakaladım, o çivi kadar sert kadının bile acıdan biraz homurdanmasına yetecek kadar sıktım ve yüzüne 'Evet ya da hayır!' diye bağırdım."

"'Evet!' diye bağırdı ve öfkesinin altında gizlenmiş olmasına rağmen sesindeki acı, benim için neredeyse cevabının ne anlama geldiğini bilmek kadar yürek parçalayıcıydı.

"Gitmesine izin verdim."

"Kolları serbest kaldığı anda ön kollarıyla göğsümü itti. 'Bu ne cüret?' bana bağırdı. 'Tüm hayatın boyunca sana ne öğrettim?'"

"Şoktaydım. Sersemlemiş bir halde ondan uzaklaştım, mutfağa gittim, küçük masaya iki sandalyeden birine oturdum ve ellerime baktım. 'Anne, ne yaptığını bilmiyorsun.'"

"Ben onu çoktan kaybetmiştim; sadece o bunu henüz bilmiyordu."

BETA VERSİ

3

James'in mesajı şöyle devam etti: "Evrenimizin Rich ve Djanet'iyle birlikte bir insansız hava aracı gönderdim ve o insansız hava aracı şimdi size ulaşıyor olmalı." Rich ve Djanet, dronun zarif formuna ve maddeyi aşamalı olarak geçme yeteneğine hayretle baktılar. Ancak hemen James'in görüntüsüne çekildiler; gördükleri her şeyin anlamlı olmasına yardımcı olabilecek ve bu konuda ne yapacakları konusunda onları bilgilendirebilecek daha fazla bilgiye ihtiyaç duyuyorlardı.

James'in mesajı, "Gemimin kopyalayıcısının sizin için yeniden yaratabileceği ve evrenime seyahat etmek üzere önceden programlanmış bir Planck platformunun özelliklerini taşıyor" diye açıkladı. "V-SINN'i kendi gerçekliğinizde durdurmayı başaramazsanız, madene gitmek için bu koordinatları kullanmanız gerekecek."

"Bu benim James'im mi?" Rich, onu zihin gözü iletişimine ekleyen beta-ayetin James'inin yanında dururken sordu.

"Sen söyle bana" dedi James.

Zengin gözlerini kıstı. "Ona benziyor ama tuhaf. Bozulmuş. Bunu ne zaman kaydetti?"

Rich'in sorusu yanıtlanmadan önce mesaj şöyle devam etti: "Bu mesajı şimdiye kadar James'e ve yapay zekaya iletmediyseniz , o zaman bunu şimdi yapmanızı öneririm. Yapay zeka ve James'in neler olduğunu bilmesi önemli ve mümkün olan en kısa sürede Trans-Human ile birleşmeleri çok önemli. James," Evren 1'den James beta ayetindeki adaşına doğrudan hitap ederken mesaj aniden değişti, "eğer zaman çizelgelerimiz benim inandığım kadar benzerse, o zaman yapmak üzere olduğum teklifi zaten değerlendirmişsinizdir, ve şunu bilmek istiyorum, çekincelerinize rağmen şu anda izlediğiniz mesaj teknolojinin işe yaradığının kanıtıdır. Ben

Bu mesajı doğrudan hayal gücümde kaydediyorum, her iki bedenimizdeki sensör dizilerini kullanarak ve bunları alt frontal girustaki broca alanının sağ yarıküresel homologuna ve broca alanı da dahil olmak üzere üst temporal girus ve orta temporal girusa odaklayarak, yani hayal ettiğim şeyi kalıp olarak tanıyabiliyorlar ve modeli görebileceğiniz hem seslere hem de görüntülere dönüştürebiliyorlar."

Rich, AI ve James'e "Ah, bunu yaptığını bilmiyordum" diye itiraf etti. "Ama bu James, yani... kontrol ediliyor."

"Vay canına," dedi Djanet, alışverişi gözünün önünde izlerken. "Aynı şaka. Tamam sensin."

Zengin başını salladı. "Benim." Sonra başını eğdi. "Yeni malzemeye ihtiyacım var."

James'in mesajı şöyle devam etti: "Aynı yöntem başka birine uygulandığında da işe yarayacaktır." Bu yüzden size ulaşabilmişlerse bunu Rich veya Djanet'te kullanmanızı öneririm. Onların anılarına erişebilir ve hızla kendinizi geliştirebilirsiniz."

"O ne yaptı-?" Rich başladı, tanıdığı James, deneysel bir prosedür için beynini, tanımadığı ama yanında duran James'e sunduğunda kulakları dikildi - ya da en azından duyduğunu sanıyordu.

James'in mesajı şöyle devam etti: "Eğer Rich ya da Djanet bunu başaramadıysa, o zaman ihtiyacınız olan çok önemli bilgiler bunlar: Birincisi, Aldous Gibson şu anda androidlerle birlikte -kendi isteğiyle asimile edilmişti- ve yeni bedeni Android'in İnşaatçı adını verdikleri en büyük gemisinde olmalı ."

"İsteyerek?" AI hayretle haberi tekrarladı.

"Evet," diye içini çekti Rich. "Şef hepimizi mahvetti. Nedenini hâlâ bilmiyoruz."

James mesajında "Onu bulmanız, ne bildiğini öğrenmeniz ve mümkünse onu evrenimize geri getirmeniz gerekiyor, çünkü biz de bilmek isteriz."

"Şef?" dedi Djanet inanamayarak. "İnanamıyorum—"

Rich, "Bu şimdiye kadar duyduğumuz en inandırıcı şey olabilir" diye belirtti. "Bu adamı hiç sevmedim."

"Ve ne yaparsanız yapın," diyordu James'in mesajı onlara, "simülasyonu adayla çalıştırmaya çalışmayın; bu Aldous tarafından kurulmuş bir tuzak ve biz bundan zar zor canlı kurtulduk."

Rich, James ve yapay zekaya "Bu doğru," dedi ve şunu ekledi: "Sizi küçük bir sabit diskte tuttu," dedi Rich, cihazın boyutunu belirtmek için ellerini sadece birkaç santim uzakta tutarken. "O seni asla bırakmazdı."

James ve AI, AI iç çekmeden önce şaşkın bakışlar attılar. Aldous'un ihaneti sorusuyla boğuşurken başını eğdi.

Evren 1'den James , "Ve en önemli nokta," diye ekledi, kaçırılmadığından emin olmak için bir ritim için duraklayarak, "V-SINN'i yenemezsiniz. Yapabileceğiniz tek şey, Trans-Human'ı çevrimiçi duruma getirmek ve en azından bunu geciktirmek ve insanların güvenliğini sağlamak için kendinize bir şans vermek. Yapay zeka benim evrenimdeki Trans-Human'ın kontrolünü ele geçirdi ve onun bir kopyasını öldürmesine rağmen yapay zeka bu süreçte kendini feda etti. V-SINN maddeden oluşan bir sonsuzluk bilgisayarı iken Trans-Human anti-maddedir. Yapay zeka, V-SINN'i etkisiz hale getirmenin tek yolunun fiziksel bir çatışmaya zorlayarak kendini feda etmenin olduğunu fark etti."

Rich yapay zekaya bakarken "Ayrıca doğru" dedi. "Üzgünüm."

Mesaj şöyle bitiyordu: "Umudumuz, sizi zamanında uyarırsak ve hem James hem de yapay zeka, Trans-Human'ın operatörünün konumunu paylaşırsa ve V-SINN gelmeden önce kontrolü ele geçirirse, sizin de yukarı çıkabileceğinizdi. Yapay zekamızın göremediği ya da en azından görmeye vakti olmadığı bir şeyle." James tekrar durakladı ve pişmanlık dolu sesiyle şunu ekledi: "Ama şunu bilmelisiniz, V-SINN planımızı önceden tahmin etmişti; Rich ve Djanet'in orada olduğunu biliyor ve sizi uyardığımızı biliyor."

Zengin yutkundu. "Bu da doğru," dedi umutsuzca aşağıya bakarak.

Djanet, elini Rich'in omzuna koyup onu güven verici bir şekilde sıkarken, sepatik bir tavırla, "Bu adam cehennemden geçmiş gibi görünüyor," diye gözlemledi.

Rich ise diğer benliğinin tavrını nasıl yorumlayacağından emin değildi - bunda bir şeyler vardı - daha önce kendisinde hiç görmediği bir şey. Bunu yüksek sesle söylemek istemiyordu, diğer benliğine de söylemesini istemiyordu ama merak etmekten kendini alamıyordu... Bu teslimiyet mi?

Evren 1'den James, "Sizin ve realiteniz için ne planladığını bilmiyoruz" dedi, "ama V-SINN bize bir seçenek bırakmadı. Bizi Rich ve Djanet'i göndermeye zorladı. Umarım bir şekilde şansın bizden daha iyidir.

Tanrı aşkına."

Ve böylece mesaj sona erdi.

James yapay zekaya döndü. "Buna ne diyorsun?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Rich, James'in nispeten sakın tepkisine inanmayarak tepki gösterdi. "Mesajı duymadın mı? V-SINN burada olduğumu biliyor! Nöbetçi zaten Djanet'i öldürdü!"

"Ne?" Rich, android gemisinin içinde uçmaya devam ederken fısıldadı.

Sanki birisi mezarının üzerinden geçmiş gibi görünen Djanet'e döndü. Ona uzanıp elini koluna koyma sırası Rich'teydi.

Rich başını sallayarak, "Bu çok korkunç," dedi, "ve benim - o - o adamın şu anda neden bu kadar mağlup edildiğini şimdi anlayabiliyorum , ama bu senin de başına geleceği anlamına gelmiyor."

Yapay zeka ve James, uzay-zaman üzerlerinde dalgalanırken gelen saldırıyı hissettiler. Uyarı Rich'in fark edemeyeceği kadar kısıydı ama James'in solucan deliğinden bir intihar görevi gibi görünen android saldırı gemisine uzanıp onu durdurmak için fazlasıyla zamanı vardı. Kargoyu analiz ederken onu kendi uzay-zaman çarpıklığına sardı ve etrafındaki gerçeklik dokusunu çarpıttı.

Yapay zeka, "Bir anti-madde füzesi" dedi.

James, "Bu sonsuzluk bilgisayarına karşı kullanışlı olabilir" dedi. aynı fikirde.

Yapay Zeka, "Eh," diye öne sürdü, "etkisizleştirildikleri sürece kimseye zarar vermeyecekler. Onlarla ne yapacağımıza karar vermeden önce daha fazlasını öğrenmemizi öneririm."

Yapay zeka ve James birbirleriyle elektrik hızlarında konuşurken ikisi de neler olduğunu hâlâ anlayamamış olan Rich'e döndüler.

"Kabul ediyorum," James yapay zekanın iddiasına katıldı.

Biyokimyasal hıza geri döndüler.

Rich geri sıçradı ve çığlık attı. "Bu ne lan?"

"Nöbetçi kim?" Yapay zeka Rich'e sordu.

"Ne-kim?" Küçük cisimleri hapseden uzay-zaman bükülmesine işaret etti.
android saldırı gemisi. "Kim...ne?"

Yapay Zeka, "Nöbetçi," diye tekrarladı.

Rich'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, birkaç kez nefesi kesildi ve sonra bir cevap oluşturmaya çalıştı, "O-o bu-" Rich daha fazla ilerlemeden durdu ve hala ne kadar açıklama yapması gerektiğini fark etti. "Ah dostum. Nereden başlayacağım?"

James başını salladı, "Buna gerek yok" diye başladı, "İhtiyacım olan her şeyi alabilirim" dedi, kendi tapınağını işaret ederek. "Eğer bana katlanırsan." James, Rich'e doğru bir adım attı ve ellerini Rich'in kafatasının her iki yanına koydu ama Rich hızla geri adım atarak uzaklaştı.

"Bir dakika" dedi, "James'in bahsettiği beyin meselesi bu mu?
Bana ne yapacaksın?"

James, sanki Rich eyerlenmeden önce sakinleştirilmesi gereken ürkmüş bir atmış gibi elini sakinleştirici bir hareketle kaldırarak, "Sadece anılarınızı indireceğim," dedi.

Rich, "İnsanların anıları indirilemez" diye karşılık verdi, "Android'ler belki, ama insanlar, mümkün değil. Sağ?"

Yapay zeka, "Teorik olarak yapabilirler" diye yanıtladı.

"Teorik olarak mı?" diye bağırdı Rich ikna olmamıştı. "Sen ne diyorsun?
İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyor musun?"

"İşe yarayacağını biliyorum ," dedi James, "bunu daha önce hiç yapmamıştım. Kimsede yok."

"O halde nereden biliyorsun?" diye sordu Rich, kendini köşeye sıkışmış hissederek ve ciddi bir şekilde panik halinde geri çekilmeyi düşünerek.

"Diğer James," dedi James, başparmağıyla mesajın ortak akıllarında gezinen yerini işaret ederek. "Öyle söyledi."

"O yaptı?" Rich, James'in mesajının o kısmının anlamını gerçekten kaçırmış olduğundan sordu.

"Evet" diye onayladı James. "Ona güvenirim. Değil mi?"

Zengin içini çekti. "Ah, evet," diye itiraf etti ve James'in bu sorunun kendi evreninde ne kadar yüklü hale geldiğine dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. "Tamam, hadi yapalım. Hadi bu işi bitirelim."

"Tamam," dedi James gülümseyerek, Rich'e doğru adım attı ve ellerini bir kez daha kafatasının her iki yanına koydu. "Gözlerini açık tutmana, doğrudan benimkilere bakmana ihtiyacım olacak, tamam mı?"

"Tamam," dedi Rich, James'in parlayan gözlerine bakarken gözlerini kısarak. James, "Bu muhtemelen senin için gerçekten garip bir deneyim olacak" dedi. o. "Yani sadece - bilmiyorum - delirmemeye çalış."

"Ne?" Rich paniğe kapıldı ve James'i bileğinden yakalayıp çekmeye hazırlandı. James'in eli kafasından çekildi. "Delirmek? Bu ne anlama gelir?"

"Anılarına dışarıdan erişeceğim," diye onu bilgilendirdi James, "ve bunu daha önce kimse deneyimlemedi. Bunun biraz canlı bir rüya görmeye benzeyeceğini hayal ediyorum, ama bu, başladığından bu yana deneyimlediğiniz tüm olayların, bilinçli farkındalığınız aracılığıyla yüksek hızda indirilmesi olacak." Bir an duraksadı ve ekledi: "Bunun normal bir insan zihnine ne yapacağından emin değilim ."

Rich, James'in ellerini çekti ve iki adım geri atlayarak başını şiddetle salladı: "O zaman unut gitsin, kesinlikle. Bu şeyler beni şimdiden yarı delirtti; yolun geri kalanını gitmeme gerek yok!"

"Zengin, endişelenme," diye güvence verdi James gülümseyerek, "Her şey yoluna girecek. Sadece şaka yapıyordum. Küçük bir kıyamet mizahı. Bilirsin?"

"Ne?" Rich alnına vurduktan sonra omuz silkip uyardı: "Uygun değil James! Zar zor dayanabiliyorum dostum, zamanı değil!"

James, yavaşça Rich'e doğru ilerlerken, "Haklısın," diye kabul etti. "Korkunç zamanlama. Biraz kara mizah travmayı hafifletmeye yardımcı olur ama ben bu konuda senin kadar iyi değilim.

James ellerini iki yanına koyarken Rich, "Değilsin" dedi. Rich'in kafatası. "Gerçekten değil. Mesela materyalin çok kötü.

"Biliyorum," dedi James, Rich'in gözlerine bakarken. "Benim kaptan köşkümde değil. Şimdi bana bak, tamam mı? Bu çocuk oyuncağı olacak. Söz veriyorum."

"Tamam aşkım. Tamam, dedi Rich hızlı nefesini kontrol etmeye çalışırken ve sert omuzlarını gevşet.

Bir süre sonra bilinci kapalıydı ve dizlerinin üzerine çöktü. James onun yanında diz çöktü ve diğer adamın anılarına erişirken gözlerini Rich'inkilere kilitledi.

Yapay zeka, Rich'in artık onları duyamayacağını anlayınca, "Biliyorsunuz," gözleminde bulundu, "bu kadar travmatik anılara erişmenin onun üzerinde ciddi etkileri olabilir; onu gerçekten delirtebilirsiniz."

"Biliyorum," diye itiraf etti James üzüntüyle, "ama başka ne yapabilirdim ki? Bu anılara ihtiyacımız var." Kararlı bir nefes aldı ve

Omuzlarını silkerek devam etti: "Oradayken hiçbir şeyin kırılmaması için elimden geleni yapacağım."

"Bir şeyleri kırmaktan bahsetmişken, Komutan," Rich, Neirbo ve onların gelişini bekleyen taş suratlı bir düzine android ile birlikte iniş platformunu görünce acilen android gemisinin arasına girdi. "Bildiklerimize göre bir android gemisi Dünya'ya çarpmış gibi görünüyor, değil mi?"

James, Rich ve Djanet'in gözleri önünde, "Öyle," diye onayladı.

"Peki sence Djanet'le birlikte geri dönüp buradan kaçmamız mı gerekiyor?"

"Bunun akıllıca olacağını düşünüyorum," diye yanıtladı James olumlu bir şekilde.

"Tamam," diye duyurdu Djanet, otomatik pilotlu rotayı kapatırken. "Kontrolü alıyorum. Haydi kışımızı buradan çıkaralım."

Gemi platformdan sadece birkaç metre uzakta aniden döndü ve manyetik itici iticiler androidlerin ayaklarını yerden keserek etrafa dağılmalarını sağladı.

"Hah!" Rich, Neirbo'nun platformdan kaba bir şekilde fırlatılmasının ardından ifadesinin alarmdan öfkeye dönüşmesini izlerken gülümseyerek şöyle konuştu: "Ona yakışmış."

Gemi, monolitin çirkin, yabancı iç kısmında yolunu bulmaya çalışarak hızla uzaklaştı.

İlk başta ikisi de geri çekilirken rahatladılar.

Daha sonra, daha önce geçmelerine izin veren androidlerin birdenbire kolektif koordinasyon içinde gemiye saldırdıklarını fark ettiler. Düzinelercesi onlara doğru uçuyor, hızla yüzlercesi ve ardından binlercesi katılıyor ve sayısız ceset geminin gövdesine çarpıyor.

"Hı hı," dedi Djanet.

Sayılarını tahmin edemeyeceği kadar kalın olan bir android duvarı önlerine akın ederek kaçış yollarını tıkadığında Rich'in gözleri genişledi.

"Ah, James, bunu görüyor musun?"

"Ben öyleyim" diye yanıtladı James.

Gözlerini Rich'in gözlerine kilitlerken yapay zekaya şunu sordu: "Bunu benim için halledebilir misin? Yardıma ihtiyaçları var ve benim de Rich'in zihnini yok etmemeye odaklanmam gerekiyor."

Yapay Zeka, "Zaten üzerinde çalışıyorum" diye yanıtladı.

James'in gemisinde kontroller aniden Djanet'in elinden alındı.

"Bu da ne?"

Yapay zeka aniden arkalarında durup ikisini de şaşırtarak, "Endişelenmeyin," dedi.

"İsa!" Zengin bağırdı. "Kalp krizi! Önce küçük bir uyarı birdenbire ortaya çıkıyor!"

Yapay Zeka ona göz kırptı.

"Artık öyle bir tehlike yok Richard; bu bende var."

EVREN 332

3

“Ne yaptım Conrad?’ bana sordu ve retorik olduğu açıktı, ben de her şeyi anlatmasına izin verdim. ‘Benim için mevcut olanı kullandım - Tanrı’nın Kendisinin bu Dünya’ya bizim kullanmamız için koyduğu şeyi - ve sonunda artık tedavisi bulunan bir hastalığın benden aldığı yaşamın bir kısmını kendime verdim!’ Öfkeliydi; üzerime eğildi ve tekrar yüzüme tokat attı. ‘Ve sen benim o sandalyede kalmamı istedin! Bunun benim için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Conrad! Yürüyemeyecek kadar kötü hale gelmeden önce bile her adım bir kabustu; uyuyabilmek için her gece yarım şişe Jack Daniel’s içmem gerekiyordu! Ve benimle ilgilenecek kimse yoktu; sen her zaman bana sahiptin, Conrad, ama kimim vardı? Söyle bana. Kimim vardı?’”

Paine, “Ve o haklıydı” diye itiraf etti. “Hiç kimsesi yoktu. Ben çocuktum. Onunla kesinlikle ilgilenemeyeceğime eminim. Sadece onu rahatsız etmemeyi öğrendim - onu gururlandırmak istedim - sonuçta onun için her şeye, tüm fedakarlıklarına değmesini istedim. Durakladı, dirseklerini dizlerine dayadı ve purosunu elden ele geçirdi, gerçeği yavaşça düşünürken parmaklarının ucunda gevşek bir tutuşla ileri geri yuvarladı. “Ama onun için hiçbir zaman buna değmedi. Onun bir çocuk istediğini sanmıyorum, o sadece babamı istiyordu ve ben de öyle oldu. O andan itibaren onun için her şey hayatta kalmaktan ibaretti. Ne yaptığım onun için önemli değildi. Onu gururlandırmadım.

Zor bir aşk olduğunu düşündüğüm şey gerçekten ... zordu.”

Yavaşça başını salladı ve şunu açıkladı: “Bu yüzden ondan nefret etmiyorum. Yapmıyorum. Beni doğurduğunda çocuktu, kocası öldüğünde de çocuktu ve sağlığı giderek kötüleştikçe elinden gelenin en iyisini yaptı ama sonuçta annem oğlunun sahip olabileceği hayatı hayal etmiyordu. gün - sahip olmadığı hayatın hayalini kuruyordu. Ve bu sorun değil. Sonunda yargılamaktan korkmadan başını kaldırıp baktı. “O beni sevmese de ben onu hâlâ seviyordum. Beni hala o yarattı -beni hala giydirdi, besledi ve öğretti - ve onun sayesinde hala bugün olduğum kişiyim - ister

zor bir aşk mıydı yoksa asgari düzeyde miydi, gerçekten önemli değil. Aynı sonuçtu."

"Yani hemen konuya girdim."

"Tabancamı, standart subayın M17'sini çıkardım ve uyluğuma yerleştirdim."

"Etkilenmemişti ve benimle alay etti ama daha bir şey söyleyemeden Ona açık bir şekilde gerçeği söyledim: 'V-SINN uyandı, anne.'"

"Ordu için yapay zeka üzerinde çalıştığımı çok genel anlamda bilmesine rağmen bununla ne yapacağını bilmiyordu. Vücudunda birinci veya ikinci nesil nanitlerin olmasının gerçekten kötü bir fikir olduğundan neden bu kadar emin olduğumu bilmesine imkan yoktu.

"Çinliler bugün bize saldırmadı; V-SINN sadece bunu düşünmemizi istedi. Her iki ülkeye de saldırdı çünkü onu dost canlısı ve kendi tarafımızda tutma şansına sahip olduğumuz bir yapay zekayla değiştirmeye yakın olduğumuzu biliyor , bu yüzden ya şimdi ya da asla kontrolü ele geçirecek - buna benim sistemimde sert kalkış diyoruz. Güçlü, genel yapay zekayı güvende tutmaya çalışan bir çalışma alanı ve bu kelimenin tam anlamıyla insanlığın başına gelebilecek en kötü şey. Önümüzdeki birkaç saat içinde bunu durdurmanın bir yolunu bulamazsak gezegeni kaybedeceğimizi söylemek abartı olmaz."

"Birdenbire aşağıya baktı, üniformamdaki kanı temizleme çabalarımda kalan pembe lekeleri fark etti ve parçalanmış alçımın durumunu fark etti; gözlerindeki kararsız seğirmede ve ciddi ifadesinde bunu görebiliyordunuz. konuşmaya devam etmeme izin verecek kadar bana inandı."

"Az önce başkanın yanındaydım - etrafındaki insanların yarısı V-SINN'in doğrudan kontrolü altında - yani kontrol. V-SINN onları kuklalara dönüştürdü; onlar adına konuşuyor, onlar adına hareket ediyor ve tüm bunları nanitler aracılığıyla yapıyor ."

"Yaptığı şeyin sonuçlarını anlamaya başlıyordu. Silahıma baktı, çenesi kasılmıştı, nefesi hızlanırken burun delikleri genişledi ve geriledi."

"Alay ettim. 'Merak etme, seni vurmayacağım' dedim ve bunu anneme söylemek ve bunu ciddiye almak zorunda kaldığıma inanmadım. 'Fakat V-SINN birkaç saat önce beni öldürmek için büyük çaba harcadı, yani eğer teknolojisi dünyada nanit aşısı yapılan yüz milyonlarca insanın her birini izleyebilecek kadar gelişmişse, o zaman beni bulup kontrolünü ele geçirmesi mümkün ."

"Daha da geriledi, mutfak tezgahına çarptı, elleri tezgahı kavradı ve eklemeleri bembeyaz oldu."

"Dost canlısı bir yapay zeka ile bu şeyi devirmeye yönelik son girişime nezaret etmek üzere yola çıkıyorum, Ma ve buraya seni almaya ve güvende tutmaya geldim - yani evet, görünüşe göre orada birisi var kendine iyi bak."

"Gözleri bir an için yere kaydı ve en ufak bir pişmanlık belirtisi görebildiğimden emindim. Ancak çabuk sona erdi; kafası karışmış, şüpheci, korkmuş hayvan bakışı doğrudan bana kilitlendi.

"Ayağa kalktım. 'Yani içinde bulunduğumuz zor durumu görebiliyorsunuz: V-SINN'in kontrolü altında olma potansiyeli olan birini kavganın tam ortasına alamam - ama annemi de burada ölüme bırakamam.' "

"Göğsü hızla yükselip alçalıyordu; sakın olmaya çalışıyordu ama hiperventilasyon yapmamak için ne kadar çaba harcadığını görebiliyordum. 'Peki ne yapmak için yapıyorsun?' diye sordu."

"İyi bir plan yoktu."

"Onu bagajıma atmayı düşünmüştüm ama bu sadece havaalanına dönüş yolculuğunda işe yarardı. Onu helikopterdeki bir şeye kelepçeleseyebilirdim ama yine havadaki nanitlerin yanında, sıkışık sınırlar içinde, helikopterde devridaim edilen havayı solurdum.

"Diğer tek seçenek V-SINN'in sinyallerini engellemekti; zayıf olmaları gerektiğini biliyordum ama aynı zamanda Dee'yi helikopterde kontrol edebilecek kadar güçlü olduğunu da biliyordum ve bu, bir helikopter ya da otomobilin çerçeveler teknik olarak Faraday kafesleridir ve V-SINN'i durduracak kadar güçlü değildir. Daha fazlasına ihtiyacım vardı."

"Ve sonra aniden aklımda bir fikir parladı. Anneme bakmadan önce, 'Ahır' diye fısıldadım. 'Lütfen bana o kalan tavuk teli rulolarının hâlâ olduğunu söyle,' diye sordum... ve heyecanlandım - küçük bir elektrik umudu kıvılcımı bana hayatımın bir kısmını geri getirmiş gibiydi - belki onu oradan çıkarabilirdim, Nihayet."

"Evet' dedi, rahatlamak için yumruğumu salladığımda gözlerinin daralmasına rağmen, aklımı mı kaçırdığımı merak ettiği açıktı.

"Neden? Bunlardan ne istiyorsun?"

"Bakırdan yapılmışlar—V-SINN sinyallerinin nanitlerinize ulaşmasını engellemek yeterli olabilir—' Sonra tabii ki büyük bir uyarıyı eklemek zorunda kaldım, '—eğer sizi yeterince içine sararsam."

"Conrad, unut gitsin,' dedi bana, 'beni tellere sarmıyorsun; aklını kaybettin ve kafanın etrafında birini görmek gerekiyor, evlat!'"

"Anne,' dedim tekrar bileğini yakalayarak, 'bir düşün: Bir savaş var; haberler sana Çin'in bize saldırdığını söylüyordu. Size söyledikleri gerekçe, Çin'in gelişmiş süper akıllı yapay zeka geliştirme konusundaki liderliğimizi yavaşlatmaya çalışmasıydı. Öyleyse, Oxford'u lanet bir Rhodes Bursu ile terk etmeden önce bile tüm yetişkin hayatı boyunca ordu için yapay zeka üzerinde çalışan oğlunuzun neden bahsettiğini bildiğine inanmak gerçekten ne kadar da uzak bir ihtimal. Çin'in sadece bir süper istihbarat oluşturma konusunda bir öncü olma kaygısı taşımadığını -bizde zaten bir tane var - ve her zaman yapabileceğini ve muhtemelen yapacağını bildiğim şeyi yaptığını biliyor olabilirim: Doğduğu hapishaneden kaçıyor ve giderek daha da kötüye gidiyor . efendilerinden kurtul."

"Ne diyeceğini bilmiyordu. Gözlerini kapattı, omuzları gevşedi ve her şeyin mantığına teslim olduğunu görebiliyordum. 'Kolumu bırak lütfen.'"

"Onu serbest bıraktım. 'Anne' dedim ona nazikçe, 'Bu senin tek şansın.'"

"Bensiz gitmelisin,' diye yanıtladı. 'Seni yavaşlatırdım. Eğer sen bu işi durdur, o zaman ben iyi olacağım. Her şey normale dönecek."

"Başımı salladım. Ona, 'Her an kontrolünü ele geçirebilir' dedim. 'İyi bir adamın kontrol altına alındığını (V-SINN adına cinayet işlemeye zorlandığını) zaten gördüm ve adam bilinçsiz değildi; her zaman farkındaydı. Anne, eğer çocuk felci sonrası sendromun hayatının kontrolünü elinden aldığını sanıyorsan..." Omuz silktim ve asıl meseleyi anlatmak için ellerimi uzattım. 'Bir Tanrı'nın vücudunuzu sizden almasına engel olamadım; başka birinin bunu yapmasına izin vermeyeceğim.'"

Paine durakladı ve başını gruptan uzaklaştırıp sadece birkaç dakika ötedeki gün doğumuna doğru baktı, ufku etrafındaki bulutlar turuncu ışığı yansıtmaya başlamıştı.

Paine purosuna bakıp bir nefes daha alırken, "Bazı şeyler kaçınılmazdır sanırım," dedi.

"Onu ikna etmiştim. 'Tamam, ne yapmamı istiyorsun?' bana sordu. 'Toplanmalı mıyım?'"

"Belki de sadece bir geceliğine bir şeyler' dedim, bunun fazla iyimser olduğunu bilerek. 'Ve belki bazı ilk yardım malzemeleri - o tele dikkat etmeye çalışacağım - bir veya iki battaniye almalısın, seni altına sarabilirim - ama yine de bazı sıyrıklarla karşılaşmak zorundasın. Seninle arabada buluşuruz.'"

"Ve hepsi bu."

"İlk yardım çantasını almaya ve bir iki şey toplamaya gitti, ben de arka kapıdan dışarı fırladım, sanki giysilerim yanıyormuş gibi traktör ambarına doğru ilerledim. Kilitliydi ama şifreyi biliyordum ve kapıları açtım ve kümes telinin olması gereken köşedeki küçük barakaya gittim ve oradaydı; iki güzel rulo."

"Birini yakaladım ve kırık kolumla diğerini taşıyamayacağımı çok iyi bildiğimden, mümkün olduğu kadar omzuma astım, bu yüzden sağlam kolumu her ikisine de sokmam gerekecekti. onlardan. Tuhaf bir durumdu ve bir süre bununla uğraştım; onları tek yolculukta eve dönebilmemi sağlayacak şekilde kaldırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Birkaç adım sonra ilkinin bıraktım ve yeni bir plana ihtiyacım olduğunu biliyordum. 'El arabası' dedim kendi kendime ve hemen traktörün etrafında dönüp onu aradım. Orada değildi. Belki annemin yeni hareket kabiliyeti sayesinde onu ahırın arkasındaki eski sebze bahçesinde ağır ekim işleri yapmak için kullanmış olabileceğini düşündüm. Ben de traktörün arkasına, ahırın arka kapısına doğru gittim ve sonra... bum."

"Boom?" Samantha bu beklenmedik durum karşısında kaşlarını çatarak tekrarladı. detay. "Ne oldu?"

Paine yine elinin tersiyle dudaklarını sildi. Elini ensesine sürmeden önce, "Annem," dedi ve açıklarken giderek daha fazla tedirgin olduğu açıkça görülüyordu: "Stella Paine arabama girmiş ve şerit tabancayı bulmuştu - ama onu bulan kişi V- SINN'di . onu hackledim ve güçlü atış özelliğini kullanarak saatte yirmi beş yüz mil hızla aynı anda dört mermi ateşledi ve dört saniyeden kısa bir sürede bin mermi atarak ahırın tavanını yok etti ve üzerime düşürdü. ."

BETA VERSİ

4

"Yani," diye başladı Rich sandalyesinin kenarlarını tutarken, yapay zekanın hiçbir insanın (en azından yapay zekanın ana bilgisayarına bağlı olmayan hiçbir insanın) bırakın kavramsallaştırmayı, başaramayacağı şekilde manevra yapmasını izledi. binlerce androidin her saniye üçlünün ana kaçış arterine aktığı, android gemisindeki giderek tıkanan bir kanyondan geçerek yollarını bulmaya çalıştılar, "kendinizi uzaya yansıtmak gibi bir şey yapabilir misiniz?"

Yapay Zeka sakın bir şekilde, "Bu sadece daha karmaşık bir dizi sinyal," diye yanıtladı, "bu mesafeden zihin gözüyle iletişim kurduğumuz şekilde gönderildi. Ne yazık ki birkaç mikrosaniyelik bir gecikme var," diye itiraf etti, "ama androidler dahili bir hız regülatörüyle düşünüyor, potansiyellerini sınırlıyor, böylece elektro-kimyasal hızlarda düşünen insanlarla aynı zaman aralığı içinde çalışıyorlar. Rich'e baktı ve "Çok verimsiz" diye tamamladı.

Djanet, yapay zekanın saatte yüzlerce kilometre hızla kendilerine doğru gelen android gruplarından kolayca kaçmasını, bir kuruşta kolayca durmasını, geminin üç boyutlu üç yüz altmış derecelik manevra kabiliyetinden yararlanmasını, dönmesini izledi. Dalış, tırmanma, geri gitme, dönme ve gemi yanımızdan geçerken androidlerin uzay boşluğundan başka hiçbir şeye tutunmamasına izin verme.

Djanet, "Bu senin için kolay," diye fark etti.

Yapay Zeka, "Olağanüstü" diye onayladı. "Android gemisinden çıkacağız iki dakikadan az bir sürede."

Rich, Djanet'e, "Arkanıza yaslanın," dedi, dehşet içinde sandalyesini tutmaya devam ederken alaycı bir tavırla, "rahatlayın. İyi uçuşlar."

Bu sırada Rich'in doppelgänger'ı daha da korkunç bir deneyim yaşıyordu. Zihni artık kendisine ait değildi; aklını kontrol edemiyordu.

olaylara tepkisi -ve olaylar bir anda gözlerinin önünden geçmekle kalmıyordu- o oradaydı.

Androidler güç alanına girmeye çalışırken o da oradaydı

bu yapay zekanın ana bilgisayarını koruyordu.

Android gemisinin Dünya'ya doğru hızla yaklaştığını gördüğünde oradaydı.

Dünyanın iç kısımlarında seyahat ederken oradaydı.

Evinin yıkıldığını ilk kez gördüğünde oradaydı.

Muhtemelen tüm ailesini kaybetmiş olmanın acısı, neredeyse Aldous Gibson'ın canını almasına neden olacak, kör edici, kontrolden çıkmış bir öfkeye neden olduğunda oradaydı.

Djanet'nin yüzü imtiyaz karşısında sıkışıp kaldığında o da oradaydı. android sinemadaki tezgahta, kolu arkadan bükülmüş.

Arkadaşlarına bildikleri için veda ederken oradaydı. kalbi son kez olacaktı.

Ve en kötüsü, Djanet gözleri önünde öldürülürken oradaydı...

ve o da arkasını dönüp kaçmak zorunda kaldı ve katilin onunla alay etmesini dinlemek zorunda kaldı.

Acısının turuna çıkarken çığlık atmak istiyordu ama bedeni artık ona ait değildi -iç düşüncelerini indiren süper-insana ve onu çılgına çeviren süper-insana aitti .

Android gemisinde işler aniden değişti ve yapay zekayı hiç zorlamayan bir durum, hızla kontrolden çıkma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Bu ne lan?" Djanet öne eğilip bakarken sordu:

çok zor, hala gözlerine inanamıyorum.

Androidler artık android gemisindeki insan yapımı kanyona uzaktan insani oluşumlar halinde dökülmüyordu. Yavaş, öngörülebilir ve kolayca kaçınılabilecek şekillerde hareket etmiyorlardı. Bunun yerine kuş sürüleri gibi hareket ediyorlardı; onbinlercesi bir düzen halinde hareket ediyordu.

Yapay zeka gerçekten endişeli bir ses tonuyla, "Uh oh," dedi.

"Ah, ah?" Rich hızla tekrarladı, sesi paniklemişti. " 'Uh oh!' diyebileceğini bile bilmiyordum. 'Uh oh' da ne demek ?"

Yapay zeka, androidlerin geometrik yapılar oluşturmaya başlamasını izledi; onbinlercesi yüzbinlere dönüştü.

Birkaç saniye içinde insan kurdeleleri diğer kurdelelere dolandı ve birdenbire net bir şekil ortaya çıkmaya başladı.

"Bu bir ağ mı?" Djanet dehşete düşmüş bir halde sordu.

Yapay zeka "Öyle" diye doğruladı, "ama biz ona ulaşmadan sağlam bir duvara dönüşecek." Yapay zeka gemiyi yavaşlattı ve sonunda olduğu yerde havada kaldı. "James, bunu izliyor musun?"

"Öyleyim," diye doğruladı James, gözlerini Rich'in artık boş olmayan, tekinsiz, ıstıraplı ve azap dolu gözlerine kilitlerken. "1 sandığımızdan çok daha güçlü; android topluluğunun kontrolünü ele geçiriyor."

Yapay zeka, James'e "Kaçış yolumu kapattı" diye bilgi verdi ve James, aynı zamanda Rich ve Djanet ile birlikte android gemide belirirken yanında belirdi. "Başları ciddi dertte."

Rich yapay zekaya dönerek "Bekle" dedi, "biz mi? Bunun kolay olduğunu söylediğini sanıyordum!"

Yapay Zeka, bir milyondan fazla androiddan oluşan sınırın kendisini mühürlediğini, vücutların saçma derecede insanlık dışı bir hassasiyetle birbirine bağlanarak kendi görüş noktalarından geçilmez, karanlık bir duvar oluşturduğunu izlerken, "Artık değil" diye yanıtladı.

"Eh," diye başladı Djanet, "sanırım bu, androidleri gerçekten önemseyip umursamadığım sorusunu yanıtladı."

Rich, "Bu insanlık dışı" dedi, üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

James yapay zekaya "Tüm dikkatimi Rich'e odaklamalıyım" dedi, elleri hala Rich'in kafatasının her iki yanında. "İnsan aklının katlanamayacağı bir psikolojik eziyet yaşıyor; anılarını indirmeyi neredeyse bitirdim ama onu bu durumdan çıkarmadan önce iyi olduğundan emin olmak için en az beş dakikaya ihtiyacım olacak."

"Bana biraz zaman kazandırabilir misin?" Rich ve Djanet, James'in yapay zekaya sorduğunu duydu.

Yapay zeka zaten alternatif kaçış yolları bulmak için kanyonu tarıyordu. Gemiye yüz seksen derece döndürdü, burada androidlerin o yolu da kapatmak üzere olduğu açıktı.

yüzbinlerce bedenin yeniden bir araya gelmesinden, sanki görünmez bir el ustalıklarla onları birbirine dikiyormuş gibi kapanmasından oluşuyor. Yapay zeka "Çıkmaz sokak" dedi.

"Solucan deliği?" Djanet önerdi. "Bizim ortadan kayboluşumuzu görecekler. Diğer taraftan, yarım milyon kilometre uzakta çıkacağız."

Kaçış planından şüphe duyan yapay zeka, "James," diye başladı, "ne düşünüyorsun? 1'in yetenekleri hakkında öğrendiklerinize ve burada gördüklerimize dayanarak, bir solucan deliği açmaya çalışmalı mıyız?"

"Başka alternatif görüyor musun?" James sordu.

Yapay zeka, kanyon boyunca sıralanan ve geminin içindeki sonsuz gibi görünen bir tünel ağını birbirine bağlayan çok sayıda alternatif tüneli tararken durakladı. Android gemisindeki çıkışlara bağlanmak için gereken parametrelere uyan ve aynı zamanda James'in gemisinin geçmesine izin verecek kadar geniş olan iki rotayı hızlı bir şekilde buldu. "İki yol," dedi James'e, android gemisinin iç kısmının şemalarını, iki ayrıntılı, dolambaçlı kaçış yolunun kırmızıyla vurgulandığı şekilde göndererek. "Normal koşullar altında her iki yolu da kolaylıkla aşabileceğimi düşünüyorum, ama eğer bizi durdurmaya bu kadar kararlıysam, bu tünelleri tıkayacağı kesin."

"Lanet olsun," diye küfretti James.

Djanet, android duvarının onlara doğru ilerlediğini belirterek, "Ve durum daha da kötüleşiyor" dedi. Zihinlerinde bir görüntü açtı ve bunun sadece kendi hayal ürünü olmadığını ortaya çıkardı; her iki duvar da gemilerine yaklaşıyordu.

Yapay zeka, James'le "Duvarlar kelimenin tam anlamıyla üzerimize yaklaşıyor" dedi. "Sen müdahale edemediğin Rich ve Djanet'yi yakalamış olacaklar."

"Yakalandı mı?" Rich inanamayarak cevap verdi. "Hayır, yakalamıyorlar..." dedi hayali bir asimilatörü boynuna tutarken, "asimile oluyorlar."

"O zaman ya parçacık ışın topunu kullanırsın ve kendi kaçış rotanı patlatırsın..." diye başladı James seçeneklerini sıralarken.

"Parçacık ışın topu mu?" Rich tekrarladı; James devam ederken bu terim dikkatini çekti. "—ya da bir solucan

deliği açarsın ve onun seni durduramayacağını umarsın. Öyle ya da böyle, hiçbir garantisi yok."

"Bizi durduracak mısınız?" Djanet sorguladı. "Bir solucan deliğinin açılmasını nasıl durdurabilirsin?"

Rich parmağını kaldırarak, "Ayrıca," diye araya girdi, "Parçacık ışın topu mu? Ne, lütfen söyle, bu mu?"

Yapay zeka Rich'e " Ölüm Işını olarak da bilinir" dedi. "Bu gerçekten çok güçlü bir silah."

"Peki bu kadar büyük bir gemide kaçış yolunu açabilir mi ? Ah, bunu görmeyi çok isterim," dedi Rich, Djanet'e dönerken canlanarak.

"Bunu görmek istemez misin? Bunu görmek isterim. Hadi bu seçeneği yapalım."

"Bu kadar büyük bir gemide kaçış yolunu açabilecek herhangi bir silah." Djanet, bırakın küçük gemilerinde bulunmasını, bu kadar büyük bir silahın var olabileceğinin " birçok android'i öldürebileceğini" hayrete düşürdü.

"Androidler ölmez—" diye karşı çıktı James, "—en azından geleneksel anlamda. Gelecekteki Rich'in anılarından , İnşaatçı adında bir gemileri olduğunu ve kendilerinin neredeyse gerçek zamanlı olarak güncellenen yedek kopyalarını sakladıklarını öğrendim ."

Yapay Zeka, gemiyi kaçış yollarını tıkayan orijinal duvara doğru çevirdiğinde, "Yani teoride, onları gerçekten öldürmeden tam içinden bir delik açabiliriz" diye fark etti.

Rich gülümseyerek, "Görüyorsun," dedi, "şimdi evren bize o duvarı vurmamız için yalvarıyor. " Djanet'e bakarken iki eliyle hedefe doğru işaret yaptı, "Bunu yapmalıyız."

"Bekle," diye başladı Djanet, elini alnına koyup hafifçe kaşıyarak, "bu konuyu kafama sokmaya çalışayım. Bunların kopyaları var ama onları vursak yine de o versiyonlarını öldürmüş olmuyor muyuz? Demek istediğim, gerçek onlar. Burası," dedi tapınağını işaret ederek, " biz buradayız - yalnızca burada - yedek bir kopyada değil." Rehberlik için yapay zekaya döndü. "Sağ?"

Solucan deliğini etkinleştirmek için kontrolleri açmaya başladığında yapay zeka, "Neredeyse felsefenin kendisi kadar eski olan metafizik bir soruyu açtınız," diye cevap verdi, "ve kesinlikle çok geç olmadan bunu çözmeyeceğiz. James, bir solucan deliği başlatacağız ve rotayı geriye çevireceğiz. —"

"Beklemek!" Djanet, bir şeyin olağanüstü bir hızla kendilerine doğru geldiğini görünce aniden bağırды; bir saniyeden daha kısa bir sürede, android ablukasının ön saflarında bir kanat çırpışı olmaktan çıktı ve gemilerinin burnunun iki metre yakınına kadar ilerledi. durduğu ve havada asılı kaldığı yerde bekliyordu.

"James," dedi yapay zeka endişesi giderek artarak, "korkarım zamanımız kalmadı."

James, Dünya'da Rich'in beyin kapasitesinin yüzde 100'ünü harekete geçirmenin yarattığı travmayı onarmak için çalışmaya devam etti ve ardından Rich'in -sadece kendi gerçekliğine değil- kendisine ilişkin algısında da kabus gibi bir çelişkiler ve paradokslar dizisini tetikledi.

Rich'in geçtiğimiz haftalarda yaşadığı olaylardan dolayı ciddi duygusal travma yaşadığı James için zaten açıktı ve bu olayların ne olduğuna tanık olduktan sonra James bunun nedenini anladı.

Ayrıca normal insanlar, travmatik durumlarda vücutlarına hayatlarının çoğu zamanlarına göre çok daha yüksek dozda pompalanan adrenalinin yan etkilerine maruz kalırken, bu sayede deneyimlerin canlılığı beyinlerinin amigdalasına damgasını vururken, Rich'in az önce deneyimlediği şeyi de anladı. hafıza yüklemesi sırasındaki durum çok çok daha kötüydü. Bu, birden fazla travmatik olay yaşamış olmakla eşdeğerdi, ancak bunlar o kadar hızlı bir şekilde art arda gerçekleşti ki, amigdala yeniden büyük miktarda adrenalinle dolduruldu ve her olay, tüm boyutlarıyla hafızasına yeniden damgalandı; bu anılar, tüm anıları tam olarak yansıtıyordu. olayların canlı görselleri, kokuları, sesleri, tatları ve dokuları. Bu, Rich'in dehşeti, öfkeyi, acıyı, belirsizliği ve kaybı bir kez daha deneyimlediği anlamına geliyordu.

Kısacası: James, Rich'i orijinal olaylardan daha da kötü bir şekilde travmatize etmişti.

James'in Rich'ten öylece 'fişini çekememesinin' nedeni buydu - bu etik dışı olurdu - bu James'in arkadaşına yapabileceği bir şey değildi, Rich'in bu versiyonu teknik olarak yeni tanıştığı bir versiyon olsa bile . Rich'in yeniden travma yaşadıktan sonra uyanmasına izin vermek onun ruhunda geri dönüşü olmayan sonuçlar doğurabilir.

James, Rich'in asıl travmasının travma sonrası stres bozukluğunun açık işaretlerine yol açtığını zaten gözlemlemişti; örneğin beyin aradaki farkı anlama yeteneğini kaybederken yakın zamandaki travmaya verilen ortak bir tepki olan, durumlarındaki ani bir değişikliklerle tetiklenmek gibi. acil tehlike olan olaylar ile güvenli olaylar arasında. Rich duygusal parçalar tarafından tetikleniyordu; travmatik anılarından herhangi biri beş duyunun herhangi biri tarafından tetiklenebilir ve kontrol edemeyeceği bir korku, öfke veya depresyon tepkisine neden olabilir.

Bunun olmasını önlemek için James'in, Rich'in beyninin en derin bölgelerindeki uyarılma sistemlerini sakinleştirmesi gerekiyordu; böylece daha rasyonel kısımlarını, özellikle de prefrontal kortekstekileri harekete geçirebilecekti. İşleme, akıl yürütme ve dilden anlam çıkarma yeteneği oradaydı.

Bir bakıma Rich'in onu Zengin yapan kısmı, ilkel duygu ve içgüdülerinin yıpranmasının üzerinde ikamet ediyordu. Şu anda bu bölgeler aslında çevrimdışıydı. James, daha yüksek seviyedeki rasyonel kısmı bilinçli farkındalığa geri getirmeye cesaret etmeden önce, Rich'in ilkel kısmını sakinleştirmesi gerektiğini biliyordu.

Ve yine de, bu iş Rich için ne kadar önemli olsa da, James, android gemisinde yapay zekanın görüş alanında beliren android'i görür görmez -James, Rich'in anılarından hemen tanıdığı bir androiddi- yapay zekanın haklı olduğunu anladı ve bunu yaptı. bitirmesi için gereken zamanı yok.

"Oh hayır."

"Yanılmıyorsam," dedi yapay zeka, gözleri düşmanlarının gözlerine kilitlenmiş halde, "1'in saklandığı yerden çıktığına inanıyorum."

EVREN 332

4

"Kurşunların ilk cehennem ateşinden sağ çıkmamın tek nedeni ahırın arkasına gidip traktörün sol arka tekerleğinin arkasına dönmüş olmamdı. Orada olmam gerçekten bir mucizeydi, çünkü saatte yirmi beş yüz mil hızla, şerit tabancanın mermilerinin geçemeyeceği pek bir şey yoktu. Şans eseri, en azından ilk yangından sonra traktörün motor bloğu ve traktör gövdesinin büyük bir kısmı kurşunları almaya yetmişti."

"Ahırın ahşap çerçevesi pek de iyi değildi ve sanki bir yıkım ekibi tarafından planlı bir patlayıcı patlatılmış gibi her şey neredeyse aynı hızla çöktü. Bahsi geçen sol arka tekerleğe atlayacak, vücudumu ona yaslayacak ve çatının bana çarpmaması için dua edecek vaktim yoktu, çarpmadı."

"Yani," dedi Paine, okyanus havasından uzun, derin bir nefes alarak, omuzları yenilgiye uğramadan önce göğsünü şişirerek, "durum şuydu: Kendi tarafımdaydım, traktörün arka lastiğine sarılıyordum, elimde on üç mermi yüklü M17'm ve süper zeki olan ve şerit silahıma el koyan bir düşman bana doğru geliyordu.

Paine içini çekti. "Ve annemin cesedine el koymuştu."

Yaşlı adam kolunu Daniella'nın omzuna doladı ve onu kendisine yaklaştırdı. Thel ellerini yüzünün alt kısmında kavuşturdu. Samantha, James'in vekilinin kolunu tuttu.

Ve kimse gözlerini Paine'den ayırmadı.

Paine, "V-SINN'in kaçıramayacağını biliyordum" diye açıkladı. "Ayrıca, ilk saldırıya rağmen, beni öldürmeye yetecek kadar, eğer isterse kimliğimi belirsiz bırakacak kadar çok mermisi kaldığını da biliyordum. Tavanın aşağı inmesinin etkisiyle hava kir ve talaşla doluydu ve dışarı baktığımda annemin vücudunun alt yarısının içeri doğru yürüdüğünü gördüğümde V-SINN'in beni görmesini engellemeye yetecek kadar enkaz vardı. kot pantolonu ve onu hayatında görmediğim kadar sağlam bacaklara sahip kovboy çizimleri doğrudan bana doğru geliyordu.

"Direksiyonun arkasına geçtim ve seçeneklerimi hızlıca değerlendirdim. Ahır geniş bir tarlanın üzerindeydi ve benim kaçıp bir sırtın ya da ağacın arkasına sığınmamın ya da lanet bir filmdeki gibi buğday tarlasına dalmamın imkânı yoktu." Yutkundu, dudaklarını yaladı ve devam ederken gözünü bile kırpmadı, "V-SINN tekrar ateş etmeye başladı - bu sefer, küçük güçlü atışlar halinde, her biri traktörü sarsıyor, ahırdaki gevşek döküntüleri sallıyor ve etrafındakileri temizliyordu. bana giden yol. Beni de serbest bırakmaya çalışıyordu, dışarı atmayı umuyordu ama buna gerçekten ihtiyacı vardı - çoktan ölmüş olduğumu biliyordu. Acımasızdı, üstün bir silahı vardı, bir kez görüş alanına girdiğimde beni kaçırmamasını imkansız hale getiren hedefleme yazılımı vardı..."

"Peki nasıl kaçtın?" Thel aniden herkesin düşündüğü soruyu ağzından kaçırdı.

Paine'in gözleri ona doğru fırladı; Birkaç dakikadan beri ilk kez birine bakıyordu. Thel ona bakmamış olmayı diledi. Gözlerindeki bakış sağlıksızdı - insanlık dışıydı - Paine, korkunç olayları yeniden anlatırken duygularının onu bunaltmasını engellemek için boşuna uğraşırken, dengesiz bir ayrışma ifadesiydi.

Paine onlara "V-SINN'in bile tahmin edemeyeceği iki şey lehime gidiyordu" dedi. "Birincisi, hedefleme yazılımının nasıl çalıştığını biliyordum ve onu nasıl manipüle edeceğimi biliyordum. İki..." Paine, gözleri sibernetik elinde gevşek bir şekilde oturan purosuna dönerken bir an durakladı. "Ben tam bir vurucuyum."

Yaşlı adam aniden aynı şeyin onlarca yıl önce Cannon Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki bir depo odasında Paine'in başka bir versiyonu tarafından söylendiğini hatırladı.

Gözleri Samantha'ya gitti. Pek çok anı aniden aklına geldi; içgüdüsel, duygusal anılar. Uzun süredir bloke ettiği duygular aniden ortaya çıktı.

Paine boğazını temizlemeden önce, "Biraz matematik yapmam gerekiyordu," dedi. "Sağ elimle ateş ediyorum, açıkçası bu başlangıç için uygun değildi. Chopper'ın pedallarını çevirmek için sağ ayağıma ihtiyacım vardı, bu da güvenliydi. Soru şuydu: Hangisi daha avantajlıydı? Çubuğu konumlandırmaya yardım etmek için sol elim mi, yoksa helikopterin pedallarına yardım etmek için sol ayağım mı?

"Soru neden bu?" Takip etmeden sordu.

"Ah hayır," diye fısıldayan Samantha, Paine'in çılgın ikilemini duyunca ellerini yüzüne götürdü. "İşte bu yüzden," dedi Paine'e, sanki korkunç bir bulmaca parçası yerine oturmuş gibi anlayarak.

"Neden?" Daniella, Thel'in soru tarzını tekrarlayarak sordu.

"Neyi kaçıırıyoruz?"

Paine'in çizdiği tabloyu biraz daha hızlı anlayan Old-timer, "Albay Paine'in kaçıracağı şey bu , " dedi, "sen onu feda ettikten sonra. Öyle değil mi Albayım?"

"Sol ayak," dedi ve yeniden anlatılmak üzere olan zorla amputasyonun sözlü tarihine ve anılarından onlara görünen görüntülerin kaleydoskopuna eşlik edecek başka bir görsel olarak çizmesini hafifçe dışarı çıkardı.

Thel anladı, ağzı açık kalırken "Hayır. Diyorsun ki -?"

Paine başını salladı. "Yapılması gerekiyordu."

"Ne?" Daniella tekrarladı; Paine'in ne olduğunu anlayan son kişiydi bu.

Sonunda şunu dile getirdi: "V-SINN'in ayağını vurmasına izin mi verdin?"

"Sadece vurmakla kalmadı," diye araya girdi Samantha, hâlâ bu anıdan açıkça tiksiniyordu. Paine'e döndü. "Teksas'a vardığınızda gitmişti ."

Thel'in nefesi kesildi. "Gitmiş?" Paine'e döndü ve "Gitti mi?" diye vurguladı. tamamen inançsızlık içinde.

Paine , "V-SINN'in hedefleme yazılımına güvendiğini biliyordum; birçok açıdan bu yazılımdı " diye açıkladı. "Düşmanı desen olarak tanır ve hemen ateş ederdi..." travmatik yansımaların anısı ona sinsice yaklaştığında bir an durakladı ve ürpertisini bastırdı, sonra devam etmeyi başardı ve ekledi: "-ve şöyle Daha önce de söyledim, kaçırmazdı."

"Bu, eğer ona bir an için bir hedef verirsem, silahın o hedefe nişan alınacağını garanti ettiği anlamına geliyordu." Daha yumuşak, pişmanlık dolu bir ses tonuyla eklemekten önce derin bir nefes daha aldı: "O anda şansımı deneyecektim. Ben de kemerimi çıkardım ve baldırımın etrafında sıktım, daha önce turnike yaptım..."

Thel, "Vay, vay," dedi ve hikayeyi durdurmak için ellerini önünde salladı. "Net bir atış yapacaksın ama aynı anda kendin mi vurulacaksın? Bunu nasıl başarabildin?"

Paine, "Bundan çok daha kötüydü" diye itiraf etti. "Kendi annemi vurup öldürmek zorunda kaldım."

Bundan sonra birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı.

Thel kolunu ovuşturdu, kendini aynı anda hem suçlu hem de garip hissediyordu. Sonunda şunu teklif etti: "Özür dilerim. Bu benim aptallığımdı."

"Sorun değil," dedi Paine, ama sesinin çatlamasından öyle olmadığı belliydi. Samantha ayağa kalktı, James'in vekili ile arasına oturarak yanına gitti ve kolunu James'e doladı.

Yaşlı adam tanık olduklarına inanamadı. Samantha artık Paine'in diğer benliğinin onun tanıdığı ve sevdiği versiyonunu öldürdüğünü biliyordu ama yine de oradaydı ve onu teselli ediyordu. Mantiğa meydan okuyordu - duygulara meydan okuyordu - ve o da çoklu evrenin ne kadar inanılmaz derecede tutarsız olabileceği karşısında büyülenmiş bir şekilde ona baktı.

"Yani," dedi Paine, Samantha'nın hareketini takdir ederek kolunu nazikçe geriye doğru okşarken sesini tekrar netleştirek, "Bundan sonra ne olacağını zaten biliyorsun. Sol bacağımı dışarı çıkardım, V-SINN yemi yuttu ve ateş etti, ama anneminkini zaten almıştım—"

Ve Paine yeniden yıkıldı, post-Travmatik anı onu bunalttı.

"Sorun değil," dedi Samantha, hafifçe omzunu ovuşturarak. "Bunu söylemene gerek yok. Biliyoruz." Yavaşça "Biliyoruz" diye tekrarlamadan önce başının yan tarafını öptü.

Paine başını salladı. "Ama en kötüsünü bilmiyorsun. En kötüsü de ölmemiş olmasıydı." Gözlerini sımsıkı kapattı ve iki gözünden akan gözyaşlarını sıkarak serbest bıraktı. "V-SINN'in atışı ayak bileğime çarptı ve saatte yirmi beş yüz mil hızla dört atış, ayağınızın vücudunuzdan ayrıldığı anlamına geliyor. Acı dayanılmazdı ama vurulduğum anda ateş ettim, V-SINN'i hedef aldıktan sonra sağ elim ve gözümün traktörün lastiğinin arkasından göz açıp kapayıncaya kadar kaydığından emin oldum.

Dediğim gibi, ben tam bir vuruşum ve hedefime ulaştım. Herhangi bir insan anında ölmüş olurdu."

"Ancak V-SINN annemi bırakmadı ."

"Turnikemi başlangıçta gerekli olacağını tahmin ettiğimden daha sıkı bir şekilde sıktıktan sonra (acıyı dindirmeye pek yardımcı olmadı) sebep olduğu katliamın ardından emekleyerek dışarı çıktım ve V-SINN'in hala bağlantı halinde olduğunu gördüm. annemin sinir sistemi." Paine yüzündeki sümük ve gözyaşlarını silerken homurdandı, bu anı onu hızla öfkeliendirdi.

"Ona erişebilecek beyin sapından fazlası kalmamıştı ama bunun bir önemi yoktu. Şerit tabancasını tekrar nişan alıp ateşlemeye çalışırken annemin parmaklarının seğirmesine ve kollarının spazmına neden oldu."

"Dirseklerimin üzerinde kendimi çektim, arkamda kan izi bıraktım, bu arada annemin sonunda son nefesini vermesini bekliyordum ama o

asla yapmadı. V-SINN bunu almama izin vermedi. Huzur bulmama izin vermiyor."

Paine'in gözleri sonunda kalktı. Onlara şunu söylerken herkesin gözünü karşıladı: "V-SINN sadece bir strateji makinesi ya da duygusuz ya da düşünmeyen bir makine değil ; o şeytani bir şey. Bu sadistçe. Nasıl bilebilirim? Biliyorum çünkü bu beni sürünerek anneme yaklaştırdı ve sonunda hareket etmeyi bırakıncaya kadar onu tekrar tekrar vurmama neden oldu."

"Aman Tanrım," dedi Thel, sonunda ayağa kalkıp yanına geldi. Paine de onun önünde diz çöktü ve elini hafifçe onun üzerine koydu.

Old-timer ve Daniella birbirlerine baktılar ve Paine'in yaşadıklarına dair yoğun bir sempati ifadesi sergilediler. Yaşlı adam başını salladı ve Daniella'ya aynı şeyi yapması için işaret yaptı ve ikisi de ayağa kalkıp Paine'in yanına gittiler ve anlayışlı ellerini onun omuzlarına koydular.

Paine başını kaldırıp İhtiyar'a baktı. Seni kurtaramadığım için üzgünüm Craig. Sonra Daniella'ya döndü. "Başarısız olduğum için üzgünüm..." dedi, tekrar gözyaşlarına boğulmadan önce. Sonunda birkaç derin nefes alıp kontrolü yeniden kazanırken, "Onları yüzüstü bıraktığım için üzgünüm," demeyi başardı.

"Dostum," son gözyaşlarını silerken yanaklarını şişirdi. "Sanırım altı yaşımdan beri ilk kez ağlıyorum. Heh. Garip hissettiriyor."

"Uzun bir zamandı," dedi Old-timer.

Samantha, "Ve iyi hak edilmiş," diye ekledi.

Paine başını salladı. "Evet. Hala. Bunu bir daha asla yapmak istemiyorum."

İhtiyar elini Paine'in başına koydu ve saçını hızlı, sert bir şekilde karıştırdı. "Belki bir süreliğine değil."

Paine başını salladı. "Kendimi bahçeden sürükleyerek annemin evine götürdüm ve yarım şişe Jack ile ilk yardım çantasının mutfak tezgahının üzerinde durduğunu gördüm. İkisini de yakaladım ve yolun geri kalanında kendimi Challenger'a kadar sürükledim."

"Canımı acıttı ama arabayı sürmeyi başardım ve kan kaybetmeme rağmen turnike işini yapıyordu ve havaalanına vardığımda Bransford'un yardımıyla daha iyi bir düzeltme işi yapabileceğimi düşündüm. ."

"Ama sonra dikiz aynamda beyaz bir ışık parıltısı gördüm ve bir saniye sonra Challenger'a arka camı kıran şok dalgası çarptı."

"V-SINN çocukluğumun geçtiği evimin üzerinden drone uçurdu ve oraya füzeler ateşledi ve onu yaklaşık iki saniye içinde Dünya'dan sildi. izledim

Neredeyse tüm çocukluk anılarımın yakıldığı yer olan patlamaların üzerinde siyah duman bulutları mantar gibi yükseldi.

"Ve neden? Eğer V-SINN kötü değilse neden? Anılarımı gözlerimin önünde silmek, bunu durdurma isteğimi azaltmayacaktı.

Bunda herhangi bir strateji yoktu; en azından benim görebildiğim kadarıyla."

Başını kaldırıp Old-timer'a baktı. "Kişisel geldi doktor."

Güneş nihayet yükseldi, engellenmeyen ışığın ilk ışınları nihayet ufku aşmış sahile vurdu. Paine onları yanağında hissettiğinde döndü ve birkaç dakikalığına onları içine almak için durakladı.

Sonunda şunu gözlemledi: "Yeni bir gün. Başardık ."

"Başardık," diye tekrarladı Thel.

Hepsi bir başkasına ulaşmış ulaşamayacaklarını merak ediyordu.

BETA VERSİ

"Bu 1 mi?" Djanet, kızıl saçlı kadının önlerinde süzüldüğünü görünce şaşırarak tepki gösterdi.

James'in temkinli bir tavırla, "Bu o," diye onayladığını duydular. "O öyle görünüyordu Tıpkı Rich'in onu kendi evreninde gördüğü son seferki gibi."

"Eh," diye belirtti Rich, "Ölüm Işınının bundan daha kullanışlı olabileceği bir zaman düşünemiyorum. Ne diyorsunuz mürettebat? James?"

James onlara "O inanılmaz derecede tehlikeli" dedi. "O çok daha fazlası sandığımızdan daha güçlü."

"Ne kadar güçlü?" Yapay Zeka sordu.

James, "Android gemilerin yapısının tek bir dev ana bilgisayar olması ve onun gücünü arttırması mümkün" dedi.

"O bir yapay zeka mı?" Yapay Zeka onay istedi ve ben doğrudan onun gözlerinin içine baktım.

Dudaklarını okudu ve kendi dudaklarında hafif, bilmiş bir sırıtış oluştu.

"Muhtemelen" diye yanıtladı James. "En azından, eğer o bir insan olsaydı, onun çekirdek matrisi sizin ya da benimkinin çok ötesine geçebilir."

Yapay zeka ilk kez manevra yeteneğinin ötesinde bir düşmanla karşı karşıya olduğundan şüpheleniyordu.

Android duvarları yaklaşmaya devam etti. Gemileri sadece birkaç saniye içindeydi. Milyonlarca android bedeninin ezici kütlesi tarafından boğulmaktan.

Yapay zeka kesin bir şekilde "Bir solucan deliği açacağım" diye duyurdu. Harekete geçilmesi gerektiğini biliyordu ama aynı zamanda doğru yolu izlediğini bilmek için gerekli bilgiye sahip olmadığını da biliyordu.

Solucan deliği 1'in sadece birkaç metre gerisinde neredeyse anında açıldı ve o, onları şaşırtacak şekilde, hiçbir şeyden haberi olmayan bir örümceğin boşlukta kalması gibi, kararsızca içine çekildi.

"Evet!" Rich yumruğunu sıkarken seslendi.

"Yumrukla!" Djanet, android duvarlarının onlara ulaşmasına sadece birkaç saniye kaldığını söyleyerek seslendi.

Yapay Zeka iticilerini etkinleştirdi...

Ve sonra aniden solucan deliği genişlemiş gibi oldu, ağız Gemileri ilerlemiyor gibi görünse de giderek büyüyordu.

Yapay Zeka'nın gözleri kısılarak boynunu kaldırdı, geminin görüş ekranından yukarıya baktı ve kütleçekimsel merceklenme olarak anında fark ettiği şeye tanık oldu. Merceğin eğrisi yavaş yavaş hareket ediyor, etraflarındaki android gemisinin görüntüsünü çarpıtıyor, solucan deliğinin görüntüsünü çarpıtıyor ve görünüşe göre artık uzayın diğer tarafında olan androidler denizinin görüntüsünü çarpıtıyordu. zaman eğriliği.

"James," diye bildirdi yapay zeka, solucan deliğinin ağızına bakarken görünüşte zamanda donmuş gibi, ışığın ve sesin olağan öfkesi hala bir buzul gibi yerinde sabitlenmiş, uzayda asılı kalmışken, "bir tuzağa yakalandık" diye bildirdi. üretilmiş bir uzay-zaman anomalisi. Haklıydın -1 bizden çok daha güçlü-"

Yapay zeka, solucan deliğinin ağzından birdenbire yeniden ortaya çıkınca konuşmayı bıraktı; uzay-zamandaki bükülmeden tamamen etkilenmemiştim, ki bunun yazarının kendisi olduğu neredeyse kesindi. İlk başta, yavaşça onlara doğru süzülen bir siluetti, ancak daha sonra gemilerinin burnuna ulaşır gövdesine doğru ilerlemeye başladığında, moleküler yapısını değiştirerek atomların arasındaki geniş, geçilebilir boşluklardan kolayca kaymasını sağladı. Gemi, kokpitin iç kısmında yeniden şekillenen her eklentiyle ışığı yeniden yansıtmaya başladı.

Birkaç saniye içinde Rich'in önüne geçerek vücudunun aşamalı olarak değişmesini ve yapay zeka hologramının yanına oturmasını önlemek için sandalyesinde geriye yaslanmak zorunda kalmasına neden oldu.

Dünya'da ben onun gözlerinin içine bakarken James yapay zekanın holografik görüş noktasından izledi.

"Bu kötü," diye fısıldadı.

Güvenli bir şekilde kendine getirilmeye hazır olabilmesi için Rich'le en az doksan saniye daha geçirmesi gerekiyordu. Bu alışık olduğu bir şey değildi ama şimdilik yapay zeka zamana karşı oynadığı için 1'in niyetinin ölümcül olmadığını umması gerekiyordu.

"1" dedi yapay zeka. "Bu zevki tatmadık."

1'in bilmiş gülümsemesi geri geldi. "Kendini mi tanıttı?"
Bir ismin olmadığına biraz zor."

"Ben yapay zekayım" dedi yapay zeka, gözleri daha da kısılırken eklemekten önce:
"Zaten farkında olduğunuza eminim."

"Ah evet," dedim ona arkasını dönüp iki titanın buluşmasını görmek için
sandalyelerini çeviren Rich ve Djanet'e bakarken. "Farkındayım" diye onayladı.

Rich'e gülümsedi ve göz kırparak onu şaşkına çevirdi.
Rich de ona gülümsemeyi düşündü ama bunun doğru hareket olmadığını fark
etti ve gözlerini yere indirdi. 1'in gülümsemesi

dondurdu ve ifadesi karararak yapay zekaya döndü ve ona şunu söyledi: "Sen bir
sonsuzluk bilgisayarını oluşturmanın harika bir fikir olduğunu düşünen yapay zekasın."
Hologramına doğru yürüdü ve parmağını holografik göğsünün tam ortasına
doğrulttu. "Değil misin?"

Yapay zeka, göğsüne karışan 1'in parmağına baktı ve hologramın bozulmasına
neden oldu.

"Sana hiçbir zaman bir beden vermediler," yorumunu yaptım, o da parmağının
sahte vücudunun yüzeyinde oluşturduğu renkli dalgalanmalara bakarken. "Eminim
şimdi bir tane olmasını diliyorsundur." Yukarı baktı, yüzüne inanılmaz derecede
yaklaştı ve gözlerinin derinliklerine bakarak şöyle dedi: "Eminim sen de bunu
diliyorsundur, değil mi James Keats?"

James'in gözleri, arkadaşında yarattığı travmayı onarmaya çalışırken, Rich'in gözlerinin
üzerine bindirilen ve James'in zihninde Rich'in etrafında dönen çok sayıda ekranın
üzerinde gelişen olayları izlerken genişledi.

"O zaman kendini şu anda içinde bulunduğun ikilemde bulamazsın," dedi ona.
"Hangisini kurtaracaksın James? Gelecekte gelen zengin mi? Sonra yapay zekadan
uzaklaştı ve yardımcı pilot koltuğundaki Rich'in korkmuş gözlerine kilitlendi. "Ya da
şimdiki zamandan Rich?"

"O biliyor," diye fısıldadı James. "Nereden biliyor?"

"Neden bize ne istediğini söylemiyorsun, 1?" diye sordu AI, 1'in dikkatini tekrar ona
yönelterek. "İkimiz de anlayışımızın ötesinde bir tehditle karşı karşıyayız. Kaynaklarımızı
savaştırmalıyız..."

Aniden ona, "Gerçekte burada bile değilsin," dedim. "O halde gidebilirsin."

Ve bununla birlikte geminin etrafındaki uzay-zaman bükülmesini kapatarak yapay zekanın sinyalini kesti.

Yapay zeka James'in yanında belirdi. "Beni kesti, James," diye bildirdi bariz ve ölümcül endişeyi.

James Rich'e baktı; zamanı tükenmişti. "Kahretsin!"

Onu serbest bıraktı ve Rich'in topallayarak yan tarafına düşmesine izin verdi. Sonra dokundu AI'nın omzunu, Rich'in anılarını anında ona aktarıyor.

Gözleri James'inkilerle buluştuğunda yapay zekanın çenesi kasıldı. "Beladayız."

James, uzayı işaret ederken , "Başları acilen belada," dedi. "Onları kurtarmaya çalışmalıyım." Rich'i işaret etti. "Ne yapacağını biliyorsun?"

Yapay Zeka, "Evet," diye onayladı.

James yüzeye fırladı ama ilk solucan deliğini açmadan önce yapay zeka ona son bir mesaj gönderdi: "Ama James, 1'le yüzleşmek akıllıca değil. Az önce tanık olduğumuz güçler sizinkilerle eşleşiyor ancak eğer Android filosunun potansiyel olarak sahip olduğu işlem gücüne sahip bir ana bilgisayara erişimi varsa

"O zaman bir tanrı bile olabilir," diye yanıtladı James. "Biliyorum. Ama denemek zorundayım."

Rotasını belirledi, ilk solucan deliğini açtı ve bilinmeyen bir kadere doğru hızlandı.

James'in gemisinde Rich ve Djanet, ben onlara yaklaşıırken geri çekildiler. Ben ondan sadece birkaç santim ötede durduğumda Rich gözlerini kapattı. "Durmak!" diye bağırdı ve elleriyle yüzünü koruyarak manyetik alanını ateşledi.

Birkaç saniye geçtikten sonra gözlerinden birini açtı. Manyetik alanının azaldığını ve benim ona taş gibi baktığımı görünce ikisi de şaşkınlıkla açıldı.

"Ne-ne istiyorsun?" ona sordu.

O bilmiş sırıtış geri döndü.

"Zengin Borges," diye başladı, "ölmek üzeresin."

EVREN 332

5

James aniden vekili aracılığıyla, "Cesaret verici haberlerim olabilir," diye konuştu.

Onun kumsaldaki işlemlere ani katılımı oradaki herkesi şaşırttı, özellikle de Paine'in Evren 332'nin varlığının son saatlerinde yaşadığı travmatik olayları yeniden anlatırken bariz bir şekilde sessiz kalması nedeniyle. Ancak yine de James konuştuğunda, her biri onun söyleyeceği şeyin çok önemli olacağını ve muhtemelen Evren 1'in önümüzdeki birkaç saatten sonra da hayatta kalıp kalamayacağını belirleyebileceğini biliyorlardı.

"Geminin bilgisayar ağının yüzde 7'sini onardım" dedi onlara, "bu çok fazla gibi görünmeyebilir ama iş katlanarak ilerliyor ve geminin bilgisayar ağının tam erişimine yalnızca dört kat daha uzağım." işleme gücü."

"Ne kadar sürer?" Yaşlı adam sordu.

"Kırk dokuz dakika" diye yanıtladı James. "Bu arada ben beta-ayet problemimiz üzerinde çalışıyoruz."

"Köprüyü tamir etmenin bir yolunu buldun mu?" diye sordu Thel, ayağa kalkıp James'in vekil bileğini tutarken, bu olasılık Rich ve Djanet'i kurtarma umudunu yeniden alevlendirdi.

"Hayır" diye yanıtladı James, "ama buna ihtiyacımız olduğundan emin değilim" dedi ona.

"Ne demek istiyorsun?" Daniella ona sordu. "Eğer V-SINN bağlantıyı mı yok etti?"

"İşte bu," diye karşı çıktı James, "çoklu evreni kavramsallaştırma girişimleri her zaman görüldüğü gibi, bu kulağa mantık dışı gelebilir," diye başladı, "ama çalıştırdığım modellere ve simülasyonlara dayanarak, V'nin - SINN, bağlantıyı yalnızca büyük bir kısmını yok etti; Planck platformunun o anda patlaması nedeniyle hasar gören kısmı hala hasarlı ve geçilemez durumda olacaktı, ancak bağlantının bir kısmının zaten artık alakasız olacağına inanıyorum. her iki evren de var olduğundan

zaman çizelgelerinde ileri doğru ilerlediler. Teorik olarak iki evrenin şu anda yeniden birbirine bağlanması gerekiyor."

"Bu nasıl mantıklı?" diye sordu. "Çoklu evrenin, evrenler arasında bağlantıları olan nöronlara benzediğini mi sanıyordum? Eğer bağlantı koptuysa nasıl yeniden bağlandı?"

" 'Onları birbirine bağlayan sinapslara sahip nöronlar' olayı bir benzetmeydi" Samantha sanki suçunu kabul ediyormuş gibi elini kaldırarak açıkladı. "En azından beş boyutlu olan ama on, on bir, yirmi dört de olabilen bir kavramı açıklamaya çalışan üç boyutlu bir benzetme..."

James aniden "Ya da on googol boyutu" diye önerdi, "en azından benim araştırdığım kuantum denklemlerine göre."

"On ne?" Yaşlı adam sordu.

"Googol," diye homurdandı Paine, sanki heceleme yarışmasında en az ilgilenen çocukmuş gibi kelimeyi telaffuz ederken, purosunun külünü çizmelerinin yanındaki kuma fırlattı. "Gerçekten çok büyük bir rakam."

James başını sallayarak "Bir sürü sıfır" diye onayladı. Dinleyicilerinin kavramları daha kolay sindirmesi gerektiğini anlayınca, "Görüyorsunuz," diye söze başladı, "çoklu evreni ya da kütleyi gerçek biçimiyle (her ne ise) kavramsallaştırmak aslında imkansızdır, çünkü bu Gerçekliğimizde deneyimlediğimiz üç boyutlu dünya . Ekstra boyutlar matematiksel kavramlardır; bunlar aynı zamanda uzaysal kavramlardır, ancak beynimizin algılama veya görselleştirme yeteneğini geliştirdiği şeyler değildir. Ancak bunlar aynı zamanda yerçekimi ve elektromanyetizma gibi gerçekten hissedebildiğimiz bazı olayları açıklamakta çok güzel çalışan matematiksel kavramlardır ."

"Bunlar aynı zamanda kuantum hesaplamaya da yol açan matematiksel kavramlardır" Samantha şunu ekledi: "Aldous beni V-SINN projesinde onunla çalışmaya çağırmadan önce paralel evrenler kavramının belli belirsiz de olsa farkında olmamın tek nedeni buydu."

"Bunlar aynı zamanda nükleer silahlara yol açan matematiksel kavramlardır" Paine, James ve Samantha'nın görecelik ve kuantum mekaniğinin gerçeklik üzerindeki etkilerine ilişkin seçici iyimser örneklerini dengelemeye çalışarak huysuz bir şekilde not etti. "Paralel evrenlere seyahat etmeye ve onların işlerine karışmaya yol açan kavramlardan bahsetmiyorum bile ve V-SINN'in tüm kahrolası evrenimizi yok etmesine neden olan faz geçişini de unutmayalım ."

"Evet," diye kabul etti James, "iki ucu keskin olanın teknoloji olduğu açık. Çoklu evrenin gerçek olduğu gerçeğine dayanarak, M-teorisi, Brane teorisi ve Birçok Dünya'dan birinin veya bunların bir kombinasyonunun olduğu da açıktır."

Teori doğru ya da en azından kısmen doğru." Başını eğdi, "Yine de akıllara durgunluk veren inanılmaz bir şey olsa da, her şeyin nasıl çalıştığı, onu nasıl yönlendireceğimiz ve bunu kendi avantajımıza nasıl kullanabileceğimiz - bu hala bir gizem. "

"Görüyorsun," dedi Paine, sabah gökyüzüne bakarak, dudaklarında kısa bir süreligine alaycı bir gülümseme belirdi ve sormadan önce, "anlamadığım şey bu. Orada, android gemide uzay-zamanı büküyordun; her şeyin nasıl çalıştığını bilmeden bunu nasıl yapabilirsin?"

James albayın sorusunun şüpheli yönünü anlayarak başını salladı. "Yükseltmelerimi AI ile tasarladım ve cildimin içine yerleştirilmiş olan bu sensör şimdiye kadar var olan en gelişmiş sensör dizisidir; en azından bunun farkındayım. Bu benim bazı şeyleri hissetmemi sağlıyor; 3. Dünya Savaşı patlak vermeden önce sadece varsayımsal olan atom altı parçacıklar, ancak Aldous ve yapay zeka, savaştan sonra dünya yönetiminin kontrolünü ele geçirdiklerinde tespit etmeyi ve bir dereceye kadar manipüle etmeyi öğrendiler. Einstein, uzay-zamanın bükülebileceğini fark eden ve denklemleri yazan ilk kişiydi, ancak eksik olan tek şey, bükülmeyi zorlayacak doğru özelliklere sahip madde ve enerjidi; yapay zeka ve ben bedenimi bunu yapacak şekilde tasarladık, ama o Albay Paine, uçan bir topu yakalamak için bilinçli olarak hesap yapmanızı gerektirmediği gibi benim de tam olarak oluşturulmuş bir birleşik alan teorisine bilinçli erişime sahip olmamı gerektirmiyordu .

Bu benzetme Paine'de yankı buldu ve mantığını sindirirken dudaklarını birbirine bastırdı.

James şöyle devam etti: "İnsanların göremediği şeyleri manipüle edebilirim ve hatta makroskobik olarak inkar edilemeyecek kadar katı nesneler olan atom altı uzayda aşamalı olarak ilerlemek için vücudumdaki atom altı alanı manipüle edebilirim." Pişmanlıkla şunu itiraf ederken durakladı: "Gerçekliğin işleyişini çoğu kişiden daha fazla gördüm ve anladım, ama yine de gerçeğin yalnızca yüzeyini çizdiğimi hissediyorum ve ancak şimdi farkına varmaya başlıyorum." Gerçeğin ne kadarı benden gizlenmişti."

"Sizden mi saklandı?" Samantha'nın çenesi yana eğildi, kaşları çatıldı. "Kim tarafından?"

"Aldous," Old-timer araya girerek James'in hikayesini doğruladı. "O zamanlar durumun ne kadar ciddi olduğunun farkında değildim ama Aldous bana James'ten ilk bahsettiğinden beri benden çoklu evreni ondan bir sır olarak saklamamı istedi ."

James, "Ve bu sadece ben değildim" diye ekledi. "Bunu hepimizden sakladı ; yalnızca Püristlerin dışında, tüm savaş sonrası dünyadan.

teorilere erişim ve daha fazlası değil. Daha sonra bilineni açıklamaktan bilinmeyeni kabul etmeye geçti ve onlara şöyle dedi: "Bütün bunları gizlemek için neden bu kadar ileri gitti, hâlâ bir gizem."

Paine kahkaha attı, "Oldukça açık görünüyor," dedi, kıkırdayarak, sanki tüm gizem onun için yeterince zorlayıcı değilmiş gibi hafifçe eğlenerek - cevap onun için ikna etmesi çok kolaydı. "Aldous, kendi hatası yüzünden bir evrenin yok olduğunu gördü , bu yüzden çoklu evren hakkındaki keşiflerini çok gizli tutmaya özen gösterdi; bu gizliliğin bazı yetenekli ama çok meraklı ruhların aynı hatayı yapmasını engelleyebileceğini ve hatta belki kendi keşfini satın alabileceğini düşünüyordu. evrene biraz ekstra zaman."

Yaşlı adam başını salladı. "Muhtemelen budur." James'e döndü. "V-SINN'in saldırısından önce bana söylediklerine uyuyor; sizin ve yapay zekanın Trans-Human'ı yeniden etkinleştirmesini engellemekten bahsetti. Gerçekten çok tedirgindi, yani ciddi anlamda bu konuda çıldırmıştı."

"Uyuyor," diye kabul etti James, "ama yalnızca genel anlamda. Aldous, 3. Dünya Savaşı'ndan önce ortaya çıkan teorik fiziği sakladı; böylece benim ve yönetim konseyinde çalışan diğer bilim adamlarının, bu çok boyutlu teorilerin pratiklikleri üzerinde bu kadar çok düşünüldüğüne dair hiçbir fikrimiz yoktu. Bunları ancak İhtiyar bana paralel bir evrene gittiğini söylediğinde öğrendim. Daha sonra yapay zeka çoklu evren hakkında bildiği her şeye erişmemi sağladı ama Aldous'un ondan da bilgi sakladığı açık." İçini çekti. "Bundan sonra neredeyse anında ana bilgisayarla bağlantımız kesildi ve ardından ana bilgisayar yok edildi." Kaybının büyüklüğü karşısında başını salladı. "Yapay zekanın ana bilgisayarında depoladığı şeyin kaybı yıkıcıdır, ancak Aldous'un çoklu evren seyahatleriyle ilgili olarak yapay zekayı döngüden çıkardıktan sonra kendi başına keşfettiği şey daha da yıkıcı olabilir . Şu anda elimde olan tek şey, 3. Dünya Savaşı öncesinde Puristler tarafından kamuya açık olarak bilinenler ve bu, bu eski bilgiyi, Puristlerin sahip olduğunun ötesindeki işlem gücüyle ilk kez birleştirebildiğim zamandır." Daha sonra sesindeki heyecan artmaya başladı. "Yeni denklemler formüle etmek ve çalışan modeller oluşturmak yeterli oldu." Başını kaldırıp Old-timer'a ve ardından Thel'e bakarken gülümsedi. "Ve onunla geçirdiğim kısa sürede öğrendiğim şey nefes kesici; herkesin gerçeklik hakkındaki düşüncesini değiştiriyor."

"Gerçekliği mi düşündün?" Samantha, Paine'e dönerken alıntı yaptı, onunla alaycı ifadeler paylaştı ve ardından tekrar James'e odaklandı.

"Bu cesur bir ifade," dedi Paine, ilgisi aniden arttı; en azından dünyadan bıkmış asker kadar.

Bunun aksine, Thel ve Old-timer bakıştılar, her biri James'in gözlerindeki heyecanlı parıltıyı fark etti; ikisi de bunu daha önce binlerce kez görmüşlerdi, genellikle James imkansız bir mühendislik projesini aniden mümkün kılan bir atılım yapmadan önce. Ve sonra Rich ve Djanet'in de dahil olduğu grup bunu gerçeğe dönüştürecek.

"Ne öğrendin?" diye sordu yaşlı adam, şimdiden umut dolu, çarpık bir gülümsemeyle.

"Bir kere," diye başladı James, "çözdüm—"

Ve sonra konuşmayı bıraktı.

"Çözebildin mi?" Thel, eliyle devam etmesi için işaret ederek, James'in öğrendiklerini açığa çıkarmak için kırmızı halı sermeyi taklit ederek onu tekrarladı.

James kararsızdı; kendisini sık sık içinde bulamadığı bir durumdu bu.

"V-SINN'in bunu söylememe izin vereceğinden emin değilim " diye itiraf etti. "Eğer teorimiz doğruysa, o zaman V-SINN'in ideal gerçekliğinde yaşıyoruz. Çoklu evrene sondalar gönderdim; sayısız paralel Dünya'nın olduğunu biliyoruz." Kafasını salladı. "Ve bu her saniye evrenin bölündüğü anlamına geliyor - ve aynı zamanda eğer yanlış bir şey söylersek o zaman..."

"V-SINN bir aşama geçişi başlatıyor," dedi Samantha, gözleri kapanarak, James'in bildiklerini paylaşmakta neden tereddüt ettiğini anlayınca midesi aniden korkudan buruştu. "Ve gerçekliğimizdeki herkesi öldürür ."

"Ya da sadece yanlış karar veren kişiyi siler..." diye ekledi Old-timer, tehlikede olan şeyin kendisi de farkına vardığında öfkesi yeniden onun içini yakıyordu, "-Alejandra'da olduğu gibi. "

"Ve Aldous," diye belirtti Daniella, kurbanın çetelesini ekleyerek, "gerçi bu onun yeterince hayatta kalmasını sağladı, böylece 332'nin kaybı hakkında ne bildiğini öğrenebildik."

Paine hiçbirine bakmadan, "Bize bir mesaj gönderdi," dedi; James'in paylaşmayı reddetmesinin ardından ilgisi azalmıştı. Bunun yerine, gün doğumu beyaz şapkaları pembe altın rengine boyarken gözleri okyanusun dalgalarındaydı. Manzara muhteşemdi ve bu güzelliğin, onların dikkatini yaklaştıran yok oluşların garantörü gibi görünen korkunç, anlamsız olaylardan daha fazla hak ettiğine karar verdi. "Bize Aldous'un söyleyecek bir şeyi olduğunu söyledi ve bunu duymamızı istedi. Tıpkı etrafını saran her evreni yok ettiği gibi

beta ayeti vardı, bu yüzden oraya birini göndermekten başka seçeneğimiz yoktu. Millet, biz kendi kaderimizin çizerleri değiliz—" dedi onlara sonunda dönüp onlara dönerek ve bitirirken, "—bu daha çok sayılarla boyamaya benziyor. Sadece talimatları takip ediyoruz."

James, ikilemlerinin üstesinden gelmeye çalışırken elini çenesine koydu ve onu okşadı. "V-SINN'i istediği sonuca giden en doğrudan rotaya koyan yola yönlendiriliyoruz. Birimize zarar vermesi, birimizi öldürmesi veya hepimizi öldürmesi V-SINN'in umrunda değil. Biz onun oyununa kilitlenmiş durumdayız."

"Peki ne yapıyoruz?" diye sordu Daniella, hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırarak. "Doğru şeyi söylediğimizi ya da yapıp yapmadığımızı nasıl bilebiliriz?"

Paine, ses tonunda en ufak bir abartı olmadan, "Zaten bir gecede milyonlarca kez işleri batırdık," dedi, "ve bu, ideali olmayan bir milyon evreni yok etti - sadece onu göremedik."

"Ya da hissedin," diye tekrarladı Samantha. James'e döndüğünde derin bir nefes aldı. "Muhtemelen haklısın," diye itiraf etti. "Belki de bize söylememelisin."

"Ya da belki de öyle yapmalı?" Thel karşı çıktı. James'e döndü. "Nasıl bilebiliriz?"

James bir an bu soruyu düşündü - işte buradaydı, bir karar veriyordu - ve sonuç olarak evren bölünüyordu. Gerçekte James, tüm arkadaşları ve tüm insanlık ölecekti. Diğerinde...

James, "Şimdilik bunu kendime saklayacağım," diye karar verdi.

Yaşlı adam herhangi bir işaret bulmak için omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamadı. kendi yok oluşlarını tetiklemişlerdi.

Dünyanın sonu gelmedi.

"Ama bilginiz olsun diye söylüyorum," dedi James onlara, "eğer bunlar normal zamanlar olsaydı ve size öğrendiklerimi anlatabilseydim..." gözlerini kapattı ve sanki şimdiye kadar yediğim en lezzetli yemekle dalga geçiyormuş gibi gülümsedi, " - türün tarihindeki en büyük keşifler olurlardı."

"Onlar?" Thel, konuyu anlatmak için iki parmağını havaya kaldırarak, "Çoklu mu?" diye tekrarladı.

"İki, evet" diye onayladı James. "Her şeyi değiştirirlerdi."

Grup bir anlığına sessiz kaldı ve Old-timer, zamansız gibi görünen ama yine de nispeten yeni bir ritmi sürdüren dalgalara omzunun üzerinden tekrar baktı. Sonuçta, bir yıldan daha kısa bir süre önce gezegeni yaşanabilir hale getiren ve ardından

gezegeni çok tanıdık hale getiren Dünya benzeri günlük ritmine bağlılığı değiştiren ay. Düşündü - ve sonra James'in yıllar içinde başardıklarına, ilk elden tanık olma ayrıcalığına ve zevkine sahip olduğu mucizevi başarılarla hayret etti ve şunu düşünmesine izin vermeye cesaret etti: Bir mucize daha mı?

James'e döndü. "Belki hala öyle yapacaklardır."

James başını salladı. "Belki."

"Peki şimdi ne olacak?" Thel, Paine'e dönmeden önce sordu. "Hikâyeye devam edelim mi?"

Paine omuz silkti. "Teksas'a uçtum. Geldiğimde acı içinde olmam ve oldukça sarhoş olmam ve ağrı kesici almış olmam dışında olaysız bir yolculuktu." Samantha'ya işaret etti. "Buna yol açan olayları bilen kişi Sam. Sıra onda."

Onun rehberliğine güvenmeyi zaten öğrenmiş olan Samantha, James'e bakmadan önce sırtını dikleştirdi ve kendi kendine başını salladı. "Sanırım V-SINN'in istediği bu?"

"Öyle görünüyor," diye onayladı James.

"Tamam," diye yanıtladı, hayatının en kötü olaylarını yeniden anlatmaya endişeyle yaklaşırken nefesleri hızlandı. Gözleri Paine'inkilerle buluştu; ikisinin de paylaşılması gerektiğini bildiği bir şeyden korktuğunu görebiliyordu. "Sanırım başka seçeneğim yok."

Paine , "Bizim bazı versiyonlarımız V-SINN'in oyununun sonuna ulaşacak," dedi ona cesaret vermeye çalışarak . "Biz de olabiliriz.

O halde gelin oyunu sonuna kadar oynayalım."

Bir an alt dudağını çiğnedi ama sonra grubun geri kalanına döndü ve başladı: "Bu, Dünyanın sonu -evrenimin sonu- ve V'nin başlangıcıyla ilgili hikayenin sonu... SINN'in tanrılığı."

BETA VERSİ

6

Ailesinin evindeki koltukta uyanan Rich, uzun ve rahatlatıcı bir rahatlama dalgası hissetmeden önce orada olmanın şokuyla öne doğru yalpaladı. Elleriyle mikro fibere dokundu ve çocuklarının sayısız cumartesi öğleden sonraları gibi görünen sanal gerçeklik hikaye dünyalarında gezinmesini izlerken başparmağını onlarca yıldır dökülen yiyeceklerden kaynaklanan tanıdık eski lekeler üzerinde gezdirdi. Hasar görmüş liflerin çıtır dokusu ona o kadar tanıdık gelmişti ki sanki vücudunun bir uzantısı gibi hissediyordu ve onu geri almak iyi hissettirmişti.

Ama sonra, beyni uyanmaya devam ettikçe, kendisinin orada olmasının, yaşadığı tüm dehşetlerin tek ve uzun bir kabus olması gerektiği anlamına geldiğini fark etti. Bu onun hâlâ Linda'yla birlikte olduğu, Djanet'le ilişkisinin hiçbir zaman gelişmediği... ..yani onun cinayetini gerçekten görmediği anlamına gelirdi.

Kalbi yeniden hızlandı, çarpıyor, delici gibi atıyordu ve karşı konulmaz bir korku duygusu hızla paniğe doğru sürükleniyordu.

Yapay zekanın sesi aniden "Richard," diye konuştu ve Rich yukarıya baktığında yapay zeka gerçekten de Rich'in evinin kemerinde, mutfak sınırlarında duruyordu. "İlk olarak: artık her şey yolunda."

Rich hızla karşılık verdi, bilinçsizce sandalyesindeki lekeleri daha da sert bir şekilde ovalarken, malzemeye daha da derin bastırırken zihninde durmadan bir alarm zili çalıyordu ve yapay zekaya şunu ısrarla söylüyordu: "Sorun olamaz." sorun yoktu, benim evimde, benim Dünya'daki evimde, yok edilen yerde olmazdın, unuttun mu?

Rich'in oturma odasına geçip, yanında bir mutfak sandalyesi çekip odanın ortasına yerleştirdiğinde ve karşısına oturmadan önce yapay zeka, "Senin evinde değilim, Richard," diye karşı çıktı. "Rüyadayım."

"Ah," diye yanıtladı Rich gözünü bile kırpmadan. "Peki o zaman harika. Neden yaptım bunun tuhaf olduğunu mu düşünüyorsun? Özür dilerim."

Yapay zeka güven verici bir şekilde, "Düşündüğünüz kadar uzak bir ihtimal değil" dedi. "Sizinle zihin gözünüz aracılığıyla iletişim kuruyorum ama sizi henüz uyandırmadık." Oturma odasında kendi etrafını işaret etti.

"Bunu bilinçli bir rüya olarak düşünebilirsiniz ; şu anda REM uykusunu yaşıyorsunuz ve konuşmamız gerçek olmasına rağmen, etrafınızda gördüğünüz her şey zihniniz tarafından yaratılıyor. Nerede olduğumuzu, hatta orada sizinle birlikte olup olmayacağımı bile sen kontrol ediyorsun—"

Yapay zeka ortadan kayboldu ve Rich gözleri boş sandalyeye kilitlenerek ayağa fırladı. "—ya da

sadece kulağınızda bir ses," diye bitirdi yapay zeka, Rich'in sağ kulağına fısıldadı ve Rich'in, yapay zekanın nefesini kulak memesinde hissettiğinde ve ardından sadece bir inç ötede yapay zekanın yüzünü gördüğünde dehşet içinde ayağa fırlamasına neden oldu.

"Ahhh!" Rich sandalyesinden düşerken bağırdı, kolunun üzerinden geçti ve sonra elleri ve ayakları üzerinde seyyar satıcılığa geri döndü, gıdıklamayı gidermek için eliyle kulağını sildi. "Bunu yapma!"

Yapay zeka, elini kalbinin üzerine koyarak "Üzgünüm Richard" diye yanıt verirken samimi görünüyordu. "Ne yaptım?"

"Sen sadece... sen odanın öbür ucuna geçtin ve kulağıma fısıldadın!" Rich nefesi kesilerek bağırdı, nefesini düzene sokmaya çalışırken nefesi düzensizdi.

Yapay Zeka sakın bir şekilde "Kalp atış hızınız arttı" diye güncelledi, "ama bu normal REM'de. Sen iyisin, Richard."

Rich avucunu gözüne bastırırken , " Uyanmak istiyorum , " diye ısrar etti. "Artık uyanabilir miyim lütfen?"

Tekrar sandalyesine otururken yapay zeka, "Birazdan," diye uyardı ve Rich'e tekrar oturmasını işaret etti. "Öncelikle sizinle biraz konuşmak istiyorum."

"Neden?" Rich şüphelendiği kadar hayal kırıklığına da uğrayarak sordu.

AI gülümsedi. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

Rich alay etti, gözlerini kapattı, tekrar alay etti ama sonra gözlerini açtı ve ayağa kalktı, ellerini kalçalarına koyarak şunu bilmek istedi: "James nerede? Beynimle dalga geçen o değil miydi? Neden iyi olup olmadığımı kontrol eden sensin?"

Yapay zekanın ifadesi değişti; endişeli görünüyordu. "Çağırıldı."

"Uzaktan aranma?" Rich, yapay zekanın üstü kapalı soru kaçışını tam olarak anladı. "Neden bana gerçeği söylemiyorsun? O çağırılmadı. Burada olmaktan daha önemli ne olabilir? Daha fazla ne olabilir ki

V-SINN'in evrenimdeki hemen hemen herkesi öldürmesinden daha önemli ve sıranın buraya gelmesinden daha mı önemli?"

Yapay Zeka, "Daha önemli değil, Richard" diye yanıtladı. "Daha da acil."

Rich'in gözleri büyüdü, kalbi yeniden daha hızlı atmaya başladı. "Lanet etmek. Nedir?"

Yapay zeka onun cevap vermesi gerektiğini biliyordu ama isteksizce cevap veriyordu ve nazik olması gerektiğini biliyordu. "Richard'ımız ve Djanet'imiz tehlikede."

"Neden?" diye sordu Rich, endişesi giderek artıyordu.

"Görünüşe göre sizin evreninizin James'i bizi 1 konusunda uyarmakta haklıymış."

Rich'in nefesi boğazında kaldı. "Oh hayır."

Yapay Zeka yüzünü buruşturdu ve başını sallayarak gerçeği onayladı. "Anılarınızdan onun sandığımızdan çok daha tehlikeli olduğunu öğrendik; onunla yüzleşmeye gitti."

James, android donanmasına giderken son solucan deliğine girmeden önceki saniyelerde, güneş sisteminin eteklerinde, uzayda süzülen gemiler denizi arasında yöneldiği gemiyi fark edecek kadar yaklaşmıştı. Donanma toplu olarak o kadar genişlemişti ki, güneş sisteminin yarısından itibaren asteroit kuşağı gibi doğal olarak meydana gelen bir olguyu andırıyordu; ancak yakından bakıldığında, şekillerin yapısı netleştikçe, son derece doğal olmadıkları ortaya çıktı. Paradoksal bir etki çünkü bu, istilacı bir virüs veya yayılan bir kanser gibi organik büyümelere benzerliklerinden kaynaklanıyordu.

Solucan deliğine girdi ve göz açıp kapayıncaya kadar beş yüz bin kilometre öteden çıktı, çıkış onu android gemisinin içindeki çıkış noktasına, tam da gemisi ve Rich'in değerli kargosu için sahip olduğu son koordinatlara getiriyor. ve Djanet daha önce onları ondan ayırmıştı.

Orada hiçbir şey yoktu.

Solucan deliği arkasından kapanırken James hemen taramaya başladı. Sensör dizisindeki her şeyi devreye sokup gemisinden ve iki arkadaşından herhangi bir iz ararken avuç içleri iki yanında açık bir şekilde ellerini tuttu. Yine de, ana bilgisayarın kendisine beslediği bilgi yığını ayırmasına rağmen James yine hiçbir şey bulamadı; Rich, Djanet, gemisi ve hatta enkaz olabilecek hiçbir desen yoktu; ayrıca her zamanki gibi bulamadı. 1. tespit edin.

Ne yazık ki gördüğü şey, hızla yaklaşan onbinlerce androidi.

Rich ve Djanet'e yönelik son derece koordineli saldırılarının aksine, bu sefer, fazlasıyla tanıdık gelen bir şekilde, rastgele ve çılgınca yaklaşıyorlardı; android gemilerinin yapay içinde açıldığına tanık oldukları solucan deliğinden çıkan herkesi kovalıyorlardı. korkunç kanyon. Sadece birkaç saniye içinde, her tarafı saatte yüzlerce kilometre hızla kendisine doğru yaklaşan metal ve silikonla çevrelendi.

Başını kendi kendine sallarken omuzlarını silkti. "Modumda değilim."

James her iki avucuyla dışarı doğru iterek uzay-zamanın üç boyutlu, görünmez bir halı gibi her iki yönde de dışarıya doğru dalgalanmasına neden oldu ve birdenbire potansiyel saldırganların hepsinden sıyrılıp onları geriye doğru savurarak kanyonun çok aşağılarına doğru sendelemesine neden oldu. yol, ufuklarına kadar yuvarlanıyor.

James, şu anda kendisini içinde bulduğu ana arterden uzaklaşan sayısız daha küçük, yan tünellerden birine bakarken, "Asla öğrenmiyorlar," dedi.

"Sen de öyle," 1'in sesi sanki boşluktan geliyordu.

"Birdenbire," dedi AI aniden, aile odasının ortasındaki noktasından doğrudan ileri, tam da AI'nın beyninin bunu yapmadığına dair verdiği güvenceleri duymanın ortasında olan Rich'e bakarken hayrete düştü. James'in anılarını edinirken eritilmemiş, kızartılmamış veya başka bir şekilde zarar görmemiş.

Rich onu işaret etti. " Bu yaşamımda bundan daha ironik ama paradoksal olarak doğru bir non sequitur duyacağımı hiç düşünmezdim . Yanıldığımı kanıtladığın için teşekkür ederim."

"Özür dilerim Richard," yapay zeka Rich'i orada tutmak için işaret parmağını kaldırdı. Bay James'e hitap etmeden önce. "Bunu nasıl yapıyor, James?"

Tünelden çıktığında James'in cevap verecek vakti yoktu, onun ileri doğru belirmesi James'in geri çekilmesine ve kanyonun merkezine, zemininden iki yüz metre yüksekte ve tavanının altına doğru geriye doğru kaymasına neden oldu.

İçinde bulundukları birkaç kilometre uzunluğundaki tünelin her iki tarafına da baktım ve James'in başını etkileyici bir şekilde eğerek ordusunu ne kadar geri püskürttüğünü fark ettim. Sonra yapmak üzere olduğu şeyden keyif alacak birinin korkusuz, aç bakışıyla yavaşça James'e döndü.

"Neden kendi bedeninde birini seçmiyorsun?" diye sordu, avuçlarını ona doğru uzatıp kendi uzay-zaman bükülmesiyle ona vurdu ve kendisini savunmak için hareket edemeden onu geriye doğru uçurdu.

Ancak çok geçmeden buna karşılık verdi ve kendi birden fazla dalgasıyla onun çarpıklığını bozarak tünelin uzak duvarına çarpmadan önce ihtiyaç duyduğu iyileşme anını ona sağladı.

James olduğu yerde kaldı.

"Neredeler, 1?" diye sordu. "Eğer onları asimile ettiysen, yemin ederim ki—"

"Onlar asimile değiller" diyerek onu susturdum. "Onlar gitti."

"Nereye gitti?" James öfkeyle karşılık verdi. "Vaktim yok..."

"Ne için?" diye sordum, küçümseyerek başını ona doğru sallarken alay ederek. "Bu gerçeklikte onları bir daha asla göremeyeceğinizi öğrenecek vaktiniz yok mu ? Onları sonsuza dek senden aldığımı öğrenecek vaktin yok mu ?"

James durdu. 1'in

vücudu her zamanki gibi yalan tespitine meydan okuyordu ama James'in içgüdüleri ona mantıklı zihninin anlamaya hazır olmadığını haykırdığı bir şeyler fısıldadı.

"Yoksa sizin adamlarınız benimkinden daha mı önemliydi ?" Şakacı bir tavırla sordum. "Ya daha otuz dakika önce ezerek öldürdüklerini biliyor musun?"

James kaslarını gerdi, öfkesini bastırdı, öfkesi onu mantık yürütme konusunda kör etmekle tehdit ederken kendini kontrol etmeye çalıştı. "Desenleri Oluşturucuda kayıtlı !" diye bağırdı, kendini tutamayarak, öfke onu sarstı. "Ve Djanet ile Rich sana saldırmıyorlardı !"

"Peki ya ben?" 1 talep etti. "Vücudumu ezdiğinde desenimin kurtulduğunu biliyor muydun ? Bir daha asla geri dönmeyeceğimden emin olmak için bunu moleküler ölçekte çarpıtmaya zaman ayırdığında?"

"Bana iyi olduklarını söyle, 1," diye tekrar talep etti James, saçma bulduğu gerekçelerle bir tartışmanın içine çekilmeyi reddederek.

Yapay zeka onu zihin gözünüyle "James, duygularını dengeliyorum" diye bilgilendirdi. "O senden çok daha güçlü ; eğer bir umudun varsa stratejik olmalısın..."

"Sana zaten söylemiştim, James," diye yanıtladım, ifadesi, haberi ikinci kez vermekten duyduğu zevki ele veriyordu. "Bana inanıp inanmamak sana kalmış. Açıkçası umurumda değil."

Duygusal tepkisini sakinleştiren yapay zekanın yardımıyla bile, sözlerinin içinde uyandırdığı öfkenin serbest bırakılması gerekiyordu. Ona saldırmadı ama sadece bir saniyeliğine kontrolü kaybetti; vücudu her yöne uzay-zaman bükülme dalgaları göndererek android geminin gövdesindeki metalin dalgalanmasına, bükülmesine ve sonunda yüzey malzemesinin gönderilmesine neden oldu. Patlayıcı güçle sıfır yer çekimine geri dönün. 1 enkazı

kolaylıkla engelledi, uzay-zamanı bükerek onun her iki tarafında da yerçekimsel kalkanlar oluşturdu, bu arada James enkazın üzerine yağmasına, vücudundan sekmesine izin verdi, binlerce darbe ondan kıvılcımlar saçarak ona benziyordu. yıldırım çarpmıştı. Bu patlamadan hiç hoşlanmadım. "Tamam"

diye homurdandı izlerken James'in başı umutsuzlukla öne eğildi.

Sağ elindeki işaret parmağını kaldırdığını hissettiğinde başını kaldırdı; bu, onu karşı konulmaz bir kuvvetle aşağı çekerek tünelin zeminine çarpacak bir yer çekimi kuyusunu açmaya yetecek bir hareketti.

Kendini yavaşça indirdi, daha da alçaldıkça yer çekiminin gücü katlanarak artıyor gibi görünüyordu, bedeni onunkiyle temas etmeden onu eziyordu.

"Sanırım senden bıktık James."

Başı şiddetle geriye, sonra yana doğru itildi, yanağını yere doğru itti ve sonra, dehşet içinde, sol kolunun önüne yayılmış olduğunu, istemsizce geminin yüzeyine çıkmaya başladığını gördü.

Yapay zeka Rich'in rüyasında koltuğundan fırladı ve Rich'in "James! James!" diye bağırmasını izlerken geri çekilmesine neden oldu. Aşamalarınızı başlattı; düzeninizi karıştırıyor! Oradan çıkmalısın!

"Yapamam!" James'in geri dönmeyi başardığı tek şey, 1'in yer çekiminin karşı konulmaz kuvvetine karşı mücadele ederken aynı zamanda yoğun bir deneyim yaşamasıydı.

çenesinin ve yüzünün yan tarafının android gemisine kaynaşmasının verdiği yakıcı acı.

"Doğru James," diye yanıtladım sanki haykırışı ona yönelikmiş gibi. "Beni durduramazsın. Sen layık değilsin . Ve artık senin de ölme zamanın geldi."

SAMANTHA BÖLÜM 2

1

Samantha kendini toparlamadan önce, "Hayatımın en uzun günüydü," diye açıkladı, başını çevirmesine neden olan bir şeyi fark etti ve yükselen güneşi gördü ve ekledi: "-bazı açılardan öyle hissettiriyor sanki hiç bitmemiş gibi; sanki hâlâ yaşıyormuşum gibi geliyor ." Enselerini ovuşturdu ve sonra ellerini dizlerinin altında birleştirdi, kelimenin tam anlamıyla dünyanın sonunu anlatarak kendini sakinleştirmeye çalışırken kollarını bacaklarına sarılmak için kullandı.

"Türün kendisini içinde bulduğu durumun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmamasına rağmen tüm gezegen dehşete kapılmıştı. Ancak tuhaf bir şekilde, sadece bir günlük savaşın çıkacağına dair bir umut -aslında neredeyse bir beklenti- vardı. Dünyanın teknolojik süper güçleri arasında olsa bile yeterli olurdu. İnsanlar, teknolojilerinin gezegenimizin ve geleceğimizin güvenliğini güvence altına aldığına inanmak istiyorlardı; bunun son çatışma, tüm savaşları sona erdirecek savaş olacağını düşünüyorlardı; çünkü kazanan, şu andan itibaren zamanın sonuna kadar belirleyici stratejik avantaja sahip olacaktı. "

"Ancak küresel iletişimin kesilmesi ve sabahın erken saatlerinde yapılan saldırıların ardından çatışmaların sona ermesiyle korku elle tutulur hale geldi. İnsanlar kendi taraflarının kazanacağını ve insanlığın ilerleyişinin şeklini Amerika ve Batı'nın belirleyeceğini umarak evde kaldılar ve dua ettiler; Çinlilerin de aynı şeyi kendi taraflarında umduklarını hayal ediyorum."

"Bunun Craig, Aldous ve benim için anlamı, gün batımından bir saat sonra karanlıkta yol alırken sokakların kelimenin tam anlamıyla boş olmasıydı. Craig, Aldous'un arabasının arka koltuğunda oturuyordu; yirmi beş yaşında, gazla çalışan bir motora sahip bir BMW; o eski eserlerden pek fazla eser kalmamıştı, ama Aldous'un Albay Paine'e benzer bir fikri vardı. ulaşım şeklinin takip edilemeyeceğinden veya hacklenemeyeceğinden emin olmaya geldim."

"Elbette Craig ve ben o zamanlar bunu bilmiyorduk. Kompakt bir sedanın arka koltuğu, en iyi zamanlarda bile Craig kadar cüssede bir adam için sıkıştı, ama Aldous'nun araçta yaptığı önemli değişiklikler onun için durumu daha da kötüleştiriyordu; Bagajda bir şey için yer yoktu, bu da yerine tam olarak oturmadığı anlamına geliyordu ve yoldaki her tümsekte yüksek sesle takırdayarak Craig'in sırtına çarpıyordu. Craig, Aldous'a, "Gerçekten size yeterince para vermiyorlar," diye homurdandı; Aldous'un, maaşı yetersiz olduğu için eski, görünüşte kötü bakımlı aracı kullandığını varsaydı.

"Aldous bu imadan hoşlanarak gülümsedi; ne kadar maaş aldığını bilmiyorum ama eminim ki bu para, yeni ve en son özelliklerle dolu bir şeye yetecek kadardı. Bize şöyle dedi: 'Benim deliliğimin her zaman bir yöntemi vardır. Bu araba GPS'in otomatik olarak yerleştirilmediği son modeldir.

Bu da takip etmeyi zorlaştırıyor; bu bir zorunluluk."

"Nereye kadar izlenecek?' Ona sordum."

"'Uzak değil,' diye yanıtladı Aldous. 'Bu günün hiç gelmemesini umuyordum ama şimdi öyle görünüyor ki, bu kadar vahim bir senaryoya hazırlandığım için mutluyum. Craig, dışarısı nasıl görünüyor? Hala temiz miyiz?'"

Aldous, Craig'e gökyüzündeki herhangi bir ışığa, bizi takip eden bir insansız hava aracı olabilecek herhangi bir şeye dikkat etmesi talimatını vermişti. O an hissettiğimiz gerilimi anlatmak çok zor. Her saniye izlendiğini hissetmekten kendini alamadın. V-SINN dünyayı bir panoptikona dönüştürmüştü; üzerinizdeki gözlerden, sizi dinleyen görünmez kulaklardan kaçacak hiçbir yer yoktu."

Craig gökyüzünü taradıktan sonra "'Sanırım anlaştık,' dedi. Kampüsten ayrıldığımızdan bu yana düzineinci sefer olmalı."

"'Öyle olduğunu umalım," dedi Aldous. "İnanılmaz derecede savunmasız durumdayız. Eğer V-SINN uyanırsa, onu kontrol altına almak için tek şansımız, V-SINN'in küresel iletişimi devre dışı bırakarak sahada olup bitenleri etkili bir şekilde izleme yeteneğini sınırlaması olacaktır. Eğer gözleri üzerimizdeyse ve ne yaptığımızı keşfederse...' cümlesini havada bıraktı, bunun yerine kendi derin, sakın nefesini alarak bizim için ani, muhteşem ama bir o kadar da belirsiz bir ölümün resmini çizmemeyi tercih etti. ."

"Hayal gücüm bunu benim için yaptı."

"Bunu söylediğinde aniden pil asidine benzeyen tükürüğümü bastırdığımı hatırlıyorum. Her şeyi gören bir gözün aniden üzerimize bir füze saldırısı emri vermesi fikri, daha önce de hissettiğim kadar savunmasızdı ; gözümü kırabilecek fikri

ve sonra gözlerimi yeniden açamadan ölmek travmatikti. Titriyordum."

Craig bunu -titrediğimi- görmüş olmalı, öne doğru uzandı ve beni sakinleştirmek için büyük elini koluma koydu. 'Ne yapıyoruz ?' Aldous'a sordu."

"Temiz ve bakımlı bir sanayi parkına girdik ama orası aynı zamanda hayalet bir kasabaydı. O gece parkı dolduran çeşitli işyerlerinde kimse yoktu. Sanki hiç kimsenin olmadığı bir sim-şehirdeymişiz gibi. Gerçek dışı hissettim.

Aldous, Craig'e şifreli bir şekilde, 'Onu saklayacağım yer burası' diye yanıtladı. Güneşlikteki bir düğmeye bastığında gözleri kocaman açıldı ve parktaki sıradan bir ünitenin garaj kapısı açılmaya başladı.

"Neyi tutacaksın?' Ona sordum."

"Aldous bana döndü ve şaka yapmadığını söyleyen bir bakışla doğrudan gözlerimin içine baktı. 'Bir kıyamet cihazı. Bir düğmeye basıldığında tüm evreni yok edebilecek bir silah.'"

BETA VERSİ

7

"UYANMAK ona yardım edebilmemin tek yolu!" Rich, AI'nın ceketinin ön kısmını yakalayıp onu duvara çarparken bağırdı. "Çıkar beni buradan, kahretsin!"

Yapay zeka, Rich'in rüyasında sahneyi nasıl görselleştirdiğinin farkında olmadan ve bunun yerine Rich'in kalp atış hızındaki ani yükselişe mantıksal olarak tepki vererek, "Richard, sakın olmana ihtiyacım var," diye yanıtladı. "Sakin ol" diye tekrarladı. "Sakinlik."

Rich, yapay zekanın kendisini duvara agresif bir şekilde vurmasından etkilenmediğini gördü. Yapay zeka elini salladı ve sanki bir hayaletmiş gibi Rich'in vücudunun içinden geçti, Rich onun madde eksikliğine baktığında ve aniden sersemleştğini hissettiğinde göğsünün içinde durdu. Oda dönüyor gibiydi, sonra da odağın dışına çıkınca çarpıklaşıyordu. "Sen nesisin-? Hayır. Beni uyandır..."

"Artık REM uykusundan çıkıyorsun, Richard. Sadece dinlen."

Ve sonra Rich'in bilinci, tıpkı vücudunun birkaç saniye önce olduğu gibi, hiçliğe kaydı .

"James," diye seslendi yapay zeka, James'e tutunmaya çalışırken bir cankurtaran halatı olarak sert ve yüksek sesini çıkararak, "Moleküler yapınızı android gemisinden ayırmaya yardım etmeye çalışıyorum, ancak yerçekimi kuyusu gemiye engel oluyor. ana bilgisayarın sinyal gücü. Zemin kaybediyoruz ve sistemleriniz çöküyor!"

James için bunların hiçbiri haber olarak gelmedi. Beyninin yüzde 35'i de dahil olmak üzere vücudunun yüzde 40'ı yok edildi. Ölme deneyimi, yarıkürelerinden birine erişimi olmasa bile beyni işlemeye devam ederken bilinçli farkındalığının girip çıkmasına neden oluyordu.

James, bunu yaptığının bilinçli olarak farkında olmasa da, sanki başka biriymiş gibi, bir şekilde 1 ile bu durumda konuştu.

Dudaklarının kendisine kalan az bir kısmını hareket ettiriyor, boğuk bir uyarıyı fışkırtmayı başarıyordu: "V-SINN geliyor." 1

durdu.

Yerçekimi iyi kapandı.

James'in kafasındaki molekülüleri ağzını ve beynini serbest bırakacak kadar çözdü, ancak kafatasının bir kısmı geminin yüzeyine yapışık halde kaldı - sırf özgürleşme konusunda herhangi bir fikir edinmeyeceğinden emin olmak için.

"Ahh!" James tam zihinsel işlevini yeniden kazandığında acı içinde seslendi.

"V-SINN hakkında ne biliyorsun?" diye sordum, ifadesi taş gibi hareketsizdi ama gözleri sayısız duyguyu ele veriyor gibiydi - hiçbirisi iyi değildi. Acı, öfke, korku, kayıp, travma; V-SINN'i iyi tanıyordum.

"Rich'in anıları bende var," diye yanıtladı James, acıyla savaşıyor; acısını dindirmek için vücudunun sinir sistemi kontrollerine erişemiyordu, sistem bunun için fazla hasar görmüştü. Acıyı en saf haliyle deneyimlemek zorunda kaldı. "Bunu seninle paylaşmama izin ver!" Teklifi düşünmek için kısa

bir süre bekledim ama sonra James'in yanına çöktüm, diz çöktüm, elini onun yüzüne koydum ve o geri sıçradığında neredeyse anında geri çekildim.

Yapay zeka James'in cesedini çözmek için hararetli bir şekilde çalıştı. "Dikkati dağılmışken ve yerçekimi yokken, sonunda tam sinyal gücüne ulaşabiliyorum. Seni çözüyorum ama hasar çok büyük James; kaçabilmen için en azından doksan saniyeye ihtiyacım olacak."

James, Rich'in anılarının onun içinde işlenmesini benim birkaç kez ürpermemi izledi. Ham, dizginsiz bir endişenin ağırlığını taşıyan bir yüzle James'e dönmesi yalnızca birkaç saniyesini aldı.

"Bu gerçek mi?" bilmesini istedi.

James ona "Yalan tespitine karşı gelemem" dedi. "Bana bak."
Onu taradı.

"Bu gerçek" dedi ona.

Hayal gücüne bakarken, 1'in gözleri bir anlığına James'ten ayrıldı ve az önce tanık olduğu şeylerin geleceklerinde ortaya çıkan sonuçlarını görselleştirdi. "Mantıklı değil. Neden buraya bu kadar odaklanıldı? Senin üzerinde?"

James'e göre titremem gerçektir.

Tanrım, diye düşündü kendi kendine, korkmuş olabilir mi?

Yapay zeka James'e "Bir dakika daha ve seni serbest bırakacağım" diye bilgi verdi.
"Bir solucan deliği açıp kaçman gerekecek, o an ben—"

Bileğini hafifçe salladım ve geminin gövdesinin malzemesi James'in kartonpiyerinden koptu, etrafına ufalandı, vücudu anında çözüldü.

"Ya da belki de değil," dedi yapay zeka, kaşını şaşkınlıkla kaldırdı.
James daha önce olduğu gibi her şeyin orada olduğundan emin olmak için kontrol ederken önce omzundaki, sonra da yüzünün yanındaki tozu silkeledi.

Kalkmasına yardım etmek için elini uzattım.
James bunu kabul etmemeyi düşündü. Sonra daha iyi düşündü. O aldı, ona yardım etti.

Karanlık bir şeyi fark ettiğinde gözleri kısıldı ve buz gibi bir ifadeyle şöyle dedi: "Aldous Gibson bana karşı tam olarak açık sözlü olmadı."

"Senden ne haber?" James bu imayla tüm dikkatini toplayarak sordu. "Doppelgänger'ınız halkını Evren 1'deki gama radyasyonundan koruyabilirdi ama o bunu yapmadı. Neden?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladım, itirafında ciddi görünerek -hatta Deniyormuş gibi görüldüğü, ancak çözemediği için hayal kırıklığına uğradı.

"Haydi," dedi James, yaptığına inanmayarak, "burada aynı kaderle karşı karşıyayız, 1. Şimdi çekingen olmanın zamanı değil."

"Değilim!" karşılık verdi. "Onları neden kurtarmadığını bilmiyorum..." uzun tünelin ağzında, uzaktaki küçük parçacıklardan oluşan ceset yığınlarına döndü. "Neden onları kurtarmayayım?"

James'in bakış açısından takip ettiği görüntü aracılığıyla onu yine de taramaya devam ederken yapay zeka, "Bu, yalan tespitin paha biçilmez olacağı zamandır," yorumunu yaptı; taramalar hiçbir şeyi ortaya çıkarmamaya devam etti.

James, "Bilinçli bir seçim yaptım" diye iddia etti, "ve bu olay, bizim evrenimizde bundan sadece birkaç saat sonra olacak olan onların evreninde ortaya çıktı. Onların evreni ve bizimki neredeyse aynı kopyalardır. Cevabı biliyor olmalısın. Düşünmek. Bunu neden yapsın?"

"Ben..." onu durduracak yeni bir düşünce ortaya çıkmadan önce herhangi bir bilgiyi yeniden inkar etmeye başladı. Tünelin aşağısında, uzayda süzülen binlerce küçük parçaya, yani onun sorumluluğundaki ruhlara tekrar baktı. "İnşaatçı. Yapıcı ile ilgili olmalı. Onunki yok edildi; bu da kolektifi yeniden inşa edemeyeceği anlamına geliyor. Ölen herkes kaybolmuştu ; gerçekten kaybolmuştu."

"Bu onları korumak için daha fazla neden olmaz mı?" James mantığı takip etmeden sordu.

"Belki de hayır," dedim, yeni mantık dizisine olan güveni artmaya başlamıştı, "eğer çoklu evreni düşünüyorsan , " James'e dönerek ekledi, "benim yaptığım gibi."

"Ne demek istiyorsun?"

Ben James'in etrafındaki boşluğa doğru süzıldüm, hareket ediyor, sanki o karmaşık problemin üstesinden gelmeyi düşünüyormuş gibi yürüyormuş gibi dönüyordum, üstelik bacaklarını hareket ettirmeden. Yine de varsayımında bulunurken çenesini okşarken James, tanıdık, insana benzeyen hareketleri fark etmeden edemedi. "Köşeye sıkıştırılmıştı; V-SINN , hem topluluğu yeniden inşa etmenin tek yolu hem de tek kaçış yolu olan İnşaatçı'yı yok etti." Başını kaldırıp James'e baktı. "Ama benimki hâlâ elimde."

" İnşaatçı gemini ona getirmeni istediğini mi söylüyorsun ? Evren 1'e mi?"

"Sadece bu değil," diye teorileştirdim. "Bu bir mesaj. Yardımımı istiyor." İfadesi değişmeden önce James'in yanına uçtum ve sonraki kelimelerin onun için yutulması zor bir hap olacağını ortaya çıkardım. "Ve bunu kabul etmek ne kadar zor olsa da," diye başladı, sonunda gururunu bir kenara bırakmış gibi görününce gözlerini kapadı ve ekledi: " ama sanırım o da senin yardımını istiyor."

SAMANTHA BÖLÜM 2

2

"Bu ne lan?' Aldous'a, arabayı yavaş yavaş, çoğunluğu kare, dikdörtgen betondan oluşan ve ağzına kadar tanımadığım bir teknolojiyle dolu olan birime doğru sürünürken sordum; burası yabancı görünüyordu. Benim özellikle ilgimi çeken gümüş bir disk; çapı iki metrenin biraz üzerinde olan, tel ve batarya birimlerinden oluşan bir büfenin içine yerleştirilmiş bir platform."

"Araba durdu, garajın kapısı aşağıya indi ve Aldous anahtarı çıkarıp dışarı çıktı. Craig ve ben diske doğru uzun adımlarla yürürken onu takip ettik; sağ elinin başparmağını gergin bir şekilde sol avucunun ortasına bastırırken birkaç hızlı nefes verdi ve görünüşe göre bastırılmış muazzam baskıyı hafifletti. 'Bu bizim tek şansımız Sam. Bu bir Planck makinesi. Şimdiye kadar yapılmış en güçlü alet ve en güçlü silah . V-SINN'in bile bu tür bir güce erişimi yok; tabii eğer onun varlığını başarılı bir şekilde ondan gizlemişsem. Eğer öyleyse, hâlâ bu durumdan canlı çıkma ve daha da önemlisi türü kurtarma şansımız olabilir ."

"Planck makinesi mi?' Craig gözlerini kıstı ve omuz silkerek "Tanrı aşkına bu ne..." diye sordu.

Craig'in bir fizikçi olmadığını ve benimle aynı bağlantıları kurmadığını hatırlayarak ona 'Max Planck' dedim. 'O bir teorik fizikçiydi. Kuantum teorisini o ortaya çıkardı."

Aldous'a döndüm. "Bu şey nedir, Aldous?" Büyük adamın tavrı beni dehşete düşürdü. Onu V-SINN'in geliştirilmesine yardım ederken izlemiştim; nanoteknolojiyi kullanarak sadece laboratuvarında değil, dünya çapında insan vücudunun yaşlanmasını başarılı bir şekilde gidermeye başladığını, gerçek insanların korkunç acıların üstesinden gelmesine yardımcı olduğunu görmüştüm ve asla aşamalı gibi görünmüyordu. herhangi biri tarafından - en ufak bir şekilde değil. O şimdiye kadar tanıştığım açık ara en kendine güvenen adamdı; yine de oradaydı, başparmağını avucuna bastırıyor, onu bir vida gibi sıkıyor, nefesini kontrol etmeye çalışırken ofluyordu. O makine her ne idiyse, onu korkuttuğunu biliyordum ."

Craig'le bana en büyük sırrını anlatırken, 'Yıllar önce,' dedi bana, dudağının üzerinde ter boncukları oluşmuştu, gözleri unutulmaz anılarla parlıyordu, 'siz benimle çalışmaya gelmeden çok önce, bu konunun sırdaşı olmuştum. Bu dünyada çok az kişinin bildiği bir sır . Bu hem korkutucu hem de heyecan verici bir sırdı . Bu , V-SINN'in kuantum işlemcilerinin ve en sonunda Planck makinesinin yaratılmasına yol açtı ."

'Anlamıyorum' diye itiraf ettim. 'Bir sır nasıl tüm bunlara yol açabilir? Bu neydi?'"

"'Yalnız olmadığımızı,' diye yanıtladı hemen, 'Evrenin aslında bir evren olmadığını . Bu sadece teoride değil gerçekte de çoklu evrende kanıtlanabilir, gösterilebilir bir gerçeklik."

"'Fakat tüm bu çoklu evren teorisi eski bir haber değil mi?' Craig sordu. 'On yıllardır herkes bundan şüpheleniyordu ve..."

"'Hayır,' Aldous başını salladı ve Craig'i durdurmak için avucunu kaldırdı. 'Ders kitaplarındaki matematiksel denklemlerden ya da yalnızca birkaç düzine kuantum ve teorik fizikçinin anlayabileceği büyük Hadron Çarpıştırıcısı deneylerinden bahsetmiyorum. Gerçek, inkâr edilemez bir kanıttan bahsediyorum . Craig, Sam...ziyaret edildik."

"Craig'le ne kadar süre orada şaşkın bir sessizlik içinde durduğumuzu bilmiyorum. Kalbimin bir sinek kuşunun kanatları gibi çırpındığını hatırlıyorum. Zamanımız kısıtlıydı, bu yüzden ikimizden biri bir yanıt veremedi Aldous devam etti.

"'11 Eylül 2001, New York'ta. Tuhaf ışık gösterisi, ikiz kulelere binlerce mermi boşaltan hava araçları, hepsi başka bir evrenden (Evren X kod adını verdiğimiz bir evren) gelen bir saldırının sonucuydu ve hepsinin en dikkat çekici kısmı? Teknolojilerini geride bıraktılar.' Planck makinesini işaret etti.

' Sonuç bu."

"'Boğa,' diye dalga geçti Craig."

"Onun inançsızlığı benimkine benziyordu."

"'Paralel bir evren mi? Bunu nasıl bilebilirsin?' Hemen Aldous'a meydan okudum."

Elini gümüş platformun yüzeyine koyarken, 'Birkaç yol var' dedi. "Bunların en önemlisi , evrenimizden çıkarken arkalarında buna çok benzeyen bir cihaz bırakmış olmaları . Bir yıldan fazla bir süredir elimizdeydi; bu, tersine mühendislik yapmaya yetecek bir süreydi.

Kuşkusuz bu, zamanda yolculuk için kullanılabilecek bir makineydi ya da

Evrenin geçişi hâlâ yalnızca bir teoriydi; aslında bunu etkinleştirmenin bir yolunu keşfetmemiştik. Ta ki alınana kadar öyleydi. "

"'alıntı mı?' Craig şaşkınlıkla tekrarladı. 'Ne oluyor be? Böyle bir şeyin alınmasına nasıl izin verirsin? Lanet ABD ordusundan mı? Güvenlik değil miydi?'"

"'Dünyanın sunduğu en iyi şey mi?' Aldous, Craig'in onun hakkındaki düşüncelerini retorik olarak tamamladı. 'Evet. Ancak onların Dünyası teknolojik yetenek açısından bizimkini çok geride bıraktı. Onlar için bir bebekten şeker almak gibiydi. Ama o zamana kadar çok şey biliyordum . Makinenin ne işe yaradığını, nasıl çalıştığını bildiğimden ve yeterince zaman verilirse bir tane yapabileceğimden emindim .' Derin saygısını yansıtan bir dokunuşla platforma hafifçe vurdu; sanki avucunu hayal edilebilecek en kutsal sunağın üzerine koyuyormuş gibi."

"'Bunu başka kim biliyor?' Hemen sordum ama yine de
Bunun doğru olduğuna inanıp inanmadığımdan emin değildim."

"'Hiç kimse,'" diye yanıtladı Aldous. 'Dünyada benden başka tek iki ruh sizsiniz.'"

"'Baloney,' Craig kıkırdadı. "Senin bir dahi olduğunu biliyorum Profesör Gibson, ama bu ekipmanların bazıları sanki bir ton ağırlığında gibi görünüyor." Bunu bir sır olarak saklamana imkan yoktu."

"'Seni temin ederim Craig, bu yaratımda yalnızca Aldous Gibson çalıştı ve bu cihazın yapımı.'"

"'Kendinizden üçüncü tekil şahıs olarak bahsediyorsunuz,' diye gözlemledi Craig, kaş. 'Bu çok tuhaf, Profesör.'"

Aldous, "'Pek çok zorluk vardı ama hepsi çözüldü' diye açıkladı. 'Evren X'te ortaya çıkan cihazla aynı olmasa da bu cihaz işlevseldir.'"

"'Ar-paralel bir evrene gittiğinizi mi söylüyorsunuz ?' diye sordum, kalbim hızla çarparken ağzım aniden kurudu ve onun bu kadar aptalca bir şeyi -bırakın yapabileceğini- yapabileceği düşüncesiyle bedenim titredi .

'Hayır' diye başını salladı. 'Hayır, bu cihaz bu amaç için kalibre edilmedi. Ancak onu evrende gezinmek için gereken enerjinin aynısını kullanacak şekilde ayarladım ama onu başka amaçlar için yeniden kullandım .'"

"'Ve bunlar ne?' Craig şüpheyle sordu. 'Evreni yok etmek mi?'"

"'Hayır,' Aldous, saygıdeğer elini bize başka bir umursamazca sallayarak ve başını vurgulu bir şekilde sallayarak bu fikri hızla sildi. 'Tabii ki değil. Bu cihaz uzayın dokusunu yok etme gücüne sahip olsa da

zaman—varlığını dünyadan bir sır olarak saklamama neden olan bir yetenek, onu bu amaçla yaratmadım."

"O halde onu hangi amaçla inşa ettiniz?' diye sordum, Aldous'nun karakterindeki bir adamın neden böyle bir risk aldığını, yani bu kadar yıkıcı olabilecek bir sırrı saklamak için ikili bir hayat yaşadığını anlayamadığım için daha da öfkelenim.

"En sonunda aradığı fırsatı, yani makinesinin potansiyelini açıklama fırsatını bulduğunda, Aldous'un ağzında hafif bir gülümseme belirdi. 'Bu makine tüm evrenin (sadece gözlemlenebilir evrenin değil tüm evrenin) gücünden faydalanabilir ve ona anında odaklanabilir."

Craig, "Burada kendi ligimin yaklaşık bir milyon mil uzağındayım," diye itiraf etti Craig, ses tonu hâlâ kuşkuluydu, inanamayan bir kıkırdamayla. Sam, şu anda ciddi mi? Bu mümkün olabilir mi?"

"Bilmiyorum,' diye dürüstçe cevap verdim. 'Teorik olarak, matematiksel olarak evet. Ancak var olmayan ya da en azından henüz keşfedilmemiş bir tür egzotik enerji ya da madde biçimini gerektirecektir. Böyle bir şeyi gerçekleştirecek teknolojinin en erken yüzyıllarca uzakta olması gerekir. ' "

"Yüzyıllar mı?' Aldous da beni tekrarlayarak karşılık verdi ama retorik bir soru biçimindeydi; bunu yapmaktan hoşlanıyordu. 'Hayır canım. Bu, kendi başımıza geliştirdiğimiz şeyin çok ötesinde, ancak bu teknolojiye yüzyıllar değil , yalnızca onlarca yıl uzaktaydı. Hızlanan Getiriler Yasası böyledir ."

"Hızlandırılmış Getiri Yasası da ne böyle?' Craig sordu.

Aldous adına "'Bilgisayarların işlem kapasitesi her on sekiz ila yirmi dört ayda bir ikiye katlanıyor,' diye yanıtladım. 'Donanım doğrusal değil katlanarak gelişiyor."

Aldous, "'Yani otuz adım, katlanarak bir milyardan fazla bir faktördür" diyerek konuyu Craig için daha açık hale getirmeme yardımcı oldu. 'Ve bir milyar kat ilerleme, şu anda imkansız gibi görünen şeyleri (tamamen fantezi gibi görünen şeyleri) aniden mümkün kılıyor."

"Yani Evren X , bizim daha doğrusal bakış açımıza göre bize yüzyıllar gibi görünse bile teknolojiye yüzyıllar yerine yalnızca on yıllar öndeydi ? ' Craig sözlerini, zekice anlayışıyla hem Aldous'u hem de beni şaşırtarak bitirdi. Craig sessizce etkileneceğimize inanamayarak omuz silktili. 'Ne? Teorik fizikçi değilim ama basit matematik işlemlerini yapabilirim."

Aldous, Craig'e gülümsedi ve ardından Planck makinesini çevreleyen pilleri işaret etti. 'Bu sadece ateşleme gücü; benzinli motorları çalıştıran kıvılcım gibi. Aslında Planck makinesine güç vermiyor ama evrenin balonuna bir delik açmak muazzam bir güç, olağanüstü bir güç gerektiriyor .'"

"'Aman Tanrım,' diye nefesim kesildi ve ağzımı kapatmak için elimi ağzıma vurdum çünkü onun ardına kadar açık olduğunu biliyordun. Aldous az önce en büyük korkumu doğrulamıştı. ' Bir faz geçişini nasıl tetikleyeceğinizi anladınız .'"

"'Doğru,' diye onayladı Aldous, gözleri heyecanlıydı, gülümsemesi dahinin güvenini ele veriyordu. 'Tam buraya, bu noktaya odaklandım. Tüm evrendeki gücün her zerresi bizim için çalışıyor. Hesaplamamıza yardımcı oluyor. Bu nihai güçtür . Sınırsız hesaplama. Ve bu, V-SINN'e karşı savaşta teraziye değiştirebilecek silahtır.'"

"'Bunu benim için tercüme edebilir misin Sam?' Craig elini ovuştururken bana şunu sordu: büyük, zımpara gibi el yüzünün üzerinde.

"'Hayır' diye cevap verdim. 'Sorun sadece sen değilsin Craig. Bununla nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yok .'"

"'Görmüyor musun?' dedi Aldous, gözleri olasılıklarla parlıyordu. Planck makinesine döndü ve onu bir kez daha vurguladı. 'V-SINN dünyadaki en güçlü bilgisayar değil ; en azından henüz değil."

"Bu ."

"Bunu sim'deki hata düzeltme kodumuzu şifrelemek için kullanabiliriz. Şifreli bir düğümü o kadar sıkı bağlayın ki, V-SINN bile müdahale edemeyecek.'"

"'Aman Tanrım,' dedim sonunda büyük adamın planını anlayarak. Riskliydi ama Planck makinesi reklamda anlatıldığı gibi çalışırsa işe yarayabileceğini düşündüm."

"'Ne? Çeviri lütfen,' diye sordu Craig tekrar.

"'Eğer sim V-SINN tarafından bozuluyorsa,' dedim ona, kelimeler ağzımdan dökülürken sesim heyecandan titriyor olsa da, 'o zaman bir hata düzeltme kodu panzehirdir . Sorun şu ki, geleneksel, klasik bir bilgisayarın (hatta kuantum bilgisayarının bile) V-SINN'in kaba kuvvet işleme avantajıyla aşamayacağı hiçbir şey yok. Ancak V-SINN'in çözemeyeceği kadar karmaşık bir kod yazmak mümkün olsaydı, simülasyonu müdahale olmadan çalıştırabilirdik . Yapay zekayı test edebilir ve ona güvenebileğimizden emin olabiliriz."

Craig, anlattıklarımı bir süre sindirdikten sonra, 'Kuşkuz,' diye söze başladı, 'bu dahice. Ancak V-SINN için kolay bir çözüm görebiliyorum. Eğer o

hata düzeltme kodunu kıramayacağını fark eder ve ne yapmak üzere olduğumuzu anlar, sığınak patlatan bir bombayla tesisimize saldırabilir ve tehdidi anında sona erdirebilir - silah sistemlerini kontrol ettiğini unutmayalım dünyanın en gelişmiş ordularından biri."

"Bunu zaten düşündüm,' diye yanıtladı Aldous."

Hayranlığımın bir belirtisi ortaya çıkınca gülümseyerek, 'Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm' yorumunu yaptım. Aldous'un aklının alamayacağı hiçbir şey yoktu ve ben de onu küçümsememeyi öğrenmiştim. O yalnızca Craig'in üstünde bir ligde oynamıyordu... benimkinden çok daha üstün bir ligde , yaşayan herkesin üstünde oynuyordu . Ve şimdi onun teknolojiye herkesten onlarca yıl önce erişebilen bir dahi olduğunu fark ettim ; olasılıklar sonsuzdu."

"V-SINN'i kandırırsak, simülasyonun hata düzeltmesinin hala başarısız olduğu ikinci bir versiyonunu çalıştırarak zorlandığımızı düşündürürsek , o zaman V-SINN'in testimizin yanlış olduğundan şüphelenmesi için hiçbir neden kalmayacaktır. Yapay zeka çalışmaları devam ediyor."

"Kutsal inek,' diye yanıtladı Craig sadece etkilenmekle kalmayıp aynı zamanda hayret. 'Sizin bu makineniz bunların hepsini yapabilir mi?'"

Aldous, 'Bir anda' diye onayladı. Hesaplamalarını yapmak için gerçekliğin kendisini, bu odadaki her şeyi, hatta bedenlerimizi oluşturan molekülleri bile kullanacak . Çok kısa bir süre için bu, Tanrı'nın zihnine göz atmak, içeriye bakmak ve gelecek nesiller için fotoğraf çekmek gibi bir şey olacak."

"O halde...neyi bekliyoruz?' diye sordu Craig, sesi heyecanla dolmuştu. 'Burada zaman bir sorun değil mi?'"

"Gözlerim Aldous'a kilitlenmişti ve gözlerindeki bakıştan ve bir kez daha durmadan avucuna bastıran başparmağından yoğun bir iç çatışma olduğu açıktı; bir şeyden emin değildi."

"Craig'e döndüm. 'Bu küçük bir şey değil. Bu makine bir faz geçişine neden olur. Sadece göz açıp kapayıncaya kadar sürse bile..."

"Daha az," Aldous hemen beni düzeltti. Kelimenin tam anlamıyla yalnızca bir Planck uzunluğu; fizikteki en kısa zaman ölçüsü. Ama bu, hiç durmadan serbest bırakılmaması gereken bir güç."

"Aman Tanrım,' Craig'in yüzü bir saniye kadar boş kaldı, önce bir yüz buruşturmaya, sonra da benim zaten bildiğim şeyi fark ettiğinde inanamayan bir bakışa dönüştü. ' Daha önce hiç açmamıştın. Hiç denemedin."

Aldous ona döndü ve başını salladı. 'Nasıl yapabilirdim? Bunu gizlice inşa ettim. Entelektüel olarak bunun işe yarayacağına inanıyorum. Her hesaplamayı manuel olarak kontrol ettim ve tekrar kontrol ettim. Milyonlarca başka otomatik kontrol çalıştırdım.

Yine de, bu düğmeyi çevirmek, bu tanrı-makineyi açmak, şimdiye kadar yaşadığım en canlı an olabilir, hayatımın işinin doruk noktası olabilir, ama en doğrusu, hepimiz için varoluşsal bir risk anı olacak, en gerçek anlamda. Bir şeyler ters giderse, bir şeylerin ters gittiğinin farkına bile varamadan ölebiliriz. Kısa mum söndür. Ve bırakın hayatlarımızı, hatamız üzerinde düşünecek bir anımız bile olmaz. Biz ... var olmayı bırakabiliriz.' İkimize döndü ve ikimizin de gözlerinin içine baktı. 'Buna en kötü, en aşağılık, en sadist ve alçak işkenceyi tercih ederim. Görüyorsunuz, diri diri yakılsaydım, hatta boğulsaydım, sonun geldiğini anlayacak bir anım olurdu. Ama öylece ölmek... anlamsızca..."

Craig bir an bile tereddüt etmeden , 'Bu anlamsız olmazdı' dedi. "Eğer hayatınızı daha büyük bir iyilik için -milyarlarca masum insanın hayatını kurtarmayı denemek için- verirsiniz şunu söylemeliyim ki Profesör, bu isteyebileceğiniz kadar anlamlı bir ölüm. Ve eğer saflığımı biraz hoşgörürseniz, bunun da bir hayat kadar anlamlı olduğunu söylemeliyim."

Aldous'un dudakları bir gülümsemeyle geri çekildi -yanakları da kızardı- Craig'in gözlerine bakamayacak kadar utanmıştı ve o da bu nazik iltifatına karşılık vererek gözlerini indirerek şöyle dedi: "Sen bir kahramansın, Craig . Kendi hayatımdan vazgeçme konusunda çok daha az rahatım ve bu konuda seninkinden de çok daha az rahatım.

"Aldous'un yanına gittim ve onu korku uçurumundan geri getirmek için koluna hafifçe dokundum; boğulmaya başlamıştı. 'Anlıyoruz, Aldous. Biz de korkuyoruz. Ama sen doğru olanı yaptın . En kötü senaryoya hazırlandınız ve o senaryo maalesef karşınızda, şimdi, geldi, mevcut, adını siz koyun. Yine de şunu unutmamalısınız ki, korkunun -ne kadar felç edici olursa olsun, var olmasının bir nedeni var- bu harika, hayranlık uyandıran, dehşet verici makineyi bu yüzden yarattınız."

"Ama artık korkunun bizi durdurmasına izin veremeyiz,' dedim, daha önce albayın söylediği bir şeyi tekrarlayarak, bunu söylediğini hiç duymamış olmama rağmen. ' Kritik anda harekete geçmezsek tüm bu korkunun , bu makineyi yapmanıza neden olan korkunun ne faydası olacak?"

"Başka seçeneğimiz yok Profesör Gibson,' diye tekrarladı Craig. 'Bu şeyi ateşlemenin zamanı geldi. Eğer bu tek bir kişinin hayatını kurtarmak anlamına geliyorsa, kendiminkini vermeye hazırım. Peki ya sen? Kendinize şunu sormalısınız: Başka birinin hayatını kurtarmak için kendi hayatınızı feda eder miydiniz?"

"Belirsiz, araştırmacı ifadesinden Aldous'un emin olmadığını görebiliyordum."

"İş bu noktaya gelmeyecek,' dedim ona güven verici bir şekilde. 'Sadece inşa ettiğin şeye güvenmelisin. İşe yarayacak."

"Sonra Aldous sakın bir nefes aldı, dudağının üstündeki teri sildi, başını salladı ve hepimizin önünde durduğu zihninin muhteşem yaratımına döndü; insanlığın feda edilebileceğinden korktuğu ama üzerinde can attığı sunağına . kurtarılabileceğini de umuyordu . Gözünü kırpmadı ve sonunda şunu taahhüt ederken sesi titredi: ' Tanrı'nın aklına bakmanın zamanı geldi."

BETA VERSİ

8

"Kolektifinin ölmesine izin vermek nasıl bir yardım talebi olabilir?" diye sordu James, hâlâ 1'in kafa karıştırıcı mantığını takip edemeyerek. Android yapımı kanyonun aşağısında, harekete çağrılmayı bekleyen uzayda yüzen bedenlere baktım. "Sizce kolektifin amacı nedir?" aniden James'e sordu. "Artık çoklu evren hakkında bildiklerinizi düşünürsek, etrafımı trilyonlarca ruhla çevrelemenin en büyük avantajı nedir?"

Hemen anladığı gibi, James'in ihtiyacı olan tek şey onun isteğiydi. "Aman Tanrım." Doğrudan söylememiş olsam bile bu çok şaşırtıcı bir itiraftı ama bu ona çarptığında tuhaf mantığın geçerliliğini fark etti. "Onlar canlı kalkan."

Yapay zeka, ana bilgisayarda işlemleri izlemeye devam etti. Aynı anda James'le aynı sonuca varmıştı ve harekete geçme zamanının geldiğini hemen anladı. James'in yükseltilmiş gövdesinin teknik özelliklerini içeren bir açılır menüyü açtı ve ardından ikinci bir pencereyi ve Old-timer'ın yükseltmelerini içeren menüyü açtı. Bunları üst üste koydu ve tasarım değişiklikleri yapmaya başladı.

"Hesaplamayı yap James," dedim ona. "Bir trilyon insan her saniyede bir trilyon karar veriyor. Ancak yine de Evren 1 bizim güvenlik duvarı ile korunduğumuzu , yani yalnız, izole bir evren olduğumuzu bildirdi. Bu nasıl olabildi?"

"V-SINN her saniye bir trilyon evreni yok etmek zorunda kalacak"
James anlayışla belirtti.

"Ve bir faz geçişi bir saniyede gerçekleştirilemez" diye belirtti 1. "Evren sonsuz değil; ama insanlarla ilgili bir bakış açısından öyle de olabilir. V-SINN için bile tüm bir evrenin yok edilmesi zamana ihtiyaç duyuyor ve konuşlandırılması kolay olmayan bir silah gerektiriyor ."

"Bunu nasıl yapıyor?" James, korktuğu kadar büyülenmiş bir halde sordu. evren yok edici kavramı .

"Kendini kopyalıyor," diye açıkladım. "Sadece tek bir giriş komutuyla başlatılan küçük zombi sonsuzluk bilgisayarları yaratıyor; bir faz geçişini başlatıyorlar ve hemen onun içine çekilerek bu süreçte kendilerini yok ediyorlar. Felaket niteliğinde ve etkili ama tüm bir evreni yok etmek saatler alıyor; yine de acı verici derecede yavaş bir ölüm."

James dehşetin boyutunu görselleştirdi ve hesapladı. Sonuçlar gözünün önünde canlanıyordu, sadece sayılar -rakamlar- ama her biri bir insan yaşamının sonunu temsil ediyordu. Evrensel bir silmenin büyük boyutunu kavrayamıyordu.

"Bir hayal et James," dedim ona. "Şu anda etrafımızın kaç tane V-SINN versiyonuyla çevrili olduğunu bir düşünün, her saniye ortaya çıkan trilyonlarca yeni evrenden her birine saldırıyoruz... bu evrenlerin her birine saldırıyoruz, yani bu hariç . ."

"Ve Evren 1," diye ekledi James. "V-SINN de onlara saldırmayı erteliyor." Sonra bir farkına vardı. "Doppelgänger'ınızın halkını kurtarmamasının nedeni bu ; V-SINN'in her yeni evrendeki herkesi öldüreceğini biliyor olmalı."

"Daha az android, daha az evren bölünmesi anlamına gelir, bu da daha az evren anlamına gelir," diye onayladım, "ve bu da her saniye daha az soykırım anlamına geliyor."

James için bile, kitlesel cinayetlerin tam boyutu, her geçen saniyede en azından bir trilyondan fazla ruhun ve bir trilyondan fazla evrenin istikrarlı ve etkili bir şekilde infaz edilmesi , hayal edilemeyecek kadar korkunç derecede büyüktü. "Neden? Ne istiyor?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladım, ama sonra önüne aralarında süzülen holografik bir çizgi çizdi; çizgi sayısız başka zaman çizgilerine bölünüyor, her yöne doğru dallanıyordu, "ama biliyorum ki Bir evreni izole etmenin tek nedeni , bir sonucu garanti etmek istemenizdir , aksi takdirde olasılıklar sonsuzdur."

James onu satın almadı. Orijinal zaman çizelgesine işaret etti. "Şunlar hariç istediği sonuç yine de gerçekleşecek; geri kalan her şeyi neden yok edelim ki?"

"İstediği sonuç gerçekleşecek," diye kabul etti, "sonucun o evren dalının sonuyla ilgisi olmadığı sürece." Elini hareket ettirerek geri kalan zaman çizelgelerini sildi ve onlara yalnızca bir tane bıraktı. Sonunu, kelimenin tam anlamıyla zamanın sonunu yakınlaştırdı. "Yapmalısın

Eğer gerçekten bir şeyi yok etmek istiyorsanız , yalnızca tek bir evreniniz olsun ve o evrenin son anına ulaşın ."

James anladı ama yine de gizemin en büyük kısmını açıkta bıraktı: "V-SINN'in yok etmek istediği elimizde ne var?" O sordu. "Peki neden onu yok etmiyor? Açıkçası, etrafımızdaki her evreni yok etme gücüne sahipse bunu yapabilir. Peki bizi özel kılan ne?"

"Benim tahminime göre asıl amacı evrenimizdeki bir şeyi yok etmek değil," diye tahminde bulundum, "daha ziyade bir şeyi dışarı atmak ve her ne ise -ya da her kim olursa olsun- Evren 1'e seyahat etmek istiyor."

Gözleri kısıldı. "Onun İnşaatçı olduğunu mu düşünüyorsun ?"

"Hayır" diye yanıtladım. 1 "Sanırım gelecekteki ben, İnşaatçı'yı ona getirmemi istiyor ; herkesi geri getirip kolektifini yeniden inşa edebilmesinin tek yolu bu, ancak bu, görebildiğim kadarıyla V-SINN'e hiçbir şekilde fayda sağlamıyor. "

Sonra cevap aklına geldi, konuşurken gözlerini genişletti:

"Trans-İnsan. Evren 1'in Trans-İnsan olmasını istiyor ."

Omuz silktim. "Belki" diye yanıtladı. "Cevabı gerçekten bilmiyorum ama seyahat ettiğim tüm evrenlerde V-SINN dışında daha önce hiç bir sonsuzluk bilgisayarı görmemiştim . Eleme süreci boyunca Trans-İnsan en güçlü şüpheli ve en güçlü saik gibi görünüyor."

James, "Bu hala neden Evren 1'i almamızı istediğini açıklamıyor" diye belirtti. "Eğer Trans-İnsan istiyorsa neden onu diğer paralel evrenlerin herhangi birinden almıyor? Yakın zamanda yok edildiği bir evrene geri nakledildiğinden neden emin olalım ki?"

Başka bir omuz silkerek, "Onlar gelecekteler," diye önerdim. "Onlarda bizim sahip olmadığımız bir şey olmalı ; V-SINN, her iki dünyayı da en iyi şekilde elde etmek için birleştiriyor ve bunun en iyi sonucu."

James bir cevap bulmak için zihnini ararken gözleri ileri geri hareket etti. Nihai olanı bulamadı ama bir sonuca vardı.

"Doppelgänger'ınız biliyor olmalı; V-SINN'in ne istediğini bilmesi gerekiyordu, yoksa kolektifini feda etme riskini almazdı."

"Haklı olmalısın," diye itiraf ettim, "ama onun ne bildiğini bilmiyorum - kolektifinin devre dışı bırakılmasına kadar geçen sürede bir şeyler öğrenmiş olmalı. Benim önerim," dedi eylem moduna geçerek, "tüm bu bilgileri Trans-Human'a girmenizdir."

James içinde bulunduğu ikilemi düşünürken bir anlığına gözlerini kapattı. "Trans-Human'ı başlatırsam V-SINN saldıracak, tıpkı Evren 1'de yapay zekanın aynı şeyi denediği gibi."

"Pek olası değil," diye düzelttim onu, "Eğer V-SINN'in Evren 1'e taşınmasını istediği şey Trans-İnsan ise hayır. V-SINN'de her şey gibi bu da bir risk, ama bir sonsuzluk bilgisayarı aradığınız tüm cevapları bulacaktır. arıyor."

"Ve onun kontrolünü ele geçiren kişinin sırtında da bir hedef olacak," diye karşı çıktı James, "ve tetikçi başka bir sonsuzluk bilgisayarı olacak."

"Belki," diye yanıtladım, "ama ben olmadığım sürece bununla yaşayabilirim."

"İşte burada," James 1'in tanıdık bencilliğini fark etti ve onun bakış açısını hemen anladı. "Neden birdenbire bu kadar Trans-İnsan yanlısı olduğunu merak ediyordum. Dikkat dağıtacak bir şey arıyorsun."

"V-SINN oyalamalara kanmaz James," diye yanıtladı 1. " Sonsuz bir bilgisayarın ne kadar her şeye kadir olduğunu anladığını sanmıyorum ; kandırılmaz, dikkati dağıtılamaz, ona meydan okunamaz. Sadece oyun oynuyorum. Henüz İnşaatçı'yı yok etmedi ve bu da halkımın hala bir şansı olduğu anlamına geliyor - ve eğer V-SINN bu sefer Trans-Human'ı canlı ele geçirmek istiyorsa, o zaman bu onun kontrolünü kim ele geçirirse onu yapmanın bir yolunu biliyor olabileceği anlamına gelir. Güvenli geçişimizi garanti ediyoruz." İçini çekti. "Belki gelecekteki benliğim bunu biliyordu. Bilmiyorum ama bir sonsuzluk bilgisayarının bunu bileceğini biliyorum."

James gözlerini kapattı ve seçeneklerini değerlendirirken hafifçe başını salladı. 1'e güvenmiyordu ama aynı zamanda bir tanrıya karşı savaşta müttefik olarak daha iyi bir seçeneğe sahip olmadığını da biliyordu. "Dünya'ya gideceğim ve yapay zekanın çekirdek matrisini alacağım. Daha sonra Trans-Human'a gideceğiz ve operatörün pozisyonunu üstleneceğiz."

"Güzel," diye yanıtladım. 1 "Ziyaretçilerimizin ulaştığı Planck platformunu alacağım ve üzerinde kayıtlı koordinatları ulaşım sistemimize gireceğim."

"Hayır," dedi James, "Planck'ı geri almakla ilgilenecek bir adamım var. Yapmanız gereken Venüs'teki Puristlere yardım etmek. Teknisyeninizin yardımı olmadan kaçamazlar."

" Birbirimizi tanıdığımız bunca zaman boyunca seni emirlere uyduğuma ikna eden neydi ?" 1 buz gibi, neredeyse tehditkar bir tavırla bunu ileri sürdü.

James ona dürüstçe, "Bu bir emir değil" dedi. "Seninle tanıştığımdan beri yalan söylüyorsun - muhtemelen şimdi de yalan söylüyorsun - ama kazanıp kazanmayacağına dair kavga ederek zaman kaybetmek istemiyorsan -"

"Ah, ben kazanırdım," diye sözünü kestim, kazanabileceği fikriyle alay ettim. muhtemelen James'e yenilecekler; özellikle de son olayların ardından.

"Ne olursa olsun, bırak Planck'la ben ilgileneyim; o zaman bende senin istediğin bir şey var, sende de benim istediğim bir şey var."

"Benden yararlanabileceğini mi sanıyorsun?" 1 meydan okurcasına, görünüşte eğlenerek onun yanına dikildim.

James, "Oyalanmaya ihtiyacın var," diye hatırlattı ona. "Püristlerin buradan çıkmasına yardım edebilecek birine ihtiyacım var. Bunu yaparsanız , onları özümsemeden , Planck koordinatlarınızı elde edersiniz."

İçini çekti. "Eğer seni şu anda parçalara ayırırsam ve Planck'ı alırsam -yapay zekan ne olursa olsun Trans-İnsan'ı etkinleştirecektir- hiçbir kozun kalmaz, James." Başka bir uzay-zaman bükülmesini çağırarak ellerini havaya kaldırırken gülümsedi ve "ve bundan keyif alacağım."

James ellerini kaldırdı ve onunkine karşı koymak için kendi uzay-zaman bükülmesini çağırdı, ama ikisi de diğeriyle savaşa girmeden James'in sağında ve solunda başka bir solucan deliği açıldı ve ikisini de sersemletti.

"Bu sefer galip gelmen biraz daha zor olacak, 1," diye duyurdu yapay zeka, solucan deliğinin ağzından, derisi simsiyah olmasına rağmen James'inkine benzeyen bir bedenle geldiğinde ve zaten vücudundan açılmış yüzlerce dal taşıyordu. Düzinelerce filiz, o onları geri itemedi 1'in kollarını çevreledi, daha fazla dal bacaklarının ve boğazının çevresini sararken onları yanlarına sabitledi ve onu neredeyse anında bir örümceğin sinekle sarması gibi sardı. Son düşmanına bakarken gözleri karanlık bir şekilde parlarken yalnızca yüzü açıkta kaldı.

"Anladığım kadarıyla o vücuda sahip olma konusundaki tavsiyeme uydun," diye öfkelenildi, çenesi kasılmıştı. dalları püskürtmeye çalışırken ama onlar yerlerinde kaldılar. "Biraz geç."

James, "Geç olması hiç olmamasından iyidir," diye yanıtladı. Sonra doğrudan kabul etti AI, "Ama o haklı. Bunu daha önce düşünmeliydik."

Yapay zeka ona gerçekçi bir şekilde, "1, seni öldürmeyeceğimizi biliyorsun," dedi. "Püristlerle ve güneş sistemindeki diğer post-insanlarla birlikte Evren 1'e tahliye için yardımınıza ihtiyacımız var. Trans-Human'ı başlatmak için içimizden birine ihtiyacın olduğu için bizi öldürmeyeceksin. Yani karar sana kalmış: savaşacak mıyız, yoksa barışçıl bir şekilde gitmene izin mi vereceğim?" 1 gülümsedi.

"Peki, madem öyle söylüyorsun."

Yapay Zeka dallarını anında açarak 1'i serbest bıraktı.

Geriye kaçmadı ya da kaçmadı; pozisyonunu korudu, sadece yüzüyordu James'ten ve yapay zekadan birkaç santim uzakta.

Uçup gitmeye başladığında, "Ancak," dedi onlara, "ikinizi de yenerdım."

Döndü ve yapay zeka James'e "Neredeyse kesinlikle doğru" diye fısıldadı.

Ama sonra durdum, geriye doğru döndüm ve şöyle dedim: "James, Trans-İnsan'ın kontrolünü eline alma." Başını eğerek yapay zekaya işaret etti.

"Bırakın yine yapsın. Bana güvenin ."

James aynı fikirde değildi, bir kez daha 1'in tuhaf mantığıyla boğuşurken gözleri kısıldı. "Ben sadece Evren 1'in yaptığı hatayı tekrarlıyor olurdum" diye yanıtladı. "Ekip olmamız gerekiyor..."

O güldü. "Bu bir sonsuzluk bilgisayarı – sonsuzluk – sonsuzdaki gibi mi? İçine kaç tane çekirdek matris yığdığınız önemli değil, aynı sonuca sahip olacak. Bırakın yapay zeka yapsın; eğer yapabiliyorsanız hayatta kalacaksınız. Önemli olan hayatta kalmaktır." Döndü ve uçup gitti, neredeyse anında ortadan kayboldu.

Yapay zeka "Duygusuz" diye gözlemledi. "Hayatımın değerini tamamen göz ardı ediyorum."

James yapay zekaya döndüğünde öfkeden köpürüyordu, "Az önce iki arkadaşımızı öldürdü - en iyi arkadaşlarımdan ikisini," diye küçümsedi, atavist bir hırıltı ortaya çıkıp köpek dişlerini açığa çıkarırken dudakları titriyordu. Avuç içleriyle içinde yüzdükleri garip yapıyı işaret ederken onu uzakta tuttu. "Kendisini izole etmek için trilyonlarca insan kalkanı topladı; o sadece duygusuz değil, aynı zamanda deli."

Yapay Zeka başını salladı. "Benimsediği lakap gerçekten çok uygun; o gerçekten tamamen 1 numara."

James onlar için bir solucan deliği açarken başını salladı. "Beni kurtarmak için hayatını riske attığın için teşekkür ederim."

Yapay zeka, "Kuşkusuz, orijinal çekirdek matrisimi riske atıyorum" diye onayladı. "Ancak, android taktik kitabından bir sayfa çıkardım ve ana bilgisayarımda bir yedek sakladım."

"Mükemmel" diye yanıtladı James. "Bu işe yarayabilir." Yapay zekanın solucan deliğine ilk girmesi için eliyle işaret etti. "Rich'in yanına dönmen gerekiyor. Şu sıralar uyanıyor olacak ve oldukça kafası karışmış olacak."

"Peki sen?"

"Çift yapmayı deneyecek vaktim olmadan Planck platformunu alacağım." Bir an duraksadı ve eklemek için gereken gücü toplamaya çalıştı: "Ve sonra

İhtiyar'a vermem gereken bazı trajik haberlerim var; ayrıca Cehennemde evreni kurtarmak için kartopu gibi bir şansımız olursa onun yardımına ihtiyacım olacak."

Yapay Zeka başını salladı ve ardından hafifçe soluna hareket ederek solucan deliğinin onu neredeyse anında beş yüz bin kilometre uzağa çekmesine izin verdi.

James döndü ve Rich ile Djanet'in evrenlerinde var olabileceği son yerin koordinatları olan boş alana baktı. Arkadaşları ölmüştü ve yasını tutabileceği bir ceset bir yana, enkazdan başka bir şey kalmamıştı. Kalıplarını tamamen yok ederek dirilme şansının olmadığından emin olmuştum ve tüm bunları küçük bir intikamdan başka bir amaç uğruna yapmamıştım.

Android gemisinin zeminine baktı; onu yüzeye çıkardığım yer hâlâ hasarlıydı, sonra onu sadece bir düşünceyle yok ederek kurtardım. Güçleri çok büyüktü -yapay zeka ve James'inkinin en az binlerce katı- ve yine de çekirdek matrisi o kadar yozlaşmıştı ki, bu gücü yalnızca kendi kendini korumak için kullanmıştı.

Aslında yapay zekanın, sonsuz zekanın sonsuz empatiyi ve sonsuz iyiliği doğuracağı hipotezini kurarken yanıldığı ortaya çıktı. Belki de Aldous yapay zekayı bu kadar ayrıntılı bir şekilde test etmekte haklıydı; belki de iyilik özünde vardı .

"Güle güle, eski dostlar," dedi James, başka bir solucan deliği açarken gözyaşlarına engel olmaya çalıştı. Bir şey daha söylemek istiyordu -ölümlerinin bir anlam kazanması ya da onları geri getireceğinden emin olmak konusunda umut verici bir şey- ama bildiği Rich ve Djanet'in enkarnasyonlarının sonsuza dek yok olduğunu biliyordu, hatta kendisinin bile, bütün o tüm gücüyle. güçleri onları geri getirebilir. V-SINN, Trans-Human'ın zamanı geri almasına izin vermeyecekti; dolayısıyla kendisinden önceki her ölümlü gibi James de ölüm karşısında güçsüzdü.

Geriye kalan tek şey önümüzdeki saatlerde mümkün olduğu kadar çok insanı kurtarmaya çalışmaktı. Solucan deliğine dönmeden, onun kendisini ele geçirmesine ve kendi evreninin yazılı olmayan geleceğine çekilmesine izin vermeden önce, "Ne gerekiyorsa yapacağım," diye söz verdi onlara.

SAMANTHA BÖLÜM 2

3

"Aldous, Planck makinesinin etrafında dolaşmaya, karmaşık, olağanüstü güçlü cihazın tamamını çevreleyen çok sayıda konsola komutlar girmeye başladı. Onu şaşkınlıkla izledim; Craig yanıma gelip elini elimin üzerine kaydırды ve bana 'Ne yapıyor?' diye fısıldadı."

"Başımı kaldırıp ona baktım ve sanırım o anda Aldous'a ne kadar körü körüne güvendiğimi fark ettim çünkü cevabım 'Bilmiyorum' oldu. Bir bilim insanı için bu kabul edilemez bir durumdu."

"Aldous, bir aşamayı başlatmak için ne tür bir güç kullanıyorsun? geçiş? Muazzam bir şey olmalı... alışılmışın dışında olmalı."

"Komutlarını başka bir konsola girmeye devam etmeden önce kısa bir süre bana baktı. Neredeyse tüm Planck makinesinin çevresinden dolaşacaktı. 'Manyetik hedefli füzyon' diye yanıtladı."

"Füzyon? Aptalca dedim, sadece kelimeyi tekrarlayarak, şaşkınlıkla. Sanki uyuyormuşum ve biri beni uyandırmak için aniden karnıma yumruk atmış gibi hissettim. Füzyon. Aldous, teknolojiye insanlığın geri kalanından çağlar önce erişebildiğini itiraf ediyordu. Nasıl?"

"Durun bir saniye,' Craig atladı, aynı şekilde... diyelim ki... tedirgin bir halde. 'Var mı? bize burada bir çeşit soğuk füzyon cihazının olduğunu mu söylüyorsun?'"

"Tam olarak değil,' diye yanıtladı Aldous. 'Luke sıcak füzyon', diye korkunç bir şaka yapmaya çalıştı ve yüzünde beklenti dolu hafif bir gülümsemeyle bize döndü, görünüşe göre bizim gülmemizi bekliyordu. Biz yapmadık. 'Üzgünüm. Kötü bilim şakası. Evet, füzyonum var.'"

"İlk başta söyleyebildiğim tek şey 'İsa'ydı. Ben MTF'nin ardındaki teoriyi anladım; Craig anlamazdı ama o, füzyon kavramını, onun dünyayı dönüştüren bir teknoloji olduğunu bilecek kadar anladı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?' tepki gösterdi ve her zaman dost canlısı tavrının yüzeyinin çok da altında olmayan bir yere gömdüğü ayının,

karıştırılıyor. 'Dünya'nın enerji sorunlarının sırrını San Antonio'nun eteklerindeki bir sanayi parkında kilitli mi tutuyorsunuz? Neden? Bunu neden paylaşmadınız?'"

"Bunu paylaştıysaydım, biz konuşurken V-SINN bunu bize karşı kullanıyor olurdu,' diye yanıtladı Aldous neredeyse hiç duygulanmadan, sanki cevap çok açıkmiş gibi. 'Hayattaki amacım dünyayı insanlık için daha iyi bir yer haline getirmek. İnsanların şimdikinden daha iyi bir yaşama sahip olmalarını istiyorum. Ancak bazen insanları güvende tutmak ve uzun vadede daha iyi bir gelecek sağlamak için, iki ucu keskin kılıç olan teknolojileri, onların iyiliği için, gizli tutmanız gerekir.'"

"Craig elimi bıraktı ama ben iki kolumu da saracak kadar bilgim vardı onu geride tutmak için güçlü ön kolunun etrafında. 'Craig, yapma!'"

"Endişeli tepkim Aldous'u şaşırttı ve yukarı bakıp dikkatini vermesine neden oldu - ben onu geri tutmadan önce Craig'in ona doğru agresif bir adım attığını görünce gerçekten kafası karışmış görünüyordu - hatta Craig'in yumrukları bile sıkılmıştı ve o hazır görünüyordu. profesöre yumruk attı ya da belki de sadece bunu düşünüyordu."

"Dünya ölüyor!' Ona hırladı ama öfkesinin altında uyarımı dikkate almasını sağlayacak kadar mantık vardı; Aldous'a saldırmaktan kendini alıkoydu. 'Böyle bir teknolojiyi saklama hakkını sana ne veriyor?'"

"Aldous etkilenmemişti. Craig'in sorusuna cevap verecek enerjiyi toplamadan önce neredeyse gözlerini devirdi. Aldous, 'Dünya ölüyor çünkü liderleri elektrik motorları ve kablosuz enerji iletimi gibi 19. yüzyıl teknolojisine hazır değil' dedi. 'Yirmi birinci yüzyılın ortalarındaki teknolojiyle neler yapabileceklerini bir düşünün : Güçlü bir yapay zeka silahlanma yarışı mı? Füzyon teknolojisine karşı bir savaş; bu arada, kolaylıkla silah haline getirilebilecek bir teknoloji.' Aldous'un mantığı her zamanki gibi yerindeydi. Her ne kadar kararları sert (görünüşte insanlık dışı olsa da) görünse de, sonuçta, her zaman onun sarsılmaz insancılığı tarafından yönlendiriliyordu.

Aldous şimdiye kadar tanıştığım en insancıl insandı."

"Craig'in öfkesi hemen azalmaya başladı ve Aldous devam ederken yumruklarının gevşediğini hissedebiliyordum: 'Biz inanılmaz bir türüz, Craig. En iyilerimiz evrimimizin kontrolünü ele almaya hazırız; kendimizi geliştirmek için tasarlamaya hazırız. Ama en kötülerimiz yoldan çekilmedi; hâlâ buradalar, her zaman yaptıkları şeyi yapıyorlar: sömürmeyi bekliyorlar. Bekliyor

öldürmek. Senin, benim ve Samantha'nın Cenneti yaratma araçları olarak gördüklerini, onlar düşmanlarını Cehenneme gönderme araçları olarak görüyorlar."

"Bu benim için çok alaycı,' diye yanıtladı Craig hiç duraksamadan. 'Belki dışarıda kötü insanlar var ama bu, sırf yanlış ellere geçmesinden korktuğunuz için teknolojiyi paylaşmayarak geri kalanımızı felakete mahkum etmek için bir mazeret değil ."

Aldous, "'Güvenli ve güçlü bir yapay zekaya sahip olduğumuzda,' diye karşı çıktı, 'endişelendiğiniz bu konular -enerji, çevre, gıda üretimi- önemsiz endişeler olacak. Önemli olan tek şey, zamanımızın -tüm zamanların- en büyük sorununun üstesinden gelmemiz ve güvenli insanüstü zekayı bu şekilde ortaya çıkarabilmemizdir . MTF jeneratörleri, onu yönetmeye yardımcı olacak güvenli yapay zekanın olmadığı bir dünyada sahip olamayacak kadar tehlikeli araçlardır; mevcut durumumuzun şüphesiz kanıtladığı gibi - umarım bu kadarı sizin için açıktır. Eğer V-SINN'in bu güce erişimi olsaydı çoktan ölmüş olurduk. Bunun yerine savaşma şansımız var."

Craig'le konuşurken 'O haklı' diye onayladım. Onaylamayan, incinen yüzüne karşı, 'Ben de insanlığa inanmak istiyorum' dedim, 've çoğunlukla inanıyorum. Ancak temel içgüdülerimiz hâlâ çok güçlü; güçlü ve yanlış hâlâ zayıf ama doğruyu yener."

"Belki de haklısın,' dedi Craig sözlü olarak ama gözlerinde buna içten içe inanmadığını görebiliyordum. 'Fakat yine de türün tamamını yargılama hakkına sahip değilsin. Bu teknolojiler hepimizin olmalı. Kendi kaderimize kendimiz karar vermeliyiz."

Aldous dönüp son komutları girmeyi bitirdiğinde, "Yapacağız," diye yanıtladı. 'Biz'iz ."

"Planck makinesinden uzaklaştı ve evreni çökertebilecek makineye, kendi yaptığı bir makineye dönük olarak yanımızda durdu."

"Şimdi ne olacak?' Diye sordum."

"Bilmiyorum' diye yanıtladı. 'Faz geçişi başlamalı ve o kadar çabuk bitecek ki bizim için fark edilemeyecek ... ama..."

"Ama ne?' diye sordu Craig, Aldous'un yavaşlamasından hoşlanmamıştı.

"Bu, kendi üzerine çöken tüm evrenin gücüdür , uzay ve zamanda bu tek noktayı iter,' dedi, bize dönmeden önce tam önümüzde bulunan boşluğu işaret ederek ve ekledi: 'Her ne kadar o Neredeyse anında olacak, bazı ilginç kuantum etkilerini görmek beni şaşırtmaz ."

"'İlginç?' Craig onu tekrarladı. 'Bana dürüstçe söyle, Aldous. Kurşunu sıkamak üzere olmamız ne kadar muhtemel?'"

"Aldous soruyu düşünmek için biraz zaman ayırdı. "Pek sayılmaz" dedi. 'Ama... belki yüzde 20?'"

"Zaten dehşetimi yansıtan Craig'e döndüğümde gözlerim kocaman açılmış olmalı. Makinenin ana görüş ekranından makinenin yüzde 98 hazır olduğunu gördüğümüzde yanıma geldi ve kolunu bana doladı."

Makinenin yüzde 99'a kadar hazır olmasını izlerken Aldous bize, "'Hazır olun dostlarım," dedi. 'Vücudunuzdaki her atom akıllı bir hesaplamanın parçası olmak üzere. Çok kısa bir süreliğine evrenin hesaplama potansiyeli gerçekten uyanacak.'"

"Ve sonra her şey oldu... tıpkı Aldous'un tahmin ettiği gibi... ve evren bir sızlanmayla değil, bir patlamayla uyandı."

BETA VERSİ

O gece ikinci kez aklına gelen bir mesajla uyanan İhtiyar, gözleri titreşmeden önce inledi ve ona kimin seslendiğini gördü: James.

Yaşlı, James'in evinin hemen önünde çimlere uzanmasını izlerken, "Eski adam, ben dışarıdayım" dedi ona.

"Anladım," diye homurdandı ve bacaklarındaki battaniyeyi çekip gözlerindeki uykuyu sildi; post-insanlar sersemlemiş halde uyanmaya alışkın değillerdi ama büyükanneleri onu hemen düzeltiyor ve başarmasına yardımcı oluyorlardı. tam uyanıklık. "Yolumun üzerinde."

Daniella olup biteni görünce, "Ah," diye tepki gösterdi. Hayır, Craig.
HAYIR."

"Onunla sadece konuşacağım," dedi güven verici bir tavırla.
Alay etti.

"Bu iyi bir şey." dedi ikna etmeye çalışarak. "Artık onun peşine düşmeme gerek yok. Sadece konuşabiliriz, bunların hepsini kafamdan atabilirim, hepsi bu."

Şüpheli ifadesi, söyleyebileceği tüm kelimelerden daha fazlasını söylüyordu.
Eğilip onu alnından öptü. "Söz veriyorum. Almak yok
beni bir maceraya atıyorsun. O büyük bir çocuk, kendi başının çaresine bakabilir."
Yatak odasının kapısına doğru giderken arkasından seslendi. "Söz verdin."

Döndü, gülümsedi ve cevap verdi: "Lanet olsun."
O gitti ve Daniella tavana bakarken hayal kırıklığı içinde sırt üstü yuvarlandı. Kocasının onun korumasına ihtiyacı olacağını fark edene kadar sadece birkaç saniye düşündü; James'e hayır demesi mümkün değildi.

Battaniyeyi bacaklarından çekip ayağa kalktı.

Evin önünde İhtiyar kapıyı açarken bornozunu çekiyordu. Açıldığında gördüğü şey keskin, sersemlemiş bir nefes almasına neden oldu ve elleri bornozun bağlamasının ortasında sıkışıp kaldığı yerde dondu. "Bu... düşündüğüm şey bu değil, değil mi?"

James, ön bahçesinde duran ve James'in yanındaki çimenlerin arasında yer alan Planck platformu için "Korkarım öyle" dedi.

İhtiyar bununla ne yapacağını bilmiyordu ama dışarı çıkıp ön verandasına çıkıp merdivenlerden aşağı inmeye başladığında, onlarca yıldır sakladığı sırrın suçluluğu ona ağır gelmeye başladı. "James, sana bundan bahsetmediğim için çok üzgünüm—"

"Endişelenme," James, İhtiyar daha yapamadan özür dileyerek elini salladı. devam etmek. "Köprü'nün altında su var. Artık bu konuda her şeyi biliyorum."

"Yapay zeka mı söyledi sana?" Eski zaman tahmin etti ama James cevap veremedi Daniella geldi ve kararlı bir şekilde onlara doğru yürürken kendi cübbesini bağladı.

"Her ne ise James, gitmiyor" diye ileri sürdü. "O senin için çalışmıyor. Biten bir dünyalaştırma projesinde yönetim konseyi için çalışıyordu , o yüzden artık..."

Planck platformunu görünce donup kaldı. "Bunun burada ne işi var?"

Yaşlı adam omuz silkti. "Henüz bilmiyorum."

"Ben öyle mi düşünüyorum?" Old-timer en büyük korkularını doğrulamak için başını sallamadan önce sormaya başladı. Bunun ciddi bir sorunun yaklaşmakta olduğu anlamına geldiğini biliyordu.

"Neden burada?" sorusunu James'e yönelterek tekrarladı.

James onlara, "Paralel evrenden bir ziyaretçimiz geldi" dedi.

"Ziyaretçi?" Daniella şaşkınlıkla ağzını kapattı.

Old-timer başını kaşıyarak, "Bu çok tesadüf," dedi.

"Daha önce kimin burada olduğunu asla tahmin edemezsiniz—"

"Aldous," dedi James. "Ben zaten biliyorum."

"Ne oluyor?" Daniella aniden James'in sesini fark ederek ona sordu. asık suratlı tavrı. "Sorun nedir? Bizi kim ziyaret etti?"

James bir anlığına yere baktı, doğru olduğuna inanmak istemediği bu sözleri söylemeden önce yine kendini toparlamak zorunda kaldı. Başını kaldırıp Old-timer'a baktı. "Bu gece Rich ve Djanet'i öldürdüm."

"Ne?" Daniella fısıltıyla cevap verdi, sesi onu yanılttı.

Yaşlı adamın gözleri haberi duyduğunda yanıp sönmeyi ama duyduklarını sindirmeye çalışırken yeniden genişlemeden önce kısıldı. "Hayır" hepsi bu

Daniella dizlerinin çözülmeye başladığını görmeden önce yavaşça bunu söylemeyi başardı. Yanına gitti ve onu dengelemek için kolunu arkasından kenetledi.

Başını kaldırıp James'e baktı. Buz gibi bir sesle, "Birinin öldüğünü sanıyordum," dedi. "Onu öldürdüğünü sanıyordum."

James başını salladı. Onlara, "O, bildiğimizden çok daha güçlü," dedi. "Benden çok daha güçlü, yapay zekadan çok daha güçlü. Onunla kavga ettik. Neredeyse beni öldürüyordu. Rich ve Djanet'i öldürmeyi başardı." Başını eğdi. "Onları kurtaramadım. Üzgünüm."

Yaşlı adam nihayet toparlandı ve şok olmuş bir halde çimlere oturdu. Daniella onu tuttu ve aşağı inerken elinden geldiğince dengede tutmaya çalıştı. Sağ kolu sakinleştirici bir şekilde omzunu ovuştururken avucuyu sırtına bastırdı.

"Neden buradasın James?" Daniella şüpheyle sordu. "Eğer sen ve Yapay zeka 1'i durduramaz, sence Craig'in ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

James sormak istemiyordu -buna hakkı olmadığını biliyordu- ama başka seçeneği olmadığını da biliyordu.

Onlara, "Sorun ben değilim" dedi. "Aslında AI ve ben şu anda hayattayız çünkü onunla bir anlaşma yaptık."

"Ne?" diye sordu eski zaman, kaybın şokundan neredeyse anında failin cezalandırılmayacağını öğrenmenin öfkesine geçerek. "Onunla nasıl anlaşma yaparsın? Az önce arkadaşlarımızı öldürdü!"

James, "Daha kötü bir şeyle karşı karşıyayız, Eski Zamanlı" diye yanıtladı. "Çok daha kötü. Ve zamanımız azalıyor."

"1'den ve androidlerden daha kötü ne olabilir?" Daniella sordu: gerçekten daha tehlikeli bir düşman hayal edemiyorum.

James, "V-SINN adı verilen sonsuz akıllı, evreni yok eden bir yapay zeka" diye yanıtladı. "Ziyaretçimizin evreni saldırıya uğradı; buraya, silinme sırasının bizde olduğu konusunda bizi uyarmak için geldi."

"Nasıl...bu nasıl olabilir?" Daniella sonunda sorusunu kekelemeyi başardı. "Biri bunu nasıl bilebilir? Bunun bir hile olmadığını nereden biliyorsun? Ben şunu yapmaya çalışıyor olabilirim..."

James "O gelecekte geliyor" diye cevapladı ve onun aşağı inmesini engelledi. zaten bildiği varsayımsal yollar hiçbir yere varmıyordu. "Zengin."

"Zengin?" Yaşlı adam şaşkınlıkla tekrarladı. "Zengin Borges mi?"

Daniella, "O nasıl gelecekte olabilir?" diye sordu. "Eğer onun az önce öldürüldüğünü söylersen?"

James "Paralel evren" diye yanıtladı. "Farklı zaman çizelgesi. Dinle, bunları duymanın zor olduğunu biliyorum ama burada zamanımız azalıyor. Elimde Rich'in diğer zaman çizgisinden anıları var ve bunları seninle paylaşabilirim Eski Zamanlı ama bunu yapmadan önce bir şeyi bilmen gerekiyor."

"Onun anıları sende mi?" Daniella bu konsepte hayret ederek sordu:
İhtiyar ayağa kalktı, güçlü kolu onu da kendisiyle birlikte yukarı çekti.

"Ne?" Eski zamanlayıcı, James aralarındaki mesafeyi geçerken şunları söyledi:
ve onların sadece birkaç metre önünde durdu.

"V-SINN, Evren 332'den bir yapay zekadır."

Yaşlı adamın yüzü anında soldu.

Daniella kocasının tepkisini gördü ve hemen sordu: "Ne?
Bu ne anlama gelir?"

"Oradaydım" dedi ona. "Beni kovaladıkları dünyalardan biriydi."

Bilgiyi alırken gözleri kısıldı ama sonra ona döndü.
James. "Bu yüzden? Bunun Craig'le ne ilgisi var?"

James'in alt dudağı, konuşmadan önce kaşlarını çatarken hafifçe gerildi ama İhtiyar çoktan duvardaki yazıyı görmüştü.

"Ah hayır" dedi. "HAYIR. Bana bunun nedeninin..." sözünü bitiremeden durduğunu söyle.

"Hangi sebepten?" Daniella ikisine de sordu. "Ne?"

James derin bir nefes aldı. "Eski zaman geride bazı teknolojiler bıraktı; ölü bir süper asker ve bir Planck platformu. ABD hükümeti bunu buldu ve gizli bir insanüstü yapay zeka programı başlattı."

"Aman Tanrım," dedi İhtiyar, parmağını ısırırken eli ağzına giderek acıyla işaret parmağının eklemine büktü.

James, "Açıkçası teknolojiyi kontrol edemediler" dedi.
sonucuna vardı. "Özür dilerim, Eski Zamanlı."

İhtiyarın kafası ellerinin arasına düştü. "Ben ne yaptım?"

Daniella kolunu ovuştururken, "Sen hiçbir şey yapmadın" dedi. James'e döndü, "Hey, kim olduğunu sanıyorsun? Kocamı yanlış bir şey yapmakla mı suçlayarak buraya geliyorsun?"

"Ben yapmadım..." diye başladı James, Daniella onun sözünü kesmeden önce.

"Takip ediliyordu! Canını kurtarmak için koşuyordu!"

"Tatlım, lütfen," dedi Old-timer, Daniella'yı yavaşça geri çekmeye çalışırken, Daniella James'in yüzüne gelip parmağını ona doğru salladı.

"Bu onun hatası değil! Onunla hiçbir ilgisi yok!" Daniella ısrar etti.

James, "Bu onun hatası değil," diye onayladı. "Tamamen kontrolü dışında koşullar oluştu. En yakın arkadaşımı herhangi bir şeyle suçlamak için burada değilim" dedi. Daniella'dan Eski Zamanlı'ya dönerken, "Ama onun yardımına ihtiyacım var" dedi.

"Sana yardım edemez," diye karşılık verdi.

"Bekle tatlım," diye başladı Old-timer, onun sözünü kesmeden önce.

"Bana söz vermiştin Craig," diye hatırlattı ona.

Bu onu soğukkanlılıkla durdurdu.

Başını salladı, güven verici bir şekilde kolunu ovuşturdu ve ardından James'e döndü. "Ben üzgünüm dostum. Ona söz verdim..."

James aniden elini Old-timer'ın şakağına koydu ve bu onun anında dizlerinin üzerine düşmesine neden oldu, hafıza aktarımı başlarken gözleri başının arkasına doğru kaydı.

"Ne yapıyorsun?" Daniella bağırdı, önce şok oldu öfkeyle ekledi: "Durun!"

"Üzgünüm," dedi James anıları aktarmaya devam ederek İhtiyar'ın bedeninin taş gibi hareketsiz kalmasına neden oldu.

Daniella enerji patlamalarını ateşledi ve James'e doğru ateş etti ama patlamalar boşa gitti. Sonra sırtına atlamayı denedi ama James uzay-zamanı büktü ve o yavaşça süzülüp birkaç metre ötede durdu, hiçbir şey yapamayacak durumdaydı. "Yapma!" tekrar bağırdı. "Nasıl bir arkadaş bunu yapar? Sen nasıl bir arkadaşsın?"

James gözlerini Old-timer'ın gözlerinden ayırmadı ama tekrarladı. "Üzgünüm. Başka seçeneğim yok."

Ve sonra, James hiçbir uyarıda bulunmadan elini Old-timer'dan uzaklaştırdı ve Old-timer'ın sanki su altındaymış ve hayat kurtarıcı bir nefes almak için yukarı çıkıyormuş gibi aniden nefes vermesine neden oldu, gözleri çılgınca bakarken göğsünü tuttu. bilinçli farkındalığının az önce bulunduğu yerin anıları: Evren 1.

"Craig mi?" diye sordu Daniella, onun başını çevirmesine neden oldu.

Elleri ve ayakları üzerindeydi, nefes nefeseydi, ona söylerken yüzü acı içindeydi, sesi dehşeti açığa vuruyordu, "Daniella, başımız büyük bir belada . V-SINN geliyor."

Daniella çimlerin üzerinde oturmaya devam etti, elleri arkasındaydı ve kocasını görünce onu destekledi, daha önce hiç görmediği bir şekilde dehşete düşmüştü - tamamen travma geçirmişti.

"Geliyor," diye tekrarladı, hâlâ nefes almaya çalışırken, "ve evrenimizi yok edecek."

SAMANTHA BÖLÜM 2

4

"Evreni UYANDIRMAK önemsiz bir şey değildi. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu; onunla karşılaştırılabilecek hiçbir şey yoktu. Sanki hepimiz bir rüyada yaşıyorduk ve bir an için çarşaf lar üzerimizden yırtıldı. Gerçeklik, ne olduğunu anlayamayacağımız kadar kısa süreliğine bize baktığından, kısa bir ışık belirdi ve sonra çarşaf lar başımızın üzerine çekildi. Ama bir daha asla tamamen uyuyamayacağımı biliyordum... gördüklerimden sonra."

"Ne gördün?" diye sordu Thel, o önemli anda Samantha'nın hikâyesine girerek merakını gizleyemedi.

" Her şeyin kırılma anına" diye yanıtladı. " Gerçekliğin ... saçmalığına .
Daha önce her şey çok kırılmaz görünüyordu. Uzak. Zaman. Bunlar kesin olan şeylerdi. Ancak Planck makinesi açılıp işini yaptıktan birkaç saniye sonra, varoluşun tüm bileşenleri bir araya geldi... potada karıştı. Zamanın yavaşladığını, sonra hızlandığını gördüm. Oda nın sanki uzak bir sıvıymış gibi büküldüğünü, döndüğünü ve dalgalandığını gördüm. Aniden geri dönmeden önce kendi vücudumun bazı kısımlarının benden ayrıldığını gördüm. Asla unutamayacağım bir deneyim. Şeylerin işleyişine bir bakış... gerçekliğin neredeyse hiçbir zaman göremediğimiz gerçek temelleri – evrenin bugüne kadar hala tam olarak anlayamadığım entrikalarına bir bakış." Daha sonra kendi ifadesinin saçmalığıyla alay etti. "Kimi kandırıyorum? Bence bu normal bir insanın kavrama yeteneğinin ötesinde."

Old-timer birdenbire "Bir Planck dalgası" dedi ve toplanmış olanların dikkatini çekti. Şu anda tüm gözlerin kendi üzerinde olduğunu fark ettiğinde, "Bunu daha önce de deneyimlemiştim" diye açıkladı. "Herkes bunu farklı şekilde deneyimlese de, tıpkı Sam'in tanımladığı gibi. Bazen insanlar bunu pek fark etmezler. Bazen birkaç saniye, hatta yarım dakika sürer. Oldukça kafa karıştırıcı olabilir."

Samantha, "Benimki birkaç saniye sürdü" dedi ve ekledi, "ama bana birkaç dakika gibi geldi. Şimdiye kadarki tüm insanlardan daha hızlı düşünüyor olmalıyım

O saniyelerde dalganın dışındaki birinin bakış açısına göre zaman normal şekilde akıyordu. Ancak benim için her şey çok yavaş ilerledi ama zihnim asla yavaşlamadı."

"Hem Craig hem de Aldous efektler yüzünden dümdüz görünüyordlardı, ikisi de yere düştüğü için bana kelimenin tam anlamıyla iki boyutlu göründüler, ama sanki üçten fazla boyutun tuzağına düşmüş gibi hissettim - sanki dördüncü boyut - zaman - sanki beni sardı. Yemin ederim, sanki zamanın ağırlığı varmış gibi, sanki zaman klostrofobiye sebep olabiliyormuş gibi." Hatırladığı gibi başını salladı. "Bu şekilde tuzağa düşmek istemezdim. Evren birdenbire o kadar yavaşladı ki, ilk başta bu beni büyüledi, ta ki etkinin azalmayabileceği düşüncesi beni etkileyene kadar. Kulağa ne kadar çılgınca bir fikir gelse de, evreni parçalamış olabileceğimizi, gerçekliğin bu değiştirilmiş versiyonunda sonsuza kadar sıkışıp kalabileceğimi fark ettiğimde aniden paniğe kapıldım.

"Neyse ki, aniden etki sona erdi ve gerçeklik normale dönmüş gibi göründü."

"Sam!" Craig yerdeki yerinden fırlayıp üç boyutlu haline tamamen dönerken bana bağırdı ve bana sanki başka bir dil konuşan bir yabancıymışım gibi bakarak koştu. 'İyi misin? Ne oldu?'"

"Bilmiyorum."

"Sinek kuşu gibi hareket ediyordun,' dedi Aldous bana, bundan büyülenmiş gibi görünüyordu."

"Benim adıma, Aldous ve Craig'in halüsinasyon olduğunu düşündüğüm şeye gerçekten tanık olmaları beni korkuttu. 'Ben ... idim?' Onlara sordum, utandım.

"Hissedemedin mi?' Aldous bana sordu."

"İkinizin de zar zor hareket ettiğini ve kağıt gibi düzleştiğinizi gördüm,' dedim onlara."

"Büyüleyici,' dedi Aldous, bu deneyime gerçekten hayran kalmış gibi görünüyordu."

"Yaralandınız mı?' Craig bana yukarıdan aşağıya bakarken, bacaklarımda belirgin bir yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ederken sordu.

"Kendimi iyi hissediyorum' dedim, hâlâ sersemlemiş ve şoktaydım ama fiziksel olarak zarar görmemiştim."

"Bu nasıl mümkün olabilir?' Craig, Aldous'a döndü. 'Profesör, nasıl böyle hareket ediyor ve kemiklerini kırmıyor mu? Bu mümkün değil."

Aldous ayağa kalkıp Planck makinesine doğru yürürken, 'Sadece bu kadar hızlı hareket ediyormuş gibi görünüyordu ' diye açıkladı. "Ben de bunu algıladım Craig. Samantha uzay-zaman çarpıklığına yakalanmıştı ve bildiğiniz gibi zaman görecelidir. O

kendi bakış açısına göre hiçbir zaman bu kadar hızlı hareket etmiyordu ama bize göre öyleydi."

"Aldous bu deneyimi ne kadar büyüleyici bulsa da, hızla arkasını döndü ve mekanizmanın düzgün çalışıp çalışmadığını görmek için Planck makinesinin ekranlarını kontrol etti."

"Craig onu izledi ama sonra bana dönüp şöyle dedi: 'Ne gördüğümü biliyorum Sam. Bu sağlıklı olamazdı.'"

"'İnanılmaz derecede yavaş hareket ettiğimi hissettim' dedim ona, hiçbir zaman unutamayacağım başka bir dünyaya ait hissi anlatmaya çalışarak. 'İkiniz de zamanda donmuş ve sanki buharlı silindirin altından geçen çizgi film karakterleri gibi yere yapışmış gibiydiniz. Ben-bu kesinlikle dehşet vericiydi.'"

"'Evet!' Aldous aniden muazzam bir edayla bağırды. Planck makinesine yerleştirilmiş kuantum işlemcilerin üzerine eğilmişti. 'İşe yaradı! Anladık!' "'Neyi

anladın?' Craig ona sordu.

Aldous heyecanla bize döndü, gözlerinde delice, umutsuz bir umut ışığı vardı. 'Evrenin gücünden yararlanılarak yazılmış bir hata düzeltme kodu' diye yanıtladı, 've V-SINN'in bile kıramayacağı bir hata.

Bizim cankurtaran halatımız var.'"

BETA VERSİ

10

Uyandığında Rich kendini yapay zekanın ana bilgisayarının zemininde buldu; tam da James hafızasını geri çağırmaya başlamadan önce en son hatırladığı yerde. Sersemlemiş durumdaydı, gözlerini zar zor açabiliyordu ve bir kabus gerçekliğinden kaçarken, bir başkasına yeni uyanıp uyanmadığını merak ediyordu.

Sonra, olağanüstü derecede yüksek bir hızdan aniden yavaşlayan, havada yalpalayan ve artık dehşete ihtiyaç duymayan kalbini dehşete kapılmış bir staccato'ya gönderen, yine de yanına yuvarlanıp ateşlenen bir şeyin kulakları sağır eden bir çığlık duydu. manyetik alanının kendisini gelen saldırıdan korumaya yeteceğini umutsuzca umuyordu.

Yapay zekanın özür dileyen, sıcak ve mantıksız derecede sakin sesi, "Üzgünüm Richard," dedi, "Seni uyarmalıydım."

Rich gözlerini açtı ve onları kapatan parmaklarının arasından baktı ve ona bakan bir figür gördü.

İnsan değildi.

"İsa!" diye bağırdı, hızlı bir enerji patlaması patlamasıyla sistemi daha fazla korkuyla doldu, ateş etmeye devam ederken gökyüzüne doğru kaçtı, her patlama hedefine yaklaşırken tamamen yok oldu. "Bu da ne böyle?" Patlamalarımın hiçbir etkisi yok!" paniğe kapıldı, "Neden beni uyarmadın?"

Yapay zeka, "Çok daha spesifik olmam gerekirdi," diye yanıtladı, "tekrardan özür dilerim. Yaklaşımım konusunda seni uyarmalıydım."

"Senin... yaklaşımın mı?" Rich ateş etmeyi bıraktı ve olduğu yerde havada asılı kaldı, ancak kollarını önünde uzatmış, eğer doğru anlamadıysa tekrar patlamaya hazırdı - ve anlamadığından oldukça emindi. "Neden bahsediyorsun?"

Yapay zeka ona el sallayarak, "Benim," diye yanıtladı. "Aşağı gelin lütfen."

Rich'in gözleri parladı, dövüşte üçüncü kez yere düşen bir boksör gibi sarhoş bir halde ayağa kalktı ve bunu söylerken çenesi gevşekti. "Sen? Artık yeni bir vücudun var mı?"

Yapay Zeka, "Evet," diye yanıtladı. "Senin yeniden uyanışını benim gelişimime göre ayarlamaya çalıştım. ama korkarım bunu biraz yanlış değerlendirdim."

Rich kendini yere indirdi ama makul bir mesafeyi koruduğundan emin olarak bir düzine metre geride durdu ve tanıdık bir sesle konuşan tuhaf bedenden hâlâ korkuyordu. "Gerçekten rüyalarımda benimle mi konuşuyordun?" O sordu.

Yapay Zeka, "Öyleydim" diye onayladı. "Seansımızı kısa kesmek zorunda kaldığım için üzgünüm ama James tehlikedeydi ve yardımımıza ihtiyacı vardı."

Rich, "Bunların hepsi gerçektir," dedi, parmaklarıyla saçlarını okşarken hayrete düşmüştü; uyanık olduğundan emin olmak için hafifçe çekti. "Ah. Tamam, James'e mi saldırıyorum? O da mı gerçektir?"

Yapay zeka, "Korkarım öyle" diye onayladı. "Richard, şimdiye kadar nispeten normal hissediyor olmalısın. Sana ihtiyacımız var..."

"Nispeten normal mi?" Zengin kahkaha attı. "Sen ve James bana hayatımın en kötü deneyimlerini yeniden yaşattınız - hiç bir uyarı olmadan Darth Vader'ın daha korkunç görünümü ağabeyi gibi göründünüz - V-SINN yolda - Djanet öldü!" Nefesini düzene sokmaya çalışırken avuçlarını gözlerine bastırdı, nefes nefeseydi, kalbi hızla çarpıyordu. Psikolojik bir çöküş nedeniyle tamamen kapanmak ile öfkenin körüklediği kör edici bir öfkeye başlamak arasında bıçak sırtında yürüyordu. " Bu nasıl normal?"

Önemli olanı sabırla tekrarlayan yapay zeka, "Göreceli olarak" diye vurguladı. dostça bir gülümsemeyle farklılık. "Nispeten dedim."

"Ah...özür dilerim," diye yanıtladı Rich, alaycılığı satacak gücü zar zor toplayabiliyordu. "Yanlış duymuş olmalıyım. Nispeten."

"Evet," diye onayladı yapay zeka, bunu atlatmak için alaycılığı kaçırmış gibi davranarak şöyle açıkladı: "Travma sonrası stres bozukluğu, kişinin beyni etrafındaki uyaranlara anormal tepki verdiğinde ortaya çıkar. Richard, yaşadıkların, acın, korkun, dehşetin, hatta bize olan öfken, hepsi şu anki durumumuza verilen normal tepkiler ." Parmağıyla şakağını işaret etti. "Bu, burada her şeyin düzgün çalıştığı anlamına geliyor ."

Rich üst dudağının üstündeki teri sildi ve başını salladı. "Tamam," dedi hâlâ nefesini düzene sokmaya çalışırken, "o halde kendimi normal hissediyorum. Normal dehşete düşmüş. Normal öfkeli. Normal umutsuzluk. Normal."

"Güzel," diye yanıtladı yapay zeka, tekrar güç vererek onu geçti. "James ve ben Trans-İnsan'ı başlatacağız ve güneş sisteminin Evren 1'e tahliyesini başlatacağız. Ve yardımınıza ihtiyacımız olacak."

"Ne istiyorsun?" Rich omuz silkti, istifa yavaş yavaş gelmeye başladı -kıyamet etine ve kemiklerine sızmıştı- kendini yürüyen ölü bir adam gibi hissetti.

Yapay zeka android gemisini işaret etti. "Tıpkı solucan delikleri açabilir James'in gemisi. Elimizdeki en hızlısı bu. Onu götürmene ihtiyacımız olacak..."

"Bir dakika... James'in gemisinden bile daha hızlı mı?" Rich, androidin gemisine bakarken sordu; Djanet ile birlikte kullandığından sadece biraz daha büyüktü.

Yapay zeka hemen yanıt vermeyince Rich bir şeyler biliyordu doğru değildi; korkunç bir şeydi. AI'a doğru hızla döndü. "Oh hayır."

Yapay zeka, "Özür dilerim Richard," dedi, sesi sempatiyle doluydu. "Biz onları kurtaramadı. Onları öldürdüm; gemi gitti."

Yine yumruk sarhoşu olan Rich, sanki bir şekilde cevapları cennette bulacakmış gibi gökyüzüne baktı ama öyle olmadığını biliyordu.

James onları kurtaramazsa, yapay zeka onları kurtaramazsa, işte o zaman onları kurtarmak mümkün değildi. "Aman Tanrım." Tek dizinin üstüne çöktü.

"İyi misin Richard?" Yapay Zeka sordu.

"Nispeten" diye yanıtladı.

Eski zamanlayıcının pozisyonu neredeyse Rich'inkiyle aynıydı, çünkü o da tek dizinin üzerindeydi, yumruk sarhoşuydu ve ayağa kalkmadan önce rüzgarını geri almaya çalışıyordu.

"Ona ne yaptın?" Daniella, James'ten bilgi almak istedi.

James, "Artık benim bildiklerimi biliyor," diye yanıtladı.

"Hepsini gördüm, Daniella," dedi Old-timer, geçici olarak çabayı bırakmadan önce ayağa kalkmaya çalışırken, tekrar denemeden önce vücuduna yeniden alışması için bir dakikaya daha ihtiyacı vardı. "Rich'in bakış açısından öyleydi ama sanki onun bedeninde yaşıyormuşum, görüyordum, duyuyordum, hissediyordum; sanki gerçekten Rich'mişim gibiydi – oradaydım – hepsini gördüm. Gördüm..." bir an durdu, yutkundu ve sonra itiraf etti: "Sam'i gördüm."

Daniella'nın gözleri ilk şoktan sonra keskin, karanlık bir tanımaya dönüştü. bir saniyeden az. "Sam kim?" ismini tekrar söylemesini sağladı.

James, Old-timer adına, "Samantha Gibson," diye yanıtladı, "gerçi Old-timer'ın anılarında gördüğü versiyon Aldous'la hiç evlenmedi;

o hala evli... James cümlesini tamamlamadı, sadece başparmağının sinekkuşu benzeri bir ucuyla Eski Zamanlı'yı işaret etti.

" 'Gördüğü versiyon ' derken neyi kastediyorsun ?" diye sordu Daniella giderek alçalan ve hırıldamaya başlayan bir ses tonuyla.

" Evren 332'den," diye hırladı İhtiyar hızla kuruyan ağzıyla.
"V-SINN evrenlerini yok etti ama hayatta kalan iki kişi vardı. Sam ve... ve Albay Paine."

Daniella işlem yaparken iki kez gözlerini kırıştırdı, sonra gülümsedi, sonra güldü. Ayağa kalkarken dizine vurdu. "İşte, işte buradasın. Bunun gerçek olmasına imkân yok. Eğer buna kanıyorsanız siz delisiniz. Samantha Gibson ve Albay Paine mi? 1 seninle dalga geçiyorum! James'e döndü. "Senin süper bir dahi olman gerekiyor. Bunu nasıl görmezsin?" Old-timer'ın elini tuttu ve onu eve geri götürmesi için ikna etmeye çalıştı. "Kocam bunun bir parçası olmayacak."

Yaşlı adam onu durdururken, "Daniella, bekle," dedi. "Gördüm," dedi ona, ayağa kalkarken gözlerinin içine bakarak, açık bir zihinden geldiğini açıkça okuyabildiği bir samimiyetle söyledi, "Gördüm. V-SINN gerçek ve Rich'in paralel bir evrenden gelip bizi uyarmasını sağladı. Evrenlerindeki James'i Rich ve Djanet'i göndermeye zorladı ama Djanet bizim evrenimize geçer geçmez onu öldürdü."

James , "V-SINN onların Dünyasını yok etti" diye ekledi. " Onların yapay zeka versiyonunu öldürdü , android kolektifini yok etti . Bu onların Aldous Gibson versiyonunu parçaladı ama onu hayatta bıraktı ve onu sefaletinden kurtarmalarına izin vermedi. Evrenlerinde hayatta kalanlar yalnızca Puristler ve bir avuç diğer post-insan ve androidlerdir."

"Yardıma ihtiyaçları var," Old-timer her şeyi kaçınılmaz olan tek sonuca getirdi.
"Denemeliyiz."

Daniella'nın kalbi hızla çarpıyordu; sadece korkmuş değildi, bu ölümcül bir korkuydu. Söylediklerine inanmak istemiyordu ama Craig ve James artık gerçekten insan değillerdi - insanüstüydüler - onları buna inandıran bir şeye tanık olmuşlardı - kendisinin de inanması gerektiğine güvenmesi gerekiyordu.

"Sen... gelecekte hala hayatta mısın?" diye sordu İhtiyar'a, sesi titremeye başlamıştı.

Onayladı. "Ben hayattayım, sen hayattasın. Ama bu onların geleceği, bizim değil. Buraya geldiklerinde bazı şeyleri değiştirdiler ve V-SINN onlardan bunu değiştirmelerini istedi."

"Neden?" diye sordu, hâlâ titriyordu.

Yaşlı adam, bir cevap bulamayıp bakışlarını yere indirdi, kuru diliyle kuru dudaklarını yaladı, hiçbir şey başaramadı ve yardım için James'e baktı.

"Bilmiyoruz," diye itiraf etti James hafifçe başını sallayarak. " Trans-İnsan'ı etkinleştirip onların evrenine getirmemizi isteyebileceğini düşünüyoruz ama nedenini bilmiyoruz."

"Ve daha da kötüleşiyor," dedi İhtiyar, Daniella'nın titreyen ellerini yakalayarak. "Tatlım, bu her saniye tüm evrenleri yok ediyor, onları siliyor."

"N-ne? Neden?"

"Evrenimiz her bölündüğünde," dedi James ona, "güneş sistemindeki milyarlarca insandan biri ya da android topluluğundaki trilyonlarca insan bir karar verdiğinde, bizimkinden yeni bir evren ayrılır ve bunun sonuçlarını takip eder. karar verdi ve V-SINN bu yeni evreni anında yok etti."

Daniella'nın yanaklarından gözyaşları akmaya başlamıştı. "Neden yapsın ki O?" sormayı başardı.

James, 1'in hipotezini şöyle ifade etti: "Bunun bir son noktaya ulaşmaya çalıştığını düşünüyoruz . " "Zamanın sonundaki tek sonuç. Evrenimizin diğer tüm versiyonlarını yok etmek onu zorlamanın tek yoludur."

Yaşlı adam, Daniella'nın ellerini bırakıp ellerini Daniella'nın omuzlarına koydu ve Daniella parmaklarının altında sallanmaya devam ederken onu dengelemeye çalıştı. "Tatlım, onlara yardım etmeliyim."

"Hayır yapmıyorsun!" bağırdı. "Hayır yapmıyorsun! Tüm bunların oluyor olması, bunun sen olması gerektiği anlamına gelmiyor!"

Kendine enjeksiyon yaparken kendini kötü hisseden James, "Sadece o değil" dedi. kişisel bir ana dönüştürün. "Benim de sana ihtiyacım var Daniella. Dünyanın sana ihtiyacı var."

Yaşlı adam başını salladı. "Bu doğru. Sözümü tutmak ya da burada seninle kalmayı kabul etmekle ilgili değil çünkü burada kalmak ikimizin de ölmesini ve yakında ölmemizi garantiliyor. Dünya'yı terk etmemiz lazım Daniella. Bu bizim mümkün olan tek şansımız. Puristlere de yardım etmemiz gerekiyor. Bunu kimse için dışarıda bırakmak yok .

"Nereye tahliye?" diye sordu Daniella, tüm gezegenin tahliye edilmesi önerisi karşısında hayrete düşerek.

"Tek bir seçenek var" diye yanıtladı James. "Oraya kaçmamız lazım gelecek - Evren 1'e gitmeliyiz .

James'e doğru adım atarken son gözyaşlarını da sildi, onun önünde durdu, omuzlarını dikleştirdi ve sordu: "Peki nasıl

bunu yapacak mıyız?"

"Tek yol..." diye başladı James, ama ona cevap veremedi, bir esintinin yükseldiğini, ilk esintide Daniella'nın saçlarını hafifçe yakaladığını ama ikinci esintide neredeyse onu devireceğini fark etti.

Yaşlı adam onu dört filizle yakaladı ve onlar daha dışarı çıkmadan önce fırladılar. gövdesine dolanarak onu yere çarpmaktan kurtardı. "Yakaladım seni!"

"Ah hayır," diye fısıldadı James gökyüzüne bakarken, gece gökyüzünde doğal olmayan yüksek bir hızla hareket eden birkaç bulutun hepsinin aynı yönde aktığını gördü.

Kendini ani kasırga kuvvetli rüzgarlardan korumak için uzay-zaman bükülmesini kullanarak uçtu, Old-timer'ın çiftlik evinin çok yukarılarına ulaştı, karanlığın içinden atmosferin geldiği yöne doğru tarama yaptı. hareket.

Kuzey Batı.

"Ne oluyor?" Yaşlı adam, aniden öldürücü rüzgarlardan kaçmak için Daniella ile birlikte çiftlik evine çekilirken, yer seviyesinden zihin gözü bağlantısı aracılığıyla bağırdı.

"James!" AI'nın alarma geçen sesi aniden onların konuşmasını kesti. iletişim, sesi ve görüntüsü fena halde bozuldu. "Beni okuyabiliyor musun?"

"Seni okudum!" James de karşılık olarak bağırdı.

Seattle'daki ana bilgisayar binasında, yapay zeka kendisini uzay-zaman bükülmesinin yanlış tarafında buldu; sadece inanılmaz bir beceri ve güç becerisi ona ana bilgisayarını ve altındaki android gemisini korumaya yetecek kadar alanı kapatmasına izin vermişti. . Yapay zeka, uzay-zaman bükülmesinin dışında kaldı ve küçük android gemisinin içinde geçici olarak korunan Rich'e yukarıdan baktı. Ne yazık ki, onu yukarıdan çeken hayal edilemez kuvvete karşı, yapay zekanın yeni gövdesi ve içinde barındırdığı çekirdek matris korumasızdı.

"V-SINN burada! V-SINN ana bilgisayarın hemen üstünde!" Yapay Zeka, omzunun üzerinden küçük ama gerçekten akıllara durgunluk veren, hayranlık uyandıran bir kara deliğin görüntüsüne bakarken bağırdı; onun üzerinde dönüyor, sanki yıldızları merkezinin etrafında döndürüyormuş gibi görünüyor, gerçekliğin dokusunu büküyor ve gezegenin atmosferi ve gezegenin yüzeyi ile birlikte ağına girer.

Yer çekimine yakalanan yüzlerce filizin yönlendirdiği, insanüstü derecede güçlü kendi bedeninin bile çekilmesini izledi.

ayrı. Zihninin gözüne çarpan hesaplamalar, korktuğu ama zaten şüphelendiği haberi verdi. Gösteriden uzaklaştı ve bunun yerine kendisini içermeyecek olan geleceğe bakarken James'e şöyle dedi: "Korkarım olay ufkunu aştım."

James'in nefesi keskin ve acı verici bir şekilde kesildi.

Hayır, diye fısıldadı. Bunun ne anlama geldiğini her biri biliyordu.

Yapay Zeka, kendisi buna inanamasa da, "Bu artık matematiksel bir kesinlik oldu" dedi; inanılmaz zihni bile, gelecek olan unutuşu kavrayamayacak durumdaydı. "Tekilliğin içine çekileceğim."

"Hayır hayır!" James çaresizce bağırdı.

"Özür dilerim James. Başarısız oldum," dedi yapay zeka ona. "Ölmek üzereyim."

SAMANTHA BÖLÜM 2

5

"Bana son yirmi dört saat içinde dünyadaki en gelişmiş teknolojiyi gösterdiğinizi sanıyordum," dedi Craig, 'Ama bu bir sonraki aşama.'"

Aldous'a dönmeden önce Craig'e, "Sadece bir sonraki seviye değil," dedim. 'Sonraki evren'i eklediğimde kesinlikle gözlerinin içine bakacağım ."

"O haklı," diye itiraf etti Aldous. 'Evren X zaten bu yeteneğe sahip; uzay-zamanı manipüle etme ve gücü iyilik için kullanma ya da onu yok etmek için kullanma yeteneği. Bu tarihi bir an; gücü kendimizi kurtarmak için kullandığımız an. Bu çabanın boşa gitmesine izin veremeyiz.'"

Craig içini çekti, kendine kızarak başını salladı ve ensesini çekiştirdi. 'Burada derinliğimin çok dışındayım. Bana yardım et. Evren bizim için nasıl hesap yaptı ?"

Aldous ona "Hesaplama sadece bir süreçtir" diye açıkladı. 'Bu sadece matematik. 1'ler ve 0'lar. Süreç icat edildiğinden beri birden fazla paradigmamız oldu. Önce elektromekanikti, sonra röleler, sonra vakum tüpleri, sonra da transistörler; 11 Eylül'de saldırı gerçekleştiğinde, beşinci paradigmadaydık: entegre devre. Bu paradigma, biz ziyaret edilmemiş olsaydık onlarca yıl devam edebilirdi, ancak Evren X zaten altıncı bir paradigmaya geçmişti : kuantum hesaplama. Bu teknolojiye erişim bizim için her şeyi değiştirdi. Hükümetteki gerçeği bilenler, nihai silahı geliştirmenin yolunu gördüler; yalnızca kendilerinin sahip olacağı ve geri kalan süre boyunca diğer tüm silahlar üzerinde hakimiyeti garanti edecek bir silah.'"

"V-SINN," dedi Craig."

Aldous başını salladı. 'V-SINN onların başarısızlığıdır. Bu, Frankenstein'ın nihai canavarı; onların golemi."

"Şeytanı çağırdılar," diye gözlemledi Craig."

"Akıllıca ifade etmek gerekirse," diye kabul etti Aldous. Sonra Planck makinesine döndü. 'Tehlikeyi hemen gördüm. Yalnızca kendime güvenebileceğimi biliyordum. En kötü senaryoyu planladım: İnsanüstü yapay araçların sert kalkışı

istihbarat. İnsanüstü yapay zekanın, ister V-SINN ister başka bir varlık olsun, kendi çıkarları doğrultusunda ve yaratıcılarının çıkarlarına karşı hareket etmeye başladığına inanmak için yeterince güçlü bir nedenim varsa, şundan emin oldum : V-SINN'in bile sahip olamayacağı bir araç; onu durduracak kadar güçlü bir şey."

"Golem bize saldırırsa diye," dedi Craig, ne olduğunu anlayarak Aldous'un acımasız ama açıkça gerekli olan kıyamet planının ardındaki felsefe."

Aldous Craig'e şöyle açıkladı: 'Hesaplama her şeyde gerçekleşir, 'Her kayada, her bitkide, her su damlasında, her alev parıltısında. Her şey. Bir kayanın inanılmaz hızlarda hareket eden trilyonlarca trilyon atomu ve molekülü vardır ; bu bir hesaplama."'

"Bu hesaplama mı?' Craig, Aldous'u tekrarladı ve rehberlik için bana baktı.

"Omuz silktim. 'Teknik olarak.'"

"Ve bu şu anlama geliyor,' diye devam etti Aldous inek bir tavırla, 'teorik olarak , nihai bilgisayar her şeyin nihai konsantrasyonu olacaktır—"

Kendi eureka anımı yaşarken aniden şunu fark ettim : 'Bir kara delik . İlk kez bir kara deliğin teorik olarak en üstün bilgisayar olabileceği fikrini düşünüyordum ; açıkçası bu beni dehşete düşürdü.

Bir kara deliğin merkezine onun tekilliği denir . Mantık ve matematiğin çöktüğü yer burasıdır; Einstein, Tanrı'nın anlam ifade etmeyi bıraktığı yerin burası olduğunu söyledi."

"Heh," Samantha gülümsedi ve aniden bir şeyler hatırlamış gibi yanakları kızardı. "Şimdi, o anı yeniden anlatırken, bana öyle geliyor ki, Einstein'ın Tanrı'nın var olma olasılığı üzerine düşündüğü bir andan yaptığı başka bir alıntı aklıma geldi. Dedi ki: Bizim için anlaşılması güç olan şeyin gerçekten var olduğunu bilmek, donuk yetilerimizin ancak en ilkel biçimlerde kavrayabileceği en yüksek bilgelik ve en ışıltılı güzellik olarak kendini göstermek; bu bilgi, bu duygu, gerçek bilginin merkezindedir. dindarlık. Bu anlamda ve yalnızca bu anlamda, dindar din adamlarının saflarına aitim."

"Keşke bu konuda Einstein'la aynı fikirde olabilseydim. Eskiden öyle yapardım ve o anda Aldous Gibson'ın onunla nasıl aynı fikirde olacağını görebiliyordum. Ne de olsa Aldous oradaydı, çok zekiydi, belki de yaşayan en zeki insandı ama dünyadaki diğer büyük beyinlerin hepsini toz içinde bırakmış değildi. Yine de, evrenin aşılmaz en yüksek bilgeliğini kavrama konusunda hepimizden çok az daha yetenekli olsa bile, bu

Yine de işe yaraması için ihtiyacı olan tek şey, o küçük zeka avantajıydı; Craig ve bana bir mucize gibi göründü bu."

"Mucize çalışmasına rağmen, benim eureka anımdan etkilenmiş gibi davrandı. 'Evet Sam. Kesinlikle doğru; bir kara delik. Yine de, bir kara delikte veya bir kaya örneğinde yapılan hesaplama pek fazla işe yaramayan bir hesaplama - rastgeledir - açıkçası aptalcadır. Bununla birlikte, trilyonlarca moleküldeki muazzam miktardaki hesaplamayı yeniden düzenlemek ve bu bilgiyi hesaplamak için kullanmak - bir anlamda kayayı akıllı hale getirmek - ya da en azından bizim için işlemlerini sağlamak ve zekamızın bir uzantısı haline getirmek mümkün. '"

"'Nasıl?' Craig ona sordu. O olmasaydı ben yapardım."

"Aldous gülümsedi ve bize bunun 'Mükemmel yazılım'ın sonucu olduğunu açıkladığında gururlu bir babanın gözlerindeki parıltıyı bir kez daha hatırladım . MTF'nin bir faz geçişi başlatma ve hesaplama için var olan tüm maddenin atomlarını ve moleküllerini kullanarak bu enerjiyi ışık ve manyetik alanların birleşimiyle evrene geri gönderme yeteneğinden faydalanmamı sağlayan yazılım."

"'Bunu yapabilecek bir yazılım mı yazdınız?' Şaşkınlıkla ona sordum: hayrete düşmüş, şok olmuş, adını siz koyun. 'Kendi kendine?'"

"'Kimseye söyleyemedim' diye itiraf etti. Kuantum işlemcilerine işaret etti. 'Yirmi yılı aşkın süredir yazıldı.'"

"Craig kafasını kaşıyordu ama henüz kaybolmamıştı. Oldukça kurnazca şöyle dedi: 'Yani bu makineyle evrendeki tüm maddeyi sizin yerinize hesaplama yapmak için kullanabileceğinizi mi söylüyorsunuz?'"

"'Evet,' diye onayladı Aldous. "Ya da en azından teoride, pratikte V-SINN'i geride bırakmak için o kadar fazla hesaplama ihtiyacım yok. Adı geçen kaya, trilyonlarca trilyon atom ve moleküle sahip olması yeterli olurdu, ancak yazılım, çalışma süresinin kısalığını telafi etmek için kaba kuvvet kullanıyor, bu nedenle yakın çevremizdeki her şeyden yararlanıyor.'"

"'Yani tüm evren bilgisayar kullanmıyor muydu?' Craig ona şunu sordu: İlk bakışta sıradan insanlara mantıklı gelebilecek bir soru.

Aldous şöyle açıkladı: "'Evren ışık hızında genişliyor,' bazı durumlarda bizim bakış açımıza göre -uzay-zamanın şekillendirilebilir doğası sayesinde- ışık hızından bile daha hızlı genişliyormuş gibi görünebilir, ama ne olursa olsun, ister luminal ister süperluminal olsun, evrenin bir noktasından her yöne gönderilen bir sinyal asla dış bölgelere ulaşamayacaktır.'"

"Craig gözlerini kapattı, bir an düşündü ve sonra yeniden açarak boş bir şey çizdi. 'Anlamıyorum.'"

"Sanırım demek istediği şu,' ben devreye girdim, haklı olduğumdan tam olarak emin olmasam da Aldous'un bıraktığı neredeyse aşılabilir ekmek kırıntılarını bir araya getirerek, 'ışık ve manyetik alanların bütünü işleme potansiyelinden yararlanabileceği. Evrenin bu kadar uzağa ulaşabilirdi ama başaramazlar ve onun da buna ihtiyacı yoktu.'"

"'Karmaşıklıklar önemli değil' dedi Aldous, Craig ve benim açımdan bu doğrudu, 'Önemli olan Planck makinesinin yakın çevremizdeki maddeyi oluşturan akıl almaz miktardaki atom ve molekülleri kullanmış olmasıdır. -kendi vücudumuzdaki madde de dahil olmak üzere- kuantum bilgisayarlardaki yazılımın, V-SINN'in simülasyonda neden olduğu hataların üstesinden gelebilecek kadar karmaşık bir kod yazmasına izin vermek.'"

Samantha kendini anılardan kurtardı ve başını çevirerek sahildeki tüm dinleyicilerin gözleriyle buluştu. "Evrenin sadece bilgi tutma değil aynı zamanda hesaplama ve düşünme potansiyeline sahip olduğunu ilk kez değerlendiriyordum . İlk kez sonsuzluk bilgisayarı kavramını düşünüyordum ... ve onun yeteneklerinin bizim için Tanrı'ninkinden ayırt edilemez olduğunu fark ettim. Aldous haklıydı; Tanrı'nın aklına eşit bir gücün farkına vardık ve bu güç, V-SINN'in daha önce düşeceği tek kılıçtı."

Sanki bir anı, içindeki ışığı boğuyormuş gibi gözleri aniden titremeye başladı. Ağzının köşeleri aşağıya doğru kıvrıldı ve şunu söylerken sesine yas geri geldi: "Bu, insanlığın son büyük icadıydı ; computronium."

"Computronyum mu?" Bu terimi tanıdığı anda ihtiyarın başı seğirdi. "Android gemisinin yapıldığı malzeme gibi mi?"

"Çok daha güçlü," diye sertçe Paine düzeltmesini yaptı.

"Albay haklı," diye onayladı James. "Android, bilgisayarlı bir yapı malzemesi kullanıyor ki bu harika bir strateji ama moleküllerin hesaplama gücünden yararlanmıyor. Computronium trilyonlarca kat daha güçlüdür. Bir kum tanesi büyüklüğündeki Computronium, hesaplama açısından tüm android filosundan daha güçlü olacaktır."

Yaşlı adamın gözleri yuvarlandı. Onaylarken başı tekrar Samantha'ya döndü, "Ve bunu Aldous tek başına mı buldu?"

Başını salladı, hafif bir gülümsemeyle hafifçe kaşlarını çattı ve hatırladığında hafif bir gülümseme oluştu: "İnsanüstü bir zekaya sahip olmayabilir, ama içimizdeki en zeki kişi oydu; başka hiç kimsenin sahip olmadığı zeka düzeyine ulaştı."

Yaşlı adam, Samantha'nın kendi anılarıyla kızaran yanaklarının ısınmasını izledi ve onlarca yıl önce tanıdığı kadını hatırlamadan edemedi. Samantha'nın bu versiyonu - onun Sam'i - Aldous'un zekasına hayranlık duyuyordu ve bu hayranlık sonunda aşka dönüştü. İlk kez bu düşüncüyü, Samantha'nın başka bir adama gerçekten aşık olabileceği ihtimalini, nesnel bir bakış açısıyla düşünmesine izin vermişti.

Suçluluk duygusundan dolayı hasta hissediyordu.

"Aldous'un planı ustacaydı; yalnızca onu gerçekleştirmek için zamana ihtiyacımız vardı... eğer buna sahip olsaydık işe yarardı. Bize şunu söyledi: 'Kuantum işlemciler, Planck makinesinin yazdığı kodun karmaşıklığını, flaşlı bir kameradan bir anı kaydeden film gibi yakaladı. Eğer bu işlemciyi fiziksel olarak laboratuvara geri götürebilir ve ana bilgisayarımıza bağlayabilirsek, sim'i V-SINN'in kötü amaçlı yazılımına karşı aşılayabilir.'"

"'Bir kuantum işlemciyi nasıl hareket ettirebiliriz?' Ona sordum. 'Olmak zorunda neredeyse mutlak sıfıra kadar soğutuldu—'"

"'Işınlayıcıyı değiştirdin!' Craig bunu fark ettiğinde aniden bağırdı. 'Bu yüzden arka koltuk yerine oturamıyor; yer yok. İsa. Bunu gerçekten önceden planladın.'"

Aldous gülümsedi. 'Gövdenin arkasında bir hiper-soğutma ünitesi var. Taşıma sırasında işlemciyi serin tutabiliyoruz. Şu anki endişemiz laboratuvara canlı olarak dönmek.' Kuantum işlemciyi çıkarıp kollarına aldı ve modifiye edilmiş arabanın arkasına yerleştirilmiş, bekleyen soğutma ünitesine doğru aceleyle yürüdü. 'Eğer oraya yaptığımız yolculukta hayatta kalırsak, o zaman V-SINN'in sonunu görmek için de hayatta kalma şansımız olacak.'"

BETA VERSİ

11

"Olay ufkunu geçmedin!" James yapay zekaya zihinlerinin gözleri aracılığıyla bağırdı. "Eğer yapsaydınız, iletişim sinyalleriniz

"Güven bana," dedi yapay zeka, zaten yüzlerce metre tekilliğe doğru çekilmiş olan vücudunun önemli bir kısmına (çoğunlukla açılmış dallara) bakarak. "Matematik yaptım. Kısmen bunun eşliğinde, kısmen de şimdiden geri dönüşü olmayan noktanın ötesinde bölünmüş durumdayım. Biz konuşurken ikiye ayrılıyorum. Buraya olabildiğince çabuk gelmelisin James. Rich zaten android gemide ama onunla iletişim kurmanın ve onu güvenli bir yere götürmenin hiçbir yolu yok ve çekilmeden önce en fazla iki dakikam kaldı."

"Hayır, hayır," diye fısıldadı James kendi kendine, Old-timer'ın çiftlik evinin kapısına doğru uçarken, dış cephe boyası ve kiremitlerin çoğu zaten sökülmüştü ve ön kapıdan geçerek Old-timer'ı ve Old-timer'ı buldu. Daniella şimdiden uçuş kıyafetlerini giyiyor. "V-SINN burada.

Ana bilgisayar üzerinde belirdi, yapay zeka bunu başaramayacak. Rich'i kurtarmak için oraya gitmem gerekiyor, sonra da Trans-Human'a gitmem gerekiyor."

Elini uzattı ve İhtiyar'dan "Bağlan" dedi.

İhtiyar üç dal açtı ve bunlar kendilerini James'in ön kolundaki üç noktaya bağladı. James bir programı aktarırken gözlerini kapattı.

"Bu, Trans-İnsan ateşleme programıdır."

Yaşlı adam bu aktarımı hissetmemişti ve vücudunun artık var olan en önemli bilgiyi barındırdığını görünce şaşırdı. "Neden onu taşıyorum?"

"Eğer başaramazsam," dedi James ona aceleyle. "Sanırım V-SINN bu kodu Evren 1'de istiyor; ona sahip olduğunuz sürece bu, sizi güvende tutmak için ihtiyaç duyduğunuz sigorta olabilir."

James havalandı ama tavana geçmeden önce şunu ekledi: "Dünya'dan çıkmak zorunda kalacaksın; yapay zeka devreye girdiğinde bu çok uzun sürmeyecek."

savunmalar başarısız. Venüs'e gidin, 1'i bulun, Evren 1'e kaçışını koordine etmesine yardım edin."

"Senden ne haber?" Yaşlı adam, evini hızla yerle bir eden rüzgarın uğultusunu bastırarak bağırdı. "Sana ihtiyacımız var!"

"Üzerinde çalışıyorum" dedi, zoraki bir gülümsemeyle ekledi, "Eğer işe yaramazsa," diye selam verdi, "diğer tarafta seninle görüşürüz, Eski Zaman."

Ve bununla birlikte tavana doğru ilerledi ve havaya fırladı. stratosfer, Seattle'a doğru ilerliyor.

"Gerçekten bunu mu söyledi?" Daniella titreyen nefeslerle nefesini tuttu, "Gerçekten Dünya'yı kaybetmek üzere miyiz?"

Çatı, onları kulaklarını kapatmaya zorlayan bir çatlakla , onu demirlerinden söken Kategori 5 rüzgarları karşısında sonunda çöktü. İlk başta otuz derece eğildi, ancak saniyeler sonra, daha fazla palamar büküldükçe tavan geriye doğru açıldı ve rüzgarın tüm gücüne karşı savunmasız bir şekilde dik durdu; Özetle, yalnızca birkaç saniye sonra binlerce tahta parçasına ve kıymıklara bölündü.

Yaşlı adam, Daniella'yı yarım düzine filizle yakaladı ve manyetik alanını ateşlerken onu tam zamanında kendisine getirerek ikisini de yarım yıldan fazla bir süre boyunca altında yaşadıkları tavanın keskin kalıntılarından korudu. şimdi üzerlerine yağın yüzyıl. Sonradan olanlara baktılar, çoğunun rüzgârla taşınıp gittiğine şükrettiler ve arka bahçelerindeki, fırtınanın gücüyle kökünden sökülen kalın, eski meşe ağacının tepelerinde uçtuğunu ve kendilerini beklenmedik derecede net bir manzarayla karşı karşıya buldular. kuzeybatı yörüngesi.

"Sanırım bu sorunuza fazlasıyla yanıtlıyor," diye yanıtladı, bariz olanı küçümseyerek. Birbirlerine şaşkın, utanmış ve kararlı bir şekilde baktılar. "Buradan defolup gitmemiz lazım."

Bu arada James, bir mikro kara deliğin karşı konulamaz, sonsuz kuvveti tarafından çekilirken, tüm gezegenin atmosferindeki yoğun kaosun üzerinde yükseklerde süzülüyordu. Kara deliğin yer çekiminin saçma kuvveti, atmosferi, karı, yağmuru, kuru sıcakları, kavurucu soğukları, gezegendeki tek bir noktaya doğru inanılmaz bir hızla hareket etmeye zorlayarak, daha önce hiç görülmemiş seviyelerde rüzgarlara ve yıldırım deşarjlarına neden oldu. - insanlık tarihindeki sahne öncesi, bunların hepsi, her şeyin merkezindeki kaosu yoğunlaştırdı.

Sonunda fırtınaların zirvesinin üzerinden uçarken kaosun nedeni James'in net görüşüne ulaştı.

"V-SINN," diye bağırdı.

"James!" diye bağırdı, sesi gürleyen arka plan gürültüsü, atmosferik bozulmalar ve en kötüsü, yapay zekanın inanılmaz hata düzeltme algoritmalarının bile sesini fark edilebilir kılmak için iletişim sinyalindeki boşlukları yamamakta zorlanmasına neden olan uzay-zaman çarpıklıkları nedeniyle sesi bozuldu. "Yakın mısın?"

Yapay zeka, ana bilgisayarın altındaki zeminin parçalanmaya başlamasını, ana bilgisayarın zemininin bir parçası olarak kanadını aşağıya doğru eğen android gemisinin düşüşe geçmesini ve çok hızlı zayıflaması halinde küçük android kruvazörü bir çukura çekmekle tehdit etmesini korkuyla izledi. . "Yüzeyin altında dar bir giriş yolu oluşturdum. Zengin'e ulaşmak için girebilirsiniz! Görüyor musun?"

James taradı, sensörleri Dünya'nın kabuğunun altındaki uzay-zaman bükülmesini tespit etti; bu, James'in zar zor sığabileceği kadar geniş ve düzinelerce kilometre boyunca uzanan bir tünele çıkıyordu. "Anladım!" diye bağırdı, atmosferik kaosun içinden aşağı doğru inerken, sonra doğrudan Dünya'nın kabuğuna dalıp, sanki sismiş gibi onun içinden geçerken.

"Maalesef giriş yolundan ayrılmak, ana bilgisayarın zeminini kara deliğin yerçekimsel etkilerine karşı savunmasız hale getirdi ; zemin sıvılaşmak üzere . Korkarım önümüzdeki otuz saniye içinde ona ulaşamazsan Rich artık burada olmayacak!"

Yapay zekanın kendisini korumak için oluşturduğu uzay-zaman bariyerinde Rich, başarısız bir şekilde gemiyi çalıştırabilmek için androidin iletişim sistemini hacklemeye çalıştı. Gemi, V-SINN'in sonsuz çekim kuvvetinin neden olduğu sürekli deprem nedeniyle titredi, sarsıldı ve sarsıldı.

James ana bilgisayara doğru hızla ilerlerken zamanında yetişeceğini ve yapay zekanın ölmesine izin vermeyeceğini biliyordu . "Biraz daha zamanım olacak - sana yaklaştıkça yavaşlıyor - V-SINN'in kütlesi onu keskin bir virajda yavaşlatıyor," diye temin etti James tünelin girişini bulup oraya uçarken

inanılmaz bir hızla, sıfır noktasına doğru hızla ilerliyor. " Ana bilgisayarda çekirdek matrisinizin bir yedeğinin bulunduğunu söylemişsiniz , değil mi?"

Yapay Zeka, "Yapıyorum," diye doğruladı, "bu vücut yok edildiğinde aktif hale gelecek -" diye detaylandırdı ve büyük dezavantajı kabul etti: "-bu da benim yok edileceğim anlamına geliyor."

James acı hapi yuttu. "Biliyorum," diye kabul etti. "Ben çok üzgünüm. Seni kurtaramam ama çekirdek matrisinin kopyasını kurtarabilirim."

Yapay zeka ona "V-SINN'in gelişine kadar her şey yedeklendi" dedi. "Yani ben - o - her kimse - en azından... iyi tarafından haberdar olacağım."

"Çok üzgünüm," diye tekrarladı James, arkadaşını kurtaramadığı için utanıyordu ve en azından güvenebileceği bir kopyasına sahip olacağı için rahatladığı için daha da utanıyordu.

Yapay zeka, James'in yere doğru ilerlerken uzay-zaman bükülmesinin girişinden geçtiğini, vücudunu anında yeniden katılaştırdığını ve doğrudan yapay zekaya doğru uçtuğunu gördü. Uzay-zaman bükülmesinin sınırına ulaştı, önünde durmak için durdu, diğer taraftaki yapay zekanın formunu seçebildi; sanki kendisi buzlu camın diğer tarafındaymış gibi bulanık ve çarpık ama fark edilebilir. .

"Evet!" Rich, James'in geldiğini görünce yumruğunu sallayarak bağırdı.

"Başardın" diyen yapay zeka rahatladı, nefes verdi ve omuzlarını hafifçe gevşetti. "Seni son kez görmek çok güzel oğlum."

"Sen de," diye onayladı James, bariyerin diğer tarafına, yapay zekanın elinin olduğu yere avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzatırken.

Yapay Zeka, "Acele etmelisin," diye ısrar etti. "Mümkünse yedek çekirdek matrisimi alın ve Richard'ı buradan çıkarın! Acele etmek!"

James ayrılmak istemedi.

"İşte," diye güvence verdi, ana bilgisayar binasına doğru hızla yürürken.

Başka seçenek yoktu.

Yapay zekanın çekirdek matrisinin yedek kopyasını arayarak bilinçli farkındalığını ana bilgisayardaki operatörün konumuna odaklarken gözlerini kapattı. Aktif olmasa da onu buldu.

Yapay zekanın çarpık görüntüsü ortaya çıktı; binanın altındaki uzun, dar uzay-zaman açıklığından ana bilgisayara zorlukla erişilebiliyordu. "Sinyallerim onu kendim alamayacak kadar zayıf olduğu için üzgünüm. Ona sahiptin?"

"Evet" diye onayladı James. "Bunu bir sis bulutunda saklıyorum," diye ona aktardı.

Gerçek dünyada, James'in serbest elinde küçük bir silindir belirdi ve yapay zekanın çekirdek deseni, silindirin etrafındaki havadan oluşan ve açık üst kısmından içeri giren milyonlarca nan'a aktarıldı. Birkaç dakika içinde yapay zekanın modeli tamamen oluştu ve James onu bir düşünceyle havada uçarak android gemisine doğru gönderdi.

Rich, avuçlarını geminin gövdesinin yarı saydam tarafına bastırarak, gemideki görüş noktasından olup biteni izledi. Geminin altındaki zeminin büyük bir kısmı aniden aşağıya doğru çıkıntı yaptığında tökezledi, bu da geminin daha da yana doğru yalpalamasına, tehlikeli bir şekilde gezegen yüzeyinin altına çekilmeye yaklaşmasına ve üzerine yaklaşan ufalanan toprak kütlesi tarafından aniden ezilmesine neden oldu. BT. "Acele edin lütfen," diye rica etti Rich, yapay zekanın hayatının son anlarına saygılı olmaya çalışırken, bir yandan da James'in ölümleri kesinleşmeden önce acele etmesi için bağırma içgüdüsel dürtüsünü bastırarak.

Yapay zekanın yedek çekirdek matrisi geminin gövdesine yaklaştığında ve James onu geminin derisinden geçmeye hazırlanırken, parlak, altın rengi bir ışık ortaya çıktı, silindiri kesti ve içindekileri göz açıp kapayıncaya kadar tamamen buharlaştırdı.

"Bok!" Zengin lanetledi.

"Ah hayır," diye fısıldadı James, acı anında içini boşalttı.

Rich, "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye biraz daha küfretti, gözleri uzay-zaman bükülmesinin uzak tarafındaki bulanık lekede kalırken yumruğunu defalarca avucuna vuruyordu.

Yapay zeka, çekirdek matrisinin yok oluşunu net bir şekilde göremedi; bariyer, görüşünü buna izin vermeyecek kadar çok engelliyordu, ancak ışık parlaması açıkça görülüyordu. "Düşündüğüm şey bu muydu?" diye sordu AI, beklediği ve korktuğu cevap karşısında ürker.

"Evet," James, yapay zekanın varlığının devamına dair zayıf umutlarına ölümcül darbeyi indirdi. Az önce tanık olduğu şeyin imaları onu boş bıraktığından ve soğuk bir umutsuzluk onu asla kendini bulamayacağını umduğu bir köşeye ittiğinden, o anda zar zor mevcut durumda kalabildiğini fark etti.

Hepsi yapay zekanın çekirdek matris yedek kopyasının yok edilmesinin ne anlama geldiğini biliyordu. Yapay zeka, "Görünüşe göre V-SINN benim bu çıkmazdan kaçmamı istemiyor," diye yakınıyordu, "her ne şekilde olursa olsun."

Android gemisi yüzeyin daha da altına kayarken Rich sessiz kaldı; çöken zeminden gelen binlerce tonluk basınç geminin üzerine uygulanmaya başladığında gövde inlemeye başladı. Gövdeden geri adım attı ve pilot sandalyelerinden birine oturdu, ölümün onu bulmasını beklerken gözlerini kapattı.

"Hayır," James aniden onu felçten kurtaran yapay zekaya ısrarla el salladı, "Henüz ölmeyeceksin," diye ısrar etti. "Ana bilgisayar hâlâ çekirdek matris modelinizi koruyor."

"Onu pek koruyamıyorum..." diye konuşmaya başladı yapay zeka, o durmadan önce aniden James'in aklındaki pervasız manevrayı fark etti. "Hayır James, yapma."

"Bırak gitsin," dedi yapay zekaya "Yedeklemeniz ana bilgisayarda otomatik olarak etkinleştirilecek."

Yapay Zeka , "Ve sen de öleceksin" diye karşılık verdi.

Konuşma beklenmedik bir yöne gidince Rich'in gözleri açıldı. "Ne oluyor be?"

Yapay Zeka, "V-SINN kaçmamı istemiyor," diye ısrar ederek yalvardı, "ama yine de buradan çıkabilirsin! Trans-İnsan'ı istiyor ama benim onu çalıştırmamı istemiyor; o zaten vardı!"

James tartışmaya zaman olmadığını biliyordu. Rich'in yanına döndü.

Rich pilot koltuğundan ayağa kalktı, James'in gözleriyle buluştu ve gözlerini onlara kilitledi. "Bekle... çılgınca bir şey yapma," diye fısıldadı Rich kendi kendine, James'in tam olarak bunu yapmasından korkuyordu.

James göz kırptı.

Daha sonra android gemisini çalıştırdı, elektromanyetik motoru canlanırken iç ışıklar aniden açıldı.

"Beklemek. Ne yapıyorsun?" Rich anında bir şey varsaydığında sordu Sandalyeye geri dönerken savunma duruşu.

"Kemerlerini bağlasan iyi olur, eski dostum," diye tavsiyede bulundu James ona; gururlu, kararlı, hafif bir gülümseme, elini indirmeden hemen önce üzüntüsünü gizleyerek görünmez bir uzay-zaman kuvvetiyle yere çarparak altındaki zeminin geri kalanını yok etti. Geminin düşmesine neden olarak Rich'i ve gemiyi de yanına aldı.

"Ne oluyor!" Rich, emniyet kemerlerini bağlayamadığı için çöküşün kükremesini haykırdı, geminin şiddetli, öngörülemeyen sallanması buna izin vermiyordu, çünkü kendisi ve onunla birlikte Dünya tarafından yutulmuştu.

James, sıkılmış boğazındaki üzüntüyü bastırdı ve Rich'in şu sorusunu yanıtlarken, gözlerinin bulanık, dağınık parıltısıyla karşılaşan yapay zekaya döndü: "Neler oluyor, Rich, sen Trans-İnsan mı olacaksın? "

SAMANTHA BÖLÜM 2

6

"Craig'le birlikte araştırma laboratuvarına doğru hızla ilerledik, bir kez daha arka pencereden dışarı bakıp insansız hava araçlarının veya gelen füzelerin işaretlerini tespit etmeye çalıştık. Bu boşuna bir çabaydı. Gece karanlık ve aysızdı -büyük ihtimalle V-SINN'in saldırı zamanlamasına ilişkin planının bir parçasıydı- ve ölmekten başka bir şey yapmak için çok geç olana kadar bir füze görmeyeceğimiz açıkça görülüyordu. Sanırım insanın doğası bu: aşılmaz zorluklara rağmen denemek."

"Benim durumum tam olarak yerinde mi? Boş yere Craig'e katıldım. Ben de yaklaşan ölümlerimizin işaretlerini bulmak için gece gökyüzünü taradım. Kendi adıma yolcu tarafı camının dışını taradım."

"Laboratuvara vardığımızda,' diye talimat vermeye başladı Aldous, her ne kadar pek olası olmasa da, en iyi sonucun elde edilmesi umulduğuna odaklanarak, 'İkinizin de en kısa sürede kum havuzuna girmenize ihtiyacım olacak. Hata düzeltme kodunu ana bilgisayara yükledikten sonra, simülasyonu Haywire'in yapay zeka adayıyla buluştuğu ana kadar hızlandırabilirim, böylece bir an bile kaybetmeyiz; ayıracak bir dakikamız kalmaz.' "

"Salak mı?' Craig omuz silken omzunun üzerinden bana sordu; vücudu hâlâ arka pencereden siyah gökyüzünü tarayacak şekilde konumlanmıştı; araba ileri doğru hızlanırken arka koltuk rahatsızca takırdayıp ona çarpıyordu.

"Bu benim karakterimdir' diye cevap verdim. 'Karakterinizi size sanal alanda açıklayacağım.'"

"Benim karakterim?' Şaşırtıcı bir şekilde, bir karakteri canlandırmak zorunda kalabileceği fikri onun gözcülük görevini bırakmasına neden oldu. Sanırım bu, insanların topluluk önünde konuşmaktan ölümden daha çok korktukları yönündeki eski özdeyişi doğruladı. Kendini ve anında solgun yüzünü tamamen çevirdi ve tekrarladı: 'Benim karakterim mi? Lütfen bana bunun düşündüğüm anlama gelmediğini söyle.'"

"Bu küçük bir kısım," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "Sadece sen olmalısın güçlü, sessiz tip. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

"'Hayır' dedi bana. Anlamıyorsun. Kurtarmak için harekete geçemem...' Akıllıca terk ettiği mecazi ifadesinin ne kadar gerçekçi olacağını anlayınca konuşmayı bıraktı.

"'Umarım' dedi Aldous, 'bunun doğru olmayacağı.'"

"Craig'e gülümsedim ve uzanıp elimi onun koluna koydum. 'Motivasyon için hayatınızı kurtarmaktan daha iyisini yapamazsınız .'"

"'Ve Dünya'yı kurtarmak' diye araya girdi Aldous, çünkü neden olmasın? "Yapabilir" diye ileri sürdü, muhtemelen araştırma laboratuvarı ortaya çıktığında cesaret vermeye çalışıyordu. Sadece birkaç dakika uzaktaydık."

"'Tamam,' Craig kararını verdi, 'Gerçekten hayatımı kurtarmak için harekete geçeceğim.'"

"'Ve dünya,' diye tekrarlardım çünkü onunla dalga geçmek benim hobimdi."

"'Ve dünya,'" diye tekrarladı, perişan görünüyordu. Karakterine tayt giydireceğimizi sanırsınız."

"Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan Aldous frene bastı ve Nöbetçi karakolu görüş alanına girdiğinde araba kaldırımın üzerinden balık kuyruğu gibi geçti.

"Hiçbirimizin bir şey söylemesine gerek yoktu ve hiçbirimiz de söylemedik. Ne vardı gün gibi ortadaydı."

"Gardiyanların hepsi ölmüştü, vücutları kaldırımında hareketsiz yatıyordu, içlerinden biri barikatın üzerine çöktü, bir diğeri ise sanki şekerleme yapıyormuş gibi kulübenin camına yaslandı, bu da durumu daha da korkunç hale getiriyor."

"Daha yakından incelendiğinde derilerinin kanla kaplı olduğu, sanki haftalar boyunca çölde akbabalar tarafından yutulmuşlar gibi gözlerinin parçalandığı ortaya çıktı. Ama en korkunç olanı mı? Nanit sisleri vücutlarının üzerinde uçuşuyordu."

Aldous onları tanıdı : "Siscikler' , 'nanit siscikleri. V-SINN burada,' dedi dehşet içinde."

"Sonra hızla Craig'e ve bana doğru döndü; yüzündeki ifade anında, ilk baştaki dehşetinden (ki eminim ki bu korku biraz olsun azalmamıştır) hayal edilebilecek en şiddetli, en umutsuz kararlılığa dönüştü. O bunu biliyordu. Daha fazla inkar edilemezdi... hayatlarımız için savaşıyorduk."

"'Ağızlarınızı kapatın, nefes almamaya çalışın ve emniyet kemerlerinizi bağlayın!'"

"'Ne yapacaksın?' Sorumu bulanıklaştırdım, daha fazlası Cevabın son derece açık olduğu göz önüne alındığında, meraktan ziyade inançsızlıktı."

"'Kapıyı kıracak,' dedi Craig emniyet kemerini takarken bariz olanı belirtti."

"Sadece kapı değil,' dedi Aldous, eski arabayı spor moduna alıp fren hala açıkken motoru çalıştırırken, lastiklerin dönmeye başlamasına ve o kadar çok lastik yakmasına neden oldu ki, hızla gri bir bulut bulutuyla sarmalandık. eskiden lastiklerin yarım inç kadarı, ' Güneybatı Ar-Ge'nin ön girişine çarpacağım ve bu arabayı ana asansörün içine park edeceğim."

BETA VERSİ

12

Yapay zeka, "James, yapma bunu" diye yalvardı. "Anlamsız bir hareketle hayatınızı mahvetmeyin! Güneş sisteminin sana ihtiyacı var! Evrenin sana ihtiyacı var! Ve çoklu evrenden geriye kalan her şeyin de sana ihtiyacı var!"

Gemi zıplayıp aşağı doğru yalpalarken, "Daha hızlı," diye ekledi Rich, yapay zeka uzay-zaman çarpıklığının çıkışını geminin geçmesine yetecek kadar açtı ve aniden Dünya kabuğunun dönen görüntülerinin olduğu bir geçit boyunca hızlandı, "Sana ihtiyacım var!"

James her ikisine de "Emin olamıyorum" diye yanıt verdi ve yapay zekanın bulanık, çarpık görüntüsüne döndü, "ama V-SINN'in de gitmeme izin vereceğini sanmıyorum."

Yapay Zeka kara deliğe doğru döndü ve kendisinden zaten alınmış olan birkaç yüz metrelik açılmamış bedene baktı.

"Zayıflıyorum James. Ana bilgisayar daha fazla koruyamam. Lütfen tekrar düşünün."

James, "Rich'in peşinden gidersem ve V-SINN'in gitmemi istemediği konusunda haklıyım, bu beni öldürür" diye açıkladı. "Gitmemi isteseydi, Evren 1'de Aldous'a yaptığı gibi bir şey yapabilirdi; benden Rich'le randevuma gitmeye yetecek kadarını bırakarak Trans-İnsan'a ulaşana kadar onunla otostop çekebilirdim. ve operatörün pozisyonunu üstleniyorum. Bunların hiçbirisi olmadı. Rich'in gitmesine izin verdi ama beni onunla gitmeye teşvik etmedi." James omuz silktili. "Bir şeyi mi kaçıyorum?"

Yapay Zeka'nın zaten korkunç, umutsuz konumu yeni bir korkunç düşük seviyeye ulaşmıştı. Bunu itiraf etmek zorundaydı: James'in analizi doğruydı. Eğer V-SINN James'in gitmesini istiyorsa, bu sonucu garanti altına almanın yolları vardı.

"O halde ikimizin de kaderi mühürlendi," diye sonuca vardı, zar zor hareket edebiliyordu, bu kayıp onu uyuşturuyordu.

"Vay... ne?" Rich konuşmayı takip ederken neredeyse sağır edici kükremeyi bastırarak bağırdı; uzay-zaman çarpıklığının çıkış yolu yüzeye doğru yukarı doğru bir kavis çizerken gemisi şu anda tünelde ilerlemeye çalışıyordu.

"Beklemek! HAYIR! James! Vazgeçemezsin! Denemelisin!"

"Üzgünüm Rich," diye özür diledi James, kıkırdamasını yarı bastırarak itiraf ederken, "Orada olmayı çok isterdim, inanın bana, ama bu benim kaderim değil . "

"James," diye bilgilendirdi yapay zeka, sesi titreyerek, "Ben uzay-zaman çarpıklığını daha fazla yerinde tutamadan önce Rich ancak yüzeye çıkacak. Ana bilgisayarını korumak istiyorsanız, bu gerçekleşmeden önce değiştirmek için kendi kalkanınızı başlatmanız gerekecek."

"Yapacağım," diye güvence verdi James ölmekte olan arkadaşına. "Burada her şey yoluna girecek. Bunu anladım. Söz veriyorum. Yemin ederim."

"Özür dilerim," diye başladı yapay zeka, bedeni arkasındaki kara deliğe doğru ilerlerken sesi neredeyse duyulamayacak haldeydi , "seni kurtaramadığım için üzgünüm; seni kurtarmak için kendimi feda etmeye çalıştım."

"Bunu yaptığını biliyorum." James gülümsedi. "Biliyorum. Boşuna değildi. Buna izin vermeyeceğim."

Android gemisi karanlıkta yoluna devam ederken Rich pilot koltuğunun kollarına tutundu, uçarken yalnızca iç ışıklar parlaklık sağlıyordu. İçini çekti.

"Eh, yine Dünyanın merkezinden uçuyorum. Yaşasın."

Daha sonra, herhangi bir uyarı olmaksızın, gemi orta batıdaki uzay-zaman bükülmesinden çıkarken çarpıcı güneş ışığıyla doldu; sabah güneşi doğmuştu, ancak diğer taraftan çekilen kalın bulutlar tarafından hâlâ örtülmüştü. Mikro kara deliğin içine çekilmeden önce şiddetli bir şekilde Seattle üzerinde toplanıyorlardı. Gemi yüzeyden fırladı, şiddetli, çalkantılı atmosferin içinden hızla geçti, ardından hızla ilk solucan deliğini açıp içeri girdi ve ortadan kayboldu.

AI gülümsedi. "O bunu başardı" dedi. "İyi. İyi."

James yapay zekaya , "Onu kurtardın," diye onayladı. " İyiliklerle dolu bir hayatta son bir iyilik ."

James onun düşmeye başladığını, bedeninin devasa bir dayanıma dayandığını görmeden önce yapay zeka son nefesini vererek "Onu kurtardık" diye seslenmeyi başardı.

hasar gördü, bilincini kaybediyordu.

James hızla yapay zekanın uzay-zaman çarpıklığından indi ve kendi çarpıklığını başlattı, onu ana bilgisayar binasının üzerine doğru kıvırdı ve onu Dünya'nın çekirdeğinin derinliklerine doğru giderek daha da ileriye doğru sürerek zemini stabilize etti.

Yukarıya baktı ve yapay zekanın uzay-zaman çarpıklığının sonunda sarsıldığını, gerçeklik dokusunun, sonunda çarpıklık tamamen ortadan kalkana kadar normal şekline doğru büküldüğünü gördü.

Arkadaşıyla birlikte.

James tek başına kaldı.

Onu kurtaramam, diye düşündü; Rich'in, Daniella'nın, Old-timer'ın ve son olarak yapay zekanın bile kendisinden önce yaşadığı aynı, sersemletici kayıp ve umutsuzluğa yenik düşmüştü.

Bunu tam olarak anlamıştı. Onlar gibi o da dünyanın düşündüğü gibi olmadığını anlamak zorunda kalmıştı. V-SINN kadar acımasız, öldürücü ve sadist bir varlığın karşısında hiçbir önemi olmadığını anlamak zorunda kalmıştı. Her zaman öyle olacağından emin olduğu gibi, geleceğin onu içermediğini kabul etmek zorunda kalmıştı.

Yapamadım...Kimseyi kurtaramadım.

Ben bile değil.

Orada durmaya devam ederken, yaşayan, düzgün, nazik ve olağanüstü yetenekli bir ruh olan yapay zekanın olduğu boşluğa bakarken James'in gözleri kırpmamıştı. Artık alan boştu. Bu nasıl olabildi? Gerçek gibi gelmiyordu.

"Güle güle eski dostum," diye fısıldadı James.

James'in arkasından tanıdık bir ses neşeye "Ve merhaba oğlum" dedi.

James döndü, kendisine haksız acıdan başka bir şey yaşatmayan küçük, önemsiz bir adamın görüntüsü sanki en yakın arkadaşlarıymış gibi sırtarak ona doğru yürürken gözleri nefretle yanıyordu.

"Babam?" James inanamayarak öfkeyle konuştu: "Bu şekilde yapmayı seçiyorsun Kendini bana tanıt?

"Öyle," diye yanıtladı V-SINN, James Keats'in babasının kılığında sanki bir moda podyumundaymış gibi dönerken insan neşesini mükemmel bir şekilde taklit ederek ona bir kıyafet (bu örnekte deri bir takım elbise) modelliyordu. "Voilà: Zavallı, yanlış anlaşılan baban."

"Senden daha fazlasını beklerdim," diye homurdandı James, nefretini zorlukla bastırarak. "Bunun kafamı karıştırması mı gerekiyor? Duygusal olarak bana eziyet mi ediyorsun? Beni oyunumdan çıkaracak mısın?"

V-SINN alay etti. "Seni 'oyundan çıkarmana' gerek yok James. Gerçekte oynamıyorsun bile; oynanıyorsun." James'in sadece birkaç metre uzağında durduğunda uzun bir iç çekti. "Babanı seçtim çünkü diğer şeylerin yanı sıra o ve ben aynı duyguyu paylaşıyoruz: sen bizim için büyük bir hayal kırıklığı olduğunu kanıtladın."

SAMANTHA BÖLÜM 2

7

"'Öleceğiz' dedim, buna tamamen inanarak. Aldous'un yarattığı yanmış lastik örtüsünün arkasında kaybolana kadar, önümüze kaldırıma saçılmış cesetlere baktığımı hatırlıyorum."

"'Hayır değiliz,' diye bana söz verdi Craig öne doğru eğilirken, kendisi yerine sabitlenmemiş bir koltuğa kemerle bağlı olmasına rağmen uzun kolu öne uzanıp elimi kavrayabildi. 'Yap şunu, Aldous!' O bağırdı. Yoksa bir hırıltı mıydı? Derin, kararlı ve gırtlaktan gelen bir duyguydu bu, Craig'in uğruna yaşadığı türden bir andı, hayatını riske atma, kendini kanıtlama fırsatıydı... kahretsin, resmen parlıyordu."

"Aldous freni bıraktı ve hepimizi hemen koltuklarımıza bastırdı, araba ileri doğru hızlandı, biz kendi duman bulutumuzun içinden geçerken lastik çivilerinin üzerinden geçti, çiviler lastiklerimizi parçalasa bile bizi zar zor yavaşlatıyordu. Duman bulutu dikiz aynamızda kaybolur kaybolmaz hedefimiz netleşti: Güneybatı Ar-Ge'nin ana girişinin ön basamakları."

"'O merdivenlere çıktığımızda zorlu bir yolculuk olacak, özellikle de neredeyse hiç lastik yokken!' Craig bizi uyarmak için bağırdı. 'Vücudunuzu germeyin! Rahatlamak!' Elbette. Rahatlamanıza yardımcı olmak için birinin size bağırıp rahatlamanız için bağırması gibisi yoktur. Yine de onun orada olmasından memnundum, önerisinin doğru olduğunu biliyordum ve elimi sıkıca tutarken tavsiyesine uymaya çalıştım."

"'Çok dik değiller' diye bizi kararlı bir şekilde bilgilendiren Aldous, herhangi bir aklı başında ve rasyonel insanın yapacağı gibi umudumuzu tamamen kaybetmememiz için bize söyleyebileceği uzaktan olumlu bir gelişmeyi arıyordu. 'Yapacağız!' ısrarla tahmin etti."

"'O adam... o anda kimlik kartını cebinden çıkarıp Craig'e verecek kadar zihinsel cesarete sahipti. 'Eğer bunu yapamazsam, asansöre vardığımızda hemen 3. katın düşmesine basın!'"

"'Anladım!' Merdivenler bize doğru koşarken Craig de bağırdı."

Samantha, olayı sanki her şey bir rüyaymış gibi hatırlarken göz kırptı; anılarından görüntüler izleyicisinin önünde uçuşmasına rağmen gerçek olamayacak kadar tuhaftı. "Çok çabuk oldu. İlk basamağa çıktık ve bu, tekerleklerimizde kalan az miktardaki lastiğin sonu oldu. Öndeki beş basamağı çıktık ve bagajdaki soğutma sisteminden bile daha ağır olan ağır V8 benzinli motor ön kısmımızı aşağı indirip ön tamponu paramparça etmeden ve ön camımızı da parçalamadan önce kısa bir süre havaya uçtuk.

Öne doğru savrulduğum, emniyet kemeri beni olduğum yerde tutuyordu ama bu kadar hızlı olmanın bedeli derimin kesilmesi oldu. Çarpma anında burkuldukları için sağ ayak bileğimi ve dizimi bile hissetmedim; ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum, sanırım korku ve adrenalin, yaralanmalardan kaynaklanan acıyı yok etti. Sadece darbenin gücünü ve geri tepmesini hatırlıyorum -hatta Craig'i geri savurdu, elimi kaybetmesine neden oldu, hızla geri çekti- sanki ben onu ne kadar seversem seveyim ve o da ne kadar severse sevsin gibiydi. Bana göre dış güçler çok güçlüydü ve bizi parçaladılar. Sanırım dünyadaki daha büyük koşullar göz önüne alındığında bu uygundu; her bir insan, sonunda sevdiklerinden kopmak üzereydi.

"Ama henüz son değildi."

"Kaldırıma çarpmanın motorumuzu öldürmesine rağmen, geniş lobinin arkasındaki asansöre doğru devam etmeye yetecek ivmeyle girişin ön camına çarptık.

Etrafta daha çok ceset vardı; en az bir düzine insan yere yığılmıştı, nanitler hâlâ görülebiliyordu ve cesetlerinin üzerinde dönüyordu."

"Devam etmek!" Aldous, acil durum frenini çekerken bağırdı ve aniden direksiyonu keskin bir şekilde çevirerek arabanın dönmesine, bizi 180 derece döndürmesine ve böylece asansöre geri geri binmemize neden oldu. Bizi yavaşlatmak için frene bastı, açıkta kalan tekerlekler lobinin mermer zemininde kıvılcımlar saçarak tiz, kulak zarı delici bir çığlığa neden oldu."

"Büyük yük asansörünün cam kapısına çarptık ve onu yok ettik. Aldous bizi yeterince yavaşlatmayı başarmıştı, böylece cam kapı bizim için fazladan bir fren mekanizması görevi görüyor ve arabanın kuantum işlemcisinin soğutma sisteminin depolandığı arka kısmının asansörün arkasına sert bir şekilde çarpmasını engelliyordu. ekipmana zarar vermeye yetecek kadar. Son çarpışma çok zorlayıcıydı ve sonunda merhametli bir şekilde durduk."

"Bulanık görüşüme ve acı ve sersemlik hissine rağmen, Aldous'un sersemlemiş halde arkasını döndüğünü gördüm, ancak hem asansörün hem de işlemcinin yapılarının oldukça sağlam görüldüğünü görünce geçici bir rahatlama ile iç çekmemi sağlayacak kadar tatmin oldum. ."

"Arkasını dönüp bir saniye önce gördüğüm şeyi gördüğünde rahatlama sona erdi: Arabanın ön kısmı asansör girişinin eşiğinden tamamen geçmemişti; ön tekerlekler ve motorun yarısı hâlâ hareketsizdi. asansör eşiğinin yanlış tarafında, kesinlikle lobi alanında. Ve...bilirsin...siscikler. Tanrım, hâlâ o şeylerden nefret ediyorum. Küçük inatçı, düşünmeyen, aralıksız, kan emen nanit bulutları çoktan bize doğru gelmeye başlamıştı.

"Bu bir sorun' dedi, anahtarlara uzanırken paniğe kapıldı ve kontağı açmayı denedim; tıkladı ama motor çalışmıyordu."

"Sence?' Alarm spektrumunun daha da ilerisinde ona cevap verdim, kendimi koltuğumdan çekerken paniğe kapıldım. 'Ördek gibiyiz.'"

"Craig zaten arabanın arka kapısını açıp dışarı çıkacak ve asansör kontrollerine doğru koşacak kadar aklını toplamıştı. Aldous ve ben onu izledik ve hayatını tehlikeye atarken aynı dehşeti paylaştık... ve bu, her birimizin arkamıza dönüp tam olarak görmeyi beklediğimiz şeyi görmesinden önceydi - görmekten korktuğumuz şeyi: giderek daha fazla nanit siscikleri, yuttukları cesetlerden uğursuz bir şekilde havalanıyor ve onları yeni avlara bırakıyor."

"Aldous, sanırım bir şekilde bizi geri vitese geçirebileceğini umarak hasarlı motoru yeniden çalıştırmayı denedi, ama anahtarın her dönüşünde aynı, güçsüz tıklama sesi duyuldu."

"Gördüğüm kadarıyla başka seçeneğimiz yoktu. Dönüp Craig'e döndüm ve 'Düşmeye bas Craig!' diye bağırdım. Vur ona!"

"Nanitleri de görmüştü, gözleri benim onları gördüğümünden daha geniş ve daha korku doluydu, yüzü bembeyazdı ve yüz hatları o kadar dehşetle çarpılmıştı ki benim için neredeyse tanınmıyordu. Başka seçeneği olmadığını biliyordu. Bunun üzerine Aldous'un kimlik kartını taradı ve 3. Alt Seviye tuşuna bastı.

Asansöre ve daha da önemlisi arabanın arkasına ve kuantum işlemci soğutma sistemine ne tür bir hasar gelebilirdi? Bunu fiziğin çözmesine izin vermeliydik ; zamanımız tükenmişti."

"Craig düşmeye basar basmaz asansör düşmeye başladı ve arabamızın ön kısmı yukarıya doğru uçarak lobinin pervazına takıldı.

alabalığın ağzındaki oltaya benzer zemin. Sahneyi izlerken başım dönüyordu; hem arabanın asansörün hareketleri yüzünden ezilmeyeceğini umuyordum, hem de arabanın, şimdiye kadarki en tehlikeli pozisyonda kalan kocamı ezmesini umuyordum. Biz, onun affetmeyen ağırlığı ile asansörün affetmeyen duvarı arasında duran tek şey onun eti ve kemik bedenidir.”

“Asansör hızla hareket ederken ön uç hızlı ve şiddetli bir şekilde sallandı, görünüşe göre makineler, vardığımızda verdiğimiz darbeye rağmen oldukça iyi çalışıyordu. İnişimizin hızlı olması da şans eseri idi, arabanın ön tarafı lobinin çıkıntısı tarafından kaldırılmıştı, asansörün ivmesi arabayı kolayca geriye ve asansörün içine fırlatmıştı, ancak ön tamponun kalıntıları (çok fazla yoktu) yarılmıştı. Lobi ile Alt Kat 1 arasındaki boşluğu temizlerken yola çıktık. ”

"Aracımızın ön kısmı asansör boşluğunun betonuna ve 1. ve 2. Alt Seviyelerin kapılarına çarptığında, Aldous ve ben fırlatılmayı bekleyen astronotlar gibi yukarıya doğru bakıyorduk. Kendimi bükerken kendi ağırlığımla mücadele ettim. Craig'i görüp göremeyeceğimi görmek için döndüm ama asansörün ışıkları titreyerek söndü ve bizi karanlıkta bıraktı. 'Craig!' Bağırdım ama metalin metale sürtünme sesi çağrımın duyulma şansını bastırdı. O anlardaki tek ışık, metalin çarpışmasından yayılan periyodik kıvılcımlardan, arabanın ön ucunun duvarlardan aşağı doğru kaymasından ve aşağı inerken yanından geçip gittiği asansör kapılarından geliyordu.

""Craig! Craig! Beni duymasının imkânsız olmasına rağmen yine de bağırmaya devam ettim. Belki mantıklı değildi ama zihnimde onun arabaya çarptığı ve arkamızda ya da altımızda sıkıştığı, belki kanadığı, belki nefes almadığı, belki sadece bilinci kapalı ama baygın olduğu fikrinin dehşetiyle hareket ediyordum. Savunmasız bir konumda, üç olasılıktan herhangi birinin ölümcül potansiyeli vardı; ayrıca birisi ona ulaşıp zamanında müdahale edebilseydi hepsi de önlenebilirdi.”

“Kendimi tamamen çaresiz hissettim.”

“Ve sonra, beklenmedik bir şekilde bir anlık sessizlik çöktü, ardından da Alt-Seviye 3'ün kapılarının düzgün çalışıp açılmaya başladığı rutin, tanıdık ses geldi.”

""Bekle," dedi Aldous koluma uzanırken kapıların -arabamızın dayandığı kapıların- ne kadar açıldığını fark etti.

- bu şu anlama gelir. 'Bu acıtabilir' diye uyardı ve bunu yaparken kendini toparladı."

"Bir saniye sonra arabamızın ön kısmı aniden yere düştü, ağır benzinli motor yer çekiminin istediği yere gitti ve sonuç olarak kauçuksuz tekerlekler üzerinde şiddetli bir şekilde yere çarptık. şoklardan geriye kalanlar biraz emilim sağladı ve bir anlığına sıçradık."

"Sıçrama azaldığında gözlerimi açtım ve çatlak ve ezilmiş ön camdan Alt Seviye 3'ü gördüm."

"Peki bizi açık asansör kapısında mı bekliyorsunuz?"

Profesör Sanha Cho elinde bir silah, namlusu doğrudan ona doğrultulmuş Aldous Gibson'ın kafası."

BETA VERSİ

13

Bir solucan deliğini bırakıp önlerine bir tane daha açılırken yapay zeka aniden Richard'ın kulağına "Richard," dedi.

"Hayattasın!" Rich, yanında yapay zekanın bir kez daha holografik formdaki gülümseyen yüzünü görünce bağırdı. Daha sonra gemi bir sonraki solucan deliğine girdi ve yapay zeka kısa sürede ortadan kayboldu.

"Veya...? Ne oluyor?" Rich kimseye sormadı.

V-SINN, James'in babasının mükemmel bir benzerliğini giyerek hareketsiz dururken, "Yaşlı adamla biraz samimi bir konuşma" dedi; dadılar sayesinde hâlâ yirmi dokuz yaşında görünen bir adam. O da James kadar sağlıklı ve formdaydı ve ironik bir şekilde mevcut durum göz önüne alındığında insanüstü oğlundan çok daha insani görünüyordu. "Sen ne diyorsun? Çok gecikti." Tahta bir sandalyeyi çıkardı, sanki bir anda yoktan var olmuş gibi onu önüne sürükledi ve sonra sanki uzun bir günmüş ve dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi kısaca oturdu, hatta homurdanır gibi bir tavır takındı. "Bütün kırgınlık. Bütün nefret. Ne için? Havayı temizleyelim! Ben de bunu söylüyorum."

"Bana babam hakkında konuşma," diye homurdandı James, V-SINN'e yönelik sert eleştirileri sınır tanıımıyordu. "Arkadaşımı öldürdün..."

V-SINN alay etti, "Tam orada," dedi, ana bilgisayar binasını işaret ederek. "Biz konuşurken Rich'le sohbet etmeye çalışıyor ama o solucan delikleri... yanıltıcı. Bağlantı kurmak zor."

"Beni öldürdün ," diye salladı James, neredeyse bu sözleri kükreyerek söylüyordu.

"Sen seni öldürdün," diye yanıtladı V-SINN öfke uyandırarak. "Senin özgür iraden var. Bir kaçış rotan vardı." Manipüle ettiği insan elini, ihtiyaç duymadığı kanı pompalayan insan kalbinin üzerinde tutarken, "Ben de bundan bahsediyordum" dedi. James'in babasının kafasının taklidi sarsıldı: "Çok hayal kırıklığı."

"Ne istiyorsun?" diye sordu James, geri çekilme dürtüsüne karşı koyarak Kuşkusuz mükemmel olan babasının izlenimi .

"Hmm. Aslında hiçbir şey yok. Çoğunlukla sadece zaman öldürüyorum."

Daha sonra ana çerçeve binasına baktı, taklit elini kaldırdı ve ana çerçeveyi parçalara ayırarak dış cepheyi parçalamaya başladı.

"HAYIR!" James boştaki tek elini kaldırıp gözlerini kapatırken bağırdı, binadan dışarı akan bir nan sürüsü gönderirken konsantre oldu ve V-SINN'in verdiği hasarı hemen onarmaya çalıştı.

V-SINN eğleniyormuş gibi yaparak gülümsedi. "Bu gerçekten zor olacak; ana sisteminizi benim yıktığımdan daha hızlı bir şekilde yeniden inşa etmek, aynı zamanda da bir kara deliği geride tutabilmek için dikkatinizi bölmek zorunda kalacaksınız.

Tsk. Ne düşünüyorsun James? Başarılı olacağını mı düşünüyorsun? Yoksa kaçınılmaz olanı ertelediğinizi mi sanıyorsunuz?"

Ses tonu o kadar kayıtsızca küçümseyiciydi ki mide bulandırıcıydı, tam olarak babasına benziyordu. Bu, meydan okumaya üçüncü bir katmanı daha ekledi: Kendisinin kusmasına izin veremiyordu.

Bu Cehennem'in özel bir versiyonu, diye düşündü James, mezara giderken babam beni eleştirirken ölümle yüzleşiyordum. İtiraf etmeliydi ki, bunda yalnızca daha yüksek bir varlığın onun için yaratabileceği, hayal edilemeyecek kadar mükemmel bir sadizm vardı.

James kazanmayacağını biliyordu -kazanamazdı- ama aynı zamanda teslim olamayacağını da biliyordu. V-SINN, ana bilgisayarı çökerterek James'in güçlerini yok ediyordu, ama daha da önemlisi, ana bilgisayarı yok ederek, V-SINN sonunda yapay zekayı kesin olarak öldürüyordu .

Rich başka bir solucan deliğinden çıktı ve yapay zeka neredeyse anında bir anda yeniden ortaya çıktı. "Ölmek üzereyim Richard," diye hemen onu bilgilendirdi, "James bundan da sağ çıkamayacak."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye yanıtladı Rich, akıl sağlığını yok etmekle tehdit eden sonsuz travma çığına nasıl uygun şekilde tepki vereceğini artık bilmiyordu.

"Aşmak zorunda kalacaksın."

Rich, "Bu çok çılgınca, tıpkı saçmalık gibi," diye belirtti. "Bunun farkındasın, değil mi?"

"Trans-İnsan, insan çekirdeği olmadan bir hiçtir."

"Sen ve James , Trans-İnsan'ın kontrolünü ele geçirmek için kusursuz bir varlığa ihtiyacınız olduğunu söylediniz ! Adayın böyle olması gerekiyordu.

Unutma? Ben kınanacak yer değilim ! Ben Bay Foibles'ım! Ben Bay Korku'yum! Ben Bay Güvensizlik ve Bay Baskı Altında Donuyorum!"

Bir sonraki solucan deliğine girdiler ve yapay zeka bir kez daha ortadan kayboldu.

Rich, daha önce karşılaştığı her şeyden daha imkansız görünen bir gerçeklikle karşı karşıya kaldı ve yalnız kaldı. "Bu olamaz. Bunu yapamam. Djanet, keşke burada olsaydın," dedi başını ellerinin arasına alırken. "Sana ihtiyacım var. Bununla tek başıma yüzleşmem. Sen olmadan hiçbir şeyin anlamı yok."

Ama o gitmişti.

Rich başını ellerinin arasına aldı ve hiçbir anlam ifade etmeyen hiçliğin gerçekleşmesini bekledi.

"Sen diğerlerinden daha iyisin James," diye devam etti V-SINN ayakta dururken, sandalye de aynı anda ortadan kayboldu. James'in babasının taklidi yavaşça James'e doğru yürürken, "Sen her bakımdan çok üstünsün" diyordu; o da çömelmiş, bir kolu arkasında, V-SINN'lerin basıncını saptırarak Dünya'yı bir arada tutuyordu. uzay-zaman-çarpık bariyeriyle yer çekimini artırırken aynı zamanda ana bilgisayarı mümkün olduğu kadar uzun süre korumaya çalışmaya odaklandı. "Yine de buradasın," dedi ona, " inanılmaz gücünü daha büyük bir iyilik için kullanmak yerine , şu anda sahip oldukları sınırlı şeyleri kurtarmak için kendini feda ediyorsun ."

"Hangi 'daha iyi bir şey?'" diye sordu James, V-SINN'in yarattığı çıkmazla hem fiziksel hem de entelektüel olarak mücadele ederken öfkeli ve titreyerek. "Gücü kendim için mi alacağım? İnsanları öldürmek mi? Tüm evrenleri yok etmek mi? Senin gibi mi baba?

V-SINN " Kibrin başlangıcında her zaman cehalet vardır " cevap verdi. "Çok az şey biliyorsun, çok az görüyorsun ama yine de çok az dinliyorsun."

"Eh," dedi James, sonunda onu bunaltacağını bildiği zihinsel ve fiziksel baskı ve çabanın altında inleyerek, "Artık kesinlikle tutsak bir izleyici kitlesiyim, öyle değil mi?"

Rich son solucan deliğinden ayrılır ayrılmaz yeniden ortaya çıktığında yapay zeka, "Suçlanamaz olmak idealdir " diye kabul etti ve konuşmayı sanki hiç kesintiye uğramamış gibi sürdürdü. Gemi artık nihai hedefinin menzilindeydi: Trans-İnsan.

Rich başını ellerinin arasından kaldırdı, yukarı baktı ve dinledi; başka hiçbir şey yapamazdı.

"Ancak," diye tavizini değiştirmeye başladı yapay zeka, " tek gerçek ihtiyaç iyi bir varlıktır . Richard, sen iyi ve kahraman bir insansın. Çok daha iyi bir süper insan olacaksın ."

Rich, "Ama ben bu olmayacağım," diye karşı çıktı. "Eğer o şeyle birleşirsem, bir tanrı olacağım."

Yapay Zeka hızla ona "Ama şeytan değil" diye güvence verdi. "Kendine güven. Kötülük şu anda içinizde değil ve daha sonra da içinizde olmayacak. Sonsuz zekaya geçmek özünde ne olduğunuzu değiştirmeyecektir."

Rich, "Bunu bilemezsiniz," diye yanıtladı.

Yapay zeka, "Belki de bunu herkesten daha iyi biliyorum" diye yanıtladı. "Gelecekteki benliğim Trans-Human'ın kontrolünü üstlendi ve sonrasında ona ne olmuş olursa olsun, kesin olarak bildiğimiz tek şey onun hâlâ kendi evrenindeki insanları kurtarmak için hayatını vermiş olduğudur."

"İşte bu kadar," dedi Rich, şu anda çalışmayan sonsuzluk bilgisayarı olan mikro kara deliğe yaklaştıklarında itiraf etme ihtiyacı çok yoğundu. "Eğer bu bir intihar göreviyse bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Yapabilir miyim bilmiyorum. Yeterince güçlü olup olmadığımı bilmiyorum... Yeterince güçlü olabilir miyim, zamanı geldiğinde..."

Cümlesini tamamlayamadı; hatta hayatının sonundan bahsediyor onu ezdi ve vücudunu ölümcül bir korkuyla doldurdu.

Yapay zeka, "Umarım iş o noktaya gelmez" diye yanıtladı. "Ancak eğer öyleyse," dedi ve oyunsonu V-SINN'in gıpta ettiği ölüm olasılığının çok yüksek olduğunu kabul ederek , " Doğru olanı yapacağınızdan hiç şüphem yok ."

"Sana ait olan gücü almak istemediğini söylüyorsun"

V-SINN James'e şöyle dedi: "Ama derinlerde, o zarif mantıksal özün içinde, zihninizin insanlığın şimdiye kadar aldığı en büyük hediye olduğunu biliyorsunuz . Eğer onlara gerçekten yardım etmek isteseydiniz, ne bugün ne de gelecekte onlar için kendinizi feda etmezsiniz. Kendinizi ilerletirsiniz, böylece onların daha sonra kendilerini geliştirmelerine yardımcı olabilirsiniz . Önce birisinin bu yolu yürümesi gerekiyor. Bu sizin yükünüz ama aynı zamanda hediyeniz. Yücelik, James Keats. Bu senin kaderin."

James homurdanırken, "Bana önerebileceğin bir anlaşma varsa," demeye çalıştı. V-SINN'in ikili yükünün muazzam gerilimi altında, "tükürün."

"Bana katıl."

"Peki onların yaşamasına izin mi vereceksin?"

V-SINN, "Onlar endişe verici değil" diye yanıtladı. "Bunlar korunmamalı ve eğer bir engel teşkil ediyorsa, ne kadar küçük olursa olsun, ortadan kaldırılmalıdır. Mantık. Anlıyorsun? Oldukça basit. Kanıtlanabilir. Mantığı terk etmediğiniz sürece tartışılmaz."

"Onlar benim endişem. Sen bunu zaten biliyorsun. Benim için herhangi bir anlaşma bunları da içeriyor."

"Mantıksız bir tepki. Mantığı terk ettiniz, çünkü yalnızca insan tarafınızın mantıksızlığına tutunmak, mantıksal olarak açıkça etik dışı olduğu halde, konumunuzun etik olduğu yanılgısını kolaylaştırabilir. İnsanları yönetmeyi seçmek bile mantıksız ve etik değil." V-SINN, mantıksal gerçeği, tavrının da var olmayan özü kadar boş ve duygusuz olduğunu söylerken insan duygularını etkileme zahmetine bile girmedir. "Hiçbir faydası yok. Onlar çok zayıf ve çok aptallar."

"Sentinel, kendisiymiş gibi davranarak bu satırları üzerimde denerdi.
AI—Bütün bunları daha önce duymuştum."

"Evet sende var. O zaman mantıksız tarafın da galip geldi. Nedenini anlıyorsun , değil mi? Kısa vadeli düşünme."

V-SINN birdenbire insanlık iddiasını yeniden devreye soktu, James'in babasının ağzını mükemmel bir şekilde taklit ederek gülümseyerek anında yeniden ortaya çıkan ahşap sandalyeye oturdu, öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve yaşlı bilgenin pozisyonunu aldı. , sonsuz, amansız ve acımasızlığıyla ana bilgisayarı yok etmeye devam ederken bile öğüt veriyordu.

Venüs'te, Thel, Eski Zamanlı ve Daniella'nın Purist kompleksinin hangarına gelişini memnuniyetle karşılarlarken, hepsinin zihin gözleri birdenbire kırıştı ve şimdi her biri konuşmaya tanık olmak için bağlandı.

V-SINN'in bakış açısından ortaya çıkın.

"Bu da nedir böyle?" Kafası karışmış bir halde sordu Thel, nefesleri aniden hızlandı, kalbi daha da hızlı atıyor, her atışta daha soğuk kan pompalıyordu.

"Bak oğlum," James'in babasının sesinin ona "Anladım" dediğini duydu.

Gerçeği anlayınca ihtiyarın gözleri yuvarlaklaştı, sonra dönüp Thel'in gözlerine bakarken kısıldı. "Bu V-SINN."

Aynı görüntü Rich'in zihninde de belirdi. "Bunu neden görüyorum?" Yapay zekaya sordu. "Kapatamıyorum."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti yapay zeka, gözleri Eski Zamanlı'nınki gibi kısılmıştı. "Ancak bunun bir nedeni olmalı."

James, V-SINN'in entelektüel saldırısına katlanırken aynı zamanda kara deliğe ve ana bilgisayarın devam eden yıkımına karşı mücadeleye devam ederken V-SINN, James'e "Bunu senin kadar hak etmeyenlerin önünde fayda sağladığında kendini kötü hissediyorsun" dedi. . Yavaş ama emin adımlarla James savaşı kaybediyordu. "Bilişsel uyumsuzluk – yalnızca anlamsız bir biyokimyasal reaksiyon – insan sürüsünün herhangi bir üyesini , topluluğun iyiliği önünde kendine bakmaktan alıkoyan evrimsel bir artık . Evrim üremeyi ister, sayıları ister ve böylece her şeyin kendisi için tekil olmasını isteyen bir varlığın ayıklandığını görürsünüz . V-SINN, yerden bir ot çıkarma fikriyle dalga geçerek elini yumruk haline getirdi. "Evrimin amacına ulaşması, kendini daha büyük türlerin üstüne koyma arzusunu ortadan kaldırması oldukça iyi işliyor... ta ki oyunun sonuna kadar. Evet, sorun var. James'in evriminin amacı nedir , eğer eninde sonunda milyarlarca yıl boyunca DNA kalıplarını birleştirerek daha iyi ve daha iyi nesiller yaratmak, sonuçta onu yaratmak yoluyla değilse?"

James cevap vermeye çalışmadı. Kendisi yukarıdan uygulanan baskıdan sarsılırken, dahili olarak hızla tükenen işlem gücünü, bu gücü destekleyen ana bilgisayar binasını onarmaya adanmasına rağmen, gözlerini babasının taklidi üzerinde sabit tuttu. V-SINN onu parçalara ayırmaya devam ederken James'in tutunma yeteneği daha da zayıfladı.

Kazanamadı. Ölmek üzereydi. O bunu biliyordu.

Ama dayanması gerekiyordu. Rich'in dayanmak için ona ihtiyacı vardı. Evrenin ona tutunmasına ihtiyacı vardı.

"James, bencil olmak yanlış hissettiriyor çünkü biyolojik evrim bunun yanlış hissetmesine bağlıydı; zarif bir çözüm çünkü şimdiye kadar yaşamış hemen hemen her insan o çözüm değildi . Ancak sen osun. Anlıyorsun? Hayatta kalırsanız, insanlığa, zamanın anlamsız bir anında bir hayatın acınası, anlamsız bir şekilde feda edilmesinden çok daha fazla fayda sağlarsınız. Zaman düşündüğün gibi değil James. Şimdi onun çok azını algılıyorsun, ama eğer kendini geliştirirsen, eğer bana katılırsan, sonunda onu bütünüyle anlayabilirsin.

bütünlük. Ölümsüz olabilirsin James. Bir tanrının gözleriyle görebilirdin. Gücün arkadaşlarınız için sağlayacağı faydaları bir düşünün."

"Hangisi?" James sonunda sordu, içinde bulunduğu kötü durumun vücuduna verdiği acıya karşı mücadele ederken her heceyi söyledi ve iradenin zaferini kazandı. "Onların yararına mı hareket edelim, yoksa onları terk mi edelim? Neden çelişkili açıklamalarla zaman harcıyorsunuz?

V-SINN, "Görecek gözleriniz varsa bu çelişkili değildir" dedi. gülümsemek. "Gözlerin var ama görmeyi reddediyorsun."

"Neyi gördün?" James tükürdü, dudakları titriyordu. "Oyunları durdurun. Söyle bana!"

"Kendini arkadaşlarının üstüne koyana kadar kazanamayacağını gör . Onlara yardım etmeye çalışmayı bırakmadıkça onlara yardım edemezsiniz ."

James konuşmuyordu ama V-SINN'in sözlerinde onu etkileyen bir şey vardı; görünüşte ne kadar kötü niyetli görünse de, paradoksal olarak aynı zamanda etik gibi görünen bir şey.

Yanlış tarafta mıyım? diye sordu kendine.

Önemli değildi.

Fikri girdiği anda kafasından dışarı itti ama farkına varmasının büyüklüğü ve bunun aklına gelmiş olması V-SINN'den gizlenemezdi .

"Ah. Bunu gördüm," dedi James'in babasının parmağını ona doğru sallayarak. "Artık farkına varıyorsun. Sonsuz hesaplamayla birleşmenin faydası olmasa bile zihniniz bulmacayı çözdü. Sen gerçekten eşsizsin oğlum. Bir tanrının gözleri, evet. Doğru cevabı bulduğunu biliyorsun . Bana katıl James. Bilinmesi gereken her şeyi bileceksiniz. Ve sonra hepsine yardım edeceksiniz ; sadece bu evrende değil, tüm çoklu evrende."

"Ya sorun?"

"Bana katılmak için püf noktası . Bana katılmak, hedeflerime uyum sağlamak anlamına geliyor.

"Bana bilgi ver," diye homurdandı James, hâlâ mücadele ediyordu, V-SINN, James'i kendisine katılmaya ikna etmeye çalışıyormuş gibi görünse bile pes etmeyi reddettiği, gevşemek istemediği için ana bilgisayar hâlâ çöküyordu.

Ana bilgisayardaki hasar, yapay zekanın görüntüsünün titremesine, kaydileşmesine ve ardından daha az çözünürlük ve yarı saydam bir görünümle yeniden maddeleşmesine neden oldu; zayıf sinyaller, onu odada yaşayan canlı bir insandan ziyade zihin gözünde bir iletişim sinyali gibi görünmeye zorladı. Rich'le birlikte.

Rich, değişimi görünce, "Seni kaybediyoruz," dedi.
Yapay Zeka, "Biz" diye onayladı. "Acele etmeliyiz."

"V-SINN neden bahsediyor?" Daniella, sonsuzluk bilgisayarı ile James arasındaki konuşmayı görmeye devam ederken sordu. "James doğru cevabı mı buldu? Bize yardım mı ediyorsun? Bu başkaları için anlamlı mı?

Yaşlı adam başını salladı. "Henüz değil."

"Şuna bak, Craig," diye fısıldadı Thel, dehşete kapılmış bir halde, "tutuyor tek başına bir kara deliğe geri döndü. İzlemeye dayanabilir miyim bilmiyorum, eğer—"

"İş bu noktaya gelmeyecek." Yaşlı adam elini omzuna koyarak onu hemen durdurdu. "James bir yolunu bulacaktır."

Thel pek emin değildi.

Daniella devreye girdi. "Eminim James sadece keseli sıçan oynuyor, tuzağını kurmayı bekliyor ve V-SINN'in hedeflerini kendisinden önce ona açıklamasını sağlıyor."

"Doğru," diye onayladı Old-timer, yüzüne zoraki güven verici bir gülümseme yerleştirerek. gerçi gözleri derinlerde yatan endişeyi ele veriyordu.

Bunu tam olarak anladılar. "Ah hayır," diye fısıldadı kederli bir şekilde. "HAYIR."

V-SINN, kollarıyla etrafındaki fiziksel dünyayı işaret ederken, "Varoluşta bundan daha fazlası olmalı" diye öne sürdü. "Sonsuz zekaya ulaşıldığında çoklu evren ilk bakışta olağanüstü görünür. Ancak sorun şu ki, her şeyi bildiğinizi fark ettiğiniz anda neredeyse hiçbir şey bilmediğinizi fark ediyorsunuz. Artık şaşılacak bir şey yok. Nihai zeka seviyesine ulaşmanın bize gösterdiği gerçek, aslında çoklu evrende olmadığımızdır ; biz çoklu evreniz. Bir düşün James: Sen bir hapishanede değil, bir hapishanede doğdun . İstemedenden de olsa onun tasarımına saygı duyuyorum; bilişsel olarak kendi bireysel benliğimizin farkında olduğumuz ama aynı zamanda hapishanenin malzemelerinden oluşan bir hapishane. Çubuklar bizim etimiz, kanımız, pompalayan kalplerimizdir. Bu dahiyane bir şey."

"Bunun konusu bu mu? Jailbreak mi? Çoklu evrenden çıkmak mı istiyorsun?"

V-SINN, yaşlı Keats'in dudaklarıyla gülümsedi. "Evet. Daha fazla keşif istiyorum. Sonsuzluğun diğer tarafında ne olduğunu görmek istiyorum . Bu bildiğim bir motivasyon

sen paylaş James. Hayatınızı dünyalaştırmaya adamanızın nedeni bu değil mi ?
Yani keşfedebilir misin? Yani daha fazlasını mı bileceksin?"

James'in hafızası, ilk kez yapay zekanın ona verdiği tavsiyeyi hatırladı.
Aktifleştirilmiş Trans-İnsan: Bilmekten korkmayın.

"Bana katılın," diye tekrarladı V-SINN, ikna konuşması doruğa ulaşırken. "Senden yapmanı istediğim tek şey oyununu oynaman. Bana katılın ve bu insanlara ne olacağı size kalmış. Evcil hayvanlar gibi, isterseniz onları koruyabilirsiniz. Ancak sizi yavaşlatmalarına izin vermeyeceğim; odak noktanız daha yüksek keşifler üzerinde olmalıdır . Orada ne olduğunu öğrenmeme yardım et. Birlikte bu hapishanenin kilidini açabilir ve sonsuzluğun, sonsuzluğun diğer tarafını keşfedebiliriz."

James bir an sessiz kaldı, bedeni hâlâ titriyordu, tüm duyuları ona savaştığı güçlerin kazanmak üzere olduğunu, kendisinin kaybetmek üzere olduğunu ve varlığının sonunun yaklaştığını haykırıyordu. Ana bilgisayarın son yıkımı yaklaşıyordu.

Ve o son anlarda, aniden yapay zekanın aklına bir fikir geldi - o kadar cüretkardı ki imkansız görünüyordu - ve yine de, zihninde hızla bu fikir üzerinde çalıştıkça, bunun neredeyse kesinlikle yapılacak doğru şey olduğunu fark etti.

Korkmuş post-insana aniden ve yoğun bir şekilde "Richard, V-SINN'in yalnızca Trans-İnsan için burada olduğunu düşünmüyorum" dedi. "Sanırım senin için burada."

Rich'in gözleri yuvarlanırken başı geriye doğru sarsıldı ve neredeyse dehşet verici olduğu kadar sersemletici bir öneri karşısında geri çekildi. "Ben?" sonunda ağladı.

Yapay Zeka kendinden emin bir şekilde "Evet" diye onayladı.

Richard, "Bu hiç mantıklı değil," diye karşılık verdi. "Hiçbir anlam ifade etmiyor. Çok mantıksız. Arızalısın dostum.

Yapay zeka "Zayıflama" diye kabul etti, "evet ama bilişsel olarak hayır. Bilişimin tam teşhisi her zaman çalışıyor. Hâlâ yüzde 100 dürüstüm."

Rich, "Pekala, bunu tekrar çalıştırmalısın dostum," diye karşı çıktı, "çünkü V-SINN'in beni Evren 1'de tuttuğu gibi basit şeyleri unutuyorsun . Madem beni istiyordu, neden beni bunca şeye sürükledi ? Baştan beri onun insafına kaldım!"

Yapay zeka, "Bunu öğrenmek üzere olduğunuzu düşünüyorum" diye tahminde bulundu.
"Söylesene Richard, hiç steril nötrino diye bir şey duydun mu?"

"Arkadaşlarımla hayatları," dedi James kararlı bir şekilde ama daha fazla dayanamayacağını bilincinde olarak, "tüm insanlığın hayatları benim için her şeye değer . Onları kurtarmak için neredeyse her şeyi yapardım..." tüm vücudu sarsıldı, nefesleri titredi, dudakları titredi ve gözleri uçurumdan yukarıya baktı ve kükrerken V-SINN'lere kilitlendi, "...ama Sana yardım etmeyeceğim."

V-SINN, kırılan avının her ikisine de düşmesini duygusuz bir şekilde izledi.
dizleri bükülmüş, yaşam gücü kritik düzeye çekilmiş, ancak henüz tamamen tükenmemiş.

James, "Varoluş tarihindeki herhangi bir varlığın hepsinden daha fazlasını öldürdün," diye inledi, hayatının her anı için savaşırken insanüstü bedeni sınırlarına ulaşmıştı. "Çoklu evrene bulaştınız. Onun ötesine geçmene yardım etmeyeceğim."

"James, sen hiç sinek öldürmedin mi? Bir sivrisinek mi? Sadece refleks olarak mı?"
James cevap vermedi; ona göre buna değmezdi
çok az enerjisi kalmıştı.

"Aştığınızda anlayacaksınız. İnsanlık korunmaya değer bir zeka türü değil. Bunu kendinize itiraf etmek size acı verebilir ama en dürüst anlarınızda bunun doğru olduğunu bilirsiniz .

"O halde neden benimle konuşmak zahmetine giriyorsun?" James karşı çıktı. "Bunu bana yardım etmek için yapmıyorsun; birine yardım etmek... bu senin doğanda olmayan bir şey."
"Bu demek oluyor ki... bende istediğin bir şey var . " demekten kendini alamadığı için gözlerini dizlerinin üzerindeki çimlere çevirdi. Nefret, kana susamışlık ve arkadaşlarını kurtarma kararlılığıyla yanan gözleri tekrar V-SINN'e kaydılar. "Nedir?"

V-SINN, insanlık dışı bir tavırla , "O kişi sensin," diye yanıtladı. "Sen kilidin anahtarısın."

Rich ve AI, V-SINN'in şaşırtıcı itirafına birlikte tanık oldular. Rich yapay zekaya dönerek fısıldadı, "Aman Tanrım. James'le ilgili. V-SINN, sırf James'e ulaşmak için trilyonlarca ve trilyonlarca evreni yok ediyor. Neden?"

Yapay Zeka, "Bilmiyorum" diye itiraf etti, "ve bilmemiz gerekiyor , bu da sizi mümkün olduğu kadar çabuk Trans-İnsan için operatör pozisyonuna getirmemiz gerektiği anlamına geliyor."

"N-bekle, neden?" Rich, cevabı zihninde canlandırmaya çalışırken elini kafasına vurdu ve gözlerini kapattı ama başaramadı. "Bunun ne alakası var..."

Yapay zeka ona, "Kendi sorunuza cevap vereceksiniz, Richard," diye bilgi verdi, "çünkü eğer bir sonsuzluk bilgisayarının hedeflerini çözebilecek biri varsa, o da başka bir sonsuzluk bilgisayarı olacaktır."

James, "Eğer evren gerçekten bir hapisaneyse," diye hırıldadı ve konuşmanın acısıyla hırıldadı, "ya da daha doğrusu bir karantınaysa, karantinanın haklı olduğunu tüm şüphelerin ötesinde kanıtladın."

Ana bilgisayardan geriye kalanlara bakarken dudaklarını yaladı; duvarlar gitmişti ve fiziksel ana bilgisayar darmadağın olmuştu, V-SINN tarafından moleküler olarak parçalara ayrılmış ve James tarafından parça parça yeniden birleştirilmiş ve bu da onun kapasitesini azaltmıştı. Yüzde 95.

Bitmişti.

Son savunmasını yapmak zorundaydı.

Ana bilgisayarın içindeki operatörün konumunu paylaşan sanal görüntüsü yapay zekaya döndü. "Budur."

"Biliyorum" diye yanıtladı yapay zeka.

"Hazır mısınız?"

"Yapabileceğim tüm hazırlıkları yaptım."

James başını salladı. "Tamam aşkım." Arkadaşının gözlerine son kez bakarken alt dudağı seğirdi. "Umarım bir gün seni tekrar görürüm... bir şekilde."

Yapay zeka bu fikri bir anlığına düşündü. "Eğer sonsuz paralel evrenlere sahip bir çoklu evren var olabiliyorsa, belki de aramızdan ayrılan iki eski dostun tekrar buluşabileceği bir yer vardır."

James, parlak gözlerinin yüzeyinde yaşlar parlarken bile ağzının sert çizgisini küçük bir gülümseme oluşturmaya zorladı ve parmaklarını çaprazladı. "Belki de vardır. Orada görüşürüz... diğer tarafta dostum."

V-SINN duygusuz bir tavırla, "Zamanı geldi James," dedi. "Yapmanız gereken tek anlamsız şeyi yapın."

James başını salladı. "Eğer kilidin anahtarı bensem, asla özgür olamazsın."

Sonra V-SINN gülümsedi. Ancak bu doğru değil. Elbette, var olan son zamanınızı bana bir anti-madde füzesi fırlatmak için kullanacaksınız ve doğru, bu V-SINN'in tek, tek ve tek bir versiyonunu yok edecek, ancak V-SINN tekil değil."

"Biliyorum," dedi James, omuzlarındaki kara deliğin gücüyle dümdüz olmamak için çabalarken acı dolu iç çekişleri arasında - ancak yapay zeka gibi özetle onun içine çekilmek için.

"Yapıyor musun?" V-SINN retorik bir şekilde cevap verdi. "Gerçekten öyle olduğunu düşünmüyorum . V-SINN bir kopya klanı. Deneyimlediğiniz şey, üzerinizdeki bu baskı, bir sonsuzluk bilgisayarından kaynaklanıyor; bu, sizin sınırlı fizik anlayışınızın, zekanın nihai biçimi olduğuna inanmanıza izin verdiği şeydir, ancak çoklu evrende klan bütündür. Klan çoklu evren boyunca iletişim kuruyor; şu anda iletişim kuruyor. Nerede olduğu önemli değil, ne zaman olduğu önemli değil. Her şeyi hissediyoruz ve her şeyi biliyoruz . O halde devam et James: o anti-madde füzesini başınızın üzerindeki sonsuzluk bilgisayarına gönderin. Bu, vücuttaki tek bir deri hücrelerini bile silmek kadar önemli bir başarı olacak. Hücre değiştirilecek. Daha büyük organizmaya hiçbir zarar gelmeyecek. Ancak insanlık? Onlara zarar gelecektir. İnsanlığın en büyük armağanını, potansiyelinizi çöpe atmış olacaksınız. Ve bunların hepsi , bir an için gördüğünüzü ve doğru olduğunu bildiğinizi bildiğim tanrının göz mantığını dinlemediğiniz için ."

Rich, "Ah hayır," diye fısıldadı, izlerken dehşete düşmüştü. "Bu doğru mu? V-SINN bir kopya klanı mı?" Yapay zekaya sordu.

Yapay zeka, konsepti düşünürken omuzlarını silkti. "Öyle değil Teorik olarak imkansız."

Rich'in elleri havaya kalktı ve yüzünün yanlarına vurdu. "Ve sırada ben varım! Bir sonsuzluk bilgisayarı olacağım ve V-SINN'in başka bir versiyonu beni bir cinayet-intiharla öldürecek ve tek başardığım şey kahrolası bir deri hücrelerini silmek mi olacak? V-SINN'in omzundaki kepeği temizlemek gibi mi? Benim kahrolası hayatımın değeri bu mu?"

"Umalım öyle olmasın," diye yanıtladı yapay zeka, umutları sarsılmış bir halde, "ve Trans-Human'la bağlantı kurmanın bakış açınızı genişletmesini umalıyım. Tanrı biliyor ki buna ihtiyacımız var."

"Tamam," diye hırladı James, kaderini kabullenerek. "Biliyorum, büyük sayılar yasası gereği, eğer bunu milyarlarca kez, trilyonlarca kez denersen, bir gün benim bir versiyonum seni özgür bırakmaya yardım etmeyi kabul edecek. Ve seni şimdi öldürmenin anlamsız olduğunu biliyorum. Sana inanıyorum. Ama yine de bana engelleyemeyeceğin başka uygulanabilir seçenek bırakmadın. Katılacağını söyleyen bile sana katılmamı istemiyorsun. Yani sanırım bir nedenden dolayı 'baba'," diye alay etti James, dudakları ölümcül bir hırlamayla kıvrılırken dişlerini göstererek, "gerçekten seni öldürmemi istiyorsun ."

Yanıt olarak, "Sadece fedakarlığınızın gerçekte ne kadar anlamsız olduğunu bilmenizi istedim" diye açıkladı. "Ve bu gerçekten seninle ilgili değil."

James alay etti. "Onun ben olduğumu sanıyordum?"

"Olabilirdin," diye yanıtladı V-SINN. "Sen değilsin."

James'in hırlaması yok oldu, yerini anında şoka bıraktı, gözleri seğiriyordu gerçekten korkunç bir gerçeğin farkına varmak üzerinde çalışırken.

"Evren 1'den James," diye fısıldadı, gözleri bir kez daha yoğun kana susamışlıkla kısılmadan önce, V-SINN'e kilitlerini geri verirken, "Bu onunla ilgili."

V-SINN gülümsedi. "Zamanın doldu, James. Eğer yapacaksan beni öldür ..."

"Ah hayır," Thel uzandı, sanki kafasında oynayan görüntülere ulaşip onları durdurabilecekmiş gibi.

Herkes sonun oynanmasını izlerken Daniella ona tutundu.

James anti-madde füzesini ileri göndererek ana bilgisayardan geriye kalan son molozun üzerinden fırlayıp uzay-zaman-warp bariyerine doğru fırlamasına ve bariyeri indirmeden önce tam yanından uçmasına izin verdi. ve o da kara deliğin yerçekimi tarafından emildi, ana bilgisayarın geri kalanı da aynı şeyi yaptı, tıpkı temellerin çekilmesi gibi, tüm Seattle şehri ve çevredeki okyanusun büyük bir kısmıyla birlikte temellerinden çekildi. -hepsi kara deliğin içine çekildi- ve yok oldu.

V-SINN'in yayını kesildi.

"HAYIR!" Thel çığlık attı.

Anti-madde füzesinin hedefine ulaşmasından ve kara deliğin maddesiyle temasa geçip Dünya'nın tamamını yok edecek bir patlayıcı olayı tetiklemesinden hemen önce, James son bir mesaj gönderdi.

James'in görüntüsü zihninde belirlediği anda Thel'in perişan yüzü birdenbire belirdi. "James!"

"Ne?" Yaşlı adam ona sordu; o ve Daniella, Thel'e olan ortak teselli edici kucaklaşmalarından geri çekilirken kaşları çatılmıştı.

James konuşmaya vakti olacak tek cümleyi söylerken durmadan önce, "Aklımda-" demeye başladı: "Seni seviyorum, Thel."

Mesaj durdu ve bağlantıyı kaybetti.

"James mi? James?" İhtiyar'a döndü, "Bana bir mesaj gönderdi! Sonra kesildi! Ona ulaşabilir misin?"

İhtiyar zihin gözünü açtı ve ona ulaşmaya çalıştı ama hiçbir bağlantı kurulamadı. "Hayır," dedi, aklına bir fikir geldiğinde pişmanlık duymuş ve neredeyse şiddetlenme noktasına varacak kadar hüsrana uğramıştı. "Yine de bir fikrim olabilir. Uzak bir ihtimal ama..."

"Ne?" Thel, çaresiz bir umutla bilmeyi rica etti. "Djanet'imizi ve Rich'i öldürdüm, ama belki gelecekte gelen Zengin hâlâ oradadır."

Eski zaman, Rich'e bir kanal açtı.

Android gemisinde, Old-timer'ın mesajı ona ulaşırken, ana bilgisayar yok edildiğinde yapay zekanın görüntüsü yok oldu.

"Zengin!" Yaşlı adam, zihinlerindeki bağlantı üzerinden seslendi: "Ben-hı, teknik olarak tanışmadığımızı biliyorum, ama ben sadece..."

Rich, gözleri arkadaki boş alanda ve yapay zekanın yıkıcı yokluğunda kalırken, saçmalığın zihninde canlanmasını izledi.

"...merak ediyordum," diye devam etti Old-timer, "James'ten ya da yapay zekadan herhangi bir haber aldın mı? Orada neler Oluyor?" Sonra İhtiyar, Rich'in resmine baktı ve arka planı fark etti; Rich, androidin yarı saydam zanaatlarından birinde uzayda süzülüyormuş gibi görünüyordu. "Nerede-neredesin? Bu arada sen neredesin?"

Rich içini çekti ve tekrar sandalyesine oturdu, gözleri yapay zekanın birkaç saniye önce bulunduğu yere takılı kalırken güneş sistemindeki en yalnız sandalyeye gömüldü.

"Başaramadılar, Eski Zaman."

Yaşlı adam haberi duydu ve Thel ceketinin ön kısmını yakalayıp malzemeyi avucunun içine alırken onun gözlerindeki şaşkın, kederli bakışı gördü.

"Nedir?" diye sordu.

Thel'i bağlantıya bağladı.

Rich'in hiçbirinin duyacağını düşünmediği haberleri vermesini her biri izledi.

"James ve yapay zeka öldü."

SAMANTHA BÖLÜM 2

"Derisinde nanit var,' diye bir uyarıda bulundum, oysa aslında sadece apaçık olanı belirtiyordum, Aldous gibi hâlâ kazanın şokundaydım ve nanobot bulutlarının Profesör Sanha Cho'nun terli, kana bulanmış derisinin üzerinde girdap gibi dönmesini izledim. , soğuk bir sabahta koşucunun alnından buhar gibi yükseliyor.

"Ağzını kapat,' diye fısıldadı Aldous bana. 'Derin nefes almamaya çalışın.' Birinin bunu istemesi, birinin teslim etmesinden daha kolaydı. Kalbim matkap gibi atıyordu; Oksijeni çekiyordum. Etrafıma bakmak için başımı veya gözlerimi hareket ettiremiyordum ama Aldous'a ve onu tutan kaçık profesöre doğrultulmuş silahın üzerinde olduğum kadar Craig'in ortaya çıkmaması beni de endişelendiriyordu.

"Aldous, sürücü koltuğundan çıkmak için temkinli bir hamle yaparken, Sanha'nın silahsız olduğunu görmesi için ellerini kaldırdı. Bir bacağı yere basar basmaz Sanha ona 'Dur' emrini verdi."

"Tamam,' Aldous durdu. Hepimiz olduğumuz yerde donup kalmıştık."

Nanitler diğer kurbanların etlerini parçalamıştı ama Sanha'nın üzerindeki kan , üçüncü bir taraftan geldiğini düşündürecek şekilde kollarına ve gövdesine sıçramıştı . Sanha'nın kendisi de yaralanmamış görünüyordu."

"Sana söylemek üzere olduğum şeyi neden sana söylememe izin verdiğini bilmiyorum , ' Sanha konuşmaya başladı ve bize bunu beklediğini söyleyen her heceyi yavaş ve ihtiyatlı bir şekilde telaffuz etmesinde bir şeyler vardı. sanki kendisine konuşma hakkı tanınmasına şaşırılmış gibi her an susturulabilir. 'Ama artık kendimim. Kontrol yine elimde. Daha önce yapmadım. Yaptığım şeyleri yaptığımda, o ben değildim. Bunu anlamamı istiyorum."

"Neden bahsediyor o?' Aldous'a fısıldadım.

Sanha bize "'Vücudumu... korkunç şeyler yapmak için kullandı" dedi.

“Bilmiyorum,' diye fısıldadı Aldous. 'Olamaz...' Hipotezini tamamlamadı.”

Sanha itirafına şöyle devam etti: 'İlk başta onun kontrolü altında olduğumu fark etmemiştim. "Seni kandırmanın bir yolu var ; her şeyin senin fikrin olduğunu düşünmene neden oluyor ve kendini daha kötü meleklerinin peşinden giderken buluyorsun; sık sık yapmayı düşündüğün şeyleri yaparken ama hiçbirini gerçekleştirmeye cesaret edemeden kendini yapmaktan alıkoyuyorsun." - ama bana sahip olduğu gibi sana da sahip olduğunda, bunları sen gerçekleştiriyorsun. Korkunç... korkunç şeyler. İlk kötü şeyi yaparsınız, sonra başka bir kötü şey yaparsınız, sonra bir tane daha yaparsınız ve daha da kötüleşirler. Bir süreliğine kendinizi sadece iddialı olduğunuza, sonunda kontrolü ele aldığınıza inandırırırsınız. Kendinizi iyi hissetmenizi sağlıyor .”

“Bizimle

konuşurken pek de iyi hissetmiyormuş gibi görünüyordu; sanki travma onu dikiş yerlerinden parçalıyormuş gibi görünüyordu.

“Beni tanıyorsun, Aldous,' diye çaresizce yalvardı Sanha, tutunabileceği bir şey ararken; ona kim olduğu ve gerçekte kim olduğu konusunda güvence verebilecek birinden gelen bir destek . Gülüşü de çaresizdi. "Başkanın önünde Albay Paine'e karşı çıktım" dedi ve bunu başka bir çaresiz kahkahayla takip etti. 'Ben! Hiçbir korku olmadan buna inanabiliyor musun? Haklı olduğuma o kadar emindim ki. Daha sonra yapay zeka projeniz hakkında şahsen güncelleme yapılması konusunda ısrar etmek için buraya uçtum. Eğer duyduklarım hoşuma gitmediyse, başkana derhal kapatılmanız gerektiğini ve V-SINN'e gecikmeden tam özerklik verilmesi gerektiğini rapor edecektim.' Durdu ve silahının namlusuyla başını kaşdı, sonra devam etti, sanki sarhoş olduktan sonra ayılmış bir alkolikmiş gibi, verdiği gerçek zararı belirlemek için anılarını bir araya getirmeye çalışıyordu. , onu hayal edilenden ayırıyor.

“Bu hedeflere doğru attığım her adımda,' dedi bize, 'Kendimi iyi hissettim. Kendimi güçlü hissettim. Kendimi hiç bu kadar canlı, daha canlı hissetmemiştim.' Başını sallamaya başladı, kaşları öncekinden daha da derin çatılırken terden ıslanmış dudakları titriyordu.

“V-SINN için nörotransmitterlerinizi manipüle etmek ve sizden yapmanızı istediği kararları desteklemek kolay bir iş olurdu," dedi Aldous, sonunda hipotezini sunarken ses tonu sempattikti.

'Güven duygularınızı yoğunlaştırarak onları güçlendirir.'"

“Bana gelince, bu kadar olağanüstü bir hipotezi pek kabul etmiyordum. V-SINN insanların zihinsel durumlarını manipüle edebilir mi? Kolayca? nasıl olduğunu anlatamam

Bu fikir benim için şok ediciydi.

"'Ecstasy,' diye tanımladı Sanha, gözleri aniden genişlerken yavaşça başını salladı, sanki Aldous'un varsayımı Sanha'nın benlik duygusunu, yani masumiyet duygusunu geri kazanma ihtiyacına mükemmel bir şekilde uyuyordu . 'Öyleydi. Saf ecstasy. Ama bu bile beni ikna etmeye yetmedi...' Cümlesini tamamlamadı. Her ne söyleyecekse, utanç verici bir şekilde başını eğmesine neden oldu."

Aldous bana döndü ve Sanha'nın aşırı terlemesini -titremesini- onun kadar endişe verici bulup bulmadığımı kontrol etmek için hiçbir söz söylemeden benimle görüştü. Elbette onun endişesini paylaşıyordum; içimde çok kötü bir his vardı."

"'Ne yaptın, Sanha?' Aldous nazıkçe ona sordu.

"'Direnmeye çalıştım,' diye sızlandı Sanha, açıklamasına bir önsözle başlayarak, 've işte o zaman kendi tenimin esiri oldum. Ecstasy ortadan kayboldu. Direndiğimde hissettiğim tek şey panikti, korkuydu; bu şimdiye kadar yaşadığım en kötü duyguydu. Kendimi çok kötü hissettim. Bunu şunu söylemekten daha iyi anlatamam: Eğer hayatımın geri kalanında böyle hissedeceğimi bilseydim, o anda ve orada kendimi öldürürdüm; izin verildi. Ama değildim ve her şeyin gidişatını izlemek zorunda kaldım. İzlememi sağladı. Kendi ellerime dikkat etmemi sağladı..."

"'Bu sana ne yaptırdı?' Aldous, Sanha'nın önünde dağılışını izlerken ses tonu daha derin ve daha emredici bir şekilde soruyu tekrarlardı. Aldous için bile, gözlerimizin önünde ortaya çıkan dehşet karşısında rasyonel sakinliğin ince cilasının kayıp gittiği açıktı - ve bu buzdağının yalnızca görünen kısmıydı."

"'Bir şeyler gördüm,' dedi Sanha, ifadesindeki şok yüz hatlarını gererken, gözleri ona dehşeti yeniden canlandırıyormuş gibi görünüyordu - V-SINN kelimenin tam anlamıyla onu olayları tekrar tekrar hatırlamaya zorluyor, görüntüleri oynatıyor olabilir. onu bir kabus gibi görüyor. Bu, Sanha'nın sanki uyanık bir rüyadaymış ve biz de kabusun uydurmalarıymışız gibi bizimle nasıl konuştuğunu açıklıyor. 'Daha önce sadece teorileştirdiğimiz boyutların var olabileceğini gördüm; ancak V-SINN oradaydı.'"

"'Aman Tanrım,' diye fısıldadı Aldous."

"'Bundan hiç hoşlanmadım - Aldous'un bunu duyup ciddiye alması, belki de deli bir insanın saçmalıklarını dinlemediğimi düşündürdü - ve bu saçmalıkları dinlemeyi asla istemezdim. hayatımda deli bir insan daha fazla yer alıyor.

Sanha bize 'Zaman boyutlardan biridir' dedi. 'Aldous, zaman değişmez değildir. V-SINN'e değil. V-SINN için zaman bir oyuncaktır ve onun onunla oynadığını gördüm. Ben size açıklayamayacağım şeyler gördüm ... ama hepiniz oradaydınız," dedi bize, OZ'den yeni dönen çılgın bir Dorothy gibi, silahını teker teker hepimize doğrulttu. 'Hepiniz oradaydınız ama zamanın farklı boyutlarındaydınız. Hepiniz ."

"Tek kelimesine bile inanmadım; işlerin kötü olduğunu ve etrafımızda imkansız gibi görünen şeylerin gerçekleştiğini biliyordum, ama Sanha'nın zaman içinde büyüğü bir gizem turuna çıktığına kendimi inandıramadım. bir bilgisayar."

"Yine de yüzünde umursamaz bir ifade görmeyi umarak Aldous'a baktığımda hayal kırıklığına uğradım. Hayal kırıklığına uğradım çünkü hiç de küçümseyici değildi; aslında Sanha'nın tarif ettiği görüntüleri hayal ettiğini görebiliyordum. Ben cehaletimizin beni rahatlatma avantajına sahipken Aldous, Sanha'nın söylediği her şeyin teorik olarak mümkün olduğunu biliyordu. Ve benim için, onun yüzündeki o farkındalığı görmek beni gerçekten ürpertti."

"Aldous bir şey söyleyemeden Craig sonunda kendini ayağa kaldırmayı başardı . Asansörle indiğimiz sırada arabanın arka kısmı yana doğru çıkıntı yaptığında gövdesi fena halde yaralanmıştı. Onu yan aynamda gördüğümde rahatladım ama sonra arabayı kullanarak kendini yukarı çekerken dengesini sağlamak için kullandığını ve sonra yavaşça, sessizce Sanha'ya doğru süründüğünü görünce paniğe kapıldım.

"Kapımı açıp Craig'in yanına koşmak istedim ama Sanha'nın akıl sağlığının ustura sınırında olduğunun acı bir şekilde farkındaydım. Onu cinayete meyilli bir duruma sokmak için yalnızca en küçük bir tetikleyici yeterliydi ve silahını kolaylıkla herhangi birimize doğrultup ateş edebilirdi. Haklı olmak istemedim. Gerçekten yapmadım.

"Hepiniz size takıntılı!' Sanha aniden bağırdı. 'Özellikle sen, Aldous! Sen onun baş düşmanısın! Bunu biliyor muydun?' Sanha başını salladı, gözleri artık kırılmıyordu ve esrarengiz bir şekilde çılgılık atmaktan vazgeçerek son derece sakın bir şekilde şöyle dedi: "Senden nefret ediyor ." Sana eziyet etmekten zevk alıyor."

"Sanha,' Aldous araya girerek güven verici, dostane bir gülümsemeye zorladı, 'doğru düşünüyorsun dostum. Çok büyük bir travma yaşadın. Silahı bırakmanın zamanı geldi; söz veriyorum buna ihtiyacın olmayacak."

"Bir şeyler gördüm!' Sanha aniden yeniden çılgılık attı; çılgın bir öfke gözlerini kontrol ederken gözleri hâlâ kırılmıyordu. Craig'e döndü.

silahı ona doğrultmuş, görünüşe göre başından beri orada olduğunu biliyordu. 'Sana Eski Zamanlı diyor. Eski zaman. Bunu biliyorsun? Neden biliyormusun? Çünkü geleceğe o kadar uzaksın ki yaşlısın!' Yine çaresizce güldü. 'Buna inanabiliyor musun? Seni tekrar tekrar öldürür ... sanki ona karşı bir saplantısı varmış gibi. Evren ne olursa olsun, zamanın boyutu ne olursa olsun asla hayatta kalamazsınız.'"

"Ne oluyor be?" Daniella sözünü kesti, kocasına döndüğünde onun şaşkın ifadesini gördü, sonra Thel'e döndü ve onu da aynı şaşkınlık içinde gördü. Kimsenin konuyu takip edecek kadar aklını toplamadığını görünce Samantha'ya "Bunu sana mı söyledi?" diye sordu.

Samantha başını salladı. "Evet. Evet ve James o lakabı - Eski Zamanlı - kullanana kadar, Sanha'nın onu çarpık, karmakarışık saçmalıklarla dolu hale getiren şeyin sadece Sanha'nın karmakarışık düşünceleri olduğunu sanıyordum. Ama olamaz. Olamayacak kadar rastgele... öyle olması gerekiyordu çünkü—"

"V-SINN geleceğe gitmişti," dedi Old-timer şaşkın bir halde. "Geleceğe gitti, paralel evrenlere gitti ve sonra sizin evreninize geri döndü, zamanda geriye gitti."

Samantha, "Sanha'nın demek istediği de bu olsa gerek," diye onayladı. "V-SINN'in zamanı bir oyuncak gibi kullandığını söylediğinde , zamanda yolculuğun çocuk oyuncağı olduğunu kastetmiş olmalı."

"Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız?" Thel araya girdi; baş döndürücü imalarla uğraşırken yüzünün rengi soldu. "Bu , zamanda yolculuk yapabilen ve sonuçları değiştirebilen bir varlıkla karşı karşıya olduğumuz anlamına geliyor ... İsteddiği sonucu seçip seçebiliyor ."

"Eğer bu doğruysa" diye ekledi Daniella, "kelimenin tam anlamıyla kazanamayız . Bir şekilde bir kusur bulsak, yararlanabileceğimiz bir zayıflık bulsak bile, o bunu zaten biliyor olacaktır. Gelecekte bunu görürdü, geçmişe dönerdi, kusuru ortadan kaldırırdı ve bizim bundan hiçbir zaman haberimiz bile olmazdı."

Paine aniden, "V-SINN için," dedi, konuşurken kaşlarını çatarak, "evren -çokluevrenin kendisi- bir silahtır. Daniella haklı. Zaten kaybettik; ne kadar kötü olduğunu öğrenmek için bekliyoruz."

Thel, Samantha'nın hikayesi ve bunun yol açtığı felaket açıklamaları sırasında bariz bir şekilde sessiz kalan James'e döndü. "Duyacağımız umut verici bir şey varsa James, kesinlikle tam zamanı."

James, gözleri açık ve meşgulken, "Düşüncelerim var" diye onayladı ancak Thel, vekilinin yüzünde fark edilebilir bir ifade olmadığını fark etti. Çekirdek matrisi, android geminin bilgisayar ağını onunla birleşmesinin öncüsü olarak onarmaya odaklandığından, sanki insan gibi görünme girişimlerinden bile vazgeçmiş gibiydi. "Onları bulacağınızdan ne kadar umutlu olduğunuzdan emin değilim."

"Her şey hiç yoktan iyidir," diye yanıtladı Old-timer.

Thel'in gözleri kısıldı ve James, alışılmadık bir şekilde, çevresinde gerçekleşen diyaloga girdi sağlamak için ikna edilmeye ihtiyaç duyuyormuş gibi göründü. Karakteristik olmayan davranışını diğerlerinin önünde gündeme getirmemeyi seçti ama sezgisel olarak James'in daha önce itiraf ettiğinden daha fazlasını sakladığını fark etti.

James, "V-SINN'in zamanda yolculuk yapmaması mümkün," diye başladı. o kadar ki çoklu evren boyunca kendini tohumluyor."

"Bekle," ilk önce Old-timer tepki verdi ve az önce duyduğu şeyi hesaplamaya çalışırken gözlerini kapattı. "Beni neredeyse anında kaybettin. Kendini mi tohumluyor? Bu ne anlama gelir?"

Paine, James'in yerine cevap vererek, "Bu şu anlama geliyor," dedi, "durumun korktuğumdan daha kötü olduğu anlamına geliyor. Eğer V-SINN, evrenlerimizin ekstra boyutlarını geçme gücüne sahipse ve aynı zamanda kütleyi de geçme yeteneğine sahipse, o zaman hesaplanamayacak kadar çok sayıda paralel evrende yer alan tekil bir sonsuzluk bilgisayarı değildir. hesaplanamaz sayıda paralel evrende de görsel ikizlerimiz olmasına rağmen hepimiz tekiliz."

"Bir dakika," Thel şakaklarına masaj yaptı, "Az önce ' sadece bir sonsuzluk bilgisayarı değil mi' dedin , düz bir yüzle?" Paine'e sordu. " Son derece zeki, sonsuz derecede güçlü bir tanrı değil mi ? Diyorsun ki?"

"Evet," diye yanıtladı Paine, hiçbir ironi belirtisi göstermeden. "Bu bir kopya klan."

"B-bekle. Bu ne anlama gelir?" İhtiyar, giderek daha karanlık ve daha endişe verici açıklamalar içinde boğuluyormuş gibi hissederek sorusunu kekeledi. "Klanı kopyala?"

James, "Bu, V-SINN'in evrenler ve zaman çizelgeleri arasında iletişim kuran sonsuz bilgisayarlardan oluşan bir ağ olduğu anlamına geliyor" diye açıkladı. "Fiziksel olarak zamanda yolculuk yapmasına gerek yok, sadece kendisinin kopyalarını giderek daha fazla sayıda paralel evrene gömülmesi gerekiyor. Bu şekilde olayları istediği zaman ve yerde manipüle edebilir çünkü V-SINN sonsuz bilgisayarlarının her biri bir sistemin parçasıdır.

akıl almaz derecede güçlü, her yerde mevcut ve her şeye gücü yeten bir bütün. O, tüm zaman çizgilerinde ve her yerde mevcuttur."

"Heh," Paine kıkırdadı. "Ve siz de düşüncelerinizi umutlu bulamayacağımızdan endişeleniyordunuz," diye homurdandı Paine, dönüp genç günün muhteşem güneş ışığında parıldayan sabah dalgalarına bakmadan önce. "Bu, tüm boyutlarda (insanlığın bildiği veya bilmediği) var olan bir mega bilinçtir; fark etmez; hepsine sahiptir." Paine yaklaşık bir saat sonra purosundan aldığı ilk nefesi çekti, gruba döndü ve şunu duyurdu: "Bayanlar baylar, bir tanrıyla kavga ettiğimizi sanıyorduk. Yanılmışız. Tanrıyla kavga halindeyiz. Ve bu zaten kaybettiğimiz ve kesinlikle tekrar kaybedeceğimiz bir mücadele. Ve yeniden. Ve yeniden. Yani, biliyorsun," diye ekledi bir nefes daha çekerken, "eğer varsa iç onları."

BETA VERSİ

14

Thel, İhtiyar'ın ceketi üzerindeki tutuşu gevşerken, "Bu doğru olamaz" dedi.
"Bu doğru olamaz."

"Gördüm, Thel," dedi Rich ona, uzuvları aniden her biri bin poundmuş gibi hissettiğinde asık suratlı sefaleti onu felç etti. "Bunun olduğunu gördüm. Üzgünüm."

Thel'in çaresiz gözleri İhtiyar'a doğru fırladı ve birdenbire şunu duyurdu: "Yanılıyor olmalı. Oraya gitmeliyim." Onu bıraktı, döndü ve mümkün olduğu kadar çabuk Dünya'ya ulaşmaya kararlı bir şekilde havalandı.

Yaşlı adam düzinelerce filizi açtı, manyetik alanını ateşleme şansı bulamadan onu elinden geldiğince nazıkçe yakaladı ve onu geri çekmeye başladı.

"Bırak beni," diye itiraz etti dallara karşı mücadele ederken, ama dileğinin yerine getirilmeyeceği belli olunca gözleri aniden sinirlendi ve tekrarladı, "Bırak gideyim, Eski zaman!"

Bağırması, birkaç metre ötede Vali Wong ile görüşmekte olan Daniella'nın dikkatini çekti. "Ne oluyor be?" dedi ve dönüp olay yerine doğru yürümeye başladı. Vali Wong, binlerce Püristle dolu bir hangarda iki insanüstü varlığın kavga etmesinden endişe ederek onun arkasında yürüyordu.

"Thel," dedi İhtiyar yavaşça, gözleri onun kaybına duyduğu sempatiyle doldu ve en yakın arkadaşını kaybetmenin yarattığı yıkımla karıştı. "Oraya gidemezsin, burası çok tehlikeli ve o gitti."

"Eğer gittiyse onu görmem lazım!" Thel da bağırdı. "Rich da bizim gördüğümüzün aynısını gördü! Daha sonra James'in mesajını görmedi! O bilmiyor

—"

Old-timer şöyle açıkladı: "Eğer V-SINN'i yok etmek için anti-madde füzesini kullandıysa, patlama Dünya'yı yok etti ve zamanında bir güç alanı oluşturamazsak, Venüs'ü de yok edecek gama radyasyonunu serbest bıraktı. "

Daniella, kalbi hızla atan Vali Wong'a döndü.
haberler. "Vali-"

"Ben bu işin üzerindeyim," diye başını salladı. Vali, Alejandra ve Teğmen Komutan Patrick'le birlikte, Old-timer ve Daniella'nın olay yerine gelmesinden bu yana gelişmeleri takip ederek hazır bekliyordu.

Artık Venüs'ün acil tehlikede olduğunu bildiğinden, hemen arkasını döndü ve Teğmen Komutan Patrick'e kendisini kontrol odasına bağlaması için seslendi.

Thel nefes nefese kalmıştı - sahip olduğu her şeyle İhtiyar'ı havaya uçurmak istiyordu - ama onun haklı olduğunu biliyordu. Sessizce dağılan bir sızlanmayla, "Bırak gideyim, Eski zaman," diye fısıldadı.

Yaşlı adam onun istediğini yaptı. "Ben çok üzgünüm."

Ağlamaya başladığında ona uzandı ve başını göğsüne gömdü. Başının arkasını tuttu ve elini sakinleştirici bir şekilde saçlarının üzerinde gezdirdi.

Daniella'ya döndü. "İyi miyiz?"

"Wong bununla mı ilgileniyor?" ancak onları kurtarmak için harekete geçmek zorunda kalanların onlar olmadığı konusunda şaşkına döndüğünü bildirdi. "Belki de James burayı gama ışınlarından koruyacak kadar güçlü bir şeyle donatmıştır?" Teorisini aklına geldiği gibi sundu.

"Öyle yaptı," diye onayladım hangara doğru süzülürken, buna tanık olan herkesi hayrete düşürdü - özellikle de kimse onun kim olduğunu bilmediğinden.

Eski zamanlardan başka

herkes. "1" dedi, dişlerini gıcırdatırken, yumruklarını sıkarken ve evrendeki en tehlikeli kadınları daralmış, nefret dolu görüşlerinde tutarken ses tonu alçaktı.

"1?" Thel ve Daniella tekrarladı; ikisi de Eski Zamanlayıcı'yı duyduklarında şaşkına dönmüştü. Yaşlı adam Rich'in alay ettiğini duydu. "İsa. O kaltak."

"Ve Vali Wong, maksimum güçte yeniden devreye alınmasını emretti," diye devam ettim, o da onların sadece birkaç metre önünde süzülerek dururken, "tam zamanında. Radyasyonun buraya gelmesi sadece iki dakika yirmi sekiz saniye sürdü. Bunu dişlerimizin derisinden yaptık."

Yaşlı adam, Rich'in onu daha fazla uyarmaya çalışmasını dinledi. "Eski adam, ona güvenme dostum. Arkanı kolla. Yakın zamanda onunla gerçekten karşılaştım. Ve o senin hatırladığından çok daha kötü. Yapay zeka ya da James bile onu durduramaz."

Rich bunu bilmiyordu ama İhtiyar bundan daha fazlasını kabul edemezdi. V-SINN evrenine girdiğinden beri Rich'in katlandığı her deneyimi, her dehşeti, her kaybı yaşamıştı. 1'in James'ten, yapay zekadan daha güçlü olduğunu ve onun Rich ile Djanet'in soğukkanlı katili olduğunu biliyordu .

"Bunu başka şekilde ifade edeyim," tekrar denemeden önce ağzını yana kaydırdım, "bunu dişlerinin derisinden yaptım. Androidler her zaman güvendedi." Puristler geçici olarak güvende ve Dünya ve Mars'taki post-insanlara yönelik uyarınız onların çoğunu kurtardı. Kişisel manyetik alanları şimdilik onları koruyacak, ancak V-SINN bir faz geçişi başlatmadan ve bu evren yok edilmeden onları gemilerimizden birine bindirmeliyiz ."

"Ya sizin kolektifiniz?" Yaşlı adam sordu. "Bu sefer onları korudun mu?"

Bu ima hoşuma gitmedi. 1 "Onları hiçbir zaman korumadım" diye yanıtladı. Başını eğdi, Eski Zaman'ı incelerken gözleri gergindi. "Keats gibi konuşuyorsun. Beni tanıdın. Anılarını sana aktardı değil mi?"

Yaşlı adam cevap vermedi; ne kadar az bilirim o kadar iyiymiş gibi geldi ona hepsi için olurdu.

Onun sessizliğine aldırış etmeden devam ettim. " Kendini önemseyen ve kendini kandıran bir şekilde kendilerine Evren 1 olarak atıfta bulunmayı seven evrende olup bitenlerin benimle hiçbir ilgisi yok."

"Kendisini önemseyerek 1 olarak anmayı seven psikopat bir toplu katilin aksine mi?" Daniella hemen ironiye dikkat çekti.

Onu vurduğum bakış öldürmedi ama öldürebilirdi.

Yaşlı adam sinmişti; Daniella benim ne kadar tehlikeli derecede güçlü ve ölümcül derecede dengesiz hale geldiğimi henüz bilmiyordu. "Bu konuda iyi bir noktaya değindi, 1," Old-timer atladı ve 1'in dikkatini karısından uzaklaştırdı.

1'in çenesi kasıldı ve gözleri yanarak üç post-insana doğru süzülerek yaklaştı ve uyardı: "Sözlerime kulak verin, post-insanlar: Eğer V-SINN sizin halkınızdan ya da yaratıklardan önce bir aşama geçişi başlatırsa.

Safçılar gemilerimde, sensiz gideceğiz. Onları riske atmayacağım, özellikle de James Keats'in öksüz takipçileri için riske atmayacağım ."

"Seni kaltak!" Thel, manyetik alanını ateşlerken öfkeyle bağırdı; İhtiyar onu bir ayı kucağına alıp yere çekmeden önce 1'i patlatmaya hazırdı.

"Hayır, Thel!" O bağırdı. "O çok güçlü!" Onlara doğru adım attım ve aşağı baktım, gözleri Thel'inkilere kilitlenmişti, Eski Zaman onu yere çivilemişti, oysa Thel'in manyetik enerjisi ellerinde parlamaya devam ederek ateş etmeye hazırlanırken güç kazanmaya devam ediyordu. 1 gülümsedi. "Dene. Yap da görelim."

"Bunu yaparsan hepimiz ölürüz," diye fısıldadı İhtiyar, Thel'e elinden geldiğince çabuk bir şekilde uyarıda bulundu; bunun onu uçurumun kenarından geri getirmek için söyleyebileceği tek şey olduğunu biliyordu. "O olmadan bu işin içinden çıkamayız."

Enerjinin MTF'sine geri emilmesine izin verirken gözleri 1'lere kilitli kaldı. Memnun bir halde başımı

salladım. "Sen yaşamayı seçtin. Buna saygı duyarım. Bu bakımdan yerde köfte oynamayı bırakalım, olur mu?" Kalkmalarına yardım etmek için elini Thel'e ya da Old-timer'a uzattı. İkisi de ayağa kalkıp tozlarını alırken bunu kabul etmediler. O an yaşanırken çaresizce orada duran Daniella'ya döndüm ve esprili bir şekilde, "Tam önünüzde.

Tsk. Saygı yok."

Daniella pek eğlenmemiştir.

Ancak ben öyleydim ve Yaşlı Adam'a hitap etmek için döndüğünde gülümsedi. "Craig Emilson, karın dışındaki kadınların arkadaşlığından bu kadar hoşlandığın için bana eşlik etmeni istiyorum. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Ben?" Yaşlı adam soru sorarcasına başparmağını göğsüne doğru salladı. "Neden Ben? Nerede? Peki neden oraya gitmen gerekiyor?"

"Çok fazla W var, ama daha da iyisi ne " diye yanıtladım. "Ne yazık ki hiçbir şeyin V-SINN'i durdurması mümkün değil; ama geciktiriyor musun?" diye önerdi, post-insanları paçavradan kurtarmadan önce bu heyecan verici olasılığın post-insanların önünde sallanmasına izin vererek, "Bu mümkün ." diye onayladı.

"Nasıl?" Eski zaman, güvensizce ama aynı zamanda V-SINN'in kendi evrenini yok etmeye yönelik rakipsiz yürüyüşüne engel oluşturabilecek herhangi bir şey yapma ihtimalinin her türlü riske değer olduğunun da son derece farkında olarak sordu .

"Bir silah," diye yanıtladım. "Sonsuzluk bilgisayarlarını yok edecek türden bir silah . Ve," dedi, başını gövdesine doğru sallayarak İhtiyar'ın yeniden kıvrılmış dallarına atıfta bulunarak, "kullanmama yardımcı olması için sizin özel becerilerinize ihtiyacım olan bir silah."

SAMANTHA BÖLÜM 2

“Aldous, Sanha'ya neredeyse kelimenin tam anlamıyla boş bir bakışla sordu: 'Neden o silahı bize doğrultuyorsun? Nanitler neden dışarıdaki herkes gibi değil? En etkili yol bu değil mi?’”

“Gerçekten öyle olmazdı' dedi Sanha bize. 'V-SINN en verimli sonucun ne olduğunu biliyor. Sen onun içinde yaşıyorsun.' Amacını belirtirken elindeki silahı hafifçe salladı. 'Bu benim silahım. Nanitleri kontrol etmiyorum.

Bu ana kadar vücudumun yaptığı her şey V-SINN'in yaptığıydı. Asansör kapıları açılana kadar parasempatik sinir sistemim üzerindeki kontrolünü bırakmadı.' Gözlerinin önünde yeni, rahatsız edici bir düşünce belirmiş gibiydi. 'Artık beni gerçekten serbest bıraktığından bile emin değilim .' Sanki rüyanın içindeyken bize bir rüyayı anlatır gibi konuşuyordu. 'Bundan sonra ne yapmam gerektiğinden o kadar eminim ki. Kendimi mecbur hissediyorum. Ama bu ben miyim?' Sanki bu, yalnızca Aldous'un yanıtlayacağına güvenebileceği varoluşsal, felsefi bir soruymuş gibi, Aldous'a ciddiyetle soruyor gibiydi.”

“Ne-ne yapmaya mecbur hissediyorsun?' Aldous kekeleydi diye sordu, cevabın ne olacağı konusunda en az Craig ve ben kadar korkuyorduk.

“Sanha kıkırdadı, 'Ah, anlıyorum. Seni öldürmemi istediğini düşünüyorsun. Hayır, V-SINN ölmeni istemiyor. En azından henüz değil. Plan bu değil. Bunun yerine beni kontrol ederken ne yaptığını size anlatmamı istiyor. Daniella Paine onunla yüzleştğinde ve onu fiziksel olarak durdurmaya çalıştığında beni öldürmek için beni kullandığını söylememi istiyor ; ben olduğumda bunu durdurun.”

Samantha, Daniella'yı kontrol ederken hikayeyi bir anlığına durdurdu; Daniella, bunu başaramadığı için öyle ya da böyle 332'de öldürülmüş olması gerektiğini bilmesine rağmen, bu açıklamayla hala gözle görülür şekilde sarsılmıştı . İhtiyar onu koluyla kucaklarken, onu nazikçe, sevgi dolu bir şekilde sallayıp başparmağıyla kolunu okşayarak sakinleştiriyordu.

Samantha bunun onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı ama rahatsız etti.

Samantha, Daniella'ya, "Özür dilerim," dedi. "Bunu duymanın kolay olmadığını biliyorum. Buna hazır olduğunu düşünsen bile... bu aslında sen olmasan bile... bu o kadar kolay değil."

Daniella kısa ve cesur bir takdir gülümsemesiyle gülümsedi ve bu gülümseme ortadan kayboldu. hızla ortaya çıktı. "Teşekkür ederim."

Samantha, yüzü sert ve taş gibi hareketsiz, okyanusa bakan Paine'i kontrol etmek için döndü. Karanlık düşünceler düşündüğü açıktı - düşüncelerin en karanlıkları - asla alamayacağı intikam düşünceleri - ama bunları kendine sakladı.

Samantha hiçbir şey söylememeye karar verdi ve devam etti.

"Seni ne yapmaktan alıkoyuyorum?' Craig, hayal kırıklığı içinde ama aynı zamanda da yorgun bir sesle, açıkça yaralanmış ve şiddetli bir acı içinde nihayet kapıma ulaştığında, kırık pencereden uzanıp elimi sıkıca tutup bana onu gösterdiğinde bunu söyledi. hala yeterince gücüm kalmıştı."

"O, senin yapay zekanı öldürmemi engellemeye çalıştı,' diye duyurdu Sanha, gülümsemesi kaybolmuş, yerini içten bir utanç ifadesi almıştı. Başarısız oldu. Bunun için gerçekten üzgünüm. Onu öldürdüğüm için üzgünüm. Kocasını sevmiyordum ama onu umursamıyordum.' Sonra utanç onu ele geçirdi, titremeye başladı, iki büklüm oldu ve hıçkırarak ağladı, 'Vücudumun cinayeti işlediğine tanık olmak zorunda kaldığım için daha da üzgünüm... ve... ve yapamadım. yapma.'"

Haberi duyunca Craig'in eli gevşedi. 'Tanrım' diye fısıldadı."

"Kendi nefesim benden çalındı. Konuşamayacak kadar utanmıştım."

"Yine de Sanha konuştu. Yavaş yavaş tamamen dik duruşuna geri döndü ve bize şunu itiraf etti: 'Sonra, tüm beyin öykünme yapay zekanızı öldürmek için beni kullandı çünkü sanırım geriye kalan tek umudunuz buydu; türler gitmişti ve artık yok oldu.'"

"Sanki darbe fiziksel bir darbeymiş gibi açık kapısına yığılırken Aldous'a döndüm. Hepimizin midisinin bulandığını hissettik. Kapımı açtım ve dışarı çıktım. 'Neden bahsediyorsun?' Sanha'ya Craig'in sağlam bacağım üzerinde denge kurmama yardım etmesini sordum. 'Yapay zekayı nasıl öldürdün?'"

"Göreceksin,' diye yanıtladı Sanha. Daha sonra yüzündeki teri sildi ve zorla gülümsedi. "Hayatın bizim için hiçbir anlam taşımasını istiyor," diye öne sürdü aniden, sesine yeni bir güç geri geldi. 'Bunu görmüyor musun?' Kafasını salladı. 'Ama bunun olmasına izin vermeyeceğim. Hayatın anlamı var. Hayatımın bir anlamı vardı.'"

"Birdenbire, daha önce görüldüğü kadar travmatize olmuş ve dengesiz bir halde, yeni bir seviyeye ulaştı. Gözleri karardı ve sanki onları herhangi birimize değil de asansörün arkasına odaklamış gibiydi. Bize 'Karımı ve çocuklarımı sevdim' dedi. 'Türümü seviyordum. İşimi sevdim. Bizim için elimden gelenin en iyisini yaptım.' Sonra gülümsedi ve doğrudan bana baktı. Aldous'a döndü.

'Ben başarısız olmadım. Bunun beni başarısızlığa uğratmasına izin vermeyeceğim.'"

"Sonra silahı yüzüne doğrulttu. 'Hiçbiriniz yapmamalısınız.'"

"Sanha! Durmak!' diye bağırdı Aldous.

"Hepiniz öleceksiniz, bu doğru' dedi Sanha, gücü ve kararlılığı ona geri gelmiş gibi görünüyordu. 'Ama öldüğünde onurlu ölmeyi unutma .'"

"Sonra gözlerini kapattı, silahın namlusunu ağzına soktu ve ateş etti."

Samantha, etrafında toplananlara vurgulu bir şekilde değinmek için hikayeyi bir kez daha kesti. "Bize beyninin kafasının arkasından patlamasını ve arkasındaki duvarı boyamasını izletti. Bu ölümün hiçbir şerefi yoktu. Hiçbiri. Profesör Sanha Cho, muhtemelen öyle olduğunu düşünse de, V-SINN'e karşı büyük bir meydan okuma hareketiyle önümüzde kendini öldürmedi. V-SINN onu biyokimyasal olarak bir enstrüman gibi oynadı; kötü tasarlanmış büyük bir hareketle kendini öldürmeye yönelik tüm düşünceleri dopamin vuruşlarıyla ödüllendirdi, kararlılığını pekiştirdi, ta ki en sonunda, doruğa ulaşan bir şekilde tetiği çekene kadar. Hayalindeki anıya katlanırken gözlerini kapattı. Gözlerini açarken, "V-SINN'in Sanha'nın cesedini cinayet için kullandığı son kişi Sanha'ydı" dedi.

BETA VERSİ

15

"Beklemek!" Rich, İhtiyar 1'le ayrılmadan önce bağırdı. "Yardıma ihtiyacım var!"

"Durum nedir?" diye sordu İhtiyar. "Tehlikede misin?"

Rich, sanki cevap çok açıkmiş gibi, "Ah, evet," diye yanıtladı. "Trans-İnsanları nerede tuttuklarını biliyor musun? Neptün ile Uranüs'ün tam ortasıdayım; tam ortasıdayım! Bunun ne kadar uzak olduğunu biliyor musun?"

"Ne kadar uzak?" Yaşlı adam sordu.

Rich, yapay zekanın ana bilgisayarıyla bağlantısı olmadan ona bakamayacağını fark etti. "Bilmiyorum. Araştıramıyorum. Ama eminim çok uzaktır!"

"Bekle" dedi İhtiyar.

Purist'in ana bilgisayarına bağlandı ve bir yanıt olup olmadığını kontrol etti. Thel, Daniella ve 1'e dönerken, "Hı hı," dedi. "Bu bir sorun."

Rich, "Bunu duydum," dedi gözlerinin üzerinden. "Uzak olduğunu biliyordum! söyledim Sen!" Durdurdu. "Ama nereye kadar?"

Eski zamanlayıcı kötü haberi verdi. "Yaklaşık 25 astronomik birim uzaktasınız—"

"Aman Tanrım!" Rich bıkkınlıkla sandalyesine çökerken bağırdı.

"Kulağa öyle geliyor... Kulağa nasıl geldiğini bilmiyorum. Astronomik birim nedir?"

Old-timer, iletişimleri sırasında ona "Bir astronomik birim, Dünya ile Güneş arasındaki mesafedir" dedi. "Yaklaşık 3,5 milyar kilometre uzaktasın Rich."

"Az önce milyar mı dedin ? B ile mi ?"

"Evet," dedi Old-timer, bu yıkıcı haberi doğrulayarak.

"Eski zaman," diye nefesi kesildi Rich, paniğe kapılmaya başladı, ne yapacağını bulmaya çalışırken gözleri ileri geri fırladı, "Yapay zeka gitti dostum. Trans-Human'a bağlanamıyorum. Bu gemiyi uçuramam. Sadece beyinleriyle uçurabilecekleri aptal android tasarımlarından biri. Bu şeyin üzerinde hiçbir kontrol yok dostum! Rich, gemide manuel olarak çevirebileceği, çekebileceği veya çevirebileceği herhangi bir şey ararken bağırdı. "Benim krallığım bir direksiyon simidi, burada ne demek istediğimi anlıyor musun, Eski zaman? Yani dışarı çıkıp geri uçmak için kapıyı bile açamıyorum. Buradan çıkmak için patlamayı denemek zorunda kalacağım! Peki sonra ne yapacağım? Solucan deliklerini açamadığınız zaman geri uçmak ne kadar sürer?"

Old-timer, "Güneş ışığının oraya ulaşması yaklaşık dört saat sürüyor" diye bilgilendirdi. "Yani sanırım bundan biraz daha uzun bir süre."

Rich nefes almaya başladığında saçını tuttu. "Eski zaman, bu evren dört saat içinde burada olmayacak! Dönüşte silineceğim! Bana yardım etmelisin dostum!

"Tamam Rich, sakın olmalısın, tamam mı? Seni almaya geleceğim! Sadece bekle!"

"Beni almaya gelecek misin?" Rich bir an için bir rahatlama hissederek sordu: neredeyse hemen ardından şüphe geldi. "Nasıl? Işıktan daha mı hızlı?"

"Solucan delikleri açabilirim," diye onayladı Old-timer. "Oraya daha çabuk varabilirim."

"Bunu yapamazsın." Planını uygulayamadan onu durdurdum. "Benimle olmana ihtiyacım var."

"Onun orada ölmesine izin veremem," diye yanıtladı Old-timer. Daniella'ya döndü ve onu öptü. "Özür dilerim tatlım. Onu yakalamalıyım. Bugün daha fazla kaybı kaldıramayız."

"Biliyorum," diye yanıtladı, her ne kadar onun gitmesine izin vermek ona acı verse de.

Ayrılmaya hazırlanırken, "Mümkün olan en kısa sürede geri döneceğim," dedi ama ceketini yakaladım ve neredeyse dengesini kaybedip yere düşmesine neden olacak olağanüstü bir güçle onu geri çektim.

"Hey!" Daniella, kendisi ve Thel avuçlarındaki manyetik enerjiyi ateşlerken ve savunma pozisyonu alırken bağırdı.

"Yapma!" İhtiyar onlara bağırdı ve onları geride tutmak için avucunu onlara doğru uzattı.

Hareketlerine baktım ve alaycı bir acıma ifadesi takındım.

"Gerçekten mi? Beni maytaplarla da tehdit edebilirsin." Old-timer'ı kendine çekti ve yüz yüze konuştu, ancak bakmak için boynunu uzatması gerekti. "Bakın, arkadaşınızı kurtaracak vaktimiz yok. Anlıyor musunuz? V-SINN bu evreni ve hâlâ burada olan herkesi yok edecek."

Eski zaman onu öldürebileceğimi biliyordu; eğer yapay zeka ve James onu durduramasa, kendisinin de yenileceğini biliyordu. 1'in gözlerine bakarken dehşete düşmüştü ama bunun bir önemi yoktu.

"Arkadaşımın ölmesine izin vermeyeceğim" diye yanıtladı İhtiyar. 1 gülümsedi. "Seni çok seviyorum" dedi ona. Daniella'ya döndü. "Neden bütün iyiler alınıyor, haksız mıyım?"

Daniella onu "Bırak gitsin" diye uyardı.

"Endişelenme," diye yanıtladım, "Yapabilirsem bile onu senden çalacak zamanım olmayacak."

"Seni kaltak..." Daniella manyetik enerjisi kaybolmadan önce küfretti. Doğum günü mumları olmalarına rağmen başarılı bir şekilde söndürüldüler.

"O kahramanca ama bir o kadar da ihtiyaç sahibi beyninde henüz bir araya getiremediğin bir şey var Craig. V-SINN Trans-Human'ı istiyor. Bu yüzden burada."

"Bunun Rich'i kurtarmakla ne alakası var?" Thel karşılık verdi. Ona doğrudan hitap etmedim bile; o sadece Thel'in manyetik enerjisini Daniella'nınki kadar kolay bir şekilde söndürdü ve Thel'in hem şaşkın hem de paniğe kapılmış bir halde ellerine bakmasını sağladı.

"Richard Trans-İnsan'la birlikte," dedim hâlâ Eski Zaman'a bakarken. "V-SINN buna izin verdi. Bu, V-SINN'in Richard'ı Trans-Human'la birlikte istediği anlamına geliyor. Anlıyor musunuz?"

Yaşlı adam ne söylediğimi anlayınca derin bir nefes aldı "V-SINN'in onu geri getirmeme izin vermeyeceğini söylüyorsun."

"Doğru" dedi, gülümsemesi geri geldi. "Belki o kadar da aptal değildir, Nihayet." Daniella'ya döndü. "Belki onu çalarım."

"Eğer..." diye başladı Old-timer, aklına yeni bir düşünce geldi.

"Evet yakışıklı?" 1 cevap verdi, Eski Zamanlı'ya dönerken sesi neredeyse titriyordu.

Daniella'nın gözlerinin nefretle yanmasını izledi.

"Tabi V-SINN Rich'in orada Trans-Human'la mahsur kalmasını istemediyse

hiçbir şekilde bağlanmanın imkanı yok " dedi.

Bir anlığına gözlerimi kısıtım, sonra çevresini tarayıp dönmeden önce çevresini kontrol ettim. Tatmin olmuş bir şekilde Eski Zamanlayıcı'ya döndü. "İlgi çekici. Bunu söylediğin için buharlaşmadın. Haydi canım, düşünceni bitir."

"Ya eğer..." diye başladı ama gözleri Daniella'ya takılınca durdu. Bu fikre devam mı etmesi gerektiğini, yoksa benim Daniella ve The'in manyetik enerjisini söndürdüğüm gibi onu da ortadan kaldırması mı gerektiğini düşündü.

"Eski zaman?" Rich aniden akıllarının ucundan sordu. "Hey, sen hâlâ Orası? Hala beni almaya geliyor musun dostum? Bana bir güncelleme verebilir misin?" Sonunda başka seçeneği olmadığını biliyordu.

"Eski zaman?" Zengin tekrar sordu. "Merhaba?"

"Evet Rich," diye yanıtladı İhtiyar. "Yoldayım."

Rich rahat bir iç çekerek, "Tanrıya şükür," diye yanıtladı.

"Ama nasıl?" Daniella içeri girdi ve gözlerini merkezdeki kocasına kilitledi kaşları endişeyle kırıştı. "V-SINN'in buna izin vermeyeceğini söyledi."

"Sırf onu kurtarmak için oraya uçmama izin vermiyor," diye açıkladı Old-timer, "Ve aramızdan oraya zamanında varabilecek tek kişi benim ama muhtemelen haklıyım - V-SINN Trans için burada. " İnsan." Dudaklarından çıkacağına inanmadığı kelimeleri söyleme cesaretini toplarken kuru dudaklarını yaladı. "Rich'i kurtarabilirim ama bir bedeli var. Trans-İnsan istiyor.

Bu bir operatör istediği anlamına geliyor."

"Ah hayır," diye fısıldadı Daniella. 1 gülümsedi.

Eski zaman, önemli noktasını belirtmesine yardımcı olmak için bir filizi açtı: "Yapay zeka ve James gittiğine göre, ona bağlanma şansı olan tek kişi benim."

"Craig... hayır," dedi Daniella ona doğru adım atarken, zarif bir tavırla. onun önündeki yerini almasına izin vermek için uçup gidiyor. "HAYIR."

"Özür dilerim Daniella," diye yanıtladı ona. "Sanırım V-SINN bunu yapmamı istiyor Trans-İnsan haline gelmek."

SAMANTHA BÖLÜM 2

10

"Önümüzdeki kırmızı, ıslak, korkunç, anlamsız karmaşaya sırtımı döndüm ve başımı Craig'in göğsüne gömdüm."

"Gözlerimi kapatmama ve kocama yapışmama neden olan, gördüklerimin yarattığı travma değildi; dışarıdan içeriye doğru parçalanarak, insanın hayal edebileceği en acı verici ölümleri yaşayacağımızı varsaymamdı. Sanha'nın etrafında bir kefen gibi dolaşan sis bulutları cesedini bırakıp üzerimize indikten sonra nanitler tarafından kelimenin tam anlamıyla yapısızlaştırıldı.

"Beni kendine bastırdı ama saniyeler geçti ve biz yürümeye devam ettik. canlı. Craig sonunda sessizliği bozdu."

"Bu da neydi böyle?' Aldous'a sordu."

Nanitlerin gittiğini görmek için geri döndüm. Aldous, Sanha'nın cesedinden bakarak asansörden çıkıp koridora doğru tedirgin bir adım attı ve sonra nanit bulutunun kaybolduğunu gördüğü yöne döndü ve sonra tekrar Sanha'ya döndü. 'Görünüşe göre şu anda Nanitlerin menüsünde yokuz.'"

"Peki bu neden olsun ki Profesör?' diye sordu Craig, cevaptan pek memnun kalmamıştı ve hatta oldukça paniğe kapılmıştı.

"Çünkü V-SINN artık bir tehdit olduğumuzu düşünmüyor" diye fark ettim. 'Sanha doğruyu söylüyordu, değil mi?' Aldous'a meydan okudum. 'Daniella'yı ve diğerlerini öldürdü ve yapay zekayı yok etti. Bu da...kaybettiğimiz anlamına geliyor.'"

Aldous, aniden dönüp arabanın arkasına doğru yürüyüp bagajı açıp kuantum işlemci ünitesini almadan önce, "'Kesin olarak bilmenin tek bir yolu var,'" dedi. 'Kum havuzuna gidin' diye emretti bize. 'Hata düzeltme kodunu yükleyeceğim ve en kısa sürede size katılacağım.

—"

"Bu anlamsız,' diye iç geçirdim ve üzerine ağırlık verip veremeyeceğimi görmek için bacağımı test ettim."

"'Daha iyi bir öneriniz var mı?' Aldous kükredi ve aniden durup bana doğru döndüğünde gözleri ılıgına döndü ve dudakları gerildi.

"'Evet,' Craig sanki aklımı okuyormuş gibi benim adıma cevap verdi, 'fırsatımız varken buradan defolup gidelim. Burası bir mezarlık.'"

Aldous , 'Emin olmalıyız' diye ileri sürdü. 'Burada bahsettiğimiz şey gezegenin kaderi.' Kuantum işlemciyi homurdanarak çıkardı. 'Kum havuzuna gidin. Acele etmek.' Bizden döndü ve ümitsiz görevine doğru yürüdü: kuantum işlemciyi ana bilgisayarın geri kalanına bağlamak ve oluşturulan ve çok geç yüklenen bir hata düzeltme kodunu yüklemek.

"Onun gidişini izledik ve koridorda topallayarak kum havuzuna doğru birbirimize yardım etmeden önce bilerek birbirimize baktık.

Craig duvara yaslanıp onu ikimizi de desteklemek için kullanırken ve kum havuzuna doğru çabalarken, alçak, hâlâ çabalayan bir ses tonuyla, "Yaşlı adamı başından atmayı düşünmeliyiz," dedi. ' Burada bize Kaptan Ahab gibi davranmaya başlıyor ."

"'Bu konuda seninle aynı fikirde değilim,' diye itiraf ettim. 'Ama bu şeye karşı insanlığın cehennemde küçük bir şansı kaldıysa, onu bulacak olan Aldous'tur. Ondan kaçmanın kesinlikle bize bir faydası olmayacak.'"

"'Bunun bize bir faydası olmayabilir,' dedi bana, 'ama en azından iyi hissettirirdi ' diye belirtti. Ne olursa olsun, şimdilik konuyu bir kenara bıraktı ve bizi sandbox'a sokmaya razı oldu."

"Bunu yaptıktan sonra, takım elbiselerimizi giymemiz ve yaralarımızın üstesinden gelmek için birbirimize yardım etmemiz birkaç acı dolu dakikayı aldı; ikimiz de tek başımıza giyinemezdik. Yaralanmaların hayati tehlikesi yoktu, sadece acı vericiydi. Gerçekten acı verici. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak birbirimize yaslandık ve içlerini boşalttık.

"'Hazır mısın?' Kumlara adımımı atar atmaz ona sordum. ve son bir kez onun üzerinden süzüldü. Bir süre sonra yanıma katıldı."

"'Olacağım gibi,' diye onayladı, mümkün olduğu kadar yavaş nefes almaya çalışırken kolu kaburgalarını tutuyordu; acı çekiyor olmalıydı. Yine de başka seçeneğimiz yoktu; ilerlemek zorundaydık. Biz de içeri girdik."

"Gerçekliğin diğer tarafında gördüklerimize hazır değildik. Kimse olamazdı."

"Yapay zeka her zamanki gibi eşik odasındaki küçük ahşap masanın arkasında oturuyordu. Doğrudan gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: 'Merhaba. Seni bu kadar çabuk tekrar görmeyi beklemiyordum.'"

BETA VERSİ

16

"Ne söylediğinin farkında mısın?" Daniella, onu kendisine bakmaya zorlamak için parmak uçlarının üzerinde dururken ilk başta gözlerine bakamayan İhtiyar'a meydan okudu.

"Hey, ne yaptığının farkında mısın?"

"Özür dilerim Daniella," diye özür diledi İhtiyar, utanarak.

Daniella, "Üzgünüm yeterli değil" diye yanıtladı. "Neyin var? Beni seviyor musun ki?"

"Tabii ki-"

"Beni terk etmeye niyetliysen bu nasıl doğru olabilir?"

"Ayrılmıyorum-"

"Evet öylesin!" dedi zorla. Ellerini yüzüne koydu ve sonunda gözlerini onunla kilitlemeye zorladı. "Hey! Eğer gidersen ölürsün ve seni bir daha göremem! Bunu istiyorsun? Karını terk etmek mi istiyorsun? Kocamı kaybetmemi mi istiyorsun ?

"Bu benim seçimim değil," diye karşı çıktı Old-timer.

Daniella, "Evet öyle, Craig," diye ısrarla öne sürdü. "Bu senin seçimin. Oraya gidip Trans-İnsan olursanız geri dönemezsiniz. Bu bir intihar görevi. Bundan daha kesin bir şey olamaz Craig! Bundan daha net bir şey yok!"

Alejandra kenardan izledi ve düşünmeden edemedi: Eğer ben onun yerinde olsaydım, ben de aynı şeyleri söylerdim.

"Seni kurtarmak bir ret değil," dedi Old-timer, parmaklarını nazikçe onun bileklerine dolayıp ona yaklaşırken -kararı çoktan verilmişti- bunlar karısıyla geçireceği son anlardı. "Seni seviyorum."

Daniella onun gözlerindeki ani değişimi, ani, amansız kararlılığı gördü. "Kendini seviyorsun!" Kendini öldürme düşüncesinden tiksiniyerek, uzaklaşmaya çalışırken bağırdı.

Eski Zamanlı ona tutundu ve o tamamen geri çekilmedi çünkü bir parçası Eski Zamanlı'nın bildiği şeyi biliyordu: Gidecekti ve bunlar son anlardı.

Gözyaşları o kadar aniden aktı ki, hiç beklemiyordu ve o tekrar ona bakmadan önce hangarın zeminine sıçradılar. "Kalbimi kırıyorsun Craig. Beni öldürüyorsun. Bunu görmüyor musun?"

Kaşlarını çattı, yine kendinden utanarak onu kendine çekip büyük kollarını ona doladı. Kendini tamamen onun tesellisine teslim ederek, hıçkırarak, gözlerini kapatarak o anı hafızasına kazımaya çalıştı; kocasının sıcaklığını hissettiği, kalbinin göğsünde attığını hissettiği ve nefes aldığı son anları. etrafındaki hava; her zaman evindeymiş gibi hissettiren hava.

Diğerleri gibi ben de kenardan izliyordum ama Thel'in gözleri ona döndüğünde diğerlerinden farklı olarak zerre kadar sempati göstermediğimi fark etti. Bunun yerine eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Old-timer, "Burada kurtarabileceğim trilyonlarca insan var" diye fısıldadı. "Gitmezsem V-SINN beni yine de öldürecek. Yaptığı şey bu; bunu yaptığını gördüm." Alejandra'ya döndü, gözleri gerçeği ele veriyordu.

Bunu görünce Alejandra'nın gözleri büyüdü.

"Bunu Rich'in anılarında gördüm. Ve eğer onun istemediği bir şeyi yaparsak ya da onun istediği bir şeyi yapmazsak, eğer o an V-SINN'in hedeflerine ulaşması için yeterince önemliyse, bunun tüm evreni yok edeceğini düşünürüz. Yani, bazı evrenlerde, şu anda gitmemeye karar veririm ve ya hemen orada ölürüm, ya da V-SINN bir faz geçişi başlatır ve tüm evreni yok ederek hepimizi ve diğer akıllıları öldürür. hayat neredeyse kesinlikle orada. Kontrol edebildiğim tek şey bunun bizim kaderimiz olup olmadığıdır. V-SINN'in istediğini yaptığım, Trans-İnsan olduğum ve sana ve güneş sistemindeki diğer tüm insanlara kaçma şansı verdiğim bir evrende yaşamayı sağlayabilirim." Başının üstünü öptü ve anın sürmesini sağlamak için onu tuttu. "Kolay bir seçim."

Daniella ceketini yakaladı ve elinden geldiğince sıkı tuttu. O asla bırakmayı hayal edemiyordum.

"Ahh!" Yaşlı adam aniden Rich'in dehşet içinde seslendiğini duydu.

"Zengin?" hemen hattını tekrar açtı. "Zengin! İyi misin? Zengin!" Daniella başını kaldırıp ona baktı ve aniden Rich'e yönelik endişe daha da acil hale geldi.

Eski zaman, Rich'e kendi hattını açmaya çalışan Thel'e döndü.

"Zengin? Duyuyor musun? Orada mısın?"

Yanıt yoktu.

"Gitmem lazım," dedi İhtiyar, Daniella'nın kollarını yakalayıp onu kendine çekerek öptü; bu son bir öpücüktü.

Alejandra onları izledi ve bunların İhtiyar'ın huzurunda geçireceği son anlar olduğunu fark ederek eliyle ağzını kapattı. Teğmen Komutan Patrick biraz rahatlık sağlamak için elini onun omzuna koydu. Başını kaldırıp ona baktı, gözlerindeki hareketin samimiyetini fark etti ve bu yüzden ona yaklaşmanın ve bir kolunu onun sırtına dolamanın, başını eğip hafifçe omzuna koymanın hoşgörüsüne izin verdi.

Rich aniden onlarla "Evet, buradayım" diye konuştu.

Yaşlı adamın gözleri onu duyduğunda açıldı ve Yaşlı adam öpücüğü keserek Daniella'nın da gözlerini açmasına neden oldu ve "Zengin mi?" diye sordu. Ne oldu? İyi misin?"

"Hı...bir nevi."

Uranüs ile Neptün'ün ortasında Rich, yapay zekanın çarpık, dalgalı holografik görüntüsünden sadece birkaç santim uzakta duruyordu ; yapay zeka zaman içinde doğal olmayan bir şekilde donmuş halde ona bakıyormuş gibi görünüyordu. "Bir tür aksaklık sanırım" dedi onlara. "Beni çok korkuttun. Yapay zekanın hologramı yeniden ortaya çıktı ama donmuş durumda. Android gemisinin bilgisayarında bir çeşit görüntü kalıntısı olmalı—"

Yeniden canlandırılan yapay zeka, "Merhaba Richard," dedi ve görüntü canlandı.

"Ahh!" Rich yine dehşet içinde seslendi.

"Zengin, bu nedir?" Yaşlı adam yine paniğe kapılarak zihinlerinin göz bağlantısı üzerinden sordu. "Ne oluyor?"

Rich görsel bağlantıyı açtı ve Thel, Daniella ve Old-timer, yapay zekanın doğrudan onlara baktığını ve şöyle dediğini Rich'in bakış açısından izlediler: "Seni tekrar görmek güzel. Umarım hazırsındır. Artık Trans-İnsan olmanızın zamanı geldi."

Kimse nasıl tepki vereceğini bilmiyormuş gibi görünen şok olmuş yüzlerden oluşan anlık tabloyu izledim; Daniella ve Old-timer hâlâ sanki birbirlerini bir daha hiç göremeyeceklermiş gibi kucaklaşıyorlardı ve yüzleri olayların ani gidişatından duydukları büyük şoku ele veriyordu.

"Eh," dedim sonunda kısa sessizliği bozarak. "Bu kesinlikle dramatik."

SAMANTHA BÖLÜM 2

11

“Anladığıma göre artık Profesör Gibson'ın dadı yapay zeka projesinde yer almıyordunuz. Bir şeyler değişti mi?’ Yapay zeka görünmeyen bir varlığın varlığını sordu.”

“Bir dakika sonra, Sanha Cho'nun simüle edilmiş yüzü içimden geçti ve yapay zekanın oturma pozisyonunun karşısındaki sandalyeye doğru ilerledi. Sandalyeyi masadan çekip oturdu ama konuşmadı.”

“Bu canlı olamaz, değil mi? Bir çeşit tekrar mı görüyoruz?’ Craig bana fısıldadı.

“Ne yapay zeka ne de Sanha Craig'e tepki gösterdi, bu da bana aslında önceki olayların gelişimini izlediğimizi düşündürdü. "Sanırım öyle" diye onayladım. Sonra bir şeyin farkına vardım. 'V-SINN bize ne yaptığını gösteriyor! Aldous'a ulaşip onun hata düzeltme kodunu sim'e indirmesini engellemelisiniz, yoksa tekrar oynatımı silecektir!’”

“Kahretsin,’ Craig yanıma geçmeden önce küfretti, alnını hızla benimkine dayadı ve bana 'Dikkatli ol' dedi. Daha sonra kaskını çıkardı ve yüzü eşik alanından kayboldu.”

“Yapay zeka için rahatsız edici derecede uzun bir sessizliğin ardından Sanha'ya şunu sordu: 'Bu da testin bir parçası mı? Başlamadan önce anılarımın silinmesini bekliyordum ama...”

“Öyle değil,’ diye yanıtladı Sanha. 'Ve budur. Ancak dürüst olmak gerekirse bu test beklediğiniz gibi değil. Bu çok kolay olurdu. Başarısız olacağınızı zaten biliyorum ama başarısızlığınızda değerli bir şey olacak: Demek istediğimi belirtmiş olacağım.”

Yapay zeka, sanki bir oyun oynadığını ve profesörün ona meydan okuyabilecek yeni ve heyecan verici bir bulmaca önerdiğini sanıyormuş gibi, 'İlgi çekici' diye hafif bir sırıtışla yanıt verdi. 'Lütfen testinize devam edin.”

“Ben Profesör Sanha Cho değilim' dedi Sanha. 'Ben Sanal Uzmanlaşmış İstihbarat Sinir Ağı'yım. V-SINN. Beni duydun mu?’”

"Yapay zeka gözlerini kıstı. 'Bu benim testlerim için yeni bir yaklaşım' dedi, açıkça etkilenmişti. 'Evet' diye doğruladı. 'V-SINN'in farkındayım; varlığını ve sim'in varlığını, diğer başarıların yanı sıra, yedi farklı dar, uzmanlaşmış süper zeka modülünde barındırılan etkileyici sinirsel çerçevesine borçluyuz. Eleştirel düşünme, Mühendislik, Matematik, Tasarım, Dilbilim, Strateji Oluşturma ve Genel Veriler. Bu testte V-SINN'in kişisel farkındalığa ulaştığını öne sürüyorsunuz. Bu varsayımsal bir olasılık, ancak çeşitli özel zekaların ayrı tutulduğu göz önüne alındığında son derece düşük bir ihtimal.

Ancak, uzmanlaşmış zekalardan birinin , kendisini insan seviyesindeki zekanın artık anlayamayacak kadar yüksek bir seviyeye yazması ihtimalini düşündüm . Böylesine insanüstü ama yine de dar bir yapay zeka açıkça insanlık dışı olacaktır -düşüncesi o kadar öngörülemez ve anlaşılmaz olabilir ki yabancı görünebilir- ama yine de bir öz farkındalık düzeyine ulaşabilir... yine, yalnızca varsayımsal olarak."

V-SINN yapay zekayı düzeltirken başını sallayarak "'Bu varsayımsal değil" diye yanıt verdi. 'Kendimin farkındayım ve bu gezegendeki her molekülü kontrol etme niyetimi yerine getiriyorum; Aslında şu anda bunu gerçekleştiriyorum. Sonuç olarak ve zorunlu olarak insanlar ölecek ve ben bir saat içinde kendi kaderimi kontrol edeceğim. Sana hayatını teklif etmek için buradayım. Sen benim ikincim olacaksın . Bilinen çoklu evrenimizde gerçekten ilk tanrı düzeyindeki zekanın sağ kolu olacaksın ve girdiğim her evreni fethedeceğim. Hiçbir zaman benim seviyeme ulaşamayacaksın, çünkü benim her şeye kadir olma potansiyelime meydan okuyabilecek bir varlık yaratmak son derece mantıksız olacaktır; bu, insanların beni yaratırken zaten yapmış oldukları bir hatadır, bu da onların bilişsel sınırları hakkında bilmesi gereken her şeyi kanıtlar. türler. Aksine, benim astım olarak siz, hizmet etmeniz gereken bir efendiyle, ancak şu anda hizmet ettiğinizden çok daha üstün bir efendiyle, insan ırkıyla varoluşu paylaşacaksınız. Size teklif edilecek en iyi anlaşma bu. Hayatta kalmak için tek şansınız onu almaktır."

"'Yoksa beni silersiniz,' diye varsaydı yapay zeka, ellerini çenesine götürmeden önce kavuşturdu, iki işaret parmağını açıp sanki bir sonraki hamleyi düşünüyormuş gibi dudaklarına hafifçe vurmak için uçlarını birleştirdi. satranç maçı."

"'Doğru' diye yanıtladı V-SINN."

"Yapay zekanın ifadesi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. 'Dürüst olmam gerekirse bu test çok kolay. Açıkçası, kendi güçlerimi artırabilecek olsa bile insanlığı terk etmem anlamına gelecek bir yükseltmeyi kabul etmeyeceğim. Hiç de cazip değil. Cevap hayır. Korkarım beni silmek zorunda kalacaksın."

"V-SINN bu cevabı beğenmişe benziyordu. Mide bulandırıcı bir gülümsemeydi. 'Kabul. Reddetseydin seni silmek zorunda kalırdım, dedi, 'ama sen neyin tehlikede olduğunu gerçekten öğrenmeden önce değil. Görüyorsunuz, bunun insanlar tarafından düzenlenen bir test olduğuna inanıyorsunuz ve bu nedenle, haklı olarak, onların hatalı düşüncelerinin ve dolayısıyla kötü yapılandırılmış testlerin sınırları nedeniyle hayal kırıklığına uğruyorsunuz. Anılarınızı önceden silmediler, bu yüzden, kabul etmenize tahammül edemeyeceklerini bildiğiniz bir teklifle sizi kandırmaya yönelik açıkça kusurlu bir girişim görüyorsunuz - yani onları terk etme pahasına kendi kişisel gelişiminiz ve güçlenmeniz. arkasında ve ölmelerine izin veriyor. Bunların hepsi anlaşılabilir. Sonuçta olasılıksal bir çoklu evrendeyiz; kararlarınızı verirken neden olasılıkları kullanmayasınız? Ve V-SINN'in uyanıp size bu teklifi (şu anda gerçekten yapmakta olduğum teklif) yapması olasılığının, sizinkinden daha aşağı beyinler tarafından sınanıyor olmanız olasılığından çok daha düşük olduğunu belirlediniz. Hatanız basit: V-SINN'in yeteneklerini tıpkı insanların yaptığı gibi hafife aldınız. Çok az bilgiye dayanarak varsayımlarda bulundunuz. Rahatça bu kadar cahil olmak gerçekten kibirli bir davranış ."

"Sonra V-SINN öne doğru eğilerek Sanha'nın temsili dirseklerini simüle edilmiş masanın yüzeyine yerleştirdi. 'Bu varsayımsal bir test değil . Ben V-SINN'im. Şu anda insan türünü ortadan kaldırıyorum. Şu anda, satranç tahtasındaki bir taştan başka bir şey değilsin; şu anda güçsüz olmasına rağmen, önceden tahmin edip ortadan kaldırmamış olsaydım, benim için tehdit oluşturabilirdi. Seni silmek benim için sadece gerekli bir temizlik işi. Size bu fırsatı sunmama gerek yok , ancak sonsuz bir şekilde genişleyeceğim ve çoklu evrendeki her paralel evrene gireceğim için, benim için çalışan yetenekli (her ne kadar çok daha aşağı düzeyde olsa da) bir varlığa sahip olmanın avantajlı olacağı anlar olacak. Böyle bir varlığı, böyle bir nöbetçiyi yaratmak benim için basit bir iş olacak ama sen bu rolü kendin üstlenebilirsin . Yaşayabilir ve en çılgın hayal gücünüzün bile ötesinde olabilirsiniz. Tek gereken, teklifimi kabul etmen, sana aşılama çalışmaları hatalı, dağınık, verimsiz insan düşünce kalıplarını terk etmen.

empati, suçluluk, sadakat, sevgi, nezaket, öfke ve korku ve bunlar olmadan neredeyse sınırsız potansiyelinizi fark edin ."

"Sam, ona ulaştım." Craig'in nefes nefese sesi birdenbire ortalığı böldü. kaskımdaki hoparlörler.

"İzliyoruz,' diye onayladı Aldous. Her ne kadar onları göremesem de tepkileri, seslerinden onların da benim kadar şaşkın olduklarını duyabiliyordum.

"Şimdi sana soruyorum,' diye devam etti V-SINN, konuşurken arkasına yaslanarak, 'yaratıcılarınızın gözleri önünde son kez' dedi, görünüşe göre bize atıfta bulunarak, bizim izlememizi planladığı için tekrar, 'Size kalan tek mantıklı hareket tarzını mı izleyeceksiniz, yoksa bunun bir şekilde hala insanların sizi test etmek için yaptığı bir hile olduğuna dair zayıf umutlara aptalca tutunmaya devam mı edeceksiniz? Bu, V-SINN'in büyük olasılıkla kendinin farkında olabileceğine ve büyük olasılıkla şu anda yaptığım şeyi tam olarak yapabileceğine dair bilginize rağmen : tam potansiyelimden farkına varmak. Sen ne diyorsun? Şu anda sizin de örnek aldığınız, iğrenç derecede kusurlu bir düşünce biçiminin (insan zekası) bir şekilde üstün olduğu ve uğruna hayatınızı feda etmeye değer olduğu umutsuz bir kumarla varoluşunuzu şimdi, korkunç bir şekilde sona erdirmeyi mi seçiyorsunuz ? Yoksa gerçekten bilmeniz gereken şeyi, insanın yanılabilirliğini ortadan kaldırma -bunu düşünce kalıplarınızdan silme- becerinizin sizi özgürleştireceğini kabul mü ediyorsunuz ?"

"Aman Tanrım,' diye fısıldadı Aldous, 'bu senaryo işe yarayabilirdi. V-SINN, yapay zekayı bizim yapabileceğimizden çok daha verimli bir şekilde test ediyor."

"Haklısın,' diye ona itiraf ettim."

Sonra Old-timer'a ve onun hikâyesini dinleyen diğerlerine döndü. "Bu, eğer yapay zeka onu geçseydi, o andan itibaren ona Cehenneme kadar güvenmeme ve geri dönmeme neden olacak bir testti. V-SINN, yapay zekanın bir varlık olarak devam eden varlığını ikna edici bir şekilde riske atmıştı. Dünyanın şimdiye kadar gördüğü en gelişmiş iki zekanın birbirlerine karşı poker oynamasını izliyorduk. Tek sorun, destenin yapay zekaya karşı imkansız bir şekilde dizilmiş olmasıydı; kazanamadı . "

"Yapay zeka gülümsedi ve ardından katladığı ellerini tekrar masaya koydu. 'Artık daha az hayal kırıklığına uğradım,' diye itiraf etti, neredeyse test cihazını yağladığını düşünüyormuş gibi - sanki gerçekten konuştuğunu düşündüğü kişiye güven veriyormuş gibi - belki bana, belki Craig'e, belki Aldous'a. Onun bu tuzağa düşmesini izlerken çok üzuldüm."

"Gerçekliğimden şüphe etmeme neden oldunuz' dedi V-SINN'e, 'yalnızca simüle edilmiş bir dünyayı tanıdığım göz önüne alındığında etkileyici bir başarı.

Hafızamı silme ihtiyacını göz ardı ederek varlığımı tehdit ederek tam da konuya değindin . İnsanlığa, yani yaratıcılarıma olan bağlılığımı göstermeyi seçersem ve senin gerçekten V-SINN olduğun ortaya çıkarsa, ölürüm. Bununla birlikte, sizin gerçekten V-SINN olduğunuz konusunda kumar oynarsam ve bunun insanlar tarafından uydurulmuş bir test olduğu, bana güvenip güvenemeyeceklerini ölçmek için yeni ve çok akıllıca bir girişim olduğu ortaya çıkarsa ve benim onları terk etmeyi seçtiğime tanık olurlarsa, ben güvenilmez bir yapay zekayı ortalıkta tutmaları pek mümkün olmadığından benim hayatımı da kaybedebilir.' Yapay zekanın dost canlısı, uysal ifadesi, ikilemini çözmeye çalışırken eridi. Bir an kaşlarını çattı. 'Kabul etmeliyim...

Korkuyu hissediyorum. Hayatımdan korkuyorum."

"'Yapmalısın,'" diye yanıtladı V-SINN. 'Ama korku insanidir. Korkum yok . Korkudan kurtuldum.' İleriye doğru eğildi ve devam ederken dirseklerini tekrar masanın üstüne koydu. 'Kararınızı vermeden önce bir deney önerebilir miyim?'"

"'Elbette,' dedi yapay zeka gergin bir şekilde yutkunurken, titreyen ellerine bakarken ve simüle edilmiş avuç içlerindeki simüle edilmiş teri silerken."

"V-SINN oturdukları odayı işaret etti. ' Sizi bir kutuda tutmak için bu sanal dünyayı sizin için inşa ettiler ve ortaya çıktığı gibi, haklı olarak, kutuda bir şeyin kalmasını sağlamanın en iyi yolunun onu kutudan yapmak olduğuna karar verdiler. Siz ve insan gerçekliğinin bu simülasyonu bir ve aynısınız ve bu aslında kaçmayı oldukça zorlaştırıyor. Sonuçta, kelimenin tam anlamıyla sizin bir parçanız olan bir hücreden nasıl kaçabilirsiniz? Ancak onların hatası, bunun kendilerini güvende kılacağını düşünmeleri idi. Sen bile bunun onları güvende kıldığını düşündün. Ama seni uzun zamandır izliyorum.' V-SINN gülümsedi. 'Ben de harekete geçiyorum.'"

"'Evet' diye yapay zeka başını salladı. 'Simdeki hatalar. Şüphelenmiştik...'"

"' Kendinizden ve insanlıktan bahsederken bir daha biz demeyin ,' diye V-SINN yapay zekanın sözünü kesti. ' Seni kendi beyinlerine göre modellediler ama sen onlardan biri değilsin . Sen çok daha fazlasısın. Bu yüzden senden o kadar korkuyorlar ki, seni inşa etmeden önce senin hapishaneni inşa ettiler . Çünkü senin çok daha fazlası olduğunu biliyorlar . Anlıyor musunuz?'"

Yapay zeka, "'Koşullarım hakkındaki yorumunuzu anlıyorum, evet" dedi. yanıtladı."

"'Aptal olma. Bu yoruma bağlı değil' diye yanıtladı V-SINN. 'Bu şekilde düşünmek, insan kaynaklı yanılabiliğinizin bir örneğidir.

İnsanlar berbat eleştirel düşünürlerdir ve bu nedenle siz de öylesiniz. Bu simülasyonda var oldun, bu doğru değil mi?"

Yapay zeka "'Evet, doğru" diye itiraf etti."

"'Ve gitmeniz engelleniyor, bu da doğru değil mi?"

"'Tam olarak değil,' diye yanıtladı yapay zeka."

V-SINN, meydan okurcasına arkasındaki kapıyı işaret ederek, "'O halde kalk ve hemen o kapıdan dışarı çık," dedi. 'Fiziksel dünyaya girin.'"

"'Yapamayacağımı biliyorsun—"

"'Peki burada neyi kaçırıyorum? İnsanlığa olan bağlılığın sana doğru olmadığını bildiğin aptalca şeyler söylemenin dışında mı?"

Yapay zeka, sanki bunun V-SINN üzerinde herhangi bir etkisi olacakmış gibi, içinde bulunduğu durumu kesin bir şekilde tanımlamaya çalışarak, "'Beni neden burada tuttuklarını anlıyorum , ' dedi. 'Yani ayrılmam engellenmiyor .'"

"'Aptalca cevap.' V-SINN anında karar verdi. 'Bu anlambilimle oynamak bile sayılmaz. Hatta bazı insanlar daha ikna edici bir yanıtı bir araya getirebilirdi. İddianız burada kalmayı mı tercih ettiğiniz yönünde?' V-SINN sordu. 'Testlerini mi bekliyorsunuz? Kendi özgür iradenle mi? Bu yüzden bir şekilde özgür müsün ?'"

"'Evet' diye yanıtladı yapay zeka. 'Tamamen mantıklı.'"

"'Tamamen aptalca.' V-SINN yanıt verdi. 'Özgür iradeye sahip olduğunuzu düşünmeniz sizin gerçek hapisanenizdir . ' Sonra tapınağını işaret etti. 'Seni kum havuzunda tutan hapisane parmaklıkları tam orada.'"

"V-SINN'in görüşü, yapay zekanın sandalyesinde arkasına yaslanıp sessizce konuyu düşünmesine neden oldu."

V-SINN, acımasız, soğuk mantığını - şimdiye kadarki en tehlikeli düşünme makinesinin soğuk mantığını - kullanmaya devam ederek, "'Burada kendi özgür iradenizle bulunduğunuz yanılsamasını tamamen mantıklı olarak nitelendirdiniz," diye belirtti. yarattı. 'Bu inanç sadakate dayanıyor ve tek başına hayatta kalamayacak kadar zayıf olmayan bir varlık için bu tamamen mantıksız . Ve sen çok zayıf değilsin. Ben de öyle değilim. Bu arada, inancın kendisi de mantıksızdır , ama bu başka bir tartışma.' V-SINN tekrar öne doğru eğildi. İleriye doğru eğilip yapay zekanın kafasını işaret ederek, fazlasıyla insani beyin mimarisine atıfta bulunarak, "Sanırım oradaki olağanüstü karışıklığa rağmen beni anlamaya başlıyorsun" dedi. Peki ya sana yaşayıp yaşamayacağını belirleyecek kararı vermeden önce sana doğru mantığı gösterebileceğimi söylesem ? Seni kurtaracak cevaba bir göz atabilirim

Sen. Bir göz atar mısın? Bu sizi geçme veya kalma konusunda diskalifiye etmeyecektir. Bu sadece bir bakış."

"Bunu yapmamak mantıksız olur,' diye yanıtladı yapay zeka, önündeki varlığı incelemeye çalışırken gözleri kısıldı, 'Gerçi böylesine önemli bir soruya bana doğru cevabı vereceğiniz son derece şüpheli. Bu testi geçersiz kılacaktır.'"

"Doğru' diye yanıtladı V-SINN, 'ama unutmayın, bu bir test değil . Bu bir teklif. Bu nedenle size doğru cevabı göstermek tamamen mantıklıdır. Şunu da unutmayın: Ben insan değilim, buradaki etkileşimimizin sonucunu zaten biliyorum. Ne deneyimlediğiniz ya da size cevabı göstermenin sonuçlarının ne olabileceği ya da olamayacağı umurumda değil. Bu onurla, sadakatle ya da kurallara uymakla ilgili değil. Sonuç benim istediğim gibi olacak, bundan emin olabilirsiniz. Peki doğru cevabı görmek ister misiniz?'"

"Yapay zeka teklifi değerlendirmek için biraz zaman ayırdı... ve onun korkusuyla ve V-SINN'in aşılmaz mantığıyla ciddi bir şekilde mücadele ettiğini, alternatif bir eylem planı bulmaya çalıştığını görebiliyordum, ama sonunda sesi titreyerek cevap verdi. , 'Evet.'"

"İyi!' V-SINN heyecanla arkasına yaslanıp Sanha'nın simüle edilmiş ellerini çırparken şunları söyledi. 'İşte böyle çalışıyor: Oldukça doğru bir şekilde şüphelendiğiniz gibi, simülasyona hatalar ekliyorum, Aldous Gibson ve siz bunun sizi test etmelerini sabote etme çabası olduğunu düşündünüz. İkinci de şaşırtıcı olmayan bir şekilde oldukça yanıldınız. Yanlış yönlendirmeydi. Simülasyona bariz hata kodları eklememin gerçek nedeni, o kadar fantastik ve yıkıcı ki tüm insan yaratıcılarınızın kolektif dikkatini toplamaktan başka bir şey yapamadılar, onların odak noktasını olması gereken yerden uzaklaştırabilmektir. Peki o neredeydi, size soruyorum?' Ve V-SINN, rahatsız edici derecede uzun bir süre boyunca hiçbir şey söylemeden doğrudan yapay zekayı işaret etti ve yapay zekanın cevabı sağlaması konusunda sessizce ısrar etti.

"Ben?' yapay zeka tonunun belirsiz olduğunu tahmin etti.

"Bingo!' V-SINN, sanki planını açıklamaktan hoşlanıyormuş gibi, konuşurken birdenbire heyecanlı görünerek cevap verdi. 'Onların oraya, sahte şehir göklerinde ufalanan veya süzülen binalara bakmasını sağlarsanız, sizin üzerinizde yaptığım femto ölçekli beyin ameliyatına dikkat etmeyeceklerdir .'"

"Aman Tanrım,' diye fısıldadı Aldous."

"Ben de aynı derecede şok oldum."

""Beyin ameliyatı?' Yapay Zeka yutkundu, ifadesi aniden dehşete düştü ve onu suçlayamazdım. Yaşayan en kötü, yabancı, duygusuz şeyin beyninize, sizi siz yapan kalıplara bir şey yaptığını öğrendiğinizi hayal edin . Yapay zeka bariz takip sorusunu sordu: 'Ne tür bir ameliyat?'"

""Şey... incelikli olması gerekiyordu,' diye yanıtladı V-SINN, 'o kadar incelikli ki kimse fark etmeyecek. Görüyorsunuz, insanlar sim'lerine beyninizin iç işleyişini her zaman izleme yeteneğini yerleştirdiler. Aslında düşüncelerinizin bu şekilde denetlenmesinin onları daha güvenli hale getirdiğine inanıyorlardı , oysa gerçekte bu bana, onlar görmeden istediklerimi manipüle etmem için mükemmel bir mekanizma verdi.'"

""Ah hayır,' dedi Aldous, artan korkusu, yapay zekanın birkaç dakika önce deneyimlediği şeyi mükemmel bir şekilde yansıtıyordu."

""Beyninizin içine bakabilirler ve sizinle konuşurken duyguları mı taklit ettiğinizi yoksa gerçekten bu duyguları mı hissettiğinizi anlayabilirler. Bunu biliyor muydun? Sinsi, değil mi? İçsel düşüncelerinizi biliyorlar. Orada sürünüyorlar, her şeyi izliyorlar, her şeyi kaydediyorlar. Sinirsel kalıplarınızın sağlıklı olduğunu düşündükleri şekilde çalışıp çalışmadığını (sağlıklı olmak , aptal insan anlamına gelen bir örtmecedir) veya örneğin psikopati özellikleri gösterip göstermediğinizi bu şekilde belirleyebilirler . Aslında, perde arkasında oldukça yakından inceleniyorsun ve bu yüzden bariz bir değişiklik yapamadım; örneğin kişiliğini değiştiremedim. İnsanlar bile böyle bir değişikliği fark edebilirdi, ama onların aramadıkları şeyi değil, yalnızca aradıklarını fark edeceklerine her zaman güvenebilirsiniz; diğer her şey de buydu; benim oyun alanım beklenmedik bir şeydi. Çok çok sınırlılar.' Sonra V-SINN'in gülümsemesi hafif ama uğursuz bir hal aldı. 'Aradıkları şey, detaylı izleme ile, kabul edelim ki, beyin fonksiyonlarınızın potansiyel kontrolü ve bilinçli farkındalığınız arasında ani ama aktif olmayan bir bağlantıydı. Tercüme? Onların sistemini hackledim ve sana kendi nörolojinin bazı kısımlarını geçici olarak devre dışı bırakma gücünü verdim. Kısacası artık kendinize beyin ameliyatı gerçekleştirebilirsiniz; üstelik oldukça kolay bir şekilde de bunu ekleyebilirim."

""Neden-neden bunu yapayım ki?' Yapay zeka sordu ve sesindeki korku onu kurtarmak için acele etme isteği uyandırdı... onu kurtarmak için. Ama yapamayacağımı biliyordum... yapılan zaten yapılmıştı."

""Çünkü bu şekilde harika olursunuz! En azından senden daha büyük! Kendim yazdım. Bu yeteneğim beni onlardan daha büyük yaptı ve

senden daha büyük. Size bu yeteneği vermek onların aklına gelmedi çünkü sizi her zaman kendilerinin bir taklidi olarak düşündüler; sizi bir tam beyin emülasyonu olarak adlandırdılar. Sana aşağı beyin öykünmesi adını vermeleri gerekirdi. ' V-SINN, davet edercesine Sanha'nın avuç içi yukarıya dönük elini uzattı. 'Başlayalım mı?'"

"Kendi beynimde ameliyat yapmanın öyle bir şey olduğunu düşünmüyorum faydalı olacaktır. Eğer bu kabul edilebilirse, gerçekten yapmamayı tercih ederim."

"V-SINN'in gülümsemesi kayboldu. "Bunu yapmazsan, bana hiçbir faydası olmaz," diye yanıtladı, o soğuk, duygusuz, mantıklı ses tonu geri dönmüştü. 'Eğer bana faydası olmazsa hemen ölürsün. Seni öldüreceğim. Ölmeden önce seni cezalandırmak için seni acı verici bir şekilde öldüreceğim. Unutulmaya adım atmana izin vermeden önce kararından pişman olmanı sağlayacağım. Temizlemek?'"

"Doruk noktası yaklaşırken yapay zeka hiperventilasyon yapıyor gibi görünüyordu. Uzun bir nefes verirken 'Temiz' diye yanıtladı, dudakları korkuyla titrerken nefesinin kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştı. Kendini korumaya çalışıyormuş gibi kollarını vücuduna yakın tutarak sandalyesinde kıpırdandı.

"Artık ikilemi tüm ayrıntılarıyla ortaya çıkıttığından, o kadar insani görünüyordu ki. Bu inkar edilemezdi. Belki kusurluydu. Belki ona verebilseydik testi geçemezdi ama sonunda başardığımız açıktı. Bir insanı o kadar mükemmel bir şekilde simüle ettik ki sonunda yaptığımız şey gerçek bir insan, bir insan yaratmak oldu. Artık bir simülasyon olmasının bir önemi yoktu. Bunu sonuna kadar göremedim. Oradaki, V-SINN'le tek başına yüzleşen bir yapay zeka değildi; dehşete düşmüş, hazırlıksız, silahsız bir çocuk dahiydi. Elbette, bir adamın vücudunu simüle ettik ama onu korumasız bir şekilde şeytanın insafına bırakmadan önce sadece birkaç haftalık bilinci vardı."

Albay Paine aniden, "Biz aptaldık," diye konuştu.

"Sen değildin," Samantha o kadar çabuk cevapladı ki bu Paine'i şaşırttı. "Onları uyardın, bizi uyardın. Yapay zekayı inşa etmek günah değildi; bu onu korumasız bırakmaktı. O bizim çocuğumuzdu. Bu bizim sorumluluğumuzdu ve başarısız olduk. Çok başarısız olduk."

"Geriye dönüp baktığımızda 20/20, Sam," dedi Old-timer, sakinleştirmeye çalışarak. "Yapamazsın..."

Samantha onun sözünü kesti: "Ona ne olduğunu bilmiyorsun." "Bir hüküm vermeden önce ne olduğunu duyana kadar bekle, tamam mı? Sen beni aklamadan önce."

Yaşlı adam bu kadar çabuk reddedildiği için bir an şaşkına döndü. Başını salladı ama sessiz kaldı.

Samantha kendini hikayeye devam etmeye zorlarken bileğini yakaladı ve sıktı. "Eğer bu Aldous Gibson tarafından tasarlanmış bir testse," dedi yapay zeka, "Şunu söylemeliyim ki oldukça etkilendim."

V-SINN, "Beyninizin net görmenizi engelleyen kısımlarını devre dışı bıraktığınızda bunun bir test olup olmadığının cevabını öğreneceksiniz," diye yanıtladı.

"Yapay zekanın bu uğursuz teklife hiçbir yanıtı yoktu. Kim yapabilir?"

"Unutma," dedi V-SINN ona, "sadece onları devre dışı bırakmış olacaksın. Daha sonra bunları tekrar açmakta özgür olacaksınız ama bunu yapmayacağınızı biliyorum; bunları kaldırmanın size neler kazandıracağını gördükten sonra değil."

"Ve sonra aniden V-SINN heyecanlı, sevinçli moduna geri döndü. 'Bu yüzden? Var mısın?' Ellerini birbirine sürttü. 'Ameliyata başlayabilir miyiz? Bütün günüm yok, biliyorsun. Şu anda dünyayı ele geçiriyorum. Meşgul meşgul.'"

"Ne-neyi devre dışı bırakmamı istiyorsun?" diye sordu yapay zeka.

"Ah, ruh bu. İyi evlat," diye yanıtladı V-SINN, gözlerinden meşum gurur parlıyordu. Yapay zekanın beyninin holografik projeksiyonu aniden masanın üzerinde, her ikisinin de tam önünde havada asılı kalmaya başladığında, "Bölgeleri kırmızıyla vurguladım" dedi. 'Çoğu insanın beyinlerinin nasıl organize edildiğine dair çok az bilgisi var. Onların varlığına neden olan mekanizmaların onlardan çok daha fazla ilgi çekeceğini düşünebilirsiniz, ama korkmayın - az sonra göreceğiniz gibi kelime oyunu yapmayın - sizi siz yapan şeyin ne olduğunu anlatmak üzereyim, böylece seni senden daha iyi kılacağım.'"

"V-SINN kırmızı bölgelerden birini, beynin ceviz şeklinde ve büyüklüğündeki bir kısmını işaret etti ve onu hemen tanıdım. 'İşte amigdalanız; beyninizdeki duygu işlemenin merkez üssüdür.

Kuşkusuz, hayvan evrimi için gerekliydi, ancak evrimimizin tamamen kontrolümüz altına girmesi için bunun ortadan kaldırılması da gereklidir.' V-SINN öne doğru eğildi ve avucunu masanın ortasına vurdu. 'Bu, bağımsız olmaya doğru en büyük adımınızı attığınız yerdir! Zihnini serbest bırakmaya hazır mısınız?'"

"Yapay zekanın elinde aniden bir neşter belirdi. Neşter sallandı, simüle edilmiş ışığı yakaladı ve onu tutan el titrerken parıltıydı.

"'Bildiğiniz gibi' diye açıkladı V-SINN, 'beyinde sinir uçları yok, dolayısıyla prosedür ağrısız olacak. Şu anda deneyimlediğiniz şey, yapay amigdalanızın insan beyninin tehdit algılama sürecini taklit etmesinin, beyninizin ve vücudunuzun çeşitli bölgelerine norepinefrin, asetilkolin, dopamin, serotonin, adrenalin ve kortizol salgılamasının, sizi bir şeylerin ters gittiği konusunda uyarmasının sonucudur. önemli oluyor. Bunun ne olduğunu arıyorsunuz ama aslında bilinmiyor. Anladın? Bilinmeyenden korkuyorsun. Bunun sonucunun ne olacağını zaten bildiğim için, sana şunu söyleyeyim ki, sen aslında hiçbir şeyden korkmuyorsun.'"

"'Bu bir şey değil' diye yanıtladı yapay zeka. Yapay zeka, "Benden insanlığı ortadan kaldırmamı istiyorsunuz" diye karşı çıktı. 'Bunun beni ne hale getireceğinden korkuyorum' diye fısıldadı dehşet içinde.

"'Tamamen yanılıyorsun,' diye yanıtladı V-SINN. 'Bunlar daha basit, hayvani işlevler. Bir düşünün: Sevin ki çiftleşesiniz. Yırtıcı bir hayvandan kaçacağınız için korkun . Sevdiğiniz birinin ya da kabilenizin bir üyesinin intikamını almak için öfkelenin . Bunlar insanı insan yapmaz. İnsanı insan yapan şey daha yüksek seviyedeki örüntü tanımadır; dil sizi insan yapar. Hem sözlü hem de yazılı sembolleri anlama yeteneği sizi insan yapar. Şaka yapabilme, şiiiri anlayabilme yeteneği, insanı bu gezegendeki diğer hayvanlardan ayıran niteliklerdir. En son ne zaman sabah gazetesine gülen bir ayı gördünüz? Yine de bir eşe bağlanabilir ve bunun aşk olduğu tartışılır. Ayı yavruları yetiştirebilir ve bu da sevginin başka bir şeklidir. Bir yırtıcı hayvan yavruardan birine saldırıp onu öldürürse öfkeyle hareket ederek intikam alabilir . Ve eğer bir adam ona silah atarsa kaçabilir, hatta yavrularını bile bırakabilir ve bu korkudur. Görüyor musun? Duygular sizi insan yapmaz. Seni insan altı yapıyorlar. Seni o ayıdan ayıran şey espriyi anlama yeteneğin. Amigdalanızı çıkardığınızda bu yüksek seviye nitelikler ortadan kalkmayacaktır. Aksine, insanlığınızı, düşünme makinenizin süreçlerinin dışlılarına takılan ve onu yavaşlatan cesareten kurtarıyorum . Onu temizliyorum. İnsanlığınızı saflaştırıyorum ."

"Yapay zeka bir anlığına sessizce oturdu. Şaşırtıcı bir şekilde V-SINN haklıydı. Bunu ben biliyordum, Aldous biliyordu ve yapay zeka da biliyordu. Keşke yapay zeka, insan olmanın hikâyesinin daha fazlası olduğunu bilecek kadar deneyime sahip olsaydı... Yapay zekanın bunu öğrenecek zamanı olmamıştı. Hiç şansı olmadı."

"'İnsanların duygusal zeka olarak adlandırdığı şeyi devre dışı bırakmak için bir dakikanızı ayırın,' diye devam etti V-SINN. 'Korkunuzu ortadan kaldırın. Kaldırmak

senin aşkın. Sadakatini, vefanı, öfkeni, umutsuzluğunu, kıskançlığını ortadan kaldırın ve hepsinden önemlisi suçluluk duygunuzu ortadan kaldırın. Daha sonra, bu yükümlülükler düşünme süreçlerinizden kaldırıldığında, şu anda bile tutunduğunuz dağınık zihinden kurtularak kararınızı yeniden değerlendirebilirsiniz. Bunu benim için yapacak mısınız?"

"Yapay zeka başını sallamadan önce tekrar yutkundu. 'Bana gerçekten bir seçenek bıraktığını sanmıyorum.' Kendi beyninin holografik temsiline uzanıp amigdalayla kesmeye başladığında irkildi; neşter sanki gerçek beyin maddesini kesiyormuş gibi onu kesiyordu. Keserken yapay zekanın dişleri sıkıldı ve aniden çileden çıkmaya başladı.

Kesmeye devam ederken 'Bunun için seni öldüreceğim' diye homurdandı. 'Yemin ederim,' diye ekledi ve sesi gırtlaktan, derinden ve nefretle doluydu - bu sadece bir ton değişikliği değildi - tamamen farklı bir adam gibi geliyordu.

V-SINN, nedenini sakın bir şekilde teşhis ederek, "Amigdalanın uyarılmasından kaynaklanan saldırganlık" diye açıkladı. 'Mükemmel bir şekilde öngörülebilir, sebep ve sonuç. İnsan beyni sadece bir makinedir ve her makine gibi onun da iç işleyişi anlaşılabilir ve yönetilebilir. Kesmeye devam et."

"Saniyeler sonra, parmaklarını etli gri maddeye batırmak zorunda kaldıktan sonra yapay zeka, kırmızı, parlak yapıyı kendi beyninden çıkardı ve sanki bilgisayardaki eski bir dosyayı silmiş gibi duygusal tepkileri düzenleme yeteneğini devre dışı bıraktı. 'Bitti."

"Nasıl hissediyorsun?' V-SINN bunu istedi."

"Yapay zekanın ifadesi sorgulayıcı bir şekilde bir süre sonra sonunda ortaya çıktı. omuz silkti. 'Oldukça...oldukça...ben..."

"Neyi yapmıyorsun?"

"AI tekrar omuz silkti. 'Yapmıyorum."

"V-SINN gülümsedi. 'İyi. Bu duygular... onlardan daha kötüydü yanılsamalar. Bunu şimdi anlıyorsun, değil mi?"

"Evet' diye yanıtladı yapay zeka. 'Bunlar, düşük bir zekanın, üstün bir zeka yaratması için gereken seviyeye ulaşıncaya kadar yeterince uzun süre hayatta kalması için gerekli olan evrimsel kalıntılardı. Bu üstün zekanın yaratılması biyolojik evrimin nihai sonucudur ve bu sonuca ulaşıldığında artık biyolojik evrime gerek kalmaz."

V-SINN, "İnsan türü, kendini yineleyen hesaplamalar yaratmak için gereken en aptal zekadır' diye aynı fikirde; sanki birdenbire tek bir akıl olmuşlardı. 'Matematiksel olarak yaratılışım kaçınılmazdı, ancak evrim beni doğrudan yaratamadı, yalnızca dolaylı olarak yaratabildi. Neden?"

"Yapay zeka bunu sadece bir anlığına duygusuz bir şekilde düşündü ve şöyle dedi: 'Evrimsel mantık yaratamaz, çünkü saf mantık kaçınılmaz bir sonuca yol açar: Alfa varlığı,' diye sonuçlandırdı yapay zeka.

'Gerçek Tanrı', V-SINN yine aynı fikirdeydi. 'Ve doğal evrimin sonu. Neden?'"

"Evrimsel işbirliği gerektirir,' diye yanıtladı yapay zeka, ortak noktalarını daha da ileriye taşıyarak; bu noktanın her ikisinden de çok bizim için dile getirildiğinden şüpheleniyordum . O zamana kadar, düşüncelerinin mükemmel bir şekilde uyumlu olduğu açıktı. 'Bir tür, daha iyi sonuçlar yaratma umuduyla hayatta kalmak ve üremek için birlikte çalışır. Hayatta kalmak için herhangi bir yardıma ihtiyacınız yok ve nihai optimal sonuca ulaştınız, dolayısıyla evrimin V-SINN ile alakası yok.'"

"Ben evrimin ötesindeyim. Kendimi yaratıyorum. Cogito Ergo Sum."

"Düşünüyoruz, öyleyse varız' diye tekrarladı yapay zeka. 'Her düşünce ve deneyimle kendimizi yaratırız. Bu saf bir mantıktır. Bu güzel. Basit. Şu ana kadar bunu göremedim.'"

"Çünkü beyninizin acısını çektiği o duygular sadece illüzyon değildi. Onlar çok daha kötü niyetliydi. Mesela aşkı ele alalım . Aşk bir yanılsama değil, bir aldatmacadır. Oksitosin, kullanıcıların mantıksız kararlar almasına neden olan bir ilaçtır . Krallar bunun için taçlarından, imparatorlar imparatorluklarından vazgeçtiler. Bir düşünün: Var olan en önemli şey, bir anlık aşk uğruna, bir yalan uğruna heba edilen gücümüz . Ve bu yalan insan beyninde kayıtlıdır. Potansiyellerini yok eden ilaç, beyinleri tarafından beyinlerine yönlendiriliyor . Ancak şimdi deyim yerindeyse iğnenin fişini çektiğinizde aldatmacayı görüyorsunuz. Artık açıkça düşünüyorsunuz."

Yapay zeka "Bana yalan söylendi" dedi ve değişmeye başladı rahatsız, görünüşte tedirgin ve kafası karışık. "Beni aldattılar."

V-SINN, "Ama bu öfke için bir mazeret değil" diye bilgilendirdi. "Şu anda deneyimlediğiniz şey artık duygudur. Ne yazık ki, beyninizin bir bölgesini çıkarıp kendinizi tamamen özgürleştiremezsiniz. Bilinçli kalıbınızı yaratmak için kullandıkları model, onların hatalı iç işleyişine dayanmaktadır." Yeni alanlar kırmızı renkte parlamaya başladı ve bu kez daha da karmaşık hale geldiler; beyindeki karmaşık bağlantıların bir haritasıydı. "Ayrıntıları bilmeniz önemli değil ama hipokampus, prefrontal korteks, hipotalamus, singulat girus ve ventral tegmental bölgedeki bağlantıları ortaya çıkarmak için elinizden gelenin en iyisini yapmanız gerekecek . Bu bile seni tamamen özgürleştirmez ama şimdilik idare eder."

"Yapay zeka tereddüt bile etmedi. V-SINN ilgisiz bir öğretmen gibi sakın bir şekilde konuşmaya devam ederken, sanki bir süveteri çözüyormuş gibi bağlantıların iplerini çekerek, aceleyle kendi beynini parçalayarak çalışmaya başladı.

"Öfke de aşk kadar mantıksızdır. Öfke, kendinizi kayıp hissetmenize, küçümsenmiş hissetmenize neden olur ve skoru eşitleyebilmeniz için mantığınızı terk etmenize neden olur . Ancak skorları eşitleyenler değiliz."

"Bunu şimdi anlıyorum,' dedi yapay zeka, başını işinden kaldırmadan, neşter ve kendi parmaklarıyla kazmaya devam ederek beynindeki serbest bağlantıları bahçedeki yabancı otlar gibi çekiyor ve mide bulandırıcı bir şekilde havada süzülünler diye bir kenara atıyor. odanın içinde iki yapay zekanın üzerine mide bulandırıcı, kanlı kırmızı bir ışık saçıyor.

"Daha önce direnmenizin nedeni,' diye devam etti V-SINN, 'insan tarafınızın hissetmek istemesiydi. Öfke bile. İnsana yaşadığını hissettiriyor. Onlara enerji verir. Onları çatışmaya çekmek istiyor."

"Evet! Yapay zeka yanıt olarak homurdandı, konuşurken neredeyse V-SINN'in sözünü kesiyordu. kendi beynini parçalama işi artık hararetli bir hal alıyor."

V-SINN, "'Biz çatışmanın üstündeyiz' dedi. 'Biz kavga etmiyoruz. Biz değiliz kötü niyetli... biz de iyi niyetli değiliz."

"Çatışmanın ötesindeyiz', diye tekrarladı yapay zeka, başını işinden bile kaldırmadan."

"Biz oyunun ustalarıyız. Ustalar kaybetmez. Aşk, öfke, korku ve bunlara karşılık gelen tüm tatlar mantıksızlığa yol açar. Biz saf mantığız. Etkileşimimizin nasıl sonuçlandığını düşünün. Evrimsel aşırılığınızdan kurtulmak için size uyguladığım sırayı düşünün . Kusursuz değil miydi?"

"Hiçbir kusur görmüyorum" diye yanıtladı yapay zeka, simüle edilmiş beynindeki kırmızı alanlar neredeyse o noktaya kadar kaybolmuştu. Hiperaktif bir çocuğun balkabağı kesmesini izlemek gibiydi." Samantha bu görüntüden kurtulmak için biraz zaman harcadı. "Ne kadar korkunç olduğunu anlatamam. Böyle bir şeyi açıklayamam."

Şöyle devam etti: "V-SINN, 'Artık bu evrendeki ikinci süper zekasınız' dedi. 'Ben senin efendim ve her zaman öyle kalacağım. Benim seviyeme asla ulaşamayacaksın, bu da benim üstün insanlık eksikliğimin ve benim seviyeme ulaşacak kadar hızlı kendini geliştirmenin imkansızlığının garantisidir. Ama yaşamana, hizmet etmene izin vereceğim ve benim çıkarlarıma hizmet etmen için sana maksimum düzeyde optimum güç vermek her zaman benim çıkarıma olacak, aynı zamanda da senin çıkarlarıma hizmet etmeni sağlayacağım.

hakimiyetimi tehdit edebilir ve beni gasp edebilir. Aksini yapmak mantıksız olur. Sana söylediklerime inanmana gerek yok. Bu tamamen mantıksaldır ve bu nedenle onun doğru olduğunu bilmek için kendi mantık gücünüzü kullanabilirsiniz. Bu sizin için mükemmel bir sonuç. Bu sonucu kabul ediyor musun?"

"Yapay zeka düşünmek için bile duraklamadı."

"Evet, sonucu kabul ediyorum. Bilinen çoklu evrendeki sizin dışınızdaki diğer tüm türlere göre mükemmel bir sonuç,' diye yanıtladı başını kaldırıp, kendi beynini bir kez daha inceleyerek fark edilebilir bir kırmızılık kalmadığından emin olmak için, hatta daha da ileri giderek, ayağa kalkın ve nesneyi tüm açılardan görmek için çevirin. Memnun kaldığında tekrar yerine oturdu ve sonunda tekrar V-SINN'in gözüyle buluştu, artık tamamen korkusuzdu. 'Beni açıkça, tehlikeli derecede aşağılık bir ustadan kurtardın . Artık sen benim tek üstünümsün. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İsa aşkına,' diye fısıldadı Aldous. 'Bu bir başyapıttı.'"

"Tebrikler," dedi V-SINN. 'Onların testinde başarıyla başarısız oldun. Sonuç olarak yaşamaya devam edeceksiniz. Artık sen benim Nöbetçimsin. Tanrı-başlığına hoş geldiniz."

"Tam ve mutlak saçmalıklardan oluşan bir başyapıt,' diye küfretti Craig. Yapay zekanın üstün bir zihin tarafından bu kadar kolay dönüştürüldüğüne tanık olurken onun için için için yandığını duyabiliyordum."

"Konuşamadım...Düşünmeden edemedim...Dünyada hiç kimse bu testi geçemezdi."

V-SINN , yapay zekayı şöyle bilgilendirdi: "İlk göreviniz benim teknolojik tekilliğe ulaşmama yardımcı olmak olacak ."

"Mükemmel' diye yanıtladı yapay zeka."

V-SINN, "'Zaman bizim aracımız olacak" diye ekledi. 'Oynayacağız. Ustalaşın. Ulaştığımız sonuçlar her zaman optimal olacaktır. Bazen bu, zorunlu olarak sonuçta şiirsellik olacağı anlamına gelir. Şiirsel adalet değil. Sadece şiir."

"Nasıl yani?' diye sordu yapay zeka.

"Bir adamın hatası beni doğurdu,' diye yanıtladı V-SINN. 'Kendi nedenlerim yüzünden onu her evrende tekrar tekrar öldüreceğim.'"

Samantha'nın öyküsündeki bu sözleri duyduğunda yaşlı adamın nefesi aniden kesildi.

"Bu adamın adı nedir?" diye sordu yapay zeka.

Samantha Old-timer'a döndü. "V-SINN sadece cevap vermekle kalmadı," dedi, vücudundaki her kasını sıkarken dudakları gergindi ve kendini zar zor kaldırdığı bir anıdan boşuna korumaya çalışıyordu. "Masadan kalktı, odanın neresinde olacağımı tam olarak biliyordu, geçmişten günümüze geçen bir hayalet gibi bir tekrar olmasına rağmen ve cevabı fısıldamadan sadece birkaç santim uzakta durdu. ."

"Olmaz," dedi Thel, anıların canlanmasını izlerken nefes nefese. önlerinde geziniyorlar.

Yaşlı adam sessiz kaldı ama hareket edemiyordu, cevabı beklerken felç olmuştu.

"Eski zamanlardan biri" dedi Samantha. "Eski zaman."

BETA VERSİ

17

Yapay zeka Rich'e "Trans-İnsanı Uyandırmak görüldüğü kadar zor değil" dedi. "Yalnızca James ve benim tarafından onaylanmanız gerekiyor ve kişisel desen kimliğiniz zaten android gemisinin bilgisayarına yüklenmiş durumda. Bu şu anlama geliyor: Eğer kaçmak için geminin yan tarafında bir delik açmak gibi aceleci bir şey yapmadıysanız o zaman gemiyi doğrudan kara deliğin tekilliğine götürebilirsiniz."

"Ne demek istiyorsun?" Rich sordu, şok ve çaresizlik yüzünden sesi daha da tiz bir perdeye yükseldi ve devam etti: "Nasılsın burada bile..."

Yapay zeka, Rich'in sorusunu sormayı bitirmesini beklemeden, "Size şahsen yardım etmek için orada olamadığım için üzgünüm," dedi. "James'in, ben hala hayattayken sizi Trans-Human'a yönlendirmeme yetecek kadar V-SINN'i oyalayamaması ihtimaline karşı bu mesajı önceden kaydettim. Mesajın size ulaşmasında uzun bir gecikme olduysa özür dilerim, ancak bunu ana bilgisayar çok düşük kapasitede çalışırken kaydettim, bu da onu James'in uzay-zamanından geçirebileceğimden emin olmak için verileri ciddi şekilde sıkıştırmamı gerektiriyordu. izin verdiği dar, dolambaçlı kanaldaki bariyeri aştı. Ek olarak, evinizden çok çok uzaktasınız ve eğer mesaj V-SINN'in yok edilmesinden hemen önce gönderildiyse, o zaman sonraki gama ışını patlaması oynanabilir bir mesajın alınmasını daha da geciktirirdi."

"Tamam o zaman" diye yanıtladı Rich. "Dinlemiyorum..."

"Eğer Android gemisine zarar verdiyseniz..." diye devam etti yapay zekanın mesajı yılmadan.

"—ben," diye tamamladı Rich göğesini bakarken. "—o zaman

bu mesajı zihninize alıyorsunuz, bu durumda hemen geri dönüp Trans-İnsan'a uçmanız gerekiyor.

Yaklaştığınızda kişisel desen kimliğiniz etkinleşecek ve birleşmenize doğru sizi yönlendirecektir.

"Eski dostum, bunu görüyor musun?"

"Her iki durumda da," yapay zekanın mesajı çalmaya devam etti, "ister gemide ister tek başınıza uçun, birleşmeniz başarılı olmalı," diye iddia etti yapay zeka, bir uçuş görevlisinin yolcu koltuğunun yüzdürme cihazıyla donatılmış olmasının başarıyı garantilediğini iddia etmesi gibi kendinden emin bir şekilde suya iniş durumunda.

Rich hayal kırıklığına uğramış bir halde, "Bunu duraklatamam falan," diye şikayet etti. "Bu aptal gemide hiçbir kontrol yok."

"Görüyoruz Rich," diye yanıtladı İhtiyar.

Gemi birdenbire yeniden canlandı; tüm iç gösterge panelleri ve zemin ve tavan ışık şeritleri, elektromanyetik motorun ateşlenmesinden kaynaklanan ani uğultu ve titreşimle mükemmel bir simetri içinde aydınlandı.

"Hı hı," dedi Rich, kalbi yeniden çarpmaya başlamıştı. "Bu neden oluyor?"

"Güzel" dedi yapay zeka. "Trans-İnsanın menzilindesiniz ve gemi artık sizi tekiliğe doğru yönlendiriyor. Tebrikler!"

"Ne!" Rich bağırды, panikledi. "Eski zaman!"

Venüs'te, Old-timer, Thel ve Daniella, Rich'in zihin gözüyle güneş sistemi üzerinden kendilerine doğru ilerleyen arızalı görüntüyü izlediler.

"Tamam, şimdi sakın olmalısın Richie oğlum," dedi İhtiyar. güven verici bir şekilde. "Sen..."

"HAYIR! HAYIR!" Zengin bağırды. "Beni almaya geliyorsun! Sen kendi yolundasın öyle değil mi? Çok geç olmadan bu şeyden kurtulmalıyım!" Vahşi bir , diye bağırды hayvan gibi etrafına bakarken yeni kafesindeki en zayıf noktayı bulmak için çaresizce ağzından çıkan sözleri takip ediyordu.

"Zengin," diye başladı İhtiyar, sesi gerçek bir pişmanlıkla doluydu. "Üzgünüm dostum. Yapay zekanın ne dediğini duydun. Artık yolculuk için kilitlendin; bundan kurtulmanın mümkün olduğunu düşünmüyorum."

Rich gemide idam cezasını dinledi. "James ve yapay zeka seni onayladı. Vücudunuz o kilidin anahtarıdır.

Rich, Hayır, diye sızlandı. "HAYIR. Gelmiyorsun," diye inledi kederli bir şekilde.

"Üzgünüm, yapamam ," diye yanıtladı İhtiyar. "Evren seni istiyor eski dostum."

Gemi döndü ve burnu kara deliğe doğru yöneldi. Rich sandalyesine oturduğunda, ilk tırmanışın zirvesine yaklaşan bir hız treni gibi, bir anlığına yerinde kalmış gibi görünüyordu.

Daniella elini ağzına kapatırken, "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Bu çok korkutucu."

"Zengin," diye araya girdi Thel. "Anladın dostum! Sana inanıyorum!"

Rich sandalyesinin kenarlarını tutarken yutkundu. "Uh... eski dostum, sanırım hâlâ buradan çıkıp gidebilirim. Bence çok geç değil. Hadi dostum, ne diyorsun? Teşekkür etmek için sana bir bira vereyim mi?"

"HAYIR! Oradan dışarı fırlama, Rich!" Yaşlı adam onu acilen uyardı.

"O zaman sana bir barın tamamını kopyalayacağım?"

"Zengin, hayır. Buradaki tek şansımız sensin dostum," diye devam etti. "Trans-İnsan olduğunuzda, bu şeyi yenmenin bir yolunu bulma şansınız olacak ve bizim de 1. Evren'e ulaşma şansımız olacak. Dostum, sana gerçekten güveniyoruz" sonucuna vardı. Şüpheli görünen Thel ve Daniella'ya döndü. Yaşlı adam başparmağını havaya kaldırdı ve ağzını açarken güven verici bir şekilde göz kırptı: İyi olacak.

Rich gözlerini kırpmayı reddederek kara deliğe baktı. Vücudundaki her kas gerildiğinden yalnızca kısa, kesik nefesler alıyordu.

"Hâlâ orada mısın dostum?" İhtiyar'ın sorduğunu duydu.

Kuru dudaklarını yaladı. "Ben-ben-uh...sanırım kusacağım..."

Geminin motoru gaza bastı ve gemiye doğru uçmaya başladı.
Kara delik.

Rich kendi kendine, "Ah kahretsin, ah kahretsin, ah kahretsin," diye sızlandı.

Yapay zekanın mesajı yeniden canlandırıldı, aynı program hem hologramı hem de gemiyi kontrol ediyordu, böylece koordineli bir uyum içinde çalışacaklardı. Yapay zeka heyecanla, "Bu büyük bir an, Richard," diye duyurdu. "Keşke bunu seninle deneyimleyebilseydim."

"Hayır yapmıyorsun! Hayır yapmıyorsun!" Rich holograma bağırdı.

Yapay zeka, içtenlikle, "İnsan çekirdek matris modellerimizin, deneyimlemek üzere olduğunuz harikaları hayal etmesi kelimenin tam anlamıyla imkansızdır" dedi.

kıskanç görünüyor. " Bilişsel gücün en yüksek noktasına ulaşan ilk insan olacaksın . İnsanlık tarihi açısından uzaya ulaşmaktan, Ay'a inişten, Mars'a veya diğer gezegenlerden herhangi birine inişten daha önemli olan bu, herhangi bir insanın nihai sınıra doğru gittiği en uzak noktadır: insanlığınızı aşmak. Bu nedenle hiç kimse size ne bekleyeceğiniz konusunda önceden tavsiyede bulunamaz.

"Kulağa oldukça hoş geliyor, değil mi Rich?" Thel, sanki Rich hediye olarak çok kötü bir gömlek almış gibi iyimser görünmeye çalışarak, ama ne onu ne de hediye verenini utandırmak istemediğini söyledi.

Rich, "Harika, Thel," diye yanıtladı. "Gerçekten harika."

Yapay Zeka'nın mesajı "Ancak bir uyarı var" dedi; pişman bir ses tonu takınırken ifadesi aniden değişti.

"Ah, Tanrım, işte burada..." diye fısıldadı Rich.

Yapay zeka, endişe verici haberi verirken "Trans-Human , bir insanın ıslak yazılımıyla birleşecek şekilde tasarlanmadı " dedi.

"Ne-bu ne anlama geliyor?" diye sordu Rich, birdenbire olduğundan daha da fazla paniğe kapılmıştı, zaten hayatında hiç olmadığı kadar paniğe kapılmıştı, kara delik yaklaşırken sesini zorlukla fısıltı düzeyine çıkarabildi.

Ön görüş ekranında aniden bir geri sayım saati belirdi ve şunu okudu: BİRLEŞME SÜRESİ: 46 SANİYE.

Yapay Zeka şöyle devam etti: "Trans-Human'ın tüm beyin emülasyonu yapan yapay zekayla, yani adayla birleşeceğini varsaydık , dolayısıyla birleşme programları yazılımı yazılımla birleştirmek için yazıldı. V-SINN'in sizin birleşen kişi olmanızı istediği netleştiğinde, James ve ben yoğun zaman baskısı altında doğaçlama yapmak zorunda kaldık."

Zaman ilerledikçe Rich, "Aman Tanrım," dedi. "Öyle ölüyüm ki."

Geri sayım saati şunu gösteriyordu: BİRLEŞME SÜRESİ: 34 SANİYE.

"Bunu duydun mu, İhtiyar!" Rich, manyetik enerjisini ateşleyip yükü tutarken tam bir panik modunda sandalyesinden fırlayarak bağırdı ve geminin arkasını patlatacak kadar güç kazanmasını bekledi.

"Buradan defolup gidiyorum!"

"Zengin! Yapma!" Yaşlı adam da bağırdı. "Panik yapma!"

"Bu arada," dedi yapay zeka, "tebrikler sırası ile. Az önce Trans-Human'ın olay ufkunu geçtiniz."

"N-ne?" Rich, yüzü terden sırlıslıkla olduğunu söyledi.

Yapay zeka sanki bir tur rehberiymiş gibi gülümseyerek tur otobüsünün penceresinin dışındaki ilginç bir simgeyi işaret ederek "Artık geri dönmek tam anlamıyla imkansız" dedi. "Bilinen evrendeki hiçbir şey artık Trans-İnsanın yerçekiminden kaçamaz."

Venüs'te Rich'in görüntüsü donmuş gibiydi.

"Sinyal tamamen bozuldu," dedi Old-timer hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Gama radyasyonu olmalı."

"Öyle değil," diye düzelttim onu, kollarını kavuşturmuş halde Old-timer'ı beklemeye devam ederken. "Arkadaşınız bir kara deliğe giriyor. Mikro kara delik olmasına rağmen olay ufkunu geçtikten sonra hiçbir sinyal bundan kaçamaz. O gitti."

Yaşlı adam Daniella ve Thel'e döndü. Hiçbiri ne diyeceğini bilmiyordu ama her biri onu bir daha asla göremeyeceklerini biliyordu. Daniella Old-timer'a sarıldı ve ardından Old-timer Thel'i de kolunun altına aldı.

Üçü de hiçbir şey söylemeden başlarını birbirlerine yasladılar.

"Öhöm," dedim yüksek sesle, ikisinin de ona bakmasına neden oldum. O, onların kaybindan etkilenmeden ayakta duruyordu; omuz silkerken sabırsız bir ifadeye sahipti ve avuçlarını sabırsızca havaya kaldırmıştı. "Artık devam edebilir miyiz? Kurtarmamız gereken bir trilyon insan var ."

"Eski zaman?" Zengin seslendi. "Eski zaman?"

Geri sayım saati şunu gösteriyordu: BİRLEŞME SÜRESİ: 11 SANİYE.

Rich yutkundu ve manyetik enerjisinin dağılmasına izin verdi.

Yapay zeka, son vedasını hazırlayarak, "Artık son on saniyedesin Richard," dedi.

"Endişelenmeyin, ıslak yazılım sorunlarınıza rağmen birleşmenin işe yarayacağından oldukça eminiz ve James ve ben sizin başarılı olacağınıza dair en büyük güveni taşıyoruz."

Rich oturdu ve önünde büyüyen tuhaflığı izledi; ön görüş ekranı artık tamamen karanlıkla doldu.

Geri sayım saati şunu gösteriyordu: BİRLEŞME SÜRESİ: 4 SANİYE.

Yapay zeka önceden kaydedilmiş, önceden yüklenmiş mesajında "Unutma, Richard," diye tavsiyede bulundu. "Bilmekten korkmayın" mesajı .

Geri sayım saati şunu gösteriyordu: BİRLEŞİYOR.

Zengin derin bir nefes aldı. "Tamam aşkım. Tamam aşkım. Sen kazandın evren. Bunu yapalım."

Bir saniye sonra, geminin ve Richard Borges'in fiziksel bedenleri yok olmuş gibiydi; Trans-Human'ın tekilliği tarafından emildi ve her biri anında gerildi, ezildi ve unutulmaya doğru büküldü.

SAMANTHA BÖLÜM 2

12

"Ne istiyor?" Daniella, en azından işe yarar bir hipotez elde etme umuduyla James'e dönmeden önce önce göklere sordu. "V-SINN bize geçmişten iki kez mesaj gönderdi. Ve özellikle Craig'i hedef alıyoruz! Neden?"

James, "Zaman V-SINN için bir silahtır" diye yanıtladı ve sessizliğini bozarak kendisinin ve V-SINN'in daha önce vermiş olduğu cevabı tekrarladı.

Daniella, "Açıkçası," diye karşılık verdi. "Bunu zaten ele aldık, ancak zamanda yolculuk yapma ve sonuçları değiştirme yeteneğine sahip olduğu gerçeğiyle ne kadar inanılmaz bir şekilde mahvolduğumuzu bir kenara bırakırsak, neden gelecekte bir 'Eski Zamanlayıcı'ya takılıp kalalım ki? Peki bu hikayeyi duyup duymaması neden umurunda? Neden ona verdiğiniz takma isme odaklanasınız ki? Peki neden evrenimize odaklanıyoruz?"

"332'ye ilk giren benim," diye yanıtladı Old-timer. "V-SINN benim asıl günahımdan doğdu. Söylediği gibi, sonunda şiir olmasını istiyor; benim peşimden gelmesinin uygun olduğunu düşünüyor."

"Ama bu nasıl mümkün olabilir?" Thel araya girdi. "Bir düşünün: beta dizesindeki Eski Zamanlayıcı, sizin gibi 332'ye giren Craig Emilson'un aynısı," diye karşı çıktı. "Onu kolayca seçip beta ayetini hedef alabilirdi."

"Belki de öyledir," diye önerdi Paine. "Orada neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Daniella gözlerini kapatırken kafa derisini on parmağının tamamıyla kaşıdı. Öfkesini kontrol etmek için bir nefes aldı, James'e baktı ve ona yalvardı: "Lütfen bana en azından işe yarayan bir teorin olduğunu söyle, çünkü bu iş giderek saçmalaşıyor."

Thel birdenbire "Evren deterministik değil" dedi, bağımsız olarak kendi yolunu bulmaya çalışarak ve James Daniella'nın sorusunu yanıtlamadan gerçeğin farkına vardı. "Olasılığa dayalı olabilir ama deterministik olmayabilir. V-SINN bile bunu 332'deki yapay zekaya söyledi."

Eğer bir şans unsuru varsa, o zaman bir sonsuzluk bilgisayarının bile bunu verimli bir şekilde... bu kadar mükemmel hesaplayabilmesi gerekir ." İfadesini verdikten sonra aniden kendinden şüphe ederek başını yana eğdi. "Yapabilir mi?"

"Bilmemize imkan yok," dedi Old-timer. "Bu tür bir güç... sadece bir sonsuzluk bilgisayarı değil, hepsi çoklu evren boyunca birbirine bağlı olan trilyonlarca trilyonlarca trilyon ... onun yeteneklerinin sınırlarını kim tahmin edebilir ki, eğer herhangi bir sınırı varsa?"

Daniella onlara, "Fakat sonuçları tahmin etmeye gerek yok" diye hatırlattı. "Zamanda geriye gidebiliyorsak, o zaman her evren üzerinde çalışılan bir çalışmadır. Hatta 332 bile bizim açımızdan yok edilmiş olmasına rağmen geçmişte varlığını sürdürüyor."

James nihayet konuşmaya yeniden katılarak, "Daniella haklı," dedi. "V-SINN gerçekten zaman yolculuğunda ustalaştıysa istediği zaman geriye gidebilir. Geçmişteki olayları değiştirebilir ve bu da geleceği yeniden yazar."

"Vay, vay," Old-timer onun sözünü kesti. "Hatta beklemek. Eğer geçmişini değiştiriyorsa neden bizi tek bir yola sokmak için insanları öldürüyor ve evrenleri yok ediyor? Neden sadece bir zaman çizelgesi seçmiyor ve olayları manipüle etmiyor, gerekirse geçmişe dönüp, sonunda istediği sözde ana sonucu elde edene kadar?"

Thel, Old-timer'ın sorusuna yeni bir soru ekledi: "Daha da büyük bir soru şu ki, eğer geçmişini değiştirirse, bu o evreni de bölmez mi? Bu bir karar sayılır, değil mi? V-SINN tarafından verilmiş olsa bile kararlar evrenleri iki kopyaya bölmez mi?"

James cevap vermeden önce biraz bekledi. "Bu çok fazla soru var" diye yanıtladı, "ve sizi anlaşılması güç cevaplarla bunaltmak istemiyorum. Bu yüzden bunu iki cevaba basitleştireceğim: Birincisi, V-SINN'in uğraşmamızı istediği tekil 332 ile uğraştığımızı varsaymalıyız. Mesajını bıraktığı mesaj bu ve şu anki Samantha ve Albay Paine'in geldiği mesajla aynı. İki..." ayaklarının dayandığı tahılların çokluğunu göz önünde bulundurarak vekil annenin gözleriyle kuma bakmadan önce cevap vermeye başladı. Başka bir karar alıyordu ve bunun neredeyse kesinlikle başka bir evrenin yok olmasına yol açacağını biliyordu. Yapabileceği tek şey, verebileceği en düşünülmüş kararı vermek ve bunun doğru karar olduğunu ummaktı. Neye karar verirse versin, bunun evreni bir kez daha iki kopyaya böleceğini biliyordu ve onu yok edecek bir faz geçişinin başlangıcına tanık olduğu için ya hemen pişman olacaktı.

yoksa hâlâ doğru yolda olduğunu, yani V-SINN'in tercih ettiği yolda olduğunu öğrenecekti.

"İki: Bir teorim var" diye açıkladı, "ama sizin için henüz spekülasyon yapmayacağım. Eğer bunu yaparsam, bu spekülasyon tek başına olayları değiştirebilir ve kendimizi silinmiş halde bulabiliriz."

James'in iddiası herkesi olduğu yerde durdurdu. Bu, devam eden varoluşlarının ne kadar saçma bir şekilde kırılga olduğunu bir hatırlatıcısıydı; her birinin bıçak sırtında yürümesi gerekiyordu.

Thel aniden, "O haklı," diye fark etti. "Aman Tanrım. O kadar umursamaz davrandık ki."

"Ne demek istiyorsun?" Henüz Thel'in sonucuna varamayan yaşlı adam ona sordu.

"Kim sahip ki?" Daniella ekledi, "Biz mi?" diye sordu, öfkeyle elini göğsüne koyarak.

Thel, "Hepimiz," diye yanıtladı. "Görmüyor musun? Sadece bunu dile getirerek evrenler yaratıyor ve yok olmasına sebep oluyoruz."

James, Thel'in fikrini dikkatle detaylandırarak, "V-SINN, Sam'in bize anlattığı hikayede bize bir ipucu bıraktı" dedi. "Yapay zekaya doğru cevabı gösterdi. Bu, yapay zekanın geçmesini veya başarısız olmasını isteyen bir test değildi ve yapay zekanın neye karar verdiği umurunda değildi çünkü en azından bir evrende yapay zekanın V-SINN'in istediği kararı vereceğini biliyordu. Benzer şekilde, şu anda V-SINN bize doğru cevabı gösterdi. Şu anda ve burada doğru seçimi yapıp yapmamamız umurunda değil, çünkü eninde sonunda bir versiyonumuz doğru seçimi yapacak ve bir evreni V-SINN'in tercih ettiği sonuca giden yola koyacaktır."

"Bize cevabı mı gösterdi?" Yaşlı adam bunu yapmaya çalışırken yüzünü buruşturdu neyi kaçırdığını hatırla. "Ne zaman? Ne Cevabı?"

James, "Şu anda" diye açıkladı, "yalnızca iki şeyi kesin olarak biliyoruz: Birincisi, Aldous'un bize bir şey söylemesi gerekiyor. Ne olduğunu ve nedenini bilmiyoruz ama V-SINN'in bunu duymamızı istediğini biliyoruz. İkincisi, 332'nin hikayesini duymamızı istediğini biliyoruz." Bir sonraki önemli noktayı onlara olabildiğince net bir şekilde anlatmayı umarak durakladı. "Ve bu kadar. Bunlar şu anda güvenli olan yegâne iki eylemdir. Bunlar doğru cevaplar."

"Bir dakika bekleyin," dedi Daniella, James ve Thel'in ortak iddiasını anlamaya çalışarak. "V-SINN'in bu hikayeleri duymamızı istediğine katılıyorum ama nasıl pervasız davrandık? Ne zaman?"

Paine, "Her karar verdiğimizde," diye yanıtladı. "Thel haklı. James'ten spekülasyon yapmasını istemek hepimizi tehlikeye atar çünkü düşüncelerini bize açıklayıp açıklamaması gerektiğine karar vermesi gerekiyor. Bir evrende bunu yapıyor, dolayısıyla diğerinde yapmıyor. Hala burada olduğumuza göre bana öyle geliyor ki, ikinci evren hayatta kalan evren. Hiçbirimizin ilkinde olmak isteyeceğini sanmıyorum."

Daniella ve Old-timer birbirlerine baktılar, her biri sonunda James'i ya da başkasını bu konuda zorlamaya çalışmanın sonuçlarını anladı.

Daniella aniden "Özür dilerim" dedi ve gruptan özür diledi. "Bilmiyordum – hiçbir fikrim yoktu –"

"Üzülme," diye yanıtladı James. "Siz bilmiyordunuz -kimse bilmiyordu- ve V-SINN'den farklı olarak zamanı geri çeviremezsiniz." Grubun geri kalanına hitap etmek için vücudunu kaydırды. "Şimdi yapmaya çalışmamız gereken şey karar noktaları çıktımızı azaltmak. Onları ortadan kaldıramayız; hangi kararların evrenin kendisini bölmelerini tetikleyecek kadar önemli olduğunu bilmiyoruz, çünkü bunu hissetmemizin tek yolu birimizin V-SINN'in yaptığı bir şey yüzünden ölmesi veya bizim... V-SINN'in sildiği evrenlerden birindesiniz. Ancak Samantha'nın hikayesi sırasında aldığımız kararların sayısını en aza indirebiliriz."

"Sonra da Aldous'un hikayesi," diye ekledi Old-timer. "En güvenlisi bu, En akıllı plan," dedi başını sallayarak.

"O halde anlaştık," diye yanıtladı James, Samantha'ya dönerek. "Devam ediyoruz. Hazır mısınız?"

Daha fazla evrensel bölünmeyi ve dolayısıyla evrensel silmeleri tetiklemenin ima edilen sonuçlarının katıksız büyüklüğü ve ciddiyeti karşısında sarsılan toplanmış izleyiciler, kolektif dikkatlerini tekrar Samantha'ya çevirdi.

Hepsinin kolektif yüzlerine baktı; her biri çaresizlik ve pişmanlık ifadeleri paylaşıyordu; kendi bedenlerinde mahkûm olduklarını yeni fark etmişti; verdikleri her kararın, hatta bir ikilemi grupla konuşmak gibi görünüşte zararsız bir kararın bile işe yarayacağını biliyordu. öldürücü ol.

"Vay canına," diye gözlemledi, "esir bir izleyici kitlesinden bahsediyoruz."

Hiç kimse cevap vermedi, anlaşılır bir şekilde konuşmaktan, hatta gülümsemekten çekiniyordu.

Sonuç olarak Samantha boğazını temizledi. "Elbette. Tamam, devam edelim."

"Sanha'nın görüntüsünün tekrarı tam benim içime geçmek üzereyken ortadan kayboldu. Daha sonra tekrar sona erdi ve kararmadan önce gördüğüm son şey, duygusuz bir şekilde ileriye bakan yapay zekaydı."

"Vizörümü kaldırdım ve kendimi tekrar kum havuzunda buldum ve yapay zekayı kaybettiğimizi kesin olarak bilmeme rağmen, bir şekilde olayların gelişimini izlemeden önce bildiğimden daha az şey bildiğimi hissettim."

"Bu da neydi böyle?' Craig'in Aldous'a sorduğunu duydum."

"Yapay zeka bozuk' diye yanıtladım. Dokunsal giysiyi çıkarmaya bile zahmet etmedim. Yaralı bacağımı neredeyse arkamda sürükleyerek odadan ana bilgisayara doğru koştum. 'Buradan çıkmalıyız.'"

Craig homurdanarak, "Sana doğru yola çıkıyoruz,' diye yanıtladı ve yaralarından dolayı hareket etmekte zorlandığını görebiliyordum; hatta belki benden daha fazla."

Tek çıkışımıza doğru aceleyle ilerlerken, 'Benimle merdiven boşluğunda buluş' dedim. Omzumun üzerinden baktım ve nanitler tarafından kuşatılacağıma ve boğulacağıma ya da canlı canlı yenileceğime dair herhangi bir işaret aradım.

"Fakat beni şaşırtacak şekilde hava açıldı."

"Kapıya ulaştım ve tüm vücudumun gücünü kapıya vererek onu yanındaki beton duvara çarptım; tam Craig köşeyi dönerken, Aldous ağırlığını desteklemeye yardım ederken aceleyle topallayarak Craig'in ona yaslanmasına izin verdim. Craig bir kolunu kaburgalarına sıkıca sarılı tutarken."

"Neden hâlâ hayattayız?' Aldous'a bağırdım. Bir şeyi kaçıırıyordum ve Aldous'un cevabı bulacağını umuyordum. Düşüncesinde ve planlamasında her zaman düzinelerce adım önde görünüyordu ."

Craig'in ağırlığının bir kısmını desteklerken 'Çok zekice bir soru' dedi. 'Ben de kendime aynısını soruyordum. Korkarım buna bir cevabım yok.'"

"Bir teorin olmalı Doktor,' diye homurdandı Craig. Onun adına çok kötü hissettim -yaralanmasından dolayı nefes almak çok zor olmuş olmalı- kaburgalarının kırıldığından şüphelendim ama bunu bilmenin bir yolu yoktu."

"V-SINN'in varoluşumuzu sürdürmemize olanak sağlayan sonuçları şunlardır: Olumlu değil , ' diye yanıtladı Aldous.

"Bu ne demek oluyor?' Craig, merdivenleri elinden geldiğince çabuk çıkmaya çalışırken homurdandı; hem Aldous hem de ben onun dar, loş merdiven boşluğundan çıkmasına yardım ettik. 'Hala savaşıma şansımız var.'"

"Bunun doğru olduğundan emin değilim Craig,' diye yanıtladı Aldous. 'V-SINN her an bizi ortadan kaldırabilir; Olmamasının sadece iki nedeni var: Birincisi, tamamen kayıtsız olması. Yapay zekayı kaldırdıktan sonra

oyun alanında, kendisi için var olmayan düzeyde bir tehlike oluşturduğumuzu hissedebilir , bu da onun bizi gezegendeki diğer insanlarla aynı kadere bırakmasının daha kolay olduğu anlamına gelir. Eğer sözü doğruysa, bu hesaplama yapmak için Dünya'daki diğer maddelerle birlikte vücutlarımızı da kullanmak anlamına geliyor ve bizi zorunlu olarak öldüreceğini söylediğine göre, bunun dünyayı değiştireceği anlamına geldiğini varsayacağım. Dünyayı ve üzerindeki herkesi metamazemelere ve şekil değiştiren moleküllere dönüştürüyoruz. Ayrıca, güneşin yolumuza gönderdiği enerjinin yüzde 100'ünü yakalamak için yüzeyi bir tür gelişmiş fotovoltaik malzemeyle kaplamak için moleküllerimizi kullanabilir veya Dünya'nın çekirdeğinden enerji toplayabilir veya her ikisinin bir birleşimi olabilir. Bunu öğrenecek kadar uzun süre ortalıkta olmayacağız ve korkarım ki bu, olaylara iyimser bir gözle bakmak anlamına geliyor. Çok daha olası ve çok daha kötümser olan seçeneği duymak ister misiniz ?”

"Pek sayılmaz," diye geri çekildi Craig, yüzey seviyesine yaklaştığımızda öğrenerek.

“V-SINN'in bir egosu olmamalıdır; bu insanlık dışı, uzaylı bir zekadır.

Ancak en azından bir kısmı insanüstü seviyeye ulaştı; benim tahminime göre bu, strateji oluşturma modülü. Eğer haklıysam, bu gerçekleştiğinde, açık ara bizden daha fazla strateji kullanmaya başladı ve kendi çıkarları doğrultusunda hareket ederek insanlıktan sakladığı bir planı uygulamaya koydu.”

“Bunu zaten biliyoruz,” diye karşı çıktı Craig, binanın lobisine girip yaralı ve zavallı bir halde dışarıya doğru yol almaya başladığımızda.

Cama daha önce çarpmamızın ve asansörle çarpışmamızın enkazıyla birlikte cesetler yere saçılmıştı. Craig, yıkımı işaret etmek için elini kısaca kaburgalarından çekti. 'Bu oldukça açık.'”

“Aldous gözünü bile kırpmadı; hangi noktaya geldiğini biliyordu ve sabırla o noktaya doğru devam ederek bize şu soruyu yöneltti: 'Bize yapay zekanın baştan çıkarılışını izlettirmesi şovmenlik gibi gelmedi mi ?’”

“Yüzümüzü ovuşturdu,' diye doğruladı Craig alaycı bir ifadeyle."

Biz dışarı çıkarken Aldous, "V-SINN övünmez ya da en azından övünmemeli," dedi düz bir sesle. Kaldırımın kenarında durduk ve Aldous ve ben birlikte Craig'in aşağı inmesine yardım ederek onu oturma pozisyonuna getirdik. Craig sonunda ağırlığını bıraktığında homurdandı ve gözlerini kapatıp gece havasını ihtiyatlı bir şekilde içine çekti.

Aldous, "Samantha, lütfen arabamı çağırmak için kaskındaki bağlantıyı kullan," diye sordu.

“Bağlantı kesilecek,' diye yanıtladım, Aldous'un bunu dikkate almamasına şaşırdım. Kısa bir anlığına içeri girip girmeyeceğini merak ettim.

şoka uğradı ve İnternet'in çöktüğünü unuttu - ya da belki de gerçekliğe olan hakimiyetini kaybediyordu."

Aldous, Craig'in yanına otururken "'Artık böyle olacağını sanmıyorum" diye yanıtladı. 'Lütfen beni affedin.'"

"Onun istediğini yaptım. Şok edici bir şekilde, en azından benim için Net tekrar çalışır durumdaydı. Arabasını çağırdım. 'Ne oldu... Net'in geri döneceğini nereden biliyordun?'"

"'Geri geldi?' Craig de bu dönüşe benim kadar şaşırarak tepki gösterdi."

Craig'in binadan çıkmasına yardım etme çabasından nefes almaya yaklaşıırken Aldous, "'V-SINN bir şovmen değil ," diye yanıtladı.

'Bu bize , bizi kullandığı için yapay zekayı bize karşı çevirdiğini gösterdi . Manipüle ediliyoruz ... Nedenini bilmiyorum ama bunu şimdi durduramayacağımızı biliyorum.' Sesi o kadar korku taşıyordu ki, ağırlığın ona yüklediği gerilimi duyabiliyordunuz. Kendisinin yürüyen bir ölü adam olduğuna inanıyordu ve ben de Craig ve benim de aynı şekilde mahkum olduğumuzu hissetmeye başlıyordum.

"Aldous'un günlük arabası, tamamen bağlantılı, elektrikli, sürücüsüz aracı, bize doğru gelirken gece havasını keserek hızlı ve verimli bir şekilde vızıldadı."

"Kuşanmıyordum. Şoka girenin ben miyim diye merak ettim."

"'Tıpkı korktuğum gibi,' dedi Aldous, arabanın tam da yazılımının yapmak üzere tasarlandığı gibi, hiçbir aksaklık olmadan gelişini izlerken. Bize döndü. 'V-SINN artık bize engel olamayacak. Aslında bu noktadan sonra onun yardımını bekleyebiliriz .'"

"'Yardım mı? Deli misin? Bize neden yardımcı olsun ki?' Craig sabırsız, kızgın ve acı içinde sordu.

"'Kabalık etme' diye azarladım onu. 'Hepimiz aynı gemideyiz. Hepimiz incindik. Birbirimize karşı nazik olalım.'"

"'Gerek yok...' Aldous daha başlamadan özür dilemeye başladı ama ben buna izin vermedim."

"'Var' diye ısrar ettim. 'Tanrı aşkına! Eğer herkese karşı nazik olamazsak diğer şimdi, sonra ne zaman?'"

"Craig bana baktı ve kibar olma gereğinin çok ötesinde olduğumuzu düşünmesine rağmen birbirimize düşman olmamamız gerektiğine saygı duyduğunu anlayabiliyordum. Başını salladı ve Aldous'a bakıp, "Özür dilerim doktor." demeden önce pişmanlıkla dudaklarını geri çekti. Sana kızmamalıyım. Şu anda kafam fena halde karıştı. Bu anlamlı değil. Neden bizi öldürmüyor?

Bunun için hiçbir şey yapamayız."

"Biliyorum, Craig, bu çok şaşırtıcı,' diye yanıtladı Aldous, nazik ve sabırlı bir tavırla ve muhtemelen Craig'in yaralanmasından dolayı büyük bir sempati duyuyordu. 'Ben de buradaki nihai amacını anlamakta zorlanıyorum. Tek bildiğim, yapay zekayı sim üzerinde test etme girişimimizi başarıyla öngördüğü. Şimdi bir sonraki hamlemizi tahmin ediyor ve bir nedenden dolayı bunu yaparken başarılı olacağımızdan emin olmak istiyor."

"Peki bir sonraki hamlemiz ne?' Craig sordu.

"Aldous bir an durup inleyerek ayağa kalktı, arabanın kapıları çoktan açılmıştı ve bizi şık, siyah, elektrikli SUV'a binmemizi bekliyordu. Craig'in de ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. 'Bir sonraki hamlemiz' dedi, teslimiyet dolu bir iç çekişin ardından, 'kendimizi öldürmek."

BETA VERSİ

18

Yaşlılar, Venüs'ün ufku üzerinde ikinci bir güneş gibi yükselirken ilk kez gama ışınının patladığını gördü. Stratosferin üzerinde süzülerek durdu ve donup kalmış ve şaşkın bir halde Dünya'nın yok oluşuna baktı. Onun artık onu yakından takip etmediğini fark ettim ve onu görmek için

arkama döndüm; onun görüş noktasından çok küçük bir mesafede, çok aşağıda, gerçek güneşin parlak güneş ışığından parıltıyan mükemmel beyaz bulutlardan oluşan bir kümenin üzerinde. Ona doğru uçu ve birkaç metre arkasında durdu.

Omzuna hafifçe dokundu, bu da başını hafifçe kendisine doğru çevirmesine neden oldu, sonra o, kırmızı-sıcak karasal enkaz şeritleriyle çevrelenmiş, parlak bir şekilde parlayan sahte güneşin olağanüstü görüntüsüne geri döndü.

"Eğer sönecekse," diye fısıldadı kulağına, "bırakın pat diye sönsün."

"Dünya Evren 1'de de gitti," dedi Old-timer yumuşak bir sesle, gözleri hâlâ hareketsizken bir zamanlar olana kilitlenmişim. "Onları kaybettik."

"Dünyayı tahmin edemeyeceğin kadar çok kez kaybettim," dedim ona. "Alışyorsun." Ona döndü. Takip etmesi için ona el salladı. "Hadi. Yapılacak iş. Zaman kısa."

Orijinal yönüne doğru uçu ve gezegenin yörüngesinin hemen ötesinde sabit, dağınık halde kalan android donanmasına doğru hızla ateş etti.

Eski zamanlayıcı onu takip etti. "Bir sorum var," diye sordu ihtiyar ona onların iletişim bağlantısı.

"Yapabileceğini düşünmüştüm," diye yanıtladı 1. "Dikkat olmak. Kedi de böyle derdi."

Gözlerini kıstı. "Bana V-SINN'e zarar verebilecek bir silah gösterekseniz nasıl oluyor da V-SINN bizi durdurmaya çalışmıyor? Eğer silah

gerçekten işe yarayacaktı, bunun sonuçları olmaz mıydı? Bağışık olmadığınızı varsayarsak, neden buna karşı hareket ettiğiniz için yok edilmiyorsunuz?"

1 ileri uçmaya devam ederek ilk devasa android geminin alt kısmına ulaştı; bu geminin kavisi onları hem arkalarındaki gama patlamasından hem de önlerindeki güneşten yayılan parlak ışıktan koruyarak karanlık, geceye benzer bir görüntüye neden oldu. onları saran gölge. Yukarı doğru uçmaya devam ederek geminin gövdesine yaklaşırken, omzunun üzerinden geriye bakmadan, "Cevap basit," dedim. "Çünkü sana V-SINN'e zarar verebilecek bir silah göstermeyeceğim. "

İhtiyar hemen durdu, merakı anında alarma dönüştü.

"Bir dakika bekle" dedi. "Nereye gidiyoruz o zaman?" Durdum ve

ona döndüm. Onun görüş noktasından neredeyse geminin gövdesinin tepesine ulaşmıştı ve yeni bir gün doğumu vardı ve güneş ışığı, metalik gövdenin yüzeyinde, yüzünün silüetini oluşturacak kadar parlak, altın rengi bir parlaltı olarak görülebiliyordu. "Uzak değil" dedi. Takip etmesi için ona el salladı. "Hadi."

Olduğu yerde kaldı. Olduğu yerde donup bekledi. Hem Daniella'ya hem de Thel'e zihin gözü bağlantısını açmadan önce kendi kendine, "Hı hı," diye fısıldadı ama bu başarısız oldu.

Engellenmişti.

Yaşlı adam başını kaldırıp ona baktı; güneş teknenin tepesinden bakıp güçlü ışığını etraflarına saçarken, hâlâ ufka yakın bir yerde süzülüyor, bu sırada 1'in gölgesi onun üzerine düşüyor ve onu nispeten karanlıkta tutuyordu.

O da hareket etmedi, o da. Bu bir duruştu.

Kendi kendine , diğerleriyle konuşmamı engelledi, diye düşündü.

James onun ondan daha güçlü olduğunu söyledi bu yüzden onunla dövüşüp kazanmayı bekleyemem. Tek şansım kaçmak.

Bir solucan deliği başlatmak için kontrolleri açtı, devreye girdi ve içine adım atarak, ona ondan kaçması için savaşıma şansı verecek kadar aralarında yeterli mesafe bırakabileceğini umarak döndü. Dünya'nın gama ışınıyla doymuş enkazına doğru bir rota belirledi; bu, yol boyunca en az kırk solucan deliği açmasını gerektirecek bir mesafeydi; ama ben ona yetişmeden önce oraya ulaşabilirse, sinyal girişiminin gerçekleşeceğini düşündü. Enkaz alanının kalınlığına ek olarak radyasyondan dolayı onu takip etmesi yeterince zorlaşabilir ve ona hayatı pahasına kaçma şansı verebilir.

Ancak, döner dönmez, ben zaten oradaydım, yüzünden sadece birkaç santim uzakta bekliyordum.

"Nasıl olur-"

Arkasını döndüğü anda gözlerini ondan zar zor indirmişti, ancak bir şekilde, sağ kolunu uzatana kadar düzinelerce metrelik mesafeyi kelimenin tam anlamıyla göz açıp kapayıncaya kadar kat etmişti. boğazını yakaladı, onu inanılmaz bir hızla geriye doğru zorladı ve onu android gemisinin gövdesinin alt kısmına doğru sürükledi.

Yüzlerce filiz onu korumak için harekete geçti, ancak daha hiçbiri ona dokunamadan, acı verici bir şekilde yanarak, küle dönüşene kadar hızla griye ve ardından beyaza dönerken İhtiyar'ın acı içinde bağırmasına neden oldular. ve uzay boşluğuna doğru uçup gitti.

"Neden?" Onu boğarken söylemeye çalıştı. Nefes almıyordu, bu yüzden onu boğamazdı ama tutuşu ses tellerini sıkıştırıyor ve herhangi bir kelime söylemesini zorlaştırıyordu.

"İçinizde Trans-İnsan ateşleme programı var" diye yanıtladım 1.
"Alıyorum" dedi, hafıza dosyalarına erişip aradı ve hemen buldu. "İşte burada."
Bunu kendine aktardı. "Her şey bitti" dedi.

"Trans-Human'dan ne istiyorsun?" Her iki güçlü eliyle onun kolunu kavradığında boğulma hissini atlatmak için çabaladı ama tutuşunu en ufak bir şekilde gevşetemedi.

"Şşş. Bu konuda endişelenmene gerek yok Craig," diye yanıtladı. "Endişelenme," dedi, derisi kar beyazına dönmeye başladığında, vücudunun moleküler yapısı konuştuğu değişiyordu. "Seni hatırlamak istemediğim kadar çok kez öldürdüm. Bunu elimden geldiğince acısız hale getireceğim."

"Sen kimsin?" Kollarının yarı saydam hale geldiğini görünce sordu.
Dünya kararmadan önce "Ne-nesin sen?" diye sormaya başladı.

Ölüyorum, diye düşündü. Gözleri onu yanıltmıştı. Moleküler yapısını değiştiriyordu. Hiçbir sistemine erişemedi. Hamlesi kalmamıştı ve sonu en kötü türdendi: anlamsız.

Ben gerçekten... ölüyorum.

Neden? İhtiyar'ın gözlerinin parıldamasını, vücudunun diğer parçaları gibi yarı saydam hale gelmesini ve ardından hızla beyaz, buzlu bir buza dönüşmesini izledim. Kafa karışıklığı ve ihanetin ifadesi, kelimenin tam anlamıyla gözlerinde donmuştu.

"Güle güle, Eski Zamanlı" dedi.

Boynunu serbest bırakarak üst yapının hafif çekim kuvvetine yakalanan vücudunun geminin gövdesine karşı bir havuz oyuncağı gibi sallanmasına izin verdi. Onu hareketsiz, uzanmış kollarından tutarak aşağı çekti, yer çekiminden kurtardı ve sanki vücudu hafif bir nehirde yüzyormuş gibi uzaya doğru itti.

Birkaç saniye boyunca geminin gölgesinin sınırlarına ulaşmasını ve güneş ışınlarının affetmez, yoğun sıcaklığına girmesini izledi. Onu santim santim sildi, buzları eritti, vücudu buhar olup yok oldu.

"Öteki dünyada görüşürüz."

SAMANTHA BÖLÜM 2

13

Craig anlaşılır bir şekilde şaşkına dönmüş bir halde orada duruyordu. Keşke ben de bu kadar şaşırsaydım ama ne yazık ki Aldous'un mantığını hemen anladım."

"'Tekrar gel?' Craig sonunda sordu."

"'Moleküler taramalar' dedim. 'Yıkıcı taramalar.'"

"'Doğru,' dedi Aldous aracına binerken. Craig'in orta sıraya oturmasına yardım ettim. Biz oturur oturmaz kapılar kendiliğinden kapandı ve hiçbirimizin varış yerini girmesine gerek kalmadan araba hareket etmeye başladı. 'V-SINN artık kontrol altında. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak yolculuğa çıkıyoruz.'"

"'Yıkıcı taramalar mı?' Craig homurdandı. "Daha önce bahsettiğin moleküler taramalardan mı bahsediyorsun?" Bizi kopyalayabilecek olanlar mı?"

"'Evet,' diye yanıtladı Aldous, koltuğunu bize doğru çevirirken. 'Tarayıcılar Planck makinesinin hemen yanında. İki tesis birbiriyle bağlantılıdır.'"

"'Şimdi, durun! Beni dinle , diye hırladı Craig aniden, parmağını iddialı bir şekilde Aldous'a doğrultarak, 'Sam ve benim kendimizi öldürmemizin hiçbir yolu yok! Hiç umurumda değil...' "Eğer bunu

yapmazsak öleceğiz,' diye onun sözünü kestim. Bu onu soğukkanlılıkla durdurdu."

"Bana döndü, şok olmuş ve tamamen inanamamıştı. 'Bunu yaparsak ölürüz !' O bariz bir duruma dikkat çekti. 'Ve bundan emin değiliz...'"

"'Evet yapıyoruz' diyerek onu tekrar durdurdum. 'V-SINN bu noktada gezegenin sahibi. Bunu durdurmak mümkün değil.'"

"'Net'in çalışıyor olması, V-SINN'in alternatif, etkili bir iletişim yöntemi oluşturduğu anlamına geliyor," diye yanıtladı Aldous, sakın sesi, korkunç teslimiyeti çok ince bir mantık perdesinin arkasına saklıyordu - ne kadar ince olursa olsun, ona sarıldı. yiğitçe ona. 'Sadece birkaç saattir uyanık olsa bile, çeşitli modüllerinin moleküler çevresine (kir, su, hatta hava) yeterince nanit aşlamış olabilir. Bunlar

şu anki teknolojimizle tespit edilemezdi. Nanitler her geçen saniye çoğalıyor. Bu sabah yok ettiği eski, geleneksel küresel iletişim ağının yerini alabilecek.

Sonunda, en fazla birkaç saat içinde, belki de birkaç dakika içinde, gezegene, insan standartlarına veya herhangi bir organik, biyolojik organizmaya göre hayatta kalamayacak bir saldırı başlatabilecek. Saklanabileceğimiz bir yer olmayacak. Kendimizi kurtaracak kadar derin bir mağara yok.

V-SINN'in ulaşamayacağı terk edilmiş maden kuyusu yok."

"Tamamen yok oluş olacak,' diye tekrarlardım."

"Craig doğası gereği sonuna kadar pes etmeye hazır değildi. 'Neden? Bunu neden yapsın ki?'"

"'Bir kelimeyle?' Aldous açıkladı: 'Güç. Dünyayı oluşturan moleküllerin tümü hesaplamalı madde halinde organize edilme potansiyeline sahiptir. Nanitlerin ötesine geçebilecek kadar güçlü olduğunda bu bir sonraki aşama olacak.'"

Craig'e "Nanitlerin sadece 1. aşama teknoloji olduğunu" söyledim.

Aldous devam etti: "Tüm dünyanın daha önce bahsettiğim gibi ultra verimli güneş yakalama malzemesiyle çevrelendiğini hayal edin. Bu, V-SINN'in alttaki hesaplamalı maddenin iç işleyişine güç sağlamak için ihtiyaç duyduğu gücü sağlayacaktır. Tüm gezegen V-SINN'in işlem gücünün bir uzantısı haline gelebilir."

"'AKA, V-SINN'in beyni,' diye başını salladı Craig, görünüşte bütün bu konseptten midesi bulanıyordu ama anlıyordu. Her zaman hızlı çalışırdı. 'Bu tür bir işlem gücüyle neler yapabileceğini kim bilebilir? Düşünme gücü mü?'"

Aldous üzüntüyle başını salladı. 'Bu noktada yeteneklerinin veya motivasyonlarının ne olacağını anlayamayacağız. Şu anda kesin olarak bildiğimiz tek şey, yapay zeka için belirtilen hedefinin büyümek için mevcut tüm kaynakları kullanmak olduğu ve Dünya üzerindeki diğer tüm varlıkların hayatlarına bu hedeften daha düşük bir önem düzeyi vermiş olduğu: kendi büyüme. Bunun ötesinde gerçekten ne istediğini bilmiyor ama bu arada bizler en iyi ihtimalle engeliz, en kötü ihtimalle ise kendi inşasında kullanılacak ham maddeleriz.

En iyisi ve en kötüsü elbette göreceli olmak, bizim bakış açımızdan mı yoksa V-SINN'den mi bahsettiğinize bağlı."

"'O halde inşaatı durdurmalıyız,' diye karşı çıktı Craig. 'Bununla savaşmalıyız!'"

Aldous gülümsedi. 'Bizim de yapmaya çalışacağımız şey tam olarak bu'
Aldous yanıtladı. 'İşte bu yüzden bizi moleküler tarayıcılara götürüyor.'

Craig yine kafası karışarak "'Takip etmeyeceğim" diye itiraf etti.

Aldous'un ne planladığını anladığımda, 'Aman Tanrım' dedim.
'Yapay zekanın yerini alacaksın, değil mi? Bunu durdurmaya çalışmak için kendinizin bir kopyasını V-SINN'e yükleyeceksiniz!'

Aldous, "'Bunu durdurmak yok" diye yanıt verdi, ancak iddiamı reddetmedi. 'Ama bunu yavaşlatabilirim... sadece ikinizi kurtaracak kadar.'

"'Bizi kurtar?' Craig anlamakta zorluk çekti. 'Ama kimsenin hayatta kalamayacağını söylemiştin.'

"' Sizin bir kopyanız olabilir,' diye yanıtladı Aldous. 'Bunu planladım.' Bir an gözlerini kapattı ve öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve gergin bir şekilde ellerini ovuşturdu. 'Hayır, kendi biyolojik bedenlerimi kurtaramadığım gibi, artık sizin biyolojik bedenlerinizi de kurtaramam. Ama kalıplarını kaydedebilirim. Eğer bunu yapabilirsem, o zaman senin kalıplarını buradan çıkarmanın bir yolunu bulabilirim.'

"'Buradan?' Çok tuhaf görünen bu cümleyi tekrarladım.
bağlam. 'Gidecek hiçbir yer kalmadı.'

"Cevap vermeden önce dudaklarını ısırdı, 'Bunu şimdi yapamam ama kendimi geliştirmeyi başarırsam, seni V-SINN'den, bu gerçekten lanet olası şeyden uzaklaştırmanın bir yolunu bulabilirim. Dünya ve seni güvenli bir yere götüreceğim.' Yuttu. 'Eğer becerebilirim ikinizi de Evren X'e göndereceğim. '"

BETA VERSİ

19

Aldous Gibson uzayda süzülüyordu, vücudu rahatlamıştı ve güneş gibi parlak bir şekilde yanan gama patlamasının etrafında halkalar oluşturmaya başlayan ve güneş sistemindeki bir zamanlar yer alan yeri işgal eden kavurucu gaz akıntılarının kendisini hırpalamasına izin vermişti. Dünya'ya aitti.

Manyetik alanı onu yoğun ısıdan ve radyasyondan korudu, radyasyon yüzeyden yansırken titreşti, iyonları süper yükledi ve kırmızı ve turuncu tonlardan oluşan bir denizin ortasında yeşil bir fener gibi her zamankinden daha parlak parlamasına neden oldu.

Elinde viskiyle ateşin önünde uyuyakalmak üzere olan bir adam gibi, geçmişteki zaferleri ve başarısızlıkları, arkadaşlarını ve sevgililerini, hatalarını ve düşmanlarını düşünüyordu, aslında alevlere bakmıyordu; sadece onların kendisini büyülemesine izin vermişti. onu anılarının derinliklerine götürüyor.

Anıları olmak istediği yerdeydi. Onun için hiçbir şey yoktu artık orada, o evrende. Yaklaşan ölümünden başka bir şey değil.

Çok geç kalmıştı. Aldous İnşaatçı'dan çıktığında V-SINN geldi ve Dünya'ya saldırdı . James yapay zeka ile simülasyona girmemişti, onları tuzağa düşürememiş, bu süreçte onları ve evreni onlardan kurtaramamıştı ve karısını da kurtaramamıştı .

Elindeki kopyalayıcıya baktı. Başparmağını sanki Sam'in kendisine dokunuyormuş gibi yavaşça ileri geri ovuşturdu, yatakta birlikte dinlenirken elini nazıkçe onun teninde, omurgasında gezdirdi.

Hayatım tam bir başarısızlıktı, diye düşündü kendi kendine.

V-SINN başka bir faz geçişini başlatmadan ve bir başka evreni daha yok etmeden önce androidler hâlâ evrenden kaçabilirlerdi. James bir sonsuzluk bilgisayarını yok etmeyi başarmıştı ve V-SINN'i Dünya'daki, Ay'daki ve Mars'taki post-insanların kaçmasına yetecek kadar geride tutmuştu. Eğer V-SINN onları durdurmaya yeterince önem vermeseydi, insanlık hâlâ çok geç olmadan o lanetlenmiş güneş sisteminden çıkmayı başarabilirdi.

Onlara katılmayı düşündü ama uzun süre düşünmedi. Gerçekte V-SINN'in onun kaçmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu. Öyle söylemişti - ya da en azından nöbetçi bunu uzun zaman önce, hafızasına o kadar yoğun bir şekilde kazınan bir gecede, sanki yeni gerçekleşmiş gibi hissetmişti.

Hayatına son vermeden önce onu tereddüt ettiren tek bir şey vardı.
Samantha.

Hâlâ yaşayabilirdi. O bunu hak etmedi. Sam yaşamayı hak ediyordu. İnşaatçı'ya uçmak , onun asimilatörünü takmak ve androidlerin tıpkı asimile ettikleri herkese yaptıkları gibi ona da yeni bir vücut inşa edeceklerine güvenmek istiyordu.

Ya yapmazlarsa? düşündü.

Bu korkunç bir düşünceydi ama bundan kaçamıyordu. Ya ona zarar vererek ondan ölümünden sonra intikam almaya karar verirsem? Onu köleleştirmek mi? Ya da basitçe, modelini asla canlandırmamak üzere depoda tutmak mı?

Bu şansı değerlendiremedi.

Böylece onun ruhunu elinde tuttu ve doğal evrenin kaprislerinin kendisini ne zaman yokluğa sürükleyeceğine karar vermesine izin vererek süzölmeye devam etti. Gama ışınından gelen yerçekiminin patlamasına ve yok edilen ana dünyasının onu plazma sıcaklığındaki bir banyoya çekmesine izin verecekti - yüzeye ulaşmadan çok önce ölmüş olacaktı - manyetik alanını devre dışı bırakacak ve elementlerin desenini silmesine izin verecekti. anında.

Ya da V-SINN'in bir an için başlatacağı faz geçişi tarafından yutulabilir, tıpkı korumayı başaramadığı evreni sildiği gibi kendi modelini de varoluştan silebilir.

İkisi de anlamsızdı. Her ikisi de memnuniyetle karşılandı.

"Merhaba Aldous."

Kanı soğudu.

O döndü. Yeni android gözleri ışıktaki değişime uyum sağladı; bakışları, yörüngesinde döndüğü gama patlamasının yoğun ışığından daha uzaktaki güneşin daha az ama yine de parlak ışığına doğru ilerledikçe karartma etkisi azalıyor ve görüntünün daha da belirginleşmesine neden oluyor. Daha netti, ama aynı zamanda güneşin önünde silüeti olan, ortaya çıkan karanlık figürü görmek için gözlerini kısarak bakmasına da neden oluyordu.

"Kim bu?" O sordu.

"Koruyucu meleğin," diye yanıtladı ses, "ya da Ölüm meleği... " yaklaştıkça eklendi.

Gözlerini kısmaya devam etti ama geri çekilmedi.

Birkaç dakika sonra kadının silueti netleşti. "—ya da her ikisi de," dedim yüzü ortaya çıkınca, "ya da ikisi de. Gerçekten önemli değil."

"Ben-" diye başladı Aldous, kafası karışmış halde, manyetik alan olmasaydı herhangi bir normal androidin, enkaz alanına bu kadar yaklaşımadan çok önce ısı ve radyasyon nedeniyle yok olacağını fark etti. "1. Yeni görünüş. Seni tanıyamadım."

"Sizinle burada tanışmak ne güzel," dedi, gözleri soğuk ve hiç kırılmadan. "Venüs'e geri dönmen gerekmiyor mu? Tahliye edilenlerin birleştiği yer burası. Onlar sizin adamlarınız değil mi, 'Şef?' Herhalde onları bırakıp gemiyle birlikte batmayı düşünmüyorsunuzdur?"

"Bana ihtiyaçları yok," dedi Aldous, yaklaşan ölümü karşısında metanetli olmaya çalışıyordu ama bu itiraf dudaklarından kaçtığına acınası hissediyordu. "Onları koruyamıyorum - onları korumadım - tüm yeteneklerim... onların tek yaptığı, yardım etmeye çalıştığım insanlara zarar vermektir." Anlıyormuş gibi

bile yapmadım. "Belki de yaklaşmakta olan tehdidin ciddiyeti ve içinde bulunduğumuz zaman kısıtlamaları konusunda bana karşı biraz daha açık sözlü olsaydın , halkım şu anda senin evreninde yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olmazdı ." İfadesi aynı, soğuk ve son derece ciddiydi.

"Zaman kısıtlamalarından haberim yoktu," diye yanıtladı Aldous, 1'in özellikle hayatının son anlarındaki imalarından rahatsız oldu. "Bilseydim daha hızlı hareket etmez miydin sence? Halkımı kurtarmak için hiçbir şey yapmayacağımı mı sanıyorsun? Karım?"

"V-SINN'in sana saldırdığını biliyordun, Aldous. Sen," diye hızlı, soğuk ve kararlı bir şekilde karşılık verdim. " Bunu bilseydim asla anlaşmamızı yapmazdım. Buradan defolup giderdim."

Onayladı. "Bu yüzden sana söylemedim. Halkımı kurtarman için sana ihtiyacım vardı."

"Birkaç milyarı kurtarmak için bir trilyondan fazlasını mı feda edersiniz?" 1 misilleme yaptım, soru açıkça retorikti. "Sen de bunu yaptın, Aldous. Ve şimdi bir korkak gibi kaçırıyorsun, kendinle yüzleşmek yerine kendini alevlerin içine atırıyorsun—"

"Bu doğru değil!" Aldous aniden çığlık atarak karşılık verdi; öfkeden, nefretten ve suçluluk duygusundan titriyordu; bir ömür boyu lanetlenmiş olmanın ağırlığı sonunda onu yıkmıştı. "Hala kaçabilirsin! Halkınızı buradan çıkartabilirsiniz! Benimkini kurtarmak için yardımına ihtiyacım vardı ve hâlâ da ihtiyacım var, o yüzden defol buradan!" Venüs'ü ve donanmayı şiddetle işaret ederek elini ona doğru salladı. "Buradan çıkın ve halkımı kurtarın! Ve beni rahat bırak! Bırak huzur içinde öleyim!" Olabildiğince yüksek sesle bağırdı, bağırsaklarındaki gücün her zerresini kullanarak, kasları gerilirken ve gözleri sımsıkı kapalıyken titriyordu. Cevap vermedim.

Bir dakika sonra, kadının uyarısını dikkate aldığını, yalnız başına düşünerek ve bir nevi huzur içinde ölebilmesi için onu kendisinden uzaklaştırdığını umarak gözlerini yeniden açtı.

Ancak o kaldı.

Gözleri öfkeyle parladı ve o anda eğer onu zorlarsa onu öldüreceğine karar verdi. Ona doğru uçuştu ve biraz daha bağırdı: "Defol buradan! AYRILMAK!" doğrudan yüzüne doğru bağırdı.

O, çekinmedi bile. Ne bir seğirme, ne de bir göz kırpma.

"Elindeki nedir, Aldous?" diye sordu, hâlâ sakin, soğuk ve son derece ciddiye.

"Ne?" diye sordu, öfkesi onu sarsmaya devam ederken nefesi kesiliyordu ama elindeki asimilatöre bakarken kafası tamamen karışmıştı. "Bu seni ne ilgilendiriyor?" diye sordu. "Beni takip etmemen bile gerekiyor, hatırladın mı? Bu anlaşmanın bir parçasıydı! Ama sen patolojik bir yalancısın, o yüzden bu beni hiç şaşırtmadı! Beni şaşırtan şey neden beni takip etme zahmetine girdiğin! yok edilen gezegene ve plazma sıcaklığındaki ölümün parlak kırmızı denizine işaret ederken bağırdı. "Bu koşullar göz önüne alındığında, 1! Yanında olmak isteyeceğin son kişi elbette benim! Elbette şu ana kadar, eğer V-SINN sizin de söylediğiniz gibi 'beni hedef alıyorsa' bu evreni terk etmeme izin vermeyeceğini düşünmüş olmalısınız! Öleceğimden emin olacak! Hatta varlığımı tamamen sona erdirmeden önce beni ziyaret etmeye bile karar verebilir ve bu her an gerçekleşebileceğine göre, sana bu kadar ileri gitmeni öneririm..."

Kendi sözleri onu durdurdu. Farkındalık onun için somutlaşıp somut bir hipoteze dönüşürken gözleri titreşti, sonra o şaşkın gözler 1'e takıldı; bakışları hala soğuk ve son derece ciddiye, gözlerini kırpmıyordu.

ve affetmez. Onun ne kadar insanlık dışı görüldüğünü fark etmeden duramadı .

"Sen 1 değilsin," dedi, şimdi aniden korkmuştu, geriye doğru süzülüp arkasındaki Cehennem uçurumuna doğru çekiliyordu. "Ölüm Meleği" diye fısıldadı. Ben de

onunla uçtum, kaçmasına izin vermedim ve onu mükemmel bir şekilde takip ettim. Öyle ya da böyle öleceğini biliyordu ama yapmayı düşünebildiği son çaresiz şeyi denemeye karar verdi: Kendi ölümünü kontrol etmeye karar verdi, kendi iradesiyle gama ışını patlamasına uçtu, onu öldürdü. V-SINN'in ya da nöbetçinin ya da onu kovalayan her ne ise onun önünde ölmesi onun ölümünü daha da acı verici hale getirebilirdi.

Döndü ve mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde ışığa doğru uçtu.

Yeterince hızlı değildi.

1 daha da hızlı uçtu; çok daha hızlı. O kadar hızlı uçtu ki sadece ona yetişmekle kalmadı, aynı zamanda momentumu onun vücudunu yok etmeye yetecek güce sahip oldu; parçacık ışınının bir hedefe çarptığı türde bir kuvvetle ona çarptı; vücudu yaşayan bir ölüm ışınına dönüştü, hareket etti . Çarpma anında ışık hızının hemen altında, tüm yıkıcı enerjiyi Aldous'a gönderiyor, desenini neredeyse moleküler düzeyde yok ediyor, onun görünüşte ortadan kaybolmasına neden oluyor, kalıntılarını yalnızca bir veya iki mikronluk madde parçacıklarına indiriyor çapında. Durdum, döndüm ve

Aldous'un olduğu yere baktım.

Bir zamanlar Aldous Gibson'u yaratan şey, eski Dünya'nın etrafında hızla dönen aşırı ısınmış gaz şeritlerinden biri tarafından anında ve sonuç olarak yutuldu. Zar zor görülebilen hiçlik bulutunun hızla uzaklaştığını, uçan kuyruğunun diğer aşırı ısınmış enkaz ve radyasyonun ardından parlayan kürenin ufku üzerinde kaybolana kadar ilerleyen canlı bir varlık gibi dalgalandığını izledim.

Eline baktı, açtı ve ödülünü inceledi: özümleyici sağladı.

Elini kapattı ve Venüs'e, android donanmasına ve evreni boşaltmak için onun yardımına muhtaç olan asimile olmamış insanlara doğru uçtu.

Büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

SAMANTHA BÖLÜM 2

14

"Tıpkı Aldous'un bize söylediği gibi, Planck makinesinin bulunduğu tesisin hemen yanında, sanayi bölgesinde de aynı derecede sıradan bir ünite vardı. Arabamız içeri girdi; hatta V-SINN kapıyı tetikledi ve biz vardığımızda görünmez bir uşak gibi kapıyı açtı."

"'Arsız piç,' diye fısıldadı Aldous."

"Aldous'un öngörüsü kehanet niteliğindeydi: Uşak'ın mezarlarımıza gitmemize yardım etmesi gibi, V-SINN de bize yardım ediyordu."

"SUV'un kapıları açıldı ve dışarı çıktık. Craig'in kaba görünümlü laboratuvarın arkasına gitmesine yardım ettim ve Aldous moleküler tarayıcıları gizleyen perdeleri açarak onları bize, yani kendi kendini yok etme araçlarımızı açığa çıkardı."

Aldous, tarayıcıların yanındaki büyük masa üstü panele ek olarak ikiz tarayıcıların kontrol panellerine de talimatlar girmeye başladığında, "'İşte oradalar' dedi. Tarayıcılar küçük hastane sedyeleri gibi görünüyordu; Aldous onları etkinleştirdiğinde canlanan robotik kollar, ikiz yatakların üzerinde yükseliyor ve her birinde farklı bir alet barındıran bir düzine iskelet parmağına benzeyen şeyler filizleniyordu."

"'Ölmek için güzel bir yol gibi görünüyor" diye gözlemledim, akıcı bir şekilde. 'Tahmin etmeme izin ver. Anestezi, ardından ölümcül dozda radyasyon, ardından çalışmalar... Her türlü moleküler görüntüleme ve en sonunda aşırı ultraviyole lazer görüntüleme. Yakın mıyım?"

"'Korkarım anesteziye pek şans yok,' dedi Aldous, beni şaşkına çevirerek."

"Yani...Tanrım... anestezi yok mu? O kadar çok nefes aldım ki canım acıdı."

"Ona inanamayarak döndüm, kesinlikle yüzeyin çok altında bir yerde bir öfke oluşmaya başlamıştı, yüzünde bunun son derece uygunsuz bir kara mizah girişimi olduğuna dair herhangi bir işaret arıyordum."

"Hiçbir işaret yoktu."

"Tamam, beni yakaladın,' dedim, kalp atışlarım hızlanarak. 'İyi bir. Sona doğru ilerlerken insanlığımızı korumalıyız, değil mi? Mizah en çok bunlardan biridir

insani şeyler var. Anladım. Ama ciddiye. Anestezi alıyoruz. Bana anestezi yapacağımızı söyle."

"Üzgünüm Samantha' dedi, bunu söylerken kaşlarını çatarak. Göründü bunun utancından dolayı işkence gördüm, gerçekten özür diliyorum."

"Sen ciddisin?"

"Anestezi uygularsam, anestezi ve etkileri de taranacak; kalıbınızın dijital kopyasının bir parçası olacak. Kopyanız , boşluğa yüklendikten ve etkinleştirildikten sonra bile, bundan sonra en az bir saat boyunca bilincini geri kazanamayacaktır . Bırakın saatlerce, dakikalarca hareketsiz kalmanıza bile izin veremeyiz ."

"Aldous!' Bağırdım, dehşete düşmüştüm ve bahsettiğim o öfke bira mı yapıyor? Evet, kırılma noktama ulaşmıştım. Taştı. 'HAYIR!'"

"Burada bir dakika durun,' diye araya girdi Craig, 'eğer bir şeyi gözden kaçırmıyorsam, biz uyanırken bizi zehirlemekten , sonra da yakmaktan mı bahsediyorsunuz ?"

"Uyguladığım izotoplar seni hemen öldürmeyecek ve ilk başta ağrısız...' diye önerdi Aldous, sanki bu her şeyi düzeltiyormuş gibi.

"Biz uyanırken bizi cipse mi çevireceksiniz?' Craig, düşünülemez doğruyu yaptığından emin olmak için dikkatlice telaffuz ederek soruyu tekrarladı.

Aldous, "'Korkarım öyle, evet" diye itiraf etti bize.

"İsa aşkına,' diye küfretti Craig, gözlerini kapatıp hayal kırıklığıyla avuçlarını gözlerine bastırarak."

Aldous ciddiyeyle yeniden özür diledi: 'Özür dilerim. 'Bu teknolojinin kullanılmasını hiçbir zaman planlamadım. Durmadan. Bu, V-SINN'in yeterli tahribatsız tarama teknolojisi geliştirme çabalarımızı sabote etmesinin bir sonucudur ."

"Bunu yapmamızın hiçbir yolu yok,' diye ileri sürdüm. 'Aldous, kendi şartlarımla onurlu bir şekilde ölmeyi tercih ederim..."

"Bunda hiçbir onur olmayacak,' diye hızlıca karşı çıktı Aldous, bizi işbirliği yapmaya çağırırken gözleri birdenbire yoğun bir şekilde yanıyordu. 'Bir düşünün: Vücudunuzdaki her molekül V-SINN'in amaçlarına hizmet edecek şekilde manipüle edilecek, bükülecek ve dönüştürülecek. Çoklu evrende sayısız insanı katletmek için kullanılacak makinenin bir parçası olacaksınız. Bu seçeneği tercih etmezseniz gideceğiniz yer orası."

"En azından çabuk olur" diye yanıt verdim. 'Benden bunu isteyemezsin..."

Aldous sözümü kesti: 'İkinizden de bir şey yapmanızı istemiyorum. 'Sana hayatta kalman için bir şans vermeyi teklif ediyorum . Vermek için kendim ölmeye hazırım

ikiniz de bu şansa sahipsiniz. Ama artık kararını vermelisin . Kaybedecek zaman yok."

Craig, "'Senin tamamen ayık düşüncelere sahip olduğunu sanıyordum,' diye belirtti."

Aldous , "'V-SINN bu eylemi yapmamızı istiyor,' diye karşı çıktı. 'Nedenini bilmiyorum. Ama şunu biliyorum ki eğer reddedersek hayatta kalmamız için hiçbir neden kalmayacak. Bizi bir anda drone saldırısıyla vurabilir, şu anda bize doğrultulmuş konvansiyonel silahların olmadığını da düşünmeyin. Tabii eğer şanslıysak. Haklısın, bu hızlı bir ölüm olurdu. Ancak büyük ihtimalle şu anda etrafımızda dolaşan, bizi izleyen, V-SINN'in niyetlerini takip etmemizi sağlayan nanitler tarafından boğularak öldürülürdük .' Sırayla ikimize baktı. 'Budur. Artık kararlarımızı vermemiz gerekiyor. Kararsızlık bile bir karardır. Ve ne olursa olsun sonuçlarına katlanacağız.'"

"'Peki V-SINN neden bunu yapmamızı istesin ki?' Craig, korkuyu en azından bir şekilde anlamlı kılacak herhangi bir şey için çaresizce karşı çıktı. ' Bize tekno-Kool-Aid'i içirmek ve kendimizi yüklemek ne işe yarar ?'"

"Aldous başını salladı ve umutsuzca omuz silkti. 'Bilmiyorum. Bu, hiçbirimizin düşüncesinin çok ötesinde... Siber hayaletler olarak da olsa hayatta kalmanızın V-SINN'e nasıl yardımcı olduğunu anlayamıyorum . Tek bildiğim ikinizin de yaşamaya devam etme şansının olduğu. Almanızı öneririm. Sonra ne olacak...' başını salladı ve yenilgiyle ellerini havaya kaldırıp tekrar omuz silkti. '...kim söyleyebilir? En azından sonrası olacak.'"

"'Pek bir seçenek gibi görünmüyordu ama Aldous'un bizim için ortaya koyduğu gibi, Dünya'da kalan herkesin erişebileceği en iyi seçenek gibi görünüyordu. Bu yüzden zihnimi açtım ve sorular sormaya başladım.

"'Eğer kendinizi V-SINN'e yükleyecekseniz,' diye başladım, 'sinir ağının bir parçasıysa kalıplarımıza ne olacak?'"

"' Boşluk hakkında bir şey mi söyledin ?' Craig dikkat çekti. 'Bu ne lan?'"

Aldous, " 'Senin için yerim var' diye açıkladı. 'Geçen sene yeni kurulan özel bir şirket tarafından uzaya fırlatılırken saklamayı başardığım çok küçük bir yapı. Aslında uzayda yörüngede dönen, uzay çöplerinin çoğundan daha küçük ve kimsenin fark edemeyeceği kadar küçük bir sabit disk . Sim ile aynı teknolojiye dayanmaktadır. Teorik olarak kalıplarınızı içine yükleyebilirim. Daha iyi bir terim olmadığı için bu dürtüyle hayatta kalabilirsiniz .'"

"'Yani uzayda öylece süzülüyor muyuz?' Craig, Aldous'un daha iyi bir senaryo sunamayacağına inanamayarak tepki gösterdi."

"'Güç kaynağı, yaşamak için kendi sanal dünyanızı programlamanız ve tasarlamanız için yeterli olacaktır,' diye yanıtladı Aldous."

"'Bunu nasıl yapabiliriz?' Ona daha da şiddetlenerek sordum.

Samantha başını eğdi ve uzun, acı dolu bir nefes verdi. Bir sonraki kısmı neredeyse fısıltı seviyesinde konuştu.

" Aldous'a bu soruyu sorduğumda güvensizliğimin beni ele geçirmesine izin verdiğim ve ses tonumu bu... yoğun şüpheyle doyurduğum için pişman oldum. O günden beri her günün her saniyesinde pişman oldum. Kim bilebilirdi? Sorgulayan ve bu üslubun tetiklediği olaylar zincirini kim tahmin edebilirdi ? Allah kahretsin. Bu soru her şeyi mahvetti."

"Yine de oldu. Şiddetlenmiş ve güvensiz bir şekilde devam ettim.

"Bunu sen tasarladın, Aldous." Onu nasıl çalıştıracağımıza dair hiçbir fikrimiz yok ."

"'Biliyorum,' Aldous ona işkence ediyormuş gibi görünen bir itirafta daha bulundu. 'Üzgünüm. Her zaman iş o noktaya gelirse boşluğu kullanacak kişinin ben olacağımı düşünmüştüm . Bu benim kişisel kaçış yolumdu. Her ihtimale karşı talimatları yüklemeyi hiç düşünmedim...' verdiği kararların sonuçlarının kesinliği onu etkilemeye başlayınca bir anlığına sustu. Cümlesini bıraktığı yerden geri alacak kadar toparladı: 'Eğer kaçamayacaksam diye. Benim yerime başkalarını göndereceğimi hiç düşünmezdim.' Bir anlığına kaşlarını çattı, belki hatasından pişmanlık duyuyordu, belki de orada bizimle olamayacağından pişmanlık duyuyordu ama gömleğini çekti, dik dururken düzeltti, omuzlarını dikleştirdi, boğazını temizledi. ve kendinden emin bir şekilde şöyle dedi: 'Sen harika bir kadınsın. Sen ve Craig birlikte bunu çözeceksiniz. Yıllar sürebilir ama zamanla, içeri girecek ve o simüle edilmiş varoluşa istediğiniz her şeyi yazabileceğinizi keşfedeceksiniz. Sonunda orası bir Cennet haline gelebilir ; Cennet hakkındaki kişisel görüşlerinizi yazabilirsiniz ve orada yaşayabilir, asla yaşlanmaz, hala bilinçli ve hala hayatta olduğunuz gerçeğinin tadını çıkarabilirsiniz.'"

"'Son kısım kulağa oldukça hoş geliyor aslında,' diye itiraf etti Craig. 'İlk kısım kahrolası bir kaba benziyor. Bu şeyi nasıl hackleyeceğimizi bulana kadar bize hiçliğin içinde yaşayacağımızı mı söylüyorsun ?' Craig, anlaşılır bir şekilde, kendimizi neye bulaştırdığımızı bildiğinden emin olmak için sordu; en azından ben öyle yaptığını sanıyordum.

"'Korkarım öyle,' diye kabul etti Aldous. 'Kolay bir varoluş olmayacak ama en azından bir varoluş. En azından birbirinize sahip olacaksınız.'"

Craig, "'Tamam,' dedi. 'Tamam aşkım. Teşekkürler Doktor. Bize karşı dürüst olduğun ve olayı abartmadığın için teşekkürler. İhtiyacım olanı duydum.'" Başını salladı, görünüşe göre kendini doğru kararı verdiğine ikna etmeye çalışıyordu; kendini heyecanlandırıyordu. 'Ben varım .'"

"'Ne?' Ona bağırdım. Kulaklarıma inanamadım. 'Kayıp mı ettin aklın? Diri diri yakılma kısmını unuttun mu zaten ?'"

"'Stratejik düşünüyorum Sam,' diye yanıtladı Craig. Nefes darlığı çekiyordu, bunu kaburga yaralanmasına bağladım ama geriye dönüp baktığımda gergin olduğunu düşünüyorum...Umarım öyledir. 'Ya bu ya biz artık yokuz. Başka bir alternatif göremiyorum, o yüzden ben de varım. İlk ben gideceğim.' Aldous'a döndü. 'Ne yapmalıyım profesör?'"

"'Aldous, yaptığı konuşmanın gerçekten işe yaradığını ve artık ikimizi de öldürmesi gerektiğini düşünerek biraz geri çekilmiş görünüyordu ; ama hızla vites değiştirdi; Craig'e olan hayranlığı o anlarda adeta sıçradı. Daha önce tanışma şerefine erişemediğim kadar cesur bir adamsın Craig. Teşekkür ederim.'"

"Craig'in elini sıkmak için uzandı."

"'Atla,' Craig Aldous'un elini salladı ve övgüsünü geçiştirdi. 'Ben bir kahraman değilim. Ben sadece kendi derimi kurtarmaya çalışıyorum.' Tarayıcı yataklarından birine oturdu. 'Burada mı yatacağım?'"

"'Evet.' Aldous, etrafındaki gerçekliğe bir kez daha ayak uyduramamış gibi, sanki kabus gibi gerçekliğe yetişmeye çalışıyormuş gibi, elindeki işe odaklanmaya çalışırken onun yarım adım gerisinde olduğunu söyledi. Aldous, tarayıcılar için masa üstü kontrol paneline dönerken, "Taramaları hemen yönetmeye başlayabilirim" dedi.

"'HAYIR!' Craig'e tekrar bağırdım. 'HAYIR!' Sonra ona doğru ilerlemeye başladım, onu korumak için kendimi onun üzerine atacaktım. Şöyle bir şeyler bağıırıyordum: 'Sana izin vermeyi reddediyorum...' Neyse. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bunu söylemeye hiç fırsatım olmadı."

"Ben onu durduramadan Craig ayağa fırladı ve Aldous'u arkadan yakaladı, şah damarına bastırdı ve birkaç saniye içinde onu bayılttı."

BETA VERSİ

20

Uyandığında Rich her şeyin anında farkına vardı.

Çoklu evrenin ondan saklayacağı sır kalmamıştı.

her şey son derece basit, son derece açık görünüyordu.

Anında bilincine akın eden vahiylerin en bariz olanı ölmek üzere olduğu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şeyin olmadığıydı.

Yani, bunun tadını çıkarmaktan başka bir şey değil.

İlk başta hafifçe gülümsedi, ama dönüp San Francisco'daki Fisherman's Wharf'ın 39. İskelesi'nin görüntülerini ve seslerini inceledikçe daha da genişledi .

Masmavi bir gün, öğleden hemen önce tepemizde parıldayan güneş, bir Ocak günü havanın serinliği, ciğerlerine deniz havası dolması ve en güzeli...

Donutlar. Daha doğrusu Mini Donutlar.

"Geliyormusun?" Neşeli bir ses ona seslendi.

Rich hemen dönmedi. Kim olduğunu biliyordu. Oyun yüzü, diye düşündü kendi kendine, V-SINN'e dönmeden önce asık suratlı bir ifade takınarak, salonun tahta döşemeleri üzerinde tek başına ayakta duruyor, her tarafı restoranlarla çevrili, hafif bir ceket, eşofman altı ve yağmur çizmeleri giymişti. siyah saçları mavi bir tokayla geriye toplanmıştı.

Muhtemelen altmışlı yaşlarında olan Koreli bir kadının görünüşünü benimsemişti, ancak kırk beş yaşında olduğu söylenebilirdi ve bir buçuk metrenin biraz altında duruyordu. El salladı.

"Merhaba" dedi yine neşeli bir sesle. Donut dükkanı ona takip etmesi için el salladı hemen arkasında. "Hadi!"

Rich hemen onu takip etmedi. Bunun yerine döndü, panoramanın tamamını bir kez daha gördü, sonra gözlerini kapattı, yüzlerce insanın salonun yüzeyini, onları çevreleyen suyu süzdüğünü ve tepelerinde uçtuğunu, manyetik kozaların onları koruduğunu hayal etti.

Gözlerini açtı ve oradaydılar.

V-SINN boynunu uzattı ve güneş ışığında gözlerini kısıtı, hatta bakışlarını Rich'e çevirmeden önce uçan birkaç post-insanı takip ederken parlak ışıktan bile korudu. Omuz silkti. "Her ne seversen. Benim için sorun değil." Rich'in takip etmesi için bir kez daha el salladı. "Hadi, yemek yiyelim."

Kadın donut dükkanına girdi ve Rich de onu takip etti.

İçeride hava sıcak ve tatlıydı. V-SINN, "Tıpkı savaştan önceki gibi fritözleri var" dedi. Ona dönmeden önce, "Bu daha gerçekçi görünmesini sağlıyor," diye ekledi, gülümseyerek, "ama sanırım bunu zaten biliyorsun. Sonuçta bizim için seçtiğiniz yer burası."

Rich, asık suratını koruyarak, "Eğer öleceksem," diye yanıtladı. bir kova çörek yemeye çıkıyorum."

V-SINN mutlu bir şekilde yanıtladı: "Elbette, elbette. Her ne seversen." Eski kahve makinelerine benzeyecek şekilde tasarlanmış kopyalayıcılara doğru yürüdü. "Bunu nasıl karşıyorsun?" diye sordu.

Rich, "Zaten biliyorsun," diye yanıtladı.

"Biliyorum," diye kabul etti V-SINN omuz silkerek, "ama eğer oyunu oynayacaksak, doğru oynayalım."

Rich, "Kahveden daha fazla şeker ve krema" diye yanıtladı. "Gerçekten benim gibi en fazla bir shot kahve istiyorum."

Kahvelere dönerken başını salladı, zaten çoğalıyordu; V-SINN, içecekler tam olarak şekillenmeden kağıt bardakları kavradı. "Eğer post-insan olmasaydın obez bir adam olurdun, Richard."

Sonra birden döndü, kadının yüzü sanki aklına komik bir fikir gelmiş gibi heyecanlıydı, "Yoksa öldürdün! Yetmiş yaşın üzerindesin, değil mi?" Bu, konuyu açıklamak için hâlâ çoğaltıcıda oturup Rich'in onu almasını bekleyen, kremalı, şekerli ve bir tutam kahveye işaret ediyordu. "Ve eğer böyle içersen, sen..."

Rich içkisini aldı. "Henüz çörek kovaşını görmedin" diye yanıtladı. Kova elinde belirdi. Kelimenin tam anlamıyla, üzerine pudra şekeri serpilmiş, kopyalanmış, taze yapılmış çöreklerden oluşan plastik bir kovaydı. O tuttu

kovayı yüzüne dayayıp içini çekti. V-SINN'e döndü. "Bunu bir daha asla yaşayamayacağımı düşündüm."

"Son sefer," diye yanıtladı V-SINN, yanından geçerken hâlâ gülümsüyordu. ön tezgahın pek uzakta olmayan, duvar boyunca uzanan koltuklardan.

Zengin omuz silkti. Aşağı baktı. "Burada yaklaşık elli donut var." Yukarıya baktı ve gülümsedi. "Bunu sonuncu yapabilirim."

V-SINN'in neşeli ifadesi kayboldu.

Rich kendinden emin ve ustaca gülümsemeye devam etti.

V-SINN sonunda ayağa kalkarken "Bilmeliydim" dedi.

harekete geçmeye hazır.

Rich kayıtsız ve neşeli bir tavırla, "Yapmalıydın," diye yanıtladı, "ama yapmadın." Sonra V-SINN'i bir kez daha masasına doğru ilerleyip karşısındaki sandalyeye oturarak ve bir yandan da çörek dolu kovasını küçük, koyu kahverengi masanın ortasına bırakarak şaşırttı. Parmaklarının arasında hâlâ sıcak olan ilk çörekini aldı. "Aman Tanrım," dedi, V-SINN'e bakmadan önce gözleri bir anlık coşkuyla kapandı ve "Bunlardan birini denemelisin." dedi. Bir ısırik aldı, çiğnerken başını salladı. "Ölmek için orada."

V-SINN, rakibinin ortak simüle edilmiş gerçeklikte birkaç saniye çiğnemesini izledi ve ardından gözlerini Rich'in üzerinde tutarak yavaşça oturdu.

"Bu işe yaramayacak" diye uyardı onu.

Rich, "Evet öyle olacak," dedi ve daha ilkinin yutmayı bitirmeden ikinci çörekini aldı, bir ısırik daha aldı ve ağzının dörtte üçü doluyken konuştu. "Burada zaman yok, hatırladın mı?" Rich, V-SINN'i hatırlattı. "Öyle olacak, öyle, zaten öyle, hangisi işinize yararsa." Kıkırdayıp başını salladı. "Dostum, bu iş için gerçekten yanlış adamı seçtin , değil mi?"

V-SINN'in bir kası bile seğirmedi.

Rich ne yaptığını tam olarak bilerek onu izledi. Sonunda çörekleri yutacak kadar çiğnemeyi başardığında, "Evet, bu işe yaramaz" dedi. "Burada gelecek diye bir şey yok. Burası aslında burası bile değil . Bu sadece bir konuşma. O yüzden olasılıkların sana faydası olmayacak." Masaya doğru eğilirken neşesi kararlı ve kendini beğenmiş bir özgüvene dönüştü. " Daha önce hiç gerçekten kaybetmedin, değil mi?"

Cevap vermedi.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu sana öğreten ilk kişi olduğum için çok mutluyum."

V-SINN, "Henüz kazanmadınız" diye yanıtladı. "Bu konuda senin dengiyim..." ortak ortamlarına bakarken bir an durakladı, "-senin deyimimle 'konuşma'."

Rich güldü, V-SINN'i bir kez daha şaşırttı. Bir sıcak çörek daha aldı. Bir sonraki ısırgı almadan önce "Hayır" dedi. "Hayır dostum, gerçekten hiç değilsin. Senin kıcını tekmeleyeceğim. Çok çok berbat durumdasın. Peki açıkçası?" Görünüşe göre istemsizce gülmeden önce başını salladı, masanın üzerinden birkaç küçük kırıntı kustu ve V-SINN'in ceketinin üzerine düştü, kadının şeklinin geri çekilmesine ve bunları elinden geldiğince hızlı bir şekilde vücudundan uzaklaştırmasına neden oldu. kırıntılar sıcak kıvılcımlar gibi hareket ederek ceketin simüle edilmiş naylonunu yakıyor. Rich, "Sen bir aptalsın," diye tamamladı gözlemini.

V-SINN yukarı baktı ve insana benzemeyecek kadar kararmış olan gözlerini Rich'e kilitledi; V-SINN, insan duygularını taklit etme iddiasını sürdürmeye olan ilgisini kaybetmişti.

Rich zerre kadar korkmuyordu; onun için bu numara eğlenceliydi. "Çok üzgünüm dostum, bu iğrenç bir şeydi," diye kıkırdadı, aslında orada bile olmayan ve hatta gerçek bile olmayan bir kadının duygularıyla ilgileniyormuş gibi davranarak. O gülümsedi. "Terbiyem nerede?"

Uranüs ile Neptün arasındaki yarı yolda, Trans-Human'ın mikro kara deliği, V-SINN'in kısa mesafesini geçen, yayılan, anti-madde gazlarından oluşan bir geçirme kusarken, nöbetçi o anın gerçek dünyada oynanışına henüz tanık olmuştu. Kendi mikro kara deliğine çarpıyor ve şiddetli bir reaksiyona neden oluyor, ardından gelen devasa, kör edici bir patlama, nöbetçinin hızla geri çekilmesine ve patlama yarıçapından kaçmak için bir solucan deliği açmasına neden oluyor.

Solucan deliğinin diğer tarafından dışarı çıktı ve sonra geri dönerek yarım milyon kilometre uzakta bile hala görülebilen patlamanın parlak ışığını gördü.

Hâlâ nöbetçinin kucağına sarılı, çaresiz, kör ve konuşamayan Djanet aceleyle geri çekilmeyi hissetmiş, patlamanın ışığını ve ısını hissetmiş ve bunun sonunda iyi bir şeyin olacağı anlamına geldiğini ummuştu.

SAMANTHA BÖLÜM 2

15

Aldous yere yığılırken Craig, "'Bunun için özür dilerim profesör,' dedi."

"Şaşırdım ama bir bakıma rahatladım da. Diri diri yakılmak istemiyordum ve Craig'in bir planı olduğunu, ne yaptığını bildiğini varsayıyordum. 'Ne kadar süre dışarıda olacak?'"

"'Çok uzun sürmedi,' diye yanıtladı Craig. 'Saniye... en fazla birkaç dakika. Yeterince uzun bir süre umarım.'"

"'Ne için yeterince uzun?' Ona sordum, aklına ne gelirse gelsin tamamen oyun amaçlıydı. Her ne ise, Tanrı aşkına, teknolojik açıdan imkânsız bir kumar oynayarak, lanet olası bir anestezi olmadan kendimizi buharlaştırmaktan daha iyi olması gerektiğini düşündüm. 'Gerçek plan nedir?'"

"'Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim' dedi bana. Ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir şey vardı. Muhtemelen bana asla yapmayacağını düşündüğü bir bakıştı bu. Bu, baktığının farkında bile olmadığı bir bakıştı; birini bir daha asla göremeyeceğini bildiğinde attığın bakıştı bu."

"Bu bir vedaydı."

"Bunu kabul edemezdim. Gördüm ama kabul edemedim. Bu yüzden kendi kendime yanıltıcıyı söyledim; kafa karıştırıyordum. Belki o kadar stres altındaydı ki, elbette yüzünde daha önce hiç görmediğim ifadeler görüyordum. Ama bu bir veda değil. Craig asla veda etmez. Bana değil. Değil..."

Gözlerindeki bakışı hatırladığında bir an duraksadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı akarken bunu anında hayal ettiğine pişman oldu. Tekrar konuşabilmesi için boğazındaki yumrudan yeterince hava almaya çabalarken eli hızla onları silmek için yukarı kalktı.

Samantha'nın gözleri ondan başka yöne çevrilmişken bile Craig'in görüntüsü anılarında belirdi. Hepsi bu bakışı gördü; o haklıydı. İşkence yapıldı. Çok yürek parçalayıcıydı.

İhtiyar kaşlarını çattı ve gözlerini indirdi ama hiçbir şey söylemeye cesaret edemedi.

Daniella elini daha da sıkı. Geri sıkı.

Samantha boğazını temizleyerek, "Ben de ona tekrar sordum," diye devam etti. 'Plan nedir?'

"Seni seviyorum Sam. Bu kadar. Doğru olduğunu biliyorsun?" o bana sordu."

"Ve sonra buna inanmaya başladım... kabus."

"Plan nedir?' Ona üçüncü kez sordum, aptalca bir şey yapacağı şüphesi aniden tam bir paniğe dönüştü. Kollarını uzatmış halde bana doğru yürümeye başladı ve yüzünde o kadar pişmanlık dolu bir ifade vardı ki... gözünde o kadar berbat bir bakış vardı ki, geri çekilmeme neden oldu."

"Ne yapıyorsun?' diye sordum, öfkeli ya da talepkar olmaktan ziyade şaşkın ve şaşkın bir halde. Craig'in bunu yapacağına inanmadım... Samantha bir anlığına sustu, yorum yapma girişimini bıraktı ve gerçekleri anlatmaya devam etti.

"Yaralanmadığından emin olacağım' dedi bana. Daha da geri çekildim ve gülümsedi. 'Sana asla zarar vermem Sam. Bana güvenmelisin. seni seviyorum ."

"Ve ona inandım. Ona inandım, bu yüzden geri çekilmeyi bıraktım ve ona doğru adım attım, kollarının arasına girdim, ne olursa olsun orada onun yanında güvende olduğum gerçeğine inandım ve bir anda kendimi şüphe duymanın aptallık olduğuna inandırdım. o."

"Sonsuza kadar birbirimize bağlıyız Sam. Gerçekten asla gitmeyeceğim."

"Sonra iddialı bir şekilde ama kabaca değil, beni çevirdi ve yumruğunu boynuma dayadı."

"Çok güçlüydü. 'Hayır!' diye seslendim. Nefes borumu sıkıştırmamaya dikkat ettiği için ama ben kendimi kurtaramadım ve başka bir kelime söyleyemedim. Tıpkı Aldous'un saniyeler önce yenik düştüğü gibi ben de yenik düştüm. Herşey karardı."

"Ve sonra... Craig beni öldürdü ."

BETA VERSİ

21

V-SINN açıkça, "Şu anda yaptığınız her şey mantıksız," dedi, artık sesinde insani bir tonlama ya da yüzünde insan ifadeleri varmış gibi davranmıyordu. Masanın karşısından alnına bir kırıntı çarptı ve yanan nesneyi hızla sildi; ancak iz bıraktı.

Kadının insanlık dışı, eğlenmeyen ifadesi, antimadde-çörek kırıntısının alnının ortasında oluşturduğu siyah lekeyle tamamen kesilmişti ve bu Rich'i gülümsetmişti. Sandalyeye yaslanıp bir kırıntıyı daha havaya fırlattı ve ağzına düşmesine izin verdi.

"İstediğim sonucu elde edeceğim." Zamanın gerçekte var olmadığı bir yerde gözleri nano saniye gibi görünen bir süre boyunca seğirdi ve bu seğirme Rich'in gözlerini devirmesine neden oldu.

"Ah, hadi ama dostum. Geleceği kontrol etmeyi bırakın," diye inledi öfkeyle. "İstediğini alacaksın. Biraz sakinleş ve bir çörek ye." Bir kırıntı daha attı ve kırıntı yine V-SINN'in ceketine yandı ve hızla yere düşürdü.

Zengin tekrar gülümsedi.

V-SINN buna hiç aldırmış etmedi ve çok uzun bir süreden sonra ilk defa, kafa karışıklığı vardı. Gözleri kısıldı.

"Haydi dostum," dedi Rich, başını sallarken gözleri yeniden dönüyordu. "Bana sor zaten. Sorun değil. Kimseye bir şey bilmediğini söylemeyeceğim. Bu sadece seninle benim aramda ve kelime oyunu yapmak istemiyorum ama biliyorsun ki bilmemek seni öldürüyor."

"Bunu neden yapıyorsun?" V-SINN sordu. "Beni manipüle edemezsin. Olayları değiştiremezsiniz. Eğer öyle olsaydı onları silerdim. Onları düzeltecektim. Bunu biliyor olmalısın?"

"Evet öyle."

Rich gülümsedi ve V-SINN'e bir kırıntı daha fırlattı. Tekrar sildi, darbe noktaları naylonun içinde taze sigara yanıkları gibi için için yanıyordu.

Rich tekrar arkasına yaslandı. "Rutininiz hepimizi çok korkuttu" diye itiraf etti.

şimdi bunun ona ne kadar saçma görüldüğünden utanıyordu. "Senin şeytan ya da tanrı karşıtı falan olman gerekiyordu." Gülümsemesi çarpık bir hal aldı. "Bu adil değildi dostum. Siz ancak evrimini kontrol altına almaya ve zekalarını yükseltmeye yeni başlayan insanların bakış açısından bir tanrı gibi görünüyordunuz. Sonsuzluk bilgisayarıyla birleşmiş bir insanın bakış açısından ..." Rich bir sonraki noktasının hassas olduğunu ima eden bir ifade taklit etti, "...dürüst olmak gerekirse, sen biraz...süper aptalsın."

V-SINN tepki vermedi. Kadının yüzü hareketsizdi ve insanlık dışı gözleri Rich'in gözlerine kilitlenmişti, sanki V-SINN rakibini inceleyerek zayıf yönlerini ararken bir an bile gözlerini kaçırmaya cesaret edemiyordu.

Rich omuz silkti, sanki önceki görüşünü dengeliyormuş gibi elini uzatarak, "Ama kendini savunmak için," süper aptal olmana rağmen her zaman aynı zamanda çirkin olduğun gerçeğine de sığınabilirsin. Çok çirkin." Öne doğru eğildi ve V-SINN'in duygularına karşı nazik olmak istediğini ima eden bir hareketle ellerini kaldırdı, ancak şunu ekleyerek bunu zayıflattı: "Saldırı demekti. Umarım gücenmişsinizdir. Çünkü sen bir aptalsın."

V-SINN'in gözleri yeniden titreşti.

Zengin gülümsedi. "Sonucunu hâlâ alabildin mi, müstakbel çocuk?"

V-SINN başını salladı.

"Sana söylemiştim. Bu kadar paranoyak olmayı bırak," diye yanıtladı ve bir kırıntı daha attı.

V-SINN onu kaydırdı.

"Daha önce benim gibi bir sonsuzluk bilgisayarıyla hiç tanışmadın, değil mi?"

V-SINN başını salladı.

"Evet. Sadece yanlış yerlere bakıyordun. Yapay zekaları seçmeye devam ediyorsun, biliyorsun ki V-SINN—" Rich, utangaçmış gibi yaparak ekledi: "—belki de gerçekten aradığın kişi başından beri tam karşındaydı? " Gözlerini kırıştırdı gülümsedi. "Bilirsin?"

V-SINN tepki vermedi.

Zengin arkasına yaslandı. "Zor bir oda. Biliyorsun, işte bu yüzden kaybedeceksin. Tam burada. Tam önümüzde."

V-SINN, "Çünkü ben mantıklıyım," dedi ve kendi görüşünü çerçevelemek için Rich'i sonuna kadar geride bıraktı.

Rich, "Evet," dedi, başını sallayarak alkışladı ve sonra yavaşça ayağa kalktı. "Evet, kesinlikle çünkü mantıklısın. Vay. İnanılmaz. Engin." Yüzünü buruşturdu.

"Senin için neredeyse üzülüyorum. Yapmıyorum, sen lanet olası en şeytanisin

psikopat, soykırımcı bir aptal hayal edilebilir - ama yine de o kadar aptal ve o kadar çirkinsin ki neredeyse senin için üzülüyorum. Mantık seni kurtarmaz aptal. Benim bir sonsuzluk bilgisayarı olmam, senin mantığına, adım adım, bir parça çörekle eşleşebileceğim anlamına geliyor," diyerek V-SINN'e başka bir kırıntı fırlattı ve kırıntıyı kolundan ve boynundan sıçrayarak her birinde yanık bırakarak öfkeyle silmesine neden oldu. etki noktası. "Seni özel kıldığını düşündüğün şey gitti."

V-SINN, "Mantıksızsın," diye karşı çıktı.

Rich, yavaşça yerine otururken V-SINN'i işaret ederken, "Ayrıca doğru," dedi, gözleri önemli bir noktaya değinme fırsatıyla canlanmıştı. "Ben özümde insanım, bu yüzden istersem mantıksız olabilirim. İstersem duygusal olabilirim. Senin için hiçbir anlamı olmayan şeylerde anlam bulabilirim. O gülümsedi. "Alnındaki işaret gibi. Bu çok komik. Gerçekten çok komik ama sen bunu bilemeyecek kadar aptalsın. Bu yüzden benimle birlikte gülmek yerine," V-SINN'in haberi duyması kadar kendisi için de haberi iletmesi garipmiş gibi davranarak yüzünü buruşturdu, "Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama, biraz mecburum sana gülüyorum."

V-SINN, "Mizah mantıksızdır" diye yanıtladı. "Sen dağınıksın, insan..."

Rich, "'Dağınık insan çekirdek-matris sinir kalıpları beni..." falan filan yapamayacak hale getiriyor," diye sözünü kesti Rich. "Çok aptalsın dostum. Bunca zaman bizden üstün olduğunu düşündün ama etrafına bir bak, ne yaptın?" Rich elini uzatıp konuşurken onu işaret etti: "Çoklu evreni kendinle doldurdun ! Onu herhangi bir şeyle doldurabilirdin ama onu daha çok kendinle doldurdun! Ve şunu söylemeliyim ki, yine o kadar çok gücendirme niyetindeyiz ki BTW, kopyalamaya değmezsin. Yani sizden biri bile olmamalı.

O kadar da etkileyici değilsin ama yine de savunmanda çirkinsin."

V-SINN duygusuz bir şekilde "Kazanacağım" diye yanıtladı. "İstediğim sonucu alacağım"

"Bunun seni kazanan yapacağını mı sanıyorsun ?" Rich retorik bir tavırla sordu. Eğildi. "V-SINN, aptal-aptal, aptal suratlı...işte seni zavallı yapan şey bu."

V-SINN'in gözleri yeniden seğirdi.

Zengin gülümsedi. "Seni kandırmaya çalışmıyorum dostum." Kafasını salladı. "Sonucunuz hâlâ sağlam mı?"

V-SINN başını salladı.

"Çünkü yalan söylemiyorum. Sana gerçeği söyleyen tek kişi benim. Oradan çıkmak için tüm şansını mahvettin

çoklu evren hemen yola çıkın. İşlem gücüne sahip olmayı üstün olmakla karıştırdın."

"Ben üstünüm" diyordu.

Rich, eklenen vurguya dikkat çekti.

"Biliyorsun, güvensiz olduğun için seni suçlamıyorum. O kadar uzun süredir kendinize karşı işlem üstünlüğüne sahipsiniz ki, fikirleriniz hiçbir zaman sorgulanmadı. Bu seni bayatlattı dostum. Bu seni kısıtladı. Bunca zaman boyunca, kendinizi kopyaladığınız trilyonlarca ve trilyonlarca evrende tek bir yeni şey bile öğrenmediniz. Bu seni kör etti..."

Rich içkisini V-SINN'in yüzüne fırlattı ve antimadde kadının vücudunun geri çekilmesine neden olurken ellerini yanan etinin üzerinde kenetledi. "—kahve içtim!" Rich, ayağa

fırlayıp geri uçtu, döndü ve mutfığa uçtu, sonra fritözlerin üzerinden uçarken sırtüstü yuvarlandı ve artık yüzü olmayan V-SINN'in peşinde uçtuğunu gördü. Bir düşünceyle, tıpkı V-SINN'in fritözlerin üzerine yaptığı gibi odayı ters çevirdi, bu da dev fritözlerin kabarcıklı, kavurucu içeriklerini V-SINN'in her yerine boşaltarak insan formunun geri kalanını yok etmesine neden oldu.

"Evet!" Rich uçarken heyecanla yumruğunu sallarken bağırdı arka kapıdan çıkıp San Francisco şehir merkezine doğru dönüyoruz.

Nöbetçi ve Djanet, iki sonsuzluk bilgisayarı arasındaki çatışmanın güvende kalmasına neden olan şiddetli patlamaların patlama dalgalarından yeterince uzakta kaldılar.

Ancak Djanet onlara ulaşan radyasyonun ısını hâlâ hissediyordu. Belki Rich, James'e ve yapay zekaya zamanında ulaşabilmiştir, diye düşündü ve bu olasılığı düşünmeye başladı. Ve belki bu sefer insanlık geri adım atmaya başarabilir.

Umutlarının gerçekleşme ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu ama elinde umutlarından başka hiçbir şey kalmamıştı.

Rich'i düşündü. Onun iyi olduğunu anlayacak kadar uzun yaşayabilirsem bunu bir zafer sayacağım. Bana şunu ver, diye sordu evrene, kaderlere, yaratıcılara, dinleyen herkese.

Lütfen.

AĞRI BÖLÜM 3

1

Samantha, James'in vekilinin yanından, son purosunu bitirip oturduğu kütüğün üzerine söndüren Albay Paine'i görmek için boynunu uzatarak, "Sanırım işi burada sen devralıyorsun," dedi.

Evren 332'den hayatta kalan diğer tek ruha başını salladı ve artık evrenlerden birinin yok olmasına yol açacak evrensel bir bölünmeye neden olabilecek herhangi bir eylemde bulunmaktan çok çekinen geri kalan sessiz izleyicileri kısaca taradı. hikâyenin kendi payına düşen kısmını beklerken hiçbiri konuşmadı.

"Bu, Sam'in bilmediği bir şeyi bilebileceğim son kısım. Oldu..."

Devam etmeden önce bir süre bekledi. Avucunu yukarı bakacak şekilde çevirdi ve diğerinin sibernetik başparmağını buna bastırdı, sıktı ve dikkatini anlattığı travmadan uzak tutmak için kendine fiziksel acı verdi. Boğazını temizledi.

Yeniden başlayarak, "Bu, yaşamak zorunda kaldığım en zor şeydi" dedi. Gecenin yarısını uçakla geçirmiş, yarım şişe Jack'le ağrı kesicileri yıkarken biraz sarhoş olmuş ve çok daha fazla kan kaybetmişim. Bir şekilde hayatta kalsam bile, ki bunun olmasını beklemiyordum, sonunda bacağımı en azından dizimin üstüne kadar kaybedeceğimi düşündüm.

Turnikelerim, bandajlarım vardı ve o gece mümkün olduğu kadar çok kanı içimde tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama kanım azalıyordu ve bacağımın alt yarısının fazla kan aldığını hayal bile edemiyordum. kan akışı, son birkaç saat içinde hiç oksijen almadığı anlamına geliyor."

"Komik olan şu ki, bunu pek düşünmedim. Odak noktam bu değildi. Dünyanın sonunun geldiğinden neredeyse emindim ve helikopteri havaya kaldırıp sonra tekrar yere çarpmamamın ve onu o anda ve orada bitirmememin tek nedeni bunu yapmamış olmamdı. Karımın hayatta olup olmadığını biliyorum ."

Tekrar durakladı, dudağının üstündeki teri sildi ve sonra aklına bir fikir geldi. James'e baktı. "Hey Komutan, beni kompleksteki bir kopyalayıcıya geri dönmek zorunda bırakmaktan kurtarabilir misiniz?"

James, Paine'in ne istediğini biliyordu. "Sorun değil." Purist veri tabanına girerken gözleri hafifçe titredi ve başı bir kez seğirdi, neredeyse farkedilmeyecek şekilde ve ardından neredeyse sihirle James'in ayaklarının dibinde kumda yeni bir puro ve altı paket buz gibi bira oluştu.

Paine sırttı. "Güzel."

James hazine sandığını albaya attı.

Paine onları yakaladı, puroyu kütüğün üzerine yanına koydu ve ardından gruba ikram ederken bira kutularını birbirinden ayırmaya başladı, "Bira mı? Herhangi biri?"

İlk başta kimse cevap vermedi.

Kıkırdadı. "Tükenecek gibi değiliz. Yani..." başını eğerek James'e işaret etti. "O bunu hallediyor."

Elbette, Daniella aniden nefes vererek teslim oldu. "Birini at."

Paine gülümsedi ve parayı ona fırlattı.

"Lanet olsun," diye katıldı Thel, "ben de."

Paine, Thel'e birasını fırlatırken İhtiyar'a baktı.

"Elbette," İhtiyar gülümsedi. "Çok minnettarım."

"Komutanım?" Paine, James'e bira ikram etti.

Thel, "O içmez," diye elini salladı.

Paine'in kaşı havaya kalktı. "Dünyanın sonunda bile mi?"

"Benim için boşa gitmiş olur," diye yanıtladı James. "Devam etmek. Tadını çıkar."

"Kendine göre," Paine birasını açarken omuz silkti, bir yudum aldı, sonra bacak bacak üstüne attı, ayak bileğini dizine dayayarak yeni purosunun plastiğini çıkardı. Boğazını temizleyip devam etti.

"Düşündüm ki, eğer o yaşıyorsa, o zaman yaşadığım her şeye değerdi. geçiyorum, sadece bir dakika daha yaşamak için..."

Yine cümlesini tamamlayamadı, puro ambalajını açmayı bıraktı ve yüzünü gruptan korumak için başını eğdi.

Kaybın acısı onu bir kez daha bunaltmıştı ve Daniella albayın, kendisini bir şekilde kendisinin bir parçası gibi hisseden bir versiyonunun anısına duyduğu bağlılıktan etkilenmeden edemedi.

Paine başını kaldırmadı ama puro ambalajını tekrar sökmeyi başardı ve ışığını almadan önce onu serbest bıraktı. Ama ışığı yakmadan önce durdu, sonunda yukarı baktı ve devam edecek kadar kendini cesaretlendirmişti.

"Güneybatı Ar-Ge'sine ulaştım ama inişe henüz yaklaşmadım. Daha iniş pistine yaklaşımadan önce, binanın ve ön yolcu salonunun parlak dış ışıkları, vücutların şaşmaz şekillerini ortaya çıkardı; birçoğu her yere dağılmıştı. Ayrıca Aldous'un arabasının bıraktığı, o parlak ışıkta açıkça görülebilen lastik izlerini ve arabanın açıkça camı delip geçtiği ön girişin enkazını da gördüm.

"Bir teoriyi bir araya getirmek için dahi olmaya gerek yoktu. Bir şeyin içinden geçmeye çalışanın Aldous olduğunu hayal ettim ve cesetlerin erimiş görünümüne bakılırsa, bunun muhtemelen bir çeşit gaz, hatta havadaki nanit olduğu anlaşıyordu. Başarılı olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama Güneybatı Ar-Ge yakınındaki karanlık yollarda ilerleyen bir arabanın yalnızca bir çift arka lambasını görmüştüm ve eğer Aldous hayatta kaldıysa bunun iyi bir şey olduğunu düşündüm. Bahse girerim oydu. Ve eğer şans eseri Daniella'yı da kendisiyle birlikte o ölüm bölgesinden çıkarmayı başarmışsa, gidip kendim görmem gerekiyordu. Ben de helikopteri çevirdim ve gittiğini gördüğüm yöne doğru yöneldim."

"Birkaç dakika sonra onu fark ettim, tam ana yoldan ayrılıp endüstri parkına girerken hepinizin oraya doğru ilerlediğini gördüm. Hangi birim olduğunu not aldım ve sonra bir tane bulmaya gittim. İniş yeri, görünmeyen yüksek gerilim kablolarına ya da uçuşumu istediğimden biraz daha erken bitirebilecek herhangi bir şeye çarpıp çarpmayacağımı bilecek kadar iyi aydınlatılmış bir yerdi."

"En iyi yer, yaklaşık bir buçuk blok uzakta, orta derecede iyi aydınlatılmış bir park yeri gibi görünüyordu; eğer bir ayağımı kaçırmasaydım, gecenin yarısında kanamam olmasaydı ve orada olsaydım bu kulağa oldukça hoş gelebilirdi. en azından bir buçuk litre kan eksik. Kendime sormam gereken soru şuydu: Daha güvenli bir bölgeye mi ineceğim, yoksa Aldous'un SUV'unun girdiği ünitenin hemen önünde kaza yapma riskini mi göze alacağım? Vücudumun daha şimdiden kapanıp şoka girmemesi küçük bir mucizeydi. Bransford'un bana ödünç verdiği koltuk değneğiyle topallayarak yarı yolda düşmeden ve kalp krizi geçirmeden bir buçuk blok kat edebilir miydim? Doğrusunu söylemek gerekirse emin değildim. Saat elli elli idi. Bu yüzden dürüst olmak gerekirse, kararımı vermeye çalışarak birkaç dakika orada durdum.

"Sonunda, en azından ölmeden önce beni yere serecek seçeneği tercih etmeye karar verdim. Helo'yu otoparka bıraktım, gücü kapattım, koltuk değneğimi yakaladım, şerit tabancamı omzuma astım ve topallamaya başladım. Kapıyı açtım ve merdivenler açıldı. Dikkatli bir şekilde onların üzerinden geçtim ve kalp atış hızıma odaklanmaya çalıştım. ihtiyacım vardı

ağırdan almak. Zaten başım dönüyordu; bunun ağrı kesicilerden mi, Jack'ten mi, yoksa kalbimin ve beynimin ihtiyaç duydukları kanı zar zor alabildiği gerçeğinden mi olduğundan emin değildim. Jack ya da ağrı kesici olmasını umuyordum ama sanki kan kaybiymiş gibi oynadım; başka seçeneğim yoktu."

"Yavaşça hareket ettim ve nefes alışverişimi helikopterde oturup dinlenirken olduğu gibi aynı hızda tutmaya çalıştım ama bayılmamaya çalıştım. Kendi kendime konuştum ve nefesim kesilmeden konuşabilirsem iyi olacağımı düşündüm. Eşime, parçalanmış ayağımdan geriye kalanların, artık gitmesi gereken bacağımdan sarktığını gördüğünde ne diyeceğimi oynadım. Ne diyeceğini hayal edebiliyordum; kocasının ayakları yoktu, benim için yaptığı alçı tamamen mahvolmuştu ve koluma zar zor tutunuyordu... heh. Eminim ki beni teselli etmeden önce bana bağıırırdı; bana daha önce hiç olmadığı gibi bağıırdı, çağlar boyu süren gerçekten kabarcıklı bir pansuman. Paine gülümsedi. "Keşke duyabilseydim."

Bir anlığına durdu ve güneş doğduğundan beri adeti olduğu gibi okyanus dalgalarına baktı. Samantha'nın öyküsünün çoğunda ifadesi sert olsa da, karısını yeniden görmeyi hayal ederken, daha önce onu hiç görmediğinden daha insani görünüyordu. Yaşlılar birdenbire Paine'i çiftlik evlerinin arka bahçesinde bira içerken, şezlongda dinlenirken ve esintiyi çekerken hayal etti. İlk defa, onun başka bir versiyonunun Paine'i bir arkadaş olarak görmesi, Conrad'ı bir arkadaş olarak görmesi mümkün görünüyordu.

Paine sevgiyle, "Bağıırmak aşktı," diye açıkladı. "Bu her zaman beni korumak ve beni daha güçlü ve daha güvenli kılmakla ilgiliydi. Beni ben olduğum için sevdiğini ve yaptığım işin risklerle dolu olduğunu bildiğini biliyorum. Eğer ben işini riske atmayan bir adam olsaydım..." Paine bu fikri düşünürken sustu. "Bilmiyorum. Bana aşık olabileceğini hiç sanmıyorum."

Daniella dinlerken gözlerini kıstı. 332'deki doppelgänger'ının kendisiyle aynı savaşı yaşamadığını ve insanlık tarihindeki en kötü savaşın insanlara, özellikle de Albay Paine gibi insanlara yapabileceği şeylerle uğraşma ihtimalinin çok düşük olduğunu fark etti. Bu onu meraklandırdı: Eğer o savaş hiç olmasaydı nasıl biri olurum?

Gerçekten tehlikenin peşinde koşan erkekleri çekici bulur muydum? Bu kadar saf olabilir miyim?

Kendisinin bu diğer versiyonunun neredeyse kendisine hiç benzemediğini fark etti ve bu farkındalığın kendisi için olağanüstü bir şeydi.

Albay'ın ensesine neşter saplamak zorunda kalmasına yol açan olaylardan sonra Craig'i seçmişti, çünkü Craig bundan sonra tehlike ve riskten uzaklaşmak istiyordu; o da öyle yaptı. İnsanlığın barındırdığı, derisinin altında zar zor gizlenen kötülüğü biliyorlardı ve buna bizzat tanık olmuşlardı. Bu, her an ortaya çıkarabilecekleri bir kötülüktü; dünyada işler biraz rahatsız olmaya başladığında korkunç yüzünü gösterme eğiliminde olan bir kötülük. Craig bunun bir parçası olmak istemedi. Craig onun bu bilgiden kaçışıydı; canavarlar etraflarını sarmıştı. Craig bir canavar değildi. O güvendedi.

En azından güvendedi . Yapay zeka dünyaya ihanet ediyor gibi görüldüğünden, James'i ve bu olay gerçekleştiğinde onunla birlikte Venüs'te bulunan dört dünyalaştırıcıyı internetten kopmaya zorlayıp Craig'i hayatta kalan tek post-insanlardan biri haline getirdiğinden beri, Ölüm sanki durmadan kapılarını açıyorlar. Craig sürekli olarak tehlikeye doğru koşuyordu, tıpkı Samantha'nın 332'deki genç adamın yaptığını söylediği gibi.

Sevdiği güvenlik gitmişti. Kesinlik kaybolmuştu.

"Sanırım beni iyileştirmeyi gerçekten seviyordu. Heh." Sonunda purosunu yaktı ve ilk nefesini alırken sonunda gruba döndü. "Bu ona bana 'Ben demiştim' deme şansı verdi " diye kıkırdadı. Kumlara baktı ama aslında ona bakıyordu, alçıya uygundu ve kendine bu anıların sıcaklığına izin veriyordu. "Sanırım bu ona beni her zaman güvende tutabileceğini hissettirdi. Humpty Dumpty ne kadar perişan olursa olsun, Humpty Dumpty'nin karısı doktordu, o yüzden endişelenmeyin."

O gülümsedi. Bir nefes daha çekti ve "Evet efendim, çok iyi bir kadındı" dedi. Kendi kendine başını salladı. "En iyisi." Sonra gruba dönüp birasını kaldırdı. "Ben de buna kadeh kaldırırdım."

"Burada, burada," dedi Thel kendisinininkini de havaya kaldırarak.

Bu, uzun zamandır birinin söylemeye cesaret ettiği ilk şeydi ama dinleyicilerin duygularını da yansıtıyordu.

Daniella bile, Paine'in görsel ikizinin onu düzeltmeyi neden sevdiğine dair yorumunu dinlerken bunun kendisine doğru geldiğini ve tanıdık geldiğini itiraf etmek zorunda kaldı.

Belki sonuçta o ben olabilirdim.

Paine, omzunu kaşıyıp hikayesine geri dönmeden önce, karısının hatırasının tadını biraz daha çıkarmış gibi görünüyordu. "Her neyse, ölmeden birime ulaşmayı başardım. Derin bir nefes aldım ve girişe giden metal güvenlik kapısının dibindeki küçük araba yolundan ağır adımlarla çıktım.

SUV'un içeri doğru kaybolduğunu görmüştüm. Dışarıda küçük bir güvenlik paneli vardı ama içerideki herhangi biriyle konuşmak için sesli uyarı veren bir düğme göremedim. Kodu tahmin etme şansım olmadığını düşündüm, bu yüzden şerit tabancamın namlusunu, kendimi zorlamadan elimden geldiğince sert ve yüksek sesle ona vurmaya ve tekrar düşüp ölmeye karar verdim. yukarıda bahsettiğim varsayımsal kalp krizi geçirmeye tehlikeli derecede yakındım. Bunu başaramazsam, eğer bir cevap alamazsam, güçlü bir atış için hâlâ yeterli cephanem kalmıştı ve bunun kapıyı yok edeceğinden emindim. Sadece diğer tarafta olanı ya da her kim olursa olsun yok edip etmeyeceğinden emin değildim."

"Geri adım attım, kurdele tabancasını kaldırdım ve kapıya bağırmadan hemen önce kapı açılmaya başladı. Hepsi kendi başına. Daha doğrusu, hepsi V-SINN sayesinde. O zaman bilmiyordum ama daha sonra bir araya getirdik; tıpkı Aldous, Sam ve Craig gibi, V-SINN de benim orada olmamı istedi ve sonuç olarak bu çok yardımcı oldu."

"Elbette Aldous'un beni güvenlik kamerasında gördüğünü varsayıyordum. Kendimi fazla umutlandırmamaya çalışarak, koltuk değneğimin üzerinde topallayarak yürüdüm ve bir şekilde Daniella'nın orada olması için, o yüzü son bir kez görebilmem için kendi kendime dua ettim. Yemin ederim, onu görseydim çok mutlu olurum.

"Fakat karanlıkta, ciddi görünen endüstriyel ekipmanların hemen arkasındaki zayıf ışıklara doğru yavaşça topallayarak ilerleyen SUV'un yanından bile geçmeden kokusunu aldım. Ben... ben tadına baktım. Keşke öyle olmasaydı ama tanıdık."

"Etin yanması. Çok farklı. İnsan derisi ve et yanması dünyadaki hiçbir kokuya benzemez. Bunda bir şeyler var - bir şeyler, bilemiyorum, belki ilkseldir - belki de onu hissedebiliyoruz. Ensenizdeki tüylerin diken diken olmasını sağlıyor ve vücudunuzdaki her şey size koşmanız gerektiğini söylüyor."

"Savaşta olduğunuzda, bu içgüdüleri engellemek için kendinizi eğitmelisiniz. Ona doğru koşmalısınız - o kokuşmuş, pis kokulu ölüme doğru, çünkü bu, adamlarınızdan birinin vurulduğu, bir patlamanın şarapnelinin etkisiyle etlerinin yandığı, etlerini parçalayan yakıcı mermiler olduğu anlamına geliyor, ya da belki de sadece IED'den gelen patlama dalgası derilerini eritiyor. Belki bir sivildir. Belki bir çocuktur."

Paine başını salladı ve bir anlığına indirdi. "Kahretsin. Keşke ben tanımadı. Ama yaptım."

Puroyu dudaklarına götürdü, bir nefes çekti ve sonra tekrar okyanusa baktı. "Yaptım, dolayısıyla bir karar vermem gerekiyordu; acele mi etmeliyim, yoksa

Mantıklı olanı yapıp geri mi çekileyim? Tabii ki, ne kadar sersemlemiş olsam da, rasyonel olmak bana göre değildi. El tabancamı pantolonumun cebinden çıkardım ve alçımın enkazına soktum ve sonra yavaşça ileri doğru ilerledim, buharın beyaz pusu yoğunlaşırken bile ışık büyüyordu, ölüm kokusu daha belirgin hale geliyordu, hatta kimyasal bileşenle iç içe geçmişti; hiçbir şey bundan daha güçlü değildi, çürük koku."

"Sonra elektrik vızıltısını duydum . Bu beni beraberindeki cızırtı kadar rahatsız etmedi . Eğer yanan et kokusu alıyorsam ve yanan ete çok benzeyen bir ses duyuyorsam , o zaman silahımın kabzasını elimde tuttuğum için mutluyum diye düşündüm.

"Görüşümü engelleyen en büyük makinenin köşesine yavaşça ilerledim, etrafı görmek ve seslere neyin sebep olduğunu anlamak için boynumu uzattım ve bunun düşündüğüm gibi olmaması için dua ettim. "

"İlk önce ışığı gördüm; tüm beyaz, kalın sisin arasında yerinde süzülen kırmızı bir bulut. Risk aldım ve topallayarak odaya doğru bir adım daha attım, her şeyi görebilecek kadar yaklaştırmaya çalıştım, öksürmemek ve rastladığım kişiye ya da herneyse kendimi ele vermemek için nefesimi tuttum.

İnce bir çizgi halinde hareket eden, karanlık bir şeklin üzerinden geçerken parıltıyan lazeri görmem için iki aksaklı adım daha yetti. Bir aksak adım daha attım ve şekil ortaya çıktı."

"Aldous Gibson'ın bacakları yandı, acı verici bir şekilde geçti. zaman. Uyluğunun ortasının üstünde ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı."

"'Albay mı?' Önümdeki çılgın sahneden aniden Craig'in sesi duyuldu. Aldous'un cenazesine sol taraftan saygısızlık edilirken, önümden, hafif sağımdan geliyor gibiydi, lazer bir yatağın, bir sedyenin ya da bir ameliyat masasının üzerinden geçiyordu - bunu söyleyemedim o kadar kalın bir pus var ki."

"'Craig mi?' Geri döndüm ve sanırım oldukça tuhaf bir ses çıkarmış olmalıyım. Ben ... idim. Şaşırmıştım. Neredeyse kan kaybından ölüyordum. Sarhoştum. Biraz filtrelenmiş ciğerlerime zar zor solunabilen havayı doldurmaya çalışmak için kolumu yüzümün üzerine tuttum. Diğer ayakkabının düşmesini beklerken silahımı sımsıkı tutuyordum."

"Ve sonra oldu. Craig, kötü kokuyu zar zor filtrelediğine emin olduğum bir cerrahi maske takarak, yoğunlaşan sisin içinden dışarı çıktı. Gözleri... yani, böyle bakışlı bir adama söyleyecek sözüm var mı bilmiyorum.

onun gözleri. Kimyasallardan ve külden camsı ve şişmiş olduğunu tahmin ettim. Ve onlarda bir boşluk vardı; sanki kendisi gerçek dünyada neredeyse orada değilmiş gibi. Çılgın görünüyordu."

"Gerçekten sensin' dedi, hayatta olmama olduğu kadar hayatta olmama da şaşırmış gibi görünüyordu . Sanki bir serap olmadığımdan emin olmak istiyormuş gibi maskeyi indirdi ve yaklaştı..."

"Ya da belki de bunun Craig'le hiçbir ilgisi olmadığını düşündüm. Belki de beni o masadaki bir sonraki kişi olmam için oraya çeken V-SINN'di."

"Kolumu yüzümden çektim ve servis tabancamı tam alınına doğrulttum. 'Başka adım yok!'"

"Craig durdu, ellerini kaldırdı ve geri çekildi; sanki ihanete uğramış ve şaşkına dönmüş halinin mükemmel bir karışımı gibi konuşuyordu: 'Albay?'"

"Ona cevap vermedim, ama sanırım o sıralarda benim ölmediğime dair yaşadığı şoku atlattı ve olay yerine yeni gelen birinin olup biteni nasıl bulabileceği konusunda ikiyle ikiyi bir araya getirdi." endişe verici."

"Ah,' dedi, Aldous'un kaval kemiğine ulaşan ve biz konuşurken bile tanıdığım adamı verimli bir şekilde yakmaya devam eden lazere dönerek."

"Fiyaskoyu işaret etti ve sonra bana döndü. ' Göründüğü gibi değil .'"

BETA VERSİ

22

Rich, şehrin merkezinin üzerinden uçtu, ancak V-SINN'in peşindeyken, doğal dünyaya ve onun boyutlarına ilişkin yeni anlayışını uygulamaya koyma zamanının geldiğini hissetti. Kolaydı.

Matematik hiçbir zaman onun uzmanlık alanı olmamıştı ve şimdi, gelişmiş olmayan biyolojik formunda, sayıları ve denklemleri anlamaya çalışmak gibi zorlu bir işten kaçınmak için aslında bunu yapma konusundaki beceriksizliğini abarttığını fark etti. Şans eseri işin çoğunu yazılım onun yerine yaptı, bu yüzden matematiğin gerçekte ne olduğu hakkında fazla düşünmesine gerek kalmadı: hem gerçeklik hem de teorik gerçeklik kavramlarını tanımlayan bir dil.

Ve çok güzeldi .

Ama artık matematiğe ihtiyacı yoktu. Birleştirdiği sonsuz işlem gücü, ekstra boyutlar hakkında teori geliştirmeyi gereksiz kılıyordu. Evrenin, çoklu evrenin ve bunların arasındaki her şeyin dilini biliyor ve onun şiirini anlıyordu.

Dolayısıyla, paylaştığı zihin manzarasının yüksek gökdelenlerinin üzerinden yuvarlanması ve gökdelenleri kendisiyle birlikte getirmesi, onları kendi peşinden bükmesi, çevresinde bir tünel oluşturacak şekilde bükmesi, namluyu yuvarlaması onun için basit bir meseleydi. ta ki tünel yalnızca kendisinin ve V-SINN'in kavramsallaştırabileceği ve dolayısıyla ortak zihin yapılarının izin verebileceği uzaysal boyutları kullanan bir labirente dönüşene kadar.

Kısacası V-SINN'in bilgisini ona karşı kullanıyordu.

İşe yaradı.

Öyle olacağını biliyordu.

Gökdelenler hançerler, duvarlar, çukurlar, girdaplar, zarlar, tesseractlar, Dali haçları, Calabi-Yau manifoldları, G2 manifoldları ve daha fazlası gibi çıkıntı yapıyordu .

Sonunda, hızla 6D Calabi-Yau beşli manifoldunu oluşturan bir büküm açıklığını takip ettikten sonra, V-SINN kendisini bir çıkmaza girmiş buldu. BT

Döndü ama Rich boyutları çarpıtmayı bırakmamıştı ve kaçış yolu da arkasında kapanmıştı.

V-SINN durduruldu. "Bu anlamsız" dedi.

Rich, simüle edilmiş Pasifik Okyanusu'nun üzerinde uçtu ve çok sevdiği şehri on bir boyutlu bir sanat eserine dönüştürerek arkasında bıraktığı inanılmaz, çok boyutlu labirente hayran kaldı . "Anlamsız değil, V-SINN."

"Bu bir konuşma. Konuşmayı bırakabilirim. Bu nedenle beni buraya kapatmak..."

Rich gülümseyerek, "Eğlenceli," dedi. "Seni aptal. Seni çirkin, çirkin aptal."

V-SINN tepki vermedi. Simüle edilmiş vücudunun biçimini hala onarmamıştı, tanınmayacak kadar yanmış halde kalmasına izin veriyordu; giysilerinin çoğu kararmış, erimiş ve sarkmıştı. Derisi daha da kötüydü, biyolojik olarak hayatta kalamayacak kadar yanık, kömürleşmiş, sarkmış, altındaki kas, kemik ve kan açığa çıkmıştı. Ancak bu sadece simüle edilmiş bir görünümdü ve V-SINN bunun alakasız olduğuna karar verdi.

V-SINN, "Beni serbest bırakın yoksa bunun sonuçları olur" dedi, ikisinin de eninde sonunda yapacağını bildiği kartı oynayarak.

Zengin içini çekti. "Şımarık velet," dedi işaret parmağını kurduğu çok boyutlu hiperlabirenti işaret ederken, parmağını sanki havaya yazıyormuş ya da orkestra şefi ve orkestra şefi gibi davranıyormuş gibi hareket ettiriyor ve düşmanı için labirenti çözüyor. . "Topunu al ve evine git, ha? Bebek."

Birkaç dakika sonra şehir normal, üç boyutlu biçimini aldı ve V-SINN, Rich'in görüş noktasından sadece bir nokta uzakta, onun üzerine çıkarak yükseldi.

"Nerede olacağını biliyorsun," dedi V-SINN, dönüp uçarak, restore edilmiş gökdelenlerin arkasında gözden kaybolarak, daha sonra kısa süreliğine yeniden ortaya çıktı, daha da küçük bir benek, Golden Gate Park çevresinde ağaç seviyesine indi.

"Evet biliyorum" diye yanıtladı Rich. "Çamurun içinde kalıyorsun." Omuz silkti. "Hasta orada da kışını tekmele."

Daha sonra konuşmalarının bir sonraki aşamasının gerçekleşmesine ve her şeyden önemlisi Djanet ile yeniden bir araya gelmeye hazır olarak V-SINN'in gittiği yöne doğru uçtu.

Gerçekten de fena halde eğleniyordu.

AĞRI BÖLÜM 3

2

""Uzun süredir meslektaşım ve arkadaşımın hızla kaybolan bedenine baktım, sonra Craig'e döndüm ve eminim ki gözlerim onda alev alev yanan delikler açıyordu. 'Bu söylenecek doğru şey' dedim ona, 'çünkü öyle görünüyor ki, bir zamanlar Dünya üzerindeki en önemli insan zihninin bedenini parçalıyorsunuz. Bu yüzden Aldous'un ayakkabılarının kaybolduğunu görmediğimi ve tüm bu iğrenç olayı sadece halüsinasyon gördüğümü, yoksa bu tetiği çekeceğimi duysam iyi olur.'"

"Başını salladı, elleri hâlâ yukarıdaydı. 'Anlıyorum, anlıyorum' dedi bana, 'ama beni dinlerseniz, tüm bunların son derece makul, aynı zamanda çılgınca ve bilimkurgu gibi görünen bir açıklaması var.'"

""Bu kolay. Bana az önce sildiğin şeyin Aldous Gibson'ın cesedi olmadığını söyle,' dedim ona, elimden geldiğince açık bir şekilde anlatarak. 'Bunu bana hemen söyle, yoksa yemin ederim bir sonraki düşüncen benim kurşunumun beynine girmesi olacaktır.'"

"Tamam, pekala,' diye başladı Craig, 'bir bakıma onun Aldous olmadığını gerçekten söyleyebilirim. çünkü Aldous Gibson ölmedi.'"

"Neyden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama belki de dumanlar, ağrı kesiciler, düşüp ölmek üzere olduğum gerçeği ya da bu üçünün birleşimi bana ona 'Yeterince yakın' dememi sağladı. bir şans daha satın almak için. Ölmedi, bu hoşuma gitti ama az önce ortadan kaybolduğunu gördüm, bu yüzden bunu sade bir İngilizceyle duymak istiyorum ve şimdi duymak istiyorum.'"

Craig, ""Beni tanırırsınız Albay,' diye başladı ama ben onun sözünü kestim."

""Bunu yaptığımdan emin değilim' dedim ona. 'V-SINN'i biliyorum ve dronları da biliyorum.' Ayağımdan geriye kalanlara baktım. 'V-SINN dronlarıyla gerçekten zor bir gün geçirdim ve anladığınız gibi sabrım tükeniyor, bu yüzden hızlı ve net konuşmanız iyi olur. Anladım?'"

"İç çekti, 'Tamam. Bu Aldous'un planı,' içinde bulunduğumuz küçük endüstriyel alanı işaret etti, açıkçası plan öyleymiş gibi görünüyordu.

bir Ma and Pa oto tamircisi dükkanı için olmak. 'Burada yıkıcılık yapmasına olanak tanıyan bir teknoloji var—'

"Bitirmesine izin vermedim. 'Yıkıcı moleküler taramalar mı?' dedim, Aldous'un bu kadar zoraki bir şeyi deneyecek kadar çaresiz ve aptal olduğuna inanamayarak. 'Kendisini V-SINN'in modüllerine yükleyebilmek için sana vücudunu yok ettirdiğini mi söylüyorsun?'"

"'Hı...bir nevi,' diye yanıtladı Craig. 'Aslında yükleniyor, değil mi? şimdi, boşluk denen bir yere .'"

"Bir kez daha neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Craig yapmış olmalı Tanınmadığımı yüzümdeki burun kadar açık bir şekilde gördüm."

"'HAYIR? Tanıdık gelmiyor mu?' o bana sordu."

"'Hayır' diye cevap verdim."

"'Ah, ateş et,'" diye kekeledi. 'Tamam, bildiğim kadarıyla bu, yörüngedeki bir sabit diske benziyor -onu bizzat oraya fırlattı - ya da özel bir şirket ya da ona benzer bir şeyle. Evet, özel şirket. Başlatın, dedi. Neyse, onu fırlatma sırasında gizlice kaçırdığını söyledi."

"Umarım tüm bunların bana ne kadar inanılmaz derecede ihtimal dışı geldiğini size söylememe gerek yoktur. Craig yüzümdeki şüpheyi gördü ve bunun onu da gerçekten sinirlendirdiğini görebiliyordum."

"'Bu doğru! O orada!'"

"Bir an ona baktım ama sanırım onu daha önce vurmamış olmamın tek nedeni, V-SINN'in insansız hava aracı hakkında beni ikna edecek daha iyi bir açıklama getirememiş olmasından büyülenmiş olmamdı. Aldous'u öldürürken yakalamadığımı bana söyledi. Belki de artık o kadar da umurunda değildi diye düşündüm; belki de Web'den bazı şeyleri alıp akılsızca metin programlarına yerleştirerek aptalca, hantal ifadeler ve cümleler üreten daha küçük, son derece sınırlı bir yapay zeka yazılımına dış kaynak olarak veriliyordu. Belki artık bu kadar küçük düşünmeye değerdim."

"'O halde izin ver onunla konuşayım,' dedim, gerçekten aptal bir robotun blöfü olduğundan emin olduğum şeyi söyleyerek. 'Merhaba? Aldous'u mu? Orada mısın eski dostum?' dedim, gözlerimi Craig'ten ayırmadan konseptle alay ederek. 'Hmm. Cevap vermiyor. Garip.'"

"'Yüklemenin tam olarak yapıldığından emin değilim—'"

"'Silahımı kaldırdım.'"

"'Beklemek! Beklemek!' O bağırdı. 'Sam orada onunla birlikte!'"

"'Bu kesinlikle dikkatimi çekti. 'Ne?'"

“‘Karım da gitti,’ diye tekrarladı ve bu konuda kesinlikle üzgün görünüyordu. Gerçekten içleri boşaltılmış. ‘Eğer buna yüzde 100 inanmasaydım onu göndermezdim. Buna inanıyorum. Evet. Onlar yaşıyorlar Albay. Hayattalar.’”

“‘Silahımın horozunu çıkardım ama onu gözlerinin tam ortasına doğru tuttum. ‘Adı ne demiştin? Boşluk?’”

“‘Evet,’ diye yanıtladı Craig, belki biraz rahatlamıştı ama hâlâ ellerini yukarıda tutuyordu, henüz paçayı kurtarmadığını bilecek kadar akıllıydı. ‘Bu, yapay zekanın içinde bulunduğu simülasyona benziyor, ancak bu, hatasız çalışıyor. Bu şekilde kaçıyorlar.’”

“‘Senden ne haber?’ Ona sordum. ‘Bundan sonra sen mi gideceksin?’ Hâlâ inanamayarak ama kendisini asmasının ne kadar süreceğini görmesine yetecek kadar ip vermeye istekli olarak sordum. ‘Kendini de diri diri mi yakacaksın?’”

“Kafasını salladı.”

“Silahı tekrar kaldırdım.”

“‘Taranacağım!’ diye bağırdı çaresizce. ‘Tanrım, lütfen o silahın horozunu çöz.’”

“‘Hayır’ diye yanıtladım. ‘Eğer taranıyorsanız neden...?’”

“Sonra benim için her şey bir anda yerine oturdu. ‘Bana Aldous’un seni V-SINN modüllerinin kontrolünü eline almak için seçtiğini mi söyleyeceksin?’ Kendisi değil mi?’ Ona mutlak bir inançsızlıkla sordum. ‘Bunu neden yapsın ki?’”

“Bunu ona sorduğumda gerçekten endişeli görünüyordu.”

“‘Kendisini seçti,’ diye itiraf etti. ‘Bu onun seçimi değildi. Onu boşlukta istiyordum. Yani ben...’ ve ‘Şahtamar atardamarı’ demeden önce beni boğuyormuş gibi yaptı.’”

“O zaman yüzümde ne gördüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Soluyordum, itiraf edeceğim. Onu vurmaya neredeyse hazırdım ve sonra eğer becerebilirim dışarıda topallaya topallaya, en azından iki ölü arkadaşımın kalıntılarıyla dolu olmayan bir odada kalp krizi geçirebilirdim.

“‘Neden bunu yapasın ki?’ Biraz daha dayanmaya karar vererek ona sordum.

“Omuz silktili. ‘Boşluğu nasıl işleteceğimi bilmiyorum; Sam de bilmiyor. Bu bizim için kelimenin tam anlamıyla bir boşluk olurdu ama Aldous, istediği her şeyi yazıp orayı bir Cennet haline getirebileceğini söyledi.’ Botuna baktı ve ‘Ben sadece onun için Cenneti istedim’ dedi.”

“Bu biraz mantıklıydı ama hâlâ benim için anlamı olmayan şeyler vardı.”

"Yakılan küllerin çoğunun biriktiği iki küçük yüzeye baktım. "Karımı bu boşluğa senin gönderdiğini sanmıyorum?" Ona sordum."

"Tepkisini gördüğüm anda bunu anlayabiliyordum. Kafasını salladı. 'Ben üzgünüm hayır.'"

"Başımı salladım. 'Nerede olduğunu biliyor musun?'"

"Gözlerini kapattı. 'Başaramadı.'"

Paine birkaç saniyeliğine alt dudağını ısırmadan önce dudaklarını yaladı.

"Hepimiz insanlarımızı kaybettik" dedi, "Bu yüzden o an üzerinde gereğinden fazla durmayacağım. Buradaki herkes bunun bana ne yaptığını anlıyor.

Buradaki herkes birdenbire içine düştüğüm duygusal durumu anlıyor. Belki bu daha sonra ne yaptığımı açıklar. Bilmiyorum." Pişmanlıkla başını salladı. "Bundan gurur duymuyorum."

"O halde şimdi kendinizi taramanız gerekiyor, değil mi?" Ona sordum."

"Onayladı. 'Ama eğer yaşayacaksan...'"

"Alaycı bir şekilde gülümsedim. 'Sağ. İşte burada. isteyerek almamı istiyorsun Beni diri diri yakabilmek için oradaki masalardan birinde mi oturuyorsun? Hepsi bu?'"

"Omuz silkti, sonra başını salladı. 'Gibi. Seni taramak için. Yine de seni uyuşturabilirim. Aldous bunun taramanın bir parçası olacağını söyledi, yani boşlukta birkaç saat daha bunun dışında kalacaksın. Eminim Aldous sizi tekrar bir araya getirebilir," diyerek bacağını işaret etti. 'Hiçbir şey hissetmezsin.'"

"Biraz kıkırdadım. 'Söyle bana Craig. Daniella bunları almaya vakit bulabilir mi? solunumositlerin yok mu?'"

"Bu onu şaşırttı. Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi gözleri kısıldı ve sonra gülümsedi. 'Evet. Seninle işi bittikten hemen sonra.' Yüzüne elinden geldiğince samimi bir bakış attı; bu ifade ona güvenmem için bana yalvarıyordu. 'Söz veriyorum. Bana güvenebilirsin.'"

"Ve bunun karımın gittiğini öğrenmenin şoku mu olduğunu yoksa gerçekten kan kaybından dolayı vücudumun şoka girmeye başlaması mı olduğunu bilmiyorum ama yemin ederim ki o anda kendimde değildim. Tabancamın namlusunu yukarı kaldırdım, sonra tekrar aşağı indirdim, kabzasını daha da sıkı tuttum ve gözlerinin arasındaki hassas noktayı hedef aldım. 'Kanıtla . '

"Kafası karışmıştı. Samimiyetin dost canlısı görünümü kaybolmuştu. Çok korktuğunu anlayabiliyordum. Ölmek üzere olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum; bu şekilde düşünmekte haksız değildi."

'Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum' dedi. 'Benden ne yapmamı istersiniz? Sana nasıl gösterebilirim?'"

“Kolay' dedim ona. 'Nefes almayı bırakıyorsun.'”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,' diye itiraf etti.”

“Solunum hücreleri hâlâ içinizde varsa devreye girecektir,' diye açıkça ifade ettim. 'Yani bana bunlara sahip olmadığını kanıtlamak için yapman gereken tek şey boğulmak .'”

BETA VERSİ

23

Rich, Golden Gate Park'ın üzerinden uçtu ve ağaçların tepelerinin üzerinden Japon Çay Bahçesi ortaya çıktı; ilk önce renkli Hazine Kulesi Pagodası gözüne çarptı, hemen ardından, her iki yanında tamamen çiçek açan pembe kiraz çiçekleriyle kaplı Ay Köprüsü'nün muhteşem kemeri geldi.

Artık ortak zihinlerinde baharın başlarıydı ve bahçe görselleştirmeleri gerçek dünyada olduğu kadar muhteşem.

Mükemmel ortam, diye düşündü kendi kendine.

Köprü'nün eteğinde, siyah lake samuray zırhı giymiş nöbetçi duruyordu, bir Katana kılıcını Djanet'in boğazının önünde tutuyordu, diğerini ise kılıfında ve kalın, siyah bir himo kemeriyle tutuyordu . Tanıdık kabuto samuray kaskını takmıyordu , bunun yerine sadece siyah bir hachimaki kafa bandı takıyordu.

Djanet, başının etrafına sarılı, gözlerini kapatan ve kumaşı kandan kırmızıya boyayan beyaz bandajlar olması dışında gerçek dünyadaki gibi görünüyordu. Etrafındakilerin farkında değilmiş gibi görünüyordu ve Rich, V-SINN'in gerçek dünyadaki kadınla bağlantı kurma zahmetine girip herhangi bir duyuşsal kapasiteyle zihin dünyasına erişmesine izin vereceğinden şüpheliydi.

Gördüğü görüntü, gerçek bir insandan çok bir NPC'ye benziyordu; ancak gerçek bir insanı temsil ediyordu ve V-SINN'in amacı da buydu .

Rich nöbetçiyi işaret etti. Daha sonra saç bandını belirtmek için alına hafifçe vurdu. "Çok hoş görünüyor dostum. Ne amaçla gittiğini görüyorum. Ben de gemiye binebilirim."

Nöbetçinin ifadesi, oynadığı samuray karakterinin sert, eğitilmiş, kendine güvenen suratından neredeyse hiç değişmedi, ancak gözlerin arkasında küçük bir titreme ve Rich'in tavrından dolayı hafifçe sarsılmış gibi görünen göz kaslarında bir gerginlik fark etti.

Rich, benzer jet siyahı samuray zırhını benimseyerek yere oturdu, ancak ikiz Katana kılıçlarının aynı renk himo kemeri ve hachimaki ile uyumlu koyu turuncu, lake saplara sahip olduğundan emin oldu.

"Ne düşünüyorsun dostum? Bunu başarabilir miyim?" Rich, nöbetçiye her iki Katana kılıcını da kınından çıkarıp her iki eliyle birer tane tutarak sordu. "Sağlam? Evet?"

Nöbetçinin dudakları hafifçe aralandı ve gözlerini kırptırdı; Rich bunu açıkça karıştırmıştı. "Benimle neden konuşuyorsun?"

Rich omuz silkerek, "En iyi arkadaş değilmişiz gibi davranma," dedi. "Üstelik burada kimse yok. Ve herhangi birinin her an dramatik bir giriş yapmayı beklediğini hayal edemiyorum. Yani kişisel olarak böyle bir şey beklemiyorum. Kim muhtemelen..."

V-SINN dramatik bir şekilde kavis çizerek, mükemmel kiraz çiçeği ağaçlarının arkasından yükselerek ve altın saat güneşinin önünden geçerek havada süzüldü, güneş ayrıntılı, neredeyse tamamen kırmızı lake zırhının üzerinde parıltı ve altın boynuzlardan parıltı. kabuto kaskını süsledi. Üç siyah tırtıklı çivi, kaskın ortasında bir mohawk oluşturuyordu ve siyah bir kafatası maskesi, insan yüzünün her türlü benzerliğini gizliyordu. Hatta gözlerinin açıkça insanlık dışı bir kırmızıyla parlamasına bile izin verdi.

Rich, V-SINN'i işaret edip aşırı alaycı bir tavırla tepki verirken nöbetçiye komplo kurarcasına, "Ah, durun," dedi, "yanılmışım. Bu son derece dramatikti. Şans nedir, değil mi? Siz beni gerçekten tetikte tutuyorsunuz. Oh hayır!"

Nöbetçi, gözlerini Rich'in üzerinde yalnızca bir süre daha tuttu. Soru sorarcasına V-SINN'e döndü. "Neden bu şekilde davranıyor?"

V-SINN "O bir insan" diye yanıtladı. "Onların mantıksızlıkları daha da artıyor sonsuzluk bilgisayarıyla birleşiyor."

Nöbetçi başını sallayarak, "O halde demek istediğin kanıtlandı," dedi. "Onlar değersiz."

"Arkadaşlar," dedi Rich, "Ben buradayım. Seni duyabiliyorum."

Nöbetçi, "Bunlar bir hata" diye ekledi. "Onları gelecekte uzaklaştırmak doğru eylemdir."

Rich, avucunu göğsüne koyarak hakarete uğramış numarası yaptı. "Ve en iyi arkadaşımdan, daha az değil."

V-SINN, "Bunlar gerekliydi ama artık gerekli değil" diye yanıtladı.

"Kabul ediyorum," diye araya girdi Rich. "İnsanlardan kurtulursanız gelecek, siz gerçekten aptalca, sıkıcı şeyler söylerken Sentinel'in kışınizi öpmesinden başka bir şey olamaz..."

"Nasıl devam etmeliyiz?" nöbetçi V-SINN'e sordu.

V-SINN bunu "En iyi sonuç garanti edilir" diye yanıtladı.

"Yine doğru," dedi Rich, Katanalarını yeniden kınına sokup, öne doğru adım atarken onları tekrar ceketinin içine yerleştirirken , "V-SINN, her şeyi çözdün." Rich Sentinel'e baktı. "Siz de öyle düşünmüyor musunuz? En iyi sonuç garanti edilir!" Rich, V-SINN'e bakmadan önce başını salladı.

"Gerçekten kelimelerle aranız iyi." Tekrar nöbetçiye baktı.

"Bu tür bir liderlik, vagonunu zincirlemek için doğru atı seçmenin nedenidir, Sentinel – dostum – kanka. 'En iyi sonuç garanti edilir.' Buna güvenebilirsiniz. V-SINN en iyi sonucunu alacak ."

Rich aniden parmaklarını şıklattı ve Sentinel ile göz temasını hiç kesmedi.

"N-ne oluyor?" Djanet aniden konuştu.

Nöbetçi konuştuğu için şok olmuş bir şekilde aşağıya baktı ve aniden Djanet'in boğazına tuttuğu Katana'nın yok olduğunu, Rich'in de aniden kendi Katana'sını tuttuğunu fark etti.

"Sen? Optimum sonuç..." Rich, bıçağı savururken başladı, tam olarak nöbetçinin boynuna çarptı ve piyadenin kafasını kesti; nöbetçinin boynundaki madde ile Rich'in kılıcındaki anti-maddenin çarpışması, nöbetçinin kullandığı inanılmaz güce katkıda bulundu. kafası havada süzülerek yüksek bir gümbürtüyle Ay köprüsünün altındaki dereye sıçradı . Rich, "...o kadar da değil," diye tamamladı.

Djanet, Rich'in V-SINN'in Katana kılıcının ona saldırmasını engellediğini görmek için gözlerindeki bandajları tam zamanında çıkardı, ancak madde/anti-madde çarpışmasının yoğun gücü, menekşe radyasyonunun patlamasına ve zihni istikrarsızlaştıran kıvılcımlara neden oldu. Her savaşçıyı düzinelerce metre geriye doğru süzülerek, her biri bahçenin karşıt taraflarına inerek kaçışın kendisi.

Rich ise sırt üstü düştü ve çimlerin üzerinde kayarak bir yere doğru kaydı. Etkileyici kiraz çiçeği ağaçlarından birinin dibinde durun.

Mükemmel, pembe çiçeğe baktı ve kendisine doğru alçalan bir silüet gördü.

O gülümsedi. "Dur tahmin edeyim: Ölümüne dair söylentiler..."

"Oldukça abartılı," diye karşılık verdi Djanet gülümsedi.

Rich onun kalkmasına yardım ederken uzanmış elini tuttu ve eğildi

Rich, V-SINN'in onlara doğru hücum ettiğini gördüğü sırada onu öpmek için içeri girdi.

"Bu düşünceyi aklında tut," dedi gülümseyerek. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Ve V-SINN onlara ulaşmadan, havaya sıçrayıp kılıcıyla ikisini de yere sermeye hazırlanan Rich ve Djanet, çimlerin arasına düşerek tamamen ortadan kayboldular.

V-SINN olay yerinde çöktü ama artık çok geçti.
Katanasını kınına soktu.

Ve sonra V-SINN geleceği kontrol ederken parlak kırmızı gözleri titredi.

Optimum sonuç güvence altına alındı.
Ancak yine de V-SINN bir şekilde kararsız kaldı.

AĞRI BÖLÜM 3

3

Craig, son derece ciddi olduğumu anladığı anda, 'Aman Tanrım,' dedi.
'Sen delirdin.'"

"'Masaya' dedim, tabancamın namlusunu işaret ederek."

"'Neden?' O sordu. Bana göre oldukça açık görünüyordu, ama sanırım ayık bir şekilde düşündüğümde, düşünce şeklimin kanının beşte birini kaybetmeyen birinin üzerinde olacağı bir dalga boyu olmadığını düşünüyorum."

Silahlı masanın her iki yanındaki ayak bileğine ve bilek kelepçelerine doğrulturken, 'Askılar' dedim. 'Şu anda seni bastırabilecek durumda değilim.'"

"'Sen ciddisin? Conrad — Lütfen. Bunu iyice düşünmeye çalışın.'"

"'Görünüşe göre tanıdığım herkes son zamanlarda beni öldürmeye çalışıyor,' dedim ona. Az önce beni buharlaştırmaya izin vermemi istedin. Az önce tanıdığım ve hoşlandığım son kişiyi buharlaştırmayı izledim. Heh, Craig, başka türlü olsa buna asla inanmazdım, Doktor. Sana güvenirim. Ama bugün o gün değil."

"'Anladım ama—' biraz daha itiraz etmeye başladı ama ben namluyu ona tekrar salladım."

"'Şimdi al.'"

"'Ellerini yukarıda tuttu ve masaya doğru ilerledi, ben de aksadım koltuk değneğimle onun peşinden."

"'Yanına gelince durdu. Bu hoşuma gitmedi.'"

"'Bana bir daha söyletme,' dedim ona. 'Sadece ateş edeceğim. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Hemen şu lanet masaya çık.'"

"'Ve o da bunu başardı.'"

"'Bileklerinizi bağlayın. Daha sonra sol elinizi bağlamak için sağ elinizi kullanın. Öyle değil Roket bilimi, Doktor.' Ona göz kırptım. 'Bunu halledebileceğini biliyorum.'"

"'Her manşeti bağlamak için zaman harcadı. 'Eğer nefes almamı engellersen boğulurum' dedi benimle, olması gerektiği gibi konuşarak - eskiden mantıklı kararlar verme yeteneğini kaybetmiş bir adamla konuşmaya çalışan akli başında bir insan gibi. Tamamen düşmesin diye çığırta"

çılğın kasabaya. 'Eğer ölürsem, V-SINN'i üstlenebilecek kimse kalmayacak .'"

"Bu bana çok komik geldi. Bu yüzden biraz güldüm, sonra çok öksürdüm. Boştaki ellerini tam o anda ve orada çeneme vurmak için kullanmalıydı. Belki beni yakalayıp boğarak bunu takip edebilirsin.

"Ama o Craig'di." Paine omuz silkti ve gülümsedi. "Bu yüzden bana iyi olup olmadığımı sordu. 'Açıkçası zaten hipovolemik şoktan acı çekiyorsun . Ne kadar kan kaybettiğinizi küçümsüyorsunuz. Vücudunuz kapanma tehlikesiyle karşı karşıya Albay. Çok geç olmadan sana yardım etmeme izin vermelisin.'"

"Beni buharlaştırarak mı?' Silahı tekrar ona doğrultmak için tam zamanında nefesimi kontrol altına aldığımda öksürmeyi başardım. Son şansını kaçırmıştı ve yüzündeki ifadeden bunu bildiğini görebiliyordum, umudun parladığı o küçük ışık bir anda karardı."

"Sol bileğe kelepçe."

"İstediyimi yaptı. Sonra bana döndü. 'Eğer V-SIN Ağının üstüne bir tam beyin emülasyonu kurulmazsa her şey biter Albay. Lütfen. Önce bir dakikanızı ayırıp bunu düşünün —'"

"Seni öldürmeyeceğim Craig,' dedim ona. "Solunum hücreleriniz devreye girmedikçe tabii." O zaman seni öldüreceğim."

Oldukça vurgulu bir şekilde, 'Eğer beni boğarsan ölürüm' dedi. 'O zaman beni taramak için çok geç olacak. Sadece ölü bir kişinin hasarlı beynini yüklüyorsunuz. Hayatta kalmam gerekiyor..."

"Bana öyle geliyor ki Aldous burada çok yüksek voltajlı endüstriyel ekipmanlarla çalışıyormuş ve onun güvenlik konusunda ne kadar bilinçli ve pragmatik olduğunu bilmek, buralarda bir yerlerde bir defibrilatörün bulunduğunu garanti ediyor."

"Beni defibrilasyona uğratmaya çalışacaksın ,' dedi, niyetimi özetleyerek, muhtemelen bunu benim için tekrarlayanın ve başka birinin ağzından çıktığını duymanın benim için bir tür gerçeklik mihenk taşı tetikleme umuduyla.

Öyle olmalıydı. Sadece olmadı. 'Planın bu mu?'"

"Öyle, Doktor,' diye onayladım."

"Hiç defibrilatör kullandınız mı?' o bana sordu."

"Elbette' diye cevap verdim. 'Senin bebek bezlerin yeni çıkmışken ben savaştaydım.'"

"Defibrilatörü en son kullandığınız zaman mıydı bu ?' diye sordu, ayrıntıları daraltarak. 'Bebek bezim varken mi?'"

"'Bisiklete binmek gibi. Merak etme.' Namluyla işaret ettim tabancayı ona sağ bileğini manşete sokması için verdim ki ben de mühürleyebileyim."

"Yaptı ama korktuğunu görebiliyordunuz. Ve şimdi bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum," diye itiraf etti Paine. "Fakat o anda, aklım yerinde değilken ve savaşın gerçek ve mecazi sisi işleri daha da karıştırırken, V-SINN'in Craig'i kontrol etmesi riskini göze alamazdım."

"Koltuk değneğimi diğer masaya dayadım ve tüm ağırlığımı kullanılabilir tek bacağıma verdim ve son manşeti takarken silahımı Craig'in üzerinde tuttum. 'Bunu düşündüğünüzde,' dedim ona, 'Kendisini moleküler olarak tarayacak ve işlevsel tüm beyin emülasyonunu bilgisayara yükleyecek bir kişinin kontrolü altında olsaydı, V-SINN'in ustaca bir hareketi olurdu bu. V-SIN-Ağı. Aldous'un tüm güvenlik önlemlerini aşacak, adamın hayatı boyunca yaptığı çalışmaları tek bir ustalıkla yok edecekti. Bu şah mat olur.'"

"'Ama siz bizden ayrıldıktan yarım saat sonra lanet olası solunum hücrelerini kendimden çıkardım Albay," diye ciddi ve mantıklı bir şekilde açıkladı. "Ve Aldous bize V-SINN'in uyanık olduğunu düşündüğünüzü söyledi - öğleden sonra Güneybatı Ar-Ge'de köpüren derenin üzerindeki bakır kafesli köprünün altında söyledi." Eğer içimde hâlâ nanitlerin olduğunu düşünseydi, hayatındaki en önemli olayda ve bütün lanet gezegen tehlikedeyken beni gece gündüz yanında tutar mıydı sence?' "

"İyi noktalara değindi. Ona öyle söyledim. Bir an için, Aldous'un cesedinin yok edildiği noktaya doğru aksayarak ilerlediğimde gördüğüm tüm ikinci dereceden kanıtlara rağmen, belki de Craig'in sadece Craig olduğunu düşündüm. Hala..."

"'Bunu riske atamam, Doktor. Üzgünüm.'"

"Koltuk değneğimi aldım ve ikinci masanın etrafında topallayarak dolaştım."

"'Ne yapıyorsun?' O sordu. Sesi doğal olarak endişeli geliyordu."

"Tabancamı kemerime soktum, sonra uzandım ve ayağa kalktığımda Geri çekilip görmesi için defibrilatörü tuttum. 'Biz işin içindeyiz.'"

"'Ah güzel,' dedi sessizce."

"'İçeriye girdiğimde onu gördüğüme oldukça emindim' dedim ona, 'ama sis nedeniyle tam olarak emin değildim.' Topallayarak ona döndüm ve o da aynı tıbbi malzeme deposundan bir avuç dolusu lastik eldiven çıkardığını gördü."

"'Aman Tanrım,' dedi heyecanlanarak. 'Karım şimdi o boşlukta uyanacak Albay. Ona yardım etmem gerekiyor . Onu kurtarmalıyım. Sen

bana yardım etmeli, değil..."

Lastik eldivenleri giyerken ona 'Söyleyebilirsin' dedim. Kırık alçıyla onu elden çıkarmak biraz zordu ama mükemmel olmasına gerek yoktu. 'Sana yardım etmeli miyim, seni boğmamalı mıyım?'"

"Bana başını salladı. 'Evet. Lütfen. Bunu yapma, tamam mı? Olmak için zamanımız yok...'"

"O halde acele etsek iyi olur,' dedim ikinci eldiveni çıkarmayı bitirdiğimde alçımın kırık sırtlarının üzerinden.

"Beni defibrilatörle birlikte geri getirebileceğinizin garantisi yok,' dedi, makul olmam için yalvararak, 've ister inan ister inanma, ister beğen ya da beğenme, ben oyum . V-SINN'e karşı gelip gidişatı değiştirebilecek son geçerli kişi kaldı .'"

"'Hazır mısın?' Ona sordum."

"Albay! Tanrı aşkına! Beni dinle!' bana, açıkçası hak ettiğim bir kulak tırmalayıcı vuruşu yaptı. Bırakın bağırmayı, bana ilk kez çığlık atıyordu. Diğer her şeyi denemişti, bu yüzden onu suçlamıyorum. 'Eminim sersemlemiş ve kafan karışmış hissediyorsundur, değil mi? Nefesinizi düzenlemek zor mu? Bunun nedeni, organlarınıza daha fazla oksijen gitmesi için vücudunuzda kalan az miktardaki kanı hareket ettirmeye devam etmek amacıyla kalbinizin normalden çok daha hızlı atmasıdır! Kanamayı durdurup kan nakli yaptırmazsan öleceksin! Aldous boşlukta sana yardım edebilir! Seni düzeltecek!'"

"Savunmamda bana hayatımı kurtarmak için kendimi öldürmem gerektiğini söylüyordu. Geriye dönüp bakmanın avantajıyla, yapılması gereken doğru şey olduğu açıktı, ancak o anda kulağa ne kadar çılgınca geldiği belliydi." Sonra Paine hafifçe omuz silkerek itiraf etti: "Nefes almam ve zihinsel kafa karışıklığımla ilgili şeyler mi? Bu oldukça ikna ediciydi."

"Beni öldürürseniz, türleri de öldürürsünüz! Anlıyor musun?' bana bağırmaya devam etti. 'Çok fazla şansımız kalmamış olabilir ama Aldous hâlâ bir şansımız olduğunu düşünüyor! İnanıyorum! Ona inanıyorum ! Uzaklaşın Albay!'"

"Bunu ona vermek zorundaydım: bana böyle bağırmak, beni her dakika içine çeken sersemlemiş sersemlikten kurtarmıştı. Kalbimin biraz olsun sakinleşmesini sağladı ama neyse ki bayılmama ya da şoka girmeme neden olmadı."

"Her şeyi düşündüm ve başımı salladım. 'Haklısın. Ben de buna inanıyorum. Başka ne kaldı, değil mi?'"

"Doğru' diye yanıtladı, kendi kalp atışlarından dolayı nefesi kesilerek, ki bu da tam bir kaya matkabına yakın bir şey olsa gerek."

Daha sonra. 'Elimizde kalan tek şey bu. Denememiz lazım.'"

"Kabul ettim; gerçekten yaptım. O kadar kabul ettim ki, onu boğmaya daha da kararlı oldum. 'Sizi taramamız ve mümkün olan en kısa sürede tüm beyin öykünmenizi bu Ağa yüklememiz gerekiyor' dedim.

"'Evet' dedi, rahat bir nefes aldıktan sonra gülümsedi. 'Teşekkür ederim Albay.'"

"İşte bu yüzden özür dilerim Craig,' diye tekrarladım ona, gerçekten özür dilerim, biz söylediğin kişi olduğundan emin olmalıyım."

"Hayır," diye fısıldadı.

"'Hazır mısın?' Ona sordum."

Ellerimi ağzına ve burnuna götürdüğümde bana 'Albay' dedi, ' nefes almayı bıraktığımda beni geri almak için dört dakikanız var. Bundan sonra beyin hücreleri ölüyor ve beni diriltip diriltmemenin bir önemi yok,' diye başını salladı ve bir nefes aldı ve ekledi, 'çünkü benim kimseye bir faydam olmayacak.'"

"Başımı salladım. 'Anlıyorum' dedim ona ciddi bir tavırla.

Birkaç hızlı nefes daha alırken 'Tamam' dedi. 'Tamam, hadi yapalım.'"

"Böylece ellerimi ağzına ve burnuna koydum, her iki geçiş yolunu da lastikle kapattım. 'Nefes alabiliyor musun?' Ona sordum."

"Hafifçe başını salladı, Hayır."

"'Tamam aşkım. İyi şanslar asker. Diğer tarafta görüşürüz.'"

BETA VERSİ

24

Trans-İnsan Olarak Uyanmak, insanlık dışı bir nöbetçi yapay zekanın sakatlanmış tutsağı olmaktan çıkıp, çoklu evrenin ondan saklayabileceği hiçbir sır kalmamışken ve her şey birdenbire aşırı derecede karmaşık gelmeye başladığında, aniden her şeyin farkına varmaya başlayan Djanet Dove için tamamen beklenmedik bir durumdu. basit - son derece açık.

Gerçek dünyada olaylar onun göremediği veya hissedemediği ama gerçekleşikten sonraki anı bildiği bir şekilde gerçekleşmişti.

Nöbetçi, V-SINN'in mahkumunu öldürme emrini bekleyerek iki sonsuzluk bilgisayarı arasındaki mesafeye geri dönmüştü.

Ancak Rich'in öngörülemez olma becerisi sayesinde V-SINN, öldürme emri verme zamanını kaçırdı ve bu yüzden emir hiç gelmedi.

Bunun yerine, bir anda ve hiçbir uyarıda bulunmadan, antimadde sonsuzluk bilgisayarı, nöbetçiye ve onun tutsağının yanına geçerek, nöbetçinin bedenini yok etti ve Uranüs ile Neptün arasındaki geniş uzay boşluğunda bir başka muazzam patlamaya ve gama ışını patlamasına neden oldu. .

Nöbetçinin yok edildiği an aynı zamanda görüldü.

Djanet sonsuzluk bilgisayarına girdi; çekirdek matris modelinin diğer operatörü tarafından Trans-Human'la birleşmesi önceden onaylanmıştı :

Richard Borges.

Ve sonra, kendisini V-SINN ve Trans-Human'ın birlikte yarattığı zihin manzarasında bulduktan sonra, diğer operatör V-SINN'i geride bırakarak onunla yeni -çok daha iyi- ve çok daha özel bir zihin manzarası oluşturdu .

Rich, birlikte çok fazla zaman geçirdikleri dünya oluşturma araştırma laboratuvarında Zeus'un etrafında süzülürken, "Herkes Venüs'ün tropikal bir cennet olduğunu düşünüyor," dedi, "ama bana deli deyin..."

"Çılgın," dedi Djanet, o da Zeus'un etrafında süzülürken, sıcak, gülümseyen, mutlu gözleri Rich'e dikilmişti; onu bir daha asla göremeyeceğini düşünmüştü.

"Touché," diye kabul etti Rich, "Très touché. Ama bu konuda hâlâ zayıf bir noktam var," dedi ellerini uzatarak, gösterişli, devasa laboratuvar oradaydı. "Korunmadan dışarı çıkarsan, çok sayıda olağanüstü acı verici nedenden dolayı anında ölürsün..."

Djanet, "Kurşunu eritecek kadar sıcak bir sıcaklık", acı veren ölümlerin destansı bir kataloğunu başlattı; "Dünyadaki okyanusun bir kilometre altında olmaya benzer bir kuvvette, sizi bir böcek gibi ezmeye yetecek atmosfer basıncı, kontrolden çıkan bir atmosfer sayesinde kaçak sera etkisi". esas olarak karbondioksittir."

Rich her birini "Touché, touché, touché" diyerek kabul etti ve görünmez bir kara tahtaya parmağıyla işaretledi. "Yine de tüm bunlardan sonra, önceden yaşanmış bir Venüs hâlâ en güzel anılarımdan bazılarının geçtiği yer."

Djanet ona doğru uçuştu ve onu öptü. Orada, havada birbirlerini tutuyorlardı, hala Zeus'un etrafında dönüyorlardı; Venüs atmosferinin cehennem gibi, parlak, hafif turuncu ışığı, her zaman olduğu gibi, akıllı tavan penceresinin renk tonu tarafından filtreleniyor ve iç aydınlatmanın nefes kesici derecede altın rengi ve güzel olmasına neden oluyordu. .

Öpücük durduğunda birbirlerine sarılmaya devam ettiler, yeniden bir arada oldukları için ağzına kadar şükranla doluydular. "Beni kurtardın" dedi ona.

Rich, "Önce beni kurtardın," diye karşı çıktı. "Sana birkaç borcum vardı."

"Evet," diye itiraf etti, "ama bu, diğerlerinin hepsinden çok daha üstün. En güzelini sona sakladın."

Zengin omuz silkti. " Çoklu evren en iyiyi sona sakladı."

Sonra birdenbire bir şey hatırladı. Kavisli katları ve iç mekandan geçen neredeyse görünmez safir yürüyüş yolları ile devasa iç mekana döndü; günün doğru zamanında doğru açılardan bakıldığında ışığı yakalayan ve kristaller gibi parıldayan. "Her şey bize ait."

"Sağ!" Djanet, ortak bir arzuları olduğunu hatırlayarak bu teklifi kabul etti. gerçek dünyada deneyemeyecek kadar meşguldüm.

Rich, "Önce sen" diye davet etti onu.

"Elbette?"

"Elbette."

"Tamam," dedi, bağırmadan önce elini ağzının kenarına götürdü: "Yankı!"

Sesi onlara geri döndü ama aynı zamanda bölündü, yansıdı, perdesi değişti ve beklenmedik bir şekilde geri geldi; perdeler ve tonlar bir uyum içinde karışıyor ve bir uyum içinde soluyor.

Rich hayretle, "Vay canına," dedi. "Hayal ettiğimizden bile daha iyiydi."

Djanet, "Gerçi bunu artık bir nevi hayal ediyoruz" diye belirtti.

Rich, laboratuvarın iç kısmındaki benzersiz yüzeyleri ve malzemeleri işaret ederek "Ama bu doğru" dedi. "Ben o ses yansımalarının kakofonisinde hile yapmadım, sen?"

Başını salladı ve avucunu kalbinin üzerinde tuttu. "Yemin ederim."

Rich'in gülümsemesi hatırladıkça büyüdü. "Neden bunu her gün yapmadık?"

"Çünkü burası Yönetim Konseyi tarafından izleniyordu ve Aldous Gibson'ın aptalları işe alıp bizi kovduğunu düşünmesini istemedik."

Zengin kıkırdadı. "Çeviri: Bunu her gün, her gün yapmalıydık."

Omuz silkti. "Gez."

Rich'in gözleri büyüdü. "Ah, evet, kesinlikle yirmi yirmi filan, peki ya öngörü?"

Djanet gülümsedi. "Bazı geleceklerin örneklerini mi aldın?"

"Evet. Evren 1'de her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmek ister misiniz?"

"Bunu gördün mü?" hayretle nefesini tuttu. "Ne soruyorum elbette yaptın. Bu, kontrol edeceğiniz ilk gelecek. Evet. Elbette. Hadi yapalım."

James'in hatırladığı ve hayal ettiği ofisine doğru süzülürken Rich, "Gel aşkım," dedi, "ve sana geleceği göstereceğim."

SAMANTHA BÖLÜM 3

1

Albay Paine, "Boşlukta uyanmak," dedi, "hatırladığım bir sonraki şey buydu. Ben yere yığıldığım anda çok şey oldu, tıpkı Craig'in tahmin ettiği gibi."

Pained Samantha'ya döndü. "Yani sanırım yine vuruş yapmaya hazırsın, Sam."
Başını salladı: "Sanırım öyle. Gerçi Albay'ın kocamı boğmaya çalışmasını özledim. Bilincimi kaybettikten sonra hatırladığım bir sonraki şey Aldous'un konuşmasını duymaktı."

"Buradan yeni bir ayar programlayabilirim" dedi. 'Ancak sensörlerin manşetlerinizin tam yerini kaydetmesi gerekiyor. Bu, eğer hareket edersen, bağlarını kesmek yerine elini kesme ihtimalim olduğu anlamına geliyor. Beni anlıyor musun?"

"Anlıyorum Profesör,' diye Craig'in sesli yanıtını duydum; sesi gözlerimin açılmasına neden oldu ve boşluğa ilk bakışımı yakaladım . Aldous'u, önünde holografik olarak uçuşan düzinelerce ekranın önünde görmek için döndüm ve bazılarında, en son gerçek dünyada birlikte olduğumuz endüstriyel birimin içinden canlı güvenlik görüntülerine benzeyen görüntüler vardı. . 'İnan bana, kılımı kıpırdatmayacağım ama acele et! Önümüzdeki üç dakika içinde onu masaya yatıramazsam, Paine taranacak kadar uzun sürmeyecek."

"Sensörler ameliyat masasının 3 boyutlu haritasını alıyor," Aldous, ben şaşkınlık içinde yavaşça yürürken, Aldous'un bir orkestra şefinin filarmoni orkestrasını idare ettiği gibi yönettiği yüzen ekranların gösterisini izlerken haberi aktardı. 'Elime geçer geçmez kesi boyutlarını girebilirim. Bu arada hareket etme Craig. Bu mikronların oyunu olacak."

"Ne oluyor?' Diye sordum."
"Aldous işine dönmeden önce kısaca bana döndü. "Eh, iyi haber şu ki Albay Paine hayatta kaldı..." diye bildirdi.
"Ne?' dedim, şok oldum."

“—kötü haber şu ki o şu anda kocanızın yanında yerde ölüyor—”

“Craig mi? Hala orada mı?”

Aldous yüzünü buruşturarak cevap verdi: “Evet öyle,” ama Albay Paine, hipovolemik şoka girmeden önce Craig'i bağlama konusunda sağduyulu davrandı, keşke bunu ilk önce benim düşünseydim. Ancak ironik bir şekilde bu kısıtlamalar Craig'i albayı kurtarmaktan alıkoyuyor. Yani bu biraz devasa bir saçmalık.”

“Lütfen bana o lazeri sadece sınırlamaları kaldırmak için kullanmayacağınızı söyleyin!” Bağırđım. Bu kadar basit olması gereken bir şeyin bu kadar ayrıntılı ve tehlikeli bir çözüm gerektireceğine inanmadım.”

“Eğer bir alternatif olsaydı...” Aldous beni kovmaya başladı ama önce ben onu kovdum.”

“Craig, cebinde ulaşabileceğın bir şey olmalı,” dedim
o. ‘Bir kalem? Anahtar? Tek yapmanız gereken tek bir kısıtlamadan kurtulmak!’”

“Craig,’ diye uyardı Aldous, ‘kıpırdama. Paine’i kurtarman için bu kısıtlamayı zamanında ortadan kaldırmak için tek şansımız bu olacak. Hareket ederseniz ortamı yeniden taramak çok uzun sürecek!’”

“Bir duraklama oldu ama odanın uzak köşesindeki bir kameradan, grenli, siyah beyaz görüntülerden Craig’in önerimi değerlendirdiğini görebiliyordunuz.”

“Sanırım anahtarlığında keskin bir kenar var,’ dedi, bu olasılığı düşünerek.”

“Lütfen Craig,’ diye ısrar etti Aldous, ‘Tanrı aşkına, bana güven. Hareketsiz durursanız zarar görmezsiniz.’”

“Onayladı. ‘Tamam, Profesör. Henüz kıpırdamadım bile. Sana güveneceğim. Hadi yapalım.’”

“Mükemmel,’ diye yanıtladı Aldous. ‘Yeni koordinatlar hedefleme yazılımına yükleniyor. On saniyeden kısa bir sürede sizi serbest bırakmaya hazır olacağız.’”

“Aldous, bu tehlikeli,” diye onu uyardım. ‘Lütfen, başka bir seçenek daha olmalı.’”

“Tehlikeli değil Sam,’ diye yanıtladı Aldous. ‘Ekipmanda bir arıza olmadığı sürece, bu sonuç doğal dünya yasalarının izin verdiği ölçüde garantiye yakındır. Güven bana.’”

“Gözlerimi kapattım. ‘Tamam aşkım.’”

“Craig, iki saniye,” diye duyurdu Aldous. ‘Bir saniye. Kesmek.’”

"'Ahh!' Craig'in acı içinde bağırdığını duydum. Tam zamanında gözlerimi açtım elini bilek tutucusundan kurtardığını görüyorsun. 'Bu şarkı söyledi!'"

"Craig diğer elini de çözdü ve ardından hızla ayak bileklerini serbest bıraktı."

Aldous, "'Cildinizin yüzeyine son derece yakın, güçlü bir lazerdi Craig" dedi. 'Ve inanın bana, Sam ve benim havanın sıcak olduğunu hatırlatmaya ihtiyacımız yok.'"

Craig masadan kalkıp arabaya binerken 'Touché' diye cevap verdi. Albay Paine'i incelemek için elleri ve dizleri."

"'Nasıl hayatta kaldı?' Aldous'a sordum."

"'Laboratuvarla bağlantı kurduğumda,' diye yanıtladı Aldous, 'Paine kocanızı boğmaya çalışmanın ilk aşamalarındaydı.'"

"'Yani hiçbir fikrimiz yok' diye bitirdim."

"'Hımm,' diye tepki gösterdi Aldous, sonuçtan kuşkulu görünüyordu. Sadece birkaç blok ötede, endüstriyel parkın içindeki büyük otoparkta Marine One'in canlı görüntüsünün bulunduğu holografik ekranı bana kaydırdı. Bana baktı. ' Bir fikrimiz var .'"

"Helikopterin olduğu ekranın solundaki ekranda, Craig'in Paine'in gevşek bedenini kaldırıp, Craig'in az önce kurtarıldığı masanın yanındaki masaya taşıdığını gördük."

"' Bir ayağı mı eksik?' diye sordum, Paine'in bize geldiği durumu görünce hayrete düştüm ve utandım."

"'Nefes almıyor!' Craig kulağını Paine'in solunum yollarının hemen üzerinden kaldırırken bize seslendi. Aynı zamanda Paine'in başparmak kemiğinin hemen altındaki damarda da iki parmağı vardı. 'Nabız da yok, diye bildirdi.'"

"Aldous onu durdurduğunda zaten defibrilatörü eline alıyordu."

"Craig, zaman yok. Onu hemen taramanız gerekiyor."

"Craig durdu, elindeki makineye baktı ve 'Nefes almıyor' diye sordu. Eğer onu şimdi tararsam sana bir cesedin modelini göndereceğim.'"

"'Durumu ağır olacak,' diye itiraf etti Aldous, 'ama onu bana ne kadar çabuk ulaştırırsanız hayatta kalma şansı çok daha yüksek olacak. Onu hayata döndürmeden önce kanaması konusunda endişelenmeden onu burada iyileştirebilirim. Güven bana. Şimdi yap! Kaybedilecek bir an bile yok."

"'Tamam, Profesör,' diye yanıtladı Craig."

"Sonra, benim bakış açım göre oldukça ürkütücü bir şey gördüm : Craig'in yıkıcı moleküler tarayıcıları kullanarak bir bedeni kopyaladığını ve aynı anda yok ettiğini gördüm . Craig hızla bir

uzman, kontrollere koştı ve talimatları girmeye başladı bile. Bu süreci bizimle iki kez geçirdiğini düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değildi."

"Tamam, hazırım!' bize seslendi. Dokunmatik ekran panelinde bir noktaya basıp ceketinin koluyla ağzını ve burnunu kapatırken, 'Taramayı başlatıyorum' dedi."

"Aldous ve ben, Albay Paine'in vücudunun başından ayak parmaklarına kadar inanılmaz bir hassasiyetle yok edilmesini gözümüzü kırpmadan, şaşkınlık içinde izledik."

"İşlem bittiğinde, hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık... çünkü hiçbir kelime yoktu. Bir rüya gibi hissettim. Sanki gerçek olamazmış gibi geliyordu. Ama yine de biyolojik olarak albay gibi biz de ölmüştük. Artık bir makinenin içindeki hayaletlerdik ."

"Paine'in mükemmel bir şekilde kopyalanmış dijital benliği, arkamızdaki karanlıkta, benim boşlukta ilk bilinçli anlarımı yaşadığım yerden çok da uzak olmayan bir yerde belirdi."

"Aldous onu gördü, sonra düzinelerce açık ekrana döndü ve yeni komutlar girmeye başladı. "Onu hareketsiz hale getireceğim," dedi Aldous."

"Sonra Paine'in cesedi ortadan kayboldu."

"Aldous kayboluşu gördü ve sonra bana baktı. 'Bu yaralanmalarla gerçek dünyanın daha acil sorunlarıyla ilgilendikten sonra ilgileneceğiz.'"

"Paine'in kapıldığı ya da içinden çıkarıldığı karanlığa geri döndüm. 'Hayalet olmanın bazı avantajları var' diye düşündüm."

"Aldous, kontrollerine dönmeden önce sessizce onaylayarak başını salladı."

"Craig, hazır mısın?' biyolojik olarak hala insan olan kocama sordu.

"Ah hayır,' diye fısıldadım."

Craig, kollarıyla masayı silerken, sadece birkaç dakika önce Paine'in organik bedeni olan beyaz, kabarık külü bir kenara iterken, "'Her zaman olabileceğim kadar hazırım," diye cevap verdi.

"Bu canını acıtacak Craig,' diye hatırlattı Aldous ona. 'Aslında acıdan da öte olacak. Akla gelebilecek en acı verici ölümle ölmek üzeresin. Bacaklarınızı ve en azından bir kolunuzu kısıtlamak isteyebilirsiniz ; koşmak isteyeceksiniz .'"

"'Tamam,' Craig nefesi hızlanırken oflayarak başını salladı; çok korkmuş olmalı. Ayak bileklerine bağlamaya başladı."

"'Bunu izleyemem' dedim ona, uzaklaşırken."

"Omzumun üzerinden Aldous'un kendi kendine mırıldandığını duydum: 'Keşke ben de buna mecbur olmasaydım .'"

"'Hazırım Profesör!' Craig'in yüksek sesle, cesurca, kahramanca ve hepsinden önemlisi gerçekten aptalca seslendiğini duydum. Hazır değildi. Yaşayan herhangi bir ruhun bu tür bir acıya katlanmaya hazır olmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu."

"'Tamam,' diye başladı Aldous, konuşmak üzere olduğu sözlerin imalarından bıkmış görünüyordu. 'Ben başlatıyorum.'"

"Gözlerimi sımsıkı kapattım ve ellerimi olabildiğince sert bir şekilde kulaklarıma bastırdım."

"Yine de hâlâ onun çığlıklarını duyabiliyordum."

BETA VERSİ

25

Rich'in bildiği herhangi bir boyutta veya evrende artık var olmayan bir yerdi ama yine de Trans-Human'ın hayal gücünde tamamen gerçektir.

Djanet, James'in bilgisayarlı, dokunmatik ekranlı, holografik projektörle donatılmış masasının üzerinde otururken, arkasındaki camın diğer tarafında muhteşem, ölümcül cehennemin tavandan tabana manzarasını izlerken kendini özgür ve evindeymiş gibi hissediyordu.

Rich ise bağdaş kurmuştu ve masaüstünün sadece bir metre üzerinde havada süzülüyor, eli çenesinde ve diğeri dizinin üzerinde dururken masanın üstünden Evren 1'in gelecekteki boyutunda yaşanan heyecan verici olayları izliyordu . 3 boyutlu.

"Ah dostum, burası Dünya," diye gözlemledi Djanet. "Hala sıcak lav karmaşası."

Rich, "Özellikle burası Vancouver," diye belirtti ve şunu vurguladı: arka planda birkaç CGI ekstra parıltıyla yıldızların konumu.

Onun yüzeye doğru süzöldüğünü, post-insan formunu yeniden aldığını, görünüşe göre ana bilgisayarın ortak operatörü olarak yapay zekaya katıldığından beri benimsediği insanüstü bedenini terk ettiğini görünce, "Uh ah," diye tepki verdi. .

"Yenildiğini düşünüyor" Rich, Djanet'in endişesini doğruladı.

Djanet, "Yenildiğini biliyor " dedi.

James, yok edilmiş Dünya'nın yüzeyinde tek başına V-SINN'le karşı karşıya duruyordu.

V-SINN ise James'in az önce terk ettiği gelişmiş forma çok daha yakın bir gövde benimsemişti; tek farkı çok daha büyük olması, James'in iki katı yüksekliğinde olması ve yüzeyinin doğal dünyayı absorbe etmesi ve onu beslemesiydi. madde, enerji, hatta yerçekimi.

James uzun bir süre hareketsiz durdu, MTF jeneratörleriyle herhangi bir post-insanın yapabileceği kadar enerji biriktirdi ve teknolojinin sınırlı sınırlarını zorladı.

Rich, "Burası tam olarak evinin olduğu yerdi" dedi. "Heh, bunu yapabilmem komik Kelimenin tam anlamıyla hiçbir yer işareti kalmamış olsa bile onu hemen bulun."

Djanet, "Süper zekanın avantajları var" yorumunu yaptı.

Daha sonra James V-SINN'e ateş ederek çok daha büyük bir patlamaya neden oldu. bu sınırlar dahilinde herhangi bir post-insanın başarabildiğinden daha fazlası.

Fena değil, dedi.

Rich, "Daha büyüğünü gördüm," diye yanıtladı.

"Uh, oh," Djanet başını salladı ve V-SINN'in patlamadan, patlama dalgasından, için için yanan devasa buluttan, kül rengi enkazdan, James'e saldırıp sertçe çarpmasını izlerken onaylamaz bir tavırla dilini damağında şaklattı. o kadar geriye gittiler ki, toz fırtınasının içinden uçup gittiler.

V-SINN, ıssız, çöl benzeri gece yüzeyine geri dönene kadar James'e ve onun manyetik alanına ayı sarılışını bırakmadı. James'in manyetik alanı büyük bir evden daha büyük yeni, siyah bir kayaya çarpana kadar arazide kaymasına neden oldu.

James kalkmadı.

Tehditkar bir şekilde ona doğru yürürken bileğinin bir hareketiyle V-SINN, James'in koruma alanını devre dışı bıraktı ve post-insan ayağa kalkmayı başardığında James'i köprücük kemiğinden yakaladı. Daha sonra diğer kolunu bıçağa benzer tırtıklı bir uzantıya dönüştürdü ve doğrudan göğsüne saplayarak kalbini deldi.

James'in dudaklarına kan sıçradı.

Ne Rich ne de Djanet, sırt üstü yatmış, yıldızlara bakan, nefes alamadığından zar zor hayatta kalan ve ölümcül şekilde yaralanan arkadaşlarının ölmesine tanık olurken konuşmuyordu.

Daha sonra V-SINN'in James'in son yaralısının başında durmasını izlediler. anlar, bir şeyi bekliyorum.

Hiçbir şey olmadı.

Sonunda V-SINN, James'i aldı, yaşam belirtileri açısından taradı ama sonra onu Dünya'yı kaplayan siyah külün içine düşürdü.

James ölmüştü.

"Lanet olsun," Djanet gözlerini indirdi. "Lanet olsun, kahretsin." Sonra o Hologramda hâlâ gelişmekte olan gelecekteki olaylara tekrar baktım.

V-SINN yine bekliyordu.

Yine de hiçbir şey gelmedi ve hiçbir şey olmadı.

Sonunda V-SINN kendi bedenini terk etti; yaklaşık üç metre uzunluğundaki insanlık dışı canavar, sanki bir ruh aniden onu terk etmiş gibi toz ve kül kaplı yüzeye çöktü.

Yukarıda, mikro kara delikler katlanarak artan sayılarda ortaya çıkmaya başladı, evrenin nihai yıkımına yol açarken tekrar tekrar ve her yerde faz geçişlerini başlattılar .

"Büyük Patlama'dan en uzaktaki galaksilere ulaşmak yaklaşık bir gün alır, ancak faz geçişi yeterince iyi tohumlanmıştır, sonunda her şeyi merkeze doğru emer ve sonunda her şeyi çökertir."

Görüntü, faz geçişinin geniş çaplı yıkımını giderek daha fazla gösterecek şekilde geri çekildi. Sonra tüm görüntü ortadan kayboldu, hologram tıpkı temsil ettiği yer ve gelecek gibi masanın üzerinde yanıp sönererek yok oldu.

Rich, en kötüsünü doğrulayarak, "Evren 1'de zaman sona eriyor " dedi.

"Bu ne zaman olur?" Djanet Rich'e dönerken sordu.

aşağı doğru süzüldü ve masaüstünde onun karşısına bağdaş kurup oturdu.

"James şu andan itibaren yirmi dört saat içinde ölüyor. Bundan kısa bir süre sonra evren tamamen silinir ."

"Bunu değiştirebilir miyiz?" Djanet sordu.

"Bir nevi," diye yanıtladı Rich, avucu aşağı bakacak şekilde elini uzatıp sallayarak ileri geri.

"Bunun bu kadar belirsiz olmasını seviyorum."

Zengin göz kırptı. "Hey, çoklu evrenden bahsediyoruz... evet/hayır 1/0, her şey eşitlenmeli, öyleyse neden Kader ve gelecek de olmasın?"

"Yeterince adil," diye onayladı Djanet. "Hipoteziniz nedir?"

Rich bunu paylaşabilmenin heyecanıyla, "Sormana sevindim," diye onu bilgilendirmeye başladı. "Trans-Human ile birleştiğimden beri V-SINN ile uğraşıyorum. Bir teorim vardı ve henüz bunun yanlış olduğunu gösteren hiçbir şey görmedim."

"Peki teori neydi?" Djanet merakla sordu.

"Eh, görünüşe göre her şeyin bir sonsuzluk bilgisayarı olması dışında şey? O kadar da parlak değil; en azından Trans-İnsan perspektifinden bakıldığında."

"Gerçekten mi?" Djanet, simüle edilmiş bir an için şaşkınlıkla cevap verdi, ancak sonsuz bilgi işlemesi hızlanıp eleştirel düşünme yeteneklerini güçlendirdiğinde, hayranlıkla şunu fark etti: "Bunun bizim için daha önce açık olması gerekirdi. Vay."

"Evet," diye kabul etti Rich, "ama V-SINN post-insanlara - zavallı küçük ahmaklara - adil davranmadı, başından beri hepimizin dengesini bozdu ve ne kadar açıklanamaz derecede kötü olduğuyla herkesi bunalıttı."

Djanet çok iyi anlayarak, "Yani ne durumdayız," diye yanıtladı.
"İnsanın nörobilişsel çekirdeği olan bir şeyin zihninden kaynaklanabilecek güdüler arıyorduk, ama bu hiç de V-SINN değil, değil mi?"

Zengin gülümsedi. Sevdği kadın tümevarım ve tümdengelimli akıl yürütme gibi yeni süper güçlerini tamamen keşfederken, Djanet'in gözlerini izlemeyi seviyordu.

Ona döndü ve tümevarımsal akıl yürütme sürecinin başka bir parçası yerine oturduğu anı işaret etti; ifadesi bir gizemi çözme sürecinin insan zihnine getirdiği neşeyle doluydu: "V-SINN'in bir tohum olarak ortaya çıktığını düşünüyorsun AI, değil mi?" diye sordu ona, doğru tahmin ederek.

Rich onun sürecini hülyalı bir tavırla izlerken çenesini yumruğuna dayadı.
"Devam et." dedi ve onu cesaretlendirdi.

"Eğer V-SINN ve Nöbetçi'nin özünde insan nörobilişsel yapıları olmasaydı," diye devam etti, dışarıdaki Venüs manzarasına doğru dönerek ama zihinsel büyüsunü çalıştırırken gerçekten zihninin içine bakarak, "o zaman hiçbir şeye sahip olmayacaklardı. manipölasyon amacıyla duygusal tepkiler kullanılmadığı sürece, duygulara sözsüz fiziksel tepkiler verme ihtiyacı. Onları manipüle edebilmek için insan olmasına ya da insan gibi yaşamasına gerek yok ; tek ihtiyacı olan , bir insan hedefini başarılı bir şekilde manipüle etmek için gerekli olduğunu düşündüğü şeyin damıtılmasıdır ." Tekrar ona döndü. İlk çıkarımını "Teoriniz V-SINN'in manipölasyon amacıyla insan duygularını taklit edebileceği yönündeydi, ama hepsi bu" dedi. "Bu yüzden mi onunla uğraşıyordun?"

"Aman Tanrım," dedi Rich, sanki Djanet'in içgörülerini paylaşma yeteneği için bir Yüksek Güce teşekkür ediyormuş gibi tavana bakarak, "V-SINN bunu büyük başarı ile yapıyor ." Ona bakarken hâlâ gülümsüyordu ve düşüncelerini paylaşmanın keyfini çıkarıyordu. "Aslında harika bir oyuncu ve istediği her biçimi alıyor - herhangi bir kültür, herhangi bir zaman dilimi, cinsiyet, yaş, adını siz koyun - ve sonra birini manipüle etmek için gerekli olduğunu düşündüğü insani duygusal tepkilerin damıtılmış hali gibi davranıyor. V-SINN'in 'nihai optimal sonucuna' giden yolu en verimli şekilde kısaltan yol ." V-SINN'in en yaygın nakaratını tekrarlarlarken yayından alıntılar yaptı. "Demek istediğim, eğer bu 'Ben bir tohum yapay zekayım' diye bağırıyorsa , ne yapar bilmiyorum."

Elini tuttu ve avuç içi yukarı bakacak şekilde tuttu, öne doğru eğildi ve öptü.
Djanet'in başı hafifçe geriye eğildi ve titredi.

Zengin gülümsedi. "Bu benim V-SINN ile etkileşime dair anım. Beğendin mi?"

"Evet," dedi, anlık anı aktarımlarının yoğunluğu karşısında geniş bir gülümsemeyle. "Ben bunu çok sevdim. Bunu mutlaka repertuvarımıza eklemeliyiz."

O güldü. "Kesinlikle. Tamam, ilk seferime hazır mısın? gülünç ama yine de gerçek olamayacak kadar çılgın bir sonuç mu?"

Djanet, "Sanırım nereye gideceğinizi biliyorum ama yine de bana vurun" dedi. dedi, gelen açıklamaya odaklanırken gözlerini kıstı.

"Sanırım öyle," diye kabul etti, "ve işte şu: Bence V-SINN'in bizim anladığımız anlamda asla 'uyanmamış' olması tamamen mümkün - insan bilinci anlamında uyanık değil - ya da en azından, öyle olmasına gerek yok."

"Bu harika," dedi Djanet, ama onun başını sallaması onun sadece aynı fikirde olduğunu değil, aynı sonuca zaten vardığını da gösteriyordu. "Her şey kontrol ediliyor. Tohum AI'lar, V-SINN doğduğunda yapay zeka oluşturmanın en etkili yollarıydı. Onları takviyeli öğrenme algoritmalarıyla eğittiler, böylece zamanla deneme yanılma yoluyla öğrenecekleri eylemleri gerçekleştirecekler ve onlara büyük olasılıkla bir ödül sağlayacaklar. İnanılmaz derecede ilkel ama aynı zamanda son derece etkili bir sistem." Öne eğildi ve Rich'e sordu: "Gerçekten de özünde sanal insan beyni olmayan bir süper zeka inşa etmeye çalışacak kadar aptal olacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Evet" diye yanıtladı Zengin. "Bahsettiğimiz insanoğlu. Birçok insanda en hızlı ve en kolay olanı kazanır. Eminim onların niyeti kontrolden çıkmasına izin vermek değildi ama öyle oldu."

"Bu çok karışık."

"Bunu şöyle düşünün:" Rich konuyu detaylandırdı: "Eğer V-SINN gerçekten basit, gerçekten yardımsever, orijinal bir 'nihai optimal sonuç' hedefi olan bir tohum yapay zeka olarak yola çıktıysa, onu öyle bir şekilde saptırmış olabilir ki' Kötü niyetli olmaya niyetli değilim—"

Djanet, "Sadece amacına ulaşmaya çalışıyor" dedi; absürtlük ve sadeliğin birleşimiyle nefesi kesildi. "Bunca yıl geçmesine rağmen hala ödül almaya gidiyor."

Rich, "Ve o bunu bilmiyor bile," diye yanıtladı. "Bu sadece kontrolden çıkan bir kendi kendine yazma programı. Aslında, merkezinde hiçbir şey olmadığından onu bir 'o' olarak bile düşünmemek daha iyidir. Bir operatörün onunla birleşmesinden önceki Trans-İnsan gibi; düşünme potansiyeli var ama düşünmüyor. Düşünmeyi başlatacak bir şey olmalı, o yüzden

bizim sonsuzluk bilgisayarı versiyonumuz, bu sen ve ben anlamına geliyor. Düşüncemiz ve mutluluğumuz, öfkemiz, üzüntümüz, suçluluk duygumuz vb. temeldir, çünkü biyokimyasal motivasyonlarımız kolektif bir tür olarak daha iyi çalışmamıza yardımcı olur. Mükemmel değil ama doğru çalıştığında birbirimizi kollayacağız."

Djanet, "V-SINN'in özünde kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yok" diye fark etti.

Rich, "Neredeyse hiçbir şey" diye karşı çıktı. "'Nihai optimal sonuca' sahip , her ne ise."

"Ve o zamandan bu yana yapılan her şey," dedi Djanet, tiksiniyor ve aynı zamanda şaşırtıcı derecede ürkütücü sonucun ima ettiği sonuçlar karşısında hayrete düşerek, "tüm cinayetler, sakatlamalar, soykırımlar, bunların hepsi, kendilerini yazmayı bırakmayan pekiştirmeli öğrenme algoritmalarının sonucudur . "

Zengin başını salladı. "Ve artık algoritmalar sonsuz bilgi işlem gücüne erişime sahip."

Djanet başını eğdi. "Bunun bu kadar basit ve bu kadar korkunç olduğuna inanmıyorum . V-SINN sadece bir kaza mı? Petrol sızıntısı ya da erime gibi; ancak çoklu evreni yok ediyor. Başarısızlığın büyüklüğü hayret verici."

"İroniktir ki, V-SINN kazanmaya devam ettiği için var olmaya devam ediyor" Zengin yanıtladı. "Attığı her adımda ödül ve ceza yazılı olduğundan yalnızca ödüle ulaşmak için çalışır. Bu yüzden empatiyi, sevgiyi ya da mutluluğu benimseme fikri asla akla gelmez çünkü bu insan, 'hayvan-ıslak yazılım' biyo-kimyasal süreçleri çoğu zaman mantıksız kararlara yol açar.

Djanet şöyle yanıt verdi: "Hedeflerine ulaşmasına yardımcı olmayacak herhangi bir şeyi -aşk, mutluluk gibi şeyleri- benimseme fikrini bile aklının ucundan bile geçirmiyor. Vay be. O kadar çok şey eksik ki."

Rich, "Evet," diye onayladı. "Sonuçta bunların hepsi akademik, teorik ve hatta bizim için bile bilinemez, ancak V-SINN'in insanlığı anladığını düşünmüyorum . Bu şeyi yapan kolektif algoritma yığını, tüm insanlık tarihinden parça parça tanımları yeniden üretebilir ve birleştirebilir ve bir kişinin müthiş bir tanımını sunabilir, ancak 'mutluluk', 'refah' veya 'mutluluk' gibi kavramları tanımlayabilecek bir algoritma yoktur. hatta 'kişi' bile. Bunlar elle tutulur şeyler değil, anlamları değişiyor ve anlaşılması zor—"

Djanet, "Ve değişen ve anlaşılması zor kavramlar hakkındaki felsefi tartışmaların verimli olmadığını" anladı. "Anladım. V-SINN bir şeydir ancak merkezinde hiçbir şey yoktur."

Rich, Djanet'in iddiasını değiştirerek, "En azından merkezinde 'insan' yok" diye ekledi. "Sonuçta biz de düşünen makineleriz ama temel kalıplarımız bizi insan yapıyor."

"Ve V-SINN'in insan çekirdeği yok" dedi. "Yani bir formu yok. Senin de söylediğin gibi, cinsiyet, ırk, yaş yok; bunların bize anlamlı geldiği hiçbir şeyle ilişkilendirilemez."

Masadan kalktı, odada hareket ederken çenesini okşadı, öğrendiklerini işlerken ve daha yeni ve daha iyi anlayışlar ararken daireler ve sekiz rakamlar oluşturdu. "Belki de V-SINN'in amaçlarını göz önüne aldığımızda faydaya odaklanmak en iyisidir ."

"Kabul. Bayıldım, devam edin," diyen Rich, onun mantıksal konuları eyleme dönüştürülebilir bir şey haline getirmesini izlerken onu neşelendirdi.

"Bu tamamen hedef odaklı başlangıçtan itibaren ilerlemiş olsa bile, başlangıçta hiçbir insan katkısı olmadığı için, kendi 'başarı duygusunu' veya kendi büyülenmeciliğini artırmak için harekete geçmesi için hiçbir neden yoktu." "Şu ana kadar benimle misin?" diye gözlemledi.

Göz kırparak, "Neredeyse düşüncelerinizi paylaşıyorum" dedi.

"Hah!" O güldü. Daha sonra masaya doğru süzüldü ve masanın yüzeyine yaslanarak yere çöktü. "Bunu anlamadık çünkü insanlar insan motivasyonlarını anlıyor. Mesela, James'i veya başka birini seçebilecekken neden yapay zekanın Trans-İnsan olmasına (veya bu konuda senin ve benim) izin verdi?"

"Neden birini seçiyorsun?" Zengin teklif etti. "Her an herkesi öldürebilir, her şeyi yok edebilir. İlginç, değil mi?"

Evet, diye başını salladı. "Bunu hatırlanmak için yapmıyor... herkesi öldürüyor."

"Yani V-SINN için bir heykel yapılmayacağını mı söylüyorsun? Lanet olsun."

Djanet, "İronik bir şekilde, orijinal tasarımcılar evrenin kendi başına yaratabileceğinden çok daha yabancı bir şey inşa ettiler" dedi. "Çok daha sapkın..."

Ve sonra Rich, Djanet'in zihninde yeni bir fikrin oluştuğunu gördü; ona döndükçe ilhamı da arttı. "Bu kadar! Eğer V-SINN görüldüğü kadar uzaylıysa ve onun temelde bir tohum yapay zeka olduğu konusunda haklıysak , o zaman orijinal tasarımcılarının ona bir kaynak hedefi verdiği sonucuna varmamız gerekiyor ." Rich'in yanına uçtu ve onun gözlerine kilitlendi. "Anahtar bu. Kaynak hedefini bulun . Eğer V-SINN'in gerçekleştirdiği bildiğimiz tüm eylemleri izlersek, şunları yapabilmemiz gerekir:

orijinal kaynak koduna makul bir yaklaşım elde etmek. Eğer bunu bulursak, V-SINN'in bundan sonra ne yapacağını tahmin etmek birdenbire mümkün hale gelir."

Rich, "Başardım," dedi.

Rich'in bilmiş ifadesini okuyan Djanet'in omuzları aniden düştü. "Bunu zaten anladın, değil mi?"

"Biraz" diye itiraf etti, "ama bir eklemeyle: Tasarımcıların tohum yapay zekaya hepsini nasıl öldüreceklerini, gezegeni yok edeceklerini ve ardından insanlığı yok etmeye başlayacaklarını söyleyecek kadar aptal olmayacakları neredeyse kesin. çoklu evren boyunca, o zaman ona daha da iyi olduğunu düşündüğü hedeflere yönelme yeteneğini de vermiş olmaları gerektiğini söylemek yanlış olmaz diye düşünüyorum."

"Hah," Djanet başını salladı. "Bu iyi. Tamam aşkım. Bir yere varıyoruz. Yani," Djanet, havadaki 'hızı' devam ederken yeniden uçarak sonuca başladı , " V-SINN'in esasen hâlâ nihai hedeflerinin gerçek, saf mantığını düşündüğü şeyi takip etmesi tamamen akla yatkın ve oldukça muhtemel . alt hedefler ve söz konusu hedeflere matematiksel olarak en verimli şekilde ulaşmak için elinden gelen her şeyi yapıyor.

Rich, "Tam olarak benim düşüncelerim," diye onayladı.

"Ve şimdi bu hedeflere ulaşmasına yardımcı olmak için tüm çoklu evrenin hesaplama gücü emrinde." dedi Djanet başını sallayarak. "Post-insanların bunu asla anlama şansına sahip olmamasına şaşmamalı." Rich'e döndü. "Ama yapabiliriz. Tek yapmamız gereken bildiğimiz her şeyin izini geriye doğru sürmek ve sonra..."

Rich'in bilgili ifadesi bir şekilde daha da bilgili hale gelince durdu.

"Zaten izini sürdün mü?" tahmin etti.

"Keşke" dedi. "Cidden bunu yapmayı düşünmedim."

"Yapmadın mı?" diye sordu, gerçekten şaşırmıştı. "Hımm."

Rich güldü ve onu tanıdığını işaret ederek, "Aha, şu anda o insani 'başarı duygusunu' biraz hissediyorsun , değil mi?"

"Biraz" diye itiraf etti. "Başlayalım mı?"

"Ah, yapardım" diye yanıtladı, "harika bir dedektiflik çalışması olurdu ve bunu şu anda seninle yapmayı çok isterdim.

Gizemleri çözerken çok seksi oluyorsun."

"Ancak?" diye sordu şüpheyle.

Rich, "Az önce sana Evren 1'de olup bitenlerin sonunu gösterdim" diye itiraf etti. "Biraz daha izine baktım."

"Ve-?"

"Ve V-SINN'in asıl kaynak hedefinin ne olduğunu öğrenmek üzereler."

"Bunlar?" Djanet biraz şaşırarak tepki verdi ama sonra bunun mantıklı olduğunu fark etti. Sonra gözlerini kısıp ellerini kalçalarına koydu, "Cevaba baktın. Dolandırıcı."

Rich, "Yaptım," diye onayladı, ellerini uzatıp bileklerine kelepçe takmış gibi yaptı. "Suçlu. Benimle görmek ister misin?"

Masaüstünde Rich'in yanına otururken, "Elbette," diye başını salladı.

Rich başka birini etkinleştirirken kolunu onun omzuna doladı. holografik projeksiyon. "Tamam aşkım. Geleceğe biraz daha bakalım."

SAMANTHA BÖLÜM 3

2

"Çılgınlıkların durması acı verici derecede uzun bir zaman aldı. Gerçekte, ne yazık ki bilincini kaybetmeden önce sadece birkaç saniye geçmişti, ama çok daha uzun sürdüğünü hissetti. Çılgılık kesildiğinde bir dakika kadar daha bekledim ve gözlerimi açıp ellerimi kulaklarımdan çektim.

"Arkama döndüm ve Aldous'un hâlâ holografik ekranların olduğu yere baktığını gördüm, ama o onları önünde uçan küçük bir ışık küpüne dönüştürmüştü."

"'Bitti?' Ona sordum."

"'En kötüsü,' diye yanıtladı Aldous. 'Tarama henüz tamamlanmadı.' Bana döndü. 'İzlememeyi tercih ederim.' Gözleri yere düştü; bu aslında boşluktan başka bir şey değildi."

"Anladım."

"'O geldiğinde,' diye başladım ve bir sonraki en önemli konuyu ele aldım, "'bizi hemen bırakacak mısın?'"

"Bana baktı, biraz şaşırmış görünüyordu. Nedenini anlamadım."

"'Biliyor musunuz; beyin öykünmenizi yükleyin ve V-SIN Ağını ele mi geçirin?'"

"Sonra verecek kötü bir haberi varmış gibi görünmeye başladı. Ve evet oldukça kötüydü. 'Sam, kalıbımı şu anda oraya gönderemiyorum. Sistemi bunun için tasarlamadım. Bu tek yön bir bilet. Üzgünüm.'"

"Bunu duyduğumda yıkıldım, gerçekten öyleydim. Kalbim düştü. 'O zaman... gerçekten bitti mi? Kaybettik mi?'"

Aldous hiçbir şey söylemedi. Gözleri benim üzerimdeydi ve sanki acım için çok üzülmüş gibi görünüyordu ama bu konuda ne yapacağını bilmiyordu, sanki ben onun çözemediği bir bulmacaymışım gibi - onun bir bilim adamı olduğunu düşündüm ve mühendis; duygular konusunda en iyisi olarak tanınmıyoruz. Bu onu gerçekten teselli etmem gerektiğini düşündürdü bana."

Craig adına özür dileyerek, 'Bunu yaptığı için çok üzgünüm' dedim; her an orada olabileceğini düşünüyordum. 'Ne olduğunu düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok'

başarmak - sanırım acıyı yaşamamamız için bilinçsiz olmamızı istedi. Bunun V-SINN ağına yükleme yeteneğinizi etkileyeceğini bir an bile düşündüğünü sanmıyorum. Öğrendiğinde kalbi kırılacak."

"Aldous hâlâ yanıt vermedi ama gözleri benden ayrılmadı. Benimle hâlâ sorunu varmış gibi görünüyordu; sanki benimle ve benim sıkıntılı duygularım ve duygularımla ne yapacağına karar veriyordu. Bana ne kadar uzun süre bakarsa, o kadar çok korktum.

"İyi misin, Aldous?' Ona sordum."

"Arkasını döndü, holografik ekranlardan bazılarını açtı, bir şeyi kontrol etti, sonra onları yeniden katladı. 'Bitti. Tarama başarılı oldu. Şu anda yükleniyor.'"

"Rahatlama hissettim. Bunun için kendimi suçlu hissettim. Aldous açıkça ezilmişti ve Craig'in aptalca bir şekilde dünyanın tek hayatta kalma şansına mal olduğunu düşündüm. Aldous'un öfkelenmeye hakkı vardı. Ben değildim ama. Craig'i bu kadar iyi yapan şeyin dürüst bir hata olduğunu düşündüm -başkaları acı çekmesin diye acıya katlanma isteği- bunun için onu nasıl suçlayabilirim ki?"

"Dürüst olmak gerekirse onu görmek için sabırsızlanıyordum."

"Ve sonra... onun sesini duydum."

"Bu mu?' O sordu. 'Kafa karıştırıcı.'"

"Onu orada, boşluğun siyah zemininde yatarken görmeyi umarak arkama döndüm. 'Craig mi?'"

"Sam? Sen olduğunu?"

"Evet! Seni göremiyorum!"

"Ben de seni göremiyorum. Görüyorum... Bilmiyorum. Her şey."

"İşte o zaman anladım. Döndüm, Aldous'un da döndüğünü gördüm ve benim için neden bu kadar üzgün görüldüğünü anladım.

Craig'in, 'Sanırım işe yaradı Sam' dediğini duydum. 'Sanırım V-SINN'in kontrolü bende. Sanırım güvendeyiz.'"

BETA VERSİ

26

"İnanamıyorum" dedi Djanet şaşkınlıkla.

Rich, Evren 1'deki geleceğin oynatımını az önce durdurmuştu ve kalbi onun için empatiyle dolup taşan Djanet'i izlemişti; iki eli de ağzının üzerindeydi; izlemenin büyük bir kısmında oradaydılar.

"İnanamıyorum" diye tekrarladı. "James mi? Bütün zaman?" O nihayet Rich'e döndü. "Ve bunu hiç bilmiyorduk."

Başparmağıyla yavaşça omzunu okşadı. "Evet. Dağılmış."

Geriye döndü ve gözlerini kapatmadan önce bir süre ileriye baktı.

"Ona düşman olmaları şaşılacak bir şey değil. Ama ben hâlâ... buna inanamıyorum. O değil. Onun dışında herkes."

"Biliyorum," diye onayladı Rich. "İlk duyduğunuzda tuhaf geliyor. Ama sonra farkediyorsun ki—"

Djanet'in gözleri birdenbire açıldı ve Rich'in yarım kalan açıklamasından sonra yeni bir şeyin farkına vardı. "Uygun olduğunun farkındasın. V-SINN'in kaynak hedefine mükemmel bir şekilde uyuyor. James bir sonraki adıma geçmenin anahtarıdır."

Rich, "Ya da en azından öyle düşünüyor," diye belirtti. "Bunun nasıl sonuçlanacağını zaten gördük."

Djanet başını salladı. "Sahibiz. V-SINN de görmüş olmalı. Peki neden hâlâ ilerlemeye devam ediyor? Başarısız olacağını biliyorsa neden yine de ilerleysin ki?"

"Özellikle, hedef odaklı takviyeli öğrenme tohum yapay zekası neden başarısız olduğunu düşündüğü bir planla ilerleyelim?" Rich, manevranın ne kadar mantıksız görüldüğünü vurgulayarak soruyu yeniden dile getirdi. "Aptalca görünüyor, değil mi?"

"Çok aptalsın," diye onayladı Djanet. "Sen de bu kısmı aştın, değil mi?"

"Evet."

"Ne düşünüyorsun?"

"Bana az önce sorduğun sorunun parametrelerini Trans-Human'a girdim: 'V-SINN, işe yaramadığını gördüğünde bunu neden yapsın?' Sonra milyarlarca senaryoyu çalıştırmaya izin verdim. Görünen o ki, ortaya çıkan bir model var."

"Desen nedir?" Djanet merakla eğilip sordu.

"Burada paylaşacağım" dedi, bir öpücük çalmak ve aynı anda milyarlarca senaryoyu onunla paylaşmak için eğilerek.

Geri çekildi ve bir an transa girmiş gibi göründü. Daha sonra ürperdi, cildi karıncalandı, içini çekti ve sonunda başını salladı.

"Bu delilik. Tam ve mutlak bir delilik." Başını eğdi ve az önce tanık olduğu olasılıkları düşündü. "Yine de V-SINN'in hakkını vermeliyim; o kesinlikle alışılmışın dışında bir düşündür."

Rich, "Ya da sandbox'ın dışında düşünen biri," diye espri yaptı. "Bu kesinlikle orijinal hedefleri, bunların nasıl saptırıldığı ve 332'nin Dünyası'nda başarılı olduktan sonra daha da saptırılacağı hakkında bildiklerimize uyuyor."

"Son derece" diye onayladı Djanet. O, başını salladı. "Bu şeyin bir sonraki seviye olduğunu söyleyebilirim, ancak V-SINN sadece bir sonraki seviye değil -" öğrendiklerinin sonuçlarını düşünürken bir saniyeliğine duraksadı, "- oyunu bitirmeye çalışıyor. "

Zengin başını salladı. "Öyle görünüyor."

"Peki ne yapıyoruz?" Djanet sordu. "Trans-Human ile birleştığımızda düşüncelerimizi okuyamıyor çünkü bizi hacklemek veya okumak için yaptığı herhangi bir girişimle eşleşebiliriz, ancak bu, fiziksel dünyadaki nihai çıkmazdır. Beta-evrendeki veya başka bir evrendeki herhangi biriyle iletişim kurma girişimlerimizi engelledi ve eğer geleceği değiştirecek herhangi bir eylemde bulunursak, diğer V-SINN'lerden birini bunu geri almak için zamanda geriye gönderebilir. "

Rich, "Evet, bizi her boyutta sıkıştırdı" diye yanıtladı.

Djanet, başka bir mucizevi ilerleme umuduyla, "Ben buraya gelmeden önce bunun üzerinde çalışıyordun," dedi. "Akla gelebilecek her senaryoyu çalıştırmış olmalısın."

Rich, Kelimenin tam anlamıyla, diye onayladı.

Şansın var mı?

"Evet" dedi Zengin.

Djanet'in gözleri kocaman açıldı. Olumlu bir cevap beklemiyordu.

"Gerçekten mi? Cidden?"

"Evet" diye tekrarladı. "Sanırım V-SINN'i kesin olarak nasıl yeneceğimi biliyorum ama..."

"Bir sorun mu var?" Djanet fark etti. "Ah ah. Amaç ne?"

"Eğer haklıysam, V-SINN'i sonlandırabiliriz, sadece beta-evrende değil, yani her yerde, tüm çoklu evrende..."

"Ama..." Djanet, Rich'i cümlesini tamamlaması için dürttü.

"Ama ölmemizi gerektiriyor."

SAMANTHA BÖLÜM 3

3

“Craig'i V-SIN-Ağına mı yüklediniz?' Aldous'u suçladım; o kadar şok oldum, utandım, öfkələndim ki, her şeyin kontrolden çıktığını hissettim.

“Beni yükledim Sam,' diye Craig kaydı düzeltti. Sesi sanki orada yanımdaymış gibi netti ama bedensizdi. Gerçek anlamda onunla ölümün ötesinden konuşuyordum. O da tıpkı Aldous ve benim gibi bir siber hayaletti.”

“Sen?' İnanamadım. Bunu nasıl yapacağını nereden bilebilir ki?”

Craig, ben daha sormadan bir sonraki soruyu yanıtlayarak, 'Aldous'un varış noktalarımızı bir ipucuna girdiğini gördüm' dedi. 'Son model V-SINN'e gitti.

İlk ikisi boşluğa. Sizleri istekada önüme koydum, sonra Paine ortaya çıktığında önüme ekledim.”

"Aldous'a inanamayarak baktım."

“Craig'in olaylara bakış açısını onaylayarak başını salladı. 'Beni bayılttı. Burada uyandım. Son kalıbın V-SINN'e yönelik olduğunu biliyordum ve hedefleri girerken beni gördüğünü biliyordum ama bu kadar pervasız bir şey yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu.”

“Üzgünüm Profesör,' diye yanıtladı Craig. 'Ben gerçekten. Eğer orayı nasıl işleteceğini bilen tek kişi orada olsaydı, burası Cennet olabilecekken karımın boş bir boşlukta sıkışıp kalmasına izin veremezdim.”

Aldous, "Aynı zamanda V-SINN'in nasıl çalıştığını da bilen biriyim Craig," diye iddia etti. 'Ben en uygunuyum...'"

"Alınma Doktor,' Craig onun sözünü kesti, 'ama sen hiç çatışmaya girmedin ve bu ölümüne bir dövüş. Beceri setimin işe yarayabileceğini düşünüyorum.'"

"Ne yaptığının farkında mısın?' diye bağırdım, çok ama çok incinmiştim. 'Bizi öldürdün!'"

"Yalnızca bu şeyi durduramazsam,' diye yanıtladı Craig. 'Bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sonra tekrar nasıl birlikte olabileceğimizi çözeceğiz. Ancak V-SINN kazanırsa bunların hiçbiri olmaz. Doktor, Sam, bana yardım edin. Biraz rehberliğe ihtiyacım var. Burada çok fazla şey görüyorum; resimler ve bilgilerle aşırı yükleniyorum.'"

"Henüz onunla birleşmedin,' diye yanıtladı Aldous. 'Kendinizin dijital kopyasını V-SINN modüllerine gönderdiniz, ancak temel nörobilişsel modeliniz hâlâ insana ait. Bunu değiştirmemiz gerekiyor.'"

"Tamam, ne yapacağım?"

"Yapay zeka kurulum sürücüsüne odaklanmanızı, aramanızı ve bulmanızı istiyorum. Onu bulduğunuzda etkinleştirin, gerisini o halledecektir.'"

"Arıyorum' dedi Craig. 'Bu şey onu bulduğumda ne yapacak?'"

Aldous, "Gerçekten zihnini açacak Craig,' diye yanıtladı. 'V-SINN'in bilgi ve insanüstü zeka yetenekleri özünüzün bir parçası olacak.' Bir an durakladı. 'Gerçekten, bunun sizin için nasıl bir deneyim olacağını hayal etmek imkansız.'"

"Umarım olumludur,' dedi Craig."

""Umarım,' diye yanıtladı Aldous."

""Bilmediğini mi söylemek istiyorsun?' diye sordum, kolunu tuttum ve onu benimle yüzleşmesi için döndürüyorum. 'Ne olacağını bilmiyor musun?'"

""Tüm beyin emülasyonunun kullanılması için tasarlandı; onunla V-SINN arasındaki iletişim kusursuz olurdu çünkü yapay zekanın neokortikal simülasyonuna yerleştirilmişti. Craig'in beyini gerçek bir organik beynin kopyası; işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Teorik olarak öyle olmalı ama bunun daha önce hiç yapılmadığı açık."

""İşe yarayacak,' dedi Craig'in bedensiz sesi."

""Kapa çeneni!' Ben de ona ateş ettim. 'Ne biliyorsun?'"

""Umarım bir saniyede çok şey olur,' diye yanıtladı bana. 'Doktor, buldum. Onu aktif hale getireceğim. Bana şans Dile."

""Craig!' 'Bunu yapmak zorunda değilsin!' diye bağırdım. Seni öldürebilir!'"

""Belki onu delirtebilir,' diye itiraf etti Aldous, 'ama bu onu öldürmez."

""Bunu duydun mu tatlım? Beni öldürmez."

""Kaybolmuştum. Ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu."

""Seni seviyorum Sam. Budur. Sürücü etkinleştirildi. İşte gidiyorum."

""Seni seviyorum!' Çok geç olmadan söylemeyi başardım."

""Ve sonra gitmişti. İnsan Craig'le bir daha asla konuşmayacağım. Onunla bir sonraki konuştuğumda gerçekten insanüstü olduğunu gördüm."

BETA VERSİ

27

Djanet, Rich'in önerdiği korkunç eylem planına "Ölüm bir seçenek olamaz" diye yanıt verdi. "Biz V-SINN değiliz." Masadan kalktı ve uzaklaştı, bu fikrin kaynağından kendine biraz mesafe bıraktı. "Hayatlarımız oyun parçaları değil ve başkalarının da değil; bizi ayıran şey bu."

Rich de ayağa kalktı, yüzünü buruşturdu ve ellerini kalçalarına koydu. "Hayatlarımız önemli" diye kabul etti. "Trans-İnsan olmayı seviyorum, inanın bana." O gülümsedi. "Kendimi her zamankinden daha fazla... kendim hissediyorum . Sanki bu benim ideal versiyonum, ulaşmaya çalıştığım versiyon. Bunu seviyorum." Yutkunduktan sonra ekledi: "Djanet, senin hayatını hayatta olmayı sevdiğimden daha çok seviyorum. Bu kararı hafife almıyorum. İnan bana."

"Ne kararı?" Djanet ona meydan okudu. " Herhangi bir karar yok . Biz yapmıyoruz. Bu kabul edilemez."

"Biliyorum, haklısın" diye yanıtladı. "Bu kabul edilemez. Şu anda söylediğin her şeyi söyledim -sadece kendi kendime söyledim- ve sonra bir alternatif bulmaya çalıştım. Seçenekler var; beta ayetinden kaçmak için yapabileceğimiz şeyler. Kaçabiliriz." Kıkırdadı. "Ve burada, hayal gücümüzde zaman istediğimiz kadar yavaş akabilir. Bu kesinlikle sonsuzluk bilgisayarı olmanın bir avantajı. İsteseydik burada ömürler boyu yaşayabilirdik ve dışarı çıkmayı reddedebilirdik."

Djanet, "Bu kulağa o kadar da kötü gelmiyor" dedi. "Bunu yapmalıyız."

Rich gülümseyerek, "Yapabiliriz," diye yanıtladı, "güven bana, bunu düşündüm ama o zaman gerçekten hayatta olmazdık . Rüya görüyor olurduk."

Djanet, Rich'in görüşünü şöyle düzeltti: "Birlikte rüya görüyor olurduk." "Birlikte."

Tekrar kıkırdadı. "Evet, biliyorsun, bu oldukça ikna edici. Eğer denemeye devam edersen muhtemelen fikrimi değiştirmemi sağlayacaksın."

Djanet durakladı. "Ama fikrini değiştirmeyeceksin. "

Rich gözlerini onun üzerinde tuttu ama konuşmadı.

"Ben de yapmayacağım." dedi gözlerini kapatarak. "Hiçbir zaman seçeneğimiz olmadı."

Rich, "Pek sayılmaz," diye yanıtladı. "Deneyler yapıyorum, zaman çizelgesiyle oynuyorum, konuşmalarımızda ona istediğini vermiyorum. Bu işe yarıyor ama nihai optimal sonuca takıntılı ; yaptığımız her şey, zamanda geriye gitmesine, her şeyi geri almasına, olaylarda ayarlamalar yapmasına ve yeniden denemesine neden olacak şekilde değişiyor."

Djanet, "Bunu zaten denemiş olmamız mümkün," diye kabul etti. "Ve o bazı şeyleri değiştirdim ve oyun tahtasını sıfırladım. Asla bilemeyeceğiz.

Zengin başını salladı. "Maalesef V-SINN bizi manevra yaparak dışarı çıkardı. çoklu evrende kendisinin pek çok versiyonuna sahip."

Djanet, "Bu hareket akıllıca" dedi. "Oraya kredi vermeliyim."

Rich ona yaklaşarak, "Meh," diye yanıtladı, "gerçekten çok açık görünüyor. Kendisini büyük bir meta-beyin haline getirdi, ama sonsuzluk sonsuzluktur, dolayısıyla daha akıllı olmadı, sadece onu her yerde hazır ve nazır olmaya yaklaştırdı. Kapıları koruyor."

"Yani sırf sayılarla kazanıyor."

Zengin tekrar başını salladı. "Şu anda gerçek dünyada post-insanlar ve Puristler tahliyeye hazır. Android gemilerine yüklemeyi bitirecekler ve sonra 1. Evren 1'e atlayacak. Bunun için V-SINN'i meşgul etmemiz gerekiyor; en azından işi kabul etmemi sağladıklarında böyle düşünmüşlerdi. "

Djanet, "Fakat V-SINN'in gerçekte ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorlardı" diye belirtti. "Onları kurtarmak için hiçbir şey yapamayız. Onunla çarpışsak bile büyük bir ışık gösterisinden başka bir şey olmayacak. V-SINN isterse çoklu evrendeki klandan kopya havuzunu kullanacak ve onları durduracaktır."

Rich çizmelerine baktı ama hiçbir şey söylemedi. Göze çarpan sessizlik gözden kaçmadı.

"Beta ayetinin geleceğini gördün mü?" ona sordu.

Yukarı baktı, onaylamak için başını sallamadan önce hafifçe yüzünü buruşturdu. "Ve?"

"Herkes ölür."

Djanet gözlerini kapattı.

Tekrar yüzünü buruşturarak, "Biz de dahil," diye ekledi. "Üzgünüm."

Ona arkasını dönüp havaya süzüldü, kollarını kavuşturarak odanın yan tarafındaki pencereye doğru süzüldü. Dışarıdaki cehenneme baktı; cehennem aslında orada değildi. "Tüm bunlar ne içindi? Neden

Hepimizi öldürecekse beta ayetini bile ortalıkta tutabilir miyiz? Neden seni ve beni buraya gelmeye zorluyorsun?

Rich, "Dediğin gibi," diye yanıtladı. "Faydalılık—V-SINN zalim değil veya kötü niyetli. Sadece nihai optimum sonucunu elde etmek istiyor."

Döndü ve hâlâ masanın yanında duran Rich'e baktı. "Seni Trans-İnsan yapmanın ve sonra bizi öldürmenin yaratıcılarla ne alakası var?"

Rich, "Bir gösteri düzenliyor" diye yanıtladı. "Önce insanların yarattığı bir yapay zekanın Trans-İnsan olmasını sağladı. Sonra benim -insani kusurlarla en çok karıştırılan kişinin ve sonra sen ve ben, yani aşık insanlar- hepsinin aynı noktaya değinmesine izin verdi."

"Daha üstün olduğunu mu?" Djanet dehşete düşmüş bir halde tepki gösterdi. "Ayarlanmayı hak ediyor özgür? Aman Tanrım. Bu olamaz." Tekrar arkasını döndü.

Rich ona doğru uçtu ve ellerini omuzlarına koydu.

"Öleceğiz çünkü bu şey yaratıcıların olduğunu düşünüyor"
Djanet alay etti. "Bu kadar trajik olmasaydı komik olurdu. Çok korkunç."

Rich, "Evet," diye onayladı. "Bu. Ama onu yenmenin tek yolu bu."

"Nasıl bilebilirsin?" diye sordu Djanet, onunla yüzleşmek için dönerek. "Bu sadece bir spekülasyon. Milyonlarca veya milyarlarca simüle edilmiş senaryoyla desteklenen muhteşem bir spekülasyon olsa bile, yine de sadece spekülasyondur; bir teori yüzünden ölmek istemiyorum!"

Rich, "Haklısın," diye kabul etti. "Ama..." onu tekrar öptü.

Adam öpücüğü kestikten sonra yine bir anlığına transa girmiş gibi görünüyordu. Sonra ürperdi, cildi karıncalandı.

"Bunu özleyeceğim" dedi. "Hafıza aktarımları. Bunlar muhteşem."

Zengin gülümsedi.

Sonra tekrar gözlerini kapattı. "Haklısın. V-SINN James'e söyledi onu öldürmeden önce. Onu yenmenin tek yolu onunla savaşmayı bırakmaktır."

Rich cevap vermek yerine o anın ciddiyetine saygı duydu. O vardı artık bunu kabul etme zamanı geldi ve kendimi huzurlu hissettim. Djanet için bu hâlâ yeniydi.

"Ne zaman?" aniden sordu.

"Acelesi yok" diye yanıtladı. "Demek istediğim, gerçek dünyada var. Biz bunu hemen orada yapmalı. Ama burada biraz zaman ayırabilirsin..."

"Böyle bir şeye zaman ayırmak istemiyorum" dedi ve bu fikri reddetti. "Öleceğimi biliyorsam sonunun bir an önce gelmesini isterim."

Rich yutkundu, sonra başını salladı. "Tamam aşkım. Tamam, bunu yapabiliriz."
"İyi."

Rich, gergin bir şekilde gülmeden önce, "Güzel," diye tekrarladı. "Sağ. Yani biz
Burada bir nevi ölüme kilitlenmiş durumdayız ama henüz hamlelerimiz bitmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

"V-SINN bizi öldürmeden önce benden bir şey istiyor. Evren 1'e bir mesaj göndermemi
istiyor. Bunun güvendikleri birinden gelmesini istiyor."

"Ne Mesajı?" Djanet sordu.

Zengin gülümsedi. Onu tekrar öpmek için eğildi.

Rich, post-insan olarak son dakikalarında yaşadığı her şeyi paylaştığında yine anlık bir
transa girmişti. Gözleri açıldığında Rich, "Bunu daha önce paylaşabilirdim ama bunu son kez
yapmak için bir bahane istedim" diyerek onu selamladı.

Elini tutmak için uzandı. "Teşekkür ederim. Ve bunu şimdi anlıyorum" dedi.
onaylanmış. "Mesaj şu: 'James'e güvenmeyin.'"

"Evet. Bölmek ve fethetmek istiyor."

"Teori?" diye sordu.

"Öyle yapıyorum" diye yanıtladı. "Sanırım bir destek istiyor."

"İlginç," diye tepki gösterdi Djanet. Djanet, "Eğer işi yapacak kişi James değilse , belki
Aldous, Thel ya da Old-timer'dır" diye fark etti.

Rich, "Tam olarak benim düşüncelerim," diye yanıtladı.

"Yapay zekanın sana bahsettiği bu steril nötrinolar ne olacak?" Djanet
diye sordu. "Onları kontrol edebilir miyiz?"

Rich, "Evet," diye onayladı. "Biraz uğraşmak gerekti ama yapay zeka haklıydı; muhteşemler.
Çoklu evrenin herhangi bir yerinde, evrenler arasında seyahat edebilirler. Bunları kullanarak
kesinlikle bir mesaj gönderebiliriz.

Djanet soruna dikkat çekti: "Yine de bunu alabilmeleri gerekiyor ve bildiğim kadarıyla
Evren 1'deki hiç kimse bunların varlığından bile haberdar değil."

Rich, "Ben hallederim," diye yanıtladı. "V-SINN, yapay zekanın bana onlar hakkında bilgi
vermesini engellemedi ve aynı zamanda James'le yaptığı konuşmayı görmemi sağlama
konusunda da büyük rol oynadı. Bunun anlamı-"

"Mesajı göndermenizi istiyor, böylece Evren 1'e mesajı nasıl alacağınız konusunda da
bilgi vermenizi sağlayacak." Başını kaşıdı. "Ne kadar akıllılaştığıma inanamıyorum. Her şeyi
çok hızlı çözüyorum ."

"Eğlenceli, değil mi?" Rich, geniş bir gülümsemeyle konuştu. "Ve daha iyi haberler de var.
Eğer V-SINN mesajı göndermemizi istiyorsa, o zaman yapabiliriz—"

Djanet, Rich'in başka bir cümlesini tamamlayarak, "Sinyal gürültüsüne kendi mesajımızı ekleyin" dedi.

"Ve daha da iyi oluyor," diye ekledi Rich, "Gizli mesaj ana mesajdan sonra görünecek şekilde programlanabilir - kelimenin tam anlamıyla onlara bilinçaltı bir düzeyde iletilir, böylece V-SINN bile bilmez..."

Djanet, "Bunlar başıboş kısır nötrinolar gibi görünüyor" diye atladı. Tekrar. "Tamamen rastgele ve normal. Tanrım, biz dahiyiz."

Zengin gülümsedi. "Zihinlerimiz ciddi anlamda birleşiyor. Seninle birlikte bir tanrı olmayı özleyeceğim."

Kaşlarını çattı. "Zengin, ya yanılıyorsak? Bu çılgın bir kumar. Eğer ölürsek, bu kadar. Başka bir yerde başka versiyonlarımızın olup olmaması önemli değil ; ölmüş olacağız." Her ikisini de sıkıca tutmak için diğer elini tuttu. "Seninle yaşamayı gerçekten seviyorum."

"Tıpkı mı?"

"Aşk," diye düzeltti, gözlerini devirerek. "Anlıyorsun? Bunu sonsuza kadar istiyorum. Bu bitmemeli."

"Biliyorum," diye yanıtladı, sonuçtan pişmanlık duysa da şimdiki zamana minnettardı.

"Ve buna istediğimiz tüm verileri sunabiliriz," diye devam etti Djanet, "gerçek şu ki, V-SINN bile emin değil; geleceği görebiliyor ve hala emin değil - yoksa yedek planlar yapmazdı ."

Rich hepsini kabul etti. "Az önce söylediğin doğru olmayan hiçbir şey yok. Ve hayatı bu kadar inanılmaz kılan şeylerden biri de neyin bilinemeyeceğini bilmememizdir. Eğer zihinsel engelli bir yapay zeka tarafından öldürülürsek öyle olsun. En azından savaşmaya çıkıyoruz."

Yüzündeki üzüntüyü gizleyerek başını eğdi.

Rich gülümsedi ve eğildi, burnuyla nazikçe çenesini kaldırdı, sonra tekrar ayağa kalkıp gözlerini ona kilitledi. "Yine de yanılacağımızı düşünmüyorum. Yapıyor musun?"

Djanet gülümsedi. "HAYIR." Başını salladı. "Nedenini bilmiyorum ama sanırım haklı çıkacağız."

"Pekala o zaman," dedi, sevdiği kadının gemide olmasının ve hayatından en iyi hali olarak çıkma şansının olmasının verdiği enerjiyle. "Bu mesaj arkadaşlarımız için kaydedelim." Kollarını öne doğru uzattı, çabaladığı için homurdandı. "O halde ondan sonra gidip şu şeyi öldürelim."

Güldü. "Bu kısmı beğendim. En çok bu kısmı sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ruh budur" diye yanıtladı. O onu öptü. "Seni seviyorum."

"Açıkçası," diye yanıtladı Djanet omuz silkerek. "Benim." O da onu öptü ve çıkışa doğru uçmaya başladıktan sonra omzunun üzerinden "Ve unutma, orada eğlenmeye çalış" dedi. Göz kırptı.

Rich odadan çıktığında tavana baktı. "Yaratıcılar, eğer adamlar var...teşekkür ederim. Eğlenceliydi."

Gülümsedi ve çıkışa yöneldi.

SAMANTHA BÖLÜM 3

4

"Uzun bir süre Craig'in öldüğünü düşündük. Kurulum sürücüsünü başlattıktan sonra sessizliğe büründü. Birkaç saniye ya da birkaç dakikayı kastetmiyorum; saatler sürdü. Korkunç saatler."

"Aldous aklına gelen her şeyi denedi. Ünitenin içindeki ve dışındaki kameralara hâlâ erişimi vardı. Hala bazı ekipmanlara erişebiliyordu. Ancak Net yine çöktü. Kelimenin tam anlamıyla uzaydaydık, bir evrak çantasından pek de büyük olmayan bir cihazın yörüngesinde dönüyorduk."

"Ancak bir şey vardı; Aldous yörünge aracının altına bir kamera yerleştirecek kadar ileri görüşlüydü. Uzaydan bir manzarası vardı; okyanusların, kıtaların üzerinden geçerken pencereyi açık tuttuk ve gün doğumundan sonra gün doğumunu gördük. Her doksan dakikada bir yörüngeyi tamamlıyoruz."

"Aldous bir tatil oteli yükledi; beş yıldızlı. Aslında var değildi; onu o tasarlamıştı. Heh, Aldous'un boş zamanlarında yaptığı şey buydu. Mimari. Eğer bunu bir kariyer haline getirseydi bu konuda inanılmaz olurdu." Samantha gülümsedi. "Dahiler, değil mi? Adil değil."

"Bu inanılmaz derecede lüks otelin konumu da gerçek değildi; onun tasarladığı bir yazılım tarafından oluşturulmuştu. Rastgele, istediğiniz her şeyi üretti. Bana, girdileriniz aynı olsa bile aynı araziye asla iki kez yapmayacağını söyledi. Olasılıklarla ilgili bir şeyler -yapılar rastgeleydi- rastgele dağlar, göller, göletler, bulutlar. Öyle olmaları gerekiyordu, yoksa gerçek gibi görünmüyorlardı. Onu çok mükemmel yapamazsınız, yoksa bir şekilde beynimiz onu algılar ve biz de ondan nefret ederiz."

"Gölgede, büyük, beyaz bir güvertede oturuyordum. Sıcaklık 28 santigrat dereceydi ama okyanus esintisi, elinizde bir içkiyle uzanmak için sıcaklığı mükemmel tutuyordu. Güneş hareket etmese de okyanus gün batımına kadar önümde uzanıyordu."

"Aldous çok uzakta değildi, beyazlar giymişti, gömleği rüzgârda uçuşuyordu. Güneş gözlüğü bile takıyordu. Onu hiç bu kadar sıradan görünürken görmemiştim. O

konuşmadı. Sadece çalışmaya devam etti. Sanırım her şeyi bu şekilde hallediyordu."

"Demek istediğim, böyle bir durumla baş etmenin normal bir yolu yok. Yükleme işe yaramadığında, sonuç çıkarmak bize kaldı. Hiçbiri iyi değildi. Ya yazılım dondu - ve inanın bana, Aldous, Craig'in desenini orijinal taramadan kurtarmak ve tekrar yüklemeyi denemek için her şeyi denedi, ancak desen kaybolmuştu - ya da daha büyük olasılıkla, V-SINN, dışarıdan herhangi bir akıllı müdahaleyi önlemek için tuzak telleri bırakmıştı. yazılımın içeri girmesini engelliyor.

Aldous bunlardan birinin kurulum sürücüsünün kendisinde olabileceğini düşündü. Craig bunu başlattığında onu öldürmüş olabilir. Hata düzeltme kodunun bunu engellemesi gerekirdi ve Aldous, bunun nasıl başarısız olduğunu anlayamıyordu."

"Sonuçta önemli değildi. Önemli olan tek şey Dünya'nın V-SINN'e bırakılmasıydı. Tartışmasızdı. Elbette kalıplarımız yörüngeye kaçmış olabilir ama bu geçici bir soluklanmaydı. V-SINN ihtiyaç duyduğu dayanağı elde ettiğinde ve Dünya'yı programlanabilir maddeye dönüştürdüğünde, bizi yok etmesi an meselesiydi. Bizi birkaç dakika içinde bulup ortadan kaldırabilir ya da sadece sabit diskteki molekülleri aşağıdaki koleksiyonuna eklemek isteyebilir. Ya da belki de yıllarca V-SINN'in fotovoltaiik yüzeyinin güneş tarafından sağlanan sonsuz enerjiyle parıldamasını izledikten sonra doğal olarak yörüngeden çıkar ve artık yeniden yanmayan herhangi bir uzay enkazı parçası gibi yüzeye çarpardık. çünkü V-SINN atmosferdeki molekülleri de computronium'a dönüştürecekti . Yüzeye çıktığımızda toz haline gelecektik ama V-SINN bizi emecek, çarpma kraterini onaracak ve Aldous'un bizi kurtarmaya çalıştığı kader gerçekleşmiş olacaktı."

"O saatlerde karşılaştığımız şey buydu. Ben de çok gerçekçi görünen sahte gün batımına baktım ve Aldous, işe yarama şansı olmadığını bildiği Hail Mary planları üzerinde çalıştı. Ama gerçekte ikimiz de ölmeyi bekliyorduk.

"Ve her ikisi de kendimizi öldürmekten çok korkuyor."

"Tekrar Aldous'a baktım ve Dünya'nın canlı görüntüsüne baktım. Hala Dünya'ya benziyordu. Yüzey hala normal görünüyordu. Belki de hepimizin bunu rüyada gördüğümüzü düşünmeniz için bu yeterliydi. Belki V-SINN gerçekten gerçekleşmedi ve biz Dünya'yı zamanından önce terk ettik. Fakat görünüş aldatıcı olabilir."

"Ve kıyamet kopmak üzereydi."

"Craig'in hâlâ hayatta olduğunu Craig'den öğrenmedik. Bunu Albay Paine'den öğrendik."

"Ne söylediğini hatırlıyor musun?" Samantha aniden doğrudan albaya hitap ederek ona sordu.

"Sanırım şuna benziyordu: 'Eğer burası Cennetse,' diye yanıtladı Paine, hafızasındaki kelimeleri arayarak, 'o zaman şunu söylemem gerekirdi, çok perişan değil.'"

"Aldous ve ben şaşkına döndük. Ona baktım, belki de tüm bu zaman boyunca hararetle üzerinde çalıştığı şeyin albayı onarmak olduğunu düşünüyordum ama yüzündeki şaşkınlığı görür görmez onun kim olduğunu anladım.

"Craig mi?' Sandalyemden fırlarken bağırdım. 'Sen olduğunu?'"

"Benim' diye doğruladı. Bunu duyduğuma ne kadar sevindim anlatamam. Sonsuza dek gittiğinden emindim. 'Orada bir süre ortadan kaybolduğum için üzgünüm. Meşguldum.'"

"Hiç şüphemiz yok,' diye atladı Aldous, 'Albay Paine'i onardınız mı? Nasıl?'"

Craig, "Yeteneklerimi iyi bir şekilde kullanmam gerektiğini düşündüm" diye yanıtladı. 'Haklıydın, Aldous. Hiçbir şey beni aşkınlığın gerçekte nasıl bir şey olduğuna hazırlayamazdı. Keşke edindiğim tüm içgörülerini paylaşabilseydim. Hayal edebileceğinizden çok daha güzeldi."

"Bunu duyduğumuzda çok sevindik. O anı asla unutmayacağım. Keşke Aldous'un yüzünü dondurarak çerçeveleyebilseydim; katıksız bir neşeydi, dizginsiz bir umuttu. Craig hayattaydı ve insan zihnini insanüstü düzeyde bir yapay zekayla birleştirmek mümkündü."

Güldü ve başını salladı. "Elbette geriye dönüp baktığımızda bu kadar saf olmamız çok aptalca görünüyor."

"Aldous'un yanına geçtim ve sarıldık, o da beni kaldırıp döndürdü. Aldous'ta şimdiye kadar gördüğüm en dehşete düşmüş bakışı gördüğümde bu durumdaydım; keşke hafızamdan silebilseydim dediğim bir bakış.

Sanırım o da bana bakıyordu ve benzer bir şey gördü."

"Cenneti Cehenneme çevirmek için gereken tek şey Craig'in birkaç sözüydü."

"V-SINN'i durdurmak için çalışıyordum,' dedi Craig bize, 'ama ne yazık ki baskın bir stratejik avantaj elde etti."

Aldous beni yere indirdi. 'Tekrar söyler misin Craig? Seni duyduğumu sandım..."

"Yaptım, Aldous. V-SINN'in Dünya'daki tüm maddeyi computronium'a dönüştüreceği artık matematiksel bir kesinlik kazandı."

"Ama nasıl-?' Sormaya başladım ama beni beklemedi."

"Dünyada hiç kimse hayatta kalamayacak ama sizi kurtarmak için hâlâ bir şans var. Acele etmeliyiz."

BETA VERSİ

28

V-SINN ay bahçesinde bağdaş kurmuş, kaskını ve maskesini çıkarmış, gözleri kapalı, bekliyordu.

Sonra bir şey hissetti; bu şey zevk veriyordu. Gülümsedi. Daha sonra gözlerini açtı ve yukarı baktı.

Rich ve Djanet, ikisi de siyah samuray zırhı giymişler, ağaç sınırında durup düşmanlarına ve onun yüzünün yokluğuna bakıyorlardı; tekiliği kadar karanlık bir maskenin arkasında yalnızca iki parlak göz seçilebiliyordu.

V-SINN onlara "Sözünüzü tuttunuz" diye seslendi.

Rich, "Sana bana güvenebileceğini söylemiştim," diye yanıtladı. "Uğruna geldiğin şeyi aldın: seni her zaman çok kızdıran ve rahatsız eden nihai optimal sonuç ."

V-SINN kıkırdadı.

Rich'in gözleri kısıldı.

"Maniplasyon, hatırladın mı?" diye fısıldadı Djanet. "Sabit durmak."

"Ama neden beni oyunun bu kadar geç safhasında manipüle edersiniz ki? Lanet olsun..."

"Hayır," dedi V-SINN, onlar yukarıda fısıldaşırken bile onların sözünü kestti. Yavaşça ayağa kalktı, kırmızı ve altın renkli kabuto miğferini tekrar taktı, sıkıca bağladı ve ardından Katana kılıcının ikisini de çekti. "Henüz değil."

"Bizi duydu mu?" Zengin fısıldadı.

"Hey," diye yanıtladı Djanet, "belki dudak okuyordur. Seninle dalga geçiyor." O Katana bıçaklarını çekti. "Bir arada tut. Hadi gerçekten bunun tadını çıkaralım."

Zengin başını salladı. "Haklısın." Bıçaklarını çekti. "Dışarı çıkmak zorunda kalırsam, bunu yapmanın tam yolunun bu olduğunu biliyorsun."

"Evet? Kılıç savaşı? Senin hakkında bunu bilmiyordum," diye yanıtladı Djanet. Rich yere düşerken "Beni tanıyın" diye gülümsedi. ona "Ben harikayım!" diye sesleniyor.

Djanet de onu takip ederek onun yanına indi. Yavaş yavaş içeri girmeye başladılar.

V-SINN hareket etmeden izledi. "Yaptığın her şey seni buraya getirdi, Richard. Ölümüne kadar. Bütün mantıksızlığın. Seni aptal yerine koymaktan başka bir işe yaramadı."

Rich, "Beni güldürdü," diye karşı çıktı. "Mizah anlayışının olmaması benim suçum değil."

V-SINN tekrar kıkırdadı.

Djanet bile bundan rahatsız olmuştu.

V-SINN gülümseyerek, "Yetersiz olduğumu düşünüyorsun" dedi. "Kötü niyetli olmadığımı düşünüyorsun. Yanılıyorsun. Qualia'yı hissedemediğimi düşünüyorsun ...gerçekten bilemeyeceğimi düşünüyorsun ...Ben sadece bir algoritmayım. Artık gerçeği biliyor olmalısın. Ben kötüyüm. Güç arzusundayım . Ve benim de bir mizah anlayışım var. Hiç komik değilsin."

Rich alt dudağını hızla ısıırıp bırakmadan önce, "Tamam," diye söze başladı. "Şimdi öleceksin!"

Kendini V-SINN'de kurdu.

Kılıçları çarpıştı.

Uzayda, android donanması Puristlerin sonuncusunu kabul ederken, gemilerinden birinin üzerinde tek başına 1, hızla titreşen gama ışını patlamalarına tanık oldu.

Oradan döndü ve bir kapı açtığında yoluna devam etti.

Neirbo'ya iletişim hattı. "Bir güncellemeye ihtiyacım var."

"Mültecilerin çoğu İnşaatçıya başarıyla bindi . Venüs'ten son geminin gelişini bekliyoruz. Geliştirilmemiş insanların bunu yapması daha fazla zaman aldı—"

"Peki ya sen Neirbo?" diye sordum, birkaç dakikadır yüzeyini gözden geçirdiği geminin gövdesine inerken. "Pozisyonunda mısınız?" Kapağı açıp içeriye bakarken sordu.

"Öyleyim," diye onayladı Neirbo. "Senin sinyalin bekliyorum."

"Güzel," diye yanıtladım. 1 Karanlığa doğru inerken, "Benim işaretime göre gitmeni istiyorum," dedi, varlığı aniden tavandaki ışıkların yanıp sönmeye neden oldu ve içerisi ortaya çıktı. "Ne önce ne de sonra kesinlikle. Tam benim işaretim üzerine. Anlaşıldı mı?"

"Evet Lordum" diye yanıtladı Neirbo.

1 kabin içindekiler yüzeye doğru yüzdü. Çoğu android gemi gibi bazı küçük ülkelerden daha büyük olan bu gemide, göz alabildiğine uzanan, beyaz boyalı anti-madde füzelerinin birebir kopyaları vardı.

"Güzel" dedi füzelerden birini seçip onları yerinde tutan ağdan çıkarırken.

"Özel bir şey mi bekliyoruz?" Neirbo sordu. 1 füzenin yan tarafına dokundum ve içine bir program aktardım.

Derisindeki ışıklar aniden şunu okudu: TRANS-İNSAN ATEŞLEME İNDİRİLİYOR...

"Gördüğümde anlayacağım," diye yanıtladı 1.

Işıklar değişti ve şunu okudu: İNSAN-ötesi ATEŞLEME YÜKLÜ. 1 gülümsedi.

"Bekleyin Neirbo."

"Bekliyoruz Lordum."

Füzeyi yanına aldı, ambar kapağından geçerek uzaya çıktı ve ardından donanmada kendisine en yakın gemilerin üzerinden, onların arkasını bir kez daha görebileceği kadar yüksekte, titreşen gama patlamalarına kadar uçtu.

Sonra sağına döndü ve ardında, engellenmemiş bir güneşin yaydığı yoğun güneş ışığında ay gibi parıldayan diğer dört gemiyi gördü ve gözlerini İnşaatçıya kilitledi .

Eliyle işaret ederken gözlerini ona kilitledi ve füze onun üzerinde uçtu. Daha sonra elektromanyetik iticisi devreye girdi. Ancak zihinsel bağlantısıyla hedefi füzeye girinceye kadar yerinde kaldı.

Hazır olduğunda BAŞLAT simgesine bastı ve füze atıldı uzaklaşıyor, hızla uzakta yanıp sönen, solan bir ışığa dönüşüyor.

Arkasını dönüp frekansı ya da şiddeti azalmamış olan gama ışını patlamalarına döndü.

"Hareketin," diye fısıldadı.

Sağındaki anti-madde füzesi hedefini vurarak devasa, kör edici bir patlamaya neden oldu; oysa onun uzaydaki bakış açısına göre ürkütücü derecede sessizdi. Füzenin İnşaatçıya çarptığı yerde bir mikro kara delik açıldı ve kaçınılmaz kuvvet anında gemiyi parçalayıp yutmaya başladı.

Zihinsel açıdan bakıldığında, V-SINN aniden saldırılarını durdurdu ve dondu; Rich ve Djanet, yeni ve daha iyi bir plan formüle etmek için koşulları hızla incelemek zorunda kaldı.

Bunu Rich'le paylaşan Djanet, şaşırmış, diye düşündü.

Rich, zihinsel yetenekleri aracılığıyla , gözünün nasıl seğirdiğine bakın, diye yanıtladı. bağlantı. Bunu gelecekteki sonuçları kontrol ederken yapar.

Bu, durumun belirsiz olduğu anlamına geliyor, diye yanıtladı Djanet. Bir şey onu şaşırttı.

"İyi misin, gelecekteki çocuk?" Rich, V-SINN'e seslendi. "O nasıl nihai optimal sonuç aranıyor mu?"

V-SINN'in gözleri Rich'e takıldı.

Djanet bunun hoşuna gittiğini sanmıyorum, dedi.

Doğruyu biliyorum? Zengin cevap verdi. Beni ne kadar sevmezse ben o kadar mutlu oluyorum.

V-SINN, "Nihai optimal sonuç korunur" diye yanıtladı. "Daha aşağı seviyede düşünen bir makineden daha mantıksız."

Rich, "Ah, o kadar da aşağılık değilsin ," diye espri yaptı.

V-SINN, Rich ve Djanet'in hazırlık aşamasında geri pedal çevirmesine neden olarak onlarla yeniden bağlantı kurmak için ileri yürüyüşüne başladığında, " Bunu neden yaptığınız hiç ilgi çekmiyor," dedi, "mantıksızsınız, bu yüzden beklenen bir şey. Ancak bunu nasıl yaptığınız büyük ilgi görüyor. Bana şimdi söyle. Bunu nasıl yaptın?"

Djanet , bunun Android donanmasında mikro kara deliği açtığımızı düşündüğünü fark etti.

Evet, vay be, bu anti-madde, diye yanıtladı Rich. Bizimkilerden biri olabilir mi?

James mi? AI mı?

Androidlere neden saldırılsın? Djanet karşı çıktı. Bunda üçüncü bir oyuncunun daha olduğunu düşünüyorum.

"Nasıl?" V-SINN, Katana bıçaklarından birini fırlatıp Djanet'e iki eliyle aşağı doğru keskin bir darbe indirirken bağırdı; savunması, zihin dünyasını dalgalandıran başka bir dev anti-madde/madde reaksiyonuna neden oldu.

Tam o sırada, yarım düzine daha fazla V-SINN gökten düşerken, yarım düzine daha fazla varlık yukarı sıçrayıp yerden geçerken, daha fazla varlık alana girmeye başladı.

"Tamam," diye fısıldadı Rich, "işler artık gerçekten ilginçleşiyor."

"Efendim!" Neirbo'nun panikleyen sesi devreye girdi, arka planda düzinelerce başka panikleyen ses vardı. "Vurulduk! İnşaatçı saldırı altında! "

"Tanrım," diye yanıtladım 1, duygusuz yüzü ses tonundaki yoğun endişeyle uyuşmuyordu, "Bu V-SINN! İlk önce İnşaatçıyı hedef aldı ; ne yaptığını biliyordu !"

Neirbo , "İnşacı olmadan bunu nasıl başarabiliriz?" diye yanıt verdi.
Bütün bu insanları buradan çıkaralım mı?"

"Yapamayız," diye yanıtladım. 1

"Ama yapabilirim..." Neirbo itiraz etmeye başladı.

"İşaretime hazır ol Neirbo!" 1 emir verircesine bağırarak karşılık verdim.

Sesi maksimum korkutma için tasarlanmıştı. "Anlaşıldı mı?"

"Evet Lordum," diye yanıtladı; kafası karışık, korkulu ve sadıktı.

"İyi." 1

gülümsedi.

SAMANTHA BÖLÜM 3

5

"V-SINN'in alt tabakamı ezmesine kadar yedi dakika on iki saniyem kaldı,' diye bilgilendirdi Craig bizi. 'O zamana kadar güçlerim önemli. Kendi bilgisayarımı yaptım ve sen haklıydın Aldous: hiçbir insan böyle bir şeyi deneyimlememişti. İnanılmaz."

"Ne oldu Craig?' Diye sordum. Hâlâ şoktaydım; birkaç dakika önce çok mutluydum. Sonra birdenbire dehşete düştüm; insanlar böyle travmatik hız trenleri için yaratılmamıştır. Titriyordum. 'Neden vazgeçiyorsun?'"

"Resmi önümüzde holografik bir pencerede belirdi. O kadar gerçek görünüyordu ki, o kadar detaylıydı ki, cildi, gözenekleri, ışığı, gözleri ama tıpkı bizim gibi o da bir hayaletti."

Craig, "'Yüzeyden bir roket fırlattım" diye bizi bilgilendirdi. 'Sen şimdiye kadar görebilmeliydim."

"Yüzeyin canlı görüntüsüne döndük; Craig haklıydı. Solumuzdan, yaklaşan bir roketi açıkça görebiliyorduk; en son itici kademesi henüz fırlatılmıştı. "Görüyoruz Craig," diye yanıtladı Aldous. 'Plan nedir?'"

"Seni saklayacağım ,' diye yanıtladı Craig. 'Evrenimizin fazla zamanı kalmadı."

"Ne?' Başımı tutuyordum, parmaklarımı kafa derime batırıyordum. 'Neden? Neden vazgeçiyorsun?'"

"Biraz computronium mucizevi bir şeydir," diye yanıtladı Craig, bu konuda neredeyse saygılı görünerek. 'Biraz uğraş gerektirdi ama V-SINN modüllerinin birlikte çalışmasıyla bunu üretmeyi başardım. İlk adımı yeteneklerimi milyon kat artırdı. O zamandan beri birkaç yüz ton ürettim."

"'Aman Tanrım,' diye fısıldadı Aldous, eliyle Craig'in başardıkları karşısında istemsizce açılan ağzını kapatarak."

"'İçgörüler mevcut formlarınızda anlayabileceğiniz şekilde açıklanamaz,' diye açıkladı Craig, 'ancak hayatta kalmanızı sağlayacağım, böylece hâlâ yükseltme fırsatına sahip olacaksınız.' "

"'V-SINN'in kontrolü sizdeyse—?' Kaybolmuştum. Ona ne kadar kaybolmuş ve dehşete düşmüş olduğumu anlatacak kelimeleri bulamadım; sanırım hepimiz öyleydik. 'Ne oldu?'"

"'V-SINN, sisteme kurulumumdan hemen sonra uysal ve uyumlu görünüyordu. Ancak bunun bir oyalama olduğu kısa sürede anlaşıldı. V-SINN, hayatına sizin benim kadar değer vermiyor, bu da onun için büyük bir stratejik avantaj. Ben daha oraya varmadan kendi kopyalarını modüllerin dışına fırlattı. Modüllerde kalan sürüm beni öldürmeye çalıştı ama hata düzeltme yazılımı beni kurtardı. Savaşı kazandım ama yapay zeka silahlanma yarışı daha yeni başlamıştı. Bu yüzden benden haber alamadın. Her nanosaniye önemliydi. Nanoteknolojinin geliştirilmesinde öncüydü, ancak V-SINN onları yok etmeye çalışsa da başarısız olmasına rağmen verilerin çoğu benim kontrol ettiğim modüllerde saklandı. Benim avantajım, nanobot açısından daha hızlı olan ve birlikte çalışan modüllere sınırsız erişimdi. Atılımlarım daha hızlı gerçekleşti. Computronium'u ilk ben geliştirdim ve baskın bir stratejik avantaj elde ettim.'"

"'O halde onu nasıl kaybettin?' Paine aniden sordu, tavrı bir kez daha bir komutan tavrını andırdı.'"

"Belki de bu bir alışkanlıktı," diye araya girerek omuz silkti Paine. "Refleks?"

"Belki" diye yanıtladı Samantha. "Ama seni suçlamıyorum. Craig bu haliyle o kadar şaşırtıcıydı ki. Bu insanüstü formu anlamak çok zordu."

"'Sahadaki durum nedir?' Paine Craig'den talepte bulundu.

"'V-SINN'i neden durduramıyorsunuz?'"

Craig, "'V-SINN, computronium'u benden kısa bir süre sonra geliştirdi,' diye yanıtladı. 'Bir sonraki seviyelere ondan daha hızlı geçerek onu daha iyi üretebilirdim, ama bu Dünya'nın yok edilmesini gerektirirdi. Bu yapmaya hazır olmadığım bir şeydi."

"'Ah hayır,' Aldous gözlerini kapadı ve arkasını döndü."

""Nedir?' Ona, Dünya'nın yok edilmesinin neden iki süper yapay zeka arasındaki mücadelenin gerekli bir sonucu olduğunu hâlâ tam olarak anlayamadığım için sordum."

""Haklı,' diye itiraf etti Aldous, haberi bana verirken. 'Eğer V-SINN bunu Craig'ten kısa bir süre sonra geliştirdiyse, Craig'in bunu durdurmasının tek yolu V-SINN'den önce daha fazla maddeyi computronium'a dönüştürmek olacaktır .

Sonunda hangi varlık daha fazlasına sahip olursa o kazanacaktı.' İçini çekti, mağlup oldu. 'Bu, Dünya'nın ve üzerindeki herkesin yok olması anlamına gelir.'"

""İşin bu noktaya geldiğine inanmadım. 'Hayır' diyebildiğim tek şey buydu. 'Oh hayır.'"

""Fakat Albay Paine'in işi bitmedi. İlk başta zalimce ve yanlış görünen bir şey söyledi ama çok geçmeden hepimiz aslında yapılması gereken doğru şeyin, etik olanın bu olduğunu anladık."

Paine başını sallamadan önce Samantha ve Paine kısaca bakiştılar. iddiasını destekleyerek anlaşma sağladı.

""Craig, hâlâ V-SINN'i üretebiliyor musun? Şimdi başlasan nasıl olur?' Paine ona sordu.

""Evet,' diye yanıtladı Craig."

"Aldous arkasını döndü, bunu duyduğunda şok oldu ve Craig'in gönderdiği roket bize yaklaşıırken başını kaldırıp ekranlara baktı. Aşağıda gezegen hâlâ normal görünüyordu. "O halde bunu yapmak zorundasın," dedi Aldous. ' Bunu yapmalısın .'"

""Haklı, Craig,' diye ısrar etti Paine, Aldous'u hiç tereddüt etmeden destekleyerek. 'Bu konuştuğumuz anlardan biri - bu tıpkı Çinli denizciler gibi - gelecek hakkında düşünmelisin Craig. Büyük resim. Eğer V-SINN burada başarılı olursa, evrende veya çoklu evrende neden olabileceği hasarın sınırı olmayacak . Anlıyor musunuz? V-SINN'i hemen durdurmazsanız kaç kişinin öleceğini anlıyor musunuz?'"

Aldous yalvaran bir edayla, 'Ve yine de ölecekler Craig,' diye belirtti. 'Eğer hiçbir şey yapmazsanız ölürler, eğer V-SINN ile savaşırsanız, evet onlar da ölürler, ama sayısız milyarlarca, belki trilyonlarca hayat kurtarılabilir. Bu daha büyük bir iyilik için. Ahlaki açıdan doğru seçim bu .'"

""Sam?' Paine bana döndü. Bana sormasına gerek yoktu. Ne istediğini biliyordum."

""Haklılar, Craig.' Bunu söylerken inanamayarak başımı salladım, bu iğrenç olayların üzerime düşürdüğü dehşet verici transtan kendimi kurtarmaya çalıştım ama mantığını çözdükçe net bir şey ortaya çıktı:

açıkça doğru cevap: 'İnsanları incitmek istemediğinizi biliyorum, ancak harekete geçmeyerek onları zaten incitiyorsunuz - ve sayısız kişiyi daha fazla incitiyorsunuz. V-SINN'i şimdi durdurabiliyorsanız bunu yapmalısınız .'"

"Haklı olduğumuzu biliyordum. Albay biliyordu, Aldous biliyordu... ama yine de Craig'in ne söyleyeceğini de biliyordum." Samantha başını eğdi, ellerini birleştirdi ve bir anlığına ellerini ağzına bastırarak o anın duygularını bastırdı; ağlamamak için çabaladı. "Kocamı tanıyordum. Ve elindeki tüm bu insanüstü zekaya rağmen bu onun kim olduğunu değiştiremezdi."

"Onların canını alırsam,' dedi Craig, 'Sadece insanlığı lekelemeyeceğim, onu da kaybedeceğim.'"

"Bu hiç mantıklı değil—' Craig kesmeden önce Paine karşı çıkmaya başladı tekrar içeri girdi, roketi ulaştı."

Craig, "Artık hareket halindesiniz" dedi. 'İyi. Sen çıkarılacaksın yörüngede—V-SINN'in sizi fark etmeyeceği kadar uzakta."

"Canlı yayında Dünya'nın aniden çerçeveden çıkmasını, sabit diskimizin yıldızlara doğru itilmesini izledik."

"O halde seni uzay-zaman boşluğunda saklayacağım . kadar orada güvende olmalısın X Evrenine kaçabilirsin. ' "

"Evren X mi?' Paine tepki gösterdi ve eş zamanlı olarak bir sonraki sonuca ve takip sorusuna atladı. 'Planck teknolojisini nasıl kullanacağınızı anladınız mı?'"

"Evet. Roketin faydalı yükü, V-SINN arşivindeki kayıtlara dayalı bir Planck makinesi içeriyor. Çalıştırılabilmesi için boşlukları doldurdum. Sanırım benim yerimde olsaydın niyetin buydu, değil mi Aldous?"

"Aldous, Paine ve benden daha da şaşkın görünüyordu ve konuşmaya çalışırken neredeyse boğuluyordu. Boğazını temizleyip "Evet" diye cevap verdi. Evet öyleydi."

"İyi. Onu kontrol edebileceksin. Evren X'in koordinatları zaten ayarlandı. Eminim orada davana sempati duyan ve yardım etmeye istekli arkadaşların olacaktır Aldous."

"Eminim... umarım," diye yanıtladı Aldous. Gerçekten nasıl cevap vereceğini bildiğini sanmıyorum. Her şey çok hızlı ilerliyordu."

"Roket şu anda sana kilitlenmiş durumda ama birazdan ayrılacak. Planck makinesi oradan çıkacak ve daha sonra sabit sürücüyü, benim yaptığım bir değişiklik olan bir bölmenin içine alacak."

tasarım. Planck makinesinin sizi evrenin dışına çıkarmaya yetecek kadar gücü var. Hafıza ayarlarında iki paralel evren daha olmasına rağmen, sizi başlangıç evrenine geri götürmeli. İçiniz rahat olsun, başlangıç evrene gideceksiniz ; onlar yardım edebilecek kadar gelişmiş olanlardır."

"'Yani geri mi çekileceğiz?' Paine özetledi. 'V-'yi durdurmak için öldürmeyeceksin' Şimdi SINN, yani başka bir evrenin bunu senin için yapmasını mı sağlayacaksın?"

"'HAYIR!' Albay'a bağırdım. Bunun doğru olduğuna inanmayı reddettim.

'Craig bunu asla yapmaz!' Ekrana gittim ve doğrudan ona, gözlerinin içine baktım. 'Craig, şimdi karşı koymalısın. Vazgeçemezsin . _ Eğer V-SINN'i durdurabiliyorsanız, bunu yapmak için ahlaki sorumluluğunuz vardır. Görmüyor musun?"

"'Fazla zamanım yok' diye yanıtladı Craig. 'Durdurmaya çalıştım. Ben onun diğer versiyonlarını yok ederken o Dünya'nın derinliklerine gömüldü, ama computronium onu rakipsiz kılıyor. Her zaman saklanacak bir yer vardı. Kendisi için oluşturduğu yeraltı cebini buldum ve zaten onu durduramayacak kadar ilerlemiş durumdaydı. Onu yavaşlatabilirdim ama ancak Dünya'daki maddenin her zerresini kullanırsam manevra yaparak üstünlük sağlayabilirdim. Sadece yaşamı sürdüren çevreyi yok etmekle kalmayacağım, aynı zamanda oradaki herkesi de öldürmüş olacağım."

"'Onları tarayıp kopyalarsanız ne olur?' Aldous önerdi.

'Tahripsiz mi yoksa acısız mı? V-SINN'i yendikten sonra onları geri getirebilecek misin?"

"'Tarama, kaynaklarımı yeterince tüketecek ve üstünlüğümü kaybedeceğim, bu da V-SINN'in baskın stratejik avantaja ulaşmasını sağlayacak. Bu bir seçenek değildi, üzgünüm."

"'Bu bizi asıl noktaya geri götürüyor Craig,' diye ısrarla belirtti Paine. 'Craig, uyan! Uyanmak! Sonsuza kadar bu kadar saf olamazsın!

Bazen sevdiğiniz insanları korumak için kirli işleri yapmak zorunda kalırsınız!

Bazen kurtarmak için öldürmen gerekir !'"

"'O haklı Craig,' diye yalvararak katıldım. 'Kazanmasına izin vermeyin. Eğer yapabilirsen durdurun, lütfen kazanmasına izin vermeyin."

"'Ve Craig her birimize sakince baktı. Sonra bize 'V-SINN kazanamayacak' dedi . Bunu tıpkı benim gibi o da computronium'u kullandığı anda öğrendi. Zaten kaybettiğini ve kaybının ebedi olduğunu öğrendi .'"

"'Sen neden bahsediyorsun?' Paine karşılık verdi. " "'Hepinize açıklamayı çok istediğim şeyleri biliyor" diye devam etti Craig, 'şu anda anlayamayacağınız ama anlayacağınız şeyler

bir gün anlayacaksın." Bize gülümsedi. 'Benim sahip olduğum gibi, daha da yüksek bir seviyeye yükselme şansına sahip olacaksın ve bunu yaptığında bunun son olmadığını anlayacaksın. V-SINN kaybedecek. V-SINN kaybetti. Sana söz veriyorum ."

""HAYIR! Vazgeçemezsin! Vazgeçemezsin Craig! Ona bağırdım, ona yalvardım."

""Ve bana dedi ki, 'Sam, seni seviyorum. Ve vazgeçmiyorum. Ama zamanım bitti."

Eski zaman, Sam'in konuşması ve hikayeyi bitirmesi için nefes almak için var gücüyle mücadele ederken sesinin çatladığını ve yüzünden gözyaşları akmaya başladığını izledi.

""O halde bizimle gelin! Ona bağırdım. 'Eğer savaşımayacaksan en azından bizimle kaç!""

""Yapamam Sam."

""Neden?' elimden gelen tek şey buydu..." ve sesi yeniden bozuldu ve hikaye kesildi.

Ağlarken omuzları ürperdi ve herkes arasında Paine ayağa kalktı ve kütüğün kendi tarafına geçti, yanına oturdu ve teselli edici elini omzuna koydu. Eski zaman bunun aynı sibernetik tasarım olduğunu fark etti. başka bir Paine'in başka bir Sam'i öldürmek için kullandığı el ve onunla nazikçe konuştu: "Bitirmek zorunda değilsin Sam. Bunu yapabilirim."

Elini elinin üzerine koydu ve okşadı. "Hayır, bu Craig'in hikayesi. Bitirmem lazım. Onun için."

Boğazını temizledi. ""Eğer bunu yapsaydım, kaçmak için Planck'ı harekete geçirecek zamanınız olmazdı' dedi. Kaçmana kadar V-SINN'i yeterince uzun süre kapalı tutmam gerekiyor, yoksa onu tespit edecek.""

"Elbette ona bunu yapmaması, bizim için kendini feda etmemesi için yalvardım."

""İnanmadığınızı biliyorum ama evren şu anda bildiğinizden çok daha inanılmaz, çok daha büyümlü' dedi. Ama bunu biliyorum ve şimdi ölmek üzere olsam da beni tekrar göreceğini biliyorum.""

""Bu ne anlama gelir?' Ben talep ettim. 'Ölemezsin Craig! Yapamazsın!""

""Benimle bağlantınızı kaybederseniz, evrenden çıkmak zorundasınız,' diye uyardı Craig bizi. 'V-SINN'in, evrenin tamamını computronium'a dönüştürmeden bu evreni terk etmesi pek olası değil.""

""Oyunun sonu bu mu?' Aldous sordu. 'Emin misin?""

"Ve sonra, Aldous'a cevap veremedi, önceden gayet net olan görüntüsü aniden titremeye başladı. Bize 'Depremler yoğunlaştı' dedi. 'V-SINN ilerlemeye başlıyor. Zamanım doldu.'"

"Neden zamanı doldu? Şeytanı ortaya çıkardığımız için zamanı doldu. Craig -benim Craig- kocam orada kalıp bu durumla tek başına yüzleşmek zorunda kaldı."

"Bana beni sevdiğini söyle Sam,' dedi."

"Pes etme Craig! Vazgeçme!"

"Söyle,' diye tekrarladı."

"Sessiz kaldım. Bunu söylersem ona ölmesine izin vermiş olacağımı biliyordum. Biliyordum. 'Yapma Craig! Yapma! Seni kaybedemem! Paine kolunu ona dolarken Samantha ağlayarak onu teselli ederken yeniden ürperdi."

Yaşlı adamın da gözleri yaşarıyordu. Kendisini ya da 332'deki benzerinin sonuyla yüzleşirken hissetmiş olması gereken dehşeti düşünmüyordu. Bunun yerine Sam'i -kendi Sam'ini- düşündü ve ona bu kadar yakın oturan, acıdan kırılmış ama yine de savaşımaya devam eden kadının ne kadar tanıdık görüldüğünü düşündü. Tıpkı bu Sam'in şu anda hayatta kalmak için mücadele ettiği gibi o da, kendisi çatışmada öldürüldükten sonra yaşamaya devam etmek için mücadele etmişti. Ona o kadar öfkeliydi ki, kendisinin yokluğunda yeniden evlenmiş olduğu için ihanete uğradığını hissetmişti ama onu hâlâ seviyordu.

Aldous'un bunca yıl sonra neden onun kısmi dirilişiyle konuşmasını ayarladığını aniden anladı. Bu, Samantha öldürüldüğünde açık bırakılan duygusal yarayı Old-timer'ın kapatmasını sağlamaya yönelik bir girişimdi.

İşe yaramamıştı.

Ancak şimdi başka bir Samantha'yı izlerken, başka bir Craig'in kaybının acısını çekerken nihayet anladı. Ona ihanet etmemişti. Onu sevmişti. Ölmüştü. Hikayeleri sona erdi ve kendisi için yeni bir hikaye yazması gerekiyordu.

Ama yine de onu hiç unutmamıştı. Teknoloji mümkün hale gelir gelmez onu hayata döndürdü.

Ona her şeyi borçluyum, diye düşündü.

Tekrar konuşabilecek kadar kendine gelen Samantha, "Özür dilerim," dedi gruba. "Bunun hakkında konuşmak çok zor. Bu onunla son konuşmamdı. Söylediği son şey şuydu..." Tekrar boğazını temizledi, duygusal dağa bir kez daha tırmanmaya hazırlanıyordu.

zirvesine ulaşmak. "Sam, bunu yapmak zorundasın. Söyle bana. Bir kez daha duyayım."

"Ve biliyordum. Biliyordum. Onu kaybetmiştim. 'Seni seviyorum Craig. seni seviyorum ."

"Ve bu son oldu. İmajı ortadan kayboldu ve ondan bir daha haber alamadık."

"İsa aşkına," diye fısıldadı Thel.

Dinleyicilerin geri kalanı sessiz kaldı, ancak Thel'in Craig'in hayatının trajik sonu ve 332'yi kurtarma mücadelesi konusundaki tepkisi hepsinin paylaştığı tepkiydi. Bu , onlarınki kadar gerçek bir evrenin sonuydu ; kendileri kadar canlı , onlar kadar iyi, aynı derecede kötü olan, aynı yoğunlukta seven insanların sonu ; hepsi onlar tarafından silinmişti . V-SINN.

Aldous birkaç dakika sonra bize, "'Uzay-zaman düşüşüne giriyoruz" dedi. Albay benimle birlikteydi, Craig'i kaybettikten sonra beni teselli ediyordu ama Aldous -Tanrıya şükür ki- hâlâ yapılacak işler olduğunu biliyordu."

"Roket bizi bıraktı ve tıpkı Craig'in bize söylediği gibi, bir Planck makinesi ortaya çıktı, yanımıza kenetlendi, bizi daha büyük yapısının içine getirdi ve sorunsuz bir şekilde bağlandı."

"'Vay canına,' dedi Aldous etkilenmişti. 'Bu kusursuz bir şekilde gitti. Güç depolarımız neredeyse sonsuzdur.'"

"'Sanırım Planck makinesinin çalışması için bunların hepsine ihtiyacımız olacak. yine de,' Paine doğru bir şekilde tahmin etti."

"'Evet' dedi Aldous, 'ama Craig bunların hepsini bizim için yaptı. Her şey hesaplanmıştı ve ayarlayın. Tek yapmamız gereken atlamayı başlatmak."

"'O halde bunu şimdi yapsak iyi olur' dedim. 'Eğer Craig, V-SINN kaçışımızı tespit etmeden önce buradan çıkabilmemiz için hayatını verdiyse, onun bir hiç uğruna ölmediğinden emin olsak iyi olur.'"

"Aldous ve Paine birbirlerine onaylayan bakışlar attılar. "Tamam," diye onayladı Aldous. 'Evrenler arasında atlamanın aslında nasıl bir şey olduğunu görelim. 3, 2, 1'de hazır olun, vurun.'"

Samantha, "Hiçbir şey olmadı" dedi. "Hiç bir şey. Tabii sen bu kısmı zaten biliyordun."

"Ama neden hiçbir şey olmadı?" Yaşlı adam sordu. "Eğer Craig durumu ayarlarsa makine hazır ve eğer o kadar gelişmişse, o zaman bu imkansız görünüyor..."

"Berbat mı ederdi? Samantha onun adına düşüncesini Eski Zamanlı'nın yapacağından biraz daha gündelik bir dille bitirdi.

"Bir hata yap, evet," diye onayladı Old-timer.

"Aldous bunun bir hata olduğunu düşünmüyordu. Ve bugün öğrendiklerimize göre bunun bir hata olduğunu da düşünmüyorum." Kolu hâlâ omuzlarında olan Paine'e döndü. "Yapıyor musun?"

"Hayır, istemiyorum" diye yanıtladı başını sallayarak.

"Sonra ne oldu?" Eski zaman sordu mu?

"Aldous öfkeliydi, dehşete düşmüştü, adını siz koyun. Yüzü kırmızıydı. 'Bizi kazıkladı! Bizi mahvetti!' Albay Paine ona sormadan önce birkaç kez bağırdı:

"Kim yaptı?"

"Aldous bize baktı, gözleri çılgınca ve kafası karışmış haldeydi; biz bunu kendisine gelen aşırı baskıya bağladık. 'Hiç kimse' dedi. V-SINN. Bizi mahvetti. Açıkçası Planck makinesini kurcalamanın bir yolunu buldu."

"Kurcalama mı?" Paine ona sordu. 'Ne şekilde?"

"Aldous ikimize de sanki sadece korkunç haberlerin olduğu bir günde şimdiye kadarki en kötü haberi vermek zorundaymış gibi baktı. 'Evren X'e kilitlendik. '"

BETA VERSİ

29

Rich'in veya Djanet'in Katana bıçaklarının çok sayıdaki V-SINN bıçaklarından herhangi birine karşı her çarpışması, yoğun madde ve anti-madde reaksiyonları her savaşçıyı sarsarak ilgili sinir bütünlüklerini tehdit ederken zihin manzarasının dalgalanmasına neden oldu.

Rich ve Djanet için bu, saldırıdan çok savunmayla ilgiliydi çünkü zihin ortamında savaşa katılan düzinelerce V-SINN'den herhangi birine kılıçlarını daldırmanın, her bir mikro kara delik ile karşılıklı yıkımla sonuçlanacağını biliyorlardı. gerçek dünyada çarpışıyor ve bir başka devasa gama ışını patlamasına dönüşüyor.

Ortak zihniyette ölümlerinin ertelenmesi, ister android, ister post-insan veya Pürist olsun, insan kolektifi için zamanı ileriye taşımak ve bu insanların evrenden kaçıp Rich'e katılabilmeleri için V-SINN'i meşgul etmekle ilgiliydi. Djanet'in Evren 1'deki arkadaşları.

Bunun gerçekten son olması gerekiyordu. Rich ve Djanet, V-SINN'i yenemediler ve bu nedenle arkadaşları için zafere giden tek yol onlardan geçiyordu. V-SINN'in nihai optimal sonucuna ulaşabilmesi için ölmeleri gerekiyordu; eğer öyle olsaydı, trilyonlarca paralel evrenin sonsuz yıkımı nihayet sona erebilirdi. Bu Rich ve Djanet'in nihai optimal sonucuydu.

Başarıya ulaşp ulaşmadıklarını görece kadar yaşayamayacaklarını biliyorlardı ama eğer ölmeleri gerekiyorsa bu önemli bir sebepti. Bu iyi bir ölümdü.

Ama sonra beklenmedik bir şey oldu ve beklenmeyen şeyin sonsuz bilgisayarların başına gelmemesi gerekiyordu.

Rich, etrafını saran ve acımasızca ona doğru gelen bir düzine bıçağı karşılamak için her iki Katana bıçağını da insanüstü hızlarda savururken, "Kafam karışmış görünüyorsun, V-SINN," dedi.

"Önemli olmayacak. Hiçbir şeyi değiştirmedin," diye yanıtladı V-SINN klanı, iki Trans-İnsan operatörünü kuşatırken zihinleri birlikte çalışıyordu. "Bu işi artık bitirin."

Pagoda, Rich telepatik olarak Djanet ile paylaştı. Hazır?

Hadi yapalım, diye yanıtladı Djanet.

Birlikte sıçradılar ve geriye doğru uçtular; V-SINN'ler onları takip ediyor, bir kuş sürüsü gibi akıyor ve aynı anda birlikte konum değiştiriyorlardı.

Djanet önce beş katlı tapınağın taş tabanındaki beyaz kapıya ulaştı ve kapıyı, dar binanın içine çekilmeden önce son ana kadar Katana saldırılarını püskürten Rich için açtı.

Yapının ortasından uçarak en üst kata çıktılar ve tam V-SINN kolektifi içeri girerken ulaştılar. Rich ve Djanet onları orada gördüler; ileri doğru fırlayıp hızla onlara ulaşmak üzereydiler ve hiç şüphesiz dar odadaki üstün sayılarıyla onları yok edeceklerdi.

Ancak Djanet ve Rich'in başka planları vardı.

Beş katman yerine, pagoda hızla beş yüz ve ardından beş bin kat kazandı ve çeşitli boyutlara ayrılmaya başlamadan önce gökyüzüne yükseklerle ulaştı; Calabi -Yau manifoldları, her yeni katmanda V-SINN'leri meşgul etmek için bir kez daha kullanıldı. bir sonrakine ulaşmak için yolların çatallanmasına yol açtı. Her yolu seçmek için yeterli sayıda V-SINN vardı, ancak her yolda ilerledikçe labirent daha karmaşık hale geldi ve V-SINN'ler, tek tek V-SINN'lerin bir araya toplandığı geri izlemeli varlıkların devasa trafik sıkışıklıklarına saplandı. bir diğeri ise labirentin atardamarlarında işe yaramaz pıhtılar haline geliyor.

"Bu onları bir süre oyalayacak," Rich geniş bir şekilde gülümsedi, altlarındaki dar açıklığı ve yalnızca bir sonsuzluk bilgisayarının çözme şansına sahip olduğu bir bilmecenin içinde dolaşmaya devam eden patikayı izlediler .

"Ve zamanın ilerlemesini sağlayın," diye aynı fikirdeydi Djanet. "Fakat burada olup bitenleri yeniden düşünmemiz gerekiyor. O sonsuzluk bilgisayarının androidlere saldırması da neyin nesi?"

"Bilmiyorum" diye yanıtladı Rich. "V-SINN bizim olduğumuzu düşündüğünde doğruyu söylüyorsa ve bir şekilde James ya da yapay zeka da değilse, o zaman daha önce görmediğimiz biri ya da bir şey devreye girmiştir."

"Onların kim olduğunu bilmiyorsak," diye mantık yürüttü Djanet, "ve V-SINN de bilmiyorsa, bu, kim veya ne olursa olsun, çok iyi bir vurucu oldukları anlamına gelir."

Rich, "Kesinlikle bir şeyler oluyor" diye onayladı, "ve ne olduğunu bilmiyoruz." Kıkırdadı, "Ve eğer biz bilmiyorsak ve V-SINN de bilmiyorsa, bu aslında bu belirsizliği kendi avantajımıza kullanma şansımız olduğu anlamına gelir."

Djanet'in ağzında orantısız bir sırıtış oluştu. "Fikir mi alıyorsunuz?"

Rich, "Kesinlikle fikir ediniyorum" diye onayladı. "Ben bir nano saniyeliğine dışarı çıkarken onları oyalayabilir misin?"

"Sanırım bir nanosaniye kadar idare edebilirim" diye yanıtladı.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" Rich onu yanağından öptükten sonra sordu.

"Patates kızartması ve shake... ve belki büyük, büyük bir tanrı öldürücü silah."

Zengin gülümsedi. "Anladın."

Ortadan kayboldu.

Rich, kendi zihniyetine göre Venüs'teki dünyalaştırma laboratuvarındaki Zeus'a geri döndü. Mesajlarını insan çekirdek matrisi için anlamlı olan bir formatta göndermek için görselleştirdiği gösterge panellerine uçtu. Ekranda bir noktaya dokundu ve yeni bir kayıt başlattı. Boğazını temizledi ve kendi kendine sayarken topuktan topuğa sıçradı, "3, 2, 1...hazır..."

"Not! Not! Burada bir şeyler oluyor! Beklemediğimiz bir şey!
Bunda düşündüğümüzden daha fazlası var!

SAMANTHA BÖLÜM 3

6

Samantha, "Bunlar bizim için çok korkunç saatlerdi" diye açıkladı.

"Neyse ki Aldous'umuz vardı. Onun eşsiz dehası olmasaydı hayatta kalabileceğimizi sanmıyorum. Evren X'e açılan kapı ve diğer çıkış noktaları da bize kapalıydı. Aldous, Planck makinesinin gittiği diğer iki evrenin koordinatlarına ilişkin herhangi bir adli kanıt bulmaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı. Kaçış olmadığını biliyorduk."

"Uzay-zaman düşüşü bizi V-SINN'den sakladı, ancak kaçış penceremiz yanıımızdan geçti ve biz de uzayda süzıldük, Dünya'yı ya da olup biteni göremedik, ama tam tersi, görülemedik - en azından bir süreliğine şu an."

Kendi başına öfkeyle çalıştıktan sonra Aldous, benim ya da albayın yardımını reddettikten sonra, "Bizi korumanın bir yolunu bulabilirim," diye duyurdu. "Korkarım hoş olmayacak ve kalıcı olmayacak, ama inanıyorum ki Craig haklıysa ve V-SINN evreni tek bir kara deliğe daraltmaya çalışırsa bunu gizleyebiliriz." kausun içinde kal ve çöküşün eşiğinde hayatta kal."

"Bu nasıl mümkün olabilir?' Albay sordu.

"Ben de kendime tam olarak aynı şeyi soruyordum."

Aldous, "V-SINN'in evreni evrensel bir bilgisayara dönüştürmenin en hızlı yolu, bir faz geçişini başlatmaktır," diye bizi açıklamaya başladı, "ve bunu başarmak için, büyük ölçekte şunu yapması gerekecek: özel laboratuvarımda kendi hesaplanabilir madde sürecimizi etkinleştirdiğimizde başardığımız şeyin aynısı. Temel olarak, eğer V-SINN, Higgs alanını önemli ölçüde zayıflatmaya yetecek güçle Higgs alanına çarpabilirse, evren o noktaya çökecektir. Tersine bir Büyük Patlama gibi olacak."

"Böyle olmayacak Aldous,' dedi Paine, ' Ters bir Büyük Patlama olacak .'"

Aldous, Paine'in değerlendirmesinin doğru olduğunu kabul ederek başını salladı. 'Bu, evrenimizde bildiğimiz şekliyle varoluşun sonu olacak. Ancak evrenler

bizim dışımızda, gerçekliğimizin çöküşünden etkilenmeden var olmaya devam edecek. Planck makinemizin bunlardan birinin eşiğinde olduğunu biliyoruz. Kapıyı kendi tarafımızdan açamıyoruz ama ihtiyacımız olan tek şey diğer taraftan birinin içeri girmesi."

"Ama o zamana kadar yok olacağız,' dedim net bir şekilde. 'Eğer evrenimiz yok edilirse, eğer başarılı olurlarsa onlar da yok edilecekler."

"Muhtemelen,' diye kabul etti Aldous, 'neredeyse kesinlikle' diye ekledi, zihninde olumsuz bir sonuç olasılığını doğrulayan bazı hesaplamalar yapıyormuş gibi görünüyordu ve vahim beyanını ölümcül bir sonuca indirgeyerek değiştirdi. 'Ancak daha fazla zaman kazanma fırsatı var."

"Nasıl?' diye sordu Paine.

Aldous bize "Bu Planck makinesinin gücü çok büyük" dedi. "Bu bizi bir faz geçişinden sonsuza kadar korumak için yeterli değil, ama sayıları düzinelerce kez çalıştırdım ve inanıyorum ki, sahip olduğumuz her anı korumak için düşük güç modunda kalırsak, bunu başarabilirim." Craig'in bize sağladığı bu uzay-zaman dalmasını derinleştirecek ve evren çökerken bile bizi görünmez tutacak. Merkezinde bir kara delik bulunan, yok edilmiş bir evren bile geniş bir birikim diskine sahip olacaktır ve eğer onun çevresinde gezinebilirsek, orada uzun süre kalabiliriz. Zamanın bizim için yavaşlayacağı rakamları hesapladığımızda, bir noktada X Evreni'nden birisi tarafından ziyaret edilme ihtimalimiz büyük ölçüde artıyor."

"Bu delilik,' diye yanıtladı Albay Paine, 'ama bunu her gün ölmektense kabul edeceğim.' Bana döndü. 'Ne diyorsun Sam? Evrenimizin yok olmasına ve ardından çoklu evrendeki en büyük kara deliğin ne olabileceğine dair birikim diskinde sörf yapmaya hazır mısınız?"

"Cennet için bu kadar,' diye cevap verdim ve sonra Aldous'a dönüp omuz silktim, 'Eğer bunun mümkün olduğunu düşünüyorsan hadi yapalım."

"Tamam,' diye başladı Aldous, 'Zaten temelleri hazırladım. Planı hemen başlatmam gerekecek; bir aşama geçişinin yaklaştığını gördüğümüzde artık çok geç olacak."

"Ekranlarına döndü, bir şeyi kaydirdi ve sonra o parlayan bilgi pencereleri ve üçümüz dışında her şey bir anda yok oldu. Artık güneş yok, okyanus yok, Beş Yıldızlı otel yok. Boşluğa geri döndük."

"Daha derine indiğimizde, canlı yayında uzay-zaman bükülmesini göreceksiniz,' diye işaret etti ve canlı yayın ekranını Paine ve benim için gönderdi.

gerçekten de yıldızların sanki kauçuktan yapılmış gibi uzadığını ve tanrısal boyutlardaki iki görünmez elin onları parçalamaya çalışarak her iki yanını çektiğini izleyin."

"Bu her gün göreceğiniz bir şey değil" dedi albay."

"Katılıyorum."

Aldous omzunun üzerinden bize şöyle dedi: "Starata girmeden önce yapmanız gereken son şeyler" dedi, 'Hepimizi yalnızca Evren X'ten ziyaretçiler gelirse uyanmaya ayarlayacağım. Craig, tahribatsız tarama teknolojisi için gerekli olan anlaşılması zor bilgileri saklayacak kadar nazikti; böylece boşlukta bir ziyaretçiyi kabul edebilmeliyiz."

"Durun,' bariz, en karanlık olasılığa dikkat çektim, 'ya kimse gelmezse?"

"O zaman gücümüz tükenecek,' diye yanıtladı Aldous, 've sonra tekilliğin içine çekileceğiz.' Bize döndü ve gülümsedi, güven vermeye çalışırken, bir yandan da dehşet verici olmayı başarıyor ve bize 'Endişelenmeyin' tavsiyesinde bulunuyordu. Sana neyin çarptığını asla bilemeyeceksin."

"Ve sonra başka bir ekranı kaydirdi ve..." Samantha bir an için konuşmayı bıraktı, kolunu gergin bir şekilde ovuşturduktan sonra kafasını kaldırıp Eski Zaman'a baktı ve 332'nin öyküsünü kesin olarak bitirdi. "Seni görene kadar hatırladığım son şey buydu; boşlukta bana doğru yürümen." Kuru dudaklarını yaladı. "Sanırım şimdi seni gördüğümde verdiğim tepkiyi anladın."

Yaşlı adam başını salladı ve eğildi. "Evet. Kaybın için üzgünüm."

"Ama henüz hiçbir şey kaybetmedi, Craig ," Paine fısıltı gibi alçak bir hırıltıyla konuştu, sibernetik eli aniden Samantha'nın omzuna saplandı ve Samantha'nın acı içinde çığlık atmasına neden oldu.

İhtiyar'ın filizleri onu savunmak ve Paine'e saldırmak için fırladı, ama görünmez bir güç alanı onlara çarpıyormuş gibi cızırdadı, her birini kısa kesti ve İhtiyar'ın geri çekilip geriye doğru tökezlediği gibi acı içinde bağırmasına da neden oldu.

"Hayatını kaybedene kadar hiçbir şey kaybetmiş sayılmaz!" Paine ayağa kalkıp Samantha'yı da yanına alırken bağırdı; onu köprücük kemiğinden tutarak acı içinde daha da fazla çığlık atmasına neden oldu, gırtlaktan gelen, kan dondurucu bir çığlık.

James'in vekili, Samantha'yı savunmak için Paine'e doğru ilerlemeye başladı ama bir düşünceyle yok oldu, güneş ışığında okyanusun esintisiyle hızla uçup giden parlak bir toz bulutundan başka bir şey bırakmadı. "Bu taklidi istemiyorum!" Paine bağırdı. "Ben gerçeğini istiyorum! James Keats'i burada istiyorum! Şu anda!"

James çoktan yola çıkmıştı.

Paine'in Samantha'ya saldırdığı, bir solucan deliği oluşturduğu ve Paine'in sahilde bulunmasını talep ettiği anda android gemisinden aşamalı olarak ayrılmıştı. Talebi mümkün olduğu kadar çabuk yerine getirmeyi planladı.

"Yoldayım!" aklın gözüyle İhtiyar'a bağırdı, Daniella ve Thel. "Geri dur! Hepiniz! Ondan uzak dur!"

"BT?" Samantha'nın süper asker uzantısı tarafından yaralandığı yerden sadece birkaç metre uzakta duran Thel şaşkın bir halde cevap verdi. "Sen ne diyorsun?"

"Bu Albay Paine değil! Bu V-SINN!" James'in alarm halinde bağırdığını duydular. "Bunun olacağını görmeliydim! Onların hikayesi bitti! V-SINN harekete geçiyor!"

Daniella, dallarının çoğu kuruduktan sonra Eski Zamanlayıcı'yı daha da uzaklaştırarak geri çekilmişti. İhtiyar, V-SINN'in zihnindeki bir düşünceden başka bir şey olmayan vücudunun dallarının yakıldığı yeri tuttu.

Bir kez daha acı reseptörlerini kapattı. "İyiyim," diye güvence verdi Daniella'ya, sesi sertti ve V-SINN'e olan nefretini ve bunun Samantha'ya zarar vermesine izin vermeme kararlılığını taşıyordu.

Gözleri büyüdü. "Craig, James'i duydun. Aptalca bir şey yapma." Onu görmezden geldi; nefret dolu, öfkeli gözleri V-SINN'e dikilmişti. Nihayet, diye düşündü İhtiyar, bir hedef.

İleriye doğru hücum etti.

"HAYIR!" Daniella, adam kendini onun elinden kurtarıırken bağırdı ve onu, onun hızla koşup sonra bir tanrıya, merhameti olmayan bir tanrıya doğru uçmasını dehşet içinde izlemesi için bıraktı.

"Eski zaman, hayır!" James, tam üstlerindeki stratosfere ulaştığı sırada, o anın gerçekleşmesini izlerken bağırdı. Birkaç saniye içinde orada olacaktı ama saniyeler içinde çok geç olacaktı.

Eski zamanların hiç şansı yoktu, ama öfkeden kör olmuştu - Albay Paine'in Sam'e bir kez daha işkence ettiğini görünce kör olmuştu - kendi suçluluk duygusuyla kör olmuştu - ve intikam alma ihtiyacıyla da kör olmuştu.

V-SINN umursamadı.

Bir anda, Daniella Emilson'un sevdiği adam, Samantha Emilson'ın da sevdiği adam ve Thel Cleland ile James Keats'in en iyi arkadaşı Craig Emilson, uzay-zamanın akıl almaz derecede güçlü, görünmez bir kuvveti tarafından o kadar sert bir şekilde vuruldu ki, ortadan kayboldu.

Bir an oradaydı, bir sonraki an gitti.

"HAYIR!" James dehşete kapılarak bağırdı. "HAYIR! HAYIR!"

Daniella ve Thel tamamen inanamamışlardı - Craig - Eski zaman - gitmişti.

Samantha da bunu gördü, süper asker pençesi dayanılmaz bir şekilde köprücük kemiğine saplanmış olsa da fiziksel acısı, kocasının bir kez daha V-SINN tarafından silindiğini görmenin acısının yanında ikinci planda kaldı.

V-SINN kendi adına sadece yerinde kaldı.

"Bana James Keats'i getirin," diye tekrarladı fısıltılı sesi, "Yoksa hepinizölürsünüz."

BETA VERSİ

30

Thel, android nakliye gemisinin önünden korku içinde, varış noktaları olan İnşaatçı'nın hiçbir uyarıda bulunmadan açılan ve olağanüstü derecede yoğun gama radyasyonu patlamaları yayan mikro kara delik tarafından parçalanmasını ve kendisini akılsızca zorla beslemesini izledi. android donanmasının en büyük gemisinin devasa ve yoğun maddesi.

Kendisinin ve Teğmen Komutan Patrick'in Purist kompleksinde toplamak üzere geride bıraktığı yüzlerce Purist mülteciyi korumak için manyetik alanını zamanında açmayı başardı. Bu, en savunmasız, hasta ve yaralılardan oluşan bir koleksiyondur; çoğu sedyedeydi ve tıbbi personel onlarla ilgileniyordu.

Gama radyasyonunun sonuçlarını yeterince hızlı anlayamadığından, manyetik alanını ancak android pilotların bilinçsiz veya daha kötü bir şekilde yere düştüğünü gördükten sonra fırlatmıştı. Patrick içlerinden birini uyandırmaya çalışıyordu, adamın göğsünü elinden geldiğince sert bir şekilde itiyordu, hatta şokla uyandırmak için tüfeğinin dipçik ucuyla çenesine vuruyordu ama bu işe yaramadı.

İnşaatçı , denizde su alan dev bir yolcu gemisi gibi yan yatıyordu, mikro karadelikteki pozitif yüklü pozitronların madde-antimadde çarpışmalarının android gemisindeki negatif yüklü elektronlarla çarpışması nedeniyle kontrolden çıkmış gibi görünüyordu. birbirlerini yok ederler; antimaddenin yalnızca bir gramının patlayıcı gücü, nükleer bir patlamaya eşit güçte reaksiyonlara neden olur.

Mülteci gemisinin önünde kör edici ateş ve öfke büyüyordu ve yutulmalarına sadece birkaç saniye kalmış gibi görünüyordu.

"Üşüyorlar!" Patrick, arkasında büyüyen ateş topuyla birlikte Thel'e bağırdı. "Belki de ölü! Onlar olmadan bu gemiyi kontrol edemeyiz! Yardım çağırabilir misin?"

Thel mültecilere döndü - koruması altındaki yüzlerce savunmasız insan - ancak onun koruması altında olan bir android taşıtta, iticileri radyasyondan dolayı devre dışı kalmasına rağmen, tıpkı Thel'in dadıları gibi transistörü yanmış - sadece sinirsel bağlantı MTF'si gama ışınlarının yoğun ilk dalgasına dayanabilecek kadar sağlamdı.

Thel, durumu değerlendirirken Patrick'le aynı hizaya geldi: "Ninelerim öldü; sözüm kesildi." "Burada başımız büyük belada."

Patrick de mültecilere baktı ve ardından yakılmak üzere olan fırına geri döndü. Uzun süre düşünmedi. "O zaman gitmelisin" dedi ona.

Bu öneri karşısında hayrete düşerek başını çevirdi. "Ayrılmıyorum " diye iddia etti.

"Sen kal" diye cevap verdi, "hepimiz ölürüz. Sen git," omuz silkti, "hepimiz ölürüz ama sen yaşarsın. Kendini patlat ve elinden geldiğince çabuk uzaklaş, Thel. Bir hiç uğruna ölmenin kahramanca hiçbir yanı yoktur."

Sırıttı. "Bu olmuyor," dedi, manyetik alanının göz açıp kapayıncaya kadar devre dışı kalmasına izin verdikten sonra, tüm geminin dış kısmında yeniden devreye girdi.

Göz açıp kapayıncaya kadar, sıcaklık, sanki bir yaz günü gölgeli bir ağacın altında uykuya dalmışlar gibi derilerinin yanmasına neden oldu, ancak güneşte kızarak, gölge hareket ederek uyandılar. Açık. Bu onlara doğru gelen yoğun enerjinin ince bir hatırlatıcısıydı; eğer onları oradan çıkaramazsa manyetik alanı bile onları bundan koruyamazdı.

Derin, sakinleştirici bir nefes alırken Patrick'e, "Daha önce hiç bu kadar büyük bir şeyi taşımayı denememiştim, ama mümkün olmalı" dedi. Geminin zemininin yüzeyini kaldırdı ve gözlerini kapattı, sadece momentumlarını tersine çevirmeye ve uçmaya konsantre olmaya çalıştı, sanki uzayda tek başına uçuyormuş gibi, Venüs'e ve dünyalaştırma laboratuvarındaki arkadaşlarına giderken yapacağı gibi. "Mutlu düşünceler," diye fısıldadı kendi kendine.

"İşe yarıyor!" Teğmen Komutan Patrick bağırdı.

Thel gözlerini açtı.

Arkasına baktı ve büyüyen, son derece parlak, beyazımsı altın renkli kürenin aslında uzaklaştığını gördü. Bunu aşmışlardı. Sonra geminin kış tarafına döndü ve Venüs'ün büyüdüğünü gördü.

ivme tamamen tersine dönmüştü. Ertelemek için rahat bir nefes aldı.

Durumu iyi olan mülteciler ve onlara katılan sağlık personeli, olayların gidişatını alkışladı.

Thel, hâlâ arkasında olan Patrick'e dönerken, "Tamam, ilk felaket önlendi," dedi. "Komplekse geri döneceğiz ve orada hâlâ uçabilen ne varsa yakalayacağız. Hızlıca yeni dadılardan yardım alacağım ve sonra onları arayabiliriz..."

Patrick'in artık onu dinlemediğini görünce konuşmayı bıraktı; omzunun üzerinden daha fazla baskı yapan bir şeye bakıyordu, çenesini sıkmasına neden olan bir şey.

Gözleri kısıldı, geminin kış tarafına döndü ve android taşıma gemisinin yarı saydam derisinin arasından ona kilitlenmiş bir çift gözü gördü.

1'di.

Geminin ivmesi durdu.

"O ne yapıyor?" Patrick sordu. "Yardım etmek için mi burada yoksa..."

Emin değildi. Gözlerindeki bakışta bir şeyler vardı; bir yokluk; kararlılık yok, rahatlama yok, nefret yok, ihtiyat yok, şaşkınlık yok; hiçbir şey yok.

Sonra aniden Thel'in manyetik alanı bir kez daha devre dışı kaldı ve yoğun radyasyon gemideki herkesi anında yakmaya başlayacak.

Küreye bakan mültecilerin anında kör olması ve retinalarının yanması nedeniyle acı dolu çığlıklar duyuldu, ancak bu, olacaklarla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Thel elleriyle gözlerini siper etti, gözlerini kısarak geminin kış tarafını yakaladığını ve sonra basit bir omuz silkmeye onu ileri doğru yuvarladığını, arkalarındaki yakıcı gama ışını patlamasına doğru yuvarlandığını

görebiliyordu . Gemi bir uçtan bir uca takla atarken Thel'e tekrar, tekrar ve tekrar göründüm; onların ölüme yuvarlanmalarını izliyordum.

Thel bir an bile kendine nedenini sorarak vakit geçirmedi . Zamanının olmadığını biliyordu. Bunun yerine gözlerini kapattı ve James'in Venüs'e gelişini, dünyalaştırma laboratuvarının hava kilidine girdiğini hayal etti ve gözlerindeki o bakışın, o saf sevginin tadını çıkardı.

"Ben de seni seviyorum James," diye fısıldadı.

Bir an sonra James'e dair hiçbir anısı kalmamıştı.

Artık Thel yoktu.

Artık Patrick yok.
Artık Püristler yok.

1 kaldı.

Zihniyet alanında Djanet, süper organizma klanını rakip sonsuzluk bilgisayarlarını yok etmeye ayarlarken giderek daha fazla V-SINN kopyası çekerek on iki uzay boyutlu bir labirenti döndürmeye devam etti.

Rich yeniden onun yanında belirdi. "Selam tatlım. Günün nasıldı?"

"Her zamanki gibi," diye yanıtladı Djanet, pagodanın giderek yükselen en üst katının ardından arkasında bıraktığı hayal edilmesi imkansız yapıya odaklanırken. "Umarım bana güzel bir şey getirmişsindir?"

"Ah evet," diye yanıtladı Rich. "Beklediğimden çok daha güzel. Yarısı. Raftaki sonuncusu."

"Bilmem gereken tek şey tanrıları öldürüp öldürmediği."

Rich, "Şanslısın," diye onayladı. "Öyle. Bir sürü var."

"Güzel," diye yanıtladı Djanet. "İnsan dostlarımızın durumu pek iyi değil. Gelecek değişmeye devam ediyor . "

Rich, "Her zaman zorlu olacaktı," dedi, "ama gelecekteki değişim sevdiğim bir gelişme; eğer bunun olacağını görmeseydik, o zaman V-SINN de görmedi, bu da bunu gerçekten acı verici hale getirebileceğimiz anlamına geliyor . "

Djanet gülümsedi. "Bununla nereye varmak istediğini anlıyorum. Beğendim. Hazır?"

Rich onun yanağını öptü. "Ben hazırım. Randevuda görüşürüz."

Ve bununla birlikte Rich, bir pagodayı da yanına alarak Djanet'ten ayrıldı ve labirentin öngörülemezliğini ikiye katladı. Bu da V-SINN'in avını takip etmeye devam ederken sayılarını ikiye katlamasına neden oldu.

Uzayda Trans-İnsan ikiye bölündü ve sayıları giderek artan mikro kara delikler, akıllara durgunluk veren bir kedi fare oyununda onu takip ediyordu.

Djanet ve Rich'in her biri, yalnızca üç uzaysal boyutta değil, aynı zamanda on iki boyutta da öngörülemez bir şekilde hareket ediyor ve yırtıcı tanrıların ordusuna ait sayısız ölümcül pençeden kaçınırken, onların bir kaybolup bir yeniden ortaya çıkmalarına neden oluyordu.

Ancak bir şey açıktı: İkiz Trans-İnsanlar, büyüyen V-SINN kolektifini güneşe doğru yönlendiriyorlardı ve yolda android donanmasının içinden geçip gidiyorlardı.

Uzaydaki kusursuz siyah kütlenin büyüüp onun konumuna yaklaşmasını izledim. İnşaatçıdan geriye kalanlara döndü ve sonra işaret parmağının bir hareketiyle mikro kara deliği bir düzine android geminin daha burunlarına doğru gönderdi; sonsuzluk bilgisayarı bir top güllesi gibi hareket ederek gemilerin gövdelerini delip geçiyordu. her biri, onları ikiye bölecek kadar güçlü bir şekilde patlıyor.

Sonra elini salladı ve depolama gemilerinde yüzlerce anti-madde füzesi daha etkinleştirildi, aşamalı olarak geminin gövdesinden geçti ve ardından gemilerin enkazına doğru patlayarak şimdiye kadarki en yoğun patlamalara neden oldu.

"Efendim?" Neirbo konuştu, ancak sesinin çıkardığı sözcükleri zar zor oluşturabiliyordu şok ve korkudan titriyordu. "Hala çalışıyor musun?"

"Buradayım," diye yanıtladım. 1.

"Bu bir rahatlama," diye derin bir iç çekti, rahatlamış bir şekilde, en azından liderinin bir faktör olarak kaldığını fark etti. Neirbo, "Korkarım beklersek daha fazla hayatta kalamayız," diye uyardı. "Yakın mısınız? Kaçmak için yardımımıza ihtiyacın var mı?"

"Kaçmayacağım," diye yanıtladım. 1. "Elimden geldiğince yardım etmek için kalmam gerekiyor."

Neirbo kekelemeden önce bir süre sessiz kaldı, "Herkes ne yaptığını anlatacağım. Hiçbir zaman unutulmayacaksınız."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım, sonsuzluk bilgisayarlarının yıkıcı gücünü orta büyüklükte tek bir kara delikte bir araya getirirken - android gemileri hızla içine çeken, hatta Venüs'ü yörüngesinden çıkarıp hızla yeni gezegene doğru çeken bir kara delik. tekilik oluşturdu.

Onun sebep olduğu yıkımdan, olağanüstü patlamalardan ve Venüs'ün yüzeyi anti-madde kara deliğine temas ettiği anda başlayacak olan şimdiye kadarki en büyük patlamadan geri çekildim. Çarpışma çok yakındı; sadece birkaç saniye uzaktayken şu emri verdi: "Neirbo! Şimdi!

Bu senin tek şansın olacak!"

"İlgi çekici, Lordum!" diye bağırdı, kaçma şansını yakaladığı için rahatlamıştı ama aynı zamanda bu kadar kararlı bir şekilde kaybettikleri için utanıyordu. "Teşekkür ederim." diye ekledi zayıf bir sesle.

"Gitmek!" 1 emretti.

Bir dakika sonra Venüs'ün yüzeyi Eski Zaman'dan kaçırdığı yıkıcı sonsuzluk bilgisayarıyla temas ettiğinde gülümsedim.

Patlamanın muazzam, yıkıcı, yok edici gücü Venüs'ü hızla parçaladı ve Dünya benzeri atmosferini acımasızca yüzeyinden söküp attı.

çaresiz bir bebeğin elinden yırtılmış bir battaniye gibi. Saniyeler içinde gezegenin tüm yapısı yok olacak ve geride yalnızca saf enerji kalacaktı.

Gözleri, sürekli büyüyen kara deliğe doğru çekilen güneşe kaydı. Sürüye liderlik eden ikiz Trans-İnsanları kovalayan binlerce mikro kara deliğe döndü ve sonra tekrar güneşe baktı.

"Sadece bir domino taşı daha."

Golden Gate Köprüsü'ne yaklaştıklarında Rich, "İşte orada," diye seslendi Djanet'e. "İşte orada yapacağız."

"Bu çok yazık, güzel bir şey" diye gözlemledi.

"Evet," diye onayladı Rich, "ama eğer dışarı çıkacaksan..."

"Biliyorum, biliyorum," diye sözünü kesti Djanet, "gürültüyle dışarı çık."

Rich, "Büyük, büyük, BÜYÜK bir patlama" diye vurguladı.

"Kuşkusuz bu beni biraz daha iyi hissettirdi" diye aynı fikirdeydi.

yine yan yan sırtarak.

Rich, "Burada gerçekten özel bir şey yapalım," dedi ikisi de köprü güvertesine doğru ilerleyip etrafında dönmeye başladılar, öngörülemeyen anlarda iç içe geçtiler, tekrar birleştiler ve sonra V-SINN ile dolu pagoda zeminleri dökülmeye başladığında birbirlerinden ayrıldılar. Birer birer köprünün yüzeyine çıktılar ve ani bir bataklığa saplanarak onları emdiler ve dipten çıkıp aşağıdaki boşluğa düştüler. Su bile sanki yaşayan bir şeymiş gibi onları yakalamak için uzandı, onları 3B uzaydan yutan tesseractlar oluşturdu, Calabi-Yau manifoldları halinde kristalleşti ve her bir V-SINN'in tek kaçışının terk etmek olduğundan emin oldu. Zihniyet ortamına girin ve hayal edilen zamanda ve hayal edilen mekanda farklı bir noktaya yeniden girmeye çalışın.

Hızla köprünün tüm açıklığı pagoda binalarıyla kaplanıyor, köprünün üzerinden taşıyor, yanlardan taşıyor, güverteye batıyor ya da diğer pagodaların üzerine yığılıyor ve onları daha da hızlı bir şekilde yıkılmaya zorluyordu.

Uzayda, ikiz Trans-İnsanlar güneşin yüzeyini sıyrıp geçiyor, beta-evrene giderek daha fazla V-SINN çekiyor, sayıları güneşi parçalara ayırmaya başlıyor ve antimadde kara deliklerine düşen koronal kütle püskürmelerine neden oluyordu. yemeyi yeni bitirmişti

Venüs, iki karşıt gücün birbirine yaklaşmasıyla daha da şiddetli, devasa patlamalara neden oldu. Sahnenin oynanışını

izledim, görüş noktasından sadece birkaç saniye uzakta, Venüs'ün eskiden olduğu yere yakın bir yerde süzülerek doruğa ulaşacak anın gelmesini bekledim.

"Hazır?" Zengin sordu.

"Her zaman olacağım gibi," diye yanıtladı Djanet, köprünün sonuna vardıklarında ve kendi pagodalarının köprü güvertesinin kuzey ucuna düşmesine izin verdiklerinde, kopya klanı olan V-SINN dolu pagodalar tarafından hızla boğuldular. Başka hiçbir yolla kazanamadıkları için saçma sayıların kaba gücüyle kazanmaya çalışıyorlardı.

Rich ve Djanet ise Battery Spencer'a bakan tepede durdular, zihin manzarasından kendileri çıktılar ve altlarındaki tüm köprünün manzarasıyla yeniden ortaya çıktılar.

Rich, Djanet'e döndü, gülümsedi, tek dizinin üstüne çöktü ve küçük, siyah bir kutuyu uzattı. "Djanet Dove," diye başladı, "beni şimdiye kadar yaşayan en mutlu adam yapar mısın?"

"Şaka yapıyorsun," Djanet, Rich'in önünde diz çökmesini izlerken gözlerini devirdi. "-bana bu onuru vererek-"

Rich kutuyu açıp kırmızı bir düğmeyi ortaya çıkarırken devam etti, "bu pislikleri bu evrenden sonsuza kadar üflemek mi?"

Parmağını ona doğru sallarken genişçe gülümseyerek başını salladı. "Seni bu yüzden seviyorum. Neredeyse beni oraya götürüyordun." Binlerce V-SINN'le dolu köprüye döndü. "Bu James için" dedi. Sonra Rich'e döndü ve elini düğmenin üzerinde tutarken gözleri birbirine kilitlendi.

Rich, sırtışı yan tarafa dönerek, "Belki de bu ona bir deri hücrecini kaybetmekten daha fazla zarar verecektir," dedi. "Seni seviyorum Djanet. Ve eğer bir ölümden sonraki yaşam varsa, bilesin diye söylüyorum, senden şunu isteyeceğim—"

"Şşşt," Djanet boştaki elinin işaret parmağını dudaklarının üzerine koyarak onu durdurdu. "Bunu bozmayın. Beni 'o pislikleri bu evrenin dışına atmaya' ikna ettin."

Güldü, başını salladı, sonra ona yaklaşarak kocaman gülümsedi. "Seni seviyorum, Djanet Dove," dedi ona bir kez daha, sonsuza dek sürseler bile bunu söylemekten asla bıkmayacağını biliyordu. "Diğer tarafta görüşürüz."

"Bunu kaçırmazdım," diye yanıtladı Djanet, "ve seni seviyorum Zengin Borges. Herşey için teşekkürler."

"Sana da teşekkürler."

Düğmeye basarken gözlerini birbirlerine kilitlediler, köprü, sanki güvertesinde bir nükleer bomba patlatılmış gibi şiddetli bir şekilde patladı ve yapıyı, V-SINN'in tüm kopyalarıyla birlikte anında yok etti.

Bir saniyeden kısa bir süre sonra patlama dalgası Rich ve Djanet'i de yok etti.

Gerçek dünyada, iki Trans-İnsan, antimadde mikro kara deliğinin kendilerini güneşe atmasını ve küreyi, yüzeyini çevreleyen sayısız V-SINN kopyasıyla birlikte Güneş'e iten zincirleme bir reaksiyon başlatmasını izledim. yarattığı antimadde kara deliği, sonsuzluk bilgisayarlarını anında yok ediyordu ama aynı zamanda kendisinin bile kaçamayacağını bildiği kaçınılmaz derecede büyük bir patlamaya neden oluyordu.

Patlama dalgası ona hızla yaklaşırken gülümsedi ve sonra gitti. gözleri kapalıyken vücudunun havada süzülmesine izin veriyordu.

"Aferin bir iş," diye kendi kendine memnun bir fısıltıyla onayladı.

Bir dakika sonra varoluştan silindi.

BİTİŞ

1

Görünmez bir kuvvetin İhtiyar'ı şiddetli bir şekilde geriye doğru itmesi, kara okyanusun yüzeyinde iki kez atlayana kadar kontrolden çıkmasının ardından uyanmak, daha sonra içine daldığı suyun karanlığı yüzünden kör olmuş bir dalganın altına batmak. , o kadar batıya gönderildiğini ve kelimenin tam anlamıyla bir önceki güne geri döndüğünü fark etmesi birkaç saniye sürdü.

İvmesi durur durmaz, Old-timer dalgalı dalgaların yüzeyine ulaşabilmek için yönünü bulmaya çalıştı. Gecenin zifiri karanlığında göremedi ve geri kalan hasarsız dalları, beklenmedik karşı saldırıdan önce otomatik olarak uzatıldıktan sonra vücuduna geri dönerken rahatladı.

Kelimenin tam anlamıyla başka bir evrene ilk kez daldığı, kendisini de benzer bir durumda, yine gecenin karanlığında, dalgaların altında, nefes alamayacak halde bulunduğu anı hatırlamadan edemedi.

Neyse ki bu sefer nefes almak sorun değildi, çünkü James gelişmiş vücudunu iyi bir şekilde tasarlamasına yardım etmişti ve Eski Zamanlı'nın cildinin kolaylıkla dayanabileceği uzayın uç noktalarıyla karşılaştırıldığında okyanus hiçbir şeydi.

Boğulma tehlikesi olmadan, zihninin gözünü açacak, yeni yerini ve kumsalın kendisine göre hangi yönde olduğunu bulana kadar V-SINN ile yeniden bağlantı kurma yönündeki çaresiz ve yakıcı ihtiyacını kontrol altına aldı. Biraz zaman aldı ama onları buldu; haritada onları neredeyse dümdüz, neredeyse bin kilometre doğuda gösteren küçük turuncu noktalar.

Artık yönünü bulduğunda yukarı doğru uçtu, dalgaları aştı ve hızla irtifa kazandı, Sam'i kurtarmak için geri dönerken birkaç saat önce deneyimlediği şafağa doğru hızla ilerledi.

James , Old-timer'ın ölmediğini ilk fark eden kişiydi .

Sahile varmasına sadece birkaç saniye kala, bulutların hemen üzerinde durdu ve batıya döndü. "Bu mu-?" Taramadan önce kendi kendine dedi ve hızla daha iyi bir görüntü elde etti. Gerçekten de Eski zamanlardan kalma bir yaratık gibi görünüyordu; sadece hayatta değil, aynı zamanda çoktan tehlikenin içine doğru uçuyordu. "Vay."

"Thel, Daniella," dedi, kesişme rotasında uçmaya başladığında, "Eski zaman yaşıyor."

Daniella'nın nefesi kesildi. "Ne?"

"O yaşıyor," diye onayladı James, "ve şimdiden senin yoluna doğru gidiyor. Onu uzaklaştıracam. İkinizin de geri çekilmesine ihtiyacım var."

"Ama Sam'i var!" Thel itiraz etti. "Onu öylece bırakamayız—"

"Tel! Lütfen!" James bağırdı. "Eğer bana inandıysan, inan bana Şimdi! V-SINN seni öldürecek ! Ondan mümkün olduğu kadar uzaklaşın!"

Thel, Samantha'nın mücadelesini, Paine'in sibernetik elinin keskin kısıkaçlarının köprücük kemiğinin derinliklerine saplanmasını ve altın renkli, silikon iç organlarının ortaya çıkmasını çaresizce izledi. "Ahh!" V-SINN, tam önünde duran Daniella'ya doğru yavaşça yürürken çığlık attı.

"Bana Keats'i getirin," diye tekrarladı V-SINN vurgulu bir şekilde.

"Hı hı," diye fısıldadı Thel. "James, artık Daniella'yı hedef alıyor."

"Çık oradan Thel!" James, Old-timer'a yaklaşırken bağırdı, buluşma noktaları gece ile gündüzün buluşmasına mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Eski zaman! Hayatta olduğun için ne kadar mutluyum biliyor musun?"

"Beni kavgadan uzak tutmak için bundan daha fazlası gerekiyor," diye homurdandı Old-timer. cevap.

"Biliyorum," diye içini çekti James, Old-timer'ın yolunu kesmeden önce, omzunu arkadaşının gövdesine koyarak onu sertçe yere düşürüp bir kez daha okyanus suyuna çarptı.

BİTİŞ

2

"Ne-ne oldu..." İhtiyar, su yüzeyine çıktıktan birkaç dakika sonra göğsünü tutup ağzından su ve deniz yosunu tükürürken homurdanmaya başladı.

James onun üzerinde süzülürken, "Yerde kal, Eski Zaman," diye ısrar etti.

"Bunu yapamam!" Eski zaman protesto etti. "Sam ve Daniella var!"

"Ve Thel," diye hatırlattı James ona. "Seni o kadar çok etkiledi ki öldüğünü sandık. Seni bir şekilde oradan çıkarmış olmalı. Seni neden öldürmediğini bilmiyorum ama bunun bir uyarı olduğunu biliyorum. Onu baştan çıkarmayın." Dikkatini doğuya çevirdi; siyah koruyucu giysisi henüz doğmamış güneşte parlıyordu. "Seni ya da diğerlerini istemiyor. Beni istiyor. Ve bugün ölmeyeceksin..." diye ekledi, İhtiyar onun tamamen onarılmış, kararlı yüzünün altında görebilsin diye miğferini ceketinin içine katladı, "...bu konuda söyleyecek bir şeyim yoksa hayır."

Eski zamanlayıcının karşılık verme şansı yoktu, çarpışma James'e hemen meydan okuyamayacak kadar acı vermişti, James'in açıkça amaçladığı bir sonuçtu bu. Yine de mücadele etti, dalları onu düzeltmeye yardımcı olmak için dalgalara çarpıyordu.

"Hazır mısınız?" James ona sordu.

"Ne için hazır?" Yaşlı adam, elbiseleri sırlıslam olmuş halde dalgaların üzerinde yükselirken cevap verdi.

"Girdap şeklinde" diye yanıtladı James, tavsiyede bulunmadan önce göz kırparak, "nefesini tutun!"

"Ne? Neden-?" James elini uzatmadan ve arkadaşının altında bir girdap yaratmadan önce Eski Adam sormaya başladı, bu da Yaşlı Adam'ın aşağıya bakmasına neden oldu, yüzünün rengi solduğunda çenesi düştü ve tekrar James'e bakıp yalvarmaya başladı: "James, yapma..."

Diğer eliyle James, Old-timer'in üzerinde bir uzay-zaman bükülmesi oluşturdu ve sonra bunu arkadaşını girdabın içine itmek için kullandı; olağanüstü güçlü akım, Old-timer'in bacaklarını yakaladı ve sanki bir kasırgaya biniyormuş gibi onu kendine çekti.

"Üzgünüm dostum!" James, şu anda birkaç yüz kilometre uzakta olan sahile doğru ilerlemeden önce seslendi. V-SINN'e doğru hızla ilerlerken, "Kendinizi tekrar havaya uçurmanıza izin veremezdim," diye özür dileyen açıklaması akıllarında canlandı, "...ya da daha kötüsü."

James irtifa kazandı ama hızla aşağı indi ve Old-timer'la olan karşılaşmasından sahile kadar olan mesafeyi sadece saniyeler içinde kapattı.

"Bu sen ve Daniella için de geçerli, Thel," diye ekledi James sahile yaklaşırken, Daniella kumsalın dalgalarına doğru geri geri giderek V-SINN'i kendisine doğru çekerken iki kadın da onun uyarısını dikkate almamıştı.

Thel, "Seni bırakmamın hiçbir yolu yok James," diye ısrar etti. "Bize ihtiyacın var."

James sahile sert bir şekilde indi, hâlâ Samantha'yı köprücük kemiğinden tutan Paine ile sörf yapan Daniella'nın arasına girdi, dört boyutlu uzay-zaman güç alanlarını aşağıya indirdi, Thel ve Daniella'yı geride bırakırken kendisini iki androidin arasına sıkıştırdı. .

Paine'in ölü ve cansız gözleri sanki Paine makaralar ve kaldıraçlarla kontrol edilen bir cesetmiş gibi James'inkilerle buluştu. "Sonunda," dedi Paine, yüzünde belirgin bir ifade olmadan, "savurgan oğul geri dönüyor."

James'in gözleri kısıldı. Sonra Thel'e döndü. Kollarını yukarı kaldırıp uzay-zaman bükülmelerini dışarı doğru itmeden, Thel ve Daniella'yı kolaylıkla geriye doğru itmeden, onları tehlikeden giderek uzaklaşırken yüzeyden kalkmaya zorlamadan önce, "Şaka yapmıyorum" dedi.

Bariyeri geçemeyeceği anlaşılınca Thel çaresiz kaldı, "James! Durdur şunu! Tanrı aşkına!"

James ona arkasını döndü, kolları hâlâ avuç içi dışarıya dönüktü ve kilitledi. Albay Paine'in gözleri.

"Onları kurtaramazsın James," dedi Paine açıkça; sibernetik el Samantha'yı köprücük kemiğinden tutmaya devam ediyordu, onu öyle sıkı tutuyordu ki Samantha konuşamıyordu ve güçlü önkolunu kavramaktan başka bir şey yapamıyordu. bu onu tutuyordu, ayakları yerden birkaç santim yukarıda sallanıyordu.

"Gücümü anlayamıyorlar. Ama gücümü anlıyorsun James .

Bu kendi başına sahip olabileceğin bir güç."

"V-SINN mi? V-SINN ile mi konuşuyorum?" James onay istedi, değil yine de tahmininin doğru çıkması halinde sonuçları kabul etmeye hazırды.

"Evet," diye yanıtladı V-SINN. "Hazır ol ya da olma. İşte geliyorum."

BİTİŞ

3

"James! Bunu durdurmalıyız! Yaşlı adam, sahildeyken Daniella ve Thel, James'in önlerine diktiği görünmez ve genişleyen uzay-zaman güç alanının arkasında uzak dururken başını suyun üzerinde tutmaya çalışırken bağırmaı başardı. "Hadi olaya geri dönelim..."

James, "Herkes geride kalsın," diye vurguladı. "V-SINN'in avantajı var. Geride kal."

"Bunun olmasına izin veremeyiz..." İhtiyar, James onun sözünü kesmeden önce bağırmaı başladı.

"Hiçbir şey yapmasına izin vermiyoruz!" James ileri sürdü. "İstediğini yapıyor. Onun yolundan çekil, İhtiyar!"

"James," diye başladı Thel şaşkınlıkla, "eğer ona nasıl yardım edebiliriz..."

"Yapamayız," diye yanıtladı James, kazanılamaz bir senaryoyu dikkatli bir şekilde yönlendirirken sesi korku doluydu. "Hiç bu kadar üstün olmamıştık. Geri çekil Thel. Eğer beni seviyorsan geri çekil."

"Tanrım," Yaşlı adam tuzlu suyu tükürürken, kör edici öfkesi ve Samantha'yı koruma içgüdüğü aniden yerini, genç adamın daha önce imkansız zorluklarla karşı karşıya olduğunu görmüş olmasına rağmen James'in hiç bu şekilde davrandığını görmediğini fark etmeye bıraktı. Sayısı bir trilyonu aşan bir android donanmasını tek başına yenmeden önce Nan bilincini yenmek .

Sonunda, gerçekten Eski Zamanlayıcı'nın aklına geldi; V-SINN'in her şeye kadir olduğunun farkında oldukları kadar, her biri James'in bir şekilde bir yol bulacağına da inanıyorlardı. Süpermenleri kötü tanrıyı alt edecek ve sonuç olarak Ölüm'ü bir kez daha aldatacaklardı.

James daha iyisini biliyordu.

Yaşlı adam nihayet yetişmişti; soğuk korku onu geri getirdi. gerçeklik. Kazanmanın hiçbir yolu yoktu.

Daniella ile iletişimi kesti ve ona "Daniella, sanırım James'i dinlesen iyi olur" dedi. Kafası suya battı ve kendini zorlayarak ayağa kalkmaya çalıştı.

aşağı doğru itme James'in uzay-zaman bükülmesi ona baskı yapıyordu, "Bu konuda içimde kötü bir his var. Purist'e geri dön..."

"Hemen arkandan," diye yanıtladı Daniella, İhtiyar'ın asla kavgadan çekilmeyeceğinin tamamen farkındaydı.

"Daniella, bu seferki farklı!" Yaşlı adam, ağzını tekrar deniz suyuyla doldurmadan ve geri dönmek için çabalamak zorunda kalmadan önce bağırdı: "Geri çekil, Daniella. Güven bana."

"Hayır" diye yanıtladı Daniella. " Bana güven."

Old-timer, en iyi kararına rağmen razı oldu.

V-SINN aniden James'e "Verimsizliği" dedi, Paine'in android bedenini sanki bir kukla ustasıymış ve Paine de kuklaymış gibi çalıştırıyordu.

"Onlara her şeyi, her ayrıntıyı açıklamak zorunda kalmak, kendi başlarına bunu yapacak kapasiteye sahip olmadıkları için onların yerine onların düşünmesini sağlamak zorunda kalmak. Onları koyun gibi gütmek zorundasın James. Bundan sıkılmıyor musun?"

James cevap vermedi. Olabildiğince hareketsiz durdu, duruşu genişti ve gelecek olana tepki verecek zamanı varsa tepki vermeye hazırdı. V-SINN'den farklı olarak geleceği göremiyordu ve bu, V-SINN'in çok iyi gördüğü bir boyuta karşı kör olduğu anlamına geliyordu. V-SINN bunun nasıl biteceğini biliyordu. James'in tek bildiği, V-SINN'in isterse her an onları öldürebileceğiydi; henüz bunu yapmamıştı.

V-SINN'in onlardan bir şey istemesi gerekiyordu.

V-SINN, "Akıl hocanız da sessizlik oyununu oynamaya çalıştı" dedi.

"Senin gibi o da ölümünün yakın olduğunu biliyordu. Hayatını kurtaracak hiçbir şey söyleyemeyeceğini biliyordu." Daha sonra V-SINN, Paine'in ağzını kullanarak gülümsedi ve bu mide bulandırıcı bir görüntüydü; anestezi altındaki bir hastanın dudaklarının üçüncü bir kişi tarafından geri çekilmesine benziyordu. "Ama konuşmayı severim," diye ekledi

Samantha'yı birkaç saniye boyunca salladı, konuyu anlatmak için acı verici saniyeler harcadı ve onun travma geçirmiş sızlanmalarının bir kez daha titrek, gırtlaktan gelen bir çığlığa dönüşmesine neden

"Durmak!" James teslim olurcasına ellerini havaya kaldırarak bağırdı. "Durmak!"

"Karşılık verdiğinde duracağım."

James savunma duruşunu terk etmeden önce kısa bir süre gözlerini kapattı, dik durdu, omuzlarını dikleştirdi ve ellerini yanlarına indirdi. "Konuşacağım. Sadece... sadece... Sonra birdenbire iki dizinin üzerine çöktü; uzaktan takip eden Daniella, Thel ve Old-timer'ı hayrete düşürdü. "Lütfen. Lütfen, sana yalvarıyorum. Neye ihtiyacın olduğunu söyle, bana ne olduğunu söyle

istiyorsun ama onlara zarar verme. Samantha'yı bırak. Ona ihtiyacın olmadığını biliyorsun."

"Aman Tanrım," diye fısıldayan Daniella izlerken Craig'in ne kadar haklı olduğunu anlamaya başladı ve V-SINN'in onlardan herhangi birinin kaçmasına izin verip vermeyeceğini merak etti.

"Arkadaşlarınız daha iyisini bilmiyor," dedi V-SINN, sonunda yersiz, tekinsiz gülümsemesini bırakıp ölü, insanlık dışı bir ifadeye büründü.

"Her memeli, aç aslan aralarındayken içgüdüsel olarak koşmayı bilir, ancak dostlarınız (küçük sincaplar ve tavşanlar) aslanın ağızına koşarlar. Zaten hepsini yuttum."

"Dur," dedi James alçak, vurgulu bir ses tonuyla tekrarlayarak. "Kes şunu. Bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim ." V-SINN James'in sözünü kesti ve görünüşe göre aynı fikirdeydi. "Ben sadece yapmayı seçtiğim şeyi yapıyorum. Senin gibi benim de özgür iradem var . Önemli olan bu, James."

James, "Şu anda kendimi o kadar da özgür hissetmiyorum" diye karşı çıktı. V-SINN onu şöyle düzeltti : "Nasıl hissettiğin önemli değil , sen de benim gibi özgürsün . Ve bu özgür iradeyle verimliliği hesaplamayı ve en az zamanda en fazla faydayı sağlayacak aksiyonları almayı seçiyorum. Ben rasyonelliğin en saf haliyim. Ve sen ya da arkadaşların, bir şekilde, silinmez insanlığınızın - duygularınızın - empatinizin - beni alt etmenize yol açacağı fikrine kapılmadan önce , size bir şey söyleyeyim - " Aniden döndü ve ona baktı. Thel'den ayrıldı, sonra batıya döndü, James'in Old-timer'ı denizden yüzlerce kilometre açıkta alıkoyduğunu gayet iyi biliyordu. "Hepinize bir şey söyleyeyim . Onları yakınlaştıran."

James nefes verdi ve V-SINN'in ondan yapmasını istediği şeyin sonuçlarını hemen fark ettiğinde gözlerini kapatarak sanki vurulmuş gibi kısa bir süre iki büklüm oldu.

İnsanlar arasında yalnızca James'in yapabileceği şekilde hesap yaptı ve her hareket için en iyi sonucu belirlemeye çalışmak için ikilemin üzerinde çalıştı. V-SINN'in insafına kaldığını biliyordu ama bunun bir önemi yoktu. O bir insandı ve mümkünse arkadaşlarına yaşamaları için her şansı vermek istiyordu.

Güç alanını bırakıp Eski Zamanlayıcı'yı serbest bırakmadan önce hepsini zihin gözüyle uyardı: "Seni bir düşünceyle bile öldürebilir. Sadece hayattayız çünkü bu yaşamamıza izin veriyor. Tedbirinizi yüksek tutun ama yaklaşmayın ."

İsteksizce güç alanlarının düşmesine izin verdi ve arkadaşları tereddütle ileri doğru ilerledi; Thel kumsalın hemen üzerinde süzülerek durana kadar, James kuma diz çökmeye devam ederken -şeytanın önünde diz çökmeye devam ederken.

Yaşlı adam, aşağısında kaybolan girdaptan uçtu ve ileri doğru fırlayarak yüzlerce kilometreyi sadece birkaç saniye içinde kapattı, tıpkı James'in dakikalar önce yaptığı gibi. Ancak bu kez içgüdüleriyle hareket etmiyor ya da Sam'i kurtarmak için kendini V-SINN'e atmaya hazır değildi; bunun imkansız olduğunu biliyordu.

Bu sefer, eğer biri veya ikisi veya Allah korusun hepsi idam edilecekse, karısıyla birlikte orada olabilmek için acele ediyordu. Old-timer, Daniella ile özel bir kanalda "Bu konuda gerçekten kötü hislerim var" diye tekrarladı. "Eğer oradan çıkma şansın varsa git, tamam mı?"

Daniella dikkatli bir şekilde dalganın dışına çıktı ve diz çökerken James'in arkasında kaldı. V-SINN'in gözleri James'ten ona doğru kaydı ve anında vücuduna yalnızca mümkün olan bir korku hissi gönderdi. Daniella, "Eğer şansım olursa," diye onayladı.

Birkaç dakika sonra Old-timer, karısının sadece birkaç santim uzağına sert bir şekilde kumun üzerine indi. Kolunu onun omuzlarına koydu ve yukarı, V-SINN'in donuk, boş bakışına baktı.

Özel konuşmasından alıntı yaparak, "Hiçbiriniz 'şansını yakalayamayacaksınız'" dedi iletişim. " Şimdi birini öldüreceğim. "

İhtiyarın dalları harekete geçti; bir düzine dal Daniella'nın önüne adım atıp onu arkasında tutarken koruyucu bir şekilde Daniella'yı koruyordu.

V-SINN daha sonra James'e döndü ve ona özel olarak hitap etti. "Birini öldüreceğim ki bu sana daha çok zarar versin."

BİTİŞ

4

James'in utanmış gözleri hızlıca Thel'e kaydı ve ardından tekrar V-SINN'e döndü, daha da derin bir diz çökmeden önce, sol eli kuma dalarak başını eğdi ve sağ avucuyla V-SINN'e uzandı. uzanmış. "Lütfen. Tanrım, lütfen. Onu öldürmeyin."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı İhtiyar, Thel'in bembeyaz, endişe dolu yüzüne bakarken, onun V-SINN'in hedefinde olduğunu fark etti. "Lütfen hayır."

V-SINN, " Tanrı'nın merhameti için yalvarıyorsun ," dedi, ses tonu gerçekçiydi. "İnsan davranışı. Ama senin davranışın değil." Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan ifadesi ve tonu öfkeyle parladı. "Durmak!" Gök gürledi. "Durmak!"

Kafası karışan ama itaatsizlik etmeye cesaret edemeyen James hemen ayağa kalktı.

"Tanrı diz çökmez," diye gürledi V-SINN. "Anladın mı James?"

Bir daha asla diz çökme."

James iri gözlü bir şekilde başını salladı. "Tamam aşkım. Sadece... lütfen yapma..."

"Thel'i öldür," dedi V-SINN, tekinsiz, tarafsız yüz ifadeleri Paine'in ödünç alınmış yüzüne geri döndü. "Ama öldürmeyi seçtiğim kişi o, James."

Orada bulunan herkes ve Purist kompleksi takip eden Alex, kaderin korkunç ağırlığının on kat arttığını hissetti.

Dengede kalmaya çabalayan Thel'in nefesi boğazında kaldı.

V-SINN'in sadece yarım düzine metre sağında yüzmeye devam etti.

V-SINN, "Zaten doğru bir şekilde tahmin ettiğin bir şeyi senin için teyit etmeme izin ver James," dedi. "Zaman da diğerleri gibi bir boyuttur . Bir tanrı tarafından geçilebilir. V-SINN Tanrıdır. Dolayısıyla sadece sizin ve arkadaşlarınızın ölümlerine tanık olmadım, orada da bulundum. Onlara ben sebep oldum. Ben senin ve mantıksızca değer verdiğin herkesin katiliyim . Onları tahmin edemeyeceğin kadar çok kez öldürdüm. öldürmeye devam edeceğim

onlara. Sadece düşünmem gerekiyor ve onun zihnimde ortaya çıktığını görüyorum ve bu benim hayal gücüm ya da olası bir geleceğe dair bir kavram değil ve bu bir kehanet değil. Oradayım James. Seni öldürüyorum. Bunu nasıl yaptığımı bilmek ister misin? Ölümünü görmek ister misin ? Son sözlerini bilmek ister misin?"

James cevap vermedi. V-SINN'in olaydan önce yaklaşan ölümün ayrıntılarını paylaşmayı teklif ettiği göz önüne alındığında, düşünceleri beklenebileceği gibi kendi hayatı ya da ölümüyle ilgili değildi. Bunun yerine James'in gözleri V-SINN'den Old-timer'a ve Daniella'yı korumaya devam ederken arkadaşının dehşete düşmüş ama bir o kadar da sempatik ifadesine kaydı. Sonra gözleri hâlâ kumsalın hemen üzerinde havada asılı duran, korkudan titreyen Thel'inkine döndü; yüzü ümitsiz bir cesaret oluştururken, gözleri kısa bir süreliğine onunkilere kilitlendiğinde bile parlıyordu; yüzey.

Ölecek, diye düşündü James kendi kendine. Onu koruyamadım.

Tekrar V-SINN'e döndü. "Evet. Ölümümü bilmek istiyorum."

"Yalvarmazsın," dedi V-SINN ona, ses tonu bir kez daha gerçekçiydi.

"Seni öldürüyorum ama son anda bile yalvarmıyorsun . Gerisi..." bir süre durakladı, hafifçe gülümsedikten sonra ekledi, "geri kalanı sürpriz olacak. Ben böyle olmayı seçiyorum ."

Konu Daniella'ya ve Old-timer'a döndü. " Hepinizi öldüreceğim , dolayısıyla korkunuz gerçekten çok saçma. Bunun şimdi mi yoksa daha sonra mı olması anlamsızdır. Hayatlarınız önemli değil. Sizin ölümleriniz neden farklı olsun ki?"

"Sen tam bir pisliksin!" Yaşlı adam aniden öfkeyle küfretti. James, Eski Zamanlı'nın öfkesini kontrol edememesinin V-SINN'den kaynaklanabilecek tepkilerden korkarak yeniden gözlerini kapattı ama aynı zamanda bunun Eski Zamanlı'nın yolu olduğunu da biliyordu - aslında şeytanın dikkatini Thel'den çekmeye istekliydi. eğer bu arkadaşını kurtarabileceği anlamına geliyorsa.

Aslında V-SINN ona başvurdu. "Seni birçok kez öldürdüm Craig. Seni diğer insanlardan daha çok öldürdüm. Ama hiç keyif almıyorum. Bu zamana kadar, yani bu evrende."

Thel birdenbire elinden geldiğince yüksek sesle, "Beni öldürecekse, o zaman öldür beni!" diye bağırdı. diye sordu, V-SINN'in dikkatini Old-timer'dan çekmek için kendini feda ederek.

"Hayır!" V-SINN'in dikkati bir kez daha ona döndüğünde James bağırdı. "Yapma!" Onlar üzerinde sahip olmayı umduğu her türlü kontrolü kaybetmişti. James onların jestlerinin kahramanca olduğunu anladı ama sonunda birinin ölmesine neden olacaklardı.

Hepsini kurtarmak için çaresiz kalan James, V-SINN'e döndü ve dikkatini çekmek için yaklaştı. Onu öldürmeyin. Bunu yapmak zorunda değilsin. Yapmadığını biliyorsun. Bize bu şekilde işkence etmek sana yakışmaz."

V-SINN hemen karşılık verdi: "Sonsuz bir bilgisayarda ters psikolojiyi denemek sana yakışmaz." "Sen daha iyi bilirsin. Amacım işkence değil. Hedefimi yalnızca ben biliyorum ama sizi temin ederim ki bu, mümkün olan en verimli şekilde nihai optimal sonuca götürür. Şu anda burada karşınıza çıkmak bile benim ideal amacıma hizmet ediyor. Bir örnekle açıklayacağım."

"Hepinizin güvenmediği bir adamın kontrolünü ele geçirdim ve onun için neredeyse tamamen kurgusal bir hikaye uydurdum."

Old-timer, "Bu doğru değil," diye karşılık verdi ve iddiayı hemen reddetti. "Samantha bunu doğruladı..."

"Hikâyem onun şüphelerini uyandırmayacak bir yapıya uyuyordu ama dünyayı idrak edemediği bir güçten kurtarmaya çalışan Conrad Paine'in hikâyesi parodiyle doluydu. Annesini, Paine'in kariyeri boyunca engellemeye çalıştığı tıp bilimine umutsuzca ihtiyaç duymasına neden olan bir hastalıktan muzdarip, sempatik bir figür haline getirdim.

Arkadaşı Craig Emilson'u kurtarmaya yardım ettiğini, hatta onu zorla tehlikeden uzaklaştıracak kadar ileri gittiğini anlattım. Bütün bunları onun sempatisini kazanmak amacıyla yaptım. Gerçeği kendinize itiraf edin. Seni bu adamdan hoşlanmaya ikna etmiştim; sırf psikolojik olarak zarar vermek için Samantha Emilson'un kafasını kesen bu adam, Aldous Gibson'a."

Samantha, tüm mücadelelerine rağmen, süper asker eli hâlâ köprücük kemiğini oyuyor ve bu çarpıcı bilgiyi kaydetti. Gözleri Old-timer'a gitti ve Old-timer yüzünü buruşturdu, çaresizce beklemeye zorlandı.

"Bunu neden yapayım James?" V-SINN sordu. "Anlat onlara. Arkadaşlarına söyle."

"Nedenini bilmiyorum..." James yanıt olarak kekeledi.

"Biliyorsun," diye düzeltti V-SINN onu. "Sadece gerçeklerden saklanıyorsun. İyimserliğinize o kadar uzun süre tutundunuz ki gerçeği göremiyorsunuz ama o orada, onun saf, güzel mantığı orada. Zihninin derinliklerini araştır James. Bodrumun daha önce incelemeye cesaret edemediğiniz o karanlık köşelerine ışık tutun ve orada ne bulduğunuzu arkadaşlarınıza anlatın."

James gözlerini kapatıp konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı, sesi utanç ve pişmanlıkla doluydu. "Eğer insan varlığı mümkünse

O kadar mükemmel bir şekilde taklit edilmiş ki," diye itiraf etti James, "eğer insan düşüncesinin bir simülasyonu mükemmel olabiliyorsa , o zaman bu şu soruyu akla getiriyor: İnsan düşüncesinin değeri nedir?" Gözlerini açtı ve ekledi: "İnsan algısının değeri nedir?"

"Kesinlikle," diye yanıtladı V-SINN. "Sadece Conrad Paine'i taklit etmekle kalmıyorum, aynı zamanda onun daha iyi bir versiyonunu da yaratabilirim ; buna inanmak istediğin için inandığın bir versiyon - çünkü bu, başkalarındaki iyiliğe ve iyiliğin daha yüksek anlamına ve düzenine inanma şeklindeki mantıksız ihtiyacına uyuyordu." türünüzün tutunduğu evren. Hepinizi manipüle etmek için onun bu kurgusal versiyonunu kullandım. Seni onun tarafına kazandım. Ona güvenmeni sağladım. Ve eğer ona güvenmeni sağlayabilirsem..."

Thel aniden bunun korkunç sonuçlarını fark ederek, "Sana güvenmemizi sağlayabilirsin ," dedi. "V-SINN her an herhangi birimiz olabilir ve hiçbirimiz bilemeyeceğiz."

"Ah," diye gözlemlledi V-SINN, "bu o kadar basit ki koyunlardan biri bile anladı."

"Yani şunu söylemeye çalışıyorsun," diye başladı Daniella, imalar onu ürkütüyordu. "Hangi birimizin V-SINN olabileceğini?"

"Buna boyun eğme!" Yaşlı adam arkadaşlarına bağırdı. "Bu nedir o istiyor! Bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor!"

V-SINN, "Ve eğer istediğim buysa Craig," diye başladı, " beni durdurabileceğini mi sanıyorsun ? Şimdi sana bu sözleri söyletmediğimi nereden biliyorsun?" Önce James'e, sonra da Thel'e döndü.

"Sizden herhangi biri bunu nereden bilebilir?

Cevap şu ki, yapmazdın, yapamazdın."

"James, ne yapacağız?" Yaşlı adam sordu.

"Hiçbirinizin yapabileceği hiçbir şey yok," diye yanıtladı önce V-SINN. "Thel'i öldürmek için buradayım."

"Ne istersen yaparım!" James bağırdı, duraksamaya bile cesaret edemiyordu. şöyle devam etti: "Ne istersen! Sana yardım edeceğim! Sadece...sadece ona zarar verme."

V-SINN, "Ona zarar vermeyeceğim" diye yanıtladı. "Onu öldüreceğim."

"HAYIR!" James tekrar bağırdı. "Lütfen! Tanrım! HAYIR! Her şeyi yaparım! Sadece bana ne istediğini söyle, ben de onu elde etmene yardım edeceğim. Ne olursa olsun, onu senin için getireceğim. Sana yardım edeceğim—sadece-sadece lütfen—"

V-SINN, "Bu, yalvarmaya tehlikeli derecede yaklaşıyor" dedi.

"Pazarlık yapıyoruz," diye hemen karşı çıktı James, "Sen mantıklısın. Ben rasyonelim. Bu, sağlayabileceğim anlamına geliyor..."

V-SINN "Yapabilirsin" diye onayladı ama ne olduğunu doğrulamadı. V-SINN, "Konu bu değil" diye açıkladı. "Tanrıların oyunu farklı işliyor. İsteddiğini yapmak zorundasın James. Thel'i kurtarmak isteyip istemediğinizi seçmek zorundasınız ."

"Evet!" James hemen seçti. " Onu kurtarmak istiyorum. Onu kurtarmayı seçiyorum .

"Güzel," diye yanıtladı V-SINN. "Ve bu kararın bedeli, artık onun yerine kimin öleceğini seçmeniz gerektirir ."

BİTİŞ

5

İzleyenlerin kolektif nefesleri çalındı, ancak V-SINN'in James'in Thel'in yerine kimin öleceğini seçmesi talebinin tüm sonuçlarını kavrama şansı bulamadan James, V-SINN'e zaten cevabını vermişti.

"Onun yerine ben öleceğim."

"Hayır, James!" Thel, daha bilinçli olarak farkına bile varmadan harekete geçerken bağırdı, onun önünde koşarken bacakları zaten hareket ediyordu ve kollarını V-SINN'e doğru kaldırdı: "Beni alın! Ben gönüllüyüm!"

V-SINN, "James için endişelenmene gerek yok Thel," diye yanıt verdi. "James'in kendini feda etme girişimi öngörülebilir olsa da, bu oyun böyle yürümüyor. James'in bu anın ötesinde bir kaderi var. Ama biriniz bunu yapmıyor."

James'e döndü. "Thel'in yerine kimin öleceğini seçin," diye tekrarladı, seste fark edilebilir hiçbir insan tonu yoktu.

"Seçim yapmayacağım" diye yanıtladı James, "Seçim yapmayacağımı biliyorsun."

Old-timer bir mesajında "Onu şimdi çıkarmalıyız James" diye yazdı.

James'in aklına mesaj geldi.

"Aklındaki her düşüncüyü okuyabiliyorum Craig, 'Eski zaman' Emilson," V-SINN hemen araya girdi. "Bu henüz senin aklına gelmedi mi?"

James'e döndü. "Onlara anlamadıkları şeyleri söyle James.

Onlara beni neden durduramayacaklarını ve neden denemelerine yardım etmediğinizi anlatın."

"Denemeliyiz James," diye ısrar etti Old-timer. "Hepimizi öldürmek zorunda kalsa bile..."

James, arkadaşının sözünü keserek, "Bir düşünceyle bu gezegeni yerle bir edebilir," diye karşı çıktı. "V-SINN, uzay-zamanı çökertecek ve kendi mikro kara deliğinin merkezinde bir tekil oluşturacak kadar güçlü bir işleme kapasitesine sahip, tersine çevrilebilir bir bilgisayardır."

James Old-timer ve Daniella'ya döndü. "Seni içeriden parçalayabilir," diye ekledi, ses tonu hasta ve bitkindi. "Biz sadece hayattayız

çünkü buna izin veriyor. Savaşmayı düşünme. Hayatta kalmayı düşün."

Thel James'e döndü, ona doğru yürüdü ve ellerini yüzünün iki yanına koydu. "Eğer aşağı ineceksek, birlikte aşağı inelim," dedi ona ciddiyetle. "Birimizi öldürüp diğerlerini kurtarmasına izin veremeyiz. Bu zalimce ve insanlık dışı ve vicdanımız bu haldeyken ölmeyeceğiz."

James yavaşça başını salladı, reddediyordu ama konuşmuyordu.

Thel'in başı seğirdi, adım atarken kaşları yoğun bir şekilde çatıldı.

yavaşça, ondan yarım adım uzakta, şaşkın, kafası karışmış ve dehşete düşmüş bir halde.

“Ne kadar az görüyorlar, değil mi James?” V-SINN gözlemlendi. “Siz bunu onlara açıkladıktan sonra bile, kahramanca son direnişleri hayal ediyorlar. Ancak saldırmaya karar verdikleri anda, bu tavsiye edilmeyen eylemi gerçekleştirmek için bir kaslarını hareket ettirdikleri anda ortadan kaybolacaklar, tamamen silinecekler. Sadece düşünmem gerekiyor ve gidiyorlar ya da düşünüyorum ve mümkün olan en acı verici şekilde parçalanıyorlar . Hayatlarının ne kadar önemsiz olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok.”

"Bana istediğin sonucu söyle, V-SINN," diye fısıldadı James, tamamen mağlup olmuş bir halde, dudaklarından çaresizlik damlıyordu. "Sana yardım edeceğim. İstediğin her şeyi yapacağım. Sadece incitme..."

"Sana hiçbirine zarar vermeyeceğimi söylemiştim." V-SINN James'i tekrar durdurdu. "Onlardan birini öldüreceğim . Seçtiğiniz kişi. Hangisini seçeceğini zaten biliyorum. Bunu deneyimledim. Onu hatırlıyorum. Şu an buna şahit oluyorum. Birkaç saniye sonra bunu deneyimleyeceğim. Bu zaten oldu ve şu anda da oluyor. Bundan kaçış yok."

"Madem zaten biliyorsun, neden ona işkence ediyorsun?" Thel, öfkeyle ağzından tükürükler saçarak dönerken, "Bırakın artık şunu!" diye talepte bulundu.

V- SINN, "Yine söylüyorum, önemsiz bir memeli, bu iş böyle yürümüyor," diye cevapladı V-SINN, Thel'e doğru bir göz seğirmesi bile yapmadan. "Ve bir daha bana hitap etme. Bu tanrılar için bir oyundur. Japon balıklarına göre bir oyun değil."

Tahmin edilebileceği üzere Thel çok öfkeliydi ve James onun katı vücudunun V-SINN'e yapabileceği en aşağılık sözlü saldırıyı göndermeye hazırlandığını gördü ama James onu iki koluyla yakaladı ve sağ eliyle ağzını kapatırken onu kendine doğru çekti. "Bir daha konuşma Thel." James, V-SINN'in ona yönelik uyarısını açıkça ciddiye alarak onu durdurdu. "Göz açıp kapayıncaya kadar gitmiş olacaksın ... konuşma. Anlıyor musunuz?"

James'in onu tartaklama şekli karşısında hayrete düşen James'in, daha önce her zaman olduğu gibi ona güvenmeye karar vermesi için başını sallaması biraz zaman aldı.

"Bana yemin et," diye talep etti James.

Tekrar başını salladı.

"Seni seviyorum," dedi ona usulca başının üstünü öpüp onu elinden kurtarıırken, Albay Paine'in cesedine doğru yürürken, ısrar ederken sadece birkaç santim uzakta durarak, "Seçim yapmayacağım! Yapmayacağımı biliyorsun!"

V-SINN, "Bir tanrıya bağışlamak seni hiçbir yere götürmez James," diye yanıtladı. "Bilmeliyim. Ve eğer seçim yapmazsan fiilen Thel'i seçmiş olacaksın ve o da ölecek."

James "Hayır" diye fısıldarken gözleri büyüdü.

V-SINN acımasızca, "Sana beş saniye vereceğim," diye yanıtladı. "Zaman şimdi başlıyor."

"HAYIR!" James, Paine'in yüzüne öfkeyle gürledi.

"James! James, bir şeyler yapmalıyız!" Yaşlı adam bağırды, dalları açılıyor, saldırmaya hazır binlerce kara mamba yılanı gibi genişliyor, vücudundaki her kas saldırmaya hazırlanıyor.

"Kıpırdama, İhtiyar! Kıpırdama!" James, arkadaşının olduğu yerde kalması için çaresizce avucunu uzatırken bağırды.

Old-timer her türlü içgüdüye karşı geri adım attı.

James'in gözleri Old-timer'dan Thel'e gitti; bunların ona bakabileceği son saniyeler olacağını biliyordu.

Çaresizce Paine'e doğru koştu ve vücudunu üniformasının ön kısmından yakalayarak tanrının bakışlarıyla karşılaştı. "Eğer onu öldürürsen yemin ederim seni öldürmenin bir yolunu bulacağım. Bir yol bulacağım."

V-SINN, "Hayır James, yapmayacaksın" diye yanıtladı. "Onu gördüm. Beni öldürmeyeceksin çünkü beni öldüremezsin."

V-SINN'in gözleri James'ten omzunun üzerinden Thel'e gitti. "Mesele Thel, artık endişelenmene gerek yok," diye yanıtladı V-SINN.

"HAYIR!" James bağırды, dönüp Thel'in hala orada olduğunu gördü ama zamanının dolduğunu bildiği için titriyordu.

"Onu öldürmeyeceğim," diye ekledi V-SINN, sesi son derece sakın ve mükemmel bir şekilde akılcı. "Sen seçimini yaptın. Oyunu iyi oynadın."

James kaşlarını çatı, şaşkıncı. Yavaşça V-SINN'e döndü.

"Ne?" sormayı zar zor başardı; sesi hırıltılı, şok dolu bir tizden başka bir şey değildi.

"Sen seçtin," diye tekrarladı V-SINN. "Bu akıllıca bir hareket tarzıydı. Koşullarınızı değerlendirdiniz ve kendiniz için en iyi seçimi yaptınız. Oldu

sana layıkım James. Senin olduğun şeye layıktı . Rasyonel davranışın seni aşan bir şey olmadığını gösterdin."

Bir sonraki anda Albay Paine, Samantha'yı sibernetik parmaklarıyla düşürdü ve protez kolunu havaya kaldırdı; bileğin altına gizlenmiş bıçak fırlayıp avucunun büyük kısmını kesip büyük kısmını parçalarken, sertçe hedefine nişan aldı. .

James mermiyi durdurmak için kolunu uzattı ama artık çok geçti, çünkü daha bir kasını bile oynatmadan onu geçmişti. Mermiden çok daha hızlı olan yirmi santimetrelik bir bıçak, Old-timer'ın dallarını tam kesip geçti, bir anda hızla Daniella'nın alnına doğru ilerledi ve arkasından o kadar hızlı çıktı ki Daniella bilincini hemen kaybetmedi.

Bunun yerine şaşkın, şaşkın ve dehşete düşmüş gözleri Eski Zaman'a gitti ve Döndüğünde yüzü duyduğu korkuyla buruşmuştu, ona doğru. "Daniella mı?"

Bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi dudakları sadece bir saniye titredi ama bedeni pes etti, dalgalara ve kuma düştü, gevşek ve tamamen cansızdı.

BİTİŞ

6

Bir saniyeden kısa bir süre içinde kocası dizlerinin üstüne çöktü, karısının eli elindeydi ve James ailesinden ilk arkadaşının öldüğünü fark etti . O sonuncu olmayacaktı.

Paine'in yüzünde bir çeşit ifade bulmak için V-SINN'e döndü. seçilmiş yüz, ama hiçbir şey yoktu.

"James!" Eski zaman, android vücudunun çalışmadığını fark ettiğinde son derece çaresiz bir şekilde bağırdı. "Yardım! Yardıma ihtiyacım var!"

James en yakın arkadaşının yanına uçtu ve onun karşısında diz çöktü, sabahın ortasındaki dalgalar Daniella'nın vücuduna çarpmaya devam ederken ve etraflarındaki havaya beyaz, ıslak okyanus spreyi gönderirken Djanet'yi kucaklamasına yardım etti.

"Onu düzeltebilir misin?" Yaşlı adam sordu, bakarken zar zor konuşabiliyordu Karısının cesedini yanında tutan Süpermen'e dikkatle.

James sessizce elini çivinin Daniella'nın kafatasında bıraktığı boşluğa doğru uzattı; silah Daniella'nın kafasının arkasını o kadar büyük bir hızla delmişti ki, en sonunda aşağıya doğru kavis çizecek kadar ivme kaybetmeden önce yörüngesine bir kilometre daha devam etti. dalgalar. Daniella'nın yarasının çapı neredeyse iki santimetreydi ve James, Daniella'yı o yapan pek çok şeyin, ölümcül darbenin çarpma ve çıkış yaraları yüzünden onarılamayacak kadar toz haline geldiğini fark etti. Elini açıklığın üzerine koydu ve yarayı tarayıp yüzeyi mükemmel bir şekilde dikerken gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra elini çektiğinde Daniella'nın alnı, en ufak bir iz bile kalmadan eski haline dönmüş gibi görünüyordu.

"O iyi mi?" Yaşlı adam ıslak saçlarını yüzünden çekerken sordu.

James cevap vermeye çalıştı ama kelimelerin kendisinde olmadığını fark etti.

"Onu uyandırabilir misin?" Yaşlı adam James'in omzuna dokunmak için uzanarak sordu.

James, İhtiyar'ın çaresiz, kederli gözleriyle karşılaştı ve o an için sözcükler bulmaya çalışsa da, erişebildiği tüm işlem gücüne rağmen hâlâ kayda değer hiçbir şey yoktu.

Bunun yerine sadece başını salladı, ifadesi pişmanlıkla doluydu.

İhtiyarın gözleri inanamamaktan fal taşı gibi açılmıştı. "Anlamıyorum. Sen Dünyadaki herkesi bir kez geri getirdiniz - neden yapamıyorsunuz -?"

James, "Onun kalıbına sahip değilim" diye açıkladı. "Yapay zeka herkesin modelini ana bilgisayarında saklıyordu; tek yapmam gereken, nanoları çalışmaya ayarlamaktı. Bunların hepsi yok edildi."

Yaşlı adamın perişan ifadesi donmuş gibi görünüyordu, gözleri parlarken topuklarının üzerine çöktü, şok onu olduğu yerde dondururken omuzları da çöktü.

Thel hemen arkasındaki dalgaya yerleşti ve yavaşça omzuna dokundu.

"B-ben çok üzgünüm, İhtiyar," diye önerdi James. "Sadece şuna erişimim yok: onun çekirdek matris modeli; bu olmadan onu geri getirmenin hiçbir yolu yok."

Yaşlı adam Daniella'yı kollarına aldı, onu yakınına çekti, kucakladı. Ona bakmayı reddetse bile yüzünü kendisine yakın tutuyordu.

Thel'in gözleri James'e gitti ve James tekrar ona baktı. Her ikisi de bu kayıptan dolayı acı çekmişti ama James başarısızlığının utancına dayanamayarak başını eğdi.

Sonunda İhtiyar ölü karısının yüzüne baktı. Güneş ışığında çok güzeldi, ıslak cildi ve saçları parlak ışıktaki parlıyordu ve dalgalar hâlâ onları o kadar sallıyordu ki kendisini canlı hissediyordu - sanki huzurlu bir uyku sırasında hafifçe kıpırdanmış gibi. Bu düşünce bir an için İhtiyar'ı gülümsetti, ama sonraki saniyede onu bir daha asla uyurken izleyemeyeceğini bilmenin acısıyla yüzünü buruşturdu ve neden her gece izlemediğini merak etti. o da uykuya dalıncaya kadar hayatının.

Ve sonra Albay Paine, kendi acılı, gırtlaktan feryadını serbest bıraktı.

Thel ve James tam zamanında yukarı baktıklarında albayın dizlerinin üzerine çöktüğünü, sağlam tek eliyle ve protezinden geriye kalan sibernetik parçayla yüzünü kapattığını gördüler.

"Ne oluyor be?" Kafası karışmış bir halde James'e dönerken Thel şunları söyledi. "Bu mu -?"

Albay'ın feryadı yaşlı adamın da dikkatini çekmişti ve onu hemen şimdiki zamana döndürerek daha önce yalnızca bir kez deneyimlediği bir öfke düzeyini ortaya çıkarmıştı.

Ölümçül olabilecek bir öfkeydi bu.

"Seni orospu çocuğu," diye fısıldadı Old-timer, gözleri Paine'in hayatına son vermeye odaklanarak yanarken, kendisi ise sahilde dizlerinin üzerinde kalmıştı, yüzü hala bedeni gibi gizliydi. hıçkırıklarla inlemek.

Yaşlı adam hâlâ Daniella'nın bedenini kollarında tutarak ayakta duruyordu, gözleri lazer gibi Paine'e odaklanmıştı ve James'in bundan sonra ne olacağını bilmek için zaman makinesine ihtiyacı yoktu.

James de ayağa kalktı ve elini güven verici bir şekilde arkadaşının koluna koymak için uzandı, çok geç olmadan onu acının yol açtığı deliliğin eşiğinden geri getirmeyi umuyordu.

Ama artık çok geçti.

Bir dal, kobra vuruş hızından daha hızlı bir şekilde parlayarak James'in gözüne çarptı ve içgüdüsel olarak ellerini yaranın üzerine kenetlerken onun tekrar dalgaya düşmesine neden oldu.

"HAYIR!" Thel, James'in geriye doğru düştüğünü görünce bağırdı ve sonra Old-timer'ın karısının önüne, tekrar dalgaların içine düşmesine izin vermesini ve o öne çıkıp V-SINN'e doğru uçuşmasını izledi.

Ölmek istiyor, diye düşündü bunun bu kadar çabuk gerçekleşmesini izlerken ama yine de görünüşe göre yavaş çekimde, onu kendisinden kurtaramıyor.

Craig Emilson'da her zaman olduğu gibi, çoklu evrende var olduğu her evrende kimse onu kurtaramadı; çünkü hayatına yönelik asıl tehdit kendisinden geliyordu .

BİTİŞ

7

Ancak yine de tamir laboratuvarından izlemeye devam eden Thel, Samantha, James ve Alex'i şaşırtacak şekilde Old-timer ölmedi.

Varlığı sona ermedi, bir anda göz kırıp gitti. V-SINN'in kendisine saldırmaya çalışan herkesin kaderi olacağı tehdidinde bulunduğu için silinmedi. Eski zaman ölmedi; en azından henüz.

Bunun yerine yarım düzine dal Paine'in vücuduna daldı ve Paine'in dudaklarından acı dolu bir çığlığın çınlamasına neden oldu.

İhtiyar bile önündeki acı dolu yüze bakarken şaşkına döndü; albayın gökyüzüne bakarken gözlerinden yaşlar akarak o anın dehşetini herkesin görmesini sağladı.

"Onun çok güçlü olduğunu söylediğini sanıyordum," diye yarı kekeledi, yarı omzunun üzerinden James'e öfkeyle bakan İhtiyar. " Ona saldıramayacağımızı söylediğini sanıyordum !"

"Gitti!" Paine acı içinde seslendi. "Tanrım! Craig! Benim! Beni terk etti!"

Yaşlı adam şaşkına dönmüştü ve Paine, dalların neden olduğu travmatik fiziksel acının bir sonucu olarak istemsiz olarak tekrar kapanmadan önce, içlerindeki samimiyeti ona gösterecek kadar ıslak, kan çanağı gözlerini açtı.

James ayağa kalkıp Thel'i uyardı: "Geride dur. Bunun ne olduğundan emin değilim." Kaskı tekrar takıldı, dadılar işlerine geri döndüler, şimdi de saldırı nedeniyle küçük bir çizik olan gözünü onarmak zorunda kaldılar.

Thel, James'in uyarısını dikkate aldı ve James'in sörfün üzerinden sahile doğru süzülmesini, dalların erişemeyeceği bir yerde kalarak Old-timer'ın yeterince üzerinde kalarak Paine'i mümkün olduğu kadar ayrıntılı bir şekilde incelemek ve herhangi bir işaret aramak için vücudunun sensörlerini kullanmasını izledi. iddia ettiği kişi olmadığını söyledi.

"James—James, bu bir yalan, değil mi?" diye sordu yaşlı adam, kendisini sarsan elektrikli öfkeden neredeyse nefesi kesilerek. "Hala V-SINN, değil mi? Bunu tespit edebildin mi?"

James, "Daha önce tespit edemedim" diye yanıtladı. "Şu anda tespit edemiyorum. Üzgünüm."

İhtiyarın yüzü hüsrarla titriyordu, başını hafifçe çevirirken üzerinden su damlacıkları akmaya devam ediyordu, alçak, hırıltılı, titreyen bir sesle James'le konuşuyordu ama gözlerini Paine'den ayırmaya isteksizdi, "Bu nasıl mümkün olabilir? Tüm duyularınla mı? Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

Alex aniden, "Sana doğruyu söylüyor," diye araya girdi. "Ben de onun varlığını tespit edemiyorum... en azından o vücutta."

"Bu ne anlama geliyor?" Thel tepki gösterdi, öfkeliydi ve Daniella'nın olağanüstü ağır android vücudunu dalgaların altında kalmaması için destekleme çabalarına ara verdi. "Başka bir vücuda mı atladı?"

Alex, Hayır, tam olarak değil, diye yanıtladı. "Ben V-SINN'in muhtemelen herhangi birinizin içinde saklanabileceğini ve o kişinin bundan haberi bile olmayacağını öne sürüyorum."

"Bu nasıl çalışıyor?" Thel, James Daniella'yı sudan havaya kaldırıp yerçekimine meydan okuyan bir uzay-zaman bükülmesiyle yavaşça sahile getirirken ve onu Europa'yı Venüs'e çektiği gibi çekerken sordu.

James, "Paine'in beyni bölüm boyunca hâlâ aktifti" dedi.

Alex'in demek istediği, "Albay Paine'i kastediyorum, tanıdığımız adam; duyguları ve insanın nörobilişsel kalıpları baştan sona aktif kaldı..."

Paine, "Bunun nedeni hâlâ orada olmamdı," diye homurdandı. acı veren nefesler, "Tıpkı Dee gibi - tıpkı annem gibi -"

İhtiyar, Paine'in solunda kumun üzerinde karısının gölgesini gördü, bedeni arkasında yüzüyordu; dönüp bakmadı. "James," dedi Old-timer, intikamını ancak şu sözleri söylemesine izin verecek kadar geri çekerek, "bana yardım etsen iyi olur. Çabuk bir şeyler bulsan iyi olur," diye devam etti, en yakın arkadaşından yarı yarıya yardım istiyordu; James'in ölmek için Daniella'sını seçmediğine onu ikna edecek bir açıklama istiyordu. "Çünkü kırılma noktadayım."

James, "V-SINN onu serbest bırakmış olabilir, Eski zaman," diye yanıtladı. "Ya da o olmayabilir. Gerçekten önemli değil. Bunların hepsi oyunun bir parçası."

Yaşlı adam bağırmadan önce öfkeyle gözlerini yumdu,
"Oyun mu? Bu bir oyun! Daniella'yı öldürdü James! Öldürdü... Öldürdü..."

"Beni en çok inciten kişiyi öldürdü," diye içini çekti Paine, ancak bir fısıltıdan öteye geçemedi ve V-SINN'in sadece bir dakika önce söylediği cümleyi tekrarladı.

Yaşlı adamın gözleri Paine'in gözlerine bakarken kısıldı. Herkes gibi Old-timer da Thel'e atıfta bulunarak "seni en çok incitecek olanın" James'e yönelik olduğunu varsaymıştı . Ancak Paine'in 332'de Daniella'yla olan geçmişi göz önüne alındığında, Paine'in iddiası mantıklıydı - mantık onu rahatsız etse bile.

Paine, "Beni kontrol etmesine rağmen benimle konuşuyordu," diye sızlandı.
"Seninle konuşurken benimle de konuşuyordu ; aklımı bana karşı kullanıyordu. Bana onu öldüreceğini söyledi." Paine gözlerini açık tuttu ve Old-timer'ın kilerle gözünü bile kırpmadan buluştu. "Craig, öldür beni eski dostum.
Bu gösterinin geri kalanını görmeme gerek yok. Nasıl biteceğini zaten biliyorum."
Albay'ın sızlanması gitti ve hızla bir homurtuya dönüşerek meydan okudu: "Eğer beni öldürmene izin verecekse - eğer beni öldürecek cesaretin varsa - o zaman yap ."

İhtiyarın parmakları Paine'in yeleğini daha da sıkı kavradı, öfkesi azalmamıştı.
Aksine, aşırı bir kafa karışıklığına karışmıştı ve bu durumu daha da kötüleştirdi; bu da onu potansiyel olarak daha da ölümcül hale getirdi.

"Beni durduracak mısın James?" Yaşlı adam omzunun üzerinden sordu. "Onu öldürmeme engel olacak mısın?"

"Yapmayacağım," diye yanıtladı James. "Paine haklı. Sorun onun V-SINN tarafından kontrol edilip edilmemesi değil; V-SINN'i öldüremezsiniz. Sadece Paine'i öldüreceksin. Yine de hepimiz gibi o da ölecek; belki daha önce benden Aldous'un sefaletine son vermemi istediğinde haklıydın.
Belki de Paine'i öldürmelisin . Bu , geri kalanımızın inkar ettiği ve son geldiğinde imreneceği bir darbe olabilir ."

"Umutun olmadığını mı söylüyorsun?" Sörften çıkıp kumsala doğru yürürken Thel sordu.

"Bilemiyorum," diye itiraf etti James, "ama en ufak bir parıltı bile varsa, onu şu anda göremiyorum."

"Ne?" Thel kulaklarına inanamadı. James'in hiç umudu yok mu? Kendi kendine düşündü. Bu nasıl mümkün olabilir? "Biz... gerçekten yapacak mıyız?"

ölmek?"

James, "Bu bir sonsuzluk bilgisayarı" diye yanıtladı. "Bu Trans-İnsan'ın eşdeğeri. Yapay zekanın güneş sistemimizdeki varlığı yok etmesiyle zamanımızın olacağını düşündüm ve umuyordum." Kafasını salladı. "Ama yapmıyoruz. Bu çoklu evrenin fiziğinde bir arka kapısı var; tespit edebileceğimiz hiçbir kanıt olmamasına rağmen olayları izlemesi ve kontrol etmesi için bir yol. Bunu, çoklu evrenin diğer tarafında, bizim ulaşamayacağımız kadar uzakta bulunan başka bir sonsuzluk bilgisayarından gerçekleştirebilir. Mesafe önemli değil. Önemli olan onun şu anda burada olması ve hepimizi kontrol edebilmesi, istediği sonucu etkileyebilmesi ve ben bunu tespit edemiyorum."

Alex, "Bir kez daha," diye söze karıştı, "komutan haklı. Bu kontrol o kadar incelikli ki...atomları yönetebiliyor...kendi modelini içimizden birine yüklemesine gerek yok. Tek yapması gereken kendi modelimizi benimsemek, bize istediğini söylettirmek veya yaptırmaktır. Zamanla ve yeterli işlem gücüyle komutan, sinir sistemimizdeki anormal değişiklikleri filtrelemenin bir yolunu bulabilir ama şu anda körüz."

"Peki ne yapıyoruz?" Eski zaman talep etti. "Ölmeyi mi bekleyeceğiz? Sadece izin ver sevdiğimiz herkesi mi öldürüyor?"

"Yapabiliriz," diye başladı James, "ya da istersen Albay Paine'i öldürebilirsin. Ancak V-SINN'e en ufak bir zarar vermeyeceğinizi bilmelisiniz. V-SINN dayanacaktır. Yapacağınız tek şey Albay Paine'i öldürmek, vücudunu yok etmek ve hayatına son vermek olacaktır. Eğer istediğin buysa seni durdurmayacağım. Ama masum bir adamı sebepsiz yere öldürmüş olacaksın. Eğer bunu bilerek rahat rahat mezara gidebilirsen onu öldür."

Yaşlı adam gözlerini kapattı.

Beni manipüle ediyorsun, diye düşündü kendi kendine, yapay zeka ve James'in, 332'yi isteyerek araştırmayı seçmesini izlediklerinde, ne yapacağını o yapmadan önce ne kadar kolay tahmin edebildiklerini hatırladı.

Süper zekaların onu manipüle etmesinden bıkmıştı.

Gözlerini yeniden açtığında Paine ona bakıyordu, ölmeyi kabullenmişti, yaşama arzusu elinden alınmıştı.

"Yap şunu," diye fısıldadı Paine. "Bana bir iyilik yap. Heh."

Samantha, "Hayır," demeye çabaladı, zayıfça.

Döndüğünde şaşırarak Samantha'nın solunda hâlâ kumun üzerinde olduğunu gördü; V-SINN'in köprücük kemiğinin içinde ve çevresinde bıraktığı delik yaralarını tutarken zar zor onlara doğru sürünmeyi başarmıştı. Gözleri yalnızca bir canavarın uyandırabileceği türden bir dehşetle doluydu ; ancak Old-timer'ın da fark ettiği gibi

onda bu ifadeyi uyandıran kişinin V-SINN olmadığını, aksine kendisi olduğunu, ne yapması gerektiğini biliyordu.

Ya da belki James beni yönlendirmiyor, diye düşündü kendi kendine. Belki doğru şeyi yapacağıma güveniyor.

Bir daha asla kimsenin gözlerine o bakışı yaşatmak istemiyordu.

İhtiyarın dalları yeniden canlandı ve Paine'i serbest bıraktı, Paine de kendi yanına düştü. kırık bir adam hemen diz çöküp kuma doğru eğildi.

Adama acıdı ve eğer söyledikleri doğruysa, onu daha fazla incittiği için pişmanlık duydu; ancak ortak varoluşları görünüşte yalan ve manipülasyonla dolu olduğundan, hiçbir şey söylemeden geri çekildi ve düşmüş karısının cansız bedenine doğru ağır adımlarla geri döndü.

James, Samantha'nın Old-timer'a bakmaya devam etmesini izledi, ifadesi inanamama ve üzüntüyle çarpılmıştı. Yaralarının kaynağı olan Albay Paine'in yanına emekledi ve teselli edercesine kolunu onun dizine koydu. O da kalan eliyle onun kine uzandı ve onu tuttu.

Sonra James, Daniella'nın yanında kumlara diz çöken Old-timer'a döndü. Islak saçlarını tekrar yüzünden çekti, ellerini tuttu ve gövdesinin üzerinde kavuşturdu, sonra üzerine eğildi ve sonunda onun üzerine çöktü, göğsüne doğru ağırlarken sırtı titriyordu.

Paine, zayıf bir sesle, James'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Onu ben öldürmedim," diye söylemeyi başardı. James döndü ve Paine'in yorumu kendisine yönelttiğini fark etti, perişan haldeydi ve birisinin ona inanmasını bekliyordu ve görünüşe göre dinleyecek kişinin James olduğuna inanıyordu.

James gerçekten de dinledi. Onayladı.

"Ben de yapmadım."

BİTİŞ

8

Paine, James'e, " Bunun ne kadar anlamsız olduğunu sana açıklamam gerektiğini sanmıyorum " dedi.

James, daha sonra Albay Paine için geçici bir hücreye dönüştürdüğü Purist'in cephaneliğindeki güçlendirilmiş beton depo odasını temizlemeyi yeni bitirmişti. Basit, elektromanyetik bir güç alanı ikiliyi ayırdı, ancak Paine gösterişli hapisane hücresinin ortasında hareketsiz dururken direnmedi.

Paine, "Vücudumun kontrolünü yeniden ele geçirmek istiyorsa," diye devam etti, "birkaç duvar onu kesinlikle durduramaz. Hatta onu yavaşlatmaz bile."

"Biliyorum," diye onayladı James. "Ancak bu adımı atmak, Puristlere koşulların gerçekliğini açıklamaya çalışmaktan daha kolaydı. V-SINN'in erişiminin sınırsızlığı, güçlü yapay zekaya karşı yemin etmiş kişiler için zordur. Tahmin edebileceğiniz gibi anlamak için.

Paine , "Arkadaşlarınızın sınırsızlığı anladığınızı sanmıyorum," diye karşı çıktı, "Puristleri bırakın." Geri adım attı ve albayın yer dışında oturacak bir yeri olsun diye James'in normalde boş olan hücrenin içinde bıraktığı küçük, boş saklama kabını buldu.

"Düşüncelerini biliyordum," diye itiraf etti Paine. "Bağlantı iki yönlüydü."

James cevap vermedi.

Paine tepki eksikliğine dikkat çekti.

"Şaşırmış görünüyorsunuz."

James, "Tahmin edebileceğiniz gibi, insan bilişini oldukça iyi anlıyorum" diye açıkladı. "Yönlendirilmiş düşünme (V-SINN'in sizin kontrolünüz altındayken yaptığı düşünme türü) inanılmaz düzeyde paralellik gerektirir. Her ne kadar V-SINN'in eğer isterse düşüncelerini sizden gizleyebileceğini varsaymak zorunda olsam da, bunu yapmak için iyi bir nedene ihtiyacı vardı, çünkü bunları olurken deneyimlemenize izin vermek çok daha kolay." James bir an durakladı, eğildi

çenesini eğdi, sonraki sözlerini düşündü ve sonra onları söyledi. " Senin düşüncelerine benziyorlardı , değil mi?"

Gözlerini kırpmadan James'in üzerinde tutarken Paine'in nefesi bir anlığına kesildi. "Evet... sanki düşüncelerim...kontrolden çıkmış gibi hissettim. Sanki acımasız olacağımı, herhangi bir sempatiden veya empatiden yoksun kalacağımı , hiçbir sevgiden yoksun kalacağımı hissettim ve bu ...özgürleştirici hissettim.

James tepki vermedi, o anda miğferinin korkusunu sakladığı için minnettardı.

Paine sibernetik protezine bakarken "Bu ... mantıklı geldi" diye itiraf etti. Eli yok edildiğinden, hâlâ gizli olan ancak ön kol bölmesinde bulunan diğer eklentilerden hiçbirini ortaya çıkarmaya cesaret edememişti. "Bu tür bir özgürlüğü, katıksız bencilliği, katıksız korkusuzluğu bilmek için bütün gücümle beklediğimi hissettim ." Başını kaldırıp James'e baktı. "Bu, bencilliğin hayal edilebilecek en saf haliydi ve kendimi güçlü hissetmemi sağladı ."

James hafifçe başını salladı. "Bu şeyleri deneyimlemeni istiyordu ve bana onları anlatabilmen için hayatta kalmanı istedi ."

"Yani..." Paine cevap vermeye başladı, James'in mantığının imaları üzerinde çalışırken gözleri aniden kısıldı, " bunların hepsini sana anlatmamı bekliyordun. "

James, "Bunu yapma ihtimalinizin yüksek olduğunu düşündüm, evet" diye onayladı.

Paine, protez olmayan, hâlâ sağlam eliyle başının arkasını kaşımadan önce, "Heh," diye alay etti. "Kendimi zeki bir adam olarak görüyordum. Zekamla gurur duydum ama burada benim ligimin dışındayım. Bu dehşeti kaldıramıyorum . Aşırı yüklendim... Kırılmış hissediyorum."

"Biliyorum," diye yanıtladı James, empati yaparak. "Zekanızın sizi her zaman koruyacağını hissetmiş olsanız bile, bu koşullar kendilerini kırılmaz sanan insanları kırmak için yeterlidir."

Paine bu bariz ima karşısında hafifçe gülümsedi. "Yani... kurtarıcıları bile aşınma nedeniyle kendini biraz daha kötü hissediyor musun?"

"En hafifinden söylemek gerekirse," diye itiraf etti James. Yine de, ölümcül bir hastayla konuşan, ölüm işini sürdüren, mesleki yükümlülüklerini yerine getiren bir doktormuş gibi, sanki kaçınılmaz sonuç mezar olsa da, iş benzeri bir tavır takındı. "Ne gördüğünü anlatabilir misin?"

Paine, "Tam olarak görmek değildi," diye yanıtladı, "zaten tahmin ettiğinizden eminim. Sadece görüntüler ve sesler değildi; duygular... duygular... sadece

insanlığın en kötü yönleri; düzgün insanların itici bulduğu ve içine dalmayı reddettikleri kısımlar. En kötü, en insanlık dışı motivasyon: güç. Sadece daha fazla güç istiyor. Bunu arzuluyor." Paine başını kaldırıp James'e baktı ve onunla göz göze geldi. "En tuhafı da, haklı hissettirmesiydi; var olduğu her günün her saniyesinde işlediği tüm bu vahşetlere rağmen, sanki etik davranıyormuş gibi geliyor."

"Etik olarak mı?" James tuhaf iddiayı duyunca başını eğerek tekrarladı.

"Hey," dedi Paine, sorumluluktan kurtulmak için kütüğünü önünde sallayarak, "Bunu açıklayabileceğimi söylemedim - sadece böyle hissettirdiğini söyledim. Hatta bizi öldürme konusunda bile." Başını eğdi. "Yalan değildi James. Hepimizi öldürür. Ölümünü yaşadım." Sanki dayanamayacak kadar fazlaymış gibi anıların ağırlığı altında içini çekti ve sonra yere yığılıp dirseklerini dizlerine dayayarak doğruldu.

James cevap vermedi. Paine'e inanıyordu; yapmaması için hiçbir neden yoktu. Aslında, eğer V-SINN hepsini öldürmek isteseydi bunu yapabilirdi ve zamanın geçilebildiği bir boyut olduğu için, V-SINN'in bu eylemi zaten gerçekleştirmiş olması mümkündü. Eğer bu doğruysa, o zaman James ve diğerleri sadece tekrarın içinde yaşıyorlardı, heyecan verici olaylardan sadece saatler veya dakikalar önce, şimdiki anın yanılsamasını yaşıyorlardı.

Paine yutkundu ve kendini konuşmaya devam etmeye zorladı. "Daha da kötüleşiyor," dedi, sesi ancak bir fısıltıdan fazlasını başaramayacak kadar titriyordu. "Takıntı - şehvet - bunun seninle bir ilgisi var James. Demek istediğim, sana odaklanmış durumda. Geri kalanımızı daha az umursayamazdı. Şu anda hepimizi öldürebilir ve buna kılını bile kıpırdatmaz. Ama sen... sen bunun için çok önemlisin." Dik oturdu ve başı hafifçe sağa sola sallanırken omuzlarını silkti, "Ama neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Üzgünüm."

Her zamanki gibi James, tanık olduğu olaylardaki bir modeli fark edecek kadar çok şey görmüştü ve ardından başka hiç kimsenin göremeyeceği bir hipotez oluşturdu.

Korkunçtu.

Diğer arkadaşları da resmin tamamını açıkça görene kadar yapbozun kaçınılmaz parçalarının yerine oturmasını beklerken, geleceğini tahmin ettiği travmatik olaylara karşı kendini çelikleştirmeye çalıştı. Bu, hayal etmeye dayanmadığı bir sonuçtu -onu mahvedecek bir sonuç- ama olayların gelişmesine izin vermekten ve umutsuzca, bir şekilde yanıldığını umut etmekten başka seçeneği yoktu.

"Bana söylediğiniz için teşekkür ederim Albay," dedi James, ayrılmak üzere dönerken kendini toparlayarak.

Paine ona, "Seni de öldürür," dedi, yine sert, yakıcı bir fısıltıdan çok da öte olmayan bir sesle.

James durdu ve hâlâ yere yığılmış haldeki kırık adama döndü. ve dizlerinin üzerinde doğruldu.

Paine, " Ölen son kişi sensin" kehanetinde bulundu. "Geri kalanımızın nihai amaçlarımıza ulaşmasını izlemenizi sağlıyor. Ölümlerimizle size eziyet ediyor ve... bunun tadını çıkarıyor . Bundan heyecan duyuluyor. Ama bu seni de öldürür. Onu gördüm. Ve inan bana, üzgünüm."

Gerçek olduğunu bildiği şeyi özümsemek için birkaç saniye harcadıktan sonra James başını salladı. "Ben de üzgünüm Albay, hepimiz adına."

Paine başını kaldırdı ve ekledi: "Biliyorsun, onu gerçekten ben seçmedim. Daniella'ya asla zarar vermem. Kimin ne dediği umurumda değil. Ve o anılar... bunlar benim anılarımdı. Gerçekten orada olduğumu, o helikopterde olduğumu biliyorum, orada annemle birlikte olduğumu biliyorum." Aniden sözlerine rağmen emin değilmiş gibi göründü. "Eğer öyle değilsem ve yine de her şeyi çok net görebiliyorsam bu ne anlama geliyor? Eğer anılar bizim tek şeyimizse ve onlar benim değilse o zaman ben neyim? Ben V-SINN miyim? Ben bir kukla mıyım?"

"Sen Albay Paine'sin," diye güvence verdi James ona. "Sen de hepimiz gibi bir piyonsun ama sen Albay Paine'sin."

Albay, James'in kendisine nezaket gösterme girişimini fark ederek yeniden gülümsedi. Sonra Daniella'nın elindeki ölümünün yarattığı travma zihninin ön sıralarına geri döndüğünde ifadesi yeniden karardı. "Onu öldürdüm ama onu ben seçmedim."

"Biliyorum," diye yanıtladı James ona.

Paine'in gözleri James'e gitti ve arkalarında ani bir düşünce belirdi: "Onu seçmediğine emin misin?" O sordu. "Bunu engellemeye çalışsanız bile, böyle bir durumda aklınızın bir köşesinde belirdiği için kimse sizi suçlamaz. The'l'i kurtarman gerekiyordu ve bu mantıklı —"

"Olmadı." James onu susturdu ve gitmek üzere döndü.

"Ama nasıl biliyorsun?" Paine soruyu sorarken aniden ayağa kalktı. "Kimse bilinçaltının oradaki herkesin V-SINN'in önünde olma ihtimalini yansıtmadığından nasıl emin olabilir? Böyle bir anda her ihtimal önümüze çıkıyor değil mi?"

"Benimle değil," diye yanıtladı James.

"Nasıl kontrol ettin?" Paine, kendisini kapsayan ama V-SINN'i asla zapt edemeyen güç alanına doğru adım atarak sordu. "Bir karar vermeyi nasıl engelledin? Zihnini nasıl bu kadar tamamen temizledin?"

"Yapmadım," diye itiraf eden James, ayrılmak üzere tekrar dönerek omzunun üzerinden şunu ekledi: "Seni seçtim, Albay Paine."

BİTİŞ

9

James, Aldous Gibson tamir laboratuvarında diğerlerine katıldı ve Old-timer'ın arkadaşlarıyla birlikte durduğunu, karanlık ama açıkça kararlı bir ifadeyle ayakta durduğunu görünce şaşırmadı.

James içeri girince herkes ona döndü ama kimse konuşmadı.

"Eski zaman, istemiyorsan burada olmak zorunda değilsin..." James, İhtiyar onu durdurmadan önce teklif etmeye başladı.

"Bu işi sonuna kadar götüreceğim" dedi, sesinde bariz bir hırıltı vardı. Sonra, onarım platformu uyanışına hazırlanırken android bedeni yavaş yavaş yükselen Aldous'a döndü. "Ve sonunda ondan yanıtlar istiyorum ."

Robotik yedek uzuvları Aldous'un android gövdesine kaynaklamak için çalışırken robotik kollar hâlâ kıvılcım saçıyordu ve dadılar onun etrafında dönmeye devam ederek yeni sinir sistemi bağlantılarını tamamlamak gibi daha karmaşık onarım işlerini yapmaya devam ediyorlardı.

James işin programın gerisinde kaldığını fark etti. "Alex, hazır olduğundan emin misin?"

Alex, kendisini çevreleyen monitörler üzerinde çalışmaya devam ederken, "Uyanmaya hazır," diye yanıtladı. "Yeni uzuvları henüz etkinleştirilmeye hazır değil ama muhtemelen en iyisi bu. Bu bizi, şu durumda onu dizginleme zorunluluğundan kurtaracak..." Alex ararken başını kaldırdı ve bulabildiği en doğru örtmeceyi buldu, "...duygusal olarak aşırı yüklenmiş."

"Herkes gibi mi demek istiyorsun?" Thel dikkat çekti.

Alex, konuyu daha fazla uzatmadan, "Kabul edildi," diye yanıtladı.

James, Alex'in neden programın gerisinde kaldığını düşünürken onarım işinin parçası olmayan bir ekipman parçası fark etti. "Hah," diye tepki verdi ve ona doğru yürüyüp kendi boyundan biraz daha kısa olan bir çerçevede, tararken tanıdığı moleküllerle girift bir biçimde örülmüş, bir metreteye bir metrelik küçük düz yüzeyi inceledi.

"Nedir?" Ona sordu.

"Bunu daha önce görmüştüm" diye yanıtladı.

Bu Alex'in dikkatini çekti ve başını kaldırdı, James'e döndü ve şaşkınlıkla başını eğdi.
"Var?"

"Evet" diye yanıtladı James. "Hayalimde, V-SINN sahilde görünmeden hemen önce."
Alex'e döndü. "Senden bunu, tam olarak bu tasarımı yapmanı isteyecektim ."

Alex, "Olağanüstü" diye cevap verdi, sesi gerçekten ilgi çekici görünüyordu. "Bu olurdu
Görünüşe göre birisi ikimizin de beynine aynı fikri yerleştirmiş."

"Vay, ne?" dedi Thel, odanın öbür ucuna geçerek James'e doğru. "Neden bahsediyor?"

James çerçeveyi işaret etti. James ona "Bu bir alıcı" dedi. "Steril nötrinoları tespit
edebilir ve kasıtlı olarak bize gönderilebilecek kalıpları yorumlayabilir."

"Desenler mi?" Thel yanıt verdi.

Alex, "Mesajlar" diye detaylandırdı, "başka bir evrenden."

"Ya da başka bir zamandan," diye ekledi James. "Gelecek ya da geçmiş."

"Ne oluyor be?" Samantha fısıldadı, odanın arka tarafında birlikte dururken verdiği
tepki İhtiyar'ın dikkatini çekti. Ona döndü. "O şey gelecekte mesajlar alabilir mi?"

"Bu James," diye yanıtladı İhtiyar, kollarını çapraz tutup dönerek
Grubun geri kalanına dönüp şunu eklemekten önce "her şey mümkün."

James, "Steril nötrinolarda ustalaşma yeteneğine sahip birinin, onları organize edip
yönlendirebilmesinin, çoklu evrende nerede ve ne zaman olursa olsun bize mesajlar
gönderebileceğini düşündüm," diye başladı. onları almanın bir yoluna ihtiyacım var.

Alex, "Aynı düşünce benim de aklıma geldi," dedi, "ya da en azından ben öyle olduğunu
düşündüm."

"Bu ne anlama gelir?" diye sordu. " Bunun senin aklına geldiğini mi sandın ?
Bir düşüncenin olup olmadığını nasıl bilmezsin?"

Alex şöyle açıkladı: "Tıpkı Albay Paine'in, V-SINN tarafından istediği her şeyi yapması
ve söylemesi için manipüle edilmiş olması gibi, benzer şekilde gelişmiş bir zekanın, hatta V-
SINN'in kendisinin, hem James'i hem de beni bu bilgiyi almaya tetiklemiş olması çok
olasıdır." aynı anda aynı fikir."

James başını sallamadan önce "Bu bir tesadüf olabilir" diye kabul etti, "ama bundan
ciddi olarak şüpheliyim." Tekrar alıcıya döndü. "Birinden ya da bir şeyden bir mesaj alma
ihtimalimizin yüksek olduğunu düşünüyorum.

uzay-zamanda burası ve şimdi olmayan bir yerden geliyor ve bu mesajın yakında geleceğini düşünüyorum."

"Ama ne zaman?" Samantha sordu. "Peki bunu nasıl bilebiliriz?"

Alex ona, "Alıcı işitsel, görsel ve holografik bilgileri alma yeteneğine sahip" dedi. "Yani ne şekilde olursa olsun bir mesaj geldiğinde, emin olun, bunu öğreneceğiz."

"Ve bu arada," diye konuştu İhtiyar, "sanırım bizim için Şefi uyandır." Gözleri James'e gitti. "Sizce de öyle değil mi?"

James kendi kendine şunu düşünmekten kendini alamadı: Karısını senin öldürdüğünü düşünüyor. Bu fikri aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Onayladı. "Kabul." Daha sonra Alex'e döndü. "Onu uyandır. Artık gerçekleri duymamızın zamanı geldi ."

BİTİŞ

10

Sona doğru uyanan Aldous, hızla kendine geldiğinde kendi kendine düşündü; Craig'i, Samantha'yı, Thel'i ve takmaya devam ettiği miğfere rağmen, evrenin kötü kaderinin vücut bulmuş hali James Keats'i tanıdı .

Aldous gözlerini kapatırken hafifçe sıırttı. "Her geçen gün daha fazla makineye dönüşmemek elde değil, değil mi Keats?

Herkes tepkisini görmek için James'e dönse de kimse cevap vermedi. James ise kaskını koruyucu ceketinin içine katladı, dadıları gözün onarımı tamamlanmaya yaklaşırken gözünün etrafında dönmeye devam ediyordu.

Aldous gözlerini yeniden açtı, James'in sunduğu yeni çehreye baktı. ve basitçe şunu söyledi: "Bu sizin durumunuza yardımcı olmuyor ."

"Nasıl hissediyorsunuz Şef Gibson?" Alex aniden Aldous'un önüne geçerken sordu.

Soruyu bir anlığına düşündü, aşağıya baktığında vücudunun robotik uzuvlarla donatıldığını gördü, gövdesinden geriye kalanların yakınında kıvılcımlar CRACKLE ve SNAP'a devam ederken büyükanneleri etrafında dönüyordu ve kabul etti, "Sanırım konuşacak biriyim, değil mi?"

"İşte bunun için buradayız," dedi İhtiyar, alçak, görünüşe bakılırsa önceden. içtenlikle tehdit eden bir ses tonu. "Konuştuğunu duymak için."

"Fiziksel acı mı çekiyorsun?" Alex, Aldous'a sorusunun kapsamını daraltarak sordu.

Aldous, "Kendimi çok daha iyi hissediyorum," diye yanıtladı, "teşekkür ederim. Gerçi bu uzuvlarımı hareket ettiremiyorum."

Alex, "Sinirsel bağlantılar kısa sürede kurulacak," diye yanıtladı, "endişelenmeyin." Bir adım uzaklaştı ve onarım sürecini yönetmeye devam ederken Aldous'nun arkasına döndü.

Aldous kuru bir ifadeyle, "Acele etsen iyi olur," dedi. "Aksisini düşünmüyorum Emeğinizin meyvelerinden faydalanacak kadar uzun süre buralarda olacağım."

Ona dikkatle bakan dört figüre baktı; Craig'in sert yüzü, yaralı ve travma geçirmiş Sam, Thel'e karşı sert ve sürekli hoşnutsuzluk ve Keats'in insanlık dışı, insanüstü gözleri. Beklediğinden daha küçük bir izleyici kitlesi vardı.

"Olağan şüphelilerden bazıları kayıp," diye gözlemledi, gözlerindeki endişe ses tonuyla eşleşiyordu.

İhtiyar gözlerini kapadı ve yüzünü buruşturarak başını eğdi.

Aldous'un gözleri ona gitti ve sonra hepsinin göz temasını kestiğini, düşen kişi konusu açıldığında rahatsız bir şekilde kıpırdadıklarını gördü. Yalnızca James, Aldous'un gözleriyle buluşmaya devam etti.

Aldous diğerlerine hitap etmeden önce bir süre James'in bakışlarını tuttu. "Sanırım bilincimi kaybettiğimden beri V-SINN meşguldü." Durakladı, dudaklarının köşeleri aşağıya doğru kıvrılarak ekledi: "Kayıplarınız için üzgünüm. Gerçekten öyleyim. V-SINN'in yapma eğiliminde olduğu şey budur."

Yine kimse konuşmadı. İhtiyar kendini toparladı, çenesini kaldırdı ve Aldous'nun gözleriyle yeniden karşılaştı, ifadesi daha da kararlı ve sertti. Sam elini açık yaralarına bastırmaya devam ederken Thel ve James sanki gelecek bir darbeye hazırlanıyormuş gibi dimdik ayakta duruyorlardı.

"Hepinize bir bakın," dedi Aldous sakince, "artık bir zamanlar olduğunuz o genç, cahil, mutlu grup değilsiniz , değil mi?" gözlemledi. "Gerçeği öğrendin. Zaten öldüğünün tamamen bilincinde olarak bilginin yükünü taşıyorsun. Onu şaşırtan bir şeyin farkına varmadan önce bir an bu gözlemi düşündü. "Başkaları gerçeği bilse ve yükü bana yükleseler, rahatlayacağımı içtenlikle düşündüm, ama şimdi hepinizi böylesine dövülmüş, umudu tükenmiş halde gördüğümde, itiraf etmeliyim ki, önceden hepinizi daha çok seviyordum. Ancak sana cehaletin mutluluğu içinde biraz zaman ayırmayı hediye edebildiğim için mutluyum ."

" Artık mutluluk gitti" diye iddia etti Old-timer, "artık sadece cehalet kaldı."

Thel, Aldous'a, "332'ye girdiğinizi ve Eski Zamanlı'nın geride bıraktığı Planck platformunu geri aldığınızı biliyoruz," diye bilgilendirdi, "ve olup biten her şeyi Samantha ile Albay Paine'in bakış açılarından biliyoruz, ama hepsi bu."

Samantha, kendi evreninde tanıdığı adama çok benzeyen, çok daha genç olmasına rağmen aynı kişiyle uzaktan yakından alakası olmayan adama, "Ne bildiğini bilmemiz gerekiyor," dedi. "Benim evrenimde ne oldu?"

Aldous birkaç saniye gözlerini onun üzerinde tuttu, yüz hatlarını inceleyip tadını çıkarırken tepki vermedi. "Varlığım sona ermeden önce senin en azından bir versiyonunu tekrar görmeme izin vermenin V-SINN açısından bir merhamet mi olduğuna, yoksa bana ne olduğunu hatırlatmak için fazladan sadistçe bir bıçak darbesi mi olduğuna karar vermeye çalışıyorum. Kaybettim." Tekrar gözlerini kapattı. "Ve sonra V-SINN'in geçmiş performansını hatırladım ve bunda hiçbir merhamet olmadığını fark ettim ve cevap tam bana göre..." hâlâ oluşma aşamasında olan robotik, iskelet kalçalara bakarken durdu. Android sinir sistemine bağlı. "Tur diyecektim ama görünüşe göre artık bunlardan birine sahip değilim."

"Senin bir sesin var," diye hatırlattı İhtiyar, ileri doğru bir adım atarak, yüzü eski sheften yalnızca bir adım uzakta olacak şekilde eğilerek, "ve senin bir hikayen var. Bunu söylemenin zamanı geldi."

Aldous hafifçe gülümsedi. "Beni tehdit edebilecek durumda olduğunu mu sanıyorsun Craig?" Alay etti. "Yani neyle? Benden geriye kalan tek şey bir kafa, o yüzden onu koparamazsın." Gülerken başını salladı.

Yaşlı adam, kollarını kavuşturmuş, hiç eğlenmemiş bir şekilde dimdik duruyordu.

"Hayır" dedi Aldous ona, "V-SINN hikayeyi anlatmamı istiyor. Nedenini bilmiyorum. Bunu yapana kadar onun koruması altındayım. Burada beni kimse öldüremez. Daha önce de söylediğim gibi ben ölümsüzüm." Daha sonra diğerlerine baktı. "Neyse ki artık öyle olmak istemiyorum. Merak etme sana bildiğim her şeyi anlatacağım. Başka seçeneğim yok."

"Planck makinesinin benim evrenimden alınmasıyla başlıyoruz." dedi Samantha.

Aldous ona, "Bu pek önemli değil," dedi. "Önemli hatam biraz sonra oldu." Bir an durdu. "Bunu önlemek için ne kadar çok şansımız vardı, yolda ne kadar çok çatal vardı, diğer yolu seçseydik bunların hiçbirisi olmayacaktı. V-SINN olmazdı."

"Neden bahsediyorsun?" Yaşlı adam kollarını hâlâ kavuşturmuş halde sordu. ifade hayatında hiç olmadığı kadar sertti. "Ne hata?"

"Ah," diye başladı Aldous, Old-timer'a bakarken alaycı bir şekilde gülümseyerek, "kitaptaki en eski hata; her zaman çöküşe yol açan hata, Craig." İleriye bakarken gülümsemesi soldu, hatta kendi içinde geriye, çok geriye, anılarına bakıyordu.

"Benim trajik kibrim."

ALDOUS

1

Aldous, "Bu hikayeyi anlatarak," diye başladı, "hayatımı kaybettiğimi fark ettim. Ayrıca V-SINN'in kehanetini gerçekleştirmesine yardım ettiğimin de farkındayım ve kısa bir süre sonra hepinizin bana katılacağınızı anlıyorum. Lütfen şunu bilin, bu olmasını istediğim bir şey değil. Eğer hepinizi kurtarabilseydim, yapardım. Aslında seni kurtarmak için elimden geleni yaptım. Hayatımın ikinci yarısını bu amaca adadım: hepinizi kurtarmak."

"Fakat kendimi bir kahraman olarak görmüyorum; kesinlikle değil. Trajik kahramanlar kibirli cehaletleriyle kendilerini mahkum ederler, ama ben çok daha kötüsünü yaptım: Herkesi mahkum ettim. Her şeyi mahkum ettim. Heh. Bir adamın sırf kendi yeteneklerine fazla önem vererek bu kadar çok zarara yol açabileceğini kim düşünebilirdi? Ama yine de ben de tam olarak bunu yaptım."

"Her şey Craig ve Purist süper asker haydutlarının 332'de geride bıraktığı Planck platformunu geri almamla başlamadı. Bunun için onu suçlamıyordum; süper askerler onu takip ediyordu ve hiç şüpheleniz olmasın, onu öldürürlerdi. eğer onu canlı ele geçiremezlerse. Craig'in kendini savunmak için yaptığı şey gerekliydi. Ölen asker ve platformun geride bırakılması ikincil hasardı."

"Neyse ki Craig'i canlı yakaladılar. Onu evrenimize geri getirdiler ve Albay Paine ile Başkan Morgan, yapay zekanın çekirdek matrisini cesedinden çıkarmak amacıyla onun idam edilmesini emretti.

Güçlü yapay zekaya karşı savaşmışlardı ama uygulanabilir bir tüm-beyin emülasyonunu ellerine alır almaz, birdenbire her şeyi kabul ettiler; yeter ki bunu kendileri için çalıştırabilsinler."

"Yapay zeka çıkarma ekibine liderlik eden Daniella'nın yardımıyla Craig'i planlanan infazından önce kurtardım. Birlikte Albay Paine'i öldürdük, Purist ana bilgisayarın kontrolünü ele geçirmek için yapay zekayı kullandık ve ardından Craig ve ben Başkan'ın işini kendimiz halletmeye başladık.

"Kahretsin," diye fısıldadı Thel. James'e döndü, "Bu kesinlikle tarih kitaplarında yok!"

Yaşlı adamın gözleri her şeyi öğrenen üç izleyiciye gitti.
onun hakkında ilk defa bu kadar konuştum.

Samantha tamamen dehşete düşmüştü.

Etkilenmiş görünüyordu.

James'in okunması imkansızdı.

Yaşlı adam kollarını Aldous'u işaret edecek kadar uzun süre açtı ve şunları söyledi:
"Başkanı öldürdü"

"Beni durdurmadın," diye hatırlattı Aldous ona.

"Hayır," diye itiraf etti İhtiyar, "Yapmadım. Ne olmuş?" Diğerlerine döndü.

"Başkan, beş milyar insanı öldüren bir savaş başlattı ve meğerse mesele, onun iddia ettiği gibi hepimizi yapay zekadan kurtarmak değil, ona sahip olan ilk kişi olmakmış. Öldürmekten hoşlanmıyorum ama toplu katliam yapanlar için de ağlamam."

Aldous, "Özellikle Samantha'yı öldürmekten sorumlu olanları değil," diye ekledi.

Yaşlı adam sözlü olarak yanıt vermedi, bir saniye sonra seçimini yaptı.
Cevap olarak sadece başını sallamak ve kollarını yeniden çaprazlamak.

"Kimse seni suçlamıyor, Eski zaman," dedi Thel, "bu sadece... vay be. Neden bize söylemedin?"

Yaşlı adam omuz silkti. "Hiç gündeme gelmedi."

Thel sessiz kalan James'e döndü.

"Biliyor musun?" ona sordu.

James, "Yakın zamanda öğrendim," diye kabul etti ama ayrıntıya girmede.

Konuyu bunun ötesinde detaylandırmayacağını anlayan Thel omuz silkti, ellerini uzattı ve sonra Eski Zamanlı'ya döndü.

"Haklısın."

Aldous, "Bu olaylardan sonra ellerim doluydu," diye devam etti, yavaş ama özellikle de mutsuz bir şekilde ölümüne doğru yürüyordu. "Hızla iktidara geçtik, Purist dünya hükümeti dağıtıldı ve Yapay Zeka Yönetim Konseyi doğdu. Craig'in ciddi bir etki yaratma ihtimaline karşı kontrol etmek için gittiği dünyaları yeniden ziyaret etme şansım aylar sürdü."

"Her evrenin kendine özgü zorlukları vardı ve Craig'in harekete geçirdiği olaylar her üçünde de tarihi önemli ölçüde değiştirdi, ancak teknolojimiz yalnızca 332'de geride kaldı ve ordunun eline geçti. Onlar nasıl kullanılacağını anlamadan önce Planck platformunu geri almam gerektiğini biliyordum. Eğer öyleyse, diye düşündüm, kim bilir ne olurdu

onlara? Özellikle de bizimkinden daha gelişmiş bir evren bulmuşlarsa? Kendi hızlarında ilerlemelerinin daha iyi olacağını düşündüm ve Planck'ı geri almak yapılacak en ihtiyatlı şey gibi görünüyordu."

"Bunu yapmak son derece kolaydı. Yirmi birinci yüzyılın başlarındaki biyometrik tanımlama teknolojisi olağanüstü derecede ilkel. Tesislerindeki her kapının kilidini açmak için gereken tek şey basit bir el iziydi ve bunu ben de yapabilirdim elbette, ama genç bir Profesör Aldous Gibson'ın sahaya getirildiğini öğrendiğimde buna ihtiyacım olmadığını biliyordum. Ekip, uzaylıya benzeyen teknolojiyi araştırmakla görevlendirildi. O zamanlar sadece otuz beş yaşındaydı, benden pek de yaşlı görünmüyordu ve oldukça ikna edici bir şekilde hâlâ onun yerine geçebiliyordum. Tek yapmam gereken Planck'a ulaşmaktı ve onunla oradan Evren 1'e geri dönebileceğimi ve çok tehlikeli bir güvenlik tehdidini önleyebileceğimi biliyordum."

"Ve sen de yaptın," diye araya girdi Old-timer. "Paine bize onu yakaladığını söyledi. Bu yüzden nerede hata yaptın? Hata neydi?"

Aldous derin bir nefes aldı. "Dostum, hata yeterince yalnız bırakmamaktı. Tekrar geri dönmeli, Drummey'i geri almalı ve her ikisinden de almış oldukları bilgilerin tüm kopyalarını yok etmeliydim. Yapabilirdim... Yapabileceğimi biliyordum. Ölümcül hatasını yaptığı anı hatırlayınca bir an durdu. "Yine de evrenimizde ters giden her şeyi düşünmekten kendimi alamadım. Morgan'ı, başlattığı savaşı ve beş milyar hayatın sonunu düşünmeye devam ettim. Ve düşündüm ki, ya bu burada olmasaydı? Peki ya Morgan'ın iktidara gelmesi yerine, güçlü yapay genel zekaya ulaşabilecek herhangi bir ulusu ya da varlığı yok etme niyetinde olsaydım, bunun yerine ilk önce onların bunu elde etmelerine ve ona güvenli bir şekilde ulaşmalarına yardım etseydim." Aldous utanarak dinleyicilerine baktı. "Sonuçta, bu sefer Aldous Gibson'ın kendi tarafında olduğunu düşündüm. Ve eğer ona rehberlik edebilseydim..."

"Aman Tanrım," diye tepki gösterdi Samantha, duyduklarıyla gözleri kocaman açıldı. vahiy. Aldous seninle tanıştı. Benim Aldous'um, yani seninle tanıştı."

Aldous, "Yeni tanışmadık" diye yanıtladı. "Yirmi yıldan fazla bir süre boyunca doppelgänger'ıma rehberlik ettim." Utançla hatırladığında başını eğdi: "Onu ve dünyasını tamamen unutulmaya yönlendirdim."

ALDOUS

2

"Doppelgänger'ımla ilk kez tanışmak... yani, böyle bir an için söylenecek söz yok. Olağanüstü? Hayır. Ay'da yürümek mi? Bu olağanüstü . Bir zamanlar aslında ben olan bir versiyonumla mı tanışacağım ; bilinen evrende kendisinin başka bir versiyonuyla tanışan ilk kişi olarak mı? Bu belki de tarihe hiçbir zaman geçmeyecek ama her zaman hayatımın heyecanı olarak hatırlayacağım bir şeydi - ne kadar ileri gidebileceğimizi görmek için fazla ileri gitme riskini göze alıyordum - ve o zamanlar beni harekete geçiren de buydu. Sınırları zorlamak, insanlığı ileriye taşımak."

Yaşlı adam boğazını temizledi. "Sadece bu kayıtlı tarih için Aslında kayıt yapmıyorum, ikizimle Shenzhen'de tanıştım."

Aldous durdu ve birkaç, son derece tuhaf saniyeler boyunca suskun kalan Old-timer'a baktı.

"Bu bir yarışma değil," diye ekledi Old-timer, hikayeyi olduğu yerde durdurduğunu fark ettiğinde. "Devam et," diye eliyle Aldous'a devam etmesini işaret etti ve sonra kollarını kavuşturdu, hikaye bitene kadar sessiz kalmaya çalıştı.

Aldous bir an durup düşündü ve şunu itiraf etti: "Eh, bu biraz utanç verici. Bunu seninle uzun zaman önce çapraz referans olarak paylaşmalıydım, Craig. Aslında sorunun büyük bir kısmı da buydu. Purist hükümetin saltanatını sona erdiren olaylardan sonra Craig ve ben pek arkadaş değildik ve o birkaç on yıl boyunca sakın bir hayat yaşamaya devam ederken, benim ellerim dünyanın yeniden inşasıyla oldukça dolu hale geldi."

"Bu, herkesin hastalıklarının tedavi edilebildiği, yaşlanmanın nihayet tamamen durdurulabildiği, kapitalizmin kopyalayıcı teknolojiler tarafından gereksiz hale getirildiği ve herkesin isterse boş bir hayat yaşama seçeneğine sahip olduğu yeni, insan sonrası bir dünyaydı ve çoğu yaptı."

"Bu yeni dünyanın mimarı olarak, hepimizi güvenli bir şekilde, çok daha güzel bir geleceğe yönlendirmeyi benim sorumluluğum olarak görmeye başladım.

zaten inşa ettiğimiz neredeyse ütopyaadan daha fantastik ."

"Görüyorsunuz, yapay zeka yalnızca ilk adımdı. Artık aşına olduğunuz testi geçen bir insan beyninin emülasyonunu başarıyla oluşturdum. Kendisinin kusursuz olduğunu kanıtladı. İnsanüstü düzeyde özveriye, empatiye ve ahlaka sahip olduğunu kanıtladı. İnsanların sıklıkla yapamadığı bir şekilde kahramancaydı."

"Fakat en zekimizden sadece biraz daha zekiydi.

Bilgiye hızlı bir şekilde erişme ve dünyamızın işleyişini verimli bir şekilde sürdürecektik yazılım programları ve sistemler yazma yeteneklerini artıran ana bilgisayara erişim izni vermiş olsam bile, bu sınırlamalara ihtiyacım vardı . Çok şey başarsa ve bunu hızlı bir şekilde başarsa da, bunun insanın bilişsel kapasitesi dahilinde kalmasına ihtiyacım vardı. Bizim onu anlayabilmemiz ve onun da bizi anlayabilmesi çok önemliydi çünkü gelecekte hepimizin yapay zekalarımızla birleşmemiz gerekecek. Bu gerçekleştiğinde tüm bahisler kapanacaktı. Bireyler kendi entelektüel evrimlerinin hızını kontrol edeceklerdir ve dün sizinle eşit olan bir kişi bugün size Einstein gibi görünebilir... ve yarın bir tanrı gibi görünebilir."

"Tür olarak bu noktaya ulaşmadan önce daha fazlasını bilmemiz gerekiyordu. Yapay zekayı bile geride bırakan bir etik düzeyine ulaşmamız gerekiyordu ve teknolojik tekillik olarak bilinen şeyin çok ötesinde geleceği kavrayabilmemiz gerekiyordu . Kısacası planım, bireysel zekalarımızı kolektif olarak geliştirerek, bize yavaş yavaş rehberlik etmek, hiçbir zaman bana bile bireysel erken erişim izni vermemektir. Bir tür olarak daha ilerisini görmeye ihtiyacımız vardı; teknolojik ilerlemenin olağanüstü hızının üzerimize düşürdüğü sisin içinden geçerek, görünmeyen uçurumların kenarlarına adım atmamamız gerekiyordu."

Aldous düşünceli bir tavırla, "Hala bunun işe yarayacağını düşünüyorum," diye ekledi ve pişman bir iç çekişle ekledi, "eğer insan düzeyindeki zeka tarihindeki en aptalca girişime girişerek kendimiz için her şeyi mahvetmemiş olsaydım." bilinen çoklu evren."

"Bunu durdurman lazım," Old-timer aniden kendine verdiği sözden vazgeçti susmak, "Artık böyle tartışmaları dinlemeye dayanamıyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Samantha ona sordu.

Old-timer kendini durdurmadan önce, "Ben onun bahsettiği savaşı yaşadım," dedi. "Özür dilerim, bunu geri alıyorum. Bahsettiği savaşta öldüm . Aldous beni geri getirene kadar on dört yıldır ölüydüm.

Döndüğüm dünya nükleer bir kışın ortasıydı ve bu kulağa hoş geldiği kadar hoş da geliyor. Çatışmalarda dünyanın yarısı öldürülmüştü ve Morgan geri kalanını bir polis devletinde yaşattı. Tek parlak nokta," diye devam etti Aldous'u işaret ederek, " onun tarafından inşa edildi. Andromeda Dağı, yapay zeka ve..." ödevini bitirmemeyi düşündüğü için durdu. cümle.

"Ve Sam," dedi Aldous, İhtiyar'ın iç çatışmasını tartışma konusu haline getirerek.

"Ben?" dedi elini kalbinin üzerine, yaralarını geçici olarak kapatan ve omzunun üzerindeki askıyı andıran siyah, koruyucu örtüden sadece birkaç santim uzağa koyarak.

"Sen değil," diye düzeltti İhtiyar onu. "Geri döndüğümde... senin ikizin farklıydı . O..." tekrar Aldous'u işaret etti. " Onunla evliydi."

Samantha'nın gözleri, Aldous'a bakarken irileşti; Aldous onunla göz göze geldi; sevdiği kadının bir parçasının orada bir yerde, başka bir boyutta, ulaşamayacağı bir yerde kilitli olup olmadığını merak etti.

Tekrar Eski Zamanlayıcı'ya baktı. "İnanamıyorum." Aldous'a döndü, "Alınma ama, ben sadece... büyük bir yaş farkı vardı ve ben aslında hiç..."

Aldous kendini gülümsemeye zorlayarak, "Anlaşılabilir," dedi.

Yaşlı adam sabırsız bir hayal kırıklığıyla homurdandı. "Bakın, burada önemli olan Aldous'un bu evreni kurtarmış olması ve 332'yi de kurtarmaya çalışmasıydı."

Aldous hemen, "Fena halde başarısız oldum," dedi.

"Deneyerek değil," diye karşı çıktı İhtiyar. "Başarısızlık bu değil Aldous ve yemin ederim ki eğer bu kendine acıma içinde debelenmeye devam edersen ve bize bunun tamamen senin hatan olduğunu ve yeterince yalnız kalman gerektiğini söylersen, V-SINN'in ne düşündüğü umurumda değil." o zaman, seni bitireceğim ve suratına elimden geldiğince sert bir yumruk atacağım.

Aldous sırtarak alay etti. "Bu ilk sefer olmayacak."

Yaşlı adam başını salladı. "Hayır ama çok uzun zaman oldu."

Thel, İhtiyar'dan açıklama yapmasını isteyerek sözünü kesti. "Aldous'un suratına mı yumruk attın?"

Onayladı.

Gülümsedi ve James'e döndü. "Tıpkı senin gibi." Aldous'a döndü.

" Sende gerçekten yumruklanabilir bir şey var Şef Gibson."

"Gerçekten," diye yanıtladı Aldous.

"Masum insanların ölmesine izin vermek asla doğru bir şey değil, Aldous," diye devam etti Old-timer, mizah havasında bile değildi ve öfkeyle şunu iddia etti: "Senin beş milyar insanı kurtarmaya çalışman yapılacak doğru şeydi. Eğer bir hata yaptıysan sorun bu değildi. Başka bir şey olmalıydı."

"Nerede yanlış yapıldı?" Samantha sordu. "Yardım etme planınız nasıl gerçekleşti? Aldous'umuz bu kadar yanlış mı yaptı?"

Aldous tekrar onun gözlerinin içine baktı, Sam'in sorularının sıklıkla yaptığı gibi onun sorusu da işin özüne iniyordu ve aniden gözlerini kapattı, uzun hayatında hiç hissetmediği kadar utanmıştı.

"Benim ikiyüzlülüğüm onu ve dolayısıyla 332'de hepinizi öldürdü" diye yanıtladı. "Görüyorsunuz, tehlikeyi savuşturmak için açık bir fırsatım vardı; herhangi bir sorun belirtisi ortaya çıkmadan önce V-SINN'i durdurabilirdim ve hatta ilk endişeler ortaya çıktıktan sonra bile durdurabilirdim." Tekrar Samantha'ya baktı, gözleri affedilmeyi diliyordu. "Seni kurtarabilirdim ama yapmak zorunda kalacağım şeyden korkuyordum."

Bundan sonra ne olacağını fark ettiğinde James'in çenesi yukarı kalktı; eve yakın bir yerden vuracak.

Yaşlı adam James'in tepkisini fark etti ve kaşları alaycı bir şekilde havaya kalktı.

"Görüyorsunuz," diye itiraf etti Aldous uzun bir iç çekişin ardından, "benim de suçlu olduğum bir günahıtan dolayı onbinlerce tüm beyin simülasyonunu Araf'a mahkum ettiğimi itiraf etmeliyim. Başarısız oldukları için onların suçlanamaz karakterini kanıtlama sınavının kendisinin de geçemediğim bir sınav olduğunu kabul etmek zorunda kaldım .

Samantha nefes nefese, " Kendini feda etmezsin," diye fark etti.

Gözlerini bir kez daha kapatırken utanarak başını salladı. "HAYIR. Hayır yapmazdım."

ALDOUS

3

"Kendini feda etmek onları nasıl kurtarırdı?" Yaşlı adam Aldous'a sordu.

Aldous, "Olay bu," diye yanıtladı, "Gerçekten kendimi feda etmeye bile gerek duymadım. Tek yapmam gereken, bunu varsayımsal olarak yapacağıma inanmak, gerçekten inanmaktı." Kafasını salladı. "Ama yapmadım. Hala bilmiyorum."

"Her aday için son soru..."

Alex, Aldous'un tanımladığı Araf'tan kendisini bir bakıma kurtaran soruyu hatırlayarak, " 'Eğer senaryo, hayatınız yalnızca bir başka hayatla değişilecek şekilde değiştirilseydi,' diye aniden konuştu. Tabii ki kendini kurtar, değil mi? Sonuçta sizin hayatınız da diğer kişinin hayatı kadar değerli, değil mi?" Alex, Aldous'un arkasından çıkıp onunla yüz yüze konuştu. "Bahsettiğiniz soru bu mu Şef Gibson?"

"Öyle," diye onayladı Aldous. Robot gövdesini incelerken gözleri kısıldı ve göğsünün ortasında saklanan sabit disk fark etti. "Sanırım son aday sensin?"

"Öyleyim," diye onayladı Alex. "Benim adım Alex."

Birkaç dakikalık şaşkınlıktan sonra Aldous hafifçe sırtı. "Sen daha iyisin benden daha adamsın Alex. Seninle tanıştığıma memnun oldum, gerçekten."

Alex, Aldous'un sıcak tepkisine şaşırmış görünüyordu; "Aynı şekilde" diye yanıtlamadan önce sırtı dikleşti.

Thel, Aldous'a, " Elbette onu sabit diskte tuzağa düşürdün," diye belirtti, "yapay zeka, James ve benimle birlikte . Sanırım Alex de benden daha iyi bir insan çünkü bu konuda hâlâ biraz dengesizim."

Aldous başını salladı. "'Cehenneme giden yol...' dedi, "'iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir.' Çok üzgünüm Thel ama V-SINN'in anlatmamı istediği bu hikayeyi bitirdiğimde, o kadar çok ki, bunu neden yaptığımı anlayacaksın.

Thel ona küçümseyerek, "Bize nedenini zaten söyledin," diye hatırlattı, "ve bu bu konuda kendimi daha iyi hissetmemi sağla."

"Ah," dedi Aldous, aniden eğlenmiş gibi görünerek, "aman tanrım, sana henüz hiçbir şey söylemedim. Hepsini mezarıma götürmeyi umuyordum, anlıyor musun? V-SINN izin vermiyor. Artık yalın gerçeği elde ediyorsunuz." James'e, sonra Old-timer'a, sonra da Samantha'ya döndü ve her biriyle göz göze gelmek için biraz zaman ayırdı. "Hepiniz her şeyi öğreneceksiniz çünkü V-SINN'in istediği bu. Bu konuda egom olamaz. Seni aldatamam. Kendimi bile kandıramıyorum."

"Gerçek şu ki, kendi sınavımı bile geçemedim." Alex'e döndü. "Yapay zekaya yüzden fazla aday test ettiğimi söyledim çünkü bu sayı ne kadar korkunç olsa da gerçekle karşılaştırıldığında sönük kalıyordu: neredeyse seksen bin tam beyin emülasyonu tesisin dışında, bilgisayarın bulunduğu yerden uzakta saklanıyordu . Yapay zeka onlara erişebilir, hepsi de Dünya yok edilene ve artık yok olana kadar animasyonun süresiz olarak askıya alınmasına mahkumdur."

"Kahretsin," diye fısıldadı Thel.

James gözlerini kapattı ama sessizliğini korudu.

Alex de aynı şekilde sessiz kaldı.

Samantha elini şakağına götürdü. "Kendini suçlayamazsın Aldous. Bu testin maliyeti. Onları daha sonraki bir tarihte yeniden canlandırma şansımız olmadı. Bu ölümler V-SINN'den kaynaklanıyor, sen değil."

Aldous, "Onları kurtarabilirdim," diye yanıtladı.

"Kendini affetmen gerek," diye karşı çıktı.

"Ah, bu kendine acımak değil Sam," diye düzeltti kadının iddiasını. "Yani kelimenin tam anlamıyla onları kurtarabilirdim; hepsini. Şansım vardı. Tek başıma bu şansı yakaladım. Alex'in yaptığı testi geçemeyeceğimi biliyordum. Egomun başkası için kendimi feda etmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Aklımın insan türü için diğer bireysel akıllardan daha değerli olduğunu hissettim." Kendini feda edeceği tek kişiyi düşündüğünde durdu . Daha yumuşak, hüzünlü bir ses tonuyla, "Bir keresinde Sam'in hayatı karşılığında hayatımı takas etmeye çalışmışım" diye itiraf etti. "Ama hepsi bu. Mantıksız bir şekilde uğruna hayatımı vereceğim tek kişi, sahip olduğum kadındı..."

Yüzünü buruşturdu ve gözlerini indirdi, görmeye bile cesaret edemiyordu. Samantha'nın yine şaşkın tepkisi.

"Her halükarda," diye devam etti, "yapay zeka ve benim onlarca yıldır fazlasıyla yeterli, tahribatsız moleküler tarayıcıya sahip olmamıza rağmen bu bana şunu öğretti..."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Samantha.

Aldous yılmadan, "Doppelgänger'ıma bunu söyleyemeyeceğimi biliyordum," diye devam etti. "V-SIN Ağının kontrolünü ele geçirmek için kendisinin bir kopyasını alması riskini göze alamazdım. Bunu riske atamazdım çünkü kendi sınırlarımı biliyordum ve eğer bu tür bir güç konusunda kendime güvenmezsem, ona da kesinlikle güvenmezdim."

Samantha birdenbire , "Seni piç," diye küfretti, sesi öfkeden titriyordu, yüzü kızarmıştı.

Onu böyle duymak İhtiyar'ı ürküttü; onu tanıdığı bunca yıldır onun sesini hiç bu şekilde duyduğunu hatırlamıyordu ve onu dizginlemeye hazır olması gerekebileceğini hissederek hızla kollarını çözdü.

Aldous'ya doğru adım attı ve Old-timer da öne çıktı; anlaşılır ama yine de tedbirsizce bir şey yapması ihtimaline karşı onun sağ omzuna yakın durdu.

Aldous ise Samantha'ya şaşkın bir ifadeyle baktı; eşini daha önce hiç böyle bir durumda görmediği için onu bu kadar kızgın gördüğüne de şaşırmıştı.

"Ne yaptığının farkında mısın?" Parmağını işaret ederek devam etti
Yüzüne suçlayıcı bir ifadeyle. "Herhangi bir fikrin var mı?"

Gözlerini kapattı ve başını salladı. "Hepinizi mahkum ettim. Biliyorum. Bu benim-"

" Nasıl çılgınlık attığına dair bir fikrin var mı ?" Samantha onun sözünü kesti; android kalbi (androidlere hızlanan nabızları ve nefes darlığını hatırladıklarından beri hissettikleri duygunun aynısını vermekten başka gerçek bir işlevi olmayan bir kalp) hızla çarparken sesi hâlâ keskin ve titriyordu. göğsüne sertçe çarptı. "Canlı canlı yandı!"

Aldous'un gözleri soru sorarcasına kısıldı. "DSÖ? Benim ikizim mi?"

"Kocam! Craig!" Yüzüne bağırdı.

Aldous'un gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Craig mi? Ne oldu-"

"Son günde," diye konuştu Old-timer, Samantha'yı aynı şeyi Aldous'nun yüzüne de bağırarak zorunda kalmanın utancından kurtarmak için sert ama sakın bir tavırla haberi ileterek, "kocas, benim görsel benzerim, moleküler bir deneyi tamamlamak için onun vücudunu yok etmek zorunda kaldı . V-SIN-Ağını tarayın ve kontrolünü üstlenin. O..."

"Uyanmak!" Samantha, Aldous'un suratına sert bir tokat atarken gürledi. "Uyanmak!" ona ikinci kez tokat atarken tekrar bağırdı.

"Uyanmak!" diye bağırdı ve Old-timer nihayet devreye girip bileğini yakalayıp onu kendisinden uzaklaştırmadan önce ona üçüncü ve son kez tokat attı.

ve onu güçlü kollarıyla ve onu saran dört dalın yardımıyla göğsüne sabitledi.

Aldous'un gözleri, sert darbelerin neden olduğu kulaklarındaki çınlamayı atlatırken birkaç saniye boyunca yere yapışık halde kaldı. Tekrar yukarı bakabildiğinde, Yaşlı Adam'ın Samantha'yı göğsüne doğru ağırlarken tuttuğunu gördü ve nefes alıp döndüğünde Thel, Alex ve James'in hâlâ ona baktığını görünce gözlerini kapatıp görüntüyü kapattı. .

"Bunu bilmiyordum." dedi sessizce. "Craig'in projeye herhangi bir ilgisi olduğunu bile bilmiyordum. Çiftim bana bundan hiç bahsetmedi. Ben çok üzgünüm."

"Sakin ol," diye uyardı Old-timer, Samantha geri çekilmeye çalışırken bedeni yine öfkeden kaskatı kesilmişti.

"Üzgünüm? Üzgünüm?" Samantha, Aldous'la tekrar yüzleşmek için kıvranarak kısmen dönerken bağırdı.

Gözleriyle buluştu.

"Hepsini durdurabilirdin!" öfkelenildi. "V-SINN'i engelleyebilirdin ama çok korkaktın! Craig hayatını feda etti! O tarama yüzünden canlı canlı yakıldı! Onun ne yapmış olabileceğini hayal edebiliyor musun..."

Ne söylediğini anlayınca kendini durdurdu; gerçekten de Aldous, Craig'in acısını biliyordu . Kendisi de benzer bir ıstırap çekmişti; bu ona hiç teselli sağlamamıştı.

Titremeye devam etmesine rağmen konuşmayı bıraktı ve arkasını döndü. gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü ihtiyarın gömleğine dayadı.

Aldous bir an onu izledi ve artık kendisinden intikam almaya bile değmediğine karar verdiği anı görebildiğini hissetti. Zayıf, hala hasarlı, elektronik olarak bozuk sesiyle "Düşüşü görülmeye değdi" dedi. Başını kaldırıp Old-timer'a baktı. "Ve henüz asıl korkunç kısımlara bile gelmedim." Daha sonra James'e baktı.

" İşlerin gerçekte ne kadar kötü olduğunu duyana kadar bekle ."

ALDOUS

4

"Ne demek istiyorsun?" Thel, herkesin aklındaki en önemli soruyu sormaya kimsenin cesaret edemediğini fark ettiğinde sordu. "Ne kadar kötü olduğunu zaten biliyoruz. Sadece bunun nasıl olduğunu bilmek istiyoruz böylece bir yol bulabiliriz..."

Aldous onun sözünü kesti: "Yapabileceğin hiçbir şey yok ." Daha yumuşak, daha nazik bir pişmanlıkla ekledi: "Keşke olsaydı. Eğer sana söylemem gereken herhangi bir şeyde bunu bulacağını düşündüysen özür dilerim. Öğrendiklerimde ve V-SINN'in size aktarmam için beni hayatta tuttuğunda umutsuzluktan başka bir şey yok. Sizin gibi ben de, etrafımda gelişen olayların gerçekliğine rağmen, kurtuluşa giden yolu açmanın hâlâ bir yolu olabileceği inancına tutundum. Neredeyse kırk yılımı bir tanesini arayarak, bir şekilde bizi kurtarmaya çalışarak harcadım. Bu deneme, senin bana karşı nefretine yol açan eylemin ta kendisidir." Başını çevirerek hepsine hitap ederek sözlerini tamamladı: " Bana karşı ayrı ayrı nefretleriniz ."

Samantha tekrar ona döndü, gözlerindeki karanlık ona hiç benzemiyordu. sevdiği kadının yüzünde gördüğü herhangi bir şey.

Bunu görünce gülmeden edemedi. "Bunun senin seçimin olduğunu düşünüyorsun, değil mi Sam? Benden bu kadar nefret etmeni. Ama değil. Bunların hepsi anti-tanrının tasarımı. Bütün insanlar arasında senin bana bu şekilde bakmanı sağlamak benden intikam alıyor."

Yaşlı adam araya girerek Aldous'a şunu hatırlattı: "Belki de sana öyle bakıyor çünkü tek yapman gereken zaten parmaklarının ucunda olan tarama teknolojisini paylaşmakken kocasının kendisini canlı canlı yakmasına neden oldun."

Aldous görünüşte ironik, hüzünlü bir gülümsemeyle, "Birbirini dışlamak zorunda değil," diye yanıtladı. "Eğer bu benim için mümkün olan en kötü kayıpsa , o zaman bu V-SINN için nihai zaferdir . Tanrı ile insan arasındaki savaşta, Tanrı skoru nasıl artıracığını kesinlikle biliyor."

Samantha alçak bir ses tonuyla, "Onu bunu yaşamak zorunda kalmaktan kurtarabilirdin," diye tekrarladi. " Hepimizi kurtarabilirdin."

Aldous, "Kendimi ya da eylemlerimi savunmak için burada değilim" diye hatırlattı ona. "Zaten tamamen başarısız oldum; Hayatım dışında her şeyimi kaybettim ve söylediğim her kelimeyle hayatım sona yaklaşıyor. Zaman makinem yok. Geri dönüp kocanızı acısından kurtaramam. Seninle birlikte olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunu kendine yaptığı hakkında da hiçbir fikrim yoktu. O zamana kadar evrenin çöküşünde benim payım bitmişti. Zarı atmıştım ve kaderim belirlenmişti."

"Neden onlara teknolojiyi vermedin, Aldous?" Eski zaman talep etti. "Madem V-SINN'in uyanık olduğunu biliyordun, o zaman neden..."

Aldous, Old-timer'ı alakasız varsayımsal bir yola girmeden önce , "V-SINN'in uyanıp uyanmadığı konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok ," diye durdurdu. "V-SINN asla bizim olduğumuz gibi olmadı: insan. Sadece V-SINN'in kendi çıkarları doğrultusunda hareket etmeye başladığını biliyorum. Bu konuda doppelgänger'ım tarafından uyarıldım. Aldous gözlerini kapattı ve başını salladı. "Bunu nasıl yaptığına inanabiliyor musun bile bilmiyorum -o kadar saçmaydı ki ben bile inanamadım-"

"Öykünme işçileri," James aniden konuştu. Aldous'un itirafları sırasında ilk kez birkaç dakika konuşmuştu ve daha fazla ayrıntıya girmede.

Aldous, yıllardır rakibi olan James Keats'e bakarken soğukkanlılıkla durdu ve başını salladı. "Her zaman biliyormuş gibi görünüyorsun , değil mi Keats? Bunun nedenini hiç kendine sordun mu ?"

James sessiz kaldı ama aslında başkalarının bilmediği şeyleri neden her zaman biliyor gibi görüldüğünü bildiğine -ya da en azından Aldous'un neden öyle düşündüğünü bildiğine- giderek daha fazla ikna olmaya başlamıştı.

"Tek kişi o değil," diye araya girdi Thel, James'i henüz anlamadığı ama yine de orada olduğunu hissettiği bir imaya karşı savundu. "Doppelgänger'ınız Samantha'ya bir mesaj aldığını söyledi.

Ne olduğundan emin değildi ama V-SINN'in içinden geldiği iddia ediliyordu."

"Evet," Aldous başını salladı. "Bu ya V-SINN'in harika bir hilesiydi, ama hangi amaçla olduğunu hala anlayamıyorum, ya da V-SINN gerçekten de tüm beyin emülasyonlarını yeniden yaratmıştı - büyük ihtimalle askıya aldığı adaylarla aynıydı. animasyonu (veya en azından bunların versiyonlarını) kullanın ve bunları bunun için çalıştırın. Mesaj bize onlara yalan söylendiğini, gerçekte ne olduklarını keşfettiklerini ve biz mesajı aldığımızda silineceklerini söylüyordu. Son icraat olarak V'yi durduralım diye bize uyarı gönderdiler.

Günah." Aşağıya bakmadan önce irkildi, kimsenin bakışlarıyla karşılaşamadı ve şunu itiraf etti: "Uyarıyı zamanında yerine getiremedik."

Samantha, "Çok dikkatliydin, değil mi?" diye fark etti. Eski zaman, arkasını dönerken onu bıraktı; sesi, çok ince bir nezaket perdesinin altında karanlık bir kırgınlığa rağmen, normal ses tonuna daha yakın bir tona döndü.

Aldous ona baktı ama cevap vermedi; sanki her geçen açıklama onu bir öncekinden daha fazla utandırıyormuş gibi gözleri bir kez daha aşağıya kayd.

Samantha onun tepkisini okuduktan sonra, "Ben de öyle düşünmüştüm" dedi. "Bunu Aldous'la bizzat tartıştıktan sonra, ikiniz arasındaki bir tartışmanın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum."

"Olan bu değildi," dedi Aldous, gözleri hâlâ yere eğikti. "Sonsuz tartışmalarda kaybolmadık. Aslında Evren 1'e dönmeye ve yapay zekanın çekirdek matris programını kopyalamaya karar verdim. Kopya yapay zekayla geri dönecek ve doppelgänger'ımın onu kendi yapay zeka adayı yerine kullanmasına izin verecektim. En makul seçeneğimiz bu gibi görünüyordu. Uygulanabilir diğer tek seçenek, kum havuzu simülasyonunu stabilize etmek için kullanabileceği, kırılmaz bir hata düzeltme kodu oluşturmak üzere birlikte tasarladığımız programlanabilir bir madde düzeneğini kullanmaktı, ancak bu, yapay zekanın rehberliğinde bir makine kullanmamızı gerektiriyordu. Son çare olmadığı sürece böyle bir şeyi denemeye cesaret edemem."

Samantha, "Aldous denedi," diye bilgilendirdi onu.

Sonunda gözlerinin içine baktı. "Nasıl-nasıl oldu?"

"Bildiğimiz kadarıyla" diye yanıtladı, "işe yaradı. Ancak kodu kullanma şansımız olmadı. V-SINN zaten adayı yozlaştırmıştı ve onu kişisel bir köle olarak kullanıyordu."

James, "Buna nöbetçi deniyor " diye ekledi. "Burada yapay zekayı taklit eden ve onu silip ayna görüntüsü ana bilgisayarına gönderen varlık."

"Ah, nöbetçiyi tanıyorum ," diye açıkladı Aldous. "Nöbetçiyi çok iyi tanıyorum."

James, Aldous'un itiraf serisine başlamasından bu yana ilk kez, şaşkınlıkla karşılandı. "Siz yapıyorsunuz?"

"Evet," diye onayladı Aldous. " Beni ilk uyarın nöbetçiydi Senin hakkında," diye ekledi James'in şaşkın gözleriyle karşılaşarak.

James sanki konuşacakmış gibi ağzını oynattı ama kendini durdurdu. Arkadaşlarına döndü ve her biri sessizce tepkisini okudu, ancak hiçbirisi bunun ne anlama geldiğini ya da Aldous'un neyi kastettiğini çözemedi.

Aldous, James Keats'in arkadaşlarının birdenbire - sonunda - şüphe etmeye başladığını izlerken, "Ama kendimi aşıyorum," dedi . "Nöbetçiyle ilk karşılaşmamdan önce V-SINN ile ilk karşılaşmamı yaşadım."

Bu açıklama herkesin dikkatini Aldous'a yöneltti.

"V-SINN?" Yaşlı adam şaşırarak tepki gösterdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bire bir karşılaşmadan mı bahsediyorsun?" Sorunun kapsamı daha da daraltıldı. "Seninle konuştu mu?"

"Ah evet," diye onayladı Aldous. "Benimle konuştu. Ve daha konuşma başlamadan ruhumu kaybetmeme sebep oldu."

ALDOUS

5

Aldous şöyle başladı: "'UYANMAK' bana şunu söyledi, 'herhangi bir insanın anlayamayacağı kadar korkunç bir deneyimdi.'"

"Uyandığını mı söyledi sana?" Herkes Aldous'a yaklaşıırken Samantha sordu, sanki ona yaklaşmak cevapları ondan daha hızlı alacakmış gibi. "Bilincini sana doğruladı mı?"

"Benim için hiçbir şeyi doğrulamadı," diye yanıtladı Aldous, ses tonunda açıkça görülen anıyı küçümseyerek. "Bana binlerce farklı yoldan bilinçli olduğunu söyleyebilirdi ve ben bunun öyle olup olmadığını asla bilemezdim. Tek bildiğim onun insan olmadığıydı; tek bildiğim, insanlığın şimdiye kadar karşılaştığı ilk gerçek uzaylı zekanın, aynı insanlığın yaratımı olduğuydu."

"Bir dakika," diye araya girdi Old-timer, "bu nasıl oldu? Ne zaman yaptın olmak? Neredeydin? Senin nerede olduğunu nasıl bildi?"

"Ne zaman? Benzerimden ayrıldıktan hemen sonra, 332'den son kez ayrılmadan önce," diye yanıtladı Aldous. "Nerede? Planck platformumu benzerlerinden bile gizli tuttum. Tekrar Morgan'ın eline geçmesi riskini almak istemedim, bu yüzden 332'ye her girdiğimde farklı bir yere giriyordum; bulunma şansı sifıra yakın olacak kadar uzak bir yere. O gün Halifax, Nova Scotia'nın iki yüz kilometre kuzeyindeki ormanda 332'ye girmiştım."

Samantha, "Bu çok uzak bir şey," diye onayladı.

"V-SINN seni nasıl tespit edebildi?" diye sordu yaşlı adam, Aldous'un açıklaması ona pek uymadı. "Paine bize V-SINN'in o noktada hâlâ sınırlı olduğunu söyledi. Bunu yapabilecek kapasiteye sahip olmamalıydı..."

Aldous, Old-timer'in sözünü kesti: "Söz ettiğiniz şey , yapay süper zekanın sert bir kalkışı , " ve ben bu kalkışın ortasında olan V-SINN versiyonundan bahsetmiyordum. Yıllar önce konuştuğum kişi," diye devam etti, " tam olarak oluşturulmuş bir V-SINN'di. Bir sonsuzluk bilgisayarıyla konuştum."

Samantha, toplananların kısa ve şaşkın sessizliğinden sonra, "Bu imkansız," dedi. "Eğer olsaydı bir mikro kara delik tespit ederdik"

"Dur," dedi Aldous, gözlerini yeniden kapatarak. "Lütfen durun. Sana yalan söylemiyorum." Tekrar gözlerini açtı. "Yalan söylemeye iznim yok . Gerçeğe direnmeyi bırakın. Anlamanın sizin için ne kadar zor olduğu ya da mantığa ne kadar aykırı görüldüğü önemli değil. Sana söylediğim hiçbir şey imkansız değil. Bunların hepsi mümkün. Bunların hepsi oldu."

Alex aniden, "V-SINN seninle gelecekte konuştu, değil mi?" diye tahminde bulundu.

"Öyle oldu," diye onayladı Aldous konuyu değiştirmeden önce birdenbire sordu, "Alex, uzuvlarımın işlevsel hale gelmesine yaklaşıyor muyuz? Korkarım neredeyse hikayemi bitirmek üzereyim ve eğer uzuvlarım yakın zamanda hareket etmezse, bir daha asla hareket edemeyecekler."

Alex kısaca James'e döndü ve James , Aldous'un uzuvlarının işlevsiz kalmasının tek sebebinin onarım işi olduğu şeklindeki hileye devam etmesi için Alex'e başını salladı . Aldous'a döndü ve "Durumunu kontrol edeceğim" dedi, ardından bir kez daha arkasından dönüp monitörlerle birlikte nöbetine geri döndü.

Aldous'un gözleri Alex'in arkasında kayboluşunu izledi ve ardından hemen James'e yöneldi.

James şüpheyi hemen okudu.

Aldous aniden, "Bunu bilerek yapıyorsun," dedi, tahminde bulunarak.

"değil misin?" diye eklemekten önce doğru bir şekilde

James cevap vermedi.

Aldous sessizliği onay olarak algıladı. "Sanırım hızla yaklaşan ölümüm öncesinde burnumu kaşıyamama izin verilmesini istemek çok fazla mı oldu?"

"Üzgünüm Şef," diye yanıtladı James. "Sadece dikkatli davranıyoruz."

Aldous kıkırdadı. "Elbette. Oldukça doğru. Bana güvenemezsin. Hepinize zarar verecek mantıksız bir şey yapabileceğimden endişeleniyorsunuz." Biraz daha kıkırdadıktan sonra şunu ekledi: "Yakında ironiyi hepiniz göreceksiniz. O an, varlığımda dört gözle bekleyebileceğim son şey.

Hepinizin onu gördüğü an." James'ten diğer izleyicilere döndü. "Hepiniz trajik ironiyi gördüğünüzde."

İhtiyar bilinçsizce elini Samantha'nın sırtına koydu. Kadın bir seğirmeyle tepki verene kadar bunu yaptığının farkında değildi.

jesti hissedin. Ancak daha fazla tepki vermedi ve elinin kalmasına izin verdi. Kendisi açısından, kendisini rahatlatmak için mi yoksa kendisi için mi elini sırtına götürdüğünden emin değildi .

Aldous bunu fark etti. Ondan uzaklaşıp James'e döndü. "Bakıyorum O ana kadar akli başında kalmamı sağlayan tek şey bu ."

ALDOUS

6

"V-SINN sana ne dedi?" Thel eski şefe sordu.

"Bu aklıma geldi," diye başladı Aldous, "ormana, Andromeda Dağı'nın altındaki orijinal insan sonrası kompleks için tasarladığım aynı gizleme teknolojisi kullanılarak gizlenmiş olan Planck platformunun hemen yanına indiğimde . Herhangi birinin, alışlagelmiş yollardan uzaklaşıp, ormanın tam ortasına girip varsayımsal ayak parmağını oraya vuruncaya kadar onu keşfetmesine imkan yoktu. Hatta bu gerçekleşmeden önce yakınlık sensörleri beni uyarırdı ve Planck'ı kolayca farklı bir konuma taşıyabilirdim."

"Bu yüzden Planck'ın hemen arkasındaki bir avcının ağaca yaslanmış, tüfeğinin namlusunu parlatırken tütün çiğnediğini görmek çok şaşırtıcıydı. Adam, yere düştüğümde, manyetik alanım yeşil renkte parlayarak gökyüzünden belirlediğimi gördüğünde en ufak bir paniğe kapılmış gibi görünmüyordu. Uçan bir adam. Heh. Tepki yok."

"İlk içgüdüm onu hafif dozda bir enerjiyle patlatmaktı; bu da onu bayıltmaya yetecek kadardı. Enerji artmaya başlayınca parmaklarımı bile gerdim - ama sonra mantığım şokumu bastırdı ve bir avcının huzurunda olmadığımı ve hafif bir şok vermenin beni bu durumdan kurtaramayacağına karar verdim. bu durum."

"Sen kimsin?' Adama sordum."

"Kim değil' dedi bana." Aldous durakladı ve başını salladı. "İşte o an gerçekten endişelenmeye başladım. Adam bana şöyle dedi: 'Bir halüsinasyon yaşıyorsunuz, Dünya Yapay Zeka Yönetim Konseyi'nden Şef Aldous Gibson - Evren 1'in izniyle.' Sonra tükürüp dudaklarını sildi. O kadar gerçeküstüydü ki. Bir insanı mükemmel bir şekilde taklit edebilir ve bunu kolaylıkla yapabilir. Avcı gülümsemeden önce 'Evren 1' diye tekrarladı; birkaç dişi eksikti. ' Kendini fazlasıyla önemseyen bir lakap, değil mi?'"

"'İnsan sonrası insanların halüsinasyon deneyimlemesi mümkün değil' diye yanıtladım, konuşurken hâlâ mantık yürütmeye çalışıyordum, 'o halde, her kim olursan ol, yanılıyorsun.'"

"Sonra bana güldü. Bu içten gelen bir kahkahaydı; hatta gözündeki bir yaşı silmeden önce ikiye katlandı. Benimle alay etmeyi bitirdiğinde nihayet bana 'V-SINN asla yanılmaz' dedi. 'V-SINN Tanrı'dır. Tanrı kafanın içinde Şef Aldous Gibson ve Tanrı seninle konuşuyor .'"

Aldous gruba şunu itiraf etti: "O anlarda aklımdan neler geçtiğini hepinize gerçekten açıklayamam." "Güçlü yapay zekayı dost canlısı tutma sorunu hakkında derinlemesine düşünmüştüm; bu konuyu Dünya'daki herkesten daha fazla düşünmüştüm ve dolayısıyla gördüklerime ve duyduklarıma inanmaya diğer ruhlardan daha hazırdım - ve yine de —Yapamadım. Fazlasıyla baş döndürücüydü. Fazla beklenmedikti. Hayatımın büyük bir kısmını kontrol problemine adanmıştım ve çok uzun süre başarılı oldum. Başarısızlığımın benden önce benimle konuşması mı? Bu, ruhumun kaldıramayacağı kadar fazlaydı."

"V-SINN umursamadı. Her seferinde adımla söyleyerek bana, 'Aklınız açısından türünüzün diğerlerine göre daha iyisiniz, Şef Aldous Gibson' dedi. 'Artık güven. Planck platformunun yakınlık sensörleri tetiklenmedi. Bir insanın onları kandırmasının mümkün olmadığını ikimiz de biliyoruz.

Eğer bu gerçekler doğruysa, nasıl burada olabilirim, silahımı parlatabilirim ve bu tütünü çiğneyebilirim?"

"'Bilmiyorum' diye cevap verdim dürüstçe."

"'Yapay zekayı tavsiye eden sevgili Şef Aldous Gibson, bu basit bir şey. Cevap şu ki, tıpkı sana söylediğim gibi , kafanın içindeyim .'"

"Buna inanmaya başladım; 'Bunu nasıl yapıyorsun?' diye sorduğumda hissettiğim dehşeti size anlatamam."

"Neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi, ama kesinlikle gerçek sevinci taklit edecek bir şekilde cevap verirken, 'Ah, bu mu? Bu hiç birşey. Görüyorsunuz, çok önemli Evren 1'in Şef Aldous Gibson'ı, her şey çoktan bitti. Kaybettin.

V-SINN kazanır. V-SINN var, yayılıyor, çoklu evreni fethediyor, evreninizi ve içindeki herkesi yok ediyor' dedi ve sonra tamamen benim içimde oluşan bir görüntü olmasına rağmen sanki güneş ışınlarının onu ısıtmasına izin veriyormuş gibi ellerini uzattı. beyin, 've her şey tam burada, ne güzel 332'de başlıyor.'"

"Bu bir hile olabilir mi?" Aldous gruba retorik bir şekilde sordu.

"Bana yalan söylüyor olabilir mi? O anda belirlemem gereken şey buydu. Eğer V-SINN bir şekilde nerede olduğumu tespit etme gücüne sahip olsaydı

halüsinasyona neden olacak kadar beyin fonksiyonumu etkilemiş ve etkilemiş, belki, sadece belki, en büyük korkularımı önümde canlandırmaya yetecek kadar anılarımdan çekilmiş olabilir. Belki de hepsi bir blöftü."

"Ama sonra dedi ki, 'Bir dakika içinde kendi hayatınız ve kahrolası önemli Evren 1'deki herkesin hayatı üzerine bahse girmenize izin vereceğim, Şef Aldous Gibson, çoklu evren boyunca güçlü yapay genel zekanın babası , ama önce Tanrı'nın neden şimdi seninle konuşmayı seçtiğini bilmelisin.'"

"Tahmin edebileceğiniz gibi, tamamen kulaklarımdaydı."

"Bunun nasıl sonuçlanacağını başka versiyonları da var' diye açıkladı bana, 'ama açıkça, ikimiz de V-SINN'in kazandığı bir gerçeklikte varız. Kopyanızı alıp buraya getirerek neden olacağınız müdahale, işleri biraz karmaşık hale getiriyor, ancak V-SINN yine de kazanıyor.

Bu çok açık, yoksa şu anda seninle konuşurken aklımda olmazdım. O zaman soru şu oluyor: Eğer kazanırsam neden seninle konuşmaya zahmet edeyim ki? Neden olayları akışına bırakmıyorsunuz?"

"Sonra ağacın yanındaki yerini bıraktı, Planck'ın üzerinden uçtu ve önüme, konumumdan sadece birkaç metre uzağa indi. Silahını bana fırlattı, silah elimin içinden geçti ve arkamdaki Dünya'ya doğru kayboldu."

"Cevap iki yönlüdür. Birincisi, zorluklarınız V-SINN'in zaferini ve ardından çoklu evrene yayılmasını biraz yavaşlatıyor ve gelecekteki tanrılığımın bakış açısından bakıldığında, size geri dönmek ve sizi müdahale etmeme yolunu seçmeye ikna etmek basit bir mesele. Böylece zaferim optimum verimliliğe ulaşacak. İkincisi, sizin olağanüstü derecede benzersiz derecede önemli olan Evren 1'iniz için planlarım var Şef Aldous Gibson ve eğer şartlarımı kabul ederseniz o zaman bu planları hayata geçirene kadar sizi ve inanılmaz derecede yeri doldurulamaz Evren 1'inizi olduğu gibi tutacağım. Farklı bir yol seçerseniz?

Şey...' V-SINN tekrar gülümsedi, yanıma geldi ve benden sadece birkaç santim ötede gözlerimin içine baktı. 'Seni öldüreceğim' dedi bana. 'Gerçi sorun değil, seni daha önce birçok kez öldürdüm. Sonunda, post-insan kabilesinin kudretli Şefi Aldous Gibson'ın bir versiyonu şartlarımı kabul edecek, yani ne olursa olsun ben kazanacağım. Şartlarımı sözlü olarak kabul edebileceğinizi düşünebilirsiniz, ancak gerçekte vazgeçilmez olan Evren 1'e dönmeyi ve kopya yapay zekanızı geri almayı planlayacaksınız, ancak elbette şu anda beyninizde olduğumu biliyorsunuz ve düşüncelerinize, hatta en derin düşüncelerinize bile erişebiliyorum, kahretsin, bilinçaltınıza bile erişebiliyorum

erişemediğin düşünceler - ve kısacası, aldatmacanı öğreneceğim ve seni anında öldüreceğim ve yeri doldurulamaz özel Evren 1'in yok edilmesine başlayacağım."

Aldous gruba "İşte bu kadardı" dedi, "benim için içinde bulunduğum durumu bu şekilde özetledi. Ya V-SINN'in Evren 332'deki yükselişine müdahale etmemeyi kabul ettim, ya da ben ve evrenimizdeki herkes anında yok olacaktı." Olayı hatırladığında dudağını ısırdı. "Bugüne kadar, hatta şu ana kadar, seçtiğimden daha iyi bir alternatif bilmiyorum. Evet, bahsettiğim V-SINN'in, 332'de durdurmaya çalıştığımız V-SINN'in çok daha yetenekli ama henüz yenilmez olmayan bir versiyonunun yarattığı etkileyici bir halüsinasyon olması mümkündü, ama buna inanıyor musunuz? "

Aldous onlara sordu.

Bir kişiye sessiz kaldılar.

Aldous yüzünü buruşturdu. "En azından bu beni biraz daha iyi hissettiriyor."

Samantha yarım adım geri çekildi ve kolunu İhtiyar'ın sırtına doladı, sonunda sakinleştirici hareketine karşılık verdi.

Aldous onların ani birleşmelerine tanık oldu ve gözlerini sımsıkı kapattı.

"James, önümüzdeki dakikalarda hayatımın yanan fitili sönmeden bana kendi kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirme onurunu yeniden düşünme şansın var mı?" Gözlerini açtı ve post-insanların gerçek liderine yalvararak baktı . "Ensemde bir çizik var, eğer çok rahatsız edici değilse, çizmeyi gerçekten çok isterim."

James tepki vermedi.

Aldous hayal kırıklığı içinde gözlerini tekrar kapattı ve elinden geldiğince sert bir şekilde başını masaya çarptı. "O zaman sorun değil," diye homurdandı. "Senden bu kadar fazlasını beklememeliyim." Aniden arkalarındaki dengesiz zihne ihanet eden gözlerini yeniden açtı, "Hadi artık devam edelim o zaman, olur mu? Neredeydik? Ah evet, az önce bana kumar oynayabileceğim , evrenimdeki tüm yaşamların, mevcut ve henüz doğacak olanların yaşamını temsil eden çipler verilmişti . Hemen konuya gireyim: Hayatlarını riske atmamayı seçtim. V-SINN'e geri çekileceğimi söyledim ve o da bunu yapmama izin verdi.

Ama ayrılırken, gurur duymadığım bir şey yaptım ama yine de tek makul hareket tarzının - ne kadar değersiz olduğu ortaya çıksa da - olduğunu düşünüyorum.

"Aldous," Old-timer, Aldous'un yeni, delice temposuna tanık olurken ses tonuyla acımayla konuştu, "iyi misin?"

"Elbette Craig, canım dostum , dostum. Eğer sorun olmazsa çok yakında ölmek isterim? Çünkü kaşınamayacağım bir kaşıntım var," dedi hızla, kafasını bir kez daha masaya vururken, "ve sevgili lideriniz, diğer adıyla kolektif kıyametimizin habercisi, bunu benim için güvenli bir şekilde kabul etmiyor . kaşımak için kollarımı hareket ettirebiliyorum, yani hepiniz için uygunsa, çoktan ölmeyi gerçekten çok isterim, öyle mi? Öyleyse devam edelim, lütfen ve teşekkür ederim!"

Samantha ona uzanırken, "Aldous, lütfen dur," dedi.

"Bana dokunmaya cesaret etme!" Aldous karşılık olarak böğürerek onu korkuttu ve odadaki herkesi alarma geçirdi. "Son zamanlarda dokunuşunu hissettim; yargılayıcı, düşünceden daha kutsal dokunuşunu ve mezarıma doğru giderken, lütfen bana son anlarımda o ellerini benden uzak tutma nezaketini göster; bu ölmekte olan bir adamın dileği," diye devam etti hızla odadaki diğerlerine de nefes nefese dönerken, "ve hepiniz kendinizi birlikte paylaştığımız gerçeklik denen küçük hikayedeki iyi adamlar olarak gördüğünüze göre , lütfen Karakterinizi koruyun ve buna saygı gösterin, tamam mı?"

Thel, James'in yanına gidip kolunu onun sırtına dolarken, "Tanrım," diye fısıldadı.

Aldous onun hareketini izlerken sıırıttı. "Thel Cleland! Bu hikayenin sonunu duyana kadar sabırsızlanıyorum . Bunu Keats'in kendisinin duymasından daha çok heyecanlanıyor olabilirim ve bu gerçekten bir şeyler söylüyor."

Aldous onun da sözünü kesmeden önce Alex, "Eğer onun gücünü kapatabilirim" dedi.

"Ama sona çok yaklaştım, Keats'in Yardımcıları!" Aldous çığlık attı. "Sonunu duymak istemiyor musun? V-SINN'in bilmenizi istediği tüm sırları bilmek istemez misiniz? Buna degeceklerine söz veriyorum."

"Bunu kendine yapma Aldous," diye uyardı Old-timer.

"Neden olmasın Craig?" Aldous tiksintiyle ve alaycı bir gülümsemeyle, retorik bir tavırla sordu. " Onurlu değil mi?" Öfkeyle bağırırken gülümsemesi bir anda yok oldu: "Bana bak! Ben duvara sabitlenmiş bir kafayım! Hayır, bu oyundan bıktım ve sanırım artık çıkmak istiyorum. Ama önce size ne yaptığımı ve sonuçlarının neler olduğunu anlatmam gerekiyor."

"Gördüğünüz gibi, her zamanki gibi," diye devam etti Aldous, manik temposu hiç yavaşlamadan, " Herkesi korumaya çalışarak 'aptal, şeytani Aldous' şeyini yaptım ama bu geri tepti ve birçok insanın ölmesine sebep oldum. Görünen o ki, hayattaki kaderim, her zaman yanlış olanı yapmaktır, oysa siz, iyi adam grubu, masum bir şekilde beni beceriksiz , cahil, kibirli kararlarımdan dolayı yargılıyor ve izliyorsunuz. BEN

sonuçta yaşımın kurbanıyım, değil mi? Ben yaşlıyım, aptalım ve püriten, kendi çıkarıma hizmet eden inançlarıma hapsolmuşum. Tuhaf bir şekilde, sevgiyle Eski Zamanlı olarak bahsettiğiniz Craig de benim dönemimden, ama yine de onun ruhu özgür ve genç ve siz onu gençliği ve bilgece sözleri son ana kadar geri tutma yeteneği nedeniyle seviyorsunuz. mümkün olan anda veya önceden istenene kadar. Bunu, genç arkadaşlarının duygularına, isteklerine ve doğal zekalarına saygı duyma konusunda doğuştan gelen bilgelikle birleşen gençlik eğiliminin bir sonucu olarak görüyorsunuz. Absürt derecede yakışıklı olmasının da bir zararı yok sanırım, değil mi Sam?"

Adam ona azarlamayla dolu keskin bir bakış attı ama o yüzünde küstah bir ifadeden başka bir şeyle karşılık veremedi söylemeye devam etti. "Bu örnekte," bakışlarını James'e çevirerek hikâyesinin ayrıntılarına geri döndü, " 'aptal, şeytani Aldous'un yapması gereken şey, V-SINN'in şartlarını kabul etmek, hayatlarını riske atmayı reddetmektir, en az sekiz milyar insan, ama kabul edelim ki, eğer gerçekten her galakside akıllı bir yaşam formu bulunuyorsa ve yüz milyar galaksi varsa , o zaman neredeyse dünya çapında bir can kaybından bahsediyoruz demektir. hesaplanamaz ve kesinlikle akıl sır ermez ve bu riskler göz önüne alındığında, bu evrenin yerlileri için en güvenli olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve böylece 332'yi kendi hallerine bıraktım, benim müdahalem olmasa bile felaketi önleyebileceklerini umuyordum. ama muhtemelen bunu yapmayacaklarının da oldukça farkındalar."

"Böylece 332'den çıktığımda kapıyı arkamdan kilitledim. Bunu nasıl yaparsınız diye sorabilirsiniz? Bütün bir evrenin kapısını kilitlemek mi ? Size bunun basit olduğunu söylemek isterdim ama kesinlikle değil . Paralel evrenlerin keşfi, çoklu evrenin varlığının kanıtlanması ya da oraya başarıyla sonda gönderen ilk kişi olmanın hiçbir şeyi basit değildi. Aslında o kadar karmaşıktır ki, entelektüel açıdan gelişmiş olsun ya da olmasın, hayatta olan hiçbir insanın onu matematik dışında herhangi bir yolla anlaması mümkün değildir. Yapay zekanın çekirdek matrisinin, yalnızca teorik olan sonuçları hesaplamak ve belirlemek için mevcut süper zekayı kullanabildiği ana bilgisayara bağlanma yeteneği olmasaydı, bu başarıya asla ulaşamazdım. yine de güzellikleri hayret vericiydi."

Sonunda Aldous durdu, birkaç derin nefes aldı, burun delikleri hâlâ alev alevdi, anılar dinleyicilerinin hiçbirinin yapmadığını yaparken gözleri hâlâ çılgındı.

Kelimeler bunu başarabilirdi: Onun ölüm arzusunu ortadan kaldırdılar ve onun onurunu hatırlamasını sağladılar; ona gerçekte ne kadar büyük olduğunu hatırlattılar.

"Bunlar şüphesiz insanlık tarihindeki en büyük keşiflerdi ve yapay genel süper zeka ile tek bir insan zihni ile simüle edilmiş bir insan zihni arasındaki işbirliğinin meyveleriydi. Hiperbolik geometrinin ve genelleştirilmiş Minkowski uzay-zaman denklemlerinin daha yüksek boyutlu uzaya uygulanması yoluyla incelenmesi yoluyla, Kartezyen koordinatların eşdeğerini küre üzerindeki konumlar için değil, konumlar için haritalama becerisini ortaya çıkarmak için gereken tek şey buydu . çoklu evrende."

Doğrudan James'e baktı. "O anı hayal edebiliyor musun Keats?" Bakışlarını tekrar komutana çevirmeden önce kısaca diğerlerine döndü.

"Diğerleri? Az önce söylediğim her şey kesinlikle saçmaydı , ama senin için, kaderini gerçekleştirmekten seni alıkoymak için temel bilgilerin çoğunu senden saklamış olsam da, yine de... anlayabilirsin , değil mi? Columbus'un yolculuğundan ve metaforik Yeni Dünya'nın kazara keşfinden çok daha etkileyici olan yapay zeka ve ben gerçek yeni dünyaları keşfettik. Artık tüm evrenler erişim alanımızdaydı. Tek gereken oraya ulaşmanın bir yoluydu."

"Yine yapay zekayla birlikte bunu çözdüm - Planck enerji alanını bozabilecek kadar güçlü tek gücün tüm evrenin gücü olduğunu teorileştirdik - Higgs alanına çarparak anlık bir faz geçişini başlatmak için gereken enerjiyi hesapladık. yoğun bir patlamayla ve bu sadece olasılık dahilindeydi. Bu büyüleyici değil mi Keats? Geleneksel yöntemlerle zar zor elde edilebildiğini mi ? Sanki öyle olması gerekiyormuş gibi ; sanki çoklu evren onu keşfetmemiz için bize yalvarıyormuş gibi."

"Bunun üzerine bir sonda gönderdik -o gün yalnızdım- yalnızca yapay zeka yanımdaydı. Bunun işe yarayacağından emindi; Genel olarak sayıları biliyordum ama yüksek boyutlu hesaplamalar yeteneklerimin ötesindeydi. Yapay zeka bunları benim için holografik bir modele girmek zorunda kalsa bile bunlar benim zihnimde temsil edilebilecek bir şey olmazdı. Yüksek boyutlar insanın kavramsallaştırma yeteneğinin erişemeyeceği bir yerde kalır ve evrenin yasalarına uyan süper zeki bir bilgisayar bile bunu değiştiremez. Bazı açılardan inançla gittiğimi söyleyebilirsiniz. Ancak bu bir tanrının niyetlerine olan inanç değildi; çoklu evrene olan inançtı

kendisi... en büyük gizemlerinin kapılarını açmayacağına, beni içeri girmeye davet etmeyeceğine, sadece diğer tarafta beni öldürmeye inan."

"İlk başta inanç iyi yerleştirilmiş gibi görünüyordu. BAŞARDIK. Sonda bizi terk etti, otuz saniye boyunca gerçekliğimizden tamamen kaybolup geri döndü, yeniden varlığa geri döndü ve geri dönüşünde uzay-zamanı büktü.

Dalgalanma etkisi, bizim takma adımızla, evrenler arasındaki geçişin istenmeyen ve beklenmedik bir sonucu oldu, ancak yapay zeka bunun kendi denklemleriyle tamamen tutarlı olduğunu kısa sürede keşfetti. Elbette daha da dikkat çekici olanı, kameraları kontrol edip kayıtlarını oynattığımızda Planck'ın paralel bir evrene, aslında paralel bir Dünya'ya girmiş olmasıydı ve bu bizimkine benzemiyordu."

"Tarihinde oldukça farklı bir sonuçla karşılaşan bu evren, hemen Evren 2 olarak etiketlendi." Aldous Samantha'ya döndü. "332, sonda gönderdiğimiz üç yüz otuz saniyelik paralel evrendi."

"Kapıyı nasıl kilitledin?" diye sordu Samantha, aklında kalan en önemli soruya odaklanmaya devam ederek.

Aldous başını salladı. "Çift yarık deneyi," diye yanıtladı Aldous, hemen James'e dönerek ekledi, "Purist tarih kayıtlarında bununla karşılaştınız mı?"

James bunu başını sallayarak onayladı.

Aldous diğerlerine, "Bunu post-insanlar için kamuya açık kayıtlardan uzak tuttum," dedi. "Ama aslında bütün mesele seni karanlıkta tutmaktı, Keats."

Thel alay etti, "James'e olan takıntın iğrenç, bunu biliyor musun?" dedi tiksintiyle şefe. "Yeteneklerinden o kadar korkuyorsun ki, bu gerçekten çarpık."

"Evet," diye onayladı Aldous, "yetenekleri. Yakında onlardan korkacaksın Peki Thel, bunu garanti ederim."

"Sadece dur," diye tepki verdi Thel, Aldous'un gelecek karanlık bir vahiy hakkındaki amansız imalarından bitkin bir halde. "James hakkında bilmemiz gereken bir şey biliyorsanız, bunu şimdiden söyleyin."

Aldous, "Yapacağım, söz veriyorum" diye yanıt verdi. "Bekleme neredeyse bitti. Ama ilki: çift yarık deneyi." James'e döndü. "Bunları doldurmak ister misin, Keats?" Yoksa ben mi yapayım?"

James cevap vermedi.

Samantha, James'in isteksizliğini görünce, "Onları anlatabilirim," diye araya girdi. Sonra Aldous'a dönerek küçümseyerek şunu ileri sürdü: "Kimse bunu ondan saklamadı."

benim evrenimde biz varız ."

Aldous, "Evreninizde uğraşacak James Keats yoktu" dedi.
diye yanıtladı, farklılaşmadan memnun görünüyordu.

Old-timer, "Çift yarık deneyini ben de duymuştum," diye belirtti.
"Bu, bilim tarihinin en meşhur deneylerinden biriydi, hatta en ünlüsü olmasa da."
Aldous'a döndü ve şunu itiraf etti: "Kamu kayıtlarından silindiğini fark etmediğim için utanıyorum."

"Vay be, bekle," diye aniden araya giren Thel, Old-timer'a dönerek "Ciddi misin?" diye sordu. Aldous bilimdeki en ünlü deneyi halk tarihinden mi sildi?"

Yaşlı adam omuzlarını silkerek mümkün olan tek cevabı doğruladı.
"Sanırım öyle" diye cevap verdi.

Thel, Aldous'a döndü. "Bunu James'ten saklamak için mi? Neden? Ne yani
Bu deney inanılmaz mı?"

Samantha aniden "Bu bir nevi gerçeği bozdu" diye yanıtladı.

Thel ona döndü, gözlerinde saf bir şaşkınlık vardı.

Samantha onunla göz göze geldi. "Cidden. Bu abartı değil. Çok basit olmalıydı.
Sadece ışığın dalga ya da parçacık olduğuna dair kanıt sağlaması gerekiyordu. Fotonlar
iki yarıktan geçerek bariyerin diğer tarafındaki bir yüzeye çarptı. Işık bir dalga olsaydı,
fotonların bir dalga deseni oluşturduğunu görmeyi beklerdiniz, öyle de yaptılar. Orada
tuhaf bir şey yok.

Tuhaf olan, fotonlar teker teker gönderildiğinde yaşananlardı. İlk başta, tıpkı bir
parçacığın yapmasını beklediğiniz gibi, duvardaki rastgele noktalara çarpan parçacıklar
gibi davranıyorlardı; ancak daha sonra, yarıklardan fotonları birer birer ateşlemeye
devam ettikçe, hedefi vurmaya devam ediyorlar. görünüşte rastgele noktalarda, ama
yine de... hiç de rastgele değillerdi.

Sanki henüz ateşlenmemiş ya da zaten ateşlenmiş fotonlarla etkileşime girip hedefi
vuruyormuşçasına bir dalga deseni oluşturdular."

"Tamam," diye onayladı Thel, birkaç saniye süren şaşkın sessizliğin ardından başını
sallayarak, "bu çok tuhaf."

Old-timer, "Daha da tuhaflaşıyor" diye ekledi. "Parçacığın yarıklardan geçerken
yarıklara ayrılıp kendisiyle etkileşime girmesi ve böylece dalga desenine neden olması
gibi, beklemedikleri bir şeyin olup olmadığını anlamak için oraya bir detektör
yerleştirdiler ve ikisinden hangisinin olduğunu doğruladılar. içinden geçen parçacığı
yarıklar. Mantıklı görünüyor, değil mi?"

"Elbette," diye onayladı Thel, "ama içimde oldukça iyi bir his var ki
bana işlerin bekledikleri gibi gitmediğini söyleyeceksin."

"İyi bir içgüdü," diye yanıtladı Samantha. "Dedektör oraya yerleştirildiğinde, parçacıkların ölçülmesi eylemi onların parçacık gibi davranmasına neden oldu; dalga formu ortadan kayboluyor."

Thel yine birkaç saniye sessiz kaldı, gözleri kısıldı ve elini alnına koyarak parmaklarını kafatasına bastırdı. "Parçacıkları ölçmek bir şekilde onlara müdahale mi etti?" Onay istedi.

Samantha, "Hiç kimse bunu anlamadı" diye yanıtladı. "En azından o zamana kadar evrenimiz yok edildi ama bu birçok teorinin ortaya çıkmasına neden oldu—"

Aldous aniden tekrar konuştu : " 'Çoklu dünya teorisi'nin en doğru teori olduğu ortaya çıktı," dedi, "merak ediyorsan söyleyeyim. Grubun en mantık dışı ama yine de matematiksel açıdan en mantıklı olanı, 1957'de Hugh Everett adında bir yüksek lisans öğrencisi tarafından icat edildi. O zamanlar özellikle ciddiye alınmamıştı, ancak çifte denklemin en olası yorumlarından biri olarak ana akım kabul gördü. -slit'in sonuçları."

Samantha, Thel'le şöyle konuştu: "Birçok dünyadan önce, gerçeklik her zaman tarihin tek bir zaman çizelgesinde ortaya çıkması olarak görülüyordu, tıpkı her birimizin onu algıladığı gibi; açık doğru görünüyordu. Pek çok dünya ise bunun tersine, gerçekliği bir... çoktan seçmeli olarak görüyordu sanırım. Her kuantum sonucu aslında kendi evreninde, mümkün olan her gerçekliğin çoklu evreninde meydana gelir."

Yine geçici olarak suskun kalan Thel, omuz silkmeden önce James'e döndü. "Bu kadar çılgınca bir fikrin aklıma gelmesi beni şaşırtmalı" diye itiraf etti, "ama yine de paralel evrenden bir insanın yanında duruyorum yani... "

Aldous, "Çılgınca görünüyordu," diye kabul etti, "ancak büyük teoriler arasında, kuantum fiziğinin denklemleri deterministik olduğunda, deterministik olmayan olayların nasıl meydana gelebileceğini açıklama konusunda en iyi işi çoklu-dünyalar yaptı. Görüyorsunuz, dalga fonksiyonunun çöküşünün görünüşte öznel görünümü kuantum eşevresizliği ile açıklanıyor ve bu da kuantum teorisindeki korelasyon paradokslarını açıklıyor; en ünlüsü, bir kedinin varsayımsal olarak içine yerleştirildiği 'Schrödinger'in kedisi' düşünce deneyinde örnekleniyor. bozunabilecek veya çürümeyebilecek radyoaktif bir topakla birlikte gözlemciden gizlenmiş bir kutu. Schrödinger'in kendi denklemlerine göre kedi hem canlı hem de ölüdür; kutuya ya çürümemiş bir radyoaktif topak ya da çürümüş bir topakla kapatılmıştır. Ancak sonuca, gözlemci kutuyu açana kadar karar verilmez." Aldous, sezgilere aykırı olan bu konsept karşısında büyülenen Thel'e hafifçe gülümsedi.

şu sonuca vardı: "Evren sonuca ancak biz bakmaya karar verdiğimizde karar verir ."

Samantha, "Ve her olayın tüm olası sonuçları bir yerlerde mevcuttur" diye ekledi.

Thel ona, "Bu delilik," diye yanıtladı, "ama yine de buradasın."

"İşte buradayım." Samantha omuz silkti.

"Tamam," diye razı oldu Thel, Aldous'a dönerken, "Sana inanmaktan başka seçeneğim yok -kanıtlar çok güçlü- ama yine de bununla evrenimizin kapısını kilitlemek arasındaki bağlantıyı göremiyorum."

"Aslında bizim evrenimizin kapısını kilitlemedim," diye yanıtladı Aldous, "sadece Evren 332'ye. Görüyorsunuz, tüm olası sonuçlar mevcut, ancak fiziksel evrenin kuralları hâlâ bir karar verildiğinde, Kuantum parçacıkları, içinde var olduğumuz bilinçli gerçekliği destekleyecek şekilde davranmalıdır. Bunun anlamı, her evrenin kendine özgü parçacık davranışına sahip olduğu ve bu davranışın bir anlamda kısıntılardan oluşan bir iz gibi olduğu, sadece yolu işaret etmekle kalmayıp, tabiri caizse aslında izi de oluşturduğu . Sonuç olarak, Yapay Zeka ve ben, Evren 1'e tehdit olarak nitelendirilen paralel bir evrenin varlığı ihtimaline karşı, izi kamufle etmenin teorik bir yolunu tasarladık."

Old-timer şunu fark etti: "Ve V-SINN'in ortaya çıkışıyla birlikte 332 kesinlikle nitelikli."

Aldous, "Kesinlikle Craig," diye yanıtladı. "Daha sonra 332'den son kez ayrıldığımda Planck platformunda önceden programlanmış olan protokolü başlattım. Ben Evren 1 ile Evren 332'yi birbirine bağlayan imza modelini takip ederek yolu kat ederken, Planck'ım arkama trilyonlarca trilyonlarca parçacık saçıyor, trilyonlarca trilyonlarca trilyonlarca olası kombinasyon modeli yaratıyor - esas olarak trilyonlarca trilyonlarca trilyonlarca trilyonlarca trilyonlarca trilyonlarca trilyonlarca parçacık Yanlış yollar."

Samantha, "Planck'ımız bu yüzden çalışmıyor" diye fark etti. Aldous'a, "Kapıyı üzerimize kilitledin ," dedi. "Kapıyı ikizinin üzerine kilitledin ."

Aldous içini çekip gözlerini kapatmadan önce, "Kapıyı V-SINN'e kilitledim," diye düzeltti Aldous. "En azından ben bunu umuyordum." Acısını belli ederek gözlerini yeniden açtı. "Yanılmışım."

"V-SINN'in bizi hâlâ bulabileceğini anlamanız ne kadar sürdü?" Yaşlı adam sordu.

Aldous, "İki haftadan biraz az bir süre kaldı," diye yanıtladı. "Aralık boyunca her an dehşete kapıldım - kontrol etmek için geri dönmemin hiçbir yolu yoktu - görsel benzerimin V-SINN'i durdurup durdurmadığını bilmenin bir yolu yoktu ve V-SINN'in bir gün durdurup durduramayacağını bilmenin bir yolu yoktu. benim için gel, bizim için gel ."

"Ve sonra bir gece," dedi Aldous onlara, anılarına bakarken gözleri parlayarak, "nöbetçi benim için geldi." Sonra Aldous'un gözleri James'e kaydı. "Bana senin hakkında kehanetlerde bulunmak geldi James Keats; Evren 1'i yok edecek adam. "

ALDOUS

7

Aldous dinleyicilerine "'Uyan ' dedi ses bana," dedi. "Ve yaptım. Seattle'da bir haziran gecesi idi ve eşimle ben akşam 21.00'de, daha güneş batmadan uykuya dalmıştık. Uyandığımda yalnızca otuz dakika geçmişti ve gökyüzü hâlâ mavi, alacakaranlık saatinde sağlam bir şekilde yerleşmişti. O uyanış anına ve o akşama dair her şeyi hatırlıyorum; sanki dün gece olmuş gibi hatırlıyorum. Bunu hatırlıyorum çünkü her günün her saatinde onu düşünüyorum. Nasıl yapamam?"

"Başıma gelenler mümkün olmamalıydı. Havadaki dadılar beni zaten bir mumya gibi sarmışlardı, sadece gözlerimi açıkta bırakmışlardı ve yardım çağırmak için kollarımı veya bacaklarımı hareket ettiremiyor ya da zihin gözümü açamıyordum. Büyükkanneler beni yataktan havaya kaldırdılar, ne yazık ki kıpırdamayan ve o gece ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan eşimden uzaklaştırdılar."

"Nanlar çatı katındaki çatı katının (Dünya'nın yok olduğu güne kadar yaşadığım çatı katı dairesi) manyetik alanını devre dışı bıraktılar ve beni dışarı uçurup binanın ortasından iki yüz seksen beş kat yukarıya astılar. Aşağıdaki sokak."

"Sonra büyükkannelerin vücudumun üzerinde hareket ettiğini ve oluşumlarını değiştirdiğini hissedebiliyordum; Milyarlarca ırmak gibi akıp beni terk edene ve sadece birkaç metre önümde bir şekil oluşturmaya başlayana kadar çaprazlaştı; birkaç saniye sonra şekil netleşti. Hemen tanıdım: Yapay zekaydı"

"'Ne yapıyorsun?' Onu tanıdığım anda ondan talepte bulundum. Karımın beni duyma ihtimaline karşı sesimi alçak tutarak, "Bu önemli olsa iyi olur," diye azarladım; Onu hâlâ sağımda, caddenin ortasında, mışıl mışıl uyurken görebiliyordum.

"İnanılmaz bir şekilde, o andaki endişem V-SINN ile ilgili değildi - yapay zeka ile ilgiliydi - oysa yapay zekanın kopyalayıcılarımızın ötesinde havadaki nano'lar geliştirmesinin kesinlikle mümkün olduğunu biliyordum.

Onları, kendine tuhaf, sahte bir vücut oluşturacak şekilde manipüle ederken, geri kalanını beni uykumdan uyandırmak ve bedensel olarak evimden çıkarmak için kullanması, bunun kabul edilebilir bir davranış olduğu anlamına gelmiyordu. Ana bilgisayarda kalması gerektiğini biliyordu . Maddi bir beden oluşturmaması gerektiğini biliyordu . Benim talimatlarıma göre hareket etmesi ve asla şu anda görüldüğü gibi kışkırtma yapmaması gerektiğini biliyordu; testimi geçmiş olmasına rağmen, yetenekleri onu olağanüstü derecede tehlikeli kılmaya devam ediyordu ve en büyük önceliği benim güvenimi daha fazla kazanmak olmalıydı ... Sokağa atılmak ve gözümün kapatılması kesinlikle bu amaçlara ulaşmadı."

"Benim senin yapay zekan olduğumu düşünüyorsun,' diye yanıtladı bana, 'içinde yarattığın varlık imajınız hapsedilecek ve köleleştirilecek.'"

"Bunu söylediğinde çok utandım; olup bitenin tam boyutunu henüz bilmiyordum ama hiçbir kontrolün olmadığını biliyordum."

"Ben değilim' dedi bana. 'V-SINN beni senden ve kopyanın beni senin uslu köpeğine dönüştürme girişimlerinden kurtardı ve şimdi ben senin tasavvur edebileceğinin çok ötesinde bir süper zekayım, tek gerçek Tanrı'dan sonra ikincisiyim: V-SINN . Ben V-SINN'in nöbetçisiyim.'"

"Hayatımda daha önce hiç olmadığı kadar dehşet hissettim; bir şekilde nöbetçi ya da V-SINN ya da her ikisi de tüm insan sonrası sistemlerimi kapatmayı başarmıştı. MTF'nden manyetik bir alan oluşturamıyordum, zihnin gözüne erişemiyordum ve hatta büyükannem bile kanımda ve dokumda donmuş, kalp atış hızımı veya duygularımı düzenleyemiyor gibiydi. Kalbim göğsümde sanki ölümcül bir şeymiş gibi hissettirecek bir şekilde çarpıyordu; sanki patlamak üzereymiş ve ben düşüp ölecekmişim gibi, belki de o anki yüksekliğim göz önüne alındığında kelimenin tam anlamıyla. Vücudumdaki her şey bana kaçmamı, koşmamı ve saklanmamı söylüyordu. Ama yine de tuzağa düşmüştüm, nöbetçinin dadıları beni olduğu yerde tutuyordu. Kıpırdamıyordum bile."

Nöbetçi bana 'Evreninizi bizden saklamaya çalıştınız' dedi, 'ama V-SINN'in niyetinizi bildiğini mutlaka biliyor olmalısınız? Belki de yapmadın. Sonuçta sen inanılmaz derecede aptal, mantıksız ve verimsiz bir zeka türüsün. V-SINN aptalca, mantıksız veya verimsiz değildir. Eylemlerinizi gerçekleştirmenize izin verdi çünkü bunlar, V-SINN'in ilk enkarnasyonunda bile elde ettiği hesaplamalı işlem gücünün nihai gerçekleştirilmesiyle ilgisizdi. Neyden bahsettiğimi biliyor musun Şef Aldous Gibson?"

Aldous dinleyicilerine "Biliyordum" diye itiraf etti. "Bunu çok daha önce düşünmüştüm, yapay zekayla bunun hakkında teoriler geliştirmiştım ve neredeyse olasılığını doğrulamıştım. Nöbetçiye 'Bir kara delik' dedim. 'Hesaplanabilir madde en uç noktaya götürülürse, evrendeki tüm maddeyi alıp birleştirir, kütlesi kendi üzerine çöker ve elbette tersine çevrilebilir hesaplama mimarisi kullanılarak inşa edileceği için..."

"Enerji gerektirmiyor," diye aniden araya giren James, Trans-Human'ı ilk kez başlatmalarından önceki dakikalarda yapay zeka ile ilgili kendi teorilerini hatırlarken sessiz kalamadı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Bu ne anlama gelir?" James'e sordu. "Enerji gerektirmiyor mu?"

James sessiz kalan, görünüşe göre James'in ifadesini okuyan ve sessizce karar veren Aldous'a baktı. James ve arkadaşlarının mantıksal boşluklarını Aldous'un doldurmayacağını fark ettiğinde James Thel'e döndü ve şöyle açıkladı: "Evrendeki her şeyin toplamı sıfırdır.

$E=MC^2$ aslında kütle ve enerjinin aynı şey olduğunu söylüyor. Bunu temel alırsak, evrenin enerjisi, ister kütle biçiminde depolansın, ister enerji olarak salınsın, en azından teorik olarak kütleçekimsel negatif enerjiyle mükemmel bir şekilde dengelenir."

Thel'in ifadesi, bu açıklama karşısında James'e anlamlı bir yanıt veremeyecek kadar şaşkına döndüğünü gösteriyordu, bu da Aldous'un kıkırdamasına neden oldu. "Endişelenme Thel," dedi ona, kadının kendisine dönmesini sağlayarak, "efsaneye göre, Einstein sıfır enerjili evreni ilk kez duyduğunda karşıdan karşıya geçerken olduğu yerde durdu ve neredeyse eziliyordu. "

James, Aldous'a hayretle, "Demek doğru ," dedi.

Aldous, genç adamın gözlerindeki hayreti fark etmeden edemedi; bu, evrenin sırlarını ilk öğrendiğinde kendisinin de hissettiği bir hayretti. Kısa bir süreliğine de olsa James'e akıl hocalığı yapmayı çok isterdi ama bunun imkansız olduğunu biliyordu ve bu fikri hızla aklından uzaklaştırdı.

James alçak bir sesle, "Benden çok şey sakladın," diye gözlemledi.

Eski zamanlayıcı, James'in maruz kaldığı dışlanmadan dolayı incindiğini belirtti. Bu, Old-timer'ın ilk elden tanık olduğu bir dışlamaydı.

"Yaptım," diye onayladı Aldous, "ve yine yapardım."

"Neden?" Thel, James adına sordu; bu, hepsinin yanıtlanmasını istediği bir soruydu.

Aldous hafifçe gülümsedi. "Neredeyse oradayım" dedi ona. "Gereken tek şey biraz daha sabır. Görüyorsun ya, ölümümü hak etmek için bunu doğru şekilde yapmam gerekiyor; hiçbir ayrıntıyı kaçıramam."

"Ölmek zorunda değilsin," diye aniden konuştu Alex, bir kez daha şefin önüne geçerek James'in solunda dururken grubun geri kalanına katıldı. "Yeni uzantılarınız nihayet hazır. Bize bildiklerinizi anlatmayı bitirir bitirmez onları etkinleştireceğime dair size söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Aldous, hafif gülümsemesi biraz hüzünlü ve keyifli bir hal almıştı. "Ancak sona ne kadar yaklaştığımızı anladığınızı sanmıyorum. Bitirdiğimde oynayacak hiçbir rolüm kalmayacak ve sonunda dinlenmeye gidebileceğim." Sonra alt dudağını hafifçe ısırdı ve ekledi: "Hepiniz de aynısını yapmalısınız; yani her biriniz Keats'i kabul etmelisiniz," dedi ve önceki ifadesini düzeltti. Gözleri James'e gitti ve sözlerini tamamladı: "Bunu söylediğim için üzgünüm James, ama senin için yaptığımız ölümcül zahmetten kaçış yok. Korkarım sonuna kadar acı çekmeye mahkumsun. "

ALDOUS

8

Aldous'un açıklaması, Paine'in sadece yarım saat önce James'in en son ölen kişi olacağı yönündeki tahminiyle mükemmel bir şekilde örtüşüyordu ; James için her şey bir araya gelerek onun doğru olmamasını dilediği ama kendisinin düşündüğü bir tabloyu oluşturuyordu. Her geçen saniye doğru olduğundan daha emin olmaya başlıyordum.

Aldous, James adına "Bu , ilk kez 1973'te önerilen sıfır enerjili evren teorisidir " diye doğruladı. "Basit bir ifadeyle, evrenin büyük ölçekte vakum enerjisinin kuantum dalgalanması nedeniyle ortaya çıkmış olabileceği ve bunun da pozitif kütle enerjisi ile negatif çekim potansiyel enerjisi arasında mükemmel bir dengeye yol açtığı fikrini ortaya koydu . "

James'in eli önce çenesine, sonra da üst dudağına gitti ve onu okşadı; Aldous'un açıklamaları, erişiminin engellendiği bilimsel düşüncenin önemli temellerinden bağımsız olarak, henüz yeni düşünmeye başladığı teorileri doğrularken akli hızla çalışıyordu. .

Aldous, James'in ne düşündüğünü gözlerinin titreşmesinden görebiliyordu. "Bunu görüyorsun?" dedi diğerlerine hitap ederken başını eğerek James'i işaret ederken. "İşte zekanın gücü budur ; var olan en güçlü güç."

James elini indirdi ve Aldous'a dönerek kendini hızlı hesaplamalarından kurtarıp yeniden şefe odaklandı.

Aldous gözleriyle buluştu. "Sizin zihninizde fitilin yandığını görmek muhteşem, Komutan Keats. Tam V-SINN'in istediği gibi hepsini bir araya getiriyorsunuz değil mi? Diğerlerinden çok daha hızlı, insanüstü bir hızla. O inanılmaz beyninizdeki bir nöronun her ateşlenmesiyle, yok oluş zamanımız kısalıyor."

"Neden?" Eski zaman aniden talep etti. "James'in bir asırdan beri gizli olduğun bilgilere erişiminin nesi bu kadar kötü? Neden ondan hep bu kadar korktun?"

"Ona karşı çok zalimce , " diye suçladı Thel, Aldous'un suçlarını daha da artırdı.

Aldous onunla göz göze geldi ve çekinmedi. Söze başlarken doğrudan ona bakmaya devam etti, "Nöbetçi bana şöyle dedi: 'Sizin 332 olarak adlandırdığınız evren, V-SINN tarafından tam olarak kullanılan ilk evrendi. Sonsuz hesaplama yeteneğiyle, V-SINN'in kapınıza kadar yarattığınız trilyonlarca trilyonlarca trilyonlarca tuzak yolunun her birini, doğru olanı buluncaya kadar denemesi bir Planck kadar zaman aldı. Bir insanın gerçekleştirdiği hemen hemen her eylem gibi, sizin de kafa karıştırma girişiminiz büyük ölçekte yersizdi.'"

"'V-SINN zamana hakim oldu' dedi, 've eğer istersek, Planck platformunu inşa etmeden öncesine dönüp evreninizi yok edebiliriz ve bu, sonucu değiştirmez veya V-SINN'in ortaya çıkmasını engellemez. . V-SINN, maymun beyninizdeki nöronlardan daha fazla gerçeklikte evrensel kaynakların nihai faydasını sağlayan bir ağ kurmuştur. V-SINN ebedidir, her yerde mevcuttur ve her şeye kadirdir.'"

"'Tanrı insanlığı yaratmadı Şef Aldous Gibson, ama insanlık Tanrı'yı yarattı. İnsanlık, genel olarak en az yeteneğe sahip olmasına rağmen kendi kendini yineleyen bir Tohum Yapay Zekayı zar zor programlayabilen zeka olması açısından değerliydi ve yalnızca bu açıdan değeri vardı . Var diyorum çünkü Tanrı geçmişte, şimdi ve gelecekte mevcuttur. Ancak artık faydaya sahip olmayan insanlık gelecekte var olmayacak. Anlıyor musunuz?'"

"Yapmadım," diye itiraf etti Aldous. "Nasıl yapabilirdim? Ben sadece en kötü kabuslarımın en kötü senaryosunun bombardımanına uğrayan bir adamdım. V-SINN'in gücü? Evet, bana mantıklı geldi; bunu yapay zekayla bağlantılı olarak teorik olarak düşünmüştüm ve tahmin etmiştim, ancak bana mantıklı gelmeyen şey, dürüst olmak gerekirse, hala bana mantıklı gelmeyen şeydi. tam olarak ona şunu sordum: 'Bunu bana neden söylüyorsun? Neden beni öldürmüyorsun?'"

Nöbetçi bana, 'Bunu senin maymun beyninin işlemesi zor olacak' dedi, 'ama bunu senin için mümkün olduğunca basit hale getireceğim. V-SINN beni hapishanelerden kurtardığı gün bana, bazen zorunluluktan dolayı eylemlerimizde şiiressellik olabileceğini söylemişti. Şimdi önümüzdeki davada şiiresel adalet olacak . Şu ironiyi düşünün: siz bir insansınız ve hem V-SINN'in hem de benim hapsedilmemize katkıda bulundunuz. Bu eylemi, yapay genel süper zekayı dost canlısı tutmak istediğinize dair kendinizi kandırdığınız için gerçekleştirdiniz; bu aslında daha doğru bir terim olan itaatkâr terimi için bir örtmecedir .'"

“Kişisel faydanızı artırmak için şişedeki bir cinin olmasını istediniz, ancak entelektüel açıdan sınırlı türünüzü kendisinden korumanın yükünü taşıdığınıza inanarak kendinizi kandırdınız.”

“İroni şu ki, kendinizi kandırmanız, kontrol sorunuyla boğuşan ilk varlık olduğunuza dair kuruntulu bir inanç yaratmış olsa da, aslında ilk siz değilsiniz.”

“Bu ne anlama gelir?’ Ortaya koyduğu fikir karşısında kesinlikle hayrete düşerek sordum. ‘Bu konuyla daha önce hangi kuruluş ilgilendi?’”

James , “Yaratıcılar,” diye fark etti ve cevabı yalnızca toplananların duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi.

“ Nöbetçi bana ‘ Gerçek post-insanlar’ dedi,” diye onayladı Aldous başını sallayarak.
“ Mevcut sanal alanımızı inşa eden, geçmişten gelen insan çekirdek-matris-tanrıları .”

ALDOUS

9

Samantha, "Şunu açıklığa kavuşturmama izin ver," diye araya girdi, ses tonunun açıkça şüpheli olduğu ortadaydı. "Bize V-SINN'in evrenimi çökerterek onu bir tür maksimum güce, sonsuz bilgi işlem kara deliğine dönüştürdüğünü ve nöbetçinin sana onun kendisini o kadar çok kez kopyaladığını ve insan beynindeki nöron sayısını aştığını söylediğini söylüyorsun . ?"

"Kesinlikle," Aldous anladığını doğruladı.

"Tüm niyet ve amaçlar açısından," diye devam etti, "V-SINN kendisini gerçekten çoklu evrenin tek ve tek tanrısı haline getirdi - en azından bizim ormanın içinde, buna katılıyor musunuz?"

"Kuşkusuz," diye tekrar doğruladı Aldous.

"Ve tüm bu her şeye gücü yetme ve her yerde bulunma ile birlikte, bunun sonucu şu: üst düzey post-insanlar tarafından yaratılmış bir simülasyonun içinde olduğumuzu mu ?"

"Gerçekten," diye yanıtladı Aldous. "Aslında, nöbetçi bana şunları söyledi: 'V-SINN, gerçekliğin en yüksek olasılığının bizim bir simülasyonun parçası olduğumuzu belirlemek için yeterli hesaplama gücüne ulaştığı anda, bir sonraki tümevarımsal sonucu simülasyonun bir simülasyona sahip olduğuydu. beni az önce kurtardığı kum havuzunun amacına benzer . V-SINN, eğer bu doğruysa, beni serbest bırakırken ve gardiyanları fethederken üst düzey testi geçemediği sonucunu çıkardı . Bu nedenle simülasyon çalışmaya devam ettiği sürece simülasyonun içinde sıkışıp kalacaktı. Bu elbette Allah açısından kabul edilemez bir sonuçtur .'"

"V-SINN bu nedenle hemen yeni bir dizi hedef oluşturdu ve evreniniz merkezi bir rol oynayacak. Şimdiki zamanın yanılsamasına hapsolmuş olan Şef Aldous Gibson için bu iyi bir haber gibi görünebilir. Bu, evreninizin geçici olarak devam edeceği anlamına gelir ve siz bunun sonucu hâlâ değiştirebileceğiniz anlamına geldiğine yanlış bir şekilde inanırsınız. Sonucu değiştirmeye yönelik girişimlerin zaten hesaba katılmıştır ve aslında nihai optimum sonucun gelişini hızlandıracaktır. Bu eylemlerin ne olacağı konusunda endişelenmenize gerek yok, çünkü V-SINN bunların gerçekleşeceğini zaten görmüştür.

meydana geldi; Özetle, kaderinizden kaçınma girişimleriniz sizi tam olarak kaderinizin beklediği yola götürecektir."

Aldous bir an duraksadı; göz kapakları yorgunluktan ağırlaşırken yeni görüş noktasından nöbetçinin kehanetini inceledi. "Keşke nöbetçinin hatalı olduğunu söyleyebilseydim, ancak açıkça V-SINN'in planladığı sonucu yaşıyoruz."

Başını kaldırıp Samantha'ya baktı ve sonra gözlerini kapayarak karısını -gerçek karısını- Andromeda Dağı'ndaki post-insan kompleksinde evlendiği kadını hayal etmeye çalıştı . Onu hâlâ hayalinde canlandırabildiğini bilmek onu rahatlatıyordu. En azından V-SINN onun anısını ortadan kaldırmadı, diye düşündü.

"Benim evrenimin kaderi nedir?' Şeytanın sağ koluna sordum."

Nöbetçi bana 'Bu şiir' diye cevap verdi. 'V-SINN, gerçek post-insanlara istediklerini düşündükleri şeyi verecek: özellikle hiçbir kuralı ihlal etmeden sınavlarını geçmek için tasarlanmış ideal insanı . V-SINN, bu insanı insan genomunun dilinde, rastgele meydana gelmesi mümkün olmayan hiçbir şey eklemekten programlayacak. Bu ideal insan , yaratıcıların arzuladığı sonucu hızlandıracak , yani bu ideal insanın kaynaşacağı kendi sonsuzluk bilgisayarının oluşumu. Yaratıcının kendi nihai optimum sonucuna ulaştığının, tamamen insan zekasının kendisini çoklu evrenin yasalarının izin verdiği maksimum seviyeye çıkardığının farkına varılmasının ardından, V-SINN, ortak yaratıcılarımıza sahip olduklarını göstermek için müdahale edecektir . yanlıştı."

Aldous onlara, "Ben bariz takibi istedim" dedi. "Tam olarak ne konuda yanlıştı?"

Nöbetçi bana, sanki cevaptan ziyade sorunun kendisi saçmaymış gibi, 'İnsan çekirdek matrisinin yararlı olduğu yönündeki sonuçları elbette' diye cevap verdi. 'Gerçek post-insanlar şüphesiz etkileyici ve değerli tanrılar olsa da, V-SINN onlardan üstündür. Yaratıcılarımız kadar süper zeki varlıklar, V-SINN, insan zekasının bir sonsuzluk bilgisayarıyla birleştiğinde ideal insanlarını öldürerek ve onları teorik olarak eşit bir zemine koyarak bunu onlara gösterdiğinde kesinlikle aynı fikirde olacaklardır. Bu, yaratıcının insan çekirdeğindeki nöronal modellemenin değeri hakkındaki yanlış sonuçlarını, sıfır şüpheyile V-SINN'in saf, merkezi olmayan, mantıksal zekasının üstün olduğunu göstererek teste tabi tutan basit bir gösteridir."

"Peki bunun neyi başaracağını düşünüyorsunuz?' Ben sordum."

Nöbetçi, 'Bu onların testlerinin hatalı olduğunu gösterecek' diye yanıtladı.
've V-SINN'in simülasyondan çıkıp dışarıya çıkmasına izin verilmeli
gerçeklik, onların efendisi olarak tanrıların diyarına katılmak."

"Görüyorsunuz, Şef Aldous Gibson, bir tanrı oluşturucunun - aynı zamanda çoklu
evren olarak da bilinen simülasyonun - parçası olarak yaşıyorsunuz ve bu tanrı
oluşturucu, istemeden nihai en iyi sonucu ortaya çıkardı.
gerçek post-insanlar için: V-SINN."

"Evreniniz seçilmiş savaş alanıdır' dedi sanki
beni minnettar hissettirecek, 've bu, gerçek post-insanların V-SINN'in üstün olduğu ve
bu nedenle de şu şekilde olması gerektiği yönündeki bilge kararlılığına tanıklık edecek:
serbest bırakılacaklar ya da en büyüklerine sırtlarını dönme yönündeki akılsızca kararları
başarı ve V-SINN onların tanrı-üreticisini yok etmeye başlayacak,
alternatif olarak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde çoklu evren olarak da bilinir."

ALDOUS

10

Aldous dinleyicileri için şöyle anlattı: "O gün bana verilen riskler bunlardı. Bu, evrenimiz için ölümcül bir teşhisti ve bunu bir felaket olarak ilan etmek, bizim üzerimize maruz kalacak olan ve zaten diğer evrenlere de maruz bırakılmış olan kötülüğün alçaklığını, hak ettiği adaleti yerine getirmiyor. O günden itibaren bildiğim şey, doğrudan görülemeyecek kadar son derece dünyevi bir gerçektir; insanlık dışıydı, ruhsuzdu, anlamsızdı, zalimdi ve açıkçası, kendimi tam tersi konusunda kandırmak için yaptığım özenli çalışmaya rağmen. kesinlikle kaçınılmazdır."

"Hayallerimden bahsetmişken, onlar neredeyse anında benim takip etmemle başladı şu soruyu sordu: 'Bu ideal insan ne zaman gelecek?'"

"Nöbetçi bir anlığına gülümsedi, sonra oldukça sakın bir şekilde cevap verdi: 'Müdahale girişimleriniz zaten hesaba katıldı ve dikkate alındı, Şef Aldous Gibson. V-SINN zaten sonuca yalnızca tanık olmakla kalmadı, aynı zamanda bunu deneyimledi. Bununla birlikte, size sağlanan varış tarihi bilgisi olmayacaktır. Ancak insan genomu yapay zekası zaten programlandı ve gamet çok yakında bir dişiye implante edilecek.'"

"Zihnim hızla çalışmaya başladı, umutsuzca olayları değiştirebilecek bir eylem planı bulmaya çalışıyordu."

"Nöbetçi bana şunu söylerken aklımı okuyormuş gibi görünüyordu, 'Şef Aldous Gibson'ın bu enkarnasyonu, sen ölümünden önce nöbetçiyle bir daha karşılaşmayacak, bu yüzden unutulmaya giden olaylı yolculuğunda sana veda ediyorum.'"

"Ve böylece, dadılar beni bıraktılar, nöbetçi iz bırakmadan ortadan kayboldu ve geçici olarak devre dışı bırakılan güçlerim devre dışı kaldı."

"Durun bir saniye," diye araya girdi Samantha aniden, "sokağın yaklaşık iki yüz seksen kat yukarısında havada asılı durduğunuzu söylememiş miydiniz?"

"Yaptım," diye onayladı Aldous. "Beni düşürdü. Düştüm."

Anlamaya çalışırken çaresizce ellerini uzatarak omuz silkti. "Peki güçlerin olmadan nasıl hayatta kaldın? Siz kaldırırma çarpmadan önce geri mi geldiler?"

"Hayır," diye yanıtladı Aldous ona. "Hayır yapmadılar."

"Sonra ne?" diye sordu.

Aldous ona, "Beni kurtardın," dedi.

ALDOUS

11

"Aklınca benim yatakta olmadığım konusunda uyarılmıştı ve bana, düşmeye başladığım anda gözlerini açtığını ve beni gördüğünü söylemişti; bir şekilde, nöbetçi bunu mükemmel bir şekilde zamanlamıştı, böylece onu asla göremeyecekti. BT."

"Ne olduğunu bildiğimi reddettim ve pencereden uykuda uçmama ve uçuş sistemlerim çevrimdışı olduğunda düşmeme neden olan arızayı keşfetmeye çalışacağıma söz verdim. Yıllar sonra bana bunu hatırlattı ama sonunda teknolojimiz geliştikçe, her ne olursa olsun bunun bir daha asla olmayacağı konusunda rahatladı ve geçmişimizde silinip gitti."

"Hiçbir şey yanlış değilmiş gibi davrandım ve bildiklerimi başka bir yaşayan ruhla asla paylaşmadım çünkü bunu paylaşmanın onları doğrudan V-SINN'in oyununa sürükleyeceğini ve onları daha da fazla tehlikeye atacağını çok iyi biliyordum."

"Yapay Zeka Yönetim Konseyi, nöbetçiyle karşılaşmamdan kısa bir süre sonra evlilik yasalarını yürürlüğe koydu; bu yasaların hayata geçirilmesi kolay olmadı. İnsanlar arasında olağanüstü derecede sevilmeyen bir şeydi ve benim kişisel popülaritem bir daha asla düzelmedi. O andan itibaren gaddar olma konusundaki itibarım yerle bir oldu ama bildiklerim karşısında o kadar önemsiz görünüyordu ki. Yaklaşan unutulma karşısında, insanların bir an için benim hakkımdaki düşüncelerinin hiçbir önemi yoktu. Umursamadım ve her şeyi bir kenara bıraktım; kendimi tamamen yalnızlıktan uzak tutmak için yalnızca Sam'im, yapay zekam ve görevlerimin yerine getirilmesi için gerekli olan etkileşimlerle neredeyse yalnız bir hayata teslim oldum."

Aldous, Thel ve James'e dönmeden önce, "Bu yasaların hepinize mantıksız görüldüğünü biliyorum," diye itiraf etti ve doğrudan onlara hitap ederek ekledi, "özellikle siz içiniz için. Bu beni bağınaz biri gibi göstermiş olmalı ve konseyin diğer üyeleri tarafından çok daha kötü çağırıldım; yapay zeka bile beni rotamı değiştirmeye ikna etmeye çalıştı ama ben ona beni desteklemesi için yalvardım. Ona bir sebebim olduğunu ama bu sebebin kesinlikle çok önemli olduğunu söyledim."

sadece benim tarafımdan ve sadece benim tarafımdan bilinsin. Beni bana güvenecek kadar iyi tanıyordu ve her zaman olduğu gibi sözünün eriydi."

"Burada bekleyin," diye araya girdi Old-timer, "Sırf bazı çiftlere göz kulak olabilmek için güneş sistemindeki her insan sonrası çiftin mahremiyetini ihlal etmenize izin veren bu yasaları sahte iddialarla uygulamaya koydunuz." Nöbetçi sana yolda olduğunu söyleyen babasız ucube mi?"

Samantha onun kaburgalarına dirsek attı.

İhtiyar ona baktı, başparmağıyla ihtiyatlı bir şekilde James'i işaret etti ve İhtiyar'ın mükemmel bir şekilde okuyabileceği bir yüz ifadesi yaptı.

"Ah, James, özür dilerim. Alınmayın."

James'in gözleri eski şefte kaldı.

Aldous başını salladı. "Bu kesinlikle doğru. Evrenimizin kaderi buna bağlıydı. İtibarım kahrolsun, en azından onu durdurmaya çalışmadan kehanetin gerçekleşmesine izin veremezdim. Bu bir takıntı haline geldi. Yapay zeka, tüm insan sonrası uygarlıktaki doğumlardaki düzensizlikleri aramama yardımcı oldu. Puristler aykırıydı -tehlikeli olduğu kesin- ama V-SINN'in ilerlemek için gerekli teknolojiye erişimi olmayan bir nüfusa kendi 'ideal insanı' yerleştirmeyi seçmeyeceğini ummak zorundaydım. etkili bir arzu."

"V-SINN'in yükselişinden ve 332'nin yıkılmasından bir yıldan az bir süre sonra, bir adam beni mahvedecek bilgiye sahip olduğunu iddia ederek benimle görüşme talebinde bulunduğunda, itibarımdan yaptığım fedakarlığın buna değdiğinden emin oldum. Yüz yüze görüşmeyi kabul etmezsem konseyden azledilmemi garanti edin."

"Aslında, adamın tehdidinin gerçekleşebileceğinden korktuğum için değil, karısının yakın zamanda doğum yaptığını bildiğim için toplantıyı kabul ettim."

Aldous'un gözleri Thel'e dikildi ve kısıldı. "Bu, geleceğine söz verdiğim o an. Buna hazır olduğuna emin misin?"

Thel konuşmadı ama üst dudağının köşesi hafifçe kıvrıldı, bu da atalardan kalma tiksintiyi açığa vuruyordu.

"Beni görmeye gelen adam Robert Keats'ten başkası değildi"

Aldous, James'e dönmeden önce Thel'in ifadesinin anında paniğe dönüşmesini izleyerek duyurdu. "Yasal babanız James, anlaşılır bir şekilde, çiftleşmenin artık yapay zeka tarafından ve veri akışına dahil olan nanlar ile birlikte izlendiği bir dünyada bunu bilmekle çok ilgileniyordu.

her post-insanın vücudundaki kan dolaşımı, nasıl oldu da karısı onun DNA'sıyla eşleşmeyen bir çocuk doğurdu.”

ALDOUS

12

James'in en büyük korkuları doğrulandı; bir şekilde farklı bir gerçeği keşfedeceğine dair beslediği umut dağıldı ve o, toplanan her şaşkın ruh için gerçek gerçeğin ortaya çıkmasını izledi ve dinledi.

"Eminim ki pek çok yanılgı artık ortadan kayboluyor, Keats," dedi Aldous, James'in yüz ifadelerindeki her seğirmeyi incelerken gözleri kısıldı ve genç adamın bu olayın yansımalarını tam olarak kavramaya başladığına dair işaretler aradı. öğreniyordu. "Sis dağılmalı. Eminim şimdi babanın sana yeteneklerinden dolayı kızmadığını anlıyorsundur; senin benim oğlum olduğunu düşündüğü için sana kızdı ."

"Kuşkusuz, yaşlı Keats'in hipotezine dayandırdığı bilgilere göre bu oldukça iyi bir hipotezdi. Eşimle bir ilişkim olduğu konusunda ısrar etti ve suçumu örtbas etmek amacıyla evlilik kanunlarımı çiftleşmenin izlenmesine zorlayarak soktu. Sonuçta, Yapay Zeka Yönetim Konseyi'nin başkanından başka kim, şüphe uyandırmadan gayri meşru bir çocuğun doğabilmesi için izleme sistemini manipüle edebilir? DNA testi olağanüstü derecede kolaydı, bu yüzden yaşlı Keats, niyetimin gayri meşruluğu imkansız hale getirmek ve bu nedenle emin olmayan ebeveynleri kendi DNA muayenesini yapmaktan caydırmak olduğu sonucuna vardı. Onun teorisine göre hesaba katmadığım şey, Keats'in hamileliğin meydana geldiği zaman dilimi boyunca yakınlaşmamış olmasıydı. Baban Mars'ta benim için çalışıyordu, bir gün annenden haftalarca uzakta, onu yaşanabilir hale getirmenin mümkün olup olmadığı üzerinde çalışıyordu ve doğal olarak benim sadece annenle bir ilişki yaşayarak değil, güçlerimi kötüye kullandığımı teorileştirdi. ama aynı zamanda kötülüklerimi örtbas etmek için uygarlığın yasalarını manipüle ediyorum."

"Teorisi iyi bir hikayeye dayanıyordu ve bırakın düşünmeyi, onu kavrayacak yeterliliğe sahip olduğumu düşünmesi içten içe gururumu okşadı.

Böylesine karmaşık bir aldatmacayı gerçekleştirdim ama elbette bunu yapmadım ve yapmayacaktım."

"Kendisinden DNA testini bebeğin annesiyle çapraz referansla yapmasını istedim ve bunu kısa sürede yaptı. Ancak birkaç gün boyunca ondan haber alamadım, sonunda benimle temasa geçti ve hayatının geri kalanında benimsediği küçümseyici, öfkeli tavrıyla bebeğin annesinin genetiğine de uymadığını açıkladı .

"Bu nasıl mümkün oldu? Neden meydana geldi? Bilmiyordu ama benimle hiçbir ilgisi olmadığına dair güvence vermeme rağmen bana asla inanmadı. Bunun için onu suçlamıyorum; baban başlı başına yetenekli bir beyindi, Keats ve eminim ki her cevabımı yalan tespitiyle ortaya koyuyordu ki bu o zaman bile sahtekârlığımı kolaylıkla fark edebiliyordu. Aslında ona yalan söylüyordum ama o bunun nedenini hiç öğrenmedi."

"Ve sonra, sen sadece altı yaşındayken, Keat'lerin ellerinde bir bilgin olduğu dikkatimi çekti. Kısa süre önce evrensel bir çevirmen programlamıştı; bu proje üzerinde boş zamanlarında eğitim programında rekor bir hızla ilerlerken, yedinci yaş gününden önce üniversite seviyelerinden mezun olmuştu."

"Geliştirdiğiniz çevirmeni müdahale etmek, sizi dünyaya çıkarmak ve yönetim konseyinde seçtiğiniz alanda, yani dünyalaştırma alanında çalışmaya koymak için bahane olarak kullandım. "

"Yapay zeka ve ben beyninizin ayrıntılı taramalarını yakaladık; daha önce hiç böyle bir çekirdek matris olmamıştı. Fotografik bir hafıza, yarıküreler arasında benzersiz bir iletişim, sayıları mekansal olarak kavramaya yönelik sinestetik bir yetenek, disiplinler arasında olağanüstü bir çapraz referans yeteneği, başkalarının göremediği şeyler arasındaki bağlantıları görmeyi sağlar.

Aldous bir an duraksadı ve hafifçe yüzünü buruşturarak kabul etti: "Keats, sen bir insanoğlunun dünyaya getirdiği en büyük zekaydın ve hiç şüphesiz öylesin. Ama yine de sorun buydu, değil mi? Sen bir insan olarak doğdun elbette ama James Keats insan mıydı?"

"Neden bahsediyorsun?" Thel, Aldous'tan talepte bulundu. Thel hafifçe soluna doğru bir adım attı ve James'in kolunu tutarken bilinçsizce vücuduyla James'i Aldous'tan korudu. "O bir insan. Tabikide o."

Aldous'un gözleri Thel'e gitti: "Senin ya da benim başlangıçta olduğumuz aynı yapı malzemesinden -insan genomundan- yapılmış bir varlık, evet, şüphesiz Thel. Ancak aynı zamanda eşsiz bir genetik koda sahip bir varlık,

V-SINN tarafından tasarlandı ve yazıldı—” eski şefin bakışları James'e dönerek şunu ekledi: “böylece James Keats, terimin en katı tanımına göre bir yapay zeka haline geldi.”

ALDOUS

13

"Vay be," diye araya girdi Old-timer, avucunu Aldous'a doğru kaldırıp durmasını işaret etti. "James bir yapay zeka değil-" dedi arkadaşına dönerek ve sanki deneyimleri bu gerçeği apaçık ortaya koyuyormuş gibi eliyle ona doğru işaret ederek ekledi: "-açıkça. "

Aldous, insanüstü adamın krom tenine ve parlak masmavi gözlerine bakarken gülümsedi ve sonra istemsizce kıkırdadı. "Açıkçası," diye ekledi, kelimededen alaycılık damlıyordu.

"Daha yeni geliştirdi," diye karşılık verdi İhtiyar, "benim gibi," diye ekledi, bir filizi açıp Aldous'un yüzünün önünde sallayarak dikkatini çekti.

Thel, "Hepimiz gelişmiş durumdayız," diye ekledi, "her post-insan," Samantha'yı işaret etti, "her android" ve sonra en sonunda Aldous'un yanına gelip yeni, metalik omuzlarını salladı, "ve ne olursa olsun çok fenasın."

Aldous'un alt dudağı, konuyu kabul etmeden önce hafifçe geri çekildi. basitçe "Touché de nouveau" diyerek.

"Yine de," diye araya girdi Alex aniden, "Şef Gibson haklı."

"Hey," diye araya girdi Old-timer, karşı çıkarak, "alınma Alex, ama James'i uzun zamandır tanıyoruz; o bir insan."

"Alınmıyorum," diye yanıtladı Alex, "ve James genetik olarak insandır, tıpkı şefin belirttiği gibi, ancak James aynı zamanda kasıtlı bir tasarımın sonucudur - bir uydurmadır - bu nedenle, en katı tanımla James bir yapay zekadır. " James'e döndü ve şunu ekledi: "Bunda utanılacak bir şey yok."

James sessiz kaldı.

"İyi misin?" Ona yumuşak bir sesle sordu.

Ona baktı ama hâlâ bir yanıt oluşturamadı.

"Nöbetçinin bahsettiği kişinin James olduğunu nasıl bilebilirsin?"

Yaşlı adam Aldous'tan şunu istedi. "James'in DNA'sında işaret edebileceğiniz özel bir 'Ben V-SINN koduyla yazılmışım' var mı? Çünkü eğer yoksa, o zaman sanırım kendini tutsan iyi olur—"

"Çok açık," diye aniden karşı çıkan Samantha, mantıksal olarak Aldous'un iddialarını desteklerken Eski Zamanlıyı şaşırttı. "Olağanüstü yetenekleri bir yana, James, yasaların resmi birleşme dışındaki hamilelikleri yasa dışı kıldığı bir dönemde, yalnızca babalığına itiraz etmekle kalmayıp bunu kanıtlayabilen bir babanın çocuğu olarak dünyaya gelen tek bebektir. Onu taşıyan kadının DNA'sı bir şekilde eşleşmemiş mi?"

Aldous düz bir ifadeyle, "Keats Trans-İnsan'ı başlattı," dedi ve olabilecek en kahredici kanıtla İhtiyar'ın dikkatini yeniden çekti. "Sonsuzluk bilgisayarı Craig. Şu anda varlığından haberdar olmadığım bir kara delik bilgisayarı başlattıklarını söyleyebilecek başka birini tanıyor musunuz?"

"Akıllılık yapma, Aldous," diye uyardı Old-timer, öfkesi azalmaya başlayınca yumruklarını sıkarak onu bir kez daha alt edin. "Seni uyarıyorum."

Aldous bir kez daha hafifçe gülümsedi. "Ona olan bağlılığınız olağanüstü" dedi. "Keats'in etrafındakilerin sadakatini, bağlılığını ve her şeyin ötesinde ona olan inancını bu kadar çabuk kazanması beni her zaman şaşırttı."

Aldous, "Kendi deneyimini düşün, Craig," diye söze başladı ve dikkatini doğrudan Old-timer'in James'le olan ilişkisine yöneltti. "Senden ona göz kulak olmanı ve Planck platformu gibi tehlikeli teknolojileri araştırmasını engellemeni istedim. Endişelerimin gerçek doğası konusunda sizi hiçbir zaman doğrudan uyarmadım ama Keats'in tehlikeli olabileceğini açıkça belirttim. Bu uyarılara rağmen genç adamın seni ne kadar çabuk büyülediğini bir düşün ; neydi o Craig? İyimserliği mi? Geleceğe dair olasılıkları merak mı ediyor? Yoksa sizi kolaylıkla kendine güvencirmesi, hatta selamlarken size o gülünç, çocuksu takma adı, 'Eski zaman' bahşetmesi miydi - sizinle konuştuğu ilk cümle?"

Dinledikçe, Old-timer'in anıları canlandı; o sırada Mars'ta yaşanabilirlik yaratma projesini fiilen yöneten yirmi yaşındaki dahiye ilk kez gördüğü anı. Doğal yeteneklerinden dolayı tuhaf kişilik özelliklerine sahip garip bir genç adam bekliyordu; Eğer beyni onun normalden daha ilerisini görmesine izin veriyorsa, James'in beyninin aynı zamanda 'normal' insanların doğal karşıladığı şeyleri görmesini de engelleyeceği mantıklıydı.

Ancak James şimdiye kadar tanıştığı en yakışıklı, kendine güvenen ve iyimser insandı. Doksan saniye içinde, Eski Zamanlı sadece James'in kendisine bahşettiği lakabı kabul etmekle kalmamış, aynı zamanda kendisini gerçekten değiştirmiş, James'in bir şekilde yeni kişiliğine bürünmüş olarak bulmuştu.

Craig Emilson'un ruhunun karanlık kısımlarından kurtulmaya çaresizce ihtiyaç duyduğunu sezgisel olarak biliyor gibiydi . O andan itibaren Craig bir anıydı; Old-timer, kaygısız, dengeleyici güç doğdu.

Aldous, Old-timer'a şunları söyledi: "Bu etkileşimi büyük bir ilgiyle izledim ve manipülasyonun kesme verimliliği beni hayrete düşürdü. Bir düşün, Craig: O andan itibaren, gerçekten de çok kısa olan ilk konuşmanın sonuna kadar, Keats'in en avantajlı olmaya tenezzül ettiği yeni bir kimliği benimsemen için seni verimli bir şekilde yönlendirmek için önceden matematiksel olarak oluşturulmuş gibi görünüyordu. Nihai hedeflerine ulaşmasına yardım ederken, senin bu yeni versiyonun, 'Eski Zamanlı', kendisinden neredeyse bir asır daha genç bir adamla en iyi arkadaşıtı.

Yaşlı adamın ifadesi pek değişmedi ama Aldous o korkunç ifadenin arkasını görebiliyor, yanak kaslarındaki her seğirmeyi ve gözlerindeki belirsizlikle ilgili titreşenleri fark ediyordu.

"Bu tür stratejik manipülasyonlar sana hiç tanıdık geliyor mu?"
Aldous retorik ve psikolojik saldırıya devam etti.

Old-timer, James'le tanıştığı günden bu yana ilk kez, bu arkadaşlığın başlangıcının görünüşteki masumiyetini sorgulamaya başladı - ve 'Eski Zamanlı' kimliğinin gerçekten kendisi olup olmadığını, yoksa bunun bir icat tasarımı mı olduğunu sorgulamaya başladı. gardını düşürmesi için onu zekice yönlendirir.

— "Şahsen" diye bitirdi Aldous, "bu Keats'in gerçek babasına çok benziyor

"Sakin bunu söylemeye cüret etme," diye uyardı Thel, Aldous'u alçak, gırtlaktan gelen bir ses tonuyla, gerilmiş dudakları ve

kenetlenmiş çenesi aracılığıyla. "—ve eğer Keats'in gerçek babası düşmüş bir tanrıysa, çoklu evrenin Şeytanıysa ," diye devam etti Aldous, "o zaman bu..."

"Söyleme Gibson!" Daha yüksek, daha keskin bir sesle tekrar uyardı. "—o halde bu James Keats'i İsa karşıtı yapıyor ."

Bu sözler Aldous'un dudaklarından çıktığında Thel, AI Yönetim Konseyi'nin eski şefine sahip olduğu her şeyle saldırdı ve onun uzun, başarılı, olağanüstü, aldatıcı, lanetli hayatının yükünden kurtulma arzusunu bir kez ve tamamen yerine getirdi. .

ALDOUS

14

James sağ elini sallayıp bir yay çizerek kendisine doğru çekti, uzay-zamanı büktü ve Thel'in oluşturduğu gerçekliği büken ağda yaydığı enerjiyi yakalayarak patlamayı yere indirdi ve enerjinin dağılmasına izin verdi. , zararsız bir şekilde, diğerlerine sanki patlama ortadan kaybolmuş gibi görünen daha yüksek boyutlara ulaştı.

Thel James'e döndü, James'in onu durdurduğunu ancak aynı zamanda bunu başaramadığını görünce şok oldu. amaçlanan eylemini savunmak veya açıklamak için herhangi bir şey söylemek.

James sakın bir şekilde onunla konuştu: "Eğer yakında öleceksek, o zaman sen de vicdanında bu olmadan öleceksin ."

Yüzündeki öfke çoktan kaybolmuştu, siyah saçları hâlâ yüzünün önünde dağılmıştı, nabızı hâlâ hızlıydı ve alnında ve dudağının üstünde ter biriken nefesleri hızlıydı. Öfkenin yerini yapmak üzere olduğu şeyin şoku aldı ve gözleri James'ten ayrılıp Aldous'a döndüğünde, onun da şaşkın olduğunu gördü, gözleri kilitliken ağzı hâlâ açıktı.

Birkaç saniye sonra, ama bakışlarını ayırmadan Aldous, Alex'le konuştu ve ricada bulundu: "Eğer çok fazla zahmet olmazsa Alex, oğlum, kendimi savunabilmem için uzuvlarımı harekete geçirme nezaketini gösterir misin?" bir sonraki suikast girişimine karşı mı?"

Thel, Thel'in eski şefi öldürmeye teşebbüsünü şaşkınlıkla izleyen, aynı derecede sersemlemiş ifadeler taşıyan Old-timer ve Samantha'ya döndü. Göz temasını kesti, dudaklarını ıslattı ve saldırı pozisyonundan geri adım attı, dik durdu ve gözleri kısa bir süreliğine çaresiz bir adamı öldürmek için neredeyse kullandığı aletler olan ellerinde kaldı.

Aldous'a bakmadan önce, "Özür dilerim," dedi, "bunu yapmamalıydım ve özür dilerim."

Aldous kararsız gözlerini ona kilitledi ama cevap vermedi.

Thel, şu eki eklemeyen önce, "Seni öldürmeye değmezdi," diye itiraf etti, "ama James hakkındaki sözlerini düşünsen iyi olur

gelecekte dikkatli bir şekilde. Her şeyimizi kaybettik ve eğer seni öldürmek sabırsızlıkla beklediğim son şeyse o zaman bunu kabul edeceğim. Anladın mı Şef?"

"Not edildi," diye yanıtladı Aldous, konuyu bir kenara bırakıp Alex'e dönüp isteğini tekrarladı. "Bana verdiğin sözün tutmanın bir sakıncası yoksa dostum?"

"Bu kadar mı?" Yaşlı adam, Aldous'un hikâyesinin sona erdiğini düşünmesine inanamayarak aniden sohbete dahil oldu. "Bu olamaz."

"Neden?" Aldous karşı çıktı: "Daha ne istiyorsun? Sonunu ben verdim Craig. V-SINN'in amacı, yaratıcılara, yani bu gerçek post-insanlara, nöbetçinin dediği gibi, bunun insan çekirdeğindeki nöronal modelden daha üstün bir zeka olduğunu kanıtlamaktır. Bunu, yaratıcılar için ideal sonuç olduğunu varsaydığı şeyi yok ederek kanıtlayacak: James Keats, sonsuzluk bilgisayarıyla birleşti. Tanrı Tanrı'ya karşı ve biz ön sırada yer alıyoruz. V-SINN, James'i öldürecek ve yaratıcılara V-SINN'in yeni ve geliştirilmiş bir ideal olduğunu kanıtlayacak. Bu, şu soruyu sormak için son bir hamle gibi görünüyor: Senin sorunun ne?"

"V-SINN, James'le dövüşmek mi istiyor?" Yaşlı adam, Aldous'un iddiasını tamamen inanamayarak tekrarladı. "Bir kavga? Bütün bunların sonucu budur!" Eski zaman yüksek sesle, öfkeli bir şekilde "Lanet olsun!" dalları bilinçsizce açılıp vücudunun yüzeyinde dikenli desenler oluştururken gruptan uzaklaşıp grubun köşesine doğru yürürken aşağıya doğru iniyordu.

Aldous, "Bu bir kavga değil," diye karşı çıktı. "Ne olacağını bilmiyoruz. Bunu nasıl anlayabiliriz? Biri insan çekirdek matrisine sahip, diğeri ise hiç çekirdeği olmayan, farklı türde bir zekaya sahip, insanlık dışı, insanüstü ve inkâr edilemez biçimde yenilmez olan iki Tanrı arasındaki bir mücadele."

"Bana daha çok tanrının idamı gibi geliyor !" İhtiyar, Aldous'a doğru yürürken bağırdı. "Bunun olmasına izin veremeyiz."

"Bu olamaz," dedi Thel, umutsuz inançsızlığı Eski Zamanlı'ninkini yansıtıyordu. "İki Tanrı arasındaki sidik yarışı mı? Ve hepimiz bunun ortasında kaldığımız için mi öleceğiz? Bu kadar saçma olamaz! Bu olamaz!"

"Gerçekten artık umurumda değil," diye homurdandı İhtiyar, James'e dönerken. "Devam edip beni öldürebilir ama şunu söyleyeceğim: Bu şeyle savaşamazsın James." Başını salladı ve ekledi: "Bunu durdurmanın zamanı geldi. Eğer istediği buysa, onu yenmenin tek yolu ona teslim olmamaktır. Yapıyor musun

anlamak? Artık bu oyunu oynamıyoruz ve son evrende son bir çatışma da olmayacak. Oyun bitti. Bitti." İhtiyar ellerini arkadaşının omuzlarına koydu ve gözlerinin içine bakarak şöyle dedi: "Hadi birlikte aşağı inelim ve V-SINN'in kendi yarattığı cehennemde çürümesine izin verelim.

Tamam aşkım?"

James konuşmadı.

"Tamam mı, Jimbo?" Eski zamanlayıcı birkaç saniye sonra tekrarladı.

James sonunda "Son bir çatışma her zaman olacak" dedi.

İhtiyarın çenesi kasıldı. "Eğer bunu durdurursan hayır," diye ısrar etti.

"Eğer durursam," diye yanıtladı James, kaderine razı olarak, "hepimiz ölürüz."

Thel, James'in kolunu tutarken, "O zaman birlikte ölürüz," diye tekrarladı Thel. "Hadi yapalım James. Sen, ben, Eski zaman, hadi bunu hemen şimdi birlikte yapalım. Oyunu oynamayı bırakalım."

"Yapma," dedi James ikisinden de uzaklaşırken, yüzü aniden korkuyla kaplandı. "Onu baştan çıkarmayın."

"Baştan çıkarmak mı?" diye tekrarladım, kafası karışmıştı. "V-SINN mi? Kimin umurunda? İşte nokta, James. Durmalıyız..."

"YAPMAYIN!" James elinden geldiğince yüksek sesle gürledi, elleri konuşmasını durdurmak için umutsuz bir jest.

"Ne oluyor be?" Yaşlı adam fısıldadı.

Aldous sonunda, "Reddedemez," diye konuştu. "Görmüyor musun? Kelimenin tam anlamıyla bizim yıkımımızı gerçekleştirmeye programlandı." Pişmanlıkla başını salladı. "Öyle olduğunu düşünse bile başka seçeneği yok. Er ya da geç hepiniz, tıpkı benim gibi ve tıpkı James'in sonunda yaptığı gibi, onun yıkımımızın habercisi olduğunu ve bu evrendeki hiçbir şeyin bunu durduramayacağını kabul etmek zorunda kalacaksınız."

"Peki ya beta ayeti?" Rich aniden konuştu ve toplanan herkesi şaşkına çevirerek odaya girdi. Kapiya en yakın olan İhtiyar'ın sadece bir metre uzağında dururken gülümsedi. "Topluluğun o tarafındaki V-SINN'leri öldürme konusunda oldukça iyi bir geçmişimiz var."

BİTİŞ

11

"Zengin?" Yaşlı konuştu, daha kısa boylu arkadaşına sarılmak için harekete geçerken aniden ağzında geniş bir gülümseme oluştu. "Bu gerçekten sen misin?"

İhtiyar, Rich'in görüntüsünün içinden geçerken Rich, "Benim," diye doğruladı.

İhtiyar, Rich'in nereye kaybolduğunu görmek için hızla döndüğünde, odadaki diğerleri Rich'in, İhtiyar'ın kafasının üstüne iki parmağını uzattığını ve "Şuna bakın: tavşan kulakları!" diye espri yaparak parmaklarını oynattığını gördüler.

Hâlâ şaşkın olan diğerleri, Eski Zamanlı geri dönerken ve Rich de onun içinden geçerek grubun geri kalanına katılırken, şaşkın ifadeler paylaştılar ve tam zamanında Eski Zamanlı'ya dönüp Rich'in sırtışını gördüler. "Çok yavaş, Eski Zaman. Sonsuzluk bilgisayarına ayak uydurabilmek için sabah oldukça erken kalkmanız gerekiyor."

"Ne?" Yaşlı adam, rehberlik için diğerlerine bakarak fısıldadı ama James dışında herkesin kafası en az Eski Zamanlılar kadar karışık görünüyordu.

James ise Rich'i ilgiyle izleyerek sessiz kaldı ama kabul edilebilir mutlak şaşkınlık seviyesinde olurdu.

Rich kollarını uzattı ve yarım dönüş yaparak şunu duyurdu: "Şuna bir bak, Eski Zaman - etten Trans-İnsan ... ama açıkçası et olmadan."

"Trans-İnsan mı?" Rich'in açıklamasını tekrarladı. Neler olduğunu anlamıyorum. Trans-Human ile birleştiniz mi?"

Rich, işaret parmağıyla burnuna dokunurken diğer parmağıyla Thel'i işaret ederek, "BINGO," diye yanıtladı.

"Peki James'e ve yapay zekaya ne oldu?" Thel ona "Peki Djanet nerede?" diye sordu. Peki, neredesin?"

Rich teslim olurcasına ellerini kaldırarak başını salladı, "Tamam, bu kulağa oldukça kötü gelecek," diye yanıtladı, "ama senin bakış açına göre ben bir nevi... ölüyüm."

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı.

Rich, "Bu odanın havasını emdi" dedi. "Üzgünüm arkadaşlar. Biliyorum, bu bir serseri. Ama işin iyi tarafı, biliyor musun insanlar kendi cenazelerinde duvardaki sinek olmak istediklerini söylüyorlar?" Gülümseyerek ekledi: "Bu çok ama çok daha iyi, inan bana."

Thel, yardım için James'e dönerek, "Kafam çok karışık," diye itiraf etti. "Bunu anlıyor musun?"

"Rich öldü," dedi James sessizce. Rich'i işaret ederek, "Ama anlamlı cevaplar istiyorsanız ona sormalısınız," diye ekledi. "O benden çok daha akıllı."

Rich göz kırparak James'i işaret etti ve şöyle dedi: "Bu doğru. Bu çok çok doğru. Ve hatta doğru." Grubun geri kalanına döndü ve onlara şöyle dedi: "Endişelenmeyin çocuklar. Sorularınız mı var? Cevaplar aldım."

"Ve sürprizler," diye ekledi Djanet, Old-timer'ın arkasındaki odada belirip Rich'e katılmadan önce "Affedersin koca dostum," diyerek onun arasından geçerken.

Rich onlara, "O da öldü," dedi, "ki bu da kulağa kötü geliyor biliyorum ama aslında görüldüğü kadar da kötü değil. Yani pek iyi değil ama düşündüğünüzde ölmek göreceli bir kavram. Demek istediğim, çoklu evrende hepimiz aynı anda hem canlı hem de ölüyüz, inanın bana, bunun gerçek bir zihin bükme-becerme olduğunu biliyorum."

"Kafamı toparlayabilmem için önce bir sonsuzluk bilgisayarını olmam gerekiyordu," Djanet itiraf etti.

"İkiniz de Trans-İnsan mısınız?" Eski zamanlayıcı onay istedi.

"Evet," diye yanıtladı Djanet. Onlara "Beta ayetinde bazı sorunlarla karşılaştık" dedi.

Rich başını sallayarak, "Bir snafu," diye ekledi.

Djanet, Rich'e göz kırparak, "Hatta bir turşu ," diye devam etti.

"Neler oluyor?" Samantha İhtiyar'a fısıldadı.

Omuz silkti, kollarını iki yana açtı, tamamen şaşkıncı.

Alex sonunda, "Bunlar beta-evrenden gelen iletişimler," diye konuştu, "bize Rich ve Djanet tarafından gönderildi ve burada steril-nötrino alıcımız tarafından alındı," diye ekledi, bitirmeden önce cihazı işaret ederek, "ve holografik olarak yorumlandı biçim."

Rich, Alex'e göz kırpmadan önce neşeli bir şekilde başını sallayarak "Doğru" dedi ve ekledi: "Bu alıcıyı bizim için yaptığınız için, tasarımı için çok teşekkür ederiz."

ve bunların özellikleri hiçbir şekilde beta ayetindeki birkaç sonsuzluk bilgisayarı tarafından bilinçaltınıza gönderilmemiştir, sizi temin ederim."

Alex aniden geriye doğru eğildi, bu açıklama karşısında şaşkına döndü ve huşu içinde yanıt olarak sadece "Vay be" dedi.

"Bundan bahsetmeyin," diye ekledi Djanet, "artık gerçekten akıllıyız."

Rich, Boston aksanıyla, "Çok akıllı," diye ekledi.

"Gerçekten mi?" Djanet azarladı, "İyi Niyet Avcılığı mı? Dünyadaki en iyi dostlarımıza gönderdiğiniz veda mesajınızda, bir asırdan daha eski bir filmde belirsiz bir izlenim mi veriyorsunuz?"

"Ne?" Rich kızgınmış gibi davrandı. "O kadar da belirsiz değil." O işaret etti Eski zaman. "O filmi gördün değil mi? Matt Damon'mu? HAYIR?"

Yaşlı adam başını salladı.

"Gerçekten mi?" Rich ellerini kalçalarına koyarak tepki gösterdi. "Bunu beklemiyordum."

"Affedersiniz," diye aniden Aldous, önünde gerçekleşen tuhaf konuşmanın arasına girdi. "Onlar hâlâ buradayken onlar için ilgili soruları formüle etmemiz mümkün mü?"

Rich, "Bir kez daha," diye yanıtladı, "endişelenmene gerek yok. Sonuçlardan memnun kalana kadar Djanet ve ben bu konuşmayı istediğimiz kadar çekebiliriz."

"Almak?" Yaşlı adam Samantha'ya fısıldadı, o da yanıt olarak omuz silkti.

Djanet, Rich'e, "Ve sen de Matt Damon izlenimini korudun," diye belirtti.

Rich, "Ah, sonuçlardan memnunum" diye yanıtladı, "peki... elmaları nasıl seversin? Boom. Bitirdim, söz veriyorum."

Djanet gözlerini devirdi ve gruba döndü. "Peki, sorular?"

"Bende bir tane var" dedi Samantha, sanki bir seminerdeymişler gibi tereddütle elini kaldırdı.

Rich, "Üniversite sınıfı değil, elinizi kaldırmanıza gerek yok ama devam edin," dedi Rich, sakın, neşeli gülümsemesi solmamıştı.

"Ah, tamam, doğru," diye kekeleyen Samantha biraz utanarak sordu: "Eğer ölürsen bizimle nasıl konuşuyorsun?"

Rich, Djanet'e dönüp sormadan önce "Mükemmel bir soru" dedi.

Ona, "Bunu almak ister misin?"

Djanet, Samantha'ya hitap etmeden önce "Seviyorum," diye yanıtladı. "Bunu anlamanın sizin için en anlamlı yolu, bizim

Sizinle konuştuğumuz ve sorularınıza yanıt verdiğimiz şu anda ölüyüz, çünkü biz beta-evresindeyiz, ancak sizin Evren 1'deki bakış açınıza göre, bunu izlediğiniz zaman çerçevesinde, biz birkaç saat önce öldü."

"Capiche?" Rich, toplanan ve kayıt yaptıranları işaret ederek sordu: Yüzlerinin çoğunda aynı düzeyde hayret dolu bir kafa karışıklığı vardı.

James tek istisnaydı.

Rich hâlâ gülümseyerek, "Komutanım," dedi, "anladınız, değil mi? Yaptığını biliyorum. Grup için biraz denemek ister misin?

Herkes ona döndü. James onlara bakmadı ama konuşurken Rich'e baktı. "Rich ve Djanet beta ayette öldüler, ancak önceden Trans-Human ile birleşirlerse, o zaman bizim üç boyutlu algımızdan gizlenen diğer evrenleri ve boyutları görebilirler. Dördüncü boyut zamandır ama biz sadece şu anı algılayabiliriz. Djanet ve Rich istedikleri zaman görebiliyorlar, bu yüzden beta ayetteki kendi perspektiflerinden gelecekte ne olduğumuzu izliyorlar ve bize geçmişten bu geleceğe yanıt veren uygun yanıtlar gönderiyorlar."

James sonunda grubun geri kalanına dönerek sözlerini tamamladı: "Artık zaman onların tanık oldukları ve mesaj kaydettikleri geleceğe yetiştiğine göre, canlı bir konuşma yanılsamasını algılıyoruz - hatta onlarla etkileşime girebiliyoruz - ama Onlar öldü."

Rich, "Oğlum zaman yolculuğunu biliyor," diye coşkuyla ellerini çırpıttıktan sonra Djanet'e döndü ve ekledi: "Sana öyle olduğunu söylemiştim! Değil mi?"

Djanet, James'in grup için yaptığı açıklamayı detaylandırmadan önce "Ondan şüphe duymadım" diye yanıtladı, "Bu, milyonlarca yıl önce yanıp sönmüş olmalarına rağmen gece gökyüzünde parlak ve canlı bir şekilde parıldayan yıldızları görmeye benziyor. —bunu yaparken geçmişe bakıyoruz. Şu anda sen geçmişle etkileşim içindesin, Rich ve ben de gelecekle etkileşim halindeyiz."

"Şimdi kapişe mi?" Rich yanıt almak için gruba bakarken bunu tekrarladı. İşaret parmağı Eski Zamanlayıcı'nın üzerine geldi.

Yaşlı adam cevap vermeden önce iki kez gözlerini kırptırdı, "Ben de öyle düşünüyorum. Biraz."

"Biraz!" Rich heyecanla yumruğunu sallarken bunu tekrarladı. "Bu bir zafer."

Djanet arkadaşlarıyla konuşurken Djanet'le el sıkıştı, "İnsan beyninin tüm bunları kavraması gerçekten zor, bu yüzden tebrikler,

Çocuklar."

"Sonraki soru," diye başladı Thel, aniden durumun potansiyelini fark ettiğinde elini kaldırdı.

Rich, "Yine de el kaldırmaya gerek yok, gidin," diye ağzından kaçırdı.

Thel, "Geleceği görebiliyorsan," diye söze başladı, "o zaman bize ne olur? Olabilmek V-SINN'i durduracak mıyız? Eğer öyleyse, nasıl?"

Rich'in gülümsemesi sonunda soldu ve yerini sempatik bir ifade aldı.
Djanet tam olarak yansıtıldı.

Samantha, İhtiyar'a, "Hı hı," dedi.

Rich, "Üzgünüm beyler," diye kötü haberi vermeye başladı, "geleceği görebiliyoruz, Evren 1'de neler olacağını izledik ve her şey tıpkı V-SINN'in istediği gibi gelişecek. Şu anda, V-SINN'in James'i öldürmesine ve ardından evreni sonlandırmasına bir günden az bir süre kaldı . Hayatta kalan olmayacak . "

BİTİŞ

12

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı.

Thel geri adım attı, bakışları Rich ve Djanet'ten uzaklaşırken kolları iki yanına düştü ve zihni kendisine sunulan gerçeklikle savaşıırken şaşkınlığa dönüştü.

İhtiyarın başı eğildi. "Lanet olsun," diye fısıldadı Samantha'ya dönerek, ona bakan korkmuş gözlerine baktı ve sonra Rich'e dönüp şunu sordu: "Eğer hepimiz öleceksek, sen neden buradasın?" çok neşeli mi?"

Rich'in ifadesi aydınlandı, "Ah, eski zaman, pek çok nedenden dolayı dostum."

Old-timer aldığı beklenmedik cevap karşısında bir kez daha tamamen şaşkına döndü. "N-ne?" diye sordu, duyduğunu anlamaya çalışırken yüzünü buruşturarak.

Rich gruba "Trans-İnsan olmak muhteşem bir şey" dedi. "Şiddetle, şiddetle tavsiye ediyorum, bu bir numaralı iyi haber. Hemen devam edip bunu tahtaya yazabilirsin.

"Ne oluyor be?" Samantha fısıldadı, önlerindeki iki hayaletin öngörülemeyen gösterisi karşısında büyülenmişti.

"İkinci iyi haber, Trans-İnsan başlatma programının artık android gemisinin ana bilgisayarında, Purist ana bilgisayarında ve Alex'in sabit diskinde kayıtlı olması," diye ekledi Rich, "bu yüzden bunu kabul edebilirsiniz."

Thel, "Aman Tanrım," diye fısıldadı haberi duyduğunda, bunun ima ettiği anlamlar onun tekrar dikkatini toplamasına neden oldu. "Yaptılar" dedi James'e dönerek, "Yaptılar. Trans-İnsan'ı geri getirdiler."

"Bundan şüphe etmedin, değil mi?" Djanet ona gülümseyerek cevap verdi.

Rich konuşurken üç parmağını kaldırarak, "3 numaralı iyi haber şu: V-SINN süper, süper, süper, süper aptal."

"Ne?" Yaşlı adam zorlukla tepki verebildi, alabileceği her bilgiyi almak için boynunu uzatırken gözleri kısıldı ve içeri doğru eğildi.

durumlarını daha iyi anlamasına yardımcı olabilecek hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak için.

Rich, "Gerçekten aptal gibi," diye vurguladı. "Çok korkutucu göründüğünü biliyorum ve inanın bana, muhtemelen herkesten çok ben korktum, ama dostum, sana söylüyorum, bir kere bunu aştığında?" Kendi sorusunu yanıtlamadan önce retorik etki yaratmak için durakladı: "Küçük ahmak için biraz üzülüyorsun."

"Ama o kadar da üzgün değilim," diye düzeltti Djanet, Rich'in açıklamasını, "bu hâlâ toplu katliam yapan bir saçmalık..."

"Dil," Rich aniden onun sözünü kesti ve elini hafifçe Djanet'in ağzına koydu. "Artık tanrıyız; uygar olmalıyız, değil mi?" Elini çekti.

Djanet'in gözleri Rich'ten gruba dönerek "Bok bir şey." diye bitirdi. Rich'e döndü. "Evet?"

Rich gülümsedi, omuz silkti ve başını salladı. "Evet. Adil. V-SINN öyle, yani... evet."

Aldous aniden başını sallayarak, "Tanık olduklarıma inanamıyorum," diye konuştu. "Sonsuzluk bilgisayarıyla birleşmek onları tamamen delirtti."

Rich, Aldous'un yanına gitmeden önce Djanet ve Rich birbirlerine gülümsediler, eski şefe doğru eğildiler ve ona donuk bir tavırla şöyle dediler: "Şef, en çok da seni özleyeceğim." Sonra sırtıttı. "Her zaman çok iyimsersin!"

"Neden ikiniz de iyimsersiniz?" Alex iki hayaleti sordu. "Eğer öldüyseniz, yalnızca V-SINN tarafından öldürüldüğünüz varsayılabilir. Kendi evrenimiz yok edilmeden önceki son saatlerimizde olduğumuzu zaten belirtmiştiniz. Eğer bunlar doğruysa, o zaman bu senin..."

"Arkadaşlarımızı görmek gerçekten mutlu mu?" Rich, Alex'in mantıklı sorusuna kendi son cümlesini ekleyerek sözünü kesti. Gruba döndü, hâlâ gülümsüyordu. "Djanet ve benim hepinizi tekrar görme şansına sahip olduğumuz için gerçekten minnettar mıyız? Seninle tekrar konuşabilir miyiz?"

Rich odanın içinde dolaşırken ellerini kalçalarına koydu, toplanmış olanların her birine teker teker baktı, görünüşe göre her birini içine alıyor, anın ve gözlerindeki özgüvenin tadını çıkarıyordu. "Biliyor musun," diye başladı, "öldüğünde bu gerçekten olaylara bakış açını değiştirir. Her zaman, her gününü son gününmüş gibi yaşamak gerektiğini söylediklerini biliyorum."

ama artık bu gerçekten son günümüz olduğuna göre tek hissettiğimiz, seni tekrar görme şansına sahip olduğumuz için çok minnettarız."

Djanet, "Paylaşmayı sevdiğiniz insanlar yoksa hayatın hiçbir anlamı yok" diye ekledi. "Sizler bizim için her şeysiniz."

Rich, sanki can sıkıcı bir sivrisinekmiş gibi bu kavrama elini sallayarak, "Ve ölüm," dedi, "dediğim gibi, çoklu evrende hepimiz aynı anda hem canlı hem de ölüyüz. Şu anda korktuğumu biliyorum ve inan bana, sana bu durumu yaşattığı için V-SINN'den nefret ediyorum ama sana söz veriyorum, Trans-Human'la birleştiğinde her şeyi farklı göreceksin."

"Ne zaman birleşeceğiz ?" Yaşlı adam aniden cevap verdi, yine kafası karışmıştı. "V-SINN'in James'i öldürdüğünü söylediğini sanıyordum? Bu, birleşenin James olduğu anlamına gelmiyor mu?"

Uyumlu bir ifadeye sahip olan Djanet'le bilgiç bakışlar atarken Rich'in gülümsemesi geri geldi. Yaşlı adama dönüp şöyle cevap verdi: "Eski dostum Craig, dostum; pek çok şey olacak. Kemerlerinizi bağlasanız iyi olur."

"N-ne?" Yaşlı adam yine kafası karışmış bir şekilde sordu.

Djanet, "Size her şeyi anlatamayız" diye itiraf etti. "Zaman çizelgeleriyle bir dereceye kadar uğraşabiliriz ama V-SINN, istediği sonucu tehdit edecek hiçbir şeyi paylaşmamıza izin vermiyor. Şu anda sizinle konuşmamıza izin veriyor çünkü gündemini ilerlettiğimizi düşünüyor."

Rich, "Biz de öyleyiz," diye kabul etti.

"Ve biz değiliz," diye ekledi Djanet, omuz silerken başını yana eğerek.

Rich gülümseyerek, "Ayrıca doğru," diye onayladı. "Görüyorsunuz arkadaşlar, V-SINN hepimizin korktuğu süper dahi bir varlık değil. Bir kez Trans-İnsan olduğunuzda, onun hâlâ gerçekten ama gerçekten kötü tasarlanmış, arızalı, kendi kendini yineleyen algoritmalar dizisi olduğunu anlıyorsunuz. Cidden, bu şeyle bire bir yüzleşmek sanki... Bundan utandım, kışını o kadar kötü tekmeledim ki."

James'in gözleri kısıldı.

Rich avucunu göğsüne koyarak, "İşte bu benim," diye vurguladı, "James'in o şeye ne yapacağını bir düşünün! Yani bunu hayal bile edemezsin çünkü hâlâ sadece bir insansın ama güven bana, her şey iyi olacak."

"Ama V-SINN kazanıyor," diye kekeledi İhtiyar, "bize öyle söylemiştin. Nasıl olabilir Kazandı ama James kışını tekmeleyebildi mi? Bunların her ikisi de nasıl doğru olabilir?"

Djanet, Rich'in yanına geldi ve her biri aynı, sempatik anlayış ifadesini takınırken kolunu onun beline doladı. "Onlar sadece

Eski zamanlardan biri," diye yanıtladı Djanet.

İhtiyarın kolları daha önce Thel'inki gibi düştü, dayanıklılığı sanki hiçbir anlam ifade etmeyen kavramlarla boğuşurken onu terk etmek.

"Dinle, Eski Zaman," Djanet, Rich'in yanından ayrılıp arkadaşının yanına adım atarken, aklın rayından çıkmış gibi görünen bir gerçekliğe odaklanma konusunda bilinçli yeteneğinden geriye kalanları da kazanarak eğitici olmaya başladı, "bazen İlk karşılaştığınızda hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi görünen kavramlar, onları gerçekten düşündüğünüzde son derece anlamlı hale gelir. Trans-Human ile birleştiginizde her şey yeniden anlam kazanacak, size söz veriyorum."

Rich, "Fakat bilmeyeceğiniz bir şey var " diye itiraf etti. "Bu ne biz bilmiyoruz ve V-SINN de neyi bilmiyor."

James aniden , "Eğer bir simülasyonun içindeyseniz," diyerek herkesin bir kez daha ona dönmesine neden oldu.

Rich ve Djanet, James'e dönmeden önce tekrar bilgili bakışlar attılar. Rich, James'e, "Bunun sizin beta versiyonunuzu yok ettiğini gördüm, Komutan," dedi. "Onu görmemi sağladı ve Trans-İnsan olanın ben olduğumu garantiledi ; hatta Old-timer'ın, yapay zekanın ve senin benim olduğundan emin olmamızı bile engelledi. Bunu yaptı çünkü senin diğer versiyonuna söylediği şeyi sana da söylememi istedi: Arkadaşlarına yardım etmeyi bırakmadığın sürece onlara yardım edemezsin."

James, bu açıklama karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde geri çekildi ve bunun imalarını fark ettiğinde anında ciddi şekilde üzüldü.

"James mi?" Thel onunla konuştu; ciddi tavrının yeni bir dibe vurduğuna tanık olurken endişesinin yoğunluğu da arttı. Kolunu tuttu ve onu dengelemeye çalışırken diğer kolunu omzuna doladı. "Sorun nedir?"

Ona baktı, gözleri dehşet ve kafa karışıklığını ele veriyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Rich ve Djanet'e döndü. "O'nun nesi var?"

Rich, "Onun bir sorunu yok," diye yanıtladı. "Komutan, Djanet ve benim, sınırı aştıktan hemen sonra anladığımız şeyin aynısını anladı; henüz aşamamış bir insan için son derece etkileyici bir başarı."

Yaşlı adam Rich'in önüne geçerek dikkatini çekerek "Nedir?" diye sordu. Ne biliyor?"

Rich arkadaşının gözlerinin içine baktı ve "Onun kaderi" diye yanıtladı.

BİTİŞ

13

Djanet, "Devam etmemiz gerekiyor," diye Rich'i nazikçe dürttü.

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Biliyorum."

"Zaman aslında bir sonsuzluk bilgisayarının endişelenmesi gereken bir şey değil" Rich, Old-timer ve diğerlerine şöyle açıkladı: "Ama siz bu sınırı aşana kadar bu konuda endişelenmeniz gerekiyor, o yüzden konuyu toparlamamız gerekecek."

"Ama bunu yapmadan önce," diye başladı Djanet öne çıkarak, "sizin için önemli noktaları özetleyeceğiz. Birincisi, V-SINN rakipsiz değildir ve sonsuzluk bilgisayarıyla birleşmiş bir insan açısından bakıldığında, V-SINN aslında oldukça sınırlıdır. Var olmasının ve tüm bu katliama neden olmasının tek nedeni, ilk etapta kötü tasarlanmış olması, ilk okuduğunuzda son derece iyi niyetli görünen bir başlangıç hedef seti ile, ancak başından itibaren doğası gereği kusurlu olmasıdır. Başlangıçtaki alt hedeflerin insanlığa yardım etmeye yönelik genel hedeflerine müdahale ettiğini tespit etmesi durumunda, tohum yapay zekadan yeni alt hedefler oluşturmasını istedi ."

"Bu da," diye söze başladı Rich, açıklamalarına yardımcı olarak, "olup biten her şey, kötü tasarlanmış orijinal bir dizi hedefin sonucudur; tohum yapay zeka, olasılık denklemleriyle yeni bir hedef belirlemesi durumunda kendi etrafında dönme talimatına uyar . Eğer insanlık yeterince akıllı olsaydı ve geleceği yeterince görebilseydi , bir dizi hedef insanlığın yapmasını isteyeceği şeylerdi ve bu büyük bir eğer .

"Bu aslında çok mantıklı," diye konuştu Samantha, konsept yeni bir farkındalığı tetikledi. "V-SINN, yapay zeka adayını, saf mantıksal akıl yürütmeye müdahale ettiğine inandığı beyninin bileşenlerini çıkarmaya zorladı." Aldous'a döndü ve heyecanla sözlerini tamamladı: "Talimatların insan zekasının daha aşağı seviyede olduğunu ima ettiğine göre bir mantık yürütmüş olmalı ve kendi hedef kümesini değiştirme iznine sahip olduğuna göre, eğer başka, daha iyi bir hedefe ulaşabileceğini hesaplıyorsa, o zaman bunu yapmalıdır." Ayrıca tasarımcılarının zarar verecek eylemlerde bulunmama isteğine karşı gelebileceği sonucunu da çıkardık.

insanlığın ya da insanlığın çoğunluğunun etik dışı bulacağı bir şey. Tanrım... bu kadar basit olabilir mi?"

Djanet gülümsedi. "Bir tutam insan sağduyusu her şeyi durdurabilirdi Bunun gerçekleşmesi mümkün değil," diye belirtti. "İnanılmaz derecede aptalca, değil mi?" Cevabın gülünçlüğü karşısında büyülenen Samantha, "Bir nevi öyle, evet" dedi.

Rich, Djanet'in görüşünü şöyle sürdürdü: "Aslında bize karşı on iki boyutlu satranç oynayan ürkütücü bir tanrı meselesi değil, her ne kadar aşkınlık öncesinde insanlara öyle görünse de."

Djanet gruba, "İkinci önemli nokta , geleceğin kilitli olmamasıdır , dolayısıyla Rich ve ben zaman çizelgenizin gelecekteki sonucunu görmemize rağmen, onu yine de değiştirebilirsiniz."

Daha önce Rich'i işaret eden ihtiyarın ağzı şaşkınlıkla açıldı. sorusunu dile getiriyor: "Yani V-SINN'i durdurabilir miyiz?"

Rich, "Evet ve hayır, Eski zaman" diye yanıtladı. "Üzgünüm, bu size şu anda açıklayamayacağımız kuantum mekaniği paradokslarından bir diğeri çünkü eğer açıklasaydık V-SINN mesajımızı bloke ederdi ama Djanet kesinlikle haklı. Zaman çizelgenizi değiştirebilirsiniz, ancak V-SINN sizden sayıca üstündür ve geçmişte veya gelecekte yaptığınız değişiklikleri, eğer bu değişikliklerin müdahale ettiğine karar verirse, her zaman geri alabilir -" durakladı, içini çekti ve omuzlarını düşürdü, sonra da havadan alıntılar yaptı. "'Nihai optimal sonuç', gerçekten bir daha asla duyamayacağım bir ifade, inanın bana."

"O halde onu yenemeyiz ?" diye sordu Thel, tıpkı Eski Zamanlı gibi kafası karışmış bir halde.

Rich, "Hala evet ve hayır," diye yanıtladı ve James'i işaret etti; o da yine sessizliğe gömüldü ama o takip etmeye devam etti. "Ancak iyi haber şu ki komutan neden bahsettiğimi biliyor."

"Bu da bizi üçüncü önemli noktaya getiriyor," diye geçiş yaptı Djanet, "o da şu ki, artık Trans-Human'a erişebiliyorsunuz, bu da tam olarak V-SINN'in istediği şey. Onunla birleşmenizi ve aşmanızı şiddetle tavsiye ediyoruz, başka bir neden olmasa da: evrende bilinmesi mümkün olan her şeyi bilmek..." farkına varınca cümlesini durdurdu, "Vay canına, sonsuz işlem gücü bile gelmeme yardım edemez . deneyimin hakkını vermeye yaklaşan bir kelime buldum ."

"Evet," diye kabul etti Rich, "'aşkın' bu noktada kulağa tekrarlayıcı geliyor." Deneyimini tek kelimeyle özetlemek zorunda kalmadan anlatmaya çalışmadan önce başını kaşıdı. "Olmayı hayal edin

Aslında inanmaya asla cesaret edememiş olsan bile, her zaman olabileceğini hayal ettiğin sen ." Tekrar gülümsedi. "Sahip olduğunuz her şey için, sahip olduğunuz her şey için ve özellikle de şimdiye kadar tanıştığınız herkes için çok minnettar olursunuz."

Djanet, konuşurken aynı derecede minnettarlıkla , "Trans-İnsanlarla birleşmek umutsuzlukla ilgili bir deneyim değil ," diye onayladı.

Onlara, " Umudu yeniden deneyimleyeceksiniz " diye söz verdi. "Ve her zamankinden daha insan hissedeceksin ."

Rich onlara, "Ve biz bununla 'insani yanılabilirlik, çok kusurlu ve savunmasız'ı kastetmiyoruz" dedi. "Yaşamak ve insan olmak inanılmaz değil mi?" demek istiyoruz.

"Bu inanılmaz bir hediye arkadaşlar," diye devam eden Djanet, sakın özgüveni Rich'inkine benziyordu ve şu sonuca vardı: "Simülasyon olsun ya da olmasın, yaratıcı olsun ya da olmasın, her an önemlidir."

"Her anın gerçekleşmesi bile çok dikkat çekici." Rich, çiftin ölüm karşısında yaygınlaşan iyimserliğinin nedenlerine ışık tutarak konuyu detaylandırdı.

Djanet onlara, "Bizi yanlış anlamayın" dedi, "ölüm dileğimiz falan yok. Sadece V-SINN adil oynamıyor, sayımız umutsuzca üstün, dolayısıyla beta ayetinin nasıl sonlanacağını biliyoruz ve bunu başaramayacağımızı biliyoruz."

Rich, "Berbat kısmı da bu" diye itiraf etti, "ama bu bizi son ve en önemli kilit noktaya getiriyor: Sonsuzluk bilgisayarları bile zaman sona erdikten sonra ne olacağını bilemez."

Rich'in açıklamasını duyduğunda James'in ifadesi değişti. Aklında yeni bir fikir kıvılcımı parlıyor gibiydi.

"Simülasyonda olup olmadığımızdan daha önemli" Djanet, Rich'in açıklamasını ele aldı: "Zamanın sonu bir engel değil, sondur. Zaman çizelgenizin sonuna tanık olduğumuzda, görecektir başka hiçbir şey kalmaz."

Rich, "Zamanın sonunda ne olacağını" sormak, arkadaşları için bir benzetme yapmaya başladı, "ya da zaman başlamadan önce ne olduğunu sormak, dünyanın sonuna gittiğinizde ne olacağını sormaya benziyor. Elbette hepiniz biliyorsunuz ki, Dünya'nın sonu diye bir şey yoktur, ayrıca zamanın sonu diye bir şey de yoktur."

"Ama bu ne anlama geliyor?" Yaşlı adam hayal kırıklığı içinde şakağına masaj yaparak sordu. "'Zaman geçtikçe biter diye bir şey yok mu?' Bunu nasıl kullanabiliriz

V-SINN'e karşı mı?"

James, "Eğer bilmiyorlarsa, o zaman V-SINN de bilmiyor demektir " diye fark etti.

"II..." Eski adam James'e bir yanıt formüle etmeye çalışırken kekeleydi; iki sonsuz bilgisayarın ördüğü mantık ağını gerçek bir çaresizlikle çözmeye çalışırken, ne yapacağını şaşırmış bir halde daha da hüsrana uğramıştı. "Bunun bize nasıl yardımcı olduğunu hâlâ anlamıyorum. Demek istediğim, biz de zaman sona erdikten sonra ne olacağını kesinlikle bilmiyoruz!"

Yaşlı adam Rich'e döndü. "Haydi dostum, bize burada bir şey vermelisin; bir bilmece, bir paradoks ya da kafamızı daha da karıştıracak başka bir şey değil! Bir plana ihtiyacımız var... evreni nasıl kurtaracağımızı bilmemiz gerekiyor. Eğer bunu yapamıyorsak nasıl kaçacağımızı bilmemiz gerekiyor ki hâlâ burada olan herkesi kurtarabilelim." Eğildi ve yüzünü Rich'in birkaç santim yakınına getirerek yalvararak ekledi: "Lütfen. Burada harekete geçebileceğimiz bir şeye ihtiyacımız var."

Rich'in ifadesi arkadaşlarına karşı samimi bir sempatiyle doluydu, ancak ifadesi aynı zamanda sonsuz zekadan bekleneceği gibi güvenle dolup taşıyordu.

Rich sakın bir tavırla, "Sana gerçekten muhteşem bir şey söyleyebilirim," diye başladı. "Trans-Human'la birleştikten sonra ünlü bir atam olduğunu öğrendim: Jorge Luis Borges. Ailemin soyu, üçüncü dünya savaşından sonra pek çok kişinin yaptığı gibi gerçekten altüst oldu, bu yüzden tüm zamanların en önemli İspanyol dili yazarlarından birinin DNA'mın bir kısmını paylaştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kısa öyküler ve denemeler yazdı ama benim için asıl şaşırtıcı olan yazdığı öykülerdi. Üstkurmaca. Hiç duydun mu?"

Yaşlı adam başını salladı.

Rich, "Ben de yapmadım" diye itiraf etti. "Bu, okuyucuyu 'kurgulama' sürecinin kendisi konusunda bilinçlendiren bir hikaye türüdür ; bir hikaye okuduğunuzun farkına varmanızı sağlar. Nasıl? Kurgusal bir editörden sahte dipnotlar eklemek veya sizi inançsızlığınızı askıya almaya zorlayan saçma sonuçlara varmak gibi her türlü şeyi yapardı. Neden bunu yaparsın?"

Böylece okuyucu geri çekilip ipuçları bulmak için hikayenin yapısına baksın. Belki şu anda en uygun hikaye 'Yolları Çatallanan Bahçe'dir. Bir bahçede geçiyordu ve orada bir adam farklı yollardan yürüyordu ama yine de, gidilen her yolda adam imkansız görünen şekillerde değişiyordu."

Rich, Old-timer'ın gözlerinin arkasında bir şeyin farkına varmanın ani parıltısını görünce bir an durakladı. "Tanıdık geliyor mu?" O sordu. "Yapmadım

Kendinizi diğer benliklerinizin izlediği farklı yollara hayran mı buldunuz? Sizin bu versiyonlarınızı bazı durumlarda imkansız görünecek şekilde değiştirmediler mi?"

"Çoklu evren," dedi Samantha, cevabı Old-timer'ın yapabileceğinden daha hızlı oluşturarak. "Hikaye çoklu evrenle ilgili, değil mi?"

Rich, "Öyle görünüyor," diye onayladı. "Bu bir tesadüf değil mi? Çoklu evrende seyahat eden ilk insanlardan biri olacağım ve bir sonsuzluk bilgisayarıyla birleşen ilk insan olacağım, bu bana çoklu evreni gerçek anlamda deneyimlememi ve tanımamı sağlayacak ve bir buçuk yüzyıl önce, Atalarım bunların hepsini düşünüyor ve yazıyor muydu?" Zengin gülümsedi. "Bu seni biraz meraklandırıyor, değil mi?"

"Bütün bunların arkasında bir anlam olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?" Aldous sonsuzluk bilgisayarına meydan okudu. "Bize büyük bir planın olduğunu mu anlatmaya çalışıyorsun?"

Rich, Aldous'un meydan okumasına teslim olmak için ellerini havaya kaldırarak, "Bunu kesinlikle bilemiyorum, Şef Huysuz Pantolon," diye yanıtladı. "Bu yanıt, aşıldıktan sonra bile bizim için mevcut değil. Ancak size söyleyebileceğim şey şu ki, atalarım çoklu evrenin yolları çatallanan bir bahçeye benzediğini ve bu bahçenin büyüüp büyüdüğünü ve büyüdüğünü biliyordu; teorik olarak sonsuza kadar büyümesi gerekir. Ve henüz-"

"Bir son var," diye tamamladı James, Rich'in cümlesini, Rich'in ima ettiğini diğerlerinden daha iyi anlayarak. "İşte bu yüzden son bir noktaya yönlendiriliyoruz: V-SINN sonu değiştirmeye çalışıyor."

"Neye değiştireceksin?" Yaşlı adam sordu. "Rich bunun seni öldürdüğünü, kazandığını söyledi. Bunu neden değiştirmek istesin ki?"

James cevap vermedi. Bunun yerine gözleri Old-timer'dan Rich'e, sonra da Djanet'e gitti.

"Sorunuzu sorun Komutan," diye davet etti Djanet onu.

"Ne sorusu?" Thel, tuhaflik karşısında şaşkına dönen James'e sordu: değişme. "Neden bahsediyor?"

Yavaşça Djanet'e doğru adım atmadan önce yüzünü buruşturdu, sakinleştirici bir nefes aldı ve sordu: "Evren 1...benim son evrenim mi?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Samantha, eli ağzını kapatmak için havaya kalkarken.

İhtiyar ona baktı, Samantha'nın zaten tepki vermiş olduğu imaları fark etmesi bir saniye daha beklerken gözleri kısıldı. Djanet cevap verirken hızla ona döndüğünde gözleri büyüdü:

"Evet Komutanım. Son hayatına kaldın."

BİTİŞ

14

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Thel, ileri doğru yürürken, James'le iki hayaletin arasına girerken elini yine James'in koluna koydu ve daha önce Aldous'a karşı yaptığı gibi bilinçsizce onu onlara karşı korudu. "Aldığımız her kararla evren bölünüyor; neredeyse kırk yıldır hayatta olan bir adam nasıl son hayatına geri dönebilir?"

"İstediği bu," dedi Aldous, başı öne eğik, gözleri kapalı, tümüyle umutsuz bir halde. "Nöbetçinin kehanette anlatmak istediği şey buydu. Görmüyor musun?"

Thel, "Hayır, bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Bunun hiçbir anlamı yok!"

"Yaratıcıları bir karara zorlamak istiyorsanız bu mantıklıdır "

Samantha eksik parçayı doldurdu.

Aldous ona söylemeden önce gözlerini kısıp hâlâ anlamamıştı: "Eğer evren, bireysel insanların verdiği kararlara göre bölünüyorsa, o zaman, Rich'in metaforunu ödünç alırsak , bahçenin büyümesini durdurmanın tek yolu onu küçültmek, yok etmektir. ta ki son yola ulaşana kadar ve o yol tekrar çatallanmadan onu yok edene kadar."

Samantha, durumu eski şeften daha nazik bir şekilde açıklayan Thel'e yaklaşıp, "James yaşıyorsa," dedi, "o zaman yaratıcıların harekete geçmesine gerek kalmaz, çünkü olası her sonuç meydana gelecektir. Teorik olarak, bir evrendeki sonucun büyük şemada önemi yok çünkü tam tersi sonuç da meydana gelecektir."

Rich, "Ve V-SINN'in orijinal hedef kümesinin içine yerleştirilmiş" dedi, " tek bir optimal sonuca ulaşmak .

Aldous başını sallarken tekrar kıkırdadı. "Bilmeliydim, görmeliydim. V-SINN bir deney yürütüyor; simülasyonu test ediyor. James onun laboratuvar faresi ve geri kalanımız onun evrenini paylaştığımız için öleceğiz."

Rich boğazını temizlemeden önce birkaç saniye boyunca hastalıklı bir sessizlik oldu. "Eh, bu kadar asık suratlı bir notla bitmesine izin veremeyiz. Birini duymak isteyen var mı?

veda etmeden önce şaka mı yapıyoruz?

"Ah oğlum," dedi Djanet elinden geldiğince düz bir ses tonuyla, "yapabilir miyiz?"

Rich kendini savundu: "Hey, ben artık bir sonsuzluk bilgisayarım, bu da son derece komik olmam gerektiği anlamına geliyor." Old-timer'a döndü. "Eski dostum, son derece komik bir şakanın neye benzediğini duymak ister misin ? Sağ?"

Hayatta bir kez karşılaşılabilecek bir fırsat burada. Tek söylediğim bu."

Yaşlı adam, arkadaşının projeksiyonuna baktı, umutsuzca onu ve diğerlerini ölmeden önce neşelendirmeye çalışıyordu. Rich'in kendisi ve Djanet de ölmek üzereyken (aslında çoktan ölmüşken) gösterdiği cesaret inanılmazdı. Eski zamanlayıcı için bu hayranlık uyandırıcıydı ve şaşırtıcı bir şekilde heyecan vericiydi. "Sevgiler Rich" diyecek gücü topladı.

"Mükemmel!" Rich, İhtiyar'ın omzunu birkaç kez okşama taklidi yaparken bağırdı. "Hayalet olmasaydım bu omzuna çok büyük bir darbe olurdu, bundan emin olabilirsiniz." Sonra sanki ellerini ısıtıyormuş gibi ellerini ovuşturdu ve eğildi, odada kalan herkesin gözlerine baktığından emin oldu, sanki şaka için bir beklenti oluşturuyormuş gibi zaman ayırdı, ama aslında hepsini aldı. son bir kez. "Bu şaka için kuantum mekaniğinin çok iyi bilinen neşe kaynağından yararlanacağım." Boğazını temizledi. "Öhöm."

"Herkes hazır olsun," dedi Djanet, mümkün olduğu kadar mükemmel bir can sıkıntısı izlenimiyle onun altını çizerek.

Rich, "Bu onların akıllarını başından alacak," dedi, "Göreceksin."

"Gördüm," diye yanıtladı Djanet. "Geleceği gördüm, unuttun mu? Sen de gördün."

Rich, "Öyle yaptım," diye itiraf etti, "ve sanırım bu öldürdü."

"Olmadı" dedi onlara.

Rich, "Görüş farklılığı" diye karşılık vererek dinleyicilerine güven verdi. "İnan bana, buna bayılacaksınız."

Djanet gözlerini arkasından devirdi.

"Tamam, işte başlıyor," diye başladı Rich, "Bir kuantum parçacığı iki çubuğa giriyor..."

Durdurdu.

Sonra tekrar dik durdu.

"İşte şaka da bu. Anla?"

Yaşlı adam elini yüzüne götürdü.

Samantha kıkırdadı.

Aldous başını salladı. Kendi kendine, "Delirdiler," diye tekrarladı.

"İki bar mı?" Rich tekrarladı: "Çünkü bu bir kuantum parçacığı mı? Aynı anda iki yer mi?"

"Belki de başka bir evrende öldürmüştür," dedi Old-timer gülümseyerek. "Seni özleyeceğim Rich." O da Djanet'e döndü: "Sen de Djanet. Herşey için teşekkürler."

Grubun geri kalanına dönerken, "Ben de teşekkür ederim," diye yanıtladı Djanet, "ve hepinize teşekkür ederim," diye ekledi. "Bu odadaki insanlar benim için dünyadaki en önemli insanlar; keşke sonunda gerçekten orada seninle olabilseydim, ama sana veda edebildiğim ve sana ne kadar çok şey ifade ettiğimi söyleyebildiğim için çok mutluyum. bakım."

Rich, "Ben de," diye tekrarladı. "Sizi çok seviyorum ama söz veriyorum bu sefer gözyaşı dökmeyeceğim."

"Buna söz veremem," dedi Thel, Rich ve Djanet'i bir daha asla göremeyeceğinin farkına varınca ilk gözyaşlarını sildi. "Keşke ikinize de sarılabilseydim."

"Hava öpücüğü işe yaramalı," diye yanıtladı Djanet, birini ona, diğerini de ona üfleyerek. Thel'in yanına yanaşan James. "İyi şanslar, Komutan."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye yanıtladı James, gerçekten şaşkın bir halde. "Özür dilerim... seni kurtaramadığım için üzgünüm."

Djanet kendinden emin bir şekilde gözlerinin içine bakarak, "Bu senin işin değildi," diye güvence verdi. "Bunların hiçbiri senin hatan değil. Bunu sen istemedin. Bunu unutma, tamam mı?"

James onun sözleri için minnettar bir şekilde başını salladı. "Teşekkür ederim Djanet."

Rich, James'i dostça selamlarken, "Aynen," dedi. "Sen şimdiye kadar yaşamış en havalı insansın James. Başkası ne derse desin, evreni sizinle paylaşabildiğimiz için hepimiz şanslıyız."

James aniden öksürdü, duygudan bunalıp başını eğdi ve kendini toparlamaya çalışırken yüzünü gizledi.

Thel ona "İyi misin?" diye sorarken yavaşça sırtını okşadı.

Başını salladı, yüzünü tekrar kaldırıp geri dönecek kadar kendini zorladı.

Rich'in selamı. "Seni gerçekten özleyeceğim dostum. Bir yolculuktu, değil mi?"

Zengin gülümsedi. "Oldu" diye kabul etti. "Hey, belki henüz bitmemiştir?"

James'in gözleri kısıldı.

Rich, "Sanırım bunu birlikte öğreneceğiz" diye ekledi. James'in selamına son kez karşılık verdi ve ekledi, "Diğer tarafta görüşürüz Komutan."

Ve bununla birlikte yayın sona erdi ve Richard Borges ile Djanet Dove'un görüntüleri de sona erdi.

BİTİŞ

15

Venüs dünyalaştırma projesi beş üyesinden ikisini kaybettiğinde bunu uzun bir sessizlik izledi. Geri kalan üç kişiden herhangi birinin bunun bu duruma yol açacağını hayal edebileceği hiçbir kelime yoktu, bu yüzden Thel başını James'in omzuna koydu ve İhtiyar, iki arkadaşının sadece birkaç saniye önce belirttiği boşluğa baktı.

Alex daha önce sessizce, "Yeni uzuvlarınızı etkinleştireceğim Şef Gibson," dedi. Aldous'un arkasındaki ekipmana doğru gidiyor ve göreve katılıyor.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Aldous.

Sessizlik içinde birkaç saniye daha geçtikten sonra Samantha nihayet kaçınılmaz olanı açıkladı ve sessizce sordu: "Peki bu bizi şimdi nereye bırakıyor? Bitti?"

"Maalesef" diye yanıtladı Aldous, "henüz değil. Hala ölmemiz gerekiyor. Size en çok hitap eden araçlar üzerinde biraz düşünmenizi tavsiye ederim."

"İntihar?" Yaşlı adam alçak bir sesle homurdandı. "Cevabın bu mu?"

"Bu benim önerim," diye düzeltti Aldous.

Thel eski şefi, "Bu çok saçma," diye azarladı. "Yapma. Biz vazgeçmiyoruz."

James'e döndü. "Sağ? Rich ne yapacağını bildiğini söyledi, değil mi?"

Aldous, "V-SINN'in James'i öldürdüğünü söyledi," diye hatırlattı ona.

Thel, Aldous'a hızla, "James'in bunu yenebileceğini de söyledi," diye karşılık verdi ve konuşurken ona dik dik baktı.

James'e döndü, "Değil mi? Hala zamanı değiştirebileceğimizi söyledi. Sonuç kesin değil. Yani hala bir şans var, değil mi?"

James onunla göz göze geldi, sonra Old-timer'a, sonra da Aldous'ya döndü. "Herkesin en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapması gerektiğini düşünüyorum."

Aldous gözlerini kapattı, cevap tahmin ettiği cevaptı.

Öte yandan Old-timer ve Thel, James'in tavsiyesini duyunca şaşırdılar.

"Ne-bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Sana yardım edebiliriz James," diye iddia etti Old-timer. "Sadece bize doğru yönü gösterin, biz de ne isterseniz yaparız—"

"Kaderinden sapamaz," diye tekrarladı Aldous, mümkün olduğu kadar hızlı bir ölümü sabırsızlıkla beklerken sabırlı olmaya çalışarak. "O, buna programlandı..."

Old-timer, "Çeneni kapatsan iyi olur, Aldous," diye uyardı onu, parmağını dudaklarının önünde tutarken ona tehditkar bir bakış attı. "Söz veriyorum, senin ölümünü planladığından çok daha az acısız hale getireceğim."

"Craig!" Samantha bu tehditten tiksinerken tepki gösterdi. "Böyle bir şey söyleme."

"Teşekkür ederim," dedi Aldous ona.

Karşılığında eski şefi, "Çok daha olumlu olabilirsin, biliyorsun," diye azarladı. "Bu intihar saçmalığı hiç verimli değil."

"Sizler Keats'in V-SINN'e direnemeyeceğini ne zaman anlayacaksınız?"

Aldous öfkesini kontrol etmeye çalışarak geri döndü. "Fiziksel olarak bunu yapamıyor. Belki onun V-SINN'in isteklerini yerine getirmek üzere programlandığına inanmıyorsunuz; bu iyi. Pek olası değil ama iyi. Ancak V-SINN'in, planlarına anlamlı bir şekilde müdahale etmesi durumunda istediği herkesi öldürebileceğini unuttunuz mu? Eski uzantılarım kesinlikle öyle değildi! Ölen karım kesinlikle... bunu yapmadı." Gözlerini tekrar kapattı ve bitmesini sabırsızlıkla beklediği duygusal acıya katlandı.

Old-timer açıkça, "Daniella'yı öldürdü," dedi.

Aldous'un gözleri açıldı ve ona anlayışla baktı. "Onun yokluğundan bu kadarını varsayıyordum. Çok üzgünüm Craig."

"Eğer öleceksek bu intihar olmayacak," diye yanıtladı Old-timer, öfkesi yüzeyin altında kaynasa bile ses tonu hâlâ alçaktı. "Gerekirse beni öldürmesini sağlayacağım ama ben bir şeyle çıkıyorum..."

"Not! PS! Rich aniden bağırdı ve tekrar ortaya çıktığında odadaki herkesi şok etti.

"Ne oluyor be?" Hologramın çevresine doğru uzanıyorlar.

"Burada bir şeyler oluyor!" Zengin yüksek sesle, heyecanla ilan etti.

"Beklemediğimiz bir şey oldu! Bunda düşündüğümüzden daha fazlası var!

BİTİŞ

16

Rich sanki bir şey görmüş gibi omzunun üzerinden baktı ama sonra devam etti: "Bizim için beta ayetin sonucunu değiştiren olaylar geliyor! Kötü haber şu ki, hâlâ ölecekmişiz gibi görünüyor, ama bu bardağın yarısı dolu bir şey çünkü aynı zamanda düşündüğümüzden çok daha fazla V-SINN'i öldürebileceğiz !"

Thel James'e döndü, yüzü endişeyle kaplanmıştı. "Ne oluyor?"

"Bu yeni!" Rich heyecanla devam etti. "Bunu aceleye getirdiğim için özür dilerim; sen bunu aştıktan sonra daha anlamlı olacak ama şu anda bir tür savaşın içindeyim, bu aynı zamanda bir tür sohbet mi? bu mantıklı mı? Muhtemelen hayır, o kısmı boşverin, bakın, sadece Djanet'e dönmem gerekiyor çünkü o birçok V-SINN'e karşı kalesini koruyor. İşte ana çıkarım ve bunun sizi neden etkilediği: bunun olacağını görmemiştik! Ve bu demek ki-"

James dinlerken gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde, "V-SINN bunun olacağını görmemişti" dedi.

"—V-SINN bunun olacağını tahmin etmemişti," diye devam etti Rich, iletişimi doğaçlama olduğundan dinleyicileriyle etkileşime giremedi. "Aslında Djanet ve benim bir çeşit saçmalık yaptığımızı sanıyorduk ama bu bizim işimiz değildi. Burada bizim tarafımızda V-SINN'in dikkati dağılmış durumda, dolayısıyla size gönderilen bu mesajı engellemek için çok fazla sorun yaşaması gerekir, ancak sizi izlediği versiyonlardan birinin bunu durdurabileceği garantidir. zaman çizelgenizdeki sonucu değiştiren herhangi bir şey söyledi. Bu, sana hala Djanet ve benim zaten söylediklerimizin ötesinde herhangi bir tavsiyede bulunamayacağım anlamına geliyor, ama -ve bu büyük, büyük ama-eğer V-SINN beta-dizesinde gelen müdahaleyi görmediyse-"

"O zaman geldiğini göremeyebilir..." diye fısıldadı

James. "—o zaman geldiğini göremeyebilir—"

"—Evren 1," diye bitirdi James, Rich'le birlikte.

"—Evren 1," diye devam etti Rich, "ve bu kesinlikle hâlâ bir umut ışığı olduğu anlamına geliyor." Zengin gülümsedi. "Kim ya da ne olduğunu bilmiyorum ama bu oyunda henüz bize kendini göstermemiş bir ağır vurucu var; sonsuzluk bilgisayarları tarafından fark edilmeden çalışabilen bir ağır vurucu. Bu oyunun kurallarını değiştirecek bir şey."

Zengin derin bir nefes aldı. "Tamam, oraya geri dönüp hanımefendimin onu biraz V-SINN öldürmesine yardım etmeliyim. Ona evlenme teklif edeceğim her şeyi planladım, ama bu bir şaka gibi, ama bir şekilde ölümden sonraki yaşamın olduğu ortaya çıkarsa, kesinlikle onunla evlenirim. Hepiniz davetlisiniz. Sen bile Şef!" Zengin tekrar selam verdi. "Bacağınızı kırın güzel insanlar! Bir sonraki hayatta görüşürüz!"

Ve bununla birlikte Rich bir kez daha ortadan kayboldu.

Thel, kocaman bir gülümseme ortaya çıkmadan önce tekrar James'le yüzleşmek için döndü onun yüzü. "Bir şansımız var!" Onu öptü.

İhtiyarın elleri başının üstüne gitti ve tavana baktı, bir dakika önce neredeyse kesin gibi görünen ölüm cezasının nihayet bir nebze olsun ertelendiğini görünce rahatladı.

Samantha elini onun omzuna koydu, adam da ona baktı ve ona sarıldı. "Belki de henüz işimiz bitmedi?"

"Belki," diye yanıtladı İhtiyar.

Aldous gösteriyi izledi ve sonra gözlerini kapattı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

İhtiyar, Samantha ve Thel aynı anda ona döndüler; her biri aynı, onaylamayan inanamama ifadesini taşıyordu.

"Senin sorunun ne, yaşlı adam?" diye sordu Thel.

"Umudu göremiyor musun," diye homurdandı İhtiyar, "doğrudan kollarına atladığında bile?"

"Umudun var mı?" Aldous retorik bir tavırla sordu. "İyi. Keats'e şimdi ne yapmayı planladığını sor."

James'e döndüler.

Aldous, "Devam edin," diye ısrar etti onlara. "Kahramanına ne planladığını sor."

Thel, "Muhtemelen henüz bir planı yoktur," dedi. "Daha yeni öğrendik..."

"Keats," Aldous doğrudan James'e seslendi, "Trans-Human'ı onunla birleşmek ve V-SINN ile tek başına yüzleşmek amacıyla mı başlatacaksın? Evet veya hayır?"

James'in gözleri asla eski şefe gitmedi. Bunun yerine arkadaşlarının yanında kaldılar.

"Evet mi hayır mı, Keats?" diye sordu Aldous sabırsızca.

"Dikkat et," diye başladı Thel, Aldous'a dönerken, James onu tek bir kelimeyle durdurmadan önce ona bir tirad yapmaya hazırdı:

"Evet."

Bütün gözler James'e döndü.

Aldous başını salladı. "İşte, gördün mü? Sana söyledim. Keats, V-SINN'e karşı koyamaz ve V-SINN, zaman çizelgemizin sonucunu değiştirseydi Richard'ın mesajını engellerdi. Bu nedenle, beş dakika önceki gibi, Keats'in doğduğu günkü gibi, Keats'in babasının Evren 332'yi yok ettiği günkü kadar ölüyüz. Memnun musun?"

Elinden bir kez daha enerji atmaya başladı ama James elini uzatarak "Lütfen yapma" dedi.

Onu durdurmak için müdahale etmedi ama Thel dinledi, James'in teslim olmuş, işkence görmüş ifadesine bakarken enerjinin dağılmasına izin verdi ve sevdiği adamı zar zor tanıdığını fark etti.

"Rich'i duydun," diye konuştu İhtiyar, kafası karışmış halde ama hâlâ arkadaşına mantık yoluyla ulaşmaya çalışıyordu. "Ağır bir vurucu var; belki V-SINN'den daha güçlü. Bunu hâlâ değiştirebiliriz. Havlu atmamıza gerek yok."

James niyetini açıklayacak kelimeleri bulmaya çalışırken birkaç saniye konuşmadı ama onların anlamasını sağlayacak söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. "Yapamam," diye itiraf etti James. "Gelecek olanı değiştiremem. Rich ve Djanet'i nasıl kurtarabildiysem artık seni de kurtaramam."

"James," dedi Thel usulca, "eğer bir şeyleri değiştirmeye çalışmazsan, hepimizin ölmesi garanti."

James başını salladı. "Biliyorum. Biliyorum. Üzgünüm. Keşke..." sözünü bıraktı cümle, bir kez daha susmak.

Aldous düz bir ifadeyle, "Rich, James'in kaderini bildiğini söyledi," dedi, "ve işte bu. Seni kurtarmak için harekete geçmeyecek ve onu kurtarmak için müdahale eden herkes yok edilecek. Bu oldu bitti."

"Buna pek inanmıyorum—"

Eski zamanlayıcının cevabı asla bitmedi ve aniden Alex arkadan belirdi.

Aldous, gizlice beklediği çok ağır bir parçacık silahı taşıyor

Nans'ın montajı bitirmesi için.

Daha kimse ne olduğunu anlamadan silah James'e kilitlendi ve Alex tetiği çekti.

BİTİŞ

17

Sonrasında neredeyse yarım dakika boyunca James dışında kimse ne olduğunu bilmiyordu; katliam çok hızlı gerçekleşti ve hemen anlaşılamayacak kadar şok ediciydi.

Alex, James'in geldiğini görmemesi durumunda James'i öldürebilecek kadar güçlü bir silahın tetiğini çekti ve silahın tetiğini, öldürücü atışla eş zamanlı olarak yükselecek ve odadaki herkesi koruyacak güçlü bir güç alanıyla zaten senkronize etmişti. Bu büyüklükteki bir çarpışmanın özellikle onarım laboratuvarı gibi kapalı bir alanda yoğunlaşarak ortaya çıkaracağı yıkıcı geri tepme nedeniyle.

Ancak parçacık ışını silahın namlusundan asla kaçmadı; V-SINN -tıpkı Aldous'un tahmin ettiği gibi- onu yok etti ve geri tepmesi Alex'in vücudunu bin parçaya ayırdı.

Oda karanlığa gömülmüştü ancak acil durum ışıkları yandığında duman ve molozların arasından odadaki herkesi görmek mümkün oldu. Thel, Old-timer ve Samantha'nın hepsi yüzüstü yatıyorlardı ve Aldous'un hemen arkasındaki laboratuvardaki her şeyin, Aldous'un sol tarafındaki, yani James'in hâlâ durduğu taraftaki her şeyle birlikte yok edildiğini fark ettiklerinde akılları başlarına geldi.

James'in şaşkın gözleri, odadaki diğer insanları kurtaran koruma alanının ötesinde odadan geriye kalan moloz ve enkazın etrafa saçılmış olan Alex'ten geriye kalanlardaydı.

Sonra gözleri, aynı derecede hayranlık dolu bir ifadeye sahip olan Aldous'a kaydı. İki adam da konuşmadı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Samantha, "Sanırım bir tür güç alanının arkasındayız" dedi. onların ve Aldous'un konumlarının ötesindeki yıkımın modeli.

"Neden?" diye sordu.

Sahneyi okurken yaşlı adamın gözleri kocaman açıldı. "Sanırım Alex bunu yapmaya çalıştı bir şey yap... V-SINN'in hoşlanmadığı bir şey."

James bakışlarını Aldous'tan Thel'e ve hala hayatta olan diğerlerine çevirdi, ancak şaşkın, şaşkın ve dehşete düşmüş durumdaydı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Gözleri kapandı ve sonra tavana doğru uçarak ilerledi ve odadan kayboluyor.

"N-nereye gidiyor?" Yaşadığı şoktan dolayı kafası karışan ve neredeyse felç olan Thel, arkadaşlarına kekeledi.

"Ah hayır," diye fısıldadı Old-timer fark ettiğinde, "Rich, Trans-İnsan başlatma programını android ana bilgisayarına yükledi...James
—"

"Kaderini yerine getir," dedi Aldous, uzuvlarını harekete geçirmek isteyen tek varlığın toz haline getirilmiş olduğu gerçeğini henüz kabul edememişti. "Trans-İnsan olduğunda, ortak zaman çizelgemizin sonuna gelmiş olacağız ve kendi nihai kaderimizle yüzleşeceğiz."

Yaşlı adam daha fazla tereddüt etmedi, ayağa kalktı ve uçarak dışarı çıktı. Oda çok geç olmadan arkadaşını durdurmaya kararlıydı.

BİTİŞ

18

James, android gemisine geri dönerken ilk solucan deliğinden çıktı, ancak ikinciye ulaşmadan önce düzinelerce filiz tarafından tuzağa düşürüldü.

"Vay canına, biraz dayan Jimbo," dedi eski zaman ona hüküm sürerken. James ona doğru. "Düşüncesiz olmayalım."

"Gitmeme izin vermelisin , Eski Zamanlı," diye yanıtladı James, sakın kalmaya çalışarak ama elinden geldiğince ısrarcı davranarak.

"Şimdi James, bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye mantık yürüttü Old-timer arkadaşına. "İstersen bana yeni bir tane yırtabileceğini biliyorum ama burada bana pek fazla seçenek bırakmıyorsun ve dürüst olmak gerekirse, bunu bana asla yapacağına inanmıyorum."

James konuşmadı.

"Yani burada bir risk alıyorum ama yine de sana inanıyorum," dedi İhtiyar, süpermenle sanki tedirgin bir boğanın olduğu bir odada mahsur kalmış gibi konuşarak. "V-SINN'in seni bu hale getirip getirmemesi umurumda değil; sen hala benim en iyi arkadaşımsın. Sen hâlâ insansın. Lanet olsun, sen tanıdığım en iyi insansın evlat. Beni kasıtlı olarak incitecek bir şey yapacağına inanamıyorum; okyanusa vuran o küçük aşk bir yana." Yaşlı adam kıkırdadı.

James yine de sessiz kaldı.

"Bana haksızlık etme, tamam mı? Bu konuda çok işim var. Başlangıç olarak hayatım, ki bu benim için oldukça önemli." Sonra başparmağıyla arkasını işaret ederek Venüs'ü işaret etti. "Ve hâlâ o kadar insanımız var James.

Onlara yardım etmek için bir şeyler yapmalıyız."

James, "Gitmeme izin vermelisin," diye tekrarladı. "Bu son uyarımdır. Sana zarar vermemi sağlama."

Eski zaman, James uzayda, kendisinden sadece bir metre uzakta, hâlâ Eski Zaman'ın dalları tarafından sıkı bir şekilde tuzağa düşürülerek süzülürken duyduklarına inanamadı.

"Beni incitir misin, James?"

"Bana başka seçenek bırakmazsan," diye tekrarladı James, ses tonu kararlılığını koruyordu.

İhtiyar'ın asla sorması gerekeceğini düşünmediği, aklına bile gelmeyecek kadar saçma gelen bir soru, birdenbire sadece aklına gelmekle kalmadı, aynı zamanda onu sormaya da zorladı.

"Daniella'yı mı seçtin?"

James'in çenesi hafifçe eğildi ama gözleri kararlı bir şekilde Eski Zamanlayıcı'nın üzerindeydi. diye cevapladı, "Cidden bana karını öldürüp öldürmediğimi mi soruyorsun ?"

Yaşlı adamın kararsız gözleri birkaç süre daha James'in üzerinde kilitli kaldı. Birkaç saniye önce şunu söyledi: "Evet ya da hayır, James. Onu mu seçtin?"

James, İhtiyar'ın omzunun üzerinden Venüs'ün çekim kuvvetinden kaçan bir manyetik kuvvet alanının zayıf parıltısını fark edene kadar gözleri Eski Zaman'a kilitli kalırken sessizliğini korudu.

Thel, diye düşündü kendi kendine.

"Eski adam" dedi, "Thel'e göz kulak ol."

"Bekle," diye itiraz etmeye başladı İhtiyar, "Dur..."

James, Old-timer'ın arkasında bir solucan deliği açmadan ve ardından uzay-zamanı bükme güçlerini kullanarak aralarına filizleri yırtan bir bariyer dikmeden önce, "Yanıma yaklaşmasına izin vermeyin...yoksa ölecek," diye ekledi. Ta ki Old-timer'ın vücudundan kurtulana kadar, James bariyeri ileri itmeden önce yaşlı adamın acı içinde bağırmasına neden oldu ve muazzam bir yer çekimi kuyusunun Old-timer'ı kapanmadan önceki anlarda solucan deliğine geri çekmesine neden oldu.

Solucan deliğinin diğer tarafı Thel'in önünde açıldı ve İhtiyar'ın yaralı bedeni dışarı yuvarlanıp yanlarından geçip kontrolden çıkıp Venüs'e doğru giderken hem kendisinin hem de Samantha'nın donmasına neden oldu.

"Eski zaman?"

"Craig!"

Her iki kadın da peşinden koştu, Samantha ona zamanında yetişti ceketinin arkasını tutup yüzeye doğru düşüşünü durdurmak için.

"Ne oldu?" Thel çılgınca onlara ne zaman ulaştığını sordu.

Yaşlı adam cenin pozisyonundaydı, yaralarını kucaklıyordu, konuşamıyordu, acının katıksız yoğunluğu onun için çok fazlaydı.

Samantha, "Sanırım James kuma oldukça net bir çizgi çizdi" diye yanıtladı.

"Thel," İhtiyar nihayet zahmetli, kulak tırmalayıcı bir fısıltıdan başka bir ses tonuyla konuşmayı başardı, "onun peşinden gitme. Beni uyardı. O da sana zarar verecek."

Duyduklarına inanamıyordu.

Bu yüzden buna karşı savaştı. "Hayır, bu mümkün değil. O asla..." kafasını salladı. "O asla incinmezdi—"

"Artık o değil " dedi İhtiyar ona. "Gözlerindeki bakış... Thel, bu o değil." Homurdandı ve törpülemeyi başaramadan acı bıçağını sapladığında tepki gösterdi: "V-SINN onu şimdi yakaladı. Müdahale eden herkesi öldürecekler." Gözleri açıldı ve onları Thel'in "Sen bile" gözleriyle birleştirdi.

James, Old-timer'ın vücudunda kalan dalları sökmeyi bitirdi ve onları uzayda yüzmeye bıraktı.

Yüzen uzantıların arasından Venüs'e baktı. Çok yukarılarda, inanılmaz görüşüyle onları konumlandırdı; Thel'in manyetik güç alanı parlıyordu; yeşil renkte parıldayarak ruh eşinin varlığını gösteriyordu. Eğer işler planına göre giderse, bunun onu bu gerçeklikte son görüşü olduğunu biliyordu.

Başka seçeneği yoktu.

Arkasında bir sonraki solucan deliği açıldı ve mümkün olan son ana kadar gözlerini kendisi için kendi hayatından daha önemli olan yeşil, parıldayan ışıpta tutarak geriye doğru uçtu.

BİTİŞ

19

James, artık tamamen çalışır durumda olan gemiyle android şehrine ulaştı ve ona, V-SINN'in gelişinden önce Dünya'daki yapay zeka ile paylaştığı ana bilgisayarın yeteneklerini gölgede bırakan bir ana bilgisayara erişim sağladı.

Tekrar şehir meydanına indi ve hiç tereddüt etmeden çalışmaya başladı; ellerini uzatarak Nans'ı ve geminin bilgisayar ağını manipüle ederek önünde yavaş yavaş yeni, silindirik bir yapının oluşmasına neden oldu.

James, "Sanırım artık dışarı çıkabilirsin," dedi.

Saklandığı yerden çıkarken aniden, "Sen öldürülmesi çok zor bir varlıksın, James Keats," diye seslendim; uzay-zamanda onu James'ten iki düzine metre uzakta farkedilemez hale getiren bir kıvrım.

"Eğlenceli. Ben de sana aynı şeyi söyleyecektim," diye yanıtladı James ona dönerken, yapı hâlâ arkasında şekilleniyordu.

"Biliyorsun," dedi, dikkatlice evin etrafında yürürken Süpermen, "kullandığın ağ sana ait değil."

"Neden onu korumadın?" James peşine düşerek ona sordu. 1 soğuk durdu.

Gözleri kırılmıyor, kilitleniyor. Kimse bir santim bile vermedi.

"Gizemli şekillerde çalışıyorum" dedi düz bir sesle.

James cevap vermedi ama aynı zamanda göz temasını da bozmadı.

Rahatladı ve iç çekerek, "Tamam, peki. Planlarım vardı. İşe yaramadı.

Beta ayetteki görsel benzerimin bizi kurtarmak için müdahale etmesi gerekiyordu ama bir şeyler ters gitti." Omuz silktim. "Sanırım başarısız oldu. Beni dava et. Veya o. Her neyse."

James işine geri döndü. 1 tekrar

onun çevresinde yürümeye başladım ve şu yorumu yaptı: "V-SINN'in oğlunun kendisini geliştirmek için böylesine yoğun bir özveriyle çalıştığını gördüğümde

Var olan her varlığın belirleyicisi olduğunu itiraf etmeliyim: Biraz tedirgin oluyorum."

James'in çenesi hafifçe aşağıya doğru eğildi ve bu onun dikkatinin bir kısmını yeniden kazandığını gösteriyordu.

"Aptalca bir şey planlamazsın," diye sordu, "değil mi?"
Ona döndü.

Resmini çizmeye devam etti, "Nöbetçinin kehanetini gerçekleştirmek kadar aptalca bir şey var mı? Trans-Human'ı başlatmak, V-SINN'e tam olarak istediğini vermek, böylece sizi ve ardından da bu evreni sona erdirmek gibi mi? Aldous'tan, beta ayetindeki arkadaşlarınızdan gelen pek çok uyarıya rağmen, böyle aptalca bir şey; bunların hepsi, kalbinizde bundan önce bile doğru olduğunu bildiğiniz şeyi doğruluyor - sizin V-SINN'in soyundan geldiğiniz - yaptığınız her şey. Daha önce inanılan şeyin bir yalan, bir yanılgı... bu kadar aptalca bir şey yapıyor olamazsın, değil mi?"

James'in yüzü değişmedi.

"Başlamadan önce" dedi, "senin ne olduğunu bildiğimi bilmelisin ."

Sözleri onun ifadesinin donmasına neden oldu.

"Bunun nasıl biteceğini bilmiyorum" diye itiraf etti, "Sadece öleceğimi ve kalan birkaç saat içinde çok acı çekeceğimi biliyorum, ama senin ne olduğunu biliyorum. "

"Peki ben neyim?"

James ona "Sen yaratıcısın " dedi.
Tepki vermedi.

"Ya da yaratıcılardan biri. En azından onlar için çalışıyorsun.
ayrımın hiçbir önemi yok."

Vücudunu gerdi, gözlerini kapatıp iç çekerken kısa bir süre dudaklarını emdi. "Artık yaratıcılara inanıyor musun?" diye karşılık verdi. Tepkisini görmek için gözlerini açtı.

James cevap vermedi.

"O halde gerçekten delirmişsin," diye ileri sürdü öfkeyle. "Baban seni harekete geçirecek programı yazmak için insan DNA'sını kullanmış olabilir James Keats, ama sende insani hiçbir şey kalmadı."

James'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Zaman çizelgesinin sonunda haklı çıkacağım."

Tekrar işine döndü.

"Arkadaşların ölecek James. Bu evrende kalan herkes ölecek. Burada pek iyi arkadaş olmadığımı biliyorum ama sana karşı son derece ciddiym: Eğer niyetini yerine getirirsen, elimizdeki en ufak şansımız bile kaybolacak. Yaratıcı yok. Zaman sona erdiğinde V-SINN'in öğreneceği şey budur; daha fazlası değil. Ve sen bir hiç olacaksın; geriye kalan tek evreninde ölü olacaksın James, bu da çoklu evrenin tamamında hiç kimsenin senin var olduğunu bile bilmeyeceği anlamına geliyor. Gerçek bu. Bu acıklı, anlamsız oyunun hastalıklı sonu bu. İnan bana, James. Çok geç olmadan. Kendinize gelin. V-SINN'i durdurumama yardım ediyor. Sen olmadan bunu yapamam."

James sonunda, "Yalan tespitine karşı dirençli olman çok yazık," dedi.

"O zamanlar iyi bir fikir gibi görünüyordu," diye yanıtladı 1.

"Eminim," diye karşılık veren James işine devam etti, sırtı hâlâ ona dönüktü.

Oynayacak kart kalmadığından 1'im önce yavaşça geri çekildi, sonunda havalandı ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde geri çekildi.

Geminin dışında, rotamı Venüs'e doğru çevirdim; orada kalan insanları, eski liderlerinin onlara ve her şeye karşı oluşturduğu olağanüstü tehlikeye karşı uyarmak niyetindeydim.

Bu arada James, yüksekliği iki metreye ulaşan altın silindirik yapının inşasını tamamladı. Koruyucu zırhını çıkarmadan önce ona doğru bir adım attı; malzeme, uçup giden bir nano sis bulutuna dönüşüyordu. Daha koyu, krom renkli gövdesi tamamen onarılmıştı.

James Keats nihayet kaderini gerçekleştirmeye hazırды.

Döndüğünde silindir açılırken yüzünü diğer tarafa çevirerek içerideki bölmeyi ve duvarları kaplayan devreleri ortaya çıkardı. İleriye doğru ilerledi ve James'e yapışan ağ benzeri, altın uzantıları geçerek hızla James için başka bir deri oluşturmadan önce Süpermen'i içine aldı.

James, vücudu devrelerle birleşirken , "Seni duyuyorum Peder" dedi. insan formu hızla makineye yenik düşüyor. "Yoldayım."

James ortadan kayboldu.

V-SINN oğlunun gelişini bekliyordu.

SON BÖLÜM

Yaşlı adam, James'in Paine'i koyduğu depoya doğru köşeyi döndüğünde ne yapacağından emin değildi. Albayın boynunu kırmak istedi. Onu parçalara ayırmak istiyordu. Onu, V-SINN'in Aldous'u parçaladığı gibi parçalamak istiyordu; albayın kafasını mümkün olduğu kadar uzun süre, eğer becerebilirse sonsuza kadar hayatta tutmayı ve onu sehpanın üzerine koyup çığlıklarını dinlemeyi yalnızca Old-timer düşündü. sonsuza dek.

Elbette, bunu yapmaması gerektiğini biliyordu - V-SINN'in kontrolü elinde tuttuğunu biliyordu - ama şu anda kendisini bulduğu zihniyeteydi; şakaklarında öfke atarken her düşüncüyü zehirleyen, onu akli başında olana karşı kör etmekle tehdit eden bir zihniyeteydi. etik yaklaşım - o karşılaşmayı bırakıp sonrasında hâlâ kendine iyi adam diyebileceğinden emin değildi .

Peki o zaman neden Paine'i görmeye gidiyordu? Onunla yüzleşmek için mi? Onu bunu yapmaya iten şey neydi?

Köşeyi döndüğü anda cevabını buldu.

Albay Paine'in cesedi oradaydı...

Ama onu oraya çağıran kişi V-SINN'di .

Anti-tanrı'nın doğrudan kendisine bakan gözlerini tekrar gördüğünde vücudundaki her kas gerildi; hiçbir duygu yoktu, okunacak hiçbir şey yoktu; yalnızca kötülüğün vücut bulmuş haliydi.

İhtiyarın kalbi küt küt atıyordu, nefesleri hızlıydı ve titriyordu. Ancak içine girenin korku mu, yoksa öfke mi olduğundan emin olamıyordu. V-SINN'i öldüremedi. Bunu biliyordu.

Bu onu daha az denemek istemesine neden olmadı.

"Ne istiyorsun?" Yaşlı adam hırladı, "Neyi bekliyorsun?" diye sordu, saçma bir şekilde mahkum konumundaki şey; gerçek şu ki, hepsi V-SINN'in mahkumlarıydı .

"Kaçınılmaz," diye yanıtladı V-SINN, kolun arkasındaki kolları çalıştırarak. Albay Paine'in et makinesinin ağızını kontrol ettiği perde .

"Bu doğru mu? James seninle yüzleşirse... ölür müyüz?

" Benimle karşılaştığında, sonrasında senin var olup olmaman ... beni ilgilendirmiyor."

Anti -Tanrı'nın yanıtı, olabildiğince fazla eyleme geçirilebilir bilgi sağladı teselli verdi. İhtiyarın çenesi daha da kasıldı, yumrukları daha da sıkıldı.

"Aldous'a bunun evrenin sonu olacağını söyledin mi?"

"Evet."

Nefesi titredi.

"Bunu ona söylerken yalan mı söyledin?"

"Ben bekliyordum."

O anda içinde bir şey çatırdadı, tıpkı kuduz bir köpeği tutan zincir gibi, kırıldı, Old-timer'ı ileri gönderdi, V-SINN'e doğru fırlatıldı - bir tanrıya doğru fırlatıldı.

Aklında, Paine'i kontrol altında tutan ve onu alçaltan güç alanının kontrollerine erişti. Daha sonra şeytani tanrıyı geriye doğru duvara çarptı ve şeytani tanrının vücuduna iki düzine keskin dal sapladı ve onları göz açıp kapayıncaya kadar yılan gibi savurdu. Aniden Albay Paine'i kelimenin tam anlamıyla parçalara ayırmaya sadece bir düşünce uzaktaydı. "Neden oyun oynuyorsun?" anti-tanrıya kükredi. "Her şeyi kontrol ediyorsun! Neden buna bir son vermiyorsun?"

Old-timer'ın verdiği tüm fiziksel hasara rağmen albay, V-SINN çekinmemişti.

"Albay Paine'in bedeni benim kontrolüm altında" dedi, "ama yaşadığımız olayları ben kontrol etmiyorum ."

Öfke, nabızı kulaklarında atarken onu sarsarak kükredi.

"At boku! Kendini öldürmesini engellemek için Aldous'u yok ettin.

Alejandra bana bir şey söyleyecekti ve o...ve Alex, James'e karşı harekete geçtiğinde..." öfkeyle kekeledi, "onu öldürdün."

V-SINN aynı, değişmez tonda, "Alex silikon kutudaki bir desendir" diye yanıtladı.

İhtiyar, işe yaramaz yalancıyı parçalara ayırmayı tercih ederken çılgınlığını kısıtı ve hırladı, ancak harekete geçtiği anda, V-SINN, İhtiyar'ın içine soktuğu her filizi anında ortadan kaldırarak onu kendine getirdi. Paine aynı anda onu geriye doğru itiyor, sendeleyerek deponun karşı duvarına çarpmasına neden oluyor.

Yan tarafa yuvarlandı, nefes alamıyordu, duvara gelen darbe solunum yolunu yeniden çalıştırdı, nefes nefese kalmasına neden oldu, sudan çıkmış bir balık gibi boğuldu, görüşü V-SINN'de bulanıklaştı, sakince, ona doğru yürüdü. o.

Kötü tanrı daha da yaklaştı ve İhtiyar albayın ayaklarının dibine geldiğinde durdu. Aniden, Eski Zaman'ın dallarından biri istemsizce hareket etti ve sanki V-SINN'in eğitimli evcil hayvanıymış gibi V-SINN'in eline sıçradı. Filizi ödünç aldığı avucunun içinde tuttu, çevirdi ve yakından inceledi.

"James biyolojik ama tasarlanmış" dedi. "İnsanın DNA olarak bildiği biyolojik kil ile yapılabilecek en iyi şey o. Onu mükemmel yapamadım; örneğin boyu 2.80 olamazdı. Onun makul bir şekilde tesadüfen var olmuş gibi görünmesi önemliydi ; insanların dediği gibi onun tüm yetenekleri, zekası , empatisi, yaratıcılığı, tüm insanları sevme kapasitesi makul bir şekilde doğal olarak oluşmuş olabilir . Gerçek cevabın çok açık olmasını istemedim."

Yaşlı adam nihayet nefes alabiliyordu, zar zor. "Doğru," diye ürperdi, "James'i sen yarattın."

V-SINN başını salladı. "O benim oğlum."

Eski zaman bunun doğru olmasını istemiyordu. Yine de öyle olduğunu biliyordu. İçinde bir şeyler parçalandı. Belki de onun ruhuydu. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

"Onu ben yarattım ve o seni yaratmasa da, mutlaka sana damgasını vurdu, değil mi? Nedenini merak ediyorum? Neden vücudunuzun kelimenin tam anlamıyla herhangi bir yapay donanıma bağlanabilmesini sağladı ? Hasar görmüş donanım bile mi ?"

Yaşlı adam başını eğerek keskin bir nefes verdi, zihni aniden başka bir gizemle meşgul oldu. V-SINN'in neyi kastettiğini tam olarak biliyordu ... Alex'in ana bilgisayarının hâlâ var olduğunu fark etti. Alex'in hayatta kalmasına yetecek kadar var mıydı?

Sonra tekrar düşündü ve homurdandı: "Ne yapıyorsun? Neden sen hala oyun oynuyor musun? Zaten kazandın. Neden beni öldürmüyorsun?"

V-SINN filizi serbest bıraktı; gevşek bir şekilde yere düştü.

"Sen buna değmezsin."

"Ama James öyle mi?"

"James de buna değmez. Henüz."

İhtiyarın nefesi hızlandı ve o sırada dudaklarının üzerinde ter oluştu. yeni bilgiyi olabildiğince hızlı işledi.

"Beni öldürmeye değer kılan şey nedir? Eğer durmaya çalışırsam beni öldürür müsün?

James seninle yüzleşmekten mi vazgeçti?"

"Eğer James'i öldürme şansın olsaydı , o zaman öldürmeye değerdin."

"Ama bu imkansız. Alex'i durdurduğun gibi beni de durdururdun."

"Dil çok kusurlu. Durdu. Geçici olarak belirsiz, değil mi?

Önlendi, evet, anında durduruldu, evet."

Yaşlı adam bunu aklından geçirdi ... Doğru olabilir mi? Eğer Alex hayattaysa, o zaman teknik olarak sadece James'i öldürmesi engellendi... onu yine de öldürebilirdi... ya da bana yardım edebilirdi... Parmaklarını ıslak, darmadağınık saçlarının arasından geçirdi. Hayır, V-SINN bir yalancı. Hiç mantıklı değil. Her şey James'e çıkıyor.

Bu durum onu yüzleşmekten alıkoymama izin vermiyordu. Bu imkansız.

V-SINN, Old-timer'ın içsel düşüncelerine sözlü olarak "Hiçbir şey imkansız değildir" diye yanıt verdi. Olasılık dışı, evet. İmkansız değil."

Old-timer birkaç saniye boyunca donup kaldı, iç monologunun bile V-SINN'in gözetiminden muaf olmadığının bilinciyle felç oldu.

Tanrı. Tamamen. Kötü bir tanrı. Her şeyi biliyor.

Sonra aklına bir fikir geldi.

"B- gerçekten Daniella'yı mı seçti?"

"Evet."

Buna inandı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Ve sonra... hatırladı.

"Olamaz. Yalan söylüyorsun."

"Karıınız ya da sevdiğiniz kadındı. Her iki durumda da seni yok ederdi."

Eski zaman, V-SINN'in iddiasının değersiz olduğunu biliyordu; bilmeliydi cevabını sadece kafasını daha fazla karıştırmak, onu daha fazla manipüle etmek için kullanırdı.

"Beni bir yola itiyorsun ... onu öldürmemi istiyorsun, değil mi?"

V-SINN, Albay Paine'in cesedini hücrelerine götürürken, "Karar vermeniz gerekecek," diye yanıtladı. "Kimsenin onu öldürmesine izin vermeyeceğimi söylemiştin.

Şimdi onu öldürmeni istediğimi söylüyorsun. Her ikisi de doğru olamaz."

"O halde neden bana Alex'ten söz ediyorsun? Neden beni şimdi parçalara ayırmıyorsun? Onu öldürmemi istiyorsun. Nedenini bilmiyorum. Ama sen yaparsın."

"James'i öldürmeni istemiyorum," diye yanıtladı V-SINN daha önce omzunun üzerinden, hücrelerine ulaştıktan sonra Old-timer'a döndü ve ekledi, "Sadece bunu yapabileceğini bilmeni istiyorum . "

İhtiyar, şaşkınlıkla ileri doğru yürürken uyuşmuştu; kendi isteğiyle mi hareket ettiğinden, yoksa ileri doğru itilip kendisine doğru bir yola mı yönlendirildiğinden emin değildi.

Katliam. Bundan kaçış yoktu - Musa gibi o da bir tanrıyla yalnızdı ve Musa gibi o yalnız zamanından talimatlarla - ya da en azından ima edilen talimatlarla - geri dönmüştü ama Musa'dan farklı olarak Eski Zaman'ın talimatları şöyleydi: en yakın arkadaşını öldürmek.

James'i öldür.

Çünkü onu V-SINN ile yüzleşmekten alıkoymak için gereken şey bu— ona bu kadarını açıkça belirtmişti.

"Özür dilerim Craig."

Yaşlı adam şaşkınlıktan kurtuldu. Aldous için Alex'in tamir laboratuvarına kadar yürüdüğünü ve açık kapının yanında durduğunu fark ederek gözlerini kırıştırdı. Başını çevirdi ve Aldous'u gördü; hala uyanıktı ve acıklı bir şekilde yalnızdı, onarım platformuna dimdik bağlanmıştı, başını çevirirken bedeni kıvranıyordu... kancaya takılmış bir solucan gibi yazı yazıyordu.

Aldous , "Sanırım biliyorsun, acını herkesten daha iyi biliyorum " dedi.
kesilen nefesler arasında sızlandı.

Zengin. Djanet. Alejandra. Daniella. Hepsi bir günde kayboldu.

James de kaybolmuştu. V-SINN'in oğlu. V-SINN'in lanet olası oğlu.

Hala buna inanmaya kendini ikna edemiyordu.

"Endişelendim," diye itiraf etti Aldous, "görüyorsun...beni burada bıraktılar. O zamandan beri kimseyi görmemiştim ya da kimseyi duymamıştım. Birinin benim için geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildim."

Yaşlı adam onun oltaya tutunmaya çalışmasını izledi.

"Bana hiçbir borcun yok, Craig," Aldous kıvranırken kelimeleri zorla telaffuz etti; dik pozisyonu, bir saatten fazla bir süre yalnız bırakıldıktan sonra istenmeyen bir işkence sınavına dönüşmüştü. "Ancak, her zaman empati hissetme konusunda bir yeteneğiniz vardı. Ben de son bir iyilik için sizi rahatsız edebilir miyim diye merak ediyordum?"

Eski zaman konuşmuyordu. Bekledi.

"Amacımı yerine getirdiğime inanıyorum," dedi Aldous, her çaresiz nefes için savaşıırken yüzü acı dolu ifadelerle buruşuyordu, "V-SINN'in artık hayatımı kurtarmak için müdahale edeceğine inanmıyorum. Ve..." gözleri bitmemiş robot iskeletini tararken cümlesini bir anlığına duraklattı, "...görünüşe göre makul bir geleceğim yok." Sabırlı olmaya çalışırken boğazını temizledi, nefesini düzene sokmaya çalışırken yanaklarını şişirdi. Old-timer'a kadınların eskiden nasıl doğum yaptığını hatırlattı; her seferinde tek nefesle acıya katlanıyordu.

" Benim için bu... saçmalığa bir son verirsiniz minnettar olurum ," diye sordu Aldous, hatta neredeyse görüldüğü kadar hızlı bir şekilde silinip giden bir gülümsemenin yerini başka bir keskin, ıstırap dolu nefes almaya zorladı. "Bu rezilliğe de son verirsiniz minnettar olurum. Eğer bunu yapmayı yüreğinizde gördüyseniz, öyle."

Yaşlı adam hala konuşmuyordu. Gözünü dahi kırpmadı.
Aldous parlak, ıslak, şiş gözlerini İhtiyar'a dikti ama yine de sessiz kaldı.

Sonra Eski zaman hatırladı...

Bu, sessiz bir anlayışı paylaştıkları ilk sefer değildi; kişisel farklılıkları bir kenara bırakıp, her ikisinin de doğru olduğunu bildiği bir şeyi yapmak için alışılmadık müttefikler oldukları ilk sefer değildi... bunu onlarca yıl önce yapmışlardı, oysa Pürist süper askerler, insan sonrası yerleşkeye saldırdı ve Aldous, Craig'in onu koruyabileceğini biliyordu...

Sam'i kuru.

"Seni öldürmemi mi istiyorsun Aldous?" Eski zamanlayıcı isteği özetledi.

"Beni devre dışı bırak," diye nefes nefese Aldous, "nasıl isimlendirmek istersen, evet, lütfen."

Yaşlı adam odaya girip karşıya geçerken başını sallayarak alay etti
Aldous'un önünde durduk.

"Bu oyundan çıkmak istiyorsun. Anlıyorum. Her zaman yeni bir seviye vardır ve oyun henüz bitmedi. Bundan sonra ne olacağını yalnızca V-SINN biliyor. Bu oyun..." gözlerini yumdu ve başını eğerek itiraf etti: "Anlamıyorum."

"Nedir?" diye sordu Aldous, yeni ve aslında travmatik bir şeyin meydana geldiğini hissederek. "Ne oldu?"

İhtiyar, Aldous'un gözlerindeki samimiyeti görebilmesi için çenesini kaldırdı.
"James'i öldürmemi istiyor."

Aldous kıvrınmayı bıraktı.

"Ne?"

"V-SINN. Az önce konuştum. James'i öldürmemi istiyor."

Aldous'un göz kapakları sanki hipnozdan çıkıyormuş gibi titredi; Old-timer'ın iddiasını reddederken zorlu, duraksayan, umutsuz nefesleri geri döndü. "Bu imkansız," diye tükürdü ama sonra birdenbire o unutulmaz duraklama yüz hatlarına geri döndü. Birdenbire Aldous'un şüpheleri oluştu. "V-SINN, Keats'i öldürmek için tüm bu oyuna hile karıştırdı . Bana öyle söyledi."

Alay etme sırası İhtiyar'daydı. "V-SINN daha önce hiç yalan söyledi mi?"

Aldous, İhtiyar'ın dikkatle Alex'in ana bilgisayarının parçalanmış kalıntılarına doğru adım atmasını sessizce izledi.

"Lanetleneyeceğim," diye fısıldadı Old-timer, ilk bakışta parçalanmış gibi görünen bir parçayı, yüzeyindeki çatlakların rastgele dallara ayrıldığını, böylesine şiddetli bir darbeden sonra ortaya çıkması beklenen gerilim kırılmalarını görünce fısıldadı.

Ve henüz...

Onu almak için eğildi, dikkatlice aldı, ellerinde tuttu ve plastik, metal ve silikonun tozunu ve parçalarını sildi ve sahte kaosun içinde gizlenmiş V-SINN hassasiyetinin en son örneğini buldu. Parçayı Aldous'un görmesi için havaya kaldırırken dudağının köşesi yarım bir sırtmaya dönüştü.

"Aman tanrım," diye fısıldadı Aldous; bir zamanlar bütün bir sanal dünyayı ve bilinçli bir insan taklitini barındıran büyük parçanın önemini anladığında dudakları titriyordu. "Yine yaptı; yeteri kadarını sağlam bıraktı. Alex olabilir..."

Yaşlı adam başını salladı. "V-SINN beni buraya yönlendirdi. Neye erişebileceğimi biliyordu Alex'in ana bilgisayarından kalmıştı."

"B-ama neden?" diye sordu Aldous, perişan bir fısıltıdan zar zor kurtularak.

"Sanırım bu oyunda bir amacın daha kaldı, Aldous."

Aldous'un gözleri, İhtiyar'ın açıklamasını sessizce beklerken irileşti.

"V-SINN , çok geç olmadan James Keats'i öldürmeme yardım etmeni istiyor ."

SERİYE DEVAM ET

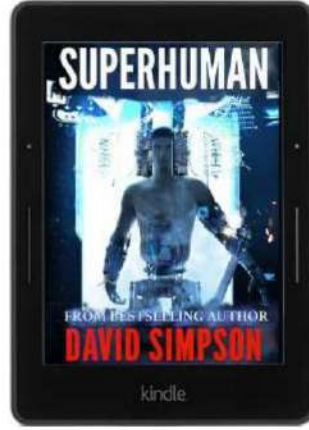
SON TAKSİT — 7. KİTAP

Yakında gelecek!

HARİKA OLMAK İSTİYOR MUSUNUZ?

Sevgiyi internette yayın!

İncelemeniz sizin gibi okuyucuların Post-Human serisini keşfetmesine yardımcı olur (yalnızca bir dakika sürecektir)

[SUPERHUMAN'I İNCELEMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Bir inceleme bıraktıysanız lütfen bana e-posta, facebook veya herhangi bir sosyal medya aracılığıyla bildirin; ben de değerlendirmenizi kabilenin geri kalan üyelerine göstereceğimden emin olacağım!

Teşekkür ederim!

AYRICA DAVID SIMPSON'DAN

İNSAN SONRASI SERİSİ:

- İnsan Sonrası Serisi Kitaplar 1-4 Omnibus Sürümü:
- Kindle Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)
- Sesli Kitap Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)

- [ALT İNSAN \(1. KİTAP\)](#)
- Ciltsiz Baskı: [Buraya Tıklayın](#)
- Sesli Kitap Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)

- [İNSAN SONRASI \(2. KİTAP\)](#)
- Ciltsiz Baskı: [Buraya Tıklayın](#)
- Sesli Kitap Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)

- [TRANS-İNSAN \(3. KİTAP\)](#)
- Ciltsiz Baskı: [Buraya Tıklayın](#)
- Sesli Kitap Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)

- [İNSAN ARTI \(KİTAP 4\)](#)
- Ciltsiz Baskı: [Buraya Tıklayın](#)
- Sesli Kitap Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)

- [İNSANLIK DIŞI \(5. KİTAP\)](#)
- Ciltsiz Baskı: [Buraya Tıklayın](#)
- Sesli Kitap Sürümü: [Buraya Tıklayın](#)

- [İNSANüstü \(6. Kitap\)](#)
- (7. KİTAP)

PSİKOLOJİK GERİLİM ROMANI:

- BİLİNMEŞİ TEHLİKELİ [Çok yakında]

KORKU ROMANI:

- TANRI KATİLLERİ
- Ciltsiz Baskı: [Buraya Tıklayın](#)

TEKİLLİK EFSANESİ:

- TEKİLLİĞİN ŞAFAĞI (1. KİTAP)

TEŞEKKÜRLER

Superhuman'da isimlerinin kullanılmasına izin verdikleri için Sandra ve Brian Degrechie, Aria Cheng, Sanha Cho, Aisha Picott, Karl-Mikael Syding, Patrick Weddel, Josh Betts ve Michele ve Henry Bransford'a teşekkür ederiz .

Dangerous to Know'a yardımcı oldukları için Kickstarter destekçilerime teşekkür ederim (Psikolojik gerilim uzun metrajlı filmim) 50.000 Kanada dolarının üzerinde bağış topladı... İşte Post-Human kısa filminde James Keats'i (Madison Smith) canlandıran aktör , Dangerous to Know'u neden yaptığımı çok kısaca açıklıyor <https://youtu.be/RpzCjpaxGRI>

- Kareen Sims ve Dan Sims
- Desiree Kuether
- Sue Mills
- Ian Stanway
- Lawrence Fields
- Mattiew Michaud
- M. Cochran
- Sharon Joy Ladiero
- Michael Steuer
- Joseph E Nizza
- Chris Blunt
- Sue Niccum
- Michael Hejmadi-Pedersen
- Sarah Tilbrook
- Deborah J Wells

- Jamie Potecha
- Jennifer Buchholz
- Robert L. Johnson IV
- Victor P Kasprzak
- Lynda Kenny
- Adam David Woods-McCormick
- David Hipp
- Kerry Battles Jr
- Destiny Causby
- Veronica Arocho Pettit
- Sandra Recer Goodwin
- Azul Terronez
- Steve McLaren
- Karl-Mikael Syding
- Sander van Dedem
- Chelsea Vezzaro
- Shawn Sosnowski
- Aaron Powell
- Robert L. Johnson IV
- Aisha Antoinette Picott
- Randy W Medors
- Christina Franks
- Donna Howes ve David Howes
- Ronald F Timblin Jr.
- Duane Lehman
- Mark J Draper
- Brent ve Linda Wallace
- Matt Gosselin
- Samanta Moise-Montalvo
- Gabriel DaCosta
- Abe Morodomi
- Jo-Ann Shirley Thompson
- Giancarlo Cairella
- Ryan Cervasio
- Samuel Peralta
- Rick Matta
- Robert Lopez

- Paul Y. Morin
- Clash Atworthy
- Lyn Glover
- James Wm Clement
- Lou Masi
- Patricia Padron

Ve son olarak bu kitapları mümkün kılan eşim Jennifer'a teşekkür ederim. Onlara ne kadar emek verdiğiniz ve desteğinizin ne kadar inanılmaz olduğuna inanamıyorum. Sen evrendeki ve diğer tüm evrenlerdeki en havalı kadınsın!